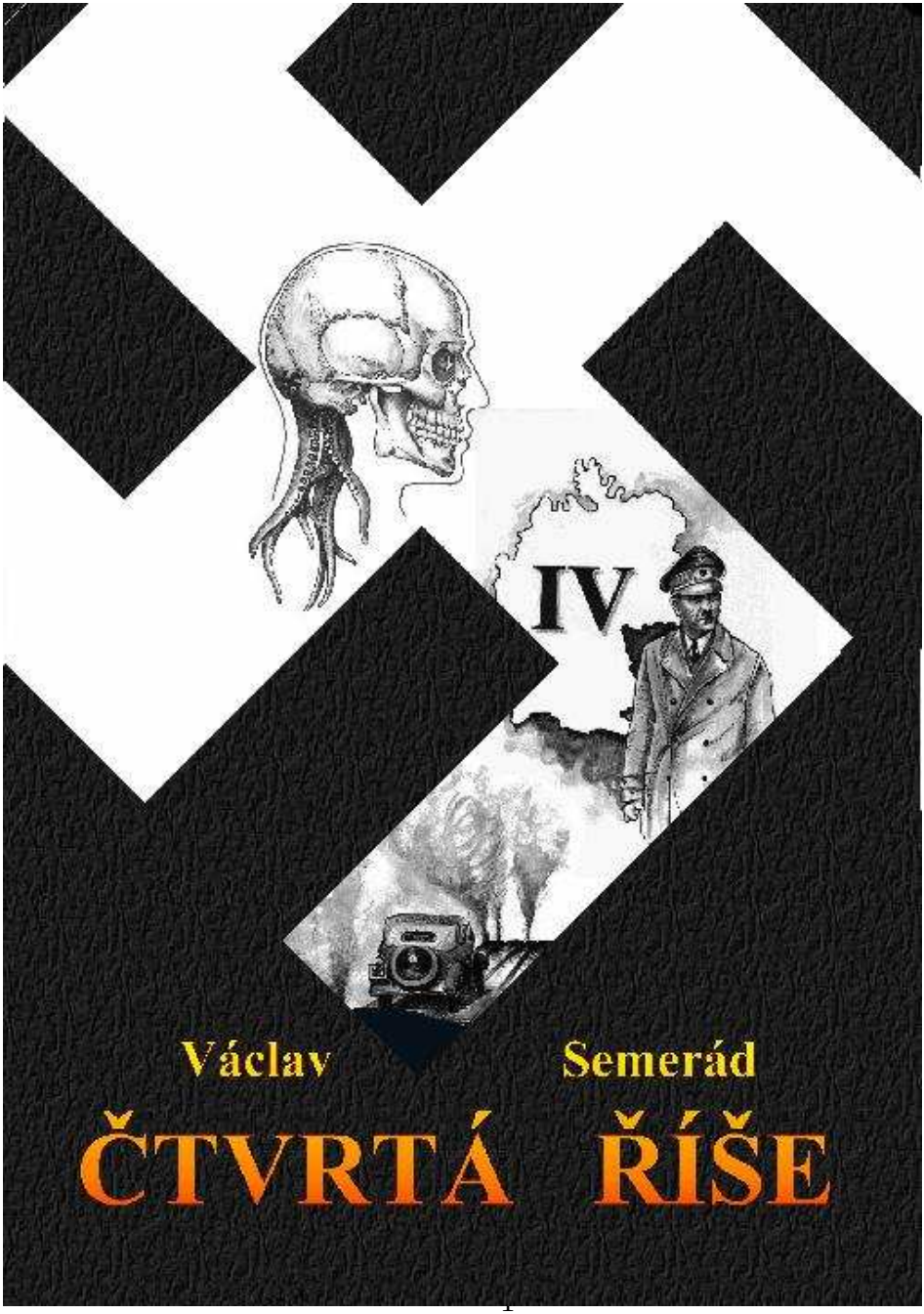

Václav Semerád

ČTVRTÁ ŘÍŠE

Václav Semerád

Hitlerova Čtvrtá Říše

(Vergeltungswaffe-5)
(C) 1997 ing Václav Semerád
Veškeré připomínky jsou vítány:
ing Václav Semerád
U rybářství 1001
149 00 Praha 4 - Háje
Tel. 7951081
VSemerad@cpoj.cz

Veškerá práva a zodpovědnost vyplývající z uveřejnění tohoto díla náleží autorovi. Redakce AmberZine nemůže být v žádném případě spojována s obsahem díla.

Reichstag 20. dubna 1945 (Prolog)

Nenápadný zázračný malý německý lidový vůz DKW kličkoval ulicemi pobořeného Berlína. Na každém rohu je zastavovali strážní, ale všude stačilo ukázat jediné malé lejstro, aby hlídky scvakly podpatky a pustily vůz dál.

O krátkou přestávku se postaral nečekaný nálet. Bylo to jenom pět amerických bombardérů, létajících pevností B-17 se stíhacím doprovodem. Bez nejmenších problémů, nevšímaje si protiletecké palby, odhodily desítky těžkých bomb na nádraží Tempelhof. Země se znatelně otřásala až tady a z nádraží se hned začal valit černý dým.

Šedivé auto po dobu náletu zajelo do dvora velikého, ale také rozbitého hostince, jak nařídili dva hlídkující vojáci. Oba byli z Volkssturmu, oba dědulové, kteří by dělali ostudu německé branné moci nejspíš už v první světové válce. Jeden z nich dobrácky prohodil, že není zrovna záhodno provokovat spojenecké letce. Měl pravdu. Nebyl důvod bát se bombardérů, měly asi na starosti důležitější cíle, ale některý z jejich doprovodných stíhačů mohl po osamělém autě jen tak vypálit krátkou dávku, kdyby je uviděl v pohybu. Spojenečtí letci si prý už dlouho stěžovali, že v Německu není co bombardovat. Pohled na německá města jim dával za pravdu. Ani Luftwaffe už je příliš nezaměstnávala, ačkoliv se teď na obou stranách hodně mluvilo o nových turbínových stíhačkách Messerschmidt, které dokázaly znenadání bleskurychle dohonit bombardovací svaz, salvou neřízených, ale velice účinných raket sestřelit každá dvě nebo tři létající pevnosti B-17 nebo Mitchelly Maraudery a pak hladce uniknout i nejrychlejším spojeneckým Mustangům. Německo bylo v agónii a žádná zázračná zbraň už nemohla prohranou válku zachránit.

Z auta vystoupili tři muži. Jeden byl hubený, v uniformě SS, další dva měli na sobě civilní neurčitě šedivé pláště. Jednomu z něj dole vyčuhovaly bílé kalhoty lékaře, druhý měl nohavice šedivé. Oba měli na hlavě šedé klobouky a na očích brýle, ale jeden velký rozdíl byl mezi nimi zřejmý na první pohled. Obličej lékaře, byl-li to opravdu lékař, byl pěkně kulaťoučký, kdežto jeho kolega měl přímo ukázkovou protáhlou nordickou hlavu.

„Zase se strefili," odplivl si jeden z civilistů, ten se šedivými kalhotami a úzkým obličejem.

„To hoří benzín," utrousil netečně hlídkující voják.

„Kdoví, není-li to poslední benzín v Berlíně," přidal se k němu civilista.

„Určitě máme ještě dost zásob v sudech," zavrtěl hlavou hlídkující

voják. „Pořád je na co jezdit.“

„Optimismu mi to nijak nepřidalo,“ zasmál se sarkasticky civilista. „Rusové jsou kousek odtud, Angloameričani taky.“

„Věříme Vůdci,“ pokrčil odevzdaně rameny voják.

„Pane, takové řeči jsou dnes nebezpečné,“ zamračil se na civilistu druhý hlídkující voják. „Ještě že nejste voják! Po ránu jsme dva takové stříleli.“

„To je správné,“ přitakal řidič v uniformě SS. „Věříme všichni ve Vůdce.“

„I když už nemáme ani Zbraně Odplaty?“ usmál se kysele civilista.

Věděli to všichni. Odpalovací zařízení Vergeltungswaffe padla do rukou spojencům. Už nebylo možné posílat smrt nad Londýn a jiná anglická města. Válka už zuřila pouze na území Velkého Německa.

„Pane, budu nucen o vašich názorech podat hlášení,“ řekl zamračeně esesman.

„Zajisté,“ přikývl civilista. „Ačkoliv si myslím, že my morálku vojska ani nepozvedneme, ani nepoškodíme.“

„Pánové, nálet skončil. Pojedeme?“ navrhl místo odpovědi esesman. Ačkoliv měl uniformu SS, byl to pouhý řidič a jeho vyhrůžka o povinném hlášení nebyla nic víc než alibistické prohlášení nesouhlasu.

„Já vím. Vůdce nás čeká!“ řekl civilista a vsoukal se do auta.

Jeho nemluvný kamarád nasedl za ním a z druhé strany se do auta nacpal řidič. DKW pomalu vycouvalo na ulici, dopola zatarasenou troskami. Hlídkující vojáci pozdravili árijským pozdravem, ale pak se lhostejně otočili. Po ulici se blížila smutná skupinka. Německá matka s kočárkem a s dalším malým dítětem, které se drželo kočárku a občas se zakymácelo, jak nesledovalo cestu a čas od času šláplo na kus malty.

Šedivé auto projelo několika stejně rozbitými ulicemi. Zastavilo v nevlídné, úzké uličce a okamžitě k němu přišli jiní vojáci. Tihle byli všichni od SS a vypadali pořád ještě jako vojáci.

„Vaše papíry!“ vyštěkl poddůstojník SS.

Řidič mu podal lejstro. Voják si je pečlivě prohlížel, pečlivěji než všechny dosavadní hlídky, než je opět vrátil šoférovi.

„V pořádku. Vystupte si, jste u cíle.“

Řidič a oba civilisté se beze spěchu vysoukali z těsné karosérie malé DKW.

„Vchod je nedaleko, sklepem tohoto domu,“ informoval oba muže esesman.

„Nejsem tady poprvé,“ ubezpečil ho civilista s protáhlým obličejem. „I když se přiznám, čím dál tím hůř se v Berlíně vyznávám.“

Pohled na vybombardovanou ulici mu dával zapravdu, ale voják v SS uniformě neměl pro vtipy smysl.

„Tudy, prosím," ukázal na vchod do domu. „Je to nouzový východ, pozor na hlavu. Občas tu překáží všelijaké trubky."

Podzemní chodba byla úzká a klikatá. Na několika místech ji přehrazovaly pancéřové dveře s hlídači, většinou muži ze zbraní SS. Prostory byly osvětleny úsporně, někde dokonce jenom holými žárovkami, visícími na přívodních drátech.

Několikeré točité schody, vedoucí dolů. Museli být už hluboko pod úrovní Sprévy.

„Ještě, že tu jde elektřina," zaúpěl lékař, když se asi po třetí udeřil do hlavy.

„Reichstag musí vydržet i měsíc obléhání," odtušil hrdě SS-man, který je vedl do hlubin.

„Jestli se Rusové dostanou až sem, padne Reichstag během několika málo hodin," udrtil mezi zuby civilista s protáhlým obličejem.

„To se neříká, herr Norden!" obrátil se na něho vyčítavě SS-man, ale nic víc si netroufal.

„Neříká, ale je to pravda," odtušil káraný.

SS-man se na něho jen podíval, ale pokrčil rameny. Že to byla pravda? Pravda se v Německu nesměla beztrestně říkat už hodně dlouho. Avšak Norden nejspíš patřil mezi lidi, kterým i tohle procházelo, zatímco jiné by za stejná slova čekala kulka popravčí čety.

Konečně se chodba rozšířila. Po obou stranách byla řada těžkých kovových dveří. I kdyby některá těžká bomba pronikla až sem, ani pak neměla zahubit všechny naráz.

„Vůdce vás očekává, Herr Norden."

Pobočník v uniformě majora jim otevřel pancéřové dveře. Za nimi byl nevelký sál, plný stolů a rozložených map.

„Mein Führer, herr Norden se dostavil na váš rozkaz."

„No konečně!" vrhl se příchozímu do náruče muž, který na deset let požadoval Německo a teď jenom na posledních mapách zdrceně sledoval postup Rusů i Angloameričanů.

„Tak co, Erneste? Jak si stojíš? Povídej co je nového?" poplácal Vůdce familiárně příchozího po zádech. „Je nejvyšší čas, ode mne už toho moc nedostaneš."

„Není třeba, Ádo!" opáčil Norden. „Můžeš mi gratulovat, pokud je ještě k čemu."

„Neříkej!" vykřikl Adolf Hitler. „Skutečně jsi objevil Zbraň odplaty?"

„Částečně ano," odtušil Norden. „Jestli to bude i zbraň, to se teprve uvidí. Domnívám se, že ano. V každém případě to může být záchrana pro germánskou rasu."

„Meine damen und herren!" vykřikl Hitler. „Opusťte ihned tento sál - na okamžik!"

Vojáci i několik vojákyň se okamžitě otočilo k východům. Místnost se brzy vyprázdnila. Hitler s oběma příchozími, na které se tento rozkaz ovšem nevztahoval, osaměl...

*****

Události následujících dnů i měsíců byly, jak se zdálo, později dostatečně popsány. Hitlerovo mrtvé a ohořelé tělo i tělo jeho novomanželky Evy bylo nalezeno a identifikováno, hlavní představitelé Třetí říše stanuli před Norimberským soudem, odkud někteří z nich odešli přímo pod šibenici, jiní byli odsouzeni k doživotním trestům vězení.

Německo bylo rozděleno na čtyři okupační zóny, z nichž tři se brzy opět spojily, ale na čtvrtou, sovětskou, musely celé desítky let čekat, neboť tato část Německa byla trvale připojena k mohutnému seskupení Varšavské smlouvy.

V nepředstavitelných zmatcích spojených s definitivním pádem Německa, kdy zoufalé skupiny vojáků i civilistů houfně prchaly před frontami, ze kterých beztak nebylo úniku, nebyl čas sledovat osudy jednotlivých uprchlíků, ať to byli vojáci nebo civilisté.

Poslední příkaz, tvrdošíjně zapíraný všemi, kdo byli na této cestě zajati, svědčil o nesmírném strachu Němců z tvrdé odplaty ze strany Rusů. Skupiny hladových vojáků i civilistů prchaly směrem do zóny obsazené Američany. Na mnoha místech byli uprchlíci zajati Americkou armádou, jinde, jako třeba v Čechách, se jim do cesty postavili i místní obyvatelé. Ale nikdo, kdo o posledním rozkazu věděl, nikdy neprozradil nikomu skutečný cíl těchto kolon.

Dokonce ani ti, kdo o tomto utajovaném cíli věděli více, nepodlehli panice a mlčeli. Mlčeli, i když sami s konečnou platností pochopili, že jejich cíl se pro ně samotné změnil v nedostižnou fata morganu.

Obrovská exploze muničního skladiště na pokraji pečlivě připravované Alpské pevnosti byla jasně slyšet v Augsburku, Mnichově a dokonce až v Salcburku. Po pravdě řečeno vzdálený dunivý výbuch málokoho zaujal. Nejenom Němci, ale stejně tak i jejich protivníci už byli z předchozích bojů a především z ničivých náletů příliš otupělí, než aby vzdálené explozi věnovali vůbec jakou pozornost.

Několik desítek velitelů, zodpovědných za přesuny zbytků svých jednotek i civilních kolon, po tomto vzdáleném výbuchu vytáhlo své poslední písemné rozkazy, znovu a podrobně si je přečetlo - a pečlivě je spálilo.

Poté se přestali skrývat a při nejbližší příležitosti se bez dalšího odporu vzdali na milost a nemilost překvapeným vojákům Americké armády. Dobře věděli, že další odpor nikomu neprospěje.

Američané se k zajatcům skutečně chovali korektněji, bez dalších zbytečných emocí. Zajatci na protilehlé části fronty dopadli nepoměrně hůř, ale na výsledku války to nemohlo nic změnit. Válka v Evropě skončila.

*****

DKW37

Germán

Vysoký, pronikavý zvuk leteckého motoru byl náhle umlčen zlověstným, táhlým praskáním dřeva. Sto metrů přede mnou se zablesklo, vyskočil modravý plamen, ale hned zase zhasl. Na měkkou lesní půdu postupně dopadlo několik těžkých předmětů. Pak vše utichlo.

V první chvíli jsem zabrzdil a seskočil s kola, ale hned jsem na kolo opět naskočil a rozjel se tím směrem. Navzdory počínajícímu šeru bylo ještě trochu vidět. Stranou od lesní cesty jsem zpozoroval ležet několik korun stromů, pak nějaké velké deskovité předměty. Pochopil jsem, že to jsou uražená křídla a že přede mnou v lese leží zřícené letadlo.

Z trosek se ozvalo slyšitelné sténání.

Byl tam pilot, možná i zraněný. Zarazil jsem se, nebyl jsem si jistý, zda mu dokážu pomoci. Zoufale jsem si začal v hlavě vybavovat základní pravidla první pomoci, mezitím co jsem tlačil kolo do nevysokého kopečku.

„Hilfe!“ ozvalo se pár kroků přede mnou.

Trup letadla byl přelomený vejpůl, motor byl utržen, ale muž ve zborcené kabině byl naživu.

„Moment, hned jsem u vás,“ ujistil jsem ho.

„Šprechn zí dojč?“ ozvalo se z trosek.

„Du jú spík ingliš?“ odpověděl jsem mu protiotázkou.

„Nicht engliš,“ odpověděl pilot. „Neumět česky?“

„Tím jste měl začít,“ odpověděl jsem mu ulehčeně.

„My tady v Česku?“

„Ano, a dost daleko od Německa!“ ujistil jsem ho.

A byl jsem doma. Germán tady zabloudil a rozbil letadlo. No, hlavně že zůstal naživu.

„Pomoc mi ven!“ požádal zkroušeně.

Nebylo to tak těžké. Jakmile jsem vylomil rozbitá boční dvířka, Němec mi přímo vypadl do náruče.

„Krucifix!“ zaklel, když se pokusil postavit, ale noha ho neunesla. Posadil jsem ho na svůj kabát, který jsem hodil na zem složený do balíčku.

„Kde je tady nějaké město?“ zeptal se mě sklesle.

„Nejblíž jsou Pardubice,“ ujistil jsem ho.

„Ja, ja, Pardubitz. Donrvetr.“

„Kam jste vlastně letěl?“ zeptal jsem se ho.

„Jen tak, na obhled krajiny,“ odpověděl vyhýbavě.

„Ale to jste dost daleko od domova,“ oznamoval jsem mu.

„Ja, ja, vím. Pardubitz - fír hundrt kilometrů.“

„No, měl jste vlastně štěstí," odlehčilo se mi.

Až na nešťastnou nohu vypadal docela v pořádku. Uvažoval jsem, že ho vezmu na rám kola a dovezu k lékaři. S letadlem mu nepomohu, to bude jeho starost na později.

„Bite šén," začal, než jsem mu to mohl navrhnout.

„Prosím?"

„Prosim vás, kde jsou tady Rusové?"

Tím mě trochu zarazil.

„Kde by byli? V Rusku!"

„A tady, v Česku, už nejsou?"

„Už ne," ujistil jsem ho.

„A - Amerikányše?"

„V Americe, kde by byli," usmál jsem se. „Možná tu bude pár turistů, ale spíš v Praze."

„Gút," oddychl si.

„Budete se chtít spojit s německou ambasádou?" přešel jsem raději do věcného tónu.

„Dojče ambasáde?" podíval se na mě udiveně. „Ne."

Tím mě ovšem trochu udivil.

„Co tedy chcete dělat?" zeptal jsem se ho. „Odvezl bych vás aspoň za doktorem, chcete?"

„Danke šén," odtušil. „To nebude tšéba."

Ztěžka se vztyčil a obrátil se zpátky ke kabině letadla. Chvíli se v ní štrachal, potom se opět převalil zpět na můj kabát. V ruce držel zelenou krabici s červeným křížem.

Pomohl jsem mu sundat botu. Ovinul si zmodralý kotník pružným obinadlem. Stáhl si to pevně, ale do vysoké boty by se nevešel. Nicméně věděl si rady. Vytáhl nůž, ze své vysoké boty odřízl horní část, udělal z ní polobotku, kterou celkem snadno obul.

„Škoda boty," podotkl jsem.

„Žádná škóda," mávl rukou. „Bota je jen bota."

Pak se pokusil postavit, ale opět si ztěžka sedl.

„Donrvetr," zaklel upřímně. „Asi budu muset prósit..."

„Odvezu vás na kole, chcete?" nabídl jsem mu upřímně.

„Nemít tento... oheň?"

„Chcete si zakouřit?" zeptal jsem se ho. „To máte smůlu, nekouřím a nemám ani cigarety, ani oheň."

„Já taky ne," přiznal. „Akorát tady tu bestii zapálit."

Ukázal přitom na vrak letadla.

V první chvíli mě jeho upřímnost rozesmála. Pak jsem ale trochu

zvážněl.

„Nic se zapalovat nebude," odmítl jsem. „Letos je sucho, oheň by byl v lese nebezpečný."

„Ja, ja, vím," odtušil mrzutě.

Po chvíli se opět namáhavě zvedl a štrachal se ke svému stroji. Opět se ponořil horní částí těla do zkroucené kabiny a vytáhl odtud malé tranzistorové rádio. Chvíli si je tiskl k uchu, pak si ulehčeně povzdychl.

„Ja, ja gút. Prosim, neležet tu někde taková... sešit?"

To si ale nevybral dobře. Večerní šero mezitím zhoustlo, bylo vidět sotva na pár kroků. Nicméně jsem mu chtěl pomoci, proto jsem opatrně obešel vrak letadla kolem dokola.

Skoro jsem přitom vrazil do uražené směrovky z ocasní části. Ležela na zemi a skvěl se na ní nádherný hákový kříž. Podíval jsem se pozorně. Také na ulomeném křídle, podepřeném silným kmenem borovice, byl vymalován německý válečný kříž. Napadlo mě, že Němec létal na replice válečného letadla, ale zabloudil a možná se přede mnou stydí. Není divu, v Čechách jsme na háknkrajce pořád hákliví. Ačkoli, na opravdu věrných replikách bych to z důvodů autentičnosti ještě snesl. Co je to za letadlo? Poměrně malé, křídlo nad kabinou... Nejblíž byl podle mě kurýrní Fieseler - Štorch, ale z těchto trosek jsem si nebyl ničím jistý.

Obešel jsem celé letadlo, ale žádný sešit nikde neležel. Němec seděl na mém kabátě a kupodivu, nějaký velký sešit už držel v ruce. Našel jej nejspíš sám v kabině svého vraku.

„Ty, rozumět mapa?" obrátil se na mne.

„Trochu," připustil jsem.

„Tady jsou Pardubitz. Kde jsme my?"

Podal mi sešit. Místo čistých stránek v něm byly mapové listy a opravdu, otevřel jej správně u Pardubic. Ale musel mít opravdu hodně staré vydání. Lesík, kde jsme stáli, jsem ještě poznal, ale za lesíkem bylo veliké sídliště, které na jeho mapě chybělo.

„Tady jsme," ukazoval jsem mu. „Ale ta mapa je moc stará a moc věcí tu chybí."

„Ja, ja, vím," odtušil. „Tady to pole je?"

Ukázal mi přímo na nově postavené sídliště.

„Ne, tady je město. Pardubice."

„A co je tohle?" ukázal mi na starou část města.

„Taky Pardubice. Ale tohle je nová část. Nové domy."

„Aj aj, krucifix. A tady pole je?"

„Nejbližší pole je tady, na druhou stranu," ukázal jsem mu na mapě.

„Donrvetr. S tímhle Dvojka nepočítal. A prosim, nepučit mi váš

bicykl?“

„Zavezu vás tam, nechcete?“ nabídl jsem mu. Nechtěl jsem riskovat půjčit neznámému Němci kolo, ale zavézt ho tam mi proti mysli nebylo. Lidi si přece mají pomáhat.

„Umíte to?“ zdráhal se.

„Nebojte se. Ale co chcete na tom poli?“

„Kolega tam pro mě přiletět. Tady mám maják.“

Ukázal mi opět svůj tranzistorák. Nebyl to tedy obyčejný tranzistorák, ale spíš radiotelefon.

Naskočil jsem na kolo a ukázal mu, jak nasednout na rám. Pak jsem řádně šlápl do pedálů. V první chvíli nám pomohlo, že jsme se rozjížděli z nevysokého kopečku, ale pak už jsem musel šlapat a Němec rozhodně nebyl žádná subtilní dívka.

Vyjeli jsme z lesa. Obilné pole bylo naštěstí sklizené, ale ještě nezorané. Němec mě na jeho okraji zastavil.

„Počkat tady se mnou, bite šén,“ požádal mě.

„Budete tu čekat na kolegu?“ zeptal jsem se ho.

„Ja - a vy se mnou.“

„Neměl bych raději odjet do města? Havárie letadla by se měla hlásit na policii.“

„Kaine policaj!“ namítl Němec.

V té chvíli se přímo nad námi rozsvítilo modravé světlo. Pohlédl jsem vzhůru. Vysoko nade mnou svítil obrovský modrý prsten. Skoro současně se ozvala hromová rána a pokračovala vrčením leteckého motoru. Z výšky přímo na nás pikovalo malé letadlo, nepříliš vysoko nad zemí vybralo, provedlo bravurní akrobatický obrat a ihned nasadilo na přistání. Spatřil jsem na něm stejné kříže, jako na troskách, ale nebyl to Štorch, spíš stíhačka.

Zastavila sotva dvacet metrů od nás a s běžícím motorem zůstala stát.

„Bicykl nechat tady a jdeme. Lós!“

Obrátil jsem se k Němci. Jeho tón se mi nelíbil, ale co se mi líbilo ještě méně, byla pistole, kterou mi mířil někam do žaludku.

„Mašíren marš!“ poručil mi.

*****

Strčili mě dozadu do kabiny. Letadlo poté odstartovalo, prudce vystoupalo do výšky a potom náhle otočilo nos dolů. Opět jsem spatřil modravý prstenec o průměru nejméně dvaceti metrů, tentokrát zblízka. Letadlo jím prolétlo, pak vybralo pád a stejně bravurně dosedlo na jasně osvětlenou be-

tonovou plochu letiště.

Vytáhli mě z kabiny a dva vojáci v německých přílbách na mě namířili své automaty.

Stál jsem a neodvažoval se pohnout.

Ihned po našem přistání světla kolem ranveje zhasla, ale dokud ještě svítila, povšiml jsem si vyrovnané řady štíhlých letadel, nastříkaných maskovacími barvami. Jedno takové dnes poklidně pózuje v hale Národního technického musea v Praze, takže jsem je okamžitě poznal. Messerschmidt 262 Schwalbe, německý tryskový stíhací letoun z konce druhé světové války. Dnes je to vzácnost, kterou se každé muzeum nemůže chlubit. Tady jich stály - snad stovky.

Bylo to nepochopitelné. V Pardubicích je sice letiště, ale na opačném konci města. Tak daleko jsme podle mého soudu nedoletěli, v těchto místech měla být pole a žádné betonové plochy. Že bychom to přeletěli nějak nepozorovaně? Uvažoval jsem, co vlastně na letišti v Pardubicích dělají Němci? Jak se sem vůbec dostali, kdo jim povolil obsadit letiště tolika letadly? Ale mnohem horší byly jejich zbraně. Nevypadaly ani jako historické repliky - a pokud ano, věřil bych, že jsou tak dokonalé, že se z nich dá i střílet.

Stál jsem ve tmě, osvětlován baterkou jednoho ze svých hlídačů. Už jsem je skoro neviděl, ale tušil jsem, že na mě stále míří. Příjemné to rozhodně nebylo. Uvažoval jsem, co to může být za spolek. Nejspíš nějaký tajný fašistický. Sice už dávno nemají váhu, ale podceňovat je také není dobré.

Až po půl hodině se k nám přiblížili dva jiní vojáci.

„Jdeme," chopili se mě.

„Můžete mi laskavě vysvětlit, pánové..." začal jsem, ale nenechali mě domluvit.

„Mlčet!" rozkřikl se jeden.

„V civilizovaných zemích bývá zvykem oznámit zatčenému aspoň důvod, pro který je zatčen," nedal jsem se.

„Her Gott, mlčíš?"

Páni, to byla rána! Rameno jsem měl rázem v jednom ohni a divil jsem se, že mě to okamžitě nesložilo k zemi. Nemohl to být úder rukou, ale nějakým tvrdým předmětem, asi pažbou pušky nebo samopalu. Pochopil jsem, že s nimi nebude řeč. To je u fanatiků pochopitelné. A tihle fanaticky vypadali.

Dovedli mě do nízkého dřevěného baráku. Hned za dveřmi bylo dostatek světla, vycházejícího z elektrické lampy. Hned proti sobě jsem spatřil veliký plakát, na něm portrét Adolfa Hitlera v životní velikosti. A bylo to jasné. Původní odhad, že jde o tajný fašistický spolek, byl zřejmě správný.

To ale nevypadalo příliš zdravě. Fanatici se musí skrývat a mohlo by se stát, že budou chtít zametat stopy - i se mnou.

To jsem ještě netušil, v jakém omylu se nacházím.

Zavedli mě do menší místnosti a nařídili mi postavit se čelem ke stěně. Okamžitě jsem si vzpomněl na vyprávění svého známého Edy, bývalého válečného letce v Anglii. Kdykoliv byl ve sdílnější náladě, vyprávěl nám příhody z války, zejména jak jeho anglický bombardér sestřelili nad Holandskem a on si prožil své v německém zajateckém táboře.

„Němcům nesměl člověk ukázat strach," říkal nám. „Kdo se choval suverénně a oháněl se neustále ženevskými konvencemi, toho ty bestie nechávaly na pokoji, ale kdo se jich bál, na tom si vždycky smlsly."

Jakmile se hlídač, docela mladý hoch, na okamžik otočil, posadil jsem se na nejbližší židli.

„Štéhn, štéhn!" rozčilil se vojáček, jakmile mě spatřil sedět.

„Du jú spík ingliš?" optal jsem se ho, ale zůstal sedět.

„Hende hóch!" namířil na mě kvér.

Poslušně jsem zvedl ruce, ale zůstal sedět. Rozhodl jsem se, že na německé povely prostě nebudu slyšet.

Okamžitě vrazil do místnosti postarší chlap v černějším munduru s hranatými písmeny SS na klopách.

„Tady ne sedět, tady stát!" začal mi vysvětlovat lámanou češtinou.

„Ženevské konvence vám nic neříkají?" podíval jsem se na něho útrpně.

„Ženevské konvence nic nepovídat o sedění v sesle."

„Ženevské konvence upravují slušné zacházení se zajatci. Ke slušnému zacházení nepatří stát čelem ke zdi jako lotr."

„Vy né sajatec. Kde máte uniforma?"

„Vždyť jste nás přepadli bez vyhlášení války!" zaútočil jsem na něho. „Mobilizace u nás ani nebyla vyhlášena, jak mám mít uniformu? To je vaše vina!"

„Vy Čech, Protektorát pod ochranou Německé Rajch, takže podle našich sákonů žádná sajatec!"

„Protektorát? To dávno neplatí. Patřím pod ochranu České republiky. A té jste, pokud vím, válku nevyhlásili."

„Jaké Čechiše republik?"

„Jaké? No přece České."

„Vy jste si zase udělali Čechoslovakaj?"

„Ne, jenom Čechy. Slovensko je samostatné."

Zůstal chvíli jako tumpachový, ale brzy se vzpamatoval.

„Á, Čechaj! S Váma byly dycky potíže!"

„Mimochodem, s Německem máme přece velmi dobré sousedské vztahy," pokračoval jsem. „Vůbec nechápu, co tady vyvádíte."

„Nechápat?" ušklíbl se. „To brzo pochopit. Tady je území Čtvrté Německé Rajch."

A obzvláštní důraz kladl na číslovku „Čtvrté".

„Hrajete si jako malí," zavrčel jsem znechuceně.

„My si nehrajeme," odsekl a nasupeně odešel z místnosti. Nechal mě naštěstí sedět na židli. Zaznamenal jsem to jako první plus a v duchu jsem za to vřele Edovi děkoval. Nebýt ramena, které mě silně bolelo, dalo by se to i vydržet. Ale hned mě něco napadlo.

Vstal jsem. Vojáček na mě ihned zvedl hlaveň kvéru, ale toho jsem si už skoro nevšímal.

„Zavolejte doktora!" řekl jsem mu.

Stál jako socha a jen na mě mířil.

„Doktora!" rozkřikl jsem se na něho.

Vojáček zřejmě nevěděl co dělat, ale jak jsem už tušil, vedle za stěnou seděl někdo jiný, kdo zareagoval správně. Za okamžik vstoupil dovnitř starší chlap.

„Ich bin doktor," prohlásil.

Bez dalšího slova jsem sundal kabát i košili a nastavil mu před oči rameno. Doktor se mi na ně chvíli díval, potom se odvrátil a něco zavrčel.

„Co říkáte?" obrátil jsem se na něho.

Neodpověděl, ale beze slova vyšel z místnosti. Po chvíli se vrátil s kusem namočeného plátna. Naznačil, abych si to sám podržel na rameni a opět odešel.

„Ty Čechaj nic nevydrží..." zavrčel.

Nic moc, ale lepší, než stát čelem ke stěně.

Za chvilku to zřejmě nevydrželi oni. Přišel starší pán, také v černé uniformě se znaky SS, a odvedl si mě vedle.

Jakmile jsem tam spatřil volnou židli, ihned a naprosto samozřejmě jsem k ní zamířil. Esesman neprotestoval, naopak se mi zdálo, že s tím tak nějak počítá.

„Tak vy žíkat, že občan Česká republik," začal dobrácky.

„Samozřejmě," potvrdil jsem.

„Ale my Česká republik neuznáváme."

„Jak to?" vyskočil jsem. „Máme přece smlouvy."

„Smlouvy jsou s Protektorát Bémen und Méren."

„Ty přece dávno neplatí. Já mám na mysli nové smlouvy."

„O těch nic nevíme."

„Poslyšte, pánové," začal jsem už naštvaně, „přestaňte si konečně

hrát. Kdo vlastně jste? Vážně chcete, abych si na vás stěžoval u ambasády Bundesrepublik Dojčland?“

„Poslyš, ty Čech, ty vůbec nevědět, kde jsi. Tady žádná Bundesrepublik Dojčland, tady Čtvrtá Dojčes Rajch.“

„Lituji, ale to zase neuznávám já.“

„Ty si vůbec neuvědomovat, kde jsi. Tady nejni Erde, jak se to česky... zeměkoule. Tady je jiný kosmos. My naše světy jen tak na moment... propojit.“

Kdyby mi dal facku, zajiskřilo by se mi v očích víc, ale tohle bylo taky silné kafe. Jen jsem nasucho polkl. Vzpomněl jsem si na modrý prstenec, kterým jsme proletěli. Začalo to být vážně zajímavé. Propojení světů na dálku pomocí modrého prstence? Mimoprostorová červí díra do cizího vesmíru? To je úžasné, neuvěřitelné! A Němci to dovedou propojovat podle potřeby? To by byl úžasný triumf vědy nad prostorem! Až na to, že si tady ti hrají na pokračovatele Třetí Říše, což mi bylo sympatické o poznání méně.

„Velice zajímavé,“ odtušil jsem.

„Kulit oči, co?“ triumfoval Germán. „Vejrat.“

„No, trochu ano,“ přiznal jsem. „Ale co vy tady?“

„My tu kolonizovat. Čtvrtá Dojčes Rajch, od roku jeden tisíc, devět set pět a čtyžicet.“

Pochopitelně to se mnou trochu zamávalo. V první chvíli jsem si opravdu myslel, že se jedná o klub historie Německa nebo něco na ten způsob. Tohle bylo mnohem vážnější. Odlišný svět, kolonie někdy od roku pětačtyřicet - to by mohli být i autentičtí fašouni. Vypadalo to pravděpodobné - ale velice nepříjemně pravděpodobné. Jestli je tomu tak...

Rozhodl jsem se trvat na svém. Vlastně mi nic jiného ani nezbývalo. Na jejich hru jsem přistoupit nesměl.

„A co má být?“ opáčil jsem. „Čtvrtá říše není ve válce s Českou republikou. Jakékoliv zadržování cizinců nemá žádný právní podklad.“

„Tady není zeměkoule. Tady platí naše zákony,“ namítl na to klidně esesman. „Tžéba zákony o špionáž.“

„To je sice zajímavé, ale jakápak špionáž? Nepřišel jsem k vám dobrovolně. A vzhledem k únosu, který nepopřete, jsem úplně mimo podezření ze špionáže. Podle všech konvencí jsem pořád občan České republiky.“

„Naše zákony nepovídat nic o dobrovolnosti.“

„To je možné,“ připustil jsem si. „Zákony kanibalů také s nějakou dobrovolností nepočítají.“

„Moment!“ vyskočil esesman. „Tady ne kanibalové. Zákony Dojčes Rajch vycházet ze zákona Tžetí Rajch. Je v nich celá naše tradice, naše německá kultůra.“

„O kultuře bych na vašem místě nemluvil. Kultura dostala v Německu pořádně na frak. A pokud máte podobné zákony jako Třetí říše, pak potěš pámbu.“

Esesman se ihned naježil.

„Co nám může nějaký Čech vykládat o kultůra!“

„Vy to nevíte? Němci dnes jezdí za kulturou do Čech.“

„Němci z té Bundesrepublik?“

„No právě.“

„To ale nejsme my.“

„Ovšem. Vy jste asi zůstali u těch kanibalů.“

Nadechl se.

„To je urážka Velkoněmeckého národa!“

„To není urážka. Německého národa si vážíme, neboť je to kulturní a demokratický národ. Až na výjimky, jako jste vy. Obávám se, že slušní Němci se za vás budou hodně stydět, až se o vás dovědí.“

„O takové my nestojíme,“ odsekl.

„Jenže takových jsou milióny. Zatímco vás, co si pořád ještě hrajete na Říši, je sotva pár set.“

„Omyl,“ ušklíbl se. „Čtvrtá Rajch má milión obyvatel.“

Z mlhy se kolem mě postupně začínala objevovat kontura něčeho, co se mi vůbec nelíbilo. Průlet do jiného světa bych ještě pochopil. Ale milionová rezervace fašistů v tom světě, vyzbrojená a připravená, nebyla nic povzbuzujícího.

„No dobře, milión. To není moc. Čechů je desetkrát víc, Němce v Bundesrepublice ani nepočítám.“

„Ti se k nám přidat.“

„Obávám se, že právě tihle Němci by vás vytahali za uši. Asi by nebyli rádi, že jim kazíte image.“

„Imič?“ zarazil se. „Was ist das?“

„Aha - pardon, tohle slovo nejspíš neznáte. Jak bych vám to... prostě, Němci jsou dnes právem pyšní na demokratickou společnost a nemají rádi, když jim někdo připomíná zločiny Třetí říše. Z vás rozhodně nadšení nebudou.“

„Až začneme vítězit, přidají se. Krev je krev.“

„Vy si myslíte, že vyhrajete?“

„Jawohl. Pšíde den!“

„Myslíte, že skrz propust dostanete vaše Messerschmidty? Ty Schwalbe, co jsem viděl venku na letišti?“

„Jistě. Nejlepší letadla v dějinách.“

„Jedno takové máme v Praze v muzeu. Ale pokud nemáte nic lepší-

ho, nemáte šanci. Proti nim budou stačit i české školní Albatrosy. Můžete s nimi udělat trochu škod, ale pokud vážně myslíte, že to jsou nejlepší letadla na světě, budete určitě nepříjemně překvapeni.“

„Naše Schwalbe jsou dneska modernější než byly. Dosahují rychlosti zvuku.“

„Americké stíhačky jsou třiapůlkrát rychlejší než zvuk, ruské taky. Nemáte proti nim nejmenší šanci.“

„Kromě toho máme tajné zbraně.“

To mě trochu zarazilo. Kdoví, možná že se jim podařilo, co se nepodařilo Hitlerovi a přece jen zde vyrobili atomovou bombu. To by bylo horší, zvlášť když ovládají propusti mezi tímto vesmírem a naším. Ale rozhodl jsem se nevzdat.

„Takové zbraně mají i Rusové a Američané. Jediná bomba, padesát kilometrů kolem mrtvo. Kdybyste byli více pohromadě, například v jednom městě, jedna by na vás stačila.“

„Takové zbraně mají? A jak to, že o nich víte? Neměly by být tajné?“

„Nejsou tajné. Víme o nich od doby, kdy s nimi Američané na hlavu porazili Japonsko.“

„Zajímavé. Japonsko - a vyvražděné...“

„Japonsko není vyvražděné,“ uzemnil jsem ho. „Tehdejší bomby byly slabší. Jedna bomba tehdy rozvrátila jedno město. Američané použili dvě, pak se japonský císař Hirohito vzdal. Japonsko je dnes taky demokratické.“

„Japonský kaiser - vzdal?“

Koukal na mě vyděšeně asi jako já na něho, když mi prve oznámil, že se nacházíme v jiném vesmíru. Kapitulaci Japonců si asi neuměl představit. Pokud si je pamatoval jako národ samých kamikaze, nedivil jsem se.

„Ano, válka tím skončila,“ potvrdil jsem mu. „Bylo to na konci roku 1945.“

„O tom my už nevědět. My tady od apríla.“

„Aha - proto jste si zachovali dojem, že se ještě někdy vrátíte! Myslím, že budete zklamaní. A největší zklamání by vám asi připravily německé stíhačky, až by sestřelovaly vaše letadla. Jsem si naprosto jistý, že Bundeswehr by se proti vám postavil.“

„Das ist nycht méglich!“ vybuchl esesák. „To by byla ta nejčernější zrada vlastní krve!“

„V našem světě se to bere jinak než jak jste byli zvyklí vy. Když bude zapotřebí, všechny demokratické země se spojí proti tomu, kdo se jim postaví. Tomu pak bude běda.“

To jsem ještě netušil, že jednou na vlastní oči uvidím dvě stíhačky

F-16 Bundeswehru nalétnout proti bombardovacímu svazu Luftwaffe - a rozstřílet jej raketami na kusy... Jako kdybych to právě teď prorokoval.

„Ale to znamená, že jsou na Zemi země ne-demokratické?“ podíval se na mě s nadějí v očích.

„Jsou,“ připustil jsem. „Čína, Irák, Libye. A ještě pár dalších.“

„Proč je nezlikvidujete, když jste tak silní?“ podíval se na mě podezřívavě.

„Protože v tomhle jsou demokratické země v nevýhodě. My se můžeme bránit, ale nemůžeme vyvolat válku. To by nebylo slučitelné s demokracií. A dokud takové země válku nezačnou, nemáme důvod proti nim zbraně použít.“

„A když si začnou?“

„Potom dostanou řádně na pamětnou. Jenomže ony to dobře vědí, takže si raději nezačnou.“

„Zlikvidovali jste jich už víc? Těmi bombami?“

„Bomby nebyly použity od roku 1945. Na všechny rušitele míru dnes stačí obyčejná letadla.“

„A co pancr vozy?“

„To jsou jen nádherné cíle pro samonaváděcí střely.“

„Co je to?“

„Střely, kterým se ukáže cíl a potom se vystřelí. Taková střela cíl vidí a jde za ním. Cíl uhne, střela za ním. Tanky proti ní nemají obranu.“

„Sama vidí cíl?“

„Ano, má umělé oči, vidí i ve tmě a v mlze.“

„A vy takové tajemství klidně...“

„Tohle už také není tajemství,“ opáčil jsem. „To už zná kdekdo. Opravdová tajemství vám nikdy neřeknu.“

„No, to by se vidělo,“ nasupil se. „Máme metody...“

„Neřeknu vám nic, protože opravdová tajemství neznám,“ usadil jsem ho hned. „Tajemství u nás znají jedině odborníci a to já nejsem. Já vám řeknu jen to, co je známé všeobecně. I když pro vás může být novinka všechno, jak se mi zdá.“

„Ja,“ povzdychl si esesák. „Dlouho jsme neměli kontakt.“

Výslech se navzdory mému očekávání nesl málem v pohodě, jakoby proti mně ani neseděl esesák. Vysvětloval jsem mu bez zábran, jak bylo po prohrané válce Německo rozdělené, ale to už dnes neplatí, dnes už je v podstatě dávno převychované.

On mě zato ujišťoval, že v jejich úmyslech není podnikat novou křížovou výpravu proti Čechům. Upřímně řečeno, nevěřil jsem mu to. Všechno kolem nás svědčilo o opaku.

„My dlouho neměli spojení s fátrlandem," vysvětloval mi. „Měli jsme velké problémy s elektrikou. Ve fátrland pro nás do konce války běžely elektrárny v Alpách. Tady jsme měli jen pár dýzlů, ale došla nám nafta a jinou jsme nenašli."

Dost brzy jsem se měl dozvědět, že to vůbec není pravda. Na nedostatek elektřiny se tady nemohl nikdo vymlouvat.

„Tady nafta není?"

„Přírodní podzemní vůbec," přikývl.

„Ale na co tedy létáte?"

„Pěstujeme takové křoví, roste na něm hitlernafta. Velké olejnaté plody, stačí je lisovat a trochu destilovat."

To pro mě bylo nesmírně zajímavé.

„Bylo v tomhle světě dost takových odlišných rostlin?"

„Jistě. Ani v Afrika takové nejsou. Některé byly dobré, jiné ne. Dlouho jsme museli bojovat se zvížaty. Nakonec jsme některé druhy úplně postšílet a je pokoj."

To se mi taky moc nelíbilo. U nás se dávno nepovažuje za správné vyhubit některé živočišné druhy. Zvláště tady, když šlo o úplně cizí svět.

Další rozhovory jsme vedli o Německu na Zemi. Něco jsem o něm věděl, něco ne. Bylo vidět, jak Němčoura rmoutí, že nevím nic podrobného o jeho rodném Mnichově.

„Poslyšte, nebylo by pro vás nakonec výhodnější vrátit se pod ochranu Bundesrepublik Dojčland? Samozřejmě, pokud tu nemáte válečné zločince."

„Fšéchno z války je dávno to... promlčené."

„Aha - to ovšem nevíte, že válečné zločiny promlčitelné nejsou."

Že mi huba neupadla! Jestli jsem jim měl něco zamlčet, pak to bylo právě tohle.

„Jaké válečné zločiny?" zajímal se esesman.

„Zabíjení civilistů, zajatců..."

„Když je válka, jsou nutně i mrtví. Angloameričané taky házet bomby na německé civily."

„To je něco jiného. Ve válečných akcích se takové věci stávají. Ale Němci civilisty dávali do koncentračních táborů a tam je zabíjeli. To už není válečná akce, ale zločin."

„To žádný Němec nedělat!"

„Je mi líto, dělali jste to. Po prohrané válce se vám na to přišlo. Desítky koncentračních táborů a milióny mrtvých. Právě proto se všechny země dohodly, že takové zločiny nesmí být nikdy promlčené."

„My tady nemáme ani jeden koncentracionslágr."

„Tím lépe pro vás. Ale vaši soukmenovci je měli.“

„Ale to neni možný. Snad bych o tom musel něco vědět!“

„Tyhle nejhorší barbarské zločiny se nedělaly veřejně,“ souhlasil jsem. „Ale nic vám neříká ani jméno Lidice?“

„Myslíte tu vesnici v Čechách? Jak byla srovnaná se zemí za podporu atentátu na Heydricha?“

„No vida, o tom víte!“

„Ale to byla odvetná akce za barbarský atentát, to snad musí každý pochopit!“

„Dneska se to chápe jako válečný zločin. Lidé v Lidicích přece neměli s anglickými parašutisty nic společného a vaši soukmenovci je vyvraždili. To byl zločin.“

„Já tam byl,“ řekl esesman trochu tišeji. „Já tam taky stšílet. Ale to bylo jinak. My dostali roskas a o roskasu se nediskutuje.“

Podíval jsem se na něho udiveně.

„Vy že jste byl v Lidicích?“

„Ja,“ přikývl. „Já tam taky stšílet ty chlapy. Pak jsme dávali do domů donarit a bum! Domy do luftu!“

Nevycházel jsem z údivu.

„Člověče, ale to by vám muselo být trochu víc let!“

„Ach, ja,“ přikývl s úsměvem. „To dělá zdejší vesmír. Má úžasnou vlastnost. Stárne se tady mnohem pomaleji. Letos mi bude devadesát a vypadám na čtýžicet. Tak je to se všemi.“

To ovšem byla informace, na kterou jsem potřeboval dost času, než ji vůbec pochopím.

„Devadesát let? Člověče, vy na to opravdu nevypadáte! To by... to bych se nakonec mohl v tomhle vašem vesmíru setkat - snad i s Hitlerem!“

„Jawohl,“ přikývl esesman. „Myslim, že se s ním setkáte velice brzy. Slyšel jsem, že náš Vůdce chce co nejdžív vidět člověka ze starého světa.“

Zůstal jsem chvíli civět. Pravda, tohle byl největší ze všech kalibrů, které jsem se za tu chvíli dozvěděl.

„Adolf Hitler byl přece nalezen mrtvý a spálený!“

Myslím, že jsem samým překvapením koktal.

„To byl jeho dvojník. Náš milovaný Fýrer s námi odešel do nového světa. Těší se trvalému zdraví a všichni mu pšejem hodně elánu do další stovky jár jeho života. Princ Friedrich Hitler, jeho syn, po něm vezme vládu až v dalším století.“

„Princ?“ nevycházel jsem z údivu.

„Ja,“ přikývl esesák. „Našli se i tady takoví, co chtěli zavádět demo-

kracii. Takže jsme všichni rozhodli zavést znova monarchii a prvním kaiserem zvolili našeho fýrera. Máme tedy dědičný kaiser Adolf Hitler první, ale pořád mu tady žíkáme náš milovaný Fýrer. Určitě je sám uvidíte. Fýrera, kaiserin Evu, jejich děti prince Friedricha a princeznu Susi, miláčka našeho národa.“

Uviděl jsem je. Ale nikdy by mě nenapadlo, že budu na ně jednou - střílet. A oni na mě. A kdyby jen střílet.

Mezitím mi přinesli večeři na obrovském hlubokém talíři. Jak je v Německu zvykem - ajntopf. Další takový talíř dostal esesák. Zdvořile jsme si navzájem popřáli dobré chuti a oba se do toho pustili.

Po večeři mě esesák málem přátelsky odvedl vedle. Byla tu ustlaná postel, malý stoleček a židle. V koutě stálo malé umyvadlo na konstrukci z železných prutů, pod ním kbelík.

„Tady se vyspěte,“ ukázal mi esesman.

Zavřel za mnou těžké kovové dveře a zvenčí v nich otočil klíčem. Až teď jsem si všiml, že na nich zevnitř úplně chybí klika. Byl jsem - ve vězení. I když ve slušnějším, než jsem si u fašistů představoval.

*****

Hitler

Po ránu mě vzbudili ke snídani. Servírovali mi podivnou oranžovou kávu, aspoň to tak chutnalo, spolu s kusem koláče. Uvědomoval jsem si, že jsou to produkty pocházející z jiného světa, ale kromě nezvyklé barvy kávy to na nich nebylo znát.

„Poletíme do Nového Berlína," oznámil mi esesák hned po snídani.

Vyvedli mě z baráku na letiště. Vedle mě kráčel esesák, můj známý ze včerejšího večera, za námi hlučně pochodovali dva strážní v okovaných holínkách. Na letištní ploše pořád stály pečlivě vyrovnané tryskové stíhačky Schwalbe, ale teď byla za nimi vidět další řada mnohem větších čtyřmotorových, také tryskových letadel. Prve jsem si jich ve tmě nevšiml.

„Ta letadla vzadu neznám," podotkl jsem.

„Bombardéry Junkers - Siegfried," odtušil hrdě esesák. „Ty znát nemůžete, vymysleli jsme je až tady. Dosahují také rychlosti zvuku a unesou až osm tun bomb."

„Americké bombardéry nesou víc a létají rychleji," musel jsem ho trochu uzemnit.

Letoun na kraji rozjezdové plochy také nepřipomínal nic, co jsem věděl o německých letadlech z války. Bylo to malé, dvoumotorové vrtulové sportovní letadlo, jakých dnes i u nás létají tisíce. Před letadlem na nás čekal pilot.

„Prosím," pokynul mi esesák.

Kabina byla mnohem prostornější, než se zdálo. Dosedl jsem na měkké sedadlo, vedle mě se posadil esesák. Další dvě sedadla zůstala prázdná. Kabina pilota byla úplně oddělená. Jakmile za námi zabouchly dveře, pilot rovněž nasedl. Ozval se kňouravý zvuk elektromotoru, zpočátku v nízkých otáčkách, pak čím dál vyšších, jako kdyby elektromotor cosi roztáčel. Náhle zaškytal jeden motor a hned nato druhý. Krátce poté se letoun pohnul a rozběhl se přímo vpřed.

Let netrval dlouho. Po půlhodině jsme se zvolna potopili do mraků, takže jsem okénkem z tohoto světa neviděl nic než mraky, stejné jako na Zemi. Ani jsem si neuvědomil, že jsme přitom překročili rovník, ale bylo tomu tak, protože Berlín ležel na jižní polokouli.

Letiště Nový Berlín mělo také vybetonovanou přistávací plochu, ale celkově bylo menší než Ruzyně. Odbavovací halou jsme neprocházeli. Čekalo tu na nás šedivé auto starodávných tvarů, s uniformovaným řidičem a dalším vojákem, vyzbrojeným samopalem. Vypadalo to, že mě chtějí pečlivě strážit, i když jsem si dobře uvědomoval, jak nesmyslný by byl ode mne

pokus o útěk v této situaci.

Řekl jsem to s úšklebkem esesákovi:

„Nemyslím si, že byste mě tu museli střežit. Nejsem tak hloupý, abych vám utíkal, když jsme úplně mimo Zeměkouli.“

„Ja, chápu vás. Ale roskas je roskas.“

Tím tato diskuse jakožto bezpředmětná skončila. Tento argument byl prostě nepřekonatelný.

Vyrazili jsme po betonové cestě a jeli mezi poli, plnými podivných fialových rostlin. Auto bylo pohodlné. Seděl jsem vzadu, vepředu byl řidič a strážný.

Zeptal jsem se, co je to za rostliny.

„Jak bych to...“ uvažoval esesák. „To jsou kýferle, mají krychlová olejnatá zrna, ze kterých lisujeme máslo.“

Že poskytují víc než máslo, jsem se dozvěděl až později. Po pravdě řečeno, věděli o tom pouze odborníci. Těžko by mě napadlo, že to je klíčová plodina tohoto světa.

Objevily se první vilky a za chvíli už jsme projížděli normálními městskými ulicemi. Bylo tu čisto, upraveno. Lidé na ulicích vypadali spokojeně a klidně. Bylo mezi nimi sice plno vojáků v uniformách, ale většina byla civilů oblečených do lesklých oděvů různých, většinou světlých barev. Civilové tvořili veliký kontrast s vojáky, jejichž tradiční uniformy byly většinou do šeda. Na ulicích bylo poměrně málo žen, ale byly vždy velice nápadně oblečené.

Zastavili jsme na velikém náměstí. Uprostřed stála socha ze šedého kamene. Fýrer Adolf Hitler v nadživotní velikosti, alespoň deset metrů vysoký, s rukou šikmo vzhůru v árijském pozdravu.

„Viktóriaplac,“ oznamoval mi esesák.

Auto potom vjelo do průjezdu honosné budovy a zastavilo na šedivém, nevlídném nádvoří. Vystoupili jsme. Zřejmě nás už čekali. Přidal se k nám další voják, podle výložků vyšší šarže, vyměnil si s mým dosavadním průvodcem strohý pozdrav a o poznání nevlídněji mi pokynul, abych ho následoval.

„Tak se tu mějte!“ rozloučil jsem se s prvním esesákem, když mi bylo jasné, že dál s námi nepůjde.

„Auf vídrzén!“ popřál mi.

Teprve když jsme vstoupili do vysokánské chodby a veliké dřevěné dveře se za námi zavřely, uvědomil jsem si, že jsem se ho vlastně ani nezeptal na jméno.

On se ostatně na moje také neptal. Rozešli jsme se, aniž bychom se trochu poznali.

A už vůbec jsem netušil, že on - žádné jméno nemá.

*****

Nechali mě stát v nevlídném předpokoji. Nebylo tu nic, nač by si člověk mohl sednout. Na obou koncích stály stojany s vějířem rudých vlajek, jenom místo žlutých hvězd na nich byly bílé terče s černými hákovými kříži. Velká místnost byla jinak prázdná.

Po čtvrthodině si pro mě přišel malý obtloustlý mužíček s brýlemi, oblečený do jásavě rudého saka s lesklými, světle zelenými kalhotami. Něco tak jedovatě řvavého se opravdu jen tak nevidí. Mužíček měl kulatý obličej a husté hnědé vlasy. Byl doprovázený vojákem v modravé uniformě.

„Tak vy jste Čech z naší staré dobré Země?“ prohlížel si mě s netajenou zvědavostí. Bylo vidět, že česky umí mnohem lépe než tamten esesák. Představil jsem se mu a hned jsem se ho zeptal na jméno.

„Ach tak, náme... No, kdysi jsem se taky nějak jmenoval. Teď mám číslo tři tisíce osm set dvacet pět. Velice nízké číslo, však také patřím ke starousedlíkům. U nás je zvykem používat jako jméno poslední dvojčíslí. Teprve když se někde sejdou dva lidé se stejným koncovým číslem, přidávají se pro odlišení další cifry, odzadu. Takže jsem Pětadvacátý.“

Jeho kulatý obrýlený obličej jen zářil úsměvem.

„My také někdy používáme čísla. Pro hromadné zpracování dat je to pohodlnější. Ale jména jsou přece jen jména. Já se jmenuji Ota Vávra.“

„Když vám to pomůže - kdysi jsem se jmenoval Karl. Ale to je dnes vedlejší. Musím vás připravit k audienci. Žádnou zbraň u sebe, doufám, nemáte!“

„Nemám,“ pokrčil jsem rameny.

Přesto pokynul rukou a voják mě zručně prošacoval. Bylo to zbytečné, ale oba dva se tvářili, že jde o nutnou součást vstupního ceremoniálu.

„Musím vás hned upozornit, že při audienci u císaře není možné mluvit, jak se komu zachce. U císaře se mlčí. Každý se jenom snaží co nejlépe odpovídat na fýrerovy dotazy. Doufám, že to chápete.“

„Ne,“ odpověděl jsem přímo. „Tohle u nás není zvykem.“

Myslím, že jsem ho tím dokonale vyvedl z míry. Chvíli se na mě koukal jako na dvojhlavé tele.

„Vy klidně mluvíte na vašeho - co to tam vlastně máte?“

„Jako nejvyššího představitele máme presidenta.“

„A vy na něho mluvíte jen tak? Vám nevadí, že svého... presidenta... zbytečně okrádáte o jeho drahocenný čas?“

„Samozřejmě,“ přikývl jsem. „Proč bychom nemluvili, když ho vo-

líme? Chce-li s námi mluvit, jistě na nás čas má. Kdyby s námi mluvit nechtěl, odejde.“

„Ale tady to není zvykem,“ zachmuřil se.

„To je možné,“ připustil jsem. „Jenomže já jsem občan České republiky a ne příslušník Čtvrté Říše.“

„Ja, ale na návštěvě je slušné dodržovat mravy země, kde jste hostem,“ poučoval mě.

„To mám podle vás u lidojedů strpět, aby mě podle jejich mravů snědli?“

„Tady snad nejste u lidojedů!“ usmál se pobaveně.

„Doufám. Ale jako host se tu necítím. Nepřicestoval jsem k vám zrovna dobrovolně.“

„Na tom nezáleží. Tady je zvykem, že hovoří pouze císař. Fýrer vás chce dneska vidět, ne slyšet. Buďto budete potichu dobrovolně, nebo vám zalepíme ústa. Vyberte si.“

Myslel to zřejmě vážně.

„Umí fýrer česky?“ zeptal jsem se ho místo odpovědi.

„Samozřejmě ne,“ odtušil Karl. „Proto tam půjdu s vámi, jako tlumočník. Tvrdili, že neumíte německy. Což nechápu, za mých mladých let všichni Češi německy uměli.“

„Časy se změnily,“ pokrčil jsem rameny. „Kdybych na vás mluvil anglicky nebo rusky, asi by vám to nepomohlo.“

„Pár našich tyhle řeči umí,“ přikývl Karl. „Ale máme tu dost Němců, co umí česky. Jako třeba já. Pěstujeme si tyhle řeči po celou tu dobu. Jednou přijde den, kdy se vrátíme.“

„To už jsem slyšel,“ ušklíbl jsem se. „Chystáte se prý dobýt náš svět. Za pomocí tanků a letadel jako Schwalbe nebo Siegfried.“

„Vy tomu prý nevěříte,“ podíval se na mě tázavě.

„Nevěřím,“ zavrtěl jsem hlavou. „Myslím si, že by pro vás bylo lepší vrátit se pod ochranu Bundesrepublik Dojčland a na ovládnutí světa raději zapomenout.“

„O tom se pochopitelně bavit nebudeme,“ uťal toto téma.

„A o čem se budeme bavit?“ zeptal jsem se ho.

„To já nevím. Co se našemu Fýrerovi zachce. A to já ani vy nemůžeme vědět předem.“

„No, jak si myslíte,“ pokrčil jsem rameny. „Když fýrer nechce, aby se s ním hovořilo, pokud on sám nechce, potom se nesmí divit, když naopak já nebudu hovořit, o čem se nebude chtít mně.“

„To nemyslíte vážně,“ podíval se na mě Karl zle.

„A víte, že ano? U nás není zvykem jednat s lidmi tímto způsobem.

A když mám mlčet, budu mlčet naprosto dobrovolně, není nutné zalepovat mi ústa. Ale nechtějte po mně, abych se choval jako ovce.“

„Na téhle audienci může záležet váš život!“

„Proč myslíte?“

„Buďto budete přijat jako rovnoprávný člen Říše, což je jistě ve vašem zájmu, nebo...“

„Nebo zůstanu zajatcem podle ženevských konvencí. Vyberu si pochopitelně to druhé. Poslušným členem Říše nebudu.“

„My neuznáváme ženevské konvence. Ta druhá možnost je, že se ocitnete v kleci v zoologické zahradě. Rozmyslete si to dobře.“

Němčour zřejmě nasadil silnější kalibry přesvědčování, ale ve mně tím probudil vzdor. Eda nám vždycky tvrdil, že je nutné chovat se suverénně, jinak se z člověka stane v jejich rukou jen bezmocná onuce.

„Nejsem Říšský Němec, ale občan České republiky a nemám nejmenší důvod svou příslušnost měnit. Ostatně, není ani ve vašem zájmu přijímat mě za člena Říše. Německy neumím a vaše ideály jsou mi naprosto cizí. Pokud mě ovšem dáte do nějaké klece, porušíte tím ženevské konvence a upozorňuji vás hned, že zločiny proti lidskosti jsou všemi státy našeho světa stíhány a považovány za nepromlčitelné.“

„Tady není váš svět. Naštěstí.“

„Bohužel. Ale vy si tím můžete sami sobě zatarasit cestu zpátky. Dosud snad takovou možnost máte. Máte v našem světě hodně soukmenovců, kteří by vás určitě rádi podpořili. Ovšem jedině tehdy, pokud se budete chovat civilizovaně.“

„Vy nás nepovažujete za civilizované?“ ušklíbl se.

„Ovšemže ano,“ opáčil jsem. „Proto říkám, že byste mohli navázat styky se svými krajany. Ale máte také nějaké zbytky necivilizovaného chování, jaké se dnes v našem světě netrpí. Řekl bych, že pojem civilizace se trochu změnil.“

„Nebylo by divné, aby Čech vysvětloval Němcům, co je to civilizované chování?“

„Proč by ne, když barbaři jako vy nemáte o civilizovaném chování správnou představu?“

„Jak vidím, neshodneme se. Vaše škoda. Já mám příkaz vás doprovodit a tlumočit, nic víc.“

Jeho kulatý obličej se mračil, až mu na čele naskakovaly vrásky.

„Na tom jediném se shodneme,“ usmál jsem se. „Můžete mi vaše zvyky vysvětlovat, ale já nemusím všechny přijmout. Ty, které jsou proti lidské důstojnosti, nepřijmu.“

„Uvědomujete si zajisté, že máme prostředky, jak každého donutit

udělat, co chceme my.“

„Uvědomuju. Vy si zase uvědomte, že používání prostředků neslučitelných s lidskou důstojností je těžký zločin, který se nepromlčí ani za sto let. Němci měli po válce nebetyčné problémy, jak odčinit prohřešky z Třetí Říše. Naštěstí žádné nové zákony nemohou mít zpětnou platnost. Tenkrát mohli být souzeni pouze podle platných německých zákonů, takže spousta zvěrstev jim prošla. Mezitím se zákony změnily a vy byste už byli souzeni podle těch nových.“

„K tomu by byla potřeba maličkost - dostat někoho z nás před soud.“

„Teď se pro změnu vy chováte jako svého času Angličané. Ti si kdysi mysleli, že jejich ostrovní říše je tou nejlepší obranou proti celému světu. A právě vy Němci jste je rychle a důkladně přesvědčili, že tomu tak není. Splendid isolation se ukázala být nebezpečnou iluzí. Vy si teď myslíte, že jste dokonale izolováni ve svém vesmíru. Až se tu objeví letadla Spojených Národů, budete se určitě divit.“

„To by musel někdo objevit tajemství našeho vesmíru.“

„A proč ne? Za války jste se snažili objevit tajemství atomových bomb. Bohudík se vám to nepodařilo, ale Američané na tom pracovali také a jim se to povedlo.“

„Už jsem slyšel. Je to neuvěřitelné, taková kapitulace Japonska v několika dnech. Ale i my dnes máme bomby, schopné naráz zničit celé město.“

Samozřejmě byl už informován o všem, co jsem dosud řekl. Informace tu fungovaly dobře.

„Já vám to dokonce věřím. Měli jste na to tady dost času a klid. Jenomže vývoj se ani v našem světě nezastavil. Víte, že i na Měsíci jsou dnes lidské stopy? A na Marsu jezdí malý rádiem řízený automobil s televizní kamerou? Přijímáme její obraz a můžeme si tak prohlížet Mars. Máme i filmové záběry, když naše sonda letěla naproti Halleyově kometě.“

„Na Venuši jste byli také?“

„Na Venuši je bohužel peklo. Sondy, které tam přistály, nevydržely déle než pár minut. Víme jen to, že je na povrchu Venuše pět set stupňů Celsia a atmosféra je nedýchatelná pro nedostatek kyslíku a velké množství par kyseliny sírové. Jak říkám, peklo. Venušané nejspíš neexistují.“

„Zajímavé. Škoda, že teď na takové vyprávění nemáme čas. Vůdce nás čeká. Ale jak říkám, nebude pro vás dobré, když mu dáte najevo odpor zatvrzelým mlčením.“

„To až podle toho, co bude říkat on,“ odtušil jsem.

*****

Vstoupili jsme, já a můj tlumočník, do velikého světlého sálu. Stál tu jako ve starodávných pohádkách trůn, nádherně osvětlený velikým oknem, plným barevných sklíček. Jen císař Adolf Hitler nikde.

Nečekali jsme dlouho. Hitler se za ta dlouhá léta skoro nezměnil. Typická patka, černý knírek, obvyklé okrově žluté sako, hnědé kalhoty. Možná mu přibylo pár vrásek, ale na to, že mu bylo přes sto let, vypadal velice svěže. Přišel rázným krokem a při pohledu na mě byl zjevně potěšen. Cosi pronesl, ale nebyla to otázka pro mne, takže jeho slova tlumočník ani neuznal za vhodné k přeložení. Odpověděl za mě sám, velice krátce a úsečně a pak zmlkl zřejmě v očekávání další otázky.

Pak jsem se dočkal i já.

„Jak se vám líbila Čtvrtá Říše?“ obrátil se Hitler přímo na mne. Karl to úslužně přeložil.

„Kdybych měl Čtvrtou říši posuzovat podle toho, co jsem z ní viděl, nebylo by to asi spravedlivé,“ odtušil jsem.

Karl chvíli váhal, ale pak to Hitlerovi přeložil.

„Proč by to nebylo spravedlivé?“ zněla pobavená otázka.

„Protože jsem dosud ze Čtvrté říše viděl jenom vojenské letiště, vězení a kanceláře SS. Řekl bych, že ve Čtvrté Říši určitě existují mnohem příjemnější místa.“

Karl to překládal vysloveně s opatrným tónem, ale Hitler se tomu jenom rozesmál.

„Nedivím se, že se vám Čtvrtá Říše zatím nezamlouvala,“ souhlasil se mnou. „Budete mít jistě příležitost seznámit se i s lepšími stránkami našeho světa. Teď jste zde trochu jako kuriozita. Člověka ze starého světa jsme tady neviděli celou tu dlouhou dobu. Ale slyšel jsem, že jste pochyboval o naší vojenské síle. Jste snad odborník na vojenské otázky?“

„Nejsem,“ přiznal jsem. „O vojenských věcech znám zhruba to, co u nás bylo publikováno. Zajímal jsem se o ty věci, je dokonce možné, že vím více než průměrný občan, ale nemohu se v žádném případě považovat za vojenského odborníka.“

„Nevadí, necháme to na starost jiným. V jakém oboru jste odborníkem - pokud jste vůbec v něčem?“

„Rozumím počítačům,“ řekl jsem.

„Mechaniků máme dost,“ opáčil Hitler. „Ale mohl byste se tu uchytit, koneckonců, šikovných mechaniků je potřeba i pro jiné oblasti.“

„Nejsem mechanik,“ podotkl jsem. „U nás nejsou počítače mechanickou, ale elektronickou záležitostí.“

„Zajímavé,“ zpozorněl Hitler. „Ale i elektřina má před sebou velkou

budoucnost.“

„Říkal jsem elektronika, ne elektřina,“ upřesnil jsem.

Karl se zarazil.

„Jak to mám přeložit?“ obrátil se ke mně.

„Naši Němci tomu říkají Kybernetik. Je to nový obor, asi jste na nic takového zatím nepřišli.“

Karl chvíli překládal.

„O čem ten obor pojednává?“ zajímal se Hitler.

„O umělé inteligenci strojů,“ odpověděl jsem mu.

„Myslíte si, že stroje dosáhnou výšin lidského ducha? To je absurdní! Já si to rozhodně nemyslím. Lidský génius je nezměrný a některé oblasti zůstanou navždy doménou člověka. Není přece možné, aby vrcholné špičky, jako například šachy nebo strategie, byly překonány strojem.“

„Nedoporučoval bych vám hrát se strojem šachy. Poslední turnaj nejlepšího šachisty světa se strojem skončil porážkou člověka. Co se týče kybernetické strategie, tady vám neřeknu nic, protože tenhle obor bude nejspíš tajný. Ale v některých aspektech už dnes stroje velice předstihují možnosti lidí. I když nutno přiznat, jinde jich zatím nedosahují.“

„Zajímavé. Dá se toho využít i ve vojenství?“

„Jistě, právě ve vojenství je toho často používáno. Máme například samonaváděcí střely. Ukažte jim cíl a nařiďte, aby jej zničily. To většinou stačí.“

„Proti všemu lze nalézt obranu.“

„Ovšem. Pokud si takové střely včas všimnete, můžete ji určit jako cíl protistřele. Pak je to otázka, která ze střel bude chytřejší a dokáže druhou oklamat. Případně, která ze stran má takových střel víc.“

„A když je takové střele protivníkem pilot - člověk?“

Bylo vidět, že tohle Hitlera velice zajímá.

„Člověk nemá šanci. Je příliš pomalý, nedokáže reagovat odpovídajícím způsobem. Je lhostejné, zda řídí pouze pomalou bitevní loď, nebo nejrychlejší letadlo. Letecké souboje dnes nejčastěji rozhodují samonaváděcí střely.“

Neměl jsem pravdu, ale upřímně jsem si to myslel a nebyl jsem bohužel sám, koho Němci z tohoto omylu krutě vyvedli.

„Ale jak říkáte, námořní bitevní lodě znáte?“

„Ano, ale v současné době jsou na ústupu. Unesou hodně střel, ale jsou velké a jako terč příliš snadné. Představte si vzdušné torpédo, které znenadání přiletí z boku rychlostí větší než zvuk. Letí jen metr nad vlnami, takže si ho nikdo nevšimne, dokud není pozdě. Namíří si to do nejcitlivějšího místa lodi, prorazí bok pod čárou ponoru a exploduje - tohle při zkouš-

kách poslalo ke dnu každou loď.“

„A vy se tím zabýváte?“

„Ne, já se zabývám výlučně civilním použitím. O vojenské stránce vím jen to, co proběhlo odborným tiskem.“

„Škoda. Ale je dobře, že jsme byli varováni.“

„Slyšel jsem, že máte pořád v plánu ovládnout náš svět. Kdybych byl vyzván o radu, řekl bych vám, nechte tyhle plány být. Jistě můžete na Zemi způsobit škody, protože vaše bomby jsou nevybíravé a mohou zabíjet bez ohledu na rozvoj na naší straně, ale nakonec byste skončili špatně.“

Kašlal jsem tím na jejich ceremoniář, navzdory varování jsem začal sám, bez dotazu. Karl tím byl vyveden z míry, ale Hitler mu pokynul a on to rychle přeložil.

„Máte příliš velkou důvěru ve vaše zbraně!“ změřil si mě přísně Hitler.

„Naše strategické samonaváděcí střely s plochou dráhou letu se dovedou orientovat i v neznámém terénu a vyhledávat své cíle samostatně. Kdyby k vám jediná pronikla s příkazem zničit Nový Berlín, smetla by vás.“

„Takové střely musí být ale velmi složité a drahé. Kolik jich můžete mít?“

„Počty neznám - vím jen to, že se pohybují kolem tisíců. Strategické střely s plochou dráhou letu mají hlavně veliký dolet a manévrovatelnost. Jejich řídící počítače jsou ovšem složitější, ale cíl jejich letu se jim dá označit během půl minuty. Zbytek programu mají neustále připravený, takže se dokáží vypořádat i s protiraketami. Takové střely ani nemají jako hlavici klasickou výbušninu, ale mohutné termonukleární nebo neutronové hlavice. Jedna rána - jedno město. Existují prý ještě větší bomby. Jedna rána - půl kontinentu.“

„To by ovšem byly děsivé zbraně.“

„To jsou děsivé zbraně. Snad proto se u nás v poslední době nenašel žádný stát, který by chtěl začínat válku. Každý ví, že by špatně dopadl. Problémy jsou dnes spíše s menšími bandity. Takovými, kteří jsou ochotni odpálit výbušninu i na vlastním těle uprostřed davu, aby zabili co nejvíc lidí.“

„Obětovat se za ideu?“

„I kdyby nějakou měli, je to nepřípustné.“

„Slyšel jsem, že na konci války stavěli Japonci letadla pro jedno použití. Pilot s ním naletěl do americké lodě, sám přitom zahynul, ale přesné nálety způsobily Američanům velké ztráty.“

„Ano. Skoro jako naše samonaváděcí střely. Až na to, že ty jsou dnes rychlejší a nemají pud sebezáchovy, který mají i Japonci. Ostatně, když císař Hirohito pochopil beznadějný stav Japonska, nařídil svým vojákům,

aby se vzdali.“

„Už mě o tom informovali. Která města vlastně Američané tenkrát zničili?“

„Hirošimu a Nagasaki.“

„Proč ne Tokio?“ podíval se na mě udiveně.

„Kdyby zničili Tokio, zahynul by císař Hirohito a kdo by se potom vzdal? Američané dokonce ponechali Hirohita císařem a nechali ho dál vládnout. Dnes je Japonsko opět mocná země, jenže pochopila, že vojenské výboje nevedou k cíli.“

„A Hirohito - ještě panuje?“

„Hirohito dávno zemřel. Japonci ho do smrti zbožňovali, že tenkrát tu nesmyslnou válku vzdal.“

„A kdo dnes panuje v Japonsku?“

„Japonsko je dnes demokratická země. Panuje parlament a vláda. Císař zastupuje Japonsko po oficiální stránce.“

„Skoro jako v Anglii.“

„Skoro,“ souhlasil jsem. „Rovněž v Anglii mají královnu, která do vlády nezasahuje. Králové i císařové dnes ve světě spíše reprezentují, než aby vládli.“

„Tady je to naštěstí jiné. Silný stát potřebuje i silnou ruku, aby předešel anarchii.“

„Nejste sám, kdo tohle tvrdí. Ale u nás se spíše soudí, že anarchie se dá zvládnout i bez tvrdé ruky. Rozhoduje více důslednost v dodržování zákonů.“

„Až budu chtít rady, řeknu si o ně,“ odfrkl Hitler. Pak se otočil a bez rozloučení odešel. Audience skončila.

Tušil jsem, že se s tímto nenáviděným, ale i uctívaným mužem ještě setkám, snad i několikrát. Nemínil jsem před ním ale poklonkovat. Ani teď, ani později.

*****

„Gratuluji,“ řekl mi Karl, jakmile jsme osaměli. „Říkat co jste říkal vy, každý jiný by šel před popravčí četu.“

„Zajímavé,“ podotkl jsem. „Pak jste větší barbaři, nežli jsem se obával.“

„Barbaři - my, Němci?“ zaškaredil se.

„Ovšem. V Čechách nemáme trest smrti. V našem světě sice ještě existují státy, kde se popravuje, ale my považujeme trest smrti za barbarství i za těžké vraždy. Tím hůř, je-li možné trestat smrtí za pouhý názor.“

„To je nepředstavitelné. Co jiného chcete dělat s velice těžkými zločinci a s vrahy, než pověsit nebo zastřelit?“

„Řeknu vám jen příklad. Také v Rusku se ještě popravuje. Nedávno popravili člověka, který usmrtil více než dvacítku dětí, školaček.“

„Ten si to ale určitě zasloužil!“

„Rok poté se zjistilo, že popravili nevinného. Skutečný vrah totiž dokázal podezření chytře obrátit proti sousedovi. Popravili nakonec oba, ale jednoho z nich neprávem.“

„My proto máme lhůtu sto dní mezi rozsudkem a popravou. To německé soudy vyžadují.“

„Takže byste toho nevinného popravili také. Přišlo se na to až po roce. Není lepší zavřít takového vraha na doživotí, než po roce zjistit, že jste popravili nevinného? Ani soudy nejsou neomylné.“

„No, pravda, justiční omyly se stávají.“

„Jen u barbarů, pane Karl. Jen u barbarů. A rovněž jenom u barbarů existují popravy za pouhý názor.“

„I když je ten názor nebezpečný a přinese někomu smrt?“

„Názor sám nikomu smrt nepřináší. Teprve vlastní násilí je zločin, za který se má trestat. Názor se smí trestat jen když k násilí vyzývá. Například když někdo navrhne ostatním: Půjdeme mlátit Židy. Ale ani takový názor se nesmí trestat smrtí, jen řádnou pokutou, pokud se k tomu nepřipočte trest za skutečné násilí, které tím vznikne.“

„Ale někdy není možné zavírat na doživotí. Například se stane, že zločinec začne střílet do davu. Potom přece musí nejbližší policista nebo voják použít zbraň a zastřelit ho, dříve než ten blázen postřílí další nevinné.“

„Ano, s tím souhlasím. Když je nebezpečí z prodlení, pak má život vraha menší cenu než život dalších možných obětí. Ale trest smrti vykonaný když už je zločinec bezmocný, to je těžké selhání státní moci. Je to přiznání, že stát neumí nic lepšího. Je pravda, živit zločince po celý zbytek života ve vězení je dražší než pár kulek, ale popravy nevinných lidí, jen aby se ušetřilo několik tisíc marek ročně, jsou příliš krutá daň.“

„Jak chcete - jenomže jste na území Čtvrté Říše a musíte se řídit našimi zákony.“

„A bylo by tomu tak, kdybych zde byl dobrovolně. Jenomže já jsem k vám byl zavlečen a podle mezinárodního práva...“

„Na vaše mezinárodní právo víte co? Kašleme.“

„Vy? Pak mám ale já právo neuznávat vaše zákony, zejména když jsou v rozporu se všeobecně uznávanými zásadami.“

„Ale budete je dodržovat. Jinak - poprava.“

„Budu dodržovat, co je napsáno v ženevských dohodách. Ty jste,

pokud vím, podepsali i vy. Považuji se za protiprávně zadržovaného zajatce, neboť mezi našimi zeměmi nebyla nikdy vyhlášena válka. A vy, pokud nebudete uznávat ani ženevské konvence, dopustíte se dalších zločinů. Nepromlčitelných.“

„To by nás nejprve někdo musel žalovat. A mezi našimi světy neexistuje žádné spojení než to, které ovládáme my.“

V tom měl ovšem pravdu. Ale Edův princip mi nedovoloval přistoupit na jakékoliv vydírání.

„Abyste se jednoho dne nedivili,“ pokrčil jsem rameny. „Vy si asi pořád myslíte, že vaše věda předstihla náš svět. Neuvědomujete si, že tomu může být i naopak. Já sice nevím o výzkumech, které by vedly k objevení dalších vesmírů, ale to neznamená, že takové výzkumy u nás neexistují. Možná jsou jenom tajné. Tajné výzkumy u nás jsou i dnes a budou pořád, dokud budou země, které by jich mohly zneužít. O paralelních vesmírech se u nás ve vědeckých kruzích přinejmenším uvažuje, což můžete sami odhadnout podle toho, že mě to zas tak moc nepřekvapilo.“

Karl se na mě podíval zle, ale pak se opanoval, otočil se a beze slova mi pokynul, abych ho následoval.

*****

Zajatec - nebo host?

Ubytovali mě v moderním hotelu Rote Fahne. Jak jsem mohl posoudit, kromě mě byli hosty jen docela normální civilisté. Zavedli mě do apartmá, kam mi dokonce přinesli oběd. K obědu byly špekové knedlíky se zelím, tvářily se zcela pozemsky. Docela mi to chutnalo. Ještě jsem netušil, že to zelí roste na keřících a ne na zemi - a co bylo horšího, vůbec nic jsem nevěděl o rostlinách nazývaných špekovníky.

Zatímco jsem obědval, Karl se odešel radit s autoritami. Objevil se až po obědě.

„Půjdete si se mnou vybrat nějaké oblečení," řekl mi bez stopy nepřátelství. „O peníze se nestarejte, fýrer pro vaši potřebu věnoval více marek, než můžete doufat."

Sešli jsme na ulici. Asi po padesáti metrech jsme vešli do krejčovského salónu, kde se mě s velkou ochotou ujali. Za chvíli jsem byl vystrojen jako většina lidí na ulici. Džíny a krátký kabát jsem si dal zabalit a poslat zpět do hotelu. Nemínil jsem se s nimi rozloučit. Už proto, že světlemodré lesklé kalhoty zdejší výroby se mi nezdály zvlášť pevné. Ale to mohl být špatný dojem, protože tady tak chodili všichni. Kabát se leskl tmavomodrou barvou a celek se mi nezdál tolik nápadný, jako byl nápadný třeba Karl.

„Nechápu štěstí, které máte," podotkl Karl. „Obával jsem se, že po audienci u fýrera jste tady skončil, místo toho se fýrer projevil nebývale velkoryse."

„To záleží na tom, co má se mnou za lubem," podotkl jsem zamyšleně. Vskutku, něco za tím mohlo vězet, ale co, to mě zatím nenapadlo. Že by Vůdce tak zajímaly moje řeči, i když jsem je zaměřil spíš na zastrašení? Čeká, že se podřeknu víc o tajných zbraních? To se ovšem načeká. V jednom jsem si moc nevymýšlel. O tajných zbraních jsem nevěděl skoro nic.

„Vůdce rozhodl, že se u nás máte porozhlédnout," oznámil mi Karl. „Věnoval vám fond, abyste se tady cítil jako bohatý turista. Máte veškerou volnost v rámci Říše."

„Možná bych více uvítal, kdybych se mohl svobodně vrátit domů," podotkl jsem.

„To není tak jednoduché," zavrtěl hlavou Karl. „Spojení starého a nového vesmíru nelze uskutečnit kdykoli. Nejbližší příležitost bude až za rok. Z nejvyšších míst bylo nakonec rozhodnuto ponechat vám naprostou volnost pohybu po Říši bez dosavadního strážného doprovodu - vzhledem k tomu, že beztak nemáte kam utíkat."

Tím mi ovšem sebral dost elánu. Mám přece rodinu, známé, práci - a

rok nedobrovolného pobytu v jiném vesmíru může být pěknou čárou přes rozpočet. Zůstal tam po mě bicykl a trosky letadla s hitlerovskými emblémy. Nejvíce mi dělala starosti žena a naši dva kluci.

„Pořád ještě máte naději se vrátit," utěšoval mě Karl. „Mohlo to dopadnout hůř."

Zeptal jsem se ho, co by on dělal na mém místě.

„Já přece budu dělat totéž co vy," ujistil mě. „Jsem vám k dispozici jako tlumočník a průvodce. Můžete se jít podívat kamkoli kromě tajných fabrik a vojenských prostor, ale to je nepatrné omezení. Tam bych se ani já nedostal."

Požádal jsem ho tedy o mapy nového světa. Prozatím bych se chtěl podívat po Novém Berlíně.

Vyšli jsme spolu do ulic.

Nový Berlín byl stejně jako jeho vzor rozložen v rovině na březích řeky Nové Sprévy. Prošli jsme několika ulicemi, ze zvědavosti - pochopitelně z mé strany - vstoupili také do několika obchodů. Všude byl klid a pořádek, lidé vypadali spokojeně. Poněkud mi vadilo, že jsem jim nerozuměl.

„Rád bych se naučil německy," obrátil jsem se po chvilce na Karla. „Nedala by se tu sehnat nějaká učebnice?"

Toho to zřetelně potěšilo.

„Však se taky divím, že dosud naši řeč neumíte," usmíval se. „Jistě chápete, jaká je výhoda umět nějaký světový jazyk a rád vám budu i učitelem. To jsem byl ostatně i před válkou a učil jsem dokonce na německém gymnáziu v Praze."

„Ze světových jazyků umím ty nejdůležitější, ale jsou mi tady na nic, když je neovládáte," nedalo mi to a musel jsem jeho nadšení zchladit.

„Jak to myslíte?" nechápal.

„Ovládám dva nejdůležitější světové jazyky, angličtinu a ruštinu. Neumím španělštinu a čínštinu, ale ty jsem zatím v Evropě nepotřeboval."

„Německo je přece nejbližším sousedem Čechů!"

„Ano, ale němčina není světový jazyk. V našem světě se s Němci domlouváme anglicky, nebo rusky," ujišťoval jsem ho. „Kdežto tady - vždyť vy ani ty nejdůležitější světové jazyky neznáte!"

„Němčina není světový jazyk?" podíval se na mě zle.

„Německy se mluví pouze v Německu a Rakousku," odpálil jsem ho bez velkého soucitu. „To je malá část Evropy."

„A co Švýcaři?" zaútočil.

„Těch mluví německy sotva třetina a němčina není ani pro ně perspektivní jazyk. Vždyť i Němci se dnes učí anglicky!"

To jsem mu to dal!

Chvíli na mě zíral jako na posla katastrofických zpráv. Pak se zachmuřil a dodal:

„Je vidět, že je nejvyšší čas, aby se němčina stala tím jediným správným jazykem na světě - a nejen tady."

A tím mě okamžitě převedl do obrany. Hleďme, tohle přece už je svět, kde se mluví pouze německy. Měl bych si to dobře prohlédnout. Jenomže - tady jsou jenom Němci, mají celý svět čistě pro sebe a žádné méněcenné rasy jim tu nepřekážejí. To se jim tu žije! Milion lidí na celou planetu! V našem starém světě je přeplněno, konfliktů je všude na denním pořádku... Oni to tu mají jistě mnohem jednodušší.

Samozřejmě jsem ještě o ničem neměl ani tušení.

Dobře, ale když se jim tu vede tak krásně, proč se snaží o návrat, zejména když vědí, že to nebude jednoduché? Je to jen touha po vlasti, co je vede k nešťastné myšlence stavět série bombardérů, aby si právo na návrat vybojovali?

Neřekl jsem na to nic a zamířil do nejbližší prodejny knih. Karl se divil, ale když jsem řekl, že mě zajímá kde by se dal koupil atlas a učebnice němčiny, okamžitě mě vyvedl z knihkupectví zpět na ulici.

„To v prodejnách knih nenajdete," ujistil mě. „Atlas se dá koupit pouze ve skladech se školními potřebami, ty jsou jen v jižní části Berlína. Učebnici němčiny nenajdete nikde. Budete se muset spolehnout na mé učení."

„V Německu že neseženeme učebnici němčiny?" podíval jsem se na něho pro změnu udiveně já.

„Pro koho by je vydávali?" opáčil na to s úsměvem Karl. „Cizince tu nenajdete a slabikáře pro děti nejsou tak dobrou učebnicí, jak by bylo třeba. Tady se německy každý naučí buď v Domech Hitlerjugend a v nouzi od rodičů, kdežto ve školách se pilují jen znalosti německé gramatiky a speciální slova."

Měl pravdu a mohlo mě to napadnout. S cizinci se tu už pěkně dlouho nepočítalo. Byl jsem tedy odkázán jen na něho.

„Nechtěl byste vyslechnout dobrou radu?" nasadil Karl po chvíli opět smířlivější tón.

„Sem s ní," nevzpíral jsem se jí.

„Fond pro váš pobyt je neobyčejně velkorysý. Navrhl bych vám zakoupit menší lidový automobil. Kromě jiného jsem dobrý šofér a mohl bych vás dovézt, kamkoliv budete potřebovat."

Rozhodl jsem se rychle. Až odtud budu odcházet, vezmu si zase své původní šaty a odejdu v nich, ale teď je to jejich vůle, budiž.

Nejprve jsme se zastavili v nedalekém hodinářství. Karl mi koupil

hodinky. Pokusil jsem se namítnout, že mám hodinky mnohem lepší, ale Karl mi to snadno vyvrátil.

„Den tady netrvá stejně dlouho jako na Zemi," ujišťoval mě. „Je kratší, sice o pouhých pár minut, ale hodinky se vám tu za pár dní rozejdou k nepotřebě."

Kapituloval jsem a dal si vnutit vodotěsné Zeissky.

Pak mě ochotně zavedl k nedalekému obchodu s automobily a nabídl se poradit mi, který vůz bych si měl vybrat.

Neočekával jsem, že v přepychovém obchodě bude jen jedna značka - Mercedes. Co jsem naopak očekával, bylo to, že auta této značky budou úplně jiná než jak je známe u nás. Zdejší mercedesy byly dlouhého, štíhlého tvaru, motor měly vysunutý vpředu, vzadu byla nepříliš velká kabina. Pohodlné byly, ale se škodovkou bych je asi neměnil. Druhé, co se mi nelíbilo, bylo zbarvení. Tady prostě nebyl vůbec žádný výběr, všechna auta byla namalována maskovacím nátěrem, těmi nepravidelnými zelenými, hnědými a šedými skvrnami.

Vybral bych si nejmenší kabriolet, už proto, že byl ze všech modelů nejlevnější, ale Karl mi to rychle rozmluvil.

„Model Wenigkeit je sice hezký, ale je vhodný jedině pro ježdění po městě," ujišťoval mě. „Na venkově budete určitě potřebovat pevnější karosérii."

Doporučil mi typ Tiger. Byl maličko větší, vzadu měl dvě nápravy, masivní karosérii, dvojitou palivovou nádrž, pohon na všechna kola a hlavně, na což mě Karl zvlášť upozorňoval, dvojitá okénka. Vnější byla tvořena vysouvacími pancéřovými deskami s úzkými průzory.

„Ve městě se pancíře nechávají spuštěné, ale na cestách venku se vysunou a jedete v pancer-autě."

„K čemu to?" zpozorněl jsem.

„V lesích jsou drzé opice," mávl rukou. „Házejí na naše auta kamení. Namísto rukou mají chapadla, takže je nazýváme Kopffüssler, hlavonožci. Setkání s nimi není nijak příjemné. Dovedou chapadly rychle rozbít skla, člověka vytáhnout ven a sežrat. Jsou sice už dost vzácné, ale pořád existují a na cestách je proto bytelnější auto nutností."

„To mi ještě nikdo neřekl," podotkl jsem.

„Sto kilometrů kolem Berlína nic takového nenajdete, ale jakmile budete chtít cestovat dál - a to jistě budete - bude lépe počítat s tím už teď."

Poděkoval jsem mu. Karl zaplatil šekem. Pro menší nákupy měl peníze, pro větší šekovou knížku, což bylo asi rozumné.

V prodejně nám hned natankovali obě nádrže - bylo to asi zahrnuto v ceně. Karl usedl na místo řidiče a já vedle něho. Trochu mě udivilo, že

auto nemá žádné klíčky, ve dveřích ani v zapalování.

„To je tady zbytečné," usmál se Karl. „V Novém Německu se nekrade, jako ve starém. Nemáme tu zloděje. Jakmile máte auto zaknihováno na sebe, je vaše a nikdo vám je neukradne."

„Zajímavé!" divil jsem se.

„Ne že by se sem nedostali lidé se zlodějskými sklony," pokračoval Karl, „ale tady je za krádež kulka. I když je nás teprve milión, zloděj se tady nikam neschová. Proto se tady nekrade. Každý si to včas rozmyslí a dneska už to nikoho ani nenapadne. Nechci vám sahat do svědomí, doufám, že tuto vadu nemáte. A pokud ano, rychle na ni zapomeňte. Když najdete na zemi ležet peněženku, zvedněte ji, ale hned ji odevzdejte na nejbližším polizeiamtu, jak by to udělal každý."

Pravda. Totalitní režimy zpravidla mívají menší problémy s kriminalitou. Kdo by riskoval kulku pro pár marek? Nechal jsem si pro sebe i to, že se jakožto celý národ chystají ve velkém loupit ve starém světě. Jaký je rozdíl mezi kapesním zlodějem a dobyvatelem cizích území, než v rozměru?

Ujišťoval jsem Karla, že také umím řídit, ale ubezpečil mě, že si ještě zařídím, ale v neznámém městě se nevyznám a kromě toho, on prý velice rád řídí.

„Vy nemáte auto?" zeptal jsem se ho.

„Předloni jsem měl havárii," vysvětloval mi. „Naštěstí jsem ji nezavinil - to bych dnes neměl ani vůdčí list. Jenže to druhé auto patřilo Wehrmachtu, takže si po celé tři roky nesmím nové auto koupit."

„I když to zavinil řidič Wehrmachtu?" divil jsem se.

„Vždyť říkám, to mě zachránilo. Jinak bych dopadl mnohem hůř. Wehrmacht má vždycky přednost. Měl jsem štěstí, že jsem stál s poruchou na kraji silnice a uhnout jsem ani nemohl."

„Fí ha!" zmohl jsem se jen na tento druh údivu. Trest za očividnou chybu někoho druhého mi nepřipadal spravedlivý. Karl se přitom tvářil, jako by byl rád, že to nedopadlo hůř.

„Poslyšte, nevím, jaké máte na staré Zemi zákony o jízdě na silnicích, ale počítám s tím, že se budete muset naučit ty naše, dřív než budete moci řídit. Tady se například jezdí zásadně vpravo."

„To u nás taky," podotkl jsem.

„Ale před válkou se v Praze jezdilo vlevo," namítl. „Na to se dobře pamatuji."

„Pak byste si mohl pamatovat, že nám Hitler hned zkraje zavedl jízdu vpravo," řekl jsem. „Po válce už nebylo rozumné vracet to zpátky, zejména když celá Evropa i Američané dnes jezdí vpravo."

„Jezdí vůbec někdo vlevo?" zajímal se.

„Angličané. Ale u nich je to tradice.“

„Ovšem, na to se ještě pamatuji. Jízda nalevo, deštníky a cylindry - to byla celá ta plutokratická Engeland.“

„Anglie přišla po válce o všechny kolonie,“ pousmál jsem se. „Vy jste jí je vyčítali - a už to taky padlo.“

„Ale, to je zajímavé! Kdo jim je sebral? Amerikáni?“

„Nikdo. Angláni prostě odtáhli a předali vládu místním. V Indii teď vládnou Indové, v Africe Afričané.“

„To je divné. Takže Německo by dnes mohlo tyhle kolonie znovu získat, když jsou volné?“

„To těžko,“ zavrtěl jsem hlavou. „Žádné kolonie nejsou volné. Bývalé kolonie se mezitím naučily vládnout si samy.“

„To není dobré, copak to mohou umět?“

„Některým to jde lépe, jiným špatně. Ale dělají to samy a nenechají si do toho mluvit.“

„Taky zajímavé,“ podotkl.

Auto zvolna zastavilo. Vystoupili jsme před obchodem se školními potřebami. Karl mi koupil zeměpisný atlas a odešli jsme si do kavárny naproti, abych si jej mohl pěkně v klidu prohlédnout.

Tak jako u nás, i tady atlas začínal polokoulemi. Bylo vidět, že i tento svět má více moří než pevniny, ale to bylo asi všechno, čím se podobal Zemi. Pevniny byly úplně jinak. Na Zemi se dá rozeznat, že pevniny i oceány mají převažující směr od severu k jihu. Tady byla hlavní pevnina rozprostřená přibližně v rovníkové oblasti, na obou pólech byly dvě menší a velké oceány tvořily pásy zhruba v zeměpisné výšce Evropy. Velká pevnina nebyla úplně kolem dokola, ale v jednom místě byla rozdrobená do řetězce ostrovů, takže Severní a Jižní oceán byly spojené nesčetnými průlivy.

Severní a jižní pevnina byly nazvané jako na Zemi Arktis a Antarktis. Byly studené, bez života. Třetí pevnina, zvaná Deutschland, byla podle správního hlediska rozdělena do čtyř částí: popořadě Bavorsko, Rheinland, Prusko, Sasko a skupinu samostatných ostrovů nazvaných Fríské. Jednotlivá města byla pochopitelně mnohem menší než jejich vzory u nás. Největší byl Berlín s devadesáti tisíci obyvateli. Na mapě jsem našel Hamburk, Düsseldorf, Mnichov, Bremen, Frankfurt, Stuttgart, Essen, Lipsko, Jenu, Hannover, Karlsruhe, Kiel, Magdeburk, Wilhelmshaven, Wiesbaden, a Kolín, všechny pochopitelně měly společné přízvisko „Neue“, ale žádné další město nemělo přes osmdesát tisíc lidí. Podoba s původními městy vždy končila jménem. Například Nové Lipsko se nacházelo v horách, zatímco původní Lipsko, pokud vím, stojí v čisté rovině. Berlín byl blízko Jižního oceánu, Hamburk u Severního. Nesrovnalosti by mohly pokračovat dál, ale spíš by bylo drzé

hledat podobnost mezi starým Německem a novým. Zajímavé bylo i to, že všechna města byla soustředěna v oblasti zvané Bavorsko. V ostatních částech pevniny bylo sotva pár osad na pobřeží.

„Tomu už se dá říkat Gross Deutschland!“ komentoval můj obdiv Karl. „Tady se konečně naplnila píseň: Dnes nám patří Evropa a zítra celý svět! O Evropu jsme přišli, ale získali jsme za ni celý nový svět.“

„No vidíte - nakonec máte více, než jste chtěli. Dokonce to šlo bez boje, bez války.“

„Závidíš nám, což?“ podíval se na mě pobaveně.

„Ani ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jistě jste se tu museli hodně snažit, než jste všechno osídlili. Hlavně aby se vám tady líbilo.“

„Když my pořád ještě vzpomínáme na starou vlast,“ zasnil se Karl a usrkl si ze lžičky oranžové hořké kafe. „Mladí, co se tu narodili, si neumí slávu staré vlasti ani představit, kdežto my starší pořád vzpomínáme. Rád bych třeba věděl, jak se daří mým kamarádům v Rajchenbergu? To byste mi možná mohl povědět, jste přece Čech?“

„Pravda - ale zapomněl jste, že na Zemi se stárne mnohem rychleji než tady. Vaši vrstevníci jsou dnes nejspíš dávno po smrti. Kromě toho, v Německu se moc nevyznám. Znám sotva větší města, ne kdejakou vesnici.“

„Pravda. Budou tam nejspíš jejich děti a možná už vnuci. Ale Rajchenberg byste znát měl, je přeci v Čechách! Vlastně, vy ho budete znát spíše jako Liberec.“

Málem jsem se zakuckal kávou.

„Liberec? Tam přeci Němci nebydlí. Liberec je dnes čistě české město!“

„Ale s německou většinou!“

„Vy to nevíte, ale po prohrané válce byli z Čech všichni Němci vystěhováni - na to si budete muset zvyknout.“

„Vy jste je vyhnali?“

„Ano. S požehnáním vítězných velmocí. Od té doby je klid a pokoj. V Čechách jsou dnes Němci vítáni jen jako turisté.“

„Vyhnat celý národ? To muselo být hrozné.“

„Ve válce se dělo spousty mnohem horších věcí,“ pokrčil jsem rameny. „Vy jste vyvraždili šest miliónů Židů. To bylo mnohem horší než pouhé vyhnání.“

„Šest miliónů Židů? To je nesmysl, o tom bychom museli něco vědět.“

„Dělalo se to tajně a přišlo se na to až po válce. Ale vy jste žil v Praze, musíte se pamatovat na vyvraždění Lidic a na popravy tisíců Čechů. To bylo přece mnohem horší, než pouhé vyhnání.“

„Lidice, ano, vím o tom. Bylo to za napomáhání anglickým banditům, co nám zabili Heydricha. A takový to byl elegantní krásný a vzdělaný muž, sportovec rytířského ducha!“

„Ten váš rytířský duch plánoval úplné vyvraždění Čechů, po válce se našly jeho zápisky. A co horšího, nikdo z Lidic anglickým parašutistům nepomáhal. Takže jejich vyvraždění byl zločin, nic více. Ze všech těch tisíců popravených Čechů skoro nikdo netušil, kdo tehdy Heydricha zabil. To vědělo jen málo lidí.“

„Ale schvalovali to. Vám Čechům se nedalo nikdy věřit.“

„A jsme u toho. Trest smrti za pouhý názor. Tím si Němci vysloužili titul největších bestií v dějinách lidstva. Ti co zůstali, dnes žijí s tímto cejchem a nemají to jednoduché.“

„Neslýchané! Ale lze to pochopit. Vítězové si odjakživa mohli nadiktovat jakékoliv podmínky a vy Češi jste si přitom samozřejmě přihřáli svou polívčičku. Avšak jednou přijde den a s ním i do našeho starého světa spravedlnost!“

Prostě to všechno považoval za křivdu na německém národu a všechno co dělali Němci bylo podle něho spravedlivé.

Neměl jsem už sílu se s ním pořád hádat. Vrátili jsme se raději do hotelu. Cestou jsem vyslovil přání co nejdříve se podívat po tomto světě. Karl souhlasil, jenom mi navrhl, že nakoupí potřebné vybavení. Nechal jsem mu v tom volnou ruku, jistě věděl lépe než já, co je ve zdejším světě užitečnější.

Zanechal mě v kavárně na střeše hotelu. Hotel Rote Fahne měl k mrakodrapům daleko, ale zde v Novém Berlíně byl jednou z nejvyšších staveb a z jeho střechy byl nádherný výhled na město. Berlín nebyl tak do výšky jako jeho pozemský předek. Většina domů měla sotva tři patra a pětipatrové budovy byly vzácností. Střed města tvořily pravoúhle se křižující ulice, jediné větší náměstí bylo Viktóriaplac s dominující budovou Reichstagu, postavenou jako repliku originálního. Čím dál od středu města, tím bylo více zeleně, skrz kterou prosvítaly stříbrné střechy vilek, pokryté zřejmě plechem. Na severu a na východě byly vidět rozsáhlé tovární haly.

Nad námi za tu chvíli přelétlo několik letadel. Většina byla malá dopravní, ale jednou nad městem přeletěl známý typ Schwalbe - dvoumotorová trysková stíhačka. Jinak tu byl klid a sem nahoru nepronikal ani pouliční hluk, kde se neustále proplétala auta.

Číšník ke mně několikrát přišel se zdvořilým dotazem, co si budu ještě přát. Seděl jsem totiž hodinu při jedné kávě, což on nějak nemohl pochopit. Nakonec se dovtípil, že tady sedím opravdu jen kvůli výhledu. Odkvačil a přinesl mi velký dalekohled, abych si mohl Berlín prohlédnout po-

řádně.

Poděkoval jsem mu. Byl očividně nadšený, že se mu beze slov podařilo uhodnout mé přání. Rozložil jsem si na širokém kamenném zábradlí atlas v místě, kde byl plán Berlína, takže jsem si mohl všechny viditelné objekty pojmenovat. Na severu se nacházely haly letecké firmy Messerschmidt, na východě se rozprostíraly strojírny Krupp a matné šedivé kolony na jihu patřily podniku Hydrierwerke Speer.

„Schön Stadt," sděloval jsem číšníkovi svůj dojem, když jsem mu vracel dalekohled.

„Ja, ja, schön und wohlhabend," přitakal. Tím ale značně převýšil moji dosavadní německou slovní zásobu a nezbylo mi než zalitovat, že jsem v mládí nebyl pilnější a nenaučil se německy. Budu to muset dohnat - a to co nejdřív.

Vrátil jsem se raději do hotelového pokoje.

Na stolku u své postele jsem objevil malý radiopřijímač. Potěšilo mě to. Zapnul jsem jej. Měl jen jeden vlnový rozsah a když jsem protočil knoflíkem stupnici od jednoho konce na druhý, zjistil jsem, že jsou slyšitelné pouze tři jakž takž hlasité stanice. Dvě z nich přitom vysílaly zprávy, přesněji mluvené slovo, kterému jsem bohužel nerozuměl, třetí hudbu. Byl to ten druh hudby, co se u nás vysílá, aby se podbarvilo něco z historie, přesněji z doby okupace Hitlerem. Vojenský rytmus, bubny, flétny. Z nedostatku jiného jsem se do toho zaposlouchal. Upřímně řečeno, nic moc. Kdyby dávali Mozarta nebo Johanna Sebastiana Bacha, udělali by mi větší radost.

Konečně přišel Karl. Přinesl veliký ranec a přímo hýřil optimismem. Nakoupil všechno, co bylo třeba na cestu. Zásoby potravin, pevnější oblečení, vařič a hromadu drobností. Mimo jiné mi padl do oka samopal, dvě pistole značky Parabellum i s opasky a několik velkých krabic nábojů.

„K čemu to bude?" ukázal jsem na ně, sotva je přede mnou vyložil na podlahu.

„Tady je váš zbrojní pas," podával mi knížečku. „Vůdce vám dává důvěru vlastnit zbraň, ačkoliv nejste příslušníkem Německých branných sil, ani jste jím nebyl. Umíte s tím snad zacházet, ne?"

„Tenhle typ jsem sice nikdy neměl v ruce, ale s takovými hračkami je celkem snadné se naučit."

„Nejde jenom o to umět s tím zacházet," opravil mě Karl. „V pralesích je znalost zbraní nutná a přesná muška znamená často jedinou šanci přežít."

Nehádal jsem se s ním. Byl pro mě ve znalostech místních poměrů autoritou. Kdybych se měl vypravit do tropů někde na Zemi, asi bych se také svěřil pod ochranu někoho z místních. Když vám někdo řekne, že půjdete do

pralesa, ve kterém řádí tygr lidožrout, asi si necháte vnutit pušku, i kdybyste byl přesvědčeným pacifistou. Na neznámé planetě byla každá dobrá rada obzvlášť k nezaplacení.

Dohodli jsme se, že vyrazíme ráno. Karl mi popřál dobrou noc a odešel. Zůstal jsem v hotelovém pokoji sám. Ještě jsem poslouchal pištivé marše, ale pak jsem vypnul rádio.

Druhá noc na neznámé planetě.

Byl bych si to jen ve snu někdy pomyslel? Ale byl jsem tady a to byla skutečnost. Za otevřeným oknem se tlumeně ozýval noční ruch města Berlína a po chvíli mi dokonce do pokoje vletěl motýl - vzhledem ke tmě venku spíš můra. Mělo to šedivá křídla, ale dlouhé nohy jako saranče. Chvíli se mi promenovalo po stole, pak se to zvedlo a odfrčelo.

Nepozemský život.

Jako kluk jsem jednu dobu chtěl být kosmonautem. To bývá v jistém věku obvyklé. Ale představoval jsem si to dřív jako cestu pustým vesmírem na palubě nějaké obrovské ocelové lodi poháněné raketovými motory. Potom mělo následovat nebezpečné přistání na planetě, rozhovory se zelenými bytostmi (proč se vlastně uvádí vždycky tahle barva?) a nakonec - triumfální návrat domů.

Tak jsem tedy na cizí planetě - bez obrovské lodi, jenom s holýma rukama. Místní zelení mužíčkové se nekonají, žádní tu totiž nejsou. Místo nich tu jsou lidé Země, se kterými by mělo být snadnější domluvit se - kdyby to nebyli fašisti. Na náměstí pod hotelem stojí obrovská socha Adolfa Hitlera. Jak dávno jsme se rozloučili s jinými takovými sochami? To potom člověku zhořkne v puse i sladký koláč.

*****

Stuttgart

Ráno jsme se sešli v hotelové restauraci. Karl mě tam už očekával. Zajímal jsem se, zda bych si nemohl dát do úschovy své věci, ale Karl mě ujistil, že pokoj v hotelu Rote Fahne mám rezervovaný na celou dobu mého pobytu v Novém Německu. Zdálo se mi to přehnané. Rozhodl jsem se odhlásit se alespoň na tu dobu, co budeme s Karlem na výletu. Věci jsem si přece mohl vzít s sebou, kufr mercedesu byl dost veliký. Bylo na něm mimo jiné zajímavé, že nebyl vůbec přístupný zvenčí, ale pouze zevnitř po odklopení opěradel zadních sedadel.

Po všelijakém překlápění opěradel dokonce vznikla vzadu pevná deska, kam se dal umístit přenosný vařič Primus. Bylo tak možné vařit bez nutnosti opustit vůz.

Vyrazili jsme, jakmile jsme do auta uložili věci. Ještě jsme se podle mého přání cik-cak projeli ulicemi Berlína a potom Karl zamířil na autostrádu směrem na Stuttgart, tedy na sever. Měl to být náš nejbližší cíl.

Motor šel potichu a Tiger se řítil po čtyřproudé dálnici s dychtivostí dostihového koně. Potkávali jsme poměrně málo vozidel, navíc šlo většinou o vojenské nákladní automobily. Protisměr byl oddělen zeleným pásem a Karl měl silnici zcela pro sebe. Ani naším směrem jsme žádné auto nespatřili, když nepočítám, že jsme předjížděli kolonu dvaceti předpotopních, naštěstí stojících tanků. Karl trochu znejistěl, a když jsme je během několika vteřin předjeli, vysloveně si oddychl.

„U těch nikdo neví, co se může stát," podotkl. „Když tam sedí zkušení vůdci, je to dobré, ale někdy tam jsou nováčci a těm je lépe se vyhnout."

Přidal plyn a ručička tachometru se brzy opět vyšplhala na sto čtyřicet kilometrů v hodině.

Kolem jedné hodiny po poledni se objevil motorest. Karl vjel do parkoviště obehnaného vysokou betonovou zdí a potom jsme si zašli na oběd. Motorest se podobal pevnosti. Místo oken tu byly střílny a celkový dojem byl pochmurný. Zmínil jsem se o tom.

„Je to vskutku pevnost - z dob, kdy jsme teprve dobývali nejbližší okolí," vysvětloval, jakmile jsme se usadili pod masivní betonovou kupolí nad velikými porcemi guláše. Jedli jsme s chutí jako vždycky. Ani by mě nenapadlo, že ten guláš - stejně jako ostatní masitá jídla v Novém Německu - nikdy žádné maso neviděl.

„Tenkrát tady bloudily smečky dravých grosswolfů, oblud větších než slon, které dokázaly převrátit automobil jako by to byla hračka. Spoustu lidí sežraly, než jsme přišli na to, že musíme jezdit jen v pancéřových vo-

zech.“

„A dnes?“

„Grosswolfy jsme naštěstí úplně vyhubili. Tyto bestie si byly tak jisté svou převahou, že se ani nenaučily před námi schovávat. Je paradoxem, že menší bestie jsou nebezpečnější, protože pochopily, že člověk může být silnější. Přepadávají nás jen když jsou si jisté. Například když neopatrný člověk opustí vozidlo bez rozhlížení dál než na pár metrů. Dodnes to nemusí skončit dobře a doporučuji, je-li vám život milý, držte se mě stále jako klíště. Budete-li se často pohybovat v pralesích, budete možná po roce také vědět co a jak.“

Poděkoval jsem mu za varování.

Po obědě jsme opět nasedli a pokračovali, abychom pokud možno do setmění dojeli do Stuttgartu.

Krajina se brzy začala měnit. Namísto rovin začaly mírné kopečky. Čtyřproudá betonová dálnice se brzy zúžila, střední zelený pruh zmizel, brzy jsme jeli po poněkud širší okresce, ale betonová byla stále.

„Nebylo nebezpečné stavět silnice, když tu běhali takoví dravci?“ zeptal jsem se.

„Stavba silnic pochopitelně mohla začít teprve po vybití těch největších bestií. Ale i potom bylo nutné zabezpečovat stavební dělníky před menšími dravci. To bylo pochopitelně v působnosti Wehrmachtu. Byla to pro vojáky vlastně jediná příležitost, jak i v době míru získat nějaká ta vyznamenání. Nutno přiznat, že železné rytířské kříže jen pršely a mnozí mladíčci, kteří se narodili až po válce, mají dnes hruď více vyzdobenou, než staří váleční veteráni, jako jsme my.“

„Není to vám starým líto?“

„Však se také rytířské kříže neudělovaly ledakomu. Tady muselo jít o mimořádnou odvahu a často i o veliké nebezpečí, srovnatelné s válečným. Posádky pevností neměly příležitost k získání medailí, ačkoliv často postřílely více bestií, než vojáci venku. Jistěže můžete hrdinům tyto pocty závidět, ale každý ví, že jsou perně zasloužené.“

Silnice se vinula mezi kopci. Pusté pláně stepí pozvolna přecházely v řídké, stále častější lesíky. Silnice se jim na nějakou dobu stačila vyhýbat, ale pak jsme několika menšími lesíky projeli. Karl mi doporučil uzavřít boční a zadní okna pancíři a ponechal si jen čelní sklo.

„Zpočátku se lesy poblíž silnic kácely, ale později jsme pochopili, že to není řešení. Jako nejvýhodnější se ukázalo udržet frontu proti divočině a nepustit bestie do obydlených krajů vůbec. Tak je tomu dodnes.“

„Nikde jsem neviděl žádnou vesnici,“ postěžoval jsem si.

„Tady také žádné vesnice nejsou,“ ujistil mě. „Jen větší města jsou

schopná soustředit dosti vojska, aby je ubránilo. Proto je tu Wehrmacht stále tak vážený jako v dobách války. Každý civilista ví, že jedině zásluhou vojska může v klidu žít. Služba v armádě je také nejvyšší ctí každého muže. Dnes naše armáda dál bojuje, neustále dál a dál rozšiřuje oblast civilizace.“

„Kdo se ale stará o zemědělství, když nemáte vesnice?“

„Zemědělství?“ usmál se Karl. „To je otázka. Budete se asi divit, ale pruh zemědělské půdy o šířce deseti kilometrů kolem každého města nás všechny krásně uživí. Vezměte si, že Nové Německo má jen jednu pevninu právě v rovníkové oblasti, že tento svět má zanedbatelný sklon zemské osy, tudíž nemáme střídání ročních období a s tím související monsuny, pasáty a jiné jevy. Trojí úroda do roka není nic zvláštního, výnosy dvaceti i třiceti tun z hektaru jsou naprosto běžné. Jak vám říkám, pouhých deset kilometrů půdy kolem každého města nás spolehlivě uživí. Důsledkem je to, že všichni naši zemědělci bydlí ve městech a užívají stejného komfortu jako všichni. Je to nejen bezpečnější, ale i mnohem racionálnější.“

„Když vám stačí tak málo půdy, proč neustále rozšiřujete hranice obydlené oblasti?“

„Protože nás rychle přibývá,“ pokrčil rameny. „Krátce po útěku - byl to útěk, to přiznávám - jsme tady začínali pouze s osmi tisíci bojeschopnými muži, třemi tisícovkami mladých schopných žen a několika desítkami dětí. Dnes je nás milión. To znamenalo, že každá žena musela porodit nejméně patnáct, ale často i dvacet dětí.“

„No potěš pámbu! To jim nezávidím!“

„Však také každá matka, která porodila své dvacáté dítě, dostávala za zásluhy o Německo rytířský kříž se všemi právy a výhodami, jako muži za odvahu v boji. Obzvláště zasloužilé matky, jakmile dovršily dvacet pět porodů, dostaly rytířské kříže s diamanty a doživotní rentu ve výši platu velitelů divizí. A takových není málo, německé matky mívají děti i po devadesátce - a vypadají pořád jako mladice.“

Jen si přitom mlasknul.

„Páni! Rodiny s pětadvaceti dětmi!“

„No, o rodinách se tady nedá mluvit. Rodina je v Německu počítána za úpadkový útvar. Ne že by žádné neexistovaly, ale tíže péče o děti na nich dávno neleží.“

„Jak to tedy s dětmi děláte? A vy sám, máte rodinu?“

„Nemám, proč taky?“ usmál se shovívavě. „Ve starém světě jsem měl manželku, ale v tom zmatku... byla válka... Tady už jsem si rodinu nezakládal. Je to nemoderní a hloupé. Když tu někdo potřebuje ženu, není to žádný problém. A nemusí se ani starat o děti, což je únavné, neekonomické a výchovu dětí je lepší přenechat odborníkům. Máme v tom pochopitelně dů-

kladný německý systém. Nebudu vám popisovat klasické rodiny. Jednak je jistě znáte, ale především, málokdy se zmohou na více než dvanáct až patnáct dětí. Kdyby to záleželo jen na nich, bylo by Nové Německo mnohem slabší. Základem nových metod výchovy dětí je systém FDM, Freie Deutsche Mutter, Svobodná Německá Matka. Většinou žijí pohromadě v ústavech Německých matek, kde jsou dobře zajištěné. Společně vaří, uklízejí a perou a ve volném čase se zabývají jen drobnou rukodělnou výrobou doplňků pro armádu. Mají excelentní lékařskou péči, ovšem panuje tam přísná kázeň a pořádek."

„Tedy něco jako klášter?"

„Probůh, to ne! Naopak! Tyto ústavy jsou umisťovány vždy poblíž kasáren a mají zajištěny návštěvy vojáků, většinou za odměnu a vzorné plnění povinností. Držitelé vyznamenání mají pochopitelně přednost. Část kvóty, pochopitelně mnohem menší a ne tak významnou, dostávají civilisté, příležitost se pro ně tudíž také najde. Děti dostávají zapsáno jako jméno otce stručně „Vůdce" a jsou matkami opatrovány pouze do půl roku věku, kdy je matka od ostatních povinností osvobozena, je to ostatně nutné i ze zdravotního hlediska. Jenom tak je možné, aby žena v produktivním věku stačila porodit tolik dětí, aby národ rostl takovým tempem jako u nás."

„A co se děje s těmi dětmi potom? Vždyť takhle vlastně nemají ani otce, ani matku!"

„Děti jsou vychovávány v Domech Hitlerjugend. Tam se jim dostane výchovy i vzdělání, na jaké by se běžné rodiny nikdy nezmohly. Však také mají Hitlerovy děti před všemi ostatními přednost. Nejspíš mám takhle několik dětí i já. Pochopitelně o nich nevím, ale jsem si jist, že jsou dobře zajištěné."

„No potěš pámbu! To je vlastně velkochov dětí."

„Tak se tomu neříká. Je to prostě instituce Hitlerjugend a Svobodné Německé Matky. Jak je snad zřejmé, mají nesmírnou zásluhu na rychlé a úspěšné kolonizaci našeho světa. Jen tak mimochodem, tento způsob vznikal už na Zemi, tady jsme to jen rozvinuli a zdokonalili. A co se tak výtečně osvědčilo zde, bude jistě přeneseno i do Starého světa, jakmile se tam vrátíme."

„Starý svět nepotřebuje milióny nových dětí. Je už dnes přeplněný," zavrtěl jsem hlavou.

„Ano, jenomže samými podřadnými lidmi. Tady jsme měli od samého začátku výkvět árijské rasy bez rušivých elementů. Krátce po onom přesunu byla našimi lékaři provedena nezbytná antropometrická měření a kdo neprošel, tomu nebylo umožněno rozmnožování. Muži byli zpravidla nasazováni do první linie, ženy k těžké práci bez příležitosti setkat se s muži,

takže méněcenní brzy vyhynuli a zůstal jenom skutečný výkvět. Dnes se tu běžně dožíváme věku sta let a kdyby se sem při přesunu dostali starší lidé, asi by se dožívali ještě vyššího věku. Bohužel, tenkrát byla válka.“

Trochu mě zarazilo, jak otevřeně mluvil o hubení rasově nevyhovujících lidí, jako by to bylo něco správného, či snad dokonce obdivuhodného. Všichni se tu dožívají sta let, jenom rasově nevyhovující v první linii nebo při těžké práci dávno vyhynuli - to musel být ale horror!

„Vy tedy plánujete osídlit nejen tento, ale i starý svět výkvětem árijské rasy?“ zeptal jsem se s uštěpačným tónem.

„Jistě. To je přece správné. Árijská rasa právě v Novém Německu jasně prokázala své přednosti.“

„Nebude to spíš tím, že tento svět prostě lidskému druhu více přeje a umožňuje vám delší život? Co když se pak ukáže, že dlouhověkost skončí, jakmile se vrátíte do starého světa? Co budete dělat potom?“

„Výzkumy nebyly ještě skončeny. Naši lékaři tvrdí, že na dlouhý věk mají značný vliv některé rostliny. Stačilo by pak dovážet do starého světa jejich výtažky, pochopitelně pouze pro potřebu árijské rasy.“

„Takže - árijská rasa bude mít výhody, kdežto ostatní rasy budou žít jen krátce.“

„Určitě. Jak říkám, dejte se k nám, dokud můžete. Vůdce vám daroval nejen život, ale i obrovskou šanci, kterou přece nemůžete jen tak zahodit. Jste jistě inteligentní a o Češích se říká, že v jejich žilách koluje hodně německé krve. Kdyby bylo možné zaručit, že nemáte židovské předky, uvítal bych vás mezi námi jako první, když už se zdá, že Prozřetelnost je vám nakloněna.“

„To už jste v Čechách přece taky začali,“ odpověděl jsem pochmurně. „Vzpomínám si, že rodiče měli jakési vysvědčení o árijském původu, jak jste tenkrát vyžadovali.“

„Oni je měli? To je ovšem báječné. Pokud si je schovali, nic lepšího nemohli udělat.“

„Víte co? Měli bychom začít s výukou němčiny,“ přerušil jsem jeho chvalozpěvy na árijskou rasu.

Karl to ovšem pochopil jinak, než jsem to myslel já. Asi doufal, že se k nim chci přidat a proto jsem ochoten učit se tak honem německy. Mně se naopak z jeho řečí zvedal žaludek, takže chtěl jsem se učit německy proto, abych se bez něho co nejdřív obešel.

Další cesta nám proto ubíhala při výuce slovíček poměrně svižně a do Stuttgartu jsme dojeli ještě za šera. Ještě před naším odjezdem z Nového Berlína Karl telefonicky objednal dva pokoje v hotelu Viktoria, takže jsme tam byli očekáváni. A protože nikdo od války neviděl živého Čecha, bylo to,

jak jinak, spojeno s velikým okukováním.

*****

Další výlet jsem odložil na později. Prohlíželi jsme si několik dní Nový Stuttgart, navštívili několik kaváren, vše pod drtivou palbou německých slovíček. Využíval jsem pro to každé volné chvilky. Jak se řekne tohle, co je tohle... Karl zřejmě nepoznal tak dychtivého studenta němčiny od doby, kdy vyučoval v Praze. Patřičně ho to potěšilo. Polichotilo mu, když jsem se pochvalně zmínil o jeho pedagogických kvalitách a každý můj úspěch ho přiváděl k pýše.

Faktem je, že jsem se učil s nesmírnou chutí. Jednak to bylo lepší než poslouchat chvalozpěvy na Nové Německo, druhý důvod byl v tom, že jsem chtěl být samostatný. Karl mi kromě lekcí němčiny dával první lekce pravidel silničního provozu, ale tady jsem se potřeboval naučit jen pár odlišností. Tolik změn se zase od dob Protektorátu v pravidlech nestalo. Horší byla pravidla o přednosti Wehrmachtu. Karl mi bez obalu řekl hned zkraje, že nejlepší je koloně uhnout s cesty třeba tím, že člověk sjede do příkopu.

„Německá auta jsou většinou terénní, z toho příkopu zase snadno vyjedete. Případně si vypomůžete navijákem, ten tu má každý typ."

Po týdnu jsem navrhl, aby mi Karl překládal jen když ho požádám a sám aby na mě mluvil už pouze německy. Potěšilo ho to. Netušil, chudák, moje důvody.

V jeho doprovodu jsem navštívil jeden Dům Hitlerjugend. Sjednal mi i vstup a vzhledem k tomu, že to prezentoval jako obdiv nových německých metod, byl patřičně zapálen i ředitel Domu. Karl mi všechno nadšeně ukazoval, ovšemže pod bedlivým okem jednoho z vychovatelů.

Můj dojem byl otřesný. V tomto Domě byli vychováváni jen chlapci, ale nikde jsem neviděl větší snůšku drzých fracků. Všichni byli navlečení ve vojenských uniformách a neustále nosili s vážností hodnou lepší věci dřevěné makety samopalů. Pochopitelně hned věděli, že jsem Čech. Asi jim na hodinách německého dějepisu vtloukali do hlav, že Češi jsou méněcenná rasa, takže jsem se dočkal jen neskrývaného opovržení. Kdyby neměli zbraně jen dřevěné, asi by mě některý z nich s chutí zastřelil.

Karl dělal, jako že to nevidí a neslyší. Dalo mu to asi velkou práci, neboť já jsem kolem málem neslyšel nic jiného, než stokrát opakované „Tschechische Hunde". Ovšem i já jsem dělal, jakoby se mě to netýkalo. Naštěstí prohlídka skončila a my jsme se konečně ocitli venku.

„To se rozumí, budoucí vojáci mohou mít poněkud ráznější způsoby," vysvětloval mi, jakmile jsme se ocitli venku před Domem Hitlerovy

mládeže. „Oni nevědí, že máte blíž k nám.“

„Trochu mi tam chyběly vědecky založené typy,“ posteskl jsem si. „Tohle byli všichni typičtí vojáci.“

„Vojáků potřebujeme nejvíce,“ souhlasil Karl.

„Jak ale vychováváte budoucí vědce?“ trval jsem na svém. „Nebudou přece všichni vojáky?“

„Ty, co mají sklon k vědě, posíláme do Berlína. Tam máme speciální Dům Hitlerjugend zaměřený na výchovu inženýrů. Pro tento dům se dělají každým rokem zvláštní testy. Přijímáme jen ty, kteří mají talent na vědu a techniku. Kdyby vás to zajímalo, právě v tom domě jsem učil. Nebýt tamté nešťastné havárie, byl bych tam dosud. To se rozumí, jakmile je proti někomu zavedeno trestní stíhání, nemůže zůstat učitelem.“

„I když jste byl nakonec uznán nevinným?“

„Ne nevinným, jen bez trestu. Proto jsem byl přeřazen do továrny na munici. Pak se ukázalo, že bude potřeba znalostí češtiny. Ale v podstatě je jedno, kde člověk pracuje, hlavně abych byl na takovém místě, kde nejvíc prospěji Říši.“

Takže mi vlastně vděčil, že ho vytáhli z muniční továrny a přidělili ke mně.

O Dům Svobodných Německých Matek jsem se pro jistotu ani nezajímal. Podle Karlova popisu šlo o obrovský státem řízený bordel. Asi by mě tam ani nepustili, nebyl jsem příslušníkem Wehrmachtu, ani jsem neměl vysvědčení o rasovém původu.

*****

Ve Stuttgartu jsem se zúčastnil veliké německé slavnosti zvané Německý den. Karl mě ujišťoval, že si něco takového nesmím nechat ujít a opatřil mi v předstihu vstupenky. Mělo se to konat na stuttgartském sportovním stadiónu. Byl to pro mě zajímavý zážitek, připomínající starodávné československé spartakiády. Také zde se stadión naplnil mladými, ale nebylo to tak vyhraněně sportovní. Část představení zaujímaly tance a sborový zpěv. Tanečníci oblečení v uniformách připomínali sovětský Alexandrovův armádní soubor, tak jako jejich zpěv, většinou šlo o řízné pochody. Větší malebnost tvořily dívčí soubory, ať zpěv nebo tanec. Jen na chvíli se uniformované mužské a krojované dívčí soubory daly dohromady, aby podle slov komentátora předvedly dokonalou sílu německého národa. Během vystoupení skandovaně tleskali nejenom účinkující, ale i tribuny, přesně jako na naše První máje. Snad právě toto srovnávání mi nedovolilo propadnout tak jako ostatním v mém okolí tomu zvláštnímu davovému fluidu, kdy se neznámí

lidé bez zábran objímají a vykřikují hesla, za jaká by se nejspíš v jiné situaci styděli.

„Svět Němcům!“

„Tisíc let ať žije Vůdce německého národa!“

„Heil Hitler!“

„Ať žije německý národ, vládce vesmíru!“

„Sieg Heil!“

„Es kommt der Tag!“

„Svinskou smrt podřadným!“

Na rozdíl od freneticky jásajícího Karla jsem zůstal netečný, jakmile jsem si uvědomil, že ona „svinská smrt“ se vztahuje především na mne a na všechny Čechy - a že tenhle národ fanatiků se nebude rozpakovat pokračovat v dílu Třetí Říše, kdyby dostal ještě jednu takovou příležitost, jaká se mu naskytla na počátku dvacátého století.

Slavnost pokračovala i dlouho po setmění. Na stadiónu se v tisíci rukou objevily hořící pochodně. Vojáci v černých SS uniformách s kamennými tvářemi, jak se na hrdiny sluší, pak přebírali vyznamenání z rukou Vůdce, který sem přiletěl jen na skok a byl pozdraven frenetickým potleskem. Slavnost poté korunoval let tryskových letadel, vlekoucích dlouhé hořící fábory, které doplnily současně dole probíhající ohňostroj.

„Jak se vám to líbilo, herr Ota?“ tázal se mě rozjařený Karl, když jsme opouštěli stadión.

„Nádherné,“ pochválil jsem ho.

„Nějak nejste patřičně naladěn?“ povšiml si správně.

„Vzal jsem na sebe jedno vaše heslo,“ odtušil jsem.

„Myslíte: Svinskou smrt podřadným? Z toho si nedělejte vůbec nic, Češi jsou mnohem bližší Němcům, než pronárody na Zemi, kterých se to týká především. Židů jsou milióny, ale ani ti nejsou nejpodřadnější. Co teprv národy kdesi v Africe nebo v Americe? A my jsme si teď zvykli na tropické podnebí, takže Afrika a Jižní Amerika bude pro nás bližším cílem než stará studená Evropa. Už proto, že se tam proti nám nikde nenajde odpovídající síla.“

„Jenomže německá expanze by se nezastavila ani vyhubením lidí Afriky. Jednoho dne by se opět obrátila k Evropě.“

„Do té doby budou Češi jasnou součástí Německé Říše. Jen si z toho nedělejte hlavu, vám nic nehrozí. Naopak, Německo bude vždycky potřebovat odborníky, ke kterým jsou odjakživa Češi počítáni.“

Navzdory tomu ujišťování jsem nesdílel radost a nadšení z Německého dne. Připomnělo mi to, že nejsem, ani nechci být na jedné lodi s takovým nenávistivým národem. Snad bych mohl vyjít s jednotlivci jako byl

Karl. Ale i on se rozohnil až nepříčetně, když všichni skandovali ono heslo.

„Svinskou smrt podřadným!“

Bylo mi přitom, jakoby na mě sáhla smrt. A nebylo to asi daleko od skutečnosti. Jak chtějí tihle nadlidé dobývat naši starou Zem jinak než - hekatombami a vražděním?

Na druhé straně jsem si uvědomoval, že jednotlivec nemá šanci stavět se otevřeně proti takové síle. Německo v počtu pouhého milionu obyvatel bylo už teď vyzbrojené a vycvičené pro válku, zatímco Evropa i zbytek světa připravené nebyly. Kdyby Germáni napadli svět dnes, mohli by mít zpočátku velké úspěchy - přinejmenším by mohli napáchat obrovské škody.

Co mám ale dělat? Najít, jak z toho pekelného kotle ven, pryč, zpátky na Zem. Musím varovat lidi na Zemi, co se na ně chystá. Ale rozhodně to nemohu deklarovat otevřeně. Proč mě vlastně nezabili hned? Možná proto, jak říkal Karl, že Češi mají hodně německé krve, takže by byli vhodní - k poněmčení. Možná bych měl s nimi naoko spolupracovat? Uvidíme. Hlavně se nenechat zbláznit jejich symbolikou a monumentalitou. Jen bych řekl, že Čecha se zkušenostmi dlouhých let Stalinových pomníků, Spartakiád a propagandy jen tak něco nezblbne.

*****

Prošel jsem krátkým kursem a získal vůdčí list na osobní a lehká pancéřová auta. Mohl jsem teď jezdit po Stuttgartu i sám a plánoval jsem, že se na dalším výletu budeme střídat v řízení. Stuttgart bylo poměrně malé město, takže jsme je projezdili a prochodili brzy. Další město, kde jsem se chtěl zastavit, měl být Hamburk. Ležel na pobřeží Severního moře, což z něj, ve shodě s originálem, dělalo důležitý přístav. Lišil se jen tím, že jím neprotékala žádná řeka.

Proto jsme se rozloučili s poměrně přívětivým personálem hotelu Viktoria a opět nastartovali Tigra.

Na výjezdu ze Stuttgartu řídil Karl, protože se mnohem lépe vyznal ve zdejším systému jednosměrných ulic. Já jsem si měl vyzkoušet řízení až po první zastávce. Ve Stuttgartu bylo několik posádek Wehrmachtu a Karl by si asi při setkání s kolonou vozidel věděl spíše rady.

Během jízdy mě opět bombardoval německými slovíčky. Jeho kulatý obličej s brýlemi se usmíval. Odpovídal jsem mu, ale přitom jsem pozoroval krajinu.

Padesát kilometrů od Stuttgartu jsme projeli pancéřovou bránou ve velké betonové zdi. Dál už pokračovaly lesy. Kolem silnice byly stromy v širokém pásu vykácené, ale zdejší lesy byly více tropické, než jak je u nás

zvykem, v Německu nebo v Čechách. Zdejší stromy byly mnohem vyšší a rozložitější, než na co jsme zvyklí u nás. Koruny dosahovaly místy až tří set metrů výšky a průměr kmenů dvacet metrů tomu odpovídal. Obdivujeme se často rozložitým africkým baobabům, ale tyhle stromy byly vyšší, rozložitější, jejich koruny byly navzájem propletené tak, že jimi dolů pronikalo málo světla. Jakmile jsme vjeli mezi ty vysokánské hradby, setmělo se. Nebylo to však jen díky stromům. Celá obloha se pomalu zatáhla těžkými mraky.

„Bude pršet," podotkl jsem.

„Tady je atlas... kde je nejbližší odpočívací pevnost?" staral se Karl.

Našel jsem příslušnou stránku.

„Sotva dvacet kilometrů. Má ošklivé jméno. U tří vrahů. Ale cestou k ní přejedeme rovník."

Karl jen pokýval hlavou.

„Rovník - romantická čára," řekl zasněně. „Ale my to zde romanticky nebereme. Nové Německo leží celé kolem rovníku, tady se to bere jako každá jiná čára."

Už předtím sešlápl plyn na podlahu a Tiger se hnal jako o závodech. Ani jsem si nevšiml, kdy jsme přejeli rovník. Na silnici nebylo nic, co by tuto pomyslnou čáru označovalo.

Krátce předtím, než jsme dojeli, začalo pršet, ale to už jsme vjížděli do betonové brány a těžká kovová vrata se za námi rychle zavírala.

„Tak to bychom měli," mnul si Karl ruce, když jsme spolu vstoupili do obrovské betonové kupole pevnostního motorestu. „V dešti se špatně jezdí. Dáme si pořádný oběd a kdyby se to nevyřádilo, můžeme tu zůstat i na noc."

„Dříve se přejetí rovníku více oslavovalo," řekl jsem na to zdánlivě nelogicky.

„Na mořích - při nudě, jaká na lodích panuje - není čemu se divit. Ale my tady na nudu nemáme jaksi čas. Ostatně jste už tuto čáru jednou přejel - tedy spíš přeletěl. Čechy jsou přece dost vysoko na severu."

Venku se rychle stmívalo.

Dali jsme si jako vždy guláš, tentokrát fazolový, či co to bylo za plodiny. Dojedli jsme a Karl objednal pivo. Mělo dokonce správnou žlutou barvu, i když Plzeň to nebyla.

Nepopíjeli jsme však dlouho. Do haly vstoupil sebevědomý důstojník v šedivé uniformě. Rozhlédl se a když spatřil jen nás dva, zamířil k vám.

„To je vaše auto, co nám překáží na parkovišti?" zeptal se povýšeným hlasem.

„Myslím, že tam stojí jedině naše auto," odtušil opatrně Karl. „Nezdálo se mi, že by překáželo, stojí až na kraji."

„Budeme potřebovat každé místečko. Nasedněte a odjeďte. Jistě víte, že Wehrmacht má přednost!“

„Vždyť se blíží Grossregenguss, velký liják!“ ohradil se Karl. „Víte, že zodpovídám za život Fýrerova hosta!“

„To mě nezajímá! Já zodpovídám za svou jednotku a přišel jsem právě o dvacet mužů. Ohrožení nějakého prašivého Čecha si kdykoliv lehce zodpovím. Tady pro vás není místo.“

„Co se vlastně stalo?“ zeptal se Karl.

„Prorazili frontu poblíž Essenu. Zkuste jet do Hamburku, to ještě můžete stihnout.“

Karl si jen povzdychl.

„Budeme muset jet dál,“ obrátil se ke mně.

Dopil jsem pivo a nechal Karla zaplatit. Pak jsme vzali své věci a šli na „plac“.

Auta Wehrmachtu se řadila tak těsně, že posádky musely vyskákat, aby mohlo přijet další. Vojáci s batohy plné polní ukázněně klusali do pevnosti. Všiml jsem si, že někteří byli raněni. Ostatní je podepírali a nesli jim výstroj.

„Máme smůlu,“ obrátil se Karl na mne. „Některé jednotky jsou spočítány tak přesně, že se vejdou na nádvoří jednotné velikosti bez zbývajícího místa. Nemůžeme tu zůstat, musíme se pokusit to projet.“

„Jak jsem pochopil, ten liják na obzoru je nějak velký, není tomu tak? A není to jenom déšť, ale ještě něco, že?“

„Dá se to přežít,“ odtušil Karl a nasedl.

*****

Německý liják

Posadil jsem se na své straně.

„Vytáhněte zatím pancíře v oknech," požádal mě Karl.

Zatímco jsem točil kličkami, Karl se s Tigrem proplétal mezi přijíždějícími vozidly Wehrmachtu. Vyjížděli jsme jinou branou, tady byla silnice pustá.

„Pravé přední také," požádal mě. „Člověk nikdy neví..."

„Jak vidím, moc povzbudivě to nevypadá. Neměla by nás ta vaše Wehrmacht spíš chránit, než nás vyhánět z pevnosti?"

„Já jejího velitele chápu," povzdychl si Karl. „Je plně zodpovědný za stovky mladých německých chlapců. Nic jiného mu nezbývá než konat tak jak musí."

„Co je to vlastně Grossregenguss?"

„To brzy poznáte. Říkáme tomu veliký liják. Horší je, že se v takovém lijáku pokaždé vyrojí spousta hlavonožců. Prý se objevili u Essenu, to není daleko. V dešti mají proti nám samé výhody. A my máme jenom jeden automat. To není dobré."

„Tím spíše by nás vojáci neměli vyhánět. Co jste to prve říkal o rytířských křížích? Oni po nich netouží?"

Karl dělal, jako kdyby neslyšel.

„Vzadu je krabice nábojů s modrými pruhy. Podejte ji."

Našel jsem ji rychle. Byla totiž hned navrchu.

„Vyndejte náboje z pistolí i z automatu a nabijte místo nich tyhle. Jsou mnohem účinnější. Ale opatrně, jsou citlivé na náraz. Ať nevyletíme do povětří."

„Dum-dum, nebo něco takového?"

„Ano, to jsou ony. Neošívejte se, nemáme je proti lidem, ale proti bestiím. Proti starodávným dum-dum mají citlivější roznětky, takže nepotřebují narazit na kost a vybuchují hned při sebeslabším nárazu. Na měkké tkáně - i na vodu."

Bez problému jsem nabil obě pistole, napáskoval zásobník samopalu a všechny rezervní zásobníky - po třech pistolových a čtyři samopalové. Náboje měly naštěstí stejný rozměr, což bylo v této chvíli výhodou, ačkoliv se mi zdály pro pistole trochu velké a pro samopal naopak malé. Teprve poté, co jsem úspěšně přezbrojil, Karl si trochu oddychl.

„Dokud to půjde, pojedeme s otevřeným hledím. S průzory se nedá jet rychle. Snad budeme mít štěstí, potřebujeme ujet sotva padesát kilometrů."

„Pokud nebude další pevnost také tak obsazena hrdinným Wehrmachtem," podotkl jsem trochu kysele. „Nejmenuje se ta další pevnost U stovky vrahů? To by sedělo líp."

„Odsud až do Hamburku žádná další pevnost není," řekl mi rychle Karl. „Musíme dojet za každou cenu až tam."

Dosud jsem si pořádně neuvědomoval, do čeho se rychlostí sto čtyřiceti kilometrů v hodině řítíme. Pochopil jsem ale, že to nebude procházka růžovou zahradou.

„Automat se dá zastrčit tady do toho držáku," ukazoval mi na sklopný držák na stropě kabiny. „A pistoli mějte jako já na klíně, je to pohotovější. Rozepněte si pouzdro, jinak nestihnete tasit."

Jeho dobře míněné rady mě naplnily rozechvěním. Jako by se blížila bitva a ne liják.

Přišlo to téměř bez varování.

Náraz div nevyrazil přední sklo. Jako kdyby někdo přesně doprostřed umístil velký kýbl vody. Jenomže to nepřestalo, voda se na nás valila jako z protržené přehrady.

Tiger zakolísal. Karl musel chtě nechtě zpomalit, aby ho to nesmetlo ze silnice. Místo stočtyřicítkou jsme se plazili se sníženým rychlostním stupněm pouhou třicítkou. Rozsvícené reflektory ukazovaly jen proudy vody a jediné, co mohl Karl použít k orientaci, byl světlejší betonový pruh silnice. Ale přes tu se začala brzy valit kalná voda a Karl jel naslepo.

Náhle se ozvala rána a řinkot skla. Levý reflektor ihned zhasl a cesta před námi citelně potemněla.

„Pancíře, rychle!" vykřikl Karl, ale nezpomalil.

Začal jsem točit kličkou. Přes přední sklo se neskutečně pomalu začal zespodu sunout plát ocele. Karl tím na okamžik úplně ztratil výhled, ale rychle sklonil hlavu, aby vyhlédl ven pomalu zdola stoupající štěrbinou.

Druhá rána a opět zvuk skla.

Pravý reflektor zhasl.

Dotočil jsem pancíř až nahoru. Karl jel dál. Rychle jsem se podíval svým průzorem. Silnici osvětloval nevelký střední reflektor, pokrytý silnou kovovou mříží, ale světla od něj bylo tak málo, že jsem se chtěl Karla zeptat, jak v tom může ještě něco vidět.

Náhle se Tiger roztřásl. Karl totiž skutečně neviděl, takže jsme sjeli ze silnice. Teď prudce dupl na brzdy, až jsem hlavou naletěl do předního skla. Neprasklo, ale pořádně mě udeřilo. Zvenku se ozvalo praštění dřeva. Tiger prorážel křoviny, pak se naklonil na pravou stranu a jakkoliv už jsme skoro stáli, položil se na pravý bok. Karl vypadl ze svého sedadla a zřítil se na mne.

„Himmel Herr Gott!“ zaklel, ačkoliv klít bych měl spíše já, protože jsem byl vespod.

„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se ho. Znělo to asi dost bolestně, ale Karlův loket jsem měl přitom v žaludku.

„Musíme pokračovat!“ rozhodl Karl. „Sofort ven, odvinout lano, zaklesnout o strom a převrátit Tigera na kola.“

Venku bušily proudy vody do převráceného vozu a škvírami ve dveřích, které se teď staly stropem, na nás crčelo.

„Proč ne počkat uvnitř, až to přejde?“ navrhl jsem.

„Čekat tady, to přežijeme nanejvýš čtvrt hodiny,“ vyjekl Karl. „Za chvíli sem dorazí smečka vydrážděných hlavonožců. Viděl jsem je, bylo jich aspoň pět. Jestli se sem dostanou, probijí nám nádrže a zapálí nás. Pak budeme mít na vybranou jenom upéci se uvnitř, nebo se nechat roztrhat venku.“

Hrnul se nahoru a přitom vytahoval parabellu.

„Pojďte sem taky, ale nelezte ven,“ požádal mě tiše.

Jakmile otevřel dveře, vevalila se na nás voda. Okamžitě jsme byli oba skrz naskrz promočení. Vysunul jsem ven jenom hlavu a rozhlížel jsem se po okolí, ale kromě tmy a deště jsem nic neviděl.

„Kdybyste spatřil cokoliv, co se hýbe, nerozmýšlejte se ani na okamžik, nepátrejte co to je a střílejte,“ požadoval Karl. „I kdybyste nestrefil, exploze vaší výbušné střely mě přinejmenším účinně varuje. Pokud se strefíte, tím lépe.“

Ze dveřní schránky Tigra vytáhl baterku a potom vyskočil ven s křepkostí, kterou bych rozhodně do jeho kulaté postavy a devadesáti let věku nečekal. Skočil dopředu, vzal za hák, který jsem tam jen tušil, a vykročil do tmy.

Čekal jsem s napětím a rozhlížel jsem se kolem. Nikde se nic nepohnulo, pokud nepočítám proudy vody, která nás stále vydatně zalévala. Začínal jsem být skeptický, zdali v té tmě vůbec něco spatřím, dříve než se to na mě vrhne.

Karl však byl zpátky dříve než jsem doufal. Naštěstí pro něho přišel ze směru, kterým odešel, jinak bych si ho ve tmě mohl splést s neznámými tvory a kdoví, třeba po něm střelit. Karl byl ovšem zticha, jen na mě mával baterkou.

„Zapadněte dolů!“ nařídil mi.

Splnil jsem žádané bez protestů. Karl se vyšvihl nahoru, nastartoval a páčkou zapnul naviják. Nejprve bylo slyšet jen praskání větví, ale potom se lano zřejmě napnulo a Tiger se právě tak zvolna, jak se prve položil na bok, opět narovnal na všech šest kol.

„Máme z pekla štěstí," broukl si Karl.

Naviják táhl automobil skoro na silnici. Teď bylo jasně vidět, že Karl otočil lano kolem velikého stromu.

„Musím to uvolnit," šeptal Karl. Páčkou zastavil naviják a lano, dosud napnuté, trochu pokleslo.

Karl vypnul motor, opatrně otevřel dveře a po pečlivém, i když krátkém rozhlédnutí vystoupil. S pistolí v ruce došel ke stromu, jedním pohybem shodil hák a rozpojil tak smyčku. Pak se rychle otočil zpátky k autu.

A v té chvíli jsem vykřikl.

Zezadu na Karla skočila šedivá hmota. Dříve než se Karl otočil, ležela na něm, srazila ho k zemi a celého ho omotala chapadly s žlutými terči - nejspíš přísavek.

„Hilfe!" přidušeně vykřikl Karl.

Popadl jsem Parabellum, ale nemohl jsem střílet. Kdybych se strefil, mohl bych spolu se zvířetem zabít i Karla. Místo toho jsem vyskočil ven, také jsem se rozhlédl, ale když jsem nic podezřelého nespatřil, rozběhl jsem se k tomu.

Karl mlčel. Ze tmy jsem spatřil dvě světélkující oči, co se na mě upřely. Víc jsem nepotřeboval. Parabella mi skočila před oči, muška se mi zhruba překryla s těma svítícíma očima a já jsem stiskl spoušť.

Pistole jen krátce a ostře štěkla. Zato mezi těma očima vybuchl gejzír ohně. Podobalo se to výbuchu ručního granátu, jenže náboj vybuchl ne na povrchu těla divného zvířete, ale až pod ním, takže to tvora roztrhalo zevnitř.

Chyběly mi poslední tři metry. Doběhl jsem ke Karlovi, ale dříve než jsem se k němu sklonil, napadlo mě rozhlédnout se kolem dokola. Byl to náhlý popud, nebo jsem zaslechl cosi nepatřičného? Buď jak buď, druhou potvoru jsem spatřil, když už letěla vzduchem přímo na mne. Ten skok byl pozoruhodný, musel mít více než deset metrů. Instinktivně jsem sebou trhl stranou a v podstatě jsem bestii podběhl. Při pádu se mi na okamžik podařilo obrátit hlaveň přibližně tím směrem, kudy obrovský žok chapadel zrovna letěl. Stiskl jsem spoušť spíše z náhlé křeče v ruce, nedoufal jsem, že se strefím. Ozvalo se druhé štěknutí - a přímo nade mnou vybuchla druhá petarda ohně. Znamenalo to, že jsem se strefil. Skropila mě tmavá, sirovodíkem páchnoucí kapalina - nejspíš krev toho tvora. Na místo, kde jsem před okamžikem stál, dopadlo odhadem dvě stě kilogramů masa, roztrhaného výbuchem.

Opět jsem se rozhlédl.

Nic se nepohnulo. Jen déšť a vítr.

Otřel jsem si obličej. Proudy vody do mě bušily jako důtkami. Vodu jsem měl v očích, na hlavě i na celém těle. Oblek byl promočený, nasáklý

jako houba a studil, ale toho jsem si nevšímal. Tušil jsem, že nesmím stát jako dřevěný svatý v kostele. Tito dva tvorové mohli být předvojem nějaké větší smečky a nebylo by zdravé čekat na ostatní.

Sklonil jsem se rychle ke Karlovi. S odporem jsem z něho odhrnul roztrhaná chapadla netvora a otočil si ho obličejem vzhůru, ale v té tmě jsem skoro nic neviděl. Nezbylo mi než zasunout parabellu do pouzdra a Karla si opatrně hodit na záda. Překvapilo mě, že byl v rozporu s jeho dosti kulatou postavou poměrně lehký, ale kvitoval jsem to kladně.

K autu jsme měli sotva pět metrů, tedy pouhých deset kroků. Nacpal jsem Karla dovnitř na moje dosavadní sedadlo. Sám jsem nasedl na místo řidiče a zabouchl dveře. Rozsvítil jsem osvětlení kabiny a obrátil se dozadu. Sláva, lékárnička tu byla hned vedle krabice nábojů! Podal jsem si ji, otevřel a prohlížel. Naštěstí mi padla do oka lahvička se strohým chemickým vzorcem: NH4, čpavek. Když Karla neprobudila voda, tohle snad bude silnější.

Vytrhl jsem z malého balíčku špetku vaty, nasákl čpavkem a přiložil ji Karlovi k nosu. Okamžitě se rozkašlal.

„Oh, nein," začal se mi bránit.

„Karle, probuďte se!" třásl jsem s ním.

„Co.. co se stalo?"

„Skočil po vás hlavonožec," informoval jsem ho.

„Kopffüssler? A já žiju?"

„Ja," přisvědčil jsem. „Zastřelil jsem ho. A potom ještě jednoho, ten si vybral mě."

„Kde jsme? Proč stojíme?" zajímal se nervózně.

„Myslíte, že jste v pořádku?" zeptal jsem se ho. „Mohu nastartovat? Pojedu dál sám."

„Proboha, samozřejmě! Na mě se neohlížejte, jen proboha jeďte!" naléhal Karl.

Nastartoval jsem a motor naskočil. Zapnul jsem naviják, až se ozvalo bouchnutí háku do přední masky, kde byl vývod lana. Naviják jsem vypnul a zařadil jedničku. Tiger se začal pomalu plazit přes příkop zpátky na silnici, ačkoliv jsem na ni úzkým průzorem skoro neviděl. Konečně se mi to podařilo.

„Zabočte doprava - a pryč odtud!" radil mi těžce Karl.

Rozjel jsem auto, ale navzdory Karlovu naléhání jsem jel sotva dvacítkou. I to bylo při mizivé viditelnosti víc než drzé, ale Karl mě poháněl, jako bychom měli v patách smečku ďáblů a upřímně řečeno, po zkušenosti s těmi bestiemi jsem mu to věřil. Nakonec jsem se rozhodl riskovat. Kličkou jsem stáhl dolů čelní pancéřové sklo, abych získal nepatrně větší rozhled a když se stalo, sešlápl jsem plyn. Tiger spokojeně zařval a vyrazil vpřed. Čty-

řicet, padesát, šedesát. Více to při nejlepší vůli nešlo. Jediný pancéřovaný reflektor svítil naprosto nedostatečně a i když jsem třeštil oči vytrvale do deště a tmy, viděl jsem sotva beton silnice. Byl jsem docela rád, že Němci mají silnice ze světlého betonu a ne z černého asfaltu - na tom bych neviděl ani to málo.

Průtrž mračen mezitím přestala, teď už to byla jen běžná tropická bouře. Voda ještě padala dolů v provázcích, ale už ne jako proud z prasklé přehrady. Stékala rychle ze silnice do příkopů; byly sice plné, ale silnice byla nad hladinou.

„Jak daleko je vlastně do Hamburku?“ zeptal jsem se po chvíli Karla.

Neodpověděl. Vypadalo to, že opět ztratil vědomí.

Měl bych možná zastavit a opět se mu věnovat, ale teď už i na mě naplno dolehl strach. S obličejem na předním skle, ze kterého stěrač nestačil odhazovat vodu, jsem se řítil po pusté betonové silnici stovkou, ačkoliv jsem občas projížděl potoky vody, které autem kymácely se strany na stranu.

Náhle jsem přímo před sebou spatřil na silnici vzpřímený svazek chapadel. Kopffüssler. Čistě instinktivně jsem prudce trhl volantem, Tiger dostal smyk, ale vzápětí jsme narazili do milosrdného šikmého proudu vody na silnici, který srovnal Tigra zpět do přímého směru. Hlavonožce jsme objeli velice těsně. Ale on tam nestál jen tak. Cosi hodil na přední sklo Tigra - naštěstí to dopadlo na pravou opancéřovanou polovinu a pancíř to neprorazilo. Na střeše vozu vzplanulo strašlivé klubko plamenů, okolí bylo ihned jasně ozářené. Vypadalo to na láhev s benzínem. Ještě že pořád vytrvale a silně pršelo a padající voda hořící krůpěje účinně splavovala. I tak bylo v kabině zakrátko jako v sauně. Nahmátl jsem vedle své nohy boční větrací klapku a otevřel ji, abych do kabiny přivedl aspoň trochu studeného vzduchu. Pomohlo to jen trochu - ale i to bylo dobré.

„Stalinova láhev!“ vydechl těžce Karl. Zdálo se, že se aspoň na chvilku probral. „Jeďte, co můžete. Určitě se nám ty bestie znovu postaví do cesty.“

Stokilometrová rychlost byla ovšem nad moje síly. Zatím jsme se nevybourali, ale netroufal jsem si už pokoušet osud ještě víc. Jen jsem třeštil oči před sebe, připraven kdykoli otočit volantem nebo sešlápnout brzdy. Ztratil jsem úplně pojem o čase. Několikrát jsem spatřil stranou v lese svítící oči, ale nevím, komu patřily. Oheň na střeše pozvolna slábl, v kabině bylo sice pořád jako ve švédské sauně, ale vydržet se to dalo. Jak oheň pohasínal, les kolem nás se propadal do tmy a bylo stále obtížnější nesjet s cesty ve světle čelního pancéřovaného reflektoru, zvlášť když stále hustě lilo.

Jeli jsme určitě déle než půl hodiny, ale možná déle než hodinu. Na

hodinky mě nenapadlo pohlédnout - veškerou svoji pozornost jsem musel věnovat nezřetelnému pásu světlejšího betonu, po němž jsme se řítili.

Když se přede mnou vynořil další chapadlovitý netvor, už mě ani tak nepřekvapil. Objel jsem ho také, tentokrát mnohem větším obloukem, aby neměl možnost něco po nás házet. On se však ani nepohnul. Když jsme ho míjeli, spatřil jsem levým průzorem oslepující záblesk. Tigrem to zacloumalo, ale jeli jsme dál, srovnal jsem i smyk, ale neodvážil jsem se spustit oči se silnice a podívat se do zpětného zrcátka.

Vypadalo to, že to nebyl Kopffüssler, ale pouhá figurína naplněná hořlavinou, nebo možná i výbušninou. Polil mě mráz, když jsem si představil, co by se asi stalo, kdybych do toho narazil. Ale neměl jsem čas ani sílu o tom přemýšlet, neboť silnice přede mnou byla málo zřetelná. Byl jsem rád, že jsem se na ní zatím udržel.

Konečně jsme vyjeli z lesa. Tady byly opět louky, ale na obzoru se temněla další zeď lesa. Teprve když jsme přijeli blíž, zjistil jsem ke své úlevě, že to není zeď stromů, ale masivní vysoká betonová zeď. Silnice mířila k veliké bráně a právě když jsem se chystal zatroubit, rozzářil se mi přímo do očí oslňující reflektor, až jsem je musel zavřít.

Spustil jsem nohu s plynu a sešlápl brzdu. Neviděl jsem teď ani na krok. Naštěstí reflektor okamžitě zhasl a vysoká brána se rychle otevírala. Projeli jsme dovnitř - a zatímco se brána stejně rychle zavírala, objevil se před námi chlap v uniformě a svítícími tyčemi v rukou nás zastavoval.

Sjel jsem ke kraji silnice a zastavil.

„Achtung - hoříte!“ křičel na mě voják.

„Kde?“ vyskočil jsem ven.

Auto bylo celé obalené plameny, i když nízkými. Hořela pořád ještě hořlavina, co na nás hodil hlavonožec. Ani liják ji neuhasil a některé kousky lpěly na karosérii pevně jako marmeláda. Napalm, napadlo mě. Vlastně spíš smůla, opravil jsem se v duchu, kde by to zvíře sehnalo napalm?

Voják vedle silnice vytrhl drn i s kořeny a začal rychle stírat mazlavou hořící hmotu. Následoval jsem jeho příkladu a brzy se nám podařilo hořlavinu setřít nebo udusit.

„Jistě jste číslo tři tisíce osm set dvacet pět s jedním Čechem,“ oslovil mě voják, když jsme oba udýcháni skončili.

„Ano,“ přisvědčil jsem. „Čech jsem já. Číslo pětadvacet je uvnitř.“

„Vy jste řídil?“ podivil se voják.

„Číslo pětadvacet napadl a poranil hlavonožec,“ meldoval jsem mu. „Mám také vůdčí list. Nemáte tu lékaře?“

„Ale ovšem, jistě,“ koktal překvapeně voják. „Pojeďte za mnou, není to daleko.“

Rozběhl se k nedaleké budově, zřejmě strážnici. Nasedl jsem a rozjel se za ním. Přede dveřmi jsem na vojákův pokyn zastavil, voják vběhl dovnitř a za chvíli jich ven vyběhlo několik s mužem v charakteristickém bílém plášti.

Otevřeli jsme dvířka a vojáci opatrně Karla vytáhli. Jen tak ho položili na zem a lékař se k němu ihned sklonil.

„Nosítka!“ vykřikl směrem ke strážnici.

Dva muži ihned přiběhli, Karla naložili a poklusem s ním zaběhli do budovy. Lékař běžel vedle nosítek.

„Pojďte dovnitř,“ obrátil se ke mně důstojník, který též vyšel z budovy. „Vy jste ten Čech?“

„Jawohl,“ odtušil jsem.

„Na naprostého nováčka to je úctyhodný výkon,“ prohlásil Němec uznale. „Vy jste řídil i při útoku Stalinflasche?“

„Ano,“ odtušil jsem. „Můžete mi říci, co je kamarádovi?“

„Když to přežil až sem, má to dobré,“ mávl rukou Němec. Ve světle na chodbě jsem uviděl jeho hodnost a pokud jsem správně pochopil systém Wehrmachtu, byl to sturmbannführer.

„Volali nám z pevnosti Tři vrazi, že jste vyjeli. Ale že sem také dojedete, tomu nikdo z nich nevěřil.“

„Proč?“ opáčil jsem.

„Hlavonožci opět prorazili frontovou linii. Muselo jich tam být plno. Vždyť jste se s některými setkali, musíte sám vědět, co je to zač!“

„Ano, setkali,“ přikývl jsem. „Dva jsem zastřelil, když napadli kamaráda. A jeden na nás hodil ten oheň.“

„Ja, ja, znám. Stalinflasche. Hrozně nebezpečná. Asi vás ten prudký liják zachránil.“

„Taky si to myslím.“

„Nu což, máte za sebou první křest ohněm. Dáte si něco k jídlu?“

Zavedl mě do jídelny a dostal jsem velikou porci guláše. Zatímco jsem jedl, přišel saniťák a cosi mu sděloval.

Sturmbannführer odběhl a po chvilce se ustaraně vrátil.

„Letadlo tu bude během čtvrt hodiny,“ oznámil mi. „Ale je to jen malý sanitní Storch. Pobere pouze pilota, doktora a pacienta. Vašeho kamaráda přepraví do nemocnice, ale vy tu budete muset zůstat.“

„To je to tak vážné?“ zarazil jsem se.

„Odhryzl mu ze zad tři žebra a kus plic,“ vysvětloval mi saniťák. „Je div, že jste ho vůbec dovezl živého. Snad bude žít, ale tady ho nemůžeme operovat, musíme ho rychle dostat do větší nemocnice.“

„Mohu ho ještě vidět?“

„Je prý při vědomí, pojďte," souhlasil saniťák.

Karl ležel na polním lůžku celý ofačovaný. Modré oči se mu horečnatě leskly.

„Pošlou mě do Berlína," sděloval mi těžce. „Bude to prý pár měsíců trvat. Počkejte tady na mě."

„Proč myslíte?" podíval jsem se na něho.

„Protože jste měl opět kliku, jaká se nikdy víc ve vašem životě nebude a nemůže opakovat," vydechl těžce Karl. „Jsem rád, že část té kliky padla i na mne. Jinak bych už nežil."

„Taková zranění, jaká máte, nepovažuji za příliš velkou kliku," opáčil jsem. „Koukejte se aspoň rychle uzdravit."

„Navrhnu vás na rytířský kříž," vydechl namáhavě Karl.

„Poslyšte, Karle, kříže si nechte," zadíval jsem se na něho přísně. Mluvil jsem česky, aby mi nikdo jiný nerozuměl.

„Proč jste mi neřekl, že vaši hlavonožci jsou - zdejší inteligentní bytosti? Nemyslíte si, že je to velice důležitá informace? Například pro přežití?"

„Psst-" ulekl se Karl. „Tak to nesmíte říkat. Pro nás to jsou bestie, nanejvýš se jim říká opice. Požádejte nějakého důstojníka o jejich charakteristiku a taktická data."

Také on mluvil česky.

„Měl jste mi to říci vy," vyčetl jsem mu.

„Myslel jsem si, že je nikdy nespatříte," odtušil.

„Je přece velký rozdíl, máte-li proti sobě jenom tygra, než když jde o chlapa s puškou?"

„Já vím," sklopil oči. „Oni jsou opravdu nebezpečnější, než kdyby žádnou inteligenci neměli. Nicméně, německý člověk je přece nesrovnatelně inteligentnější."

Ono ho to nepřešlo! Ta německá nadřazenost nad vším.

„Nechte už pacienta být," odtáhl mě saniťák.

Na chodbě se mě ujal jeden scharführer.

„Auto máte v pořádku. Teď jsme na kraji Hamburku. Podle našeho telefonického dotazu máte rezervovaný pokoj v hotelu Barbarossa na Teutonském náměstí. Myslíte, že tam dojedete sám, nebo tam má s vámi někdo z nás zajet? Víte, my dovedeme ocenit, že jste zachránil jednoho ze starousedlíků..."

„Díky, dojedu tam sám," mávl jsem rukou.

„Kamarád tady před chvilkou pro vás nechal tohle," podal mi Karlovu peněženku.

Přijal jsem ji úplně mechanicky. Ani jsem se nepodíval dovnitř, jen

jsem ji vstrčil do vnější náprsní kapsy bundy.

„Vás nezajímá, co tam je?“ divil se voják.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „To je snad vedlejší, když to srovnám s tím, co se stalo...“

„Nic si z toho už nedělejte, vašemu kamarádovi bude brzy dobře,“ utěšoval mě scharführer. „Já už to znám. První křest ohněm bývá často šok. Ale přečkali jste to a to je dobré.“

Venku se ozvalo vrčení přistávajícího letadla. Za chvíli vyběhli z nemocničního pokoje dva saniťáci s nosítky. Nesli Karla a za nimi klusal doktor. V minutě byli uvnitř, motor zařval a hornoplošník se rozjel po travnaté ploše. Rychle se zvedl do výše a za chvíli zmizel v dálce.

Pravda, chtěl jsem se Karla zbavit.

Ale ne takhle.

Otočil jsem se k ohořelému autu. Zdálo se mi, že ohořelá barva je jediná škoda.

„Auf Wiedersehen!“ pozdravil mě scharführer.

Pokynul jsem na pozdrav hlavou a nasedl do auta. Sedadlo spolujezdce bylo celé od krve, ale kdosi se to zřejmě snažil aspoň trochu utřít.

Nastartoval jsem a zamířil po silnici dál. V dálce přede mnou začalo svítat a proti světlému horizontu jsem spatřil siluety velkého města. Byl to Nový Hamburk, námořní přístav na pobřeží Severního oceánu. Přejeli jsme celou pevninu od jihu k severu.

*****

Gestapo

Ubytoval jsem se v hotelu Barbarossa, kde mě už zvědavě očekávali. Všechno se sem mezitím doneslo, telefony jsou pro rozšíření informací skoro stejně užitečné jako internet.

Kupodivu jsem se zde nesetkal s přezíráním. Recepční se mi dokonce nabízel, že mi v servisu zajistí přestříkání auta novou barvou se všemi opravami.

„Stačí, když mi opraví rozbité reflektory a umyjí uvnitř kabinu, je celá od krve," povzdychl jsem si.

„Rozumím," přikývl recepční s pochopením. „Chcete si to opálení zachovat jako menzuru, památku na souboj. Máte plnou pravdu, šrámy a jizvy bojovníka zdobí."

„Tak jsem to nemyslel, ale na tom nezáleží," mávl jsem rukou unaveně.

„Ach, pardon, nevšiml jsem si. Musíte se z toho nejprve vzpamatovat. Doporučoval bych vám pořádně se vysprchovat, odpočinout si a porozhlédnout se po městě se střechy našeho hotelu. To pomáhá. O vašeho kamaráda se nemusíte bát. Budou ho operovat v Berlíně, je tam výkvět německých lékařů."

Poslechl jsem. Především - a to jsem si uvědomil až teď, jsem strašně smrděl. Měl jsem na sobě krev, především Karla, ale také černou krev zabitých hlavonožců, vydávající ostrý sirovodíkový zápach. Recepční mě odevzdal do péče pokojského a na jeho radu jsem všechno ze sebe shodil do plátěného vaku a vlezl pod sprchu, kde jsem se dlouho a pečlivě sprchoval, abych ze sebe ten smrad dostal.

Pak jsem se oblékl do čistého a vak předal pokojskému k vyprání. Zajímavé, uvědomil jsem si, pokojské u nás bývají většinou ženy. Tady jsem v žádném hotelu v personálu neviděl jedinou ženu, kromě hostí - většinou staršího věku. Nejspíš byly soustředěny v ústavech Německých Matek.

Vyjel jsem výtahem na střechu hotelu. Tak jako v Berlíně nebo ve Stuttgartu zde byla vyhlídková restaurace a kavárna. Karl mi zanechal všechny peníze i šeky. Peněz bylo dost, ale nevěděl jsem, do jaké výše jsou kryté šeky. Poručil jsem si zmrzlinu a kávu, seděl jsem na kraji u zábradlí a porovnával jednotlivé městské objekty s plánem.

Číšník mi, stejně jako v Berlíně a ve Stuttgartu, nabídl dalekohled, který jsem si s díky půjčil.

Z výšky byl nádherný pohled na přístav. Nekotvily v něm veliké zaoceánské parníky, jak jsem očekával, jen menší lodě velikosti našich praž-

ských parníčků. Bylo to celkem logické. Hamburk byl přece jediným přístavem v Novém Německu. Určitě se tady odbývala velká část mořských rybářských aktivit, ale pro skutečný zámořský obchod je zapotřebí, aby bylo po světě takových přístavů více.

Seděl jsem v restauraci asi hodinu. Pak se přehnala malá přeháňka a zahnala všechny pod střechu. Dozvěděl jsem se, že je to tu časté. Sprchne, mraky se vyprší a je hezky, aby se po několika hodinách dalo opět nečekaně do deště. Měl jsem toho ale už dost a opět jsem se zavřel v pokoji. Pustil jsem si nahlas rádio. Tentokrát se mi podařilo naladit stanici, kde dávali nějaký koncert. Mozarta poznám, mám ho rád, takže mi opravdu udělali radost.

Seděl jsem, poslouchal monumentální hudbu a přemýšlel.

Obrovští hlavonožci jsou tedy inteligentní.

Že jsem osobně dva ty tvory zastřelil, mě trochu mrzelo, ale nic jsem si nevyčítal. Tehdy jsem o jejich inteligenci neměl tušení a ti, co se na nás vrhli, žádnou neprojevovali. Považoval jsem je prostě za dravce, něco jako tygry zdejších pralesů. Napadli nás a my jsme se jim ubránili, nic víc, to bylo v pořádku, v normě.

Teprve útok onou „Stalinflasche“ mě naplnil podezřením. Když se mi to rozleželo v hlavě, pochopil jsem, že proti nám hlavonožec použil zbraň, neboli nástroj, určený k zabíjení. Nástroje - i zbraně - jsou ale příznakem inteligence - a pak už byl jen krůček k celému poznání.

To ovšem všechno převrátilo vzhůru nohama. Z dosavadní obdivuhodné kolonizace pusté planety se rázem stala krutá, bezohledná okupace. Nebyl div, že se místní obyvatelé proti vetřelcům postavili. Hitlerovci kdysi nepovažovali za lidi ani většinu obyvatel našeho starého světa. Tady se nezměnili a zcela očividně nerespektovali nehumanoidní bytosti, které se lidem ani vzdáleně nepodobají.

Co budu dělat dál?

Podle obdivných pohledů jsem si u Němců vysloužil jistý druh respektu. Ano, zastřelil jsem dva hlavonožce, abych zachránil život kamarádovi. U Němců zřejmě nerozhodovalo, že to bylo v sebeobraně a při obraně kamaráda, u mne to naopak bylo jedinou přijatelnou omluvou. Střílet další, aniž by mě nebo někoho jiného ohrožovali, bych od této chvíle považoval za zločin. Zločin, jaké zde Wehrmacht páchá už od války.

Vždyť i Němci jsou si vědomi, že mají proti sobě myslící bytosti. Bytosti, které už zřejmě pochopily, že se vetřelcům musí postavit na odpor, jinak jim hrozí stejně krutý osud, jako grosswolfům, totiž - totální likvidace.

Ale co dál?

To jsem nevěděl. Na jednu stranu jsem si mohl blahopřát, že jsem

vůbec přežil. Že se mi podařilo hlavonožce zabít, mě nenaplňovalo ani hrdostí, ani vinou. Nejvíc mě v této chvíli těšilo, že nejsem příslušníkem Wehrmachtu a nemůže mě nikdo nutit tyto tvory střílet.

*****

Druhého dne za mnou do hotelového pokoje přišli tři muži v civilu. Představili se jako Tajná státní policie, Gestapo. Tím mi bylo všechno jasné. Jeden z mužů na mě začal mluvit lámanou češtinou, ale ujistil jsem je, že mě už Karl naučil německy dost na to, abych s nimi mohl hovořit rovnou.

Asi je to příjemně překvapilo. Doufal jsem, že podlehnou stejnému dojmu jako ostatní a nebudou mě podezírat z něčeho, co jsem si jenom myslel. Samozřejmě jsem si uvědomoval, že by nebylo chytré ani taktické rozhořčovat se nad zacházením Němců se zdejšími myslícími tvory.

Nemýlil jsem se. Začali naprosto přívětivě a korektně. Musí prý vyšetřit, co se během cesty stalo. Rozložili si na stolku podrobné mapy a já jsem se pokusil najít to kritické místo, kde Karl sjel s cesty. Ukázalo se, že tam byla mírná esovitá zatáčka, zprvu doleva a hned nato doprava. Karl jel naslepo rovně, takže sjel se silnice. Pak jsme se vrátili, ale já jsem druhou část zatáčky nezpozoroval, neboť jsem se rozjížděl.

Popsal jsem jim podrobně, jak došlo k přepadení a také, jak skončilo.

„Od toho místa jste řídil vy?“ zajímal se gestapák.

„Jawohl - mám přece zdejší vůdčí list.“

Vidět jej nechtěli, nebylo to asi důležité. Mohli si to ostatně zjistit předem.

„A cestou jste další bestie nezpozoroval?“

„Zpozoroval. Hodili na nás jakousi hořlavinu. Karl seděl vpravo a křičel něco o Stalinově láhvi. Nestačil mi už lépe vysvětlit, co to vlastně je, ale ta hořlavina se nás dlouho držela a navzdory silnému dešti nezhasla.“

„Naopak, déšť ji spíš podporuje,“ opáčil gestapák.

„Pardon, mám v tom směru mezery ve vzdělání,“ řekl jsem trochu omluvným tónem. „Nikdo mi to neřekl, ani Karl.“

Tu drobnou výčitku nepochopili a nechali bez povšimnutí.

„Kde to přesně bylo?“ chtěli vědět.

„To opravdu nevím,“ vrtěl jsem hlavou. „Pochopte mě, jel jsem jako ďábel, nesledoval jsem čas, kilometry, jen silnici před sebou, abych nehavaroval.“

„Proč jste do té bestie prostě nenajel? To přece nebylo těžké a měl byste na kontě i třetího!“

„Víte, na staré Zemi mají auta poněkud jiný tvar," začal jsem zeširoka.

„Proč jste tu bestii nepřejel?" přerušil mě už poněkud nevlídně jeden gestapák.

„Kdybych s jakýmkoli naším automobilem najel do překážky čelně, vyhodilo by mě to do výšky a skončil bych na střeše. U nás musíme překážky objíždět a ne do nich vrážet."

„I když jde o nepřítele?" mračil se gestapák.

„My přece na silnicích nemáme nepřátele," opáčil jsem. „Můžeme narazit leda na srnku, zajíce, kočku... Ale vždycky je bezpečnější vyhnout se."

„Ach tak..." změkl gestapák. „A vy u nás jezdíte stejně, jako byste jezdil doma."

„Ano, přesně tak."

„Naše auta jsou ovšem stabilnější," ušklíbl se poněkud přezíravě. „Tady můžete na takovou překážku klidně narazit. Smetete ji se silnice ajn cvaj."

„Pokud neobsahuje metrák donaritu nebo jiné výbušniny," namítl jsem. „Druhý hlavonožec, kterého jsem rovněž objel, vzápětí poté explodoval."

Řekl jsem jim o druhé nástraze, která naštěstí vybuchla až za námi. Zajímalo je to více než předtím.

„Vidíte - proto bylo možná v poslední době zničeno tolik osamělých aut," rozbřesklo se gestapákovi. „Dokonce se našlo i několik zdemolovaných, spálených tanků. A musel jste na to přijít vy, úplný nováček."

„Čirou náhodou," podotkl jsem. „Možná opravdu proto, že naše auta mají jiný tvar a my tím pádem jiné zvyky."

Nabídli mi papír, abych nakreslil, jaký je převládající tvar automobilů na staré Zemi. Vyhověl jsem jim obratem.

„A uměl byste takhle nakreslit i jiné objekty ze starého světa?" nadhodili.

„Proč ne?"

„Například - tvar stíhacích letadel?"

Podíval jsem se na ně tázavě, ale potom jsem se sklonil nad papír a nakreslil jim zhruba tvar MiGu.

„Podivný tvar," prohlíželi si to.

Podotkl jsem k tomu, že některá letadla mají měnitelnou geometrii křídel.

„K čemu to?" nechápali.

„Při pomalých rychlostech je výhodnější široce roztažené křídlo, při

extrémních nadzvukových úzké šípovité křídlo.“

Podívali se na sebe udiveně.

„Byl byste ochoten to takhle vysvětlit některým z našich leteckých odborníků?“

„Proč ne?“ opáčil jsem. „To u nás není tajné.“

Mrkli na sebe, ale neřekli nic.

„Střílel jste někdy z našeho automatu?“ zeptal se jeden.

„Ani ránu. Jen z parabelly. Dvě rány, dvě trefy, ale je pravděpodobné, že to byla náhoda. Na mém místě by se musel strefit každý, bylo to na dosah ruky.“

„Byl jste na vojně?“ vyštěkl druhý.

„Ano,“ řekl jsem. „V České armádě.“

„Z jakých zbraní jste tam střílel?“

„Z pistole a z automatu jako jsou ty vaše,“ pokrčil jsem rameny. „Malé osobní zbraně se skoro nezměnily.“

„Umíte řídit tank?“

„Ne.“

„A letadlo?“

„Ne. To je záležitostí pilotů.“

„A umíte obsluhovat samonaváděcí střely?“

„Ne. Ty mají vlastní obsluhu.“

„Ale říkal jste, že rozumíte počítačům.“

„Ano, ale pouze civilním.“

„To je těch počítačů tolik druhů?“

„Jistě. Miliony. Od malých jako zrnko máku až po takové, které potřebují celý velký sál.“

„Takové se snad nevejdou do střely.“

„Střely mají nejspíš něco mezi tím. Chcete vidět nějaký úplně malý počítač?“

„Vy máte nějaký s sebou?“ podívali se na sebe.

Odepnul jsem hodinky. Měl jsem je digitální s vestavěnou kalkulačkou. Ukazoval jsem pánům z gestapa, jak ukazují čas, ale také jak dokážou počítat. Přesný čas samozřejmě už dávno neukazovaly, protože ten se se zdejším časem trochu rozešel. Zato funkce kalkulačky pány zaujala.

„Jakže to vlastně pracuje?“ zajímali se.

„Uvnitř hodinek se nachází několik tisíc tranzistorů. To jsou takové malé elektronky.“

„Elektronky? Tisíce?“

„Vlastně to nejsou elektronky, protože pracují na jiném principu. Tranzistory byly vynalezené až po válce. Počítače dnes obsahují až několik

stovek miliónů tranzistorů, přitom se vejdou do aktovky. Největší na nich je obrazovka.“

„Obrazovka, která se vejde do aktovky?“

„V mých hodinkách je také obrazovka,“ předvedl jsem jim. „Sice je malinká, primitivní, ale když si ji představíte asi takhle velkou, svítící a barevnou, pak máte zhruba představu o obrazovkách našich počítačů.“

„Neuvěřitelné. To je k dispozici i v civilním sektoru?“

„Samozřejmě. V Evropě má dnes každá rodina televizor. To je něco jako rádio, jenomže kromě zvuku přenáší i obraz.“

„To jsme snad vynalezli my, Němci!“

„Ano, ale dodnes je nepoužíváte. U nás jsou televizory všude. Jako vy máte v hotelových pokojích rádia, máme u nás televizory, veliké, barevné. Můžete přijímat pořady z celého světa.“

„To je právě to, co u nás nešlo. Pokusy dokázaly, že se dá televizní signál přijímat jen na krátké vzdálenosti.“

„Protože nemáte satelity. Erdetrabant. Krouží kolem Země a vysílají dolů.“

„Zajímavé. Ale jak se tyto hodinky dají použít například k zaměřování střel a vůbec...“

„Tohle jsou jen hodinky. Na zaměřování střel potřebujete větší, rychlejší počítače s dokonalými programy. Kamery jsou velké jako prst, paměť sto miliónů tranzistorů. To všechno ale poberete takhle do dvou dlaní.“

„A vaše bomby, co dovedou spálit celá města?“

„Slyšel jsem, že je prý máte také. Neměly by se lišit, aspoň podle toho, co Američané objevili ve vašich tajných fabrikách po skončení války v Evropě.“

„Říkal jste prý, že máte i větší.“

„Větší i menší. Podle publikovaných údajů jsou nejmenší z nich tak malé, že se snad dají střílet kulometem. Jistě to ovšem nevím.“

„Kulometem - sežehnout město?“

„To ne. Na místě výbuchu to nemá velký účinek. Jenom asi jako náboj z lodního děla. Jenomže do dvou kilometrů od toho všichni lidé za pár hodin zemřou, neboť tam vznikne smrtící záření. Víc o tom nevím. Největší bomby mají takový účinek, že úplně zničí oblast sto kilometrů od výbuchu. Kdyby taková bomba spadla na Prahu, odnesou to prakticky celé Čechy.“

„A Německo?“

„Cíl pro tři bomby. Pokud neexistují ještě větší, ale ty mohou být jedině tajné, nic o nich nebylo publikováno.“

„Když máte tak velké bomby, proč děláte i ty malé?“

„To je jednoduché. Velké bomby jsou na odstrašení, malé tehdy, když nechcete získat území, podobající se Sahaře.“

„Jak to myslíte?“

„Malé bombičky ničí jen lidi, velké všechno. Ale upřímně řečeno, od války s Japonskem nebyly použity. K čemu vám bude spálená země, kde nic neroste a je tam nebezpečno?“

„Zajímavé. Ale říkal jste i něco o tom, že samonaváděcí střely dokáží najít svůj cíl samostatně, aniž by na ten cíl bylo vidět.“

„Ano, dokonce i tehdy, když se cíl pohybuje. Najdou jej a zničí. Strategické křídlaté střely jsou rychlejší než zvuk a dovedou prokličkovat mezi horami, takže je nikdo nespatří, dokud cíl nedostihnou - a pak už je pozdě. Atomové hlavice nevybuchují při dopadu, ale ve výšce. Sestřelíte-li je, nic nezachráníte - výbuch zničí všechno v obrovském okruhu.“

„A co hluboké kryty?“

„Zavalí je to. Pokud jsou ty kryty příliš hluboko a jsou z dobrého betonu, mohou to vydržet, ale zavalí to přístupové chodby a z krytu se stane hrobka, zazděná za živa.“

„V tom případě díky za varování. Tvrdil jste, že by nás vzali do Bundesrepubliky Deutschland. Myslel jste to vážně?“

„Myslel jsem si to. Ale mezitím jsem zjistil, že to není tak jednoduché.“

„Proč?“ podívali se na mě naježeně.

„Protože je vás milión. V první chvíli jsem myslel, že je vás několik stovek, nejvýš několik tisíc. Takové množství uprchlíků by staré Německo spolklo jako malinu, ale milión, uznejte, bude větší problém. Milión lidí nenaskládáte kam se vám zamane. Znamená to nejen tisíce bytů, ale i zajistit pro ně práci, potraviny...“

„Zauvažujeme o tom,“ přikývl gestapák. „Ale ještě jste nám neřekl, jakou náhodou jste se k nám dostal právě vy.“

Vysvětlil jsem jim, že za tu náhodu mohou sami, když si vybrali k nouzovému přistání svého průzkumného letadla právě Pardubice, navíc lesík, kde jsem jel na kole.

„No, z toho nás snad neviníte vážně,“ usmál se.

„Tak zase vy nepodezírejte mne, že bych tam jel naschvál jen proto, abych se nechal zajmout a unést. To je nesmysl.“

Uznali to.

„Chtěli bychom vám zajistit schůzku s předními německými odborníky. Budete-li jim ochotně odpovídat, přinejmenším tak jako nám, bude to důkaz vaší loyality k Novému Německu.“

„Dobrá, ale bylo mi řečeno, že mám volno po celém území Němec-

ka. Mám snad zůstat po celou tu dobu na jednom místě?“

„O to nemějte starost. Jezděte si po Německu, jak chcete a ať pojedete, kam pojedete, budeme o vás stále vědět. Není žádný problém poslat pro vás letadlo a pak vás zase vrátit, abyste mohl pokračovat v cestování.“

„To jste mě potěšili.“

Pak se s omluvou odporoučeli. Oddechl jsem si. Informace ode mne nebyly tajné a neměly by poškodit náš starý svět. Na druhou stranu mohly působit odstrašujícím dojmem na německé generály, plánující invazi. Nedělal jsem si iluze o dobrotě gestapáků, kterou mi tak snaživě předváděli. Tušil jsem, že by okamžitě skončila, kdybych se začal zpěčovat. Mohlo by mě zachránit jen to, kdyby si byli jistí, že jim povím všechno co vím a že neřeknu jen to, co opravdu nevím.

Neměl bych radši mlčet o těžkostech spojených s návratem miliónu Němců na Zem? Hlavně - zdůrazňovat nepromlčitelnost válečných zločinů? Vždyť mezi „starousedlíky“ je hodně těch, kteří mají plno másla na hlavě. Voják, který střílel Lidické muže, z nichž nejmladšímu bylo šestnáct let. Adolf Hitler, který tady přežil odplatu za největší tragédii v dějinách lidstva. A konečně ti, kdo zahájili vyhlazovací válku proti zdejším nehumanoidům.

Ba ne, s návratem to nebude tak jednoduché...

*****

Hamburk

Kromě Gestapa, jehož návštěvu jsem naštěstí přečkal bez pohromy, jsem se stal v Hamburku středem pozornosti nejenom personálu hotelu. Zastavovali mě na ulici docela neznámí lidé, gratulovali mi a přáli všechno nejlepší. Pochopil jsem to až ve chvíli, když jsem si z důvodů procvičování znalostí němčiny koupil na stánku noviny. Ačkoliv od této události uplynulo pár dní, byla v nich moje fotografie, sice trochu nezřetelná, ale každý mě mohl poznat.

Hrdina z autostrády Stuttgart - Hamburk.

Velkou radost jsem z toho neměl. Jakýpak hrdina? Napadly nás dvě místní bytosti, nedalo se pochybovat o jejich úmyslu zabít nás, já jsem dvě vyřídil. To bylo všechno. Kdyby byl na mém místě kdokoliv jiný, udělal by totéž.

Anebo by zmizel beze stopy a v příkopu by zůstal ohořelý vrak pancéřového automobilu. Jako se stalo s několika lidmi před námi. Jednotka Wehrmachtu, která nás vyštvala z úkrytu pevnosti U tří vrahů, se naopak stala předmětem kritiky. Ne proto, že nás vystavila nebezpečí, spíše proto, že přišla ve střetnutí o dvacet devět mužů na pouhých šest rozstřílených hlavonožců, poměr mrtvých byl tedy skoro pět na jednoho.

A to ani nikdo netušil, že žádný Kopffüssler z těch pěti nezahynul - všichni se později uzdravili.

Moc jsem na ty nadšené pozdravy nereagoval.

Nebyl jsem v šoku, jak všichni předpokládali. Ba ne, byl jsem sice v nemluvné náladě, ale ze zcela jiného důvodu, než si všichni mysleli.

Požádal jsem recepčního, zdali by mi nemohl telefonicky vyjednat rozhovor s některým důstojníkem Wehrmachtu. Hamburk měl, jako každé město, několik kasáren. Tvrdil jsem, že chci vědět co nejvíc o zdejších hlavonožcích.

Recepční chápavě pokýval hlavou a zanedlouho mě zavolal do pokoje, že za mnou do restaurace přijde standartenführer z místní jednotky Wehrmachtu.

Poděkoval jsem mu a přesunul se do restaurace, kde jsem si především poručil oběd.

Ohlášený důstojník přišel během čtvrt hodiny, přesně jak slíbil. Nabídl jsem mu židli a navrhl, že mu zaplatím oběd, když už musel kvůli mě vážit cestu přes město.

„Standartenführer Čtyřicetčtyři," představil se mi.

Odpověděl jsem mu zrovna tak zdvořile.

„Potřeboval bych se dozvědět co nejvíc o hlavonožcích. Karl mi doporučil zeptat se některého důstojníka," vyslovil jsem hned na úvod svou prosbu.

„Vy jste je přece viděl sám, na vlastní oči," ohrazoval se důstojník.

„Ano, viděl. Kdybych měl víc času, možná bych si je tam prohlédl blíž. Jenomže mi šlo o kamaráda a kromě toho, byla tam tma. To je jedna věc - druhou je, že se mi zdálo, že nás napadly příliš vynalézavě, alespoň při druhém a třetím útoku zápalnou láhví a nástražnou pastí. Rozumíte mi?"

„Rozumím," přikývl důstojník a ztišil hlas. „Veřejně se to moc neříká, ale ty bestie jsou velice inteligentní. Proto je s nimi tolik problémů."

„V tom případě by se měli dozvědět pravdu aspoň vojáci, kteří se s nimi mohou setkat tváří v tvář. A každý, kdo chce projet lesem, i kdyby měl pancéřové auto."

„Kdyby se to příliš rozkřiklo, nebylo by to dobré. Jenom by to podkopalo sebevědomí vojáků i obyvatelstva."

„Jenomže znalost těchto věcí může naopak zachránit mnoho lidských životů. Podívejte se - právě jsem o tom diskutoval s pány od Gestapa. Divili se, proč jsem s autem uhýbal, když jsem uprostřed silnice spatřil zpříma stojícího hlavonožce. Naše auta mívají nižší těžiště, ale jsou lehčí a překážky na silnici je snadno nadzvednou a otočí na střechu. Proto jsem hlavonožce objel - a ukázalo se, že nás to zachránilo. Byla to pouhá figurína naplněná výbušninou. Kdoví, třeba se i vám může časem taková informace hodit."

„Zajímavý postřeh."

„Jen tak mezi řečí jsem slyšel, že na silnicích už beze stopy zmizelo dost lidí, dokonce i tanky. Když nařídíte, aby řidiči podezřelé figuríny objížděli, místo aby se je snažili autem srazit, třeba tím ušetříte několik životů."

„Ano, ale divím se, že vás ani neinformovali, že podobné informace jsou tajné."

„Tajné?" hrál jsem překvapeného.

„Jistě," přikývl důstojník.

„V tom případě je lépe, že jsem požádal o rozhovor vás, dříve než mě o totéž požádaly noviny. Vám to říci mohu, když o tom beztak víte."

„My tyto informace poskytujeme všem, kdo se chystají na cesty po některých silnicích," kývl hlavou důstojník. „Ale vy jste v našem světě výjimka."

„Aha," přikývl jsem s chápavým tónem. „Čech by to vědět neměl, toho ať sežerou."

„Ne, tak tomu není," odmítl prudce. „Měl jste přece na ochranu číslo Dvacetpět, veterána od samého začátku, znalce poměrů a hrdinu."

„Ani jemu se do Grossregengussu nijak nechtělo. Jenomže nás vyhnali z pevnosti U tří vrahů a jemu nezbylo než jet.“

„Vyhnali? Kdo?“

„Vypadalo to tak. Wehrmacht má přece všude přednost.“

„Ach tak - tady nešlo o žádné vyhánění, prostě jste jim museli uvolnit místo.“

Už jsem si natolik zvykl, co je v tomto pokřiveném světě považováno za normální, že jsem se nad tím ani nepozastavil.

„Dejme tomu. Ale jestli se chystám jet dál, potřeboval bych vědět, co všechno mi mohou vaši hlavonožci položit přes cestu. Karl říkal, že mi to ochotně řeknete.“

„Vy se chystáte jet dál?“ podíval se na mě udiveně.

„Proč ne?“ pokrčil jsem rameny. „Rozhodl jsem se podívat se do všech měst Nového Německa a zatím jsem navštívil pouze tři - Berlín, Stuttgart a teď Hamburk.“

„Všechna města nenavštívíte,“ ujistil mě důstojník. Pak se ke mně naklonil a dodal: „Lipsko bylo před měsícem dobyto a bestie je úplně vyvraždily. V současné době útočí na Essen a máme s nimi veliké problémy. Také ztráty jsou mnohem vyšší než dříve. Tyhle bestie se zatraceně rychle učí.“

Zamračil jsem se.

„Moc jste mě nepotěšil,“ podotkl jsem. „Slyšel jsem tady samé optimistické názory - a teď tohle. Myslíte, abych svou cestu raději zkrátil?“

„Doporučoval bych vám to.“

„Nemohl bych se alespoň nějak dozvědět, která území jsou bezpečnější než jiná?“

„Mapy bojišť jsou tajné.“

„Takže mi to nikdo neřekne, naopak mě tam pošle, jako už jednou,“ povzdychl jsem si.

„Mezi námi, mapy okamžitého stavu bojišť by pro vás byly ještě nebezpečnější než žádné mapy,“ uklidňoval mě dobrácky. „Ono se to mění každou hodinu. Kdybyste se spolehl na to, že je někde zcela bezpečno, bylo by pro vás neočekávané setkání s nepřítelem tím nepříjemnější.“

„Karl něco tvrdil o jisté frontě, kterou Wehrmacht drží a za kterou nepřítele nepustí. Tohle mi připadá, jako kdyby ta fronta byla proražená, nebo děravá.“

Důstojník se na mě podíval zle, ale pak se jeho obličej opět trochu rozjasnil.

„Víte, myslím si, že s vámi mohu mluvit na rovinu,“ řekl tišším hlasem. „Kdybyste to nemyslel tak upřímně, nepokoušel byste se nás varovat.

Koneckonců, pro vojáka může být každá informace o nepříteli důležitá - a vaše zvěst o nástražných figurínách plněných výbušninou může být pro nás velmi dobrá, zejména když čekáme, že nás co nevidět pošlou do protiútoku. Páni od Gestapa si to budou nechávat pro sebe tak dlouho, až na to přijdeme sami, ale za cenu několika desítek zničených tanků a panzer-vozů. S frontou je to podobné jako v Rusku. Je příliš dlouhá, než aby se dala uhlídat. Děravá? To je to pravé slovo. Jako když chcete cedníkem zastavit proud vody."

„Aha," zamračil jsem se. „Jinými slovy, záruku mi nemůže dát nikdo a na nepřítele mohu narazit v podstatě kdekoliv."

„Jistou nadějí jsou pevnosti. Osádka má k dispozici pro vlastní obranu velké světlomety a velkorážné kulomety, takže odrazí jakýkoliv útok. Ale ty bestie to už prokoukly, takže na naše pevnosti ani neútočí. Tím víc se věnují kolonám vozů na silnicích - a v poslední době i městům. Samozřejmě, hájit kruh o průměru pár set metrů je snazší, než hájit kruh kolem města o poloměru od třiceti do sta kilometrů."

„Takže okružní cesta kolem všech měst může být riskantní skoro jako ruleta?"

„Jako ruská ruleta - pokud víte, co se tím kdysi na Zemi označovalo."

„Vím. Můžete mi aspoň přiblížit, jakými prostředky proti nám útočí? Pochopil jsem, že Stalinova láhev je láhev plná hořlaviny, která ulpí i na pancíři. Jaká další překvapení na nás používají?"

„Mají malé ruční praky," řekl důstojník. „Nestřílejí po lidech, strefují se malými kameny do reflektorů aut a tanků, často s udivující přesností. Jednak hůře vidíme, ale spíš to bude proto, že je silnější světlo oslepuje. Jsou to převážně noční tvorové."

„Také důležitá informace," podotkl jsem.

„To tady zná každý - aha, promiňte, vy ne. Tak to aspoň víte, ale jak říkám, nespoléhejte na to. Stačí aby se trochu zatáhla obloha, nastane bouřka s lijákem, viditelnost klesne na pár metrů - a najednou je jednotka Wehrmachtu napadena se všech stran současně - a třeba v pravé poledne."

„Díky," přikývl jsem.

„Ale měl bych jednu prosbu," důstojník opět ztišil hlas. „Nezmiňujte se o tom, že jste se tohle dozvěděl ode mne. To jsou vojenské informace, buď tajné, nebo aspoň důvěrné. Vám to říkám proto, abych vám vyjádřil podporu. Prošel jste tady ohněm a zachránil kamaráda - to dovedeme ocenit. A taky jako revanš za vámi objevené nástražné figuríny."

„Lidi si mají pomáhat," odmítl jsem jakékoliv díky.

„Samozřejmě. Mimochodem, slyšel jsem, že vaši rodiče ve staré Zemi měli vysvědčení o árijském původu. Je to pravda?"

„Viděl jsem je. Ale pochybuji, že bych je sem dostal."

„To je velice důležité," rozjasnil se. „Pak máte velkou naději, že to vysvědčení dostanete i tady."

„Uvidíme," zarazil jsem ho. Na toto téma se mi nechtělo hovořit. Bylo vidět, že i Karl o mně podával hlášení nahoru. Jinak by tady nemohli vědět o detailech, které jsem prořekl pouze před ním. A možná, že to považovali za důležité, když to tu věděl každý - nebo přinejmenším důstojníci.

Rozloučili jsme se vzájemným přáním, ať přečkáme všechno ve zdraví. Tak jsem to řekl a dostal stejnou odpověď.

V této chvíli jsem samozřejmě nemohl tušit, že ho nikdy v životě neuvidím...

*****

Měl jsem nějakou hotovost, ale nebylo jí tolik, abych si mohl dovolit všechno. Optal jsem se recepčního na denní cenu pokoje a spočítal si svůj pobyt tak, aby mi zbylo ještě dost prostředků na další cestování.

Auto bylo opraveno, nádrže plné. Hamburk nebyl tak velký jako jeho vzor ve staré Zemi, brzy jsem se v něm vyznal. To bylo pro mě signálem zvednout kotvy.

Mnohem častěji než dříve jsem sledoval zprávy. Bylo sice obtížné vyloupnout z obvyklých nabubřelých hlášení z Vůdcova hlavního stanu o kolosálních úspěších Wehrmachtu pravý obraz skutečnosti, ale naučil jsem se hledat v nich mezi řádky to, co jsem potřeboval, skoro jako v nedávné historii u nás. Za Hitlera se nemluvilo o ústupech, nanejvýš o zkracování front nebo o přesunech do předem připravených pozic. Tady to ve stejném duchu pokračovalo. Kdykoliv jsem uslyšel o hromadném dekorování hrdinů, znamenalo to, že Wehrmacht dostal pořádně na kalhoty. Stačilo, abych týden pozorně poslouchal v rádiu zprávy - a měl jsem v atlase zanesený tajný situační nákres současných bojišť. Nejhorší byla situace u Mnichova na jihu, hned po něm byl na tom špatně Norimberk obležený na severu. Tato dvě města byla na obou křídlech fronty, proražené při zkáze Lipska a Essenu. Města jako Wilhelmshaven, Karlsruhe, Hannover a Rostock na tom byla relativně nejlépe, protože byla od fronty oddělena nejen řetězy pevností, ale i městy, kdežto na opačné straně se mohla opřít o pobřeží u Fríských ostrovů. Stuttgart, Hamburk, Kolín a Brémy, ale také nejlépe opevněný Berlín, byly teď vlastně frontovými městy.

Dostal jsem ale včasné varování, že se ani na to nesmím spoléhat. I kdybych zvolil bezpečnější trasu kolem Fríských ostrovů, mohl bych na předvoj či malou skupinku hlavonožců narazit v podstatě kdekoliv.

Zašel jsem ještě do servisu a nechal jsem si zhotovit na auto malý doplněk. Nádržku na vodu, čerpadlo a ostřikovače. Nejen čelních skel, ale i kabiny, na kterou jsem si nechal namontovat plochou plechovou nádrž s třiceti litry vody. Na udivený dotaz mechaniků jsem odpověděl, že je to zlepšovák proti Stalinovým láhvím.

„Víte, že to je úžasný nápad?“ rozzářil se šéf servisu.

„Navrhněte to Wehrmachtu,“ ponoukal jsem ho.

„Ale jako vynálezce uvedu vás,“ sliboval mi.

„Když to podáte jako patent pod svým číslem, nebude mi to vadit. Jde mi jen o to, zda to pomůže nebo ne.“

Nádrž byla hotová během půlhodiny. Požadoval jsem, aby byla připevněna odspodu šrouby s kličkami, které by se daly zevnitř odšroubovat a nádržku odhodit. Zdůvodňoval jsem to tím, že by při proražení přestala střechu chránit, naopak by se na ní mohla udržet hořlavina. Odhodit část hořící střechy může v kritické chvíli významně pomoci.

„Češi bývali vždycky vynalézaví,“ komentoval to jeden z mechaniků. Znělo to docela uznale.

„Poslyšte, váš kamarád se ještě neuzdravil,“ ptali se mě udiveně v recepci, když jsem se odhlašoval z pobytu.

„Co se dá dělat, pojedu bez něho.“

„Sám?“ O recepčního se pokoušely mdloby.

„Proč ne?“ pokrčil jsem rameny. „Myslíte, že jenom Němci mají odvahu? Třeba se mýlíte.“

„To je sebevražda!“ mínil recepční.

„Třeba ne,“ pokrčil jsem rameny. „Jeden člověk může lépe projít, než celá divize. Už proto, že jedno auto nebude tak nápadné. Tiger umí jezdit velice potichu.“

„Ale přece jen...“ otřásl se recepční. „Kterým směrem se dáte? Vracíte se, nebo jedete dál?“

„Ještě nevím,“ řekl jsem ležérně. „Rozhodnu se až vyjedu z centra Hamburku. Buďto na Düsseldorf, nebo na Kolín.“

„Rozhodně nejezděte na Kolín,“ varoval mě. „Nemuselo by to s vámi dopadnout dobře.“

Nasedl jsem a nastartoval motor. Tiger si zabrumlal a za obdivných - nebo snad zděšených - pohledů přihlížejících se rozjel směrem k výpadové silnici.

*****

Xijtra

Vyrazil jsem samozřejmě dál, směrem na Kolín. Návrat by předpokládal průjezd oblastí tuhých bojů, do kterých jsem se nemínil zaplést. Neměl jsem v úmyslu bojovat za Nové Německo a nechat se pak im memoriam dekorovat rytířským křížem. Moje přesvědčení se nezměnilo a uvnitř jsem byl trvale v opozici, ačkoliv jsem se pečlivě vyvaroval dát to najevo. Má společná lidská příslušnost nemohla přehlušit můj vědomý i podvědomý odpor ke Čtvrté říši. Ostatně jsem měl důvodné obavy, že by po mně neštěkl pes, kdybych z toho mlýna nevyvázl živý.

Zamířil jsem nejprve podél pobřeží k Novému Kolínu. Tady se nic nedělo, Kolín byl příjemné město, jako všechna města, které jsem zatím navštívil. Přespal jsem jen jednu noc, ráno jsem opět nasedl a pokračoval v cestě. Krásy Kolína jsem si vědomě odpustil a zamířil na Brémy.

Trasa z Kolína na Brémy byla delší, ale vyjel jsem časně ráno a pozdě večer jsem vystoupil před dalším hotelem na své cestě. Nesl pyšné jméno Vlčí doupě a byl, jak jinak, druhou nejvyšší budovou města. Cesta byla ovšem úmorná. Teploty se přešplhaly přes čtyřicet ve stínu a mohl jsem si gratulovat ke svému zlepšováku s přídavnou vodní nádrží na střeše. Bez ní bych nejspíš cestoval v rozpálené peci, takhle jsem měl dojem, že sedím pouze v sauně.

„To jste vy?“ divil se bez obalu recepční, když jsem si objednával pokoj na jednu noc.

„Byl jste v našich novinách,“ vysvětloval mi s netajeným nádechem obdivu. „Čech zastřelil dva hlavonožce, to je přímo tajná bomba!“

„Prosím vás,“ vybuchl jsem, „co byste dělal vy, kdybyste byl na mém místě? Metr a půl před vámi leží kamarád, na něm klubko chapadel. Vystřelil byste? Určitě ano!“

„Já bych se, s odpuštěním, nejprve pomočil,“ přiznal bez náznaku hrdinství recepční. „Viděl jsem jednou, co ta bestie dovede. Přímo přede mnou jedna zakousla dva kamarády a ještě dokázala utéci. Stříleli jsme po ní všichni. Podařilo se nám jedině rozstřílet naše napadené kamarády, ale těm by stejně nebylo pomoci. Jak se vám to vůbec podařilo?“

„Možná mám štěstí,“ pokrčil jsem rameny. „Ale nezlobte se, celý den jsem řídil a potřebuji se vyspat.“

Ochota recepčního pokračovala, ačkoliv viděl, že se mnou moc řečí nenadělá. Přivolal mi pokojského a ten mě dovedl na pokoj. Osprchoval jsem se - to byla naprostá nutnost, jinak bych se v tom horku zalkl. Pak jsem zapnul rádio. Poprvé mě napadlo, že je to divné rádio. Uvědomil jsem si,

kdyby v něm byly elektronky, musely by se chvíli nažhavovat a rádio by po tu dobu bylo potichu. Tohle naskočilo hned, jakoby uvnitř byly tranzistory. Ale na ty se u nás přišlo až po válce. Aby nakonec... jestli znají tranzistory, mohli by znát počítače. A já jim tady vykládám o střelách, které se samy navádějí na cíl, abych je odradil - ne abych jim dal dobrý tip na další výzkum. Neměl bych si začít dávat pozor na to, co říkám?

Ale co, mávl jsem nad tím rukou. Musím trochu omezit své encyklopedické znalosti a soustředím se na tvrzení, že jsem především odborník na procesory. Aby je tu měli, tomu bych se divil, už podle nelíčeného údivu každého, komu se dostaly do rukou moje kalkulačkové hodinky.

*****

Druhého dne jsem vstal později. Zapomněl jsem recepčního požádat o vzbuzení. Moje chyba. Navíc mě čekala dlouhá cesta do vzdáleného Frankfurtu, odděleného nepříliš vysokým, ale přece jen pohořím. Podle mapy se tam silnice vinula točitými serpentinami a ačkoliv zprávy z té oblasti nebyly dramatické jako z Essenu, kde podle náznaků ve zprávách právě probíhaly zuřivé boje, přece jen se dalo čekat, že i tam bude nějaká léčka. Na cestě do Frankfurtu měly být tři pevnosti, Divoká svině, Šedá tlama a Krvavá skála. Poněkud pochmurná jména pro motoresty, ovšem důležité bylo, abych se mohl spolehnout na jejich ochranu. Nedojedu-li až do Frankfurtu, mohu se na noc ukrýt v jejich pevných betonových zdech.

Číšník u snídaně a potom i recepční se mě od další cesty snažili odradit.

„Brémy jsou dnes frontové město a Norimberk je obležený hlavonožci," varovali mě.

„Jedu do Frankfurtu," ujišťoval jsem je. „Je přece na poloostrově, takže má výhodnou polohu."

„Ano, pokud tam dojedete," chmuřil se recepční. „Tam se dá vydržet dlouho, Frankfurt i Norimberk jsou dobře chráněná města, ale mohlo by se stát, že se odtud nedostanete."

Já jsem však na jejich dobré rady nedal.

Vyrazil jsem do poledního horka. Večer mě napadlo dát si na střechu ručník, namočený ve vodě. Účinkovalo to, alespoň první hodinu - teplota v kabině klesla na celkem snesitelnou úroveň. Pak ručník vyschl a teplota opět začala stoupat. Čas mi byl vzácnější než pohodlí - zastavil jsem jen na okamžik, abych strhl ručník a hodil jej do kabiny.

Silnice se za chvíli změnila v serpentinu. Tiger seděl na silnici výtečně, ale jakmile rychlost přesáhla čtyřicet kilometrů v hodině, pneumatiky

žalostně kvílely. Mohl jsem si vybrat rychlost nebo nenápadnost. Zvolil jsem si rychlost a řezal jsem zatáčky šedesátkou, na krátkých přímých úsecích přidával do osmdesáti.

První pevnost, Divoká svině, se přede mnou zjevila kolem čtvrté hodiny odpolední. Zpozorovali mě a otevřeli na chvíli vrata. Zajel jsem dovnitř a v restauraci si objednal eintopf a láhev místní minerálky na osvěžení. Pevnost Divoká svině ležela na minerálních pramenech, které se nedávno vozily do celého Německa. Dnes byly prameny jen pro zdejší potřebu.

„Chcete jet rovnou dál?“ divil se barman.

„Kousek odtud je snad pevnost Šedá tlama,“ odtušil jsem. „I kdybych se nedostal až do Frankfurtu, mám kde přespat.“

„Zatelefonuji tam, aby vás čekali,“ nabízel mi barman.

Souhlasil jsem a hltavě pojídal horkou hustou polévku.

„Poslyšte,“ vrátil se za chvilku barman. „Nechcete tady přece jen zůstat na noc? Nemohu se tam dovolat. Dovolám se bez problému do Brém i dál do Hamburku, ale do Šedé tlamy ne a dál už také ne. Nejspíš bude přerušené telefonní vedení.“

„Jedu dál,“ řekl jsem lakonicky. „Možná zavolám, abyste neměli starosti.“

Zaplatil jsem a nasedl do Tigra. Otevřeli mi bránu na opačné straně a já jsem vyjel na další klikatou silnici.

Slunce stále pražilo, ale tentokrát jsem zpomalil. Cosi nebylo v pořádku a převážila opatrnost. Tiger se v zatáčkách ploužil, na rovinkách jsem nezvyšoval rychlost. Čtyřicítkou jsem i tak musel dojet do pevnosti za pár minut, byla sotva hodinu vzdálená.

Konečně jsem spatřil typickou kupoli. Pevnost Šedá tlama byla umístěná na volném prostranství, takže byla dobře vidět z velké dálky. Zarazilo mě ale, že její vrata byla otevřená. Že by se sem barman přece dovolal a už tu na mě čekali?

Náhle jsem sundal nohu s plynu.

Obrovská vrata nebyla otevřena. Byla vyvrácena.

Tak proto se sem nikdo nemohl dovolat!

Jediným pohledem jsem zjistil, že také na opačné straně jsou vrata vyvrácená. Napadlo mě, že mám na vybranou. Buďto se otočit - což bych nejspíš stihl. Nebo zničenou pevností projet na plný plyn a pokračovat v cestě. Třetí možností by bylo zastavit, ale to už by mohla být čirá sebevražda.

Přidal jsem plyn.

Mercedes Tiger zařval a skočil vpřed. Proletěl zničenou bránou a obloukem objížděl kupolovitou stanici. Zpozoroval jsem v otevřených pancé-

řových dveřích pevnosti pět až šest překvapených hlavonožců, ale nezdržoval jsem se počítáním. Tiger proletěl další bránou a zmizel v serpentině za strmou skálou. Silnice tu byla delší kus přímá a ručička tachometru se na ní stačila vyšplhat až na sto čtyřicet.

To tedy byla klika!

Hlavonožci měli na denním světle barvu zemitě hnědou jen s nepravidelnými tmavozelenými skvrnami, na vnitřní straně chapadel byli světlejší skoro do okrova, jemné přísavky na chapadlech měli krémově nažloutlé. To bylo všechno, co mi za ten okamžik utkvělo v paměti.

Vzápětí jsem poznal, že to nebude tak jednoduché. Další zatáčka mě nepříjemně překvapila. Vjel jsem do ní po krátkém brzdění, ale i tak jsem musel mít nejméně osmdesátku. Tiger se naklonil a nejspíš jel jen po třech levých kolech, ale zatáčku jsem projel a opět dosedl na všech šest.

Mimozemským hlavonožcům jsem unikl, abych se teď málem rozbil o tyhle pitomé žluté skály?

Tiger přičinlivě šplhal do kopce, potom klesal dolů. Nad vrcholem dalšího stoupání jsem si všiml, že přede mnou visí podivný černý mrak. Menší deštík bych uvítal, ale kdyby to měl být opět nějaký německý liják, nebyl by vůbec příjemný.

Přišly další zatáčky, ale jakmile jsem vyjel zpoza nízké skály, zjistil jsem, že ten mrak vůbec nevypadá přirozeně.

Šlo o oblak dýmu, stoupající z další pevnosti. Jmenovala se Krvavá skála a - hořela plným plamenem.

Také teď jsem si na dálku všiml obou bran. Vyvrácená ale byla jen ta na mé straně. Protilehlá brána byla zavřená.

Situace byla kritická.

Obrátit Tigra a pokusit se o návrat? Pochybuji, že by se mi podruhé podařilo projet pevností Šedá tlama. Tam by mě už čekali a navíc by měli dost času se připravit. Druhá možnost byla ještě drzejší. Projet okolo vnitřní kupole pevnosti až k další bráně, otevřít si ji a odjet. Bylo to bláznivé, ale jen tak bych se dostal na silnici k Frankfurtu, která jediná mohla vést k záchraně.

Na tohle všechno jsem měl pouze několik okamžiků. Další možnost, která mě napadla, byla vyloženě úniková. Kdyby se až uvnitř ukázalo, že vrata neotevřu, mohl bych vnitřní část pevnosti prostě obkroužit a opustit ji stejnými vraty. Potom bych ovšem musel realizovat původní záměr - projet pevností Šedá tlama. Na nic víc jsem nepřišel.

Tiger vjel rozbitou branou a smýkl se doleva. Musel jsem jet po směru hodinových ručiček, abych zastavil levým bokem proti druhé bráně. Jinak bych musel nejprv obíhat auto a pak se stejnou cestou vracet, což by nahrávalo hlavonožcům.

Přetočit volant na opačnou zatáčku, vyrovnat smyk, klid, tohle zvládnu, brzdy. Obrovská vrata se tyčila přímo vedle mě. Otevřít dveře - a ven!

Vyskočil jsem. Věděl jsem, že vrata bývají obsluhována elektrickým vrátkem nebo kladkostrojem z nedaleké strážnice. Rozrazil jsem prudce dveře - a strnul jsem.

Strážnice byla plná hlavonožců.

Ale nebyly to bestie, které mě mohly ohrozit. Taková tu byla jedna, naštěstí se nacházela na druhé straně místnosti. Ostatní - bylo jich něco kolem třiceti - byly menší bytosti, mláďata, mnohem světlejší barvy než dospělí. Padl jsem tady nejspíš na mateřskou školku, nebo na něco podobného.

Když jsem mezi ně vtrhl, nastalo ihned nepředstavitelné pištění. Všechna se hnala co nejdál ode mne, takže zasypala tu jedinou, která by mě jistě mohla ohrozit. Jen dvě z nich, asi v zoufalství, skočila přímo na mne. Podařilo se mi jenom vztáhnout proti nim ruce a obě okrově žlutá mláďata zachytit ještě ve vzduchu.

Najednou se ostatní rozprchly do stran a já jsem nehnutě stál proti jediné obludě, jenže bezbranný - jako štěně proti grizzlymu. V každé ruce jsem držel mládě, takže jsem nemohl sáhnout pro parabellu a vystřelit. Musel bych nejprve aspoň jedno z mláďat odhodit - jenže bych mu mohl ublížit. A to se mi zdálo neférové.

Strnul jsem jako mrtvý brouk, ale ani hlavonožec proti mě na opačné straně strážnice se nehýbal. Chvíli jsme se navzájem měřili pohledy. Veliké žluté oči každou vteřinu mrkly, já jsem to vydržel déle.

Pak jsem pomalu položil jedno mládě na podlahu strážnice a připravil jsem se tasit parabellu. Netušil jsem ještě, že by mi tentokrát nebyla vůbec platná. Můj protivník se rovněž nehýbal. Mládě, jakmile se ocitlo na zemi, dalo se kalupem na úprk pryč ode mne, ale hlavonožec se stále nehýbal. Možná nechtěl ublížit druhému mláděti, které jsem držel, uvědomil jsem si. Okamžitě mě napadlo, že bych si s mládětem v náručí mohl vynutit volný odchod, ale ihned jsem to zavrhl. Vždyť je to přece mládě.

„Běž taky a příště mě nestraš," řekl jsem druhému česky a také jsem je položil na podlahu.

„Proč nezabíjíš?" ozvalo se přede mnou.

„Mláďata se zabíjet nemají," odtušil jsem.

Teprve potom mi došlo, že promluvil hlavonožec, stojící přímo přede mnou. Promluvil německy. Znamenalo to, že tyhle bytosti dokonce ovládají jazyk svých nepřátel. Bylo podivné poslouchat lidskou řeč nepozemské bytosti, ale rozuměl jsem jí naprosto perfektně.

„Nechci vás vůbec zabíjet," dodal jsem okamžitě.

„Proč nechceš?“

„Protože jste myslící.“

„Všichni nás zabíjíte,“ namítl hlavonožec.

„Já jsem výjimka,“ opáčil jsem. „Patřím k jinému národu. My zabíjíme myslící jedině v sebeobraně.“

„Když na tebe zaútočím, zabiješ mě?“

„Bránit se budu - ale raději bych se domluvil po dobrém, bez zabíjení,“ opáčil jsem.

„Proč?“

„Náš národ je jiný. My se raději dohodneme.“

„Ale máš zbraň.“

„Vy přece náš druh také zabíjíte,“ vyčetl jsem mu. „Že se chci domluvit, to ještě neznamená, že se nechám zabít bez odporu. Opakuji, nemám zájem bojovat, ale jednat.“

Místo odpovědi vydal hlavonožec slabý skřek. Polekalo mě to a ohlédl jsem se. Za mnou ztuhl jakoby těsně před skokem jiný a další čtyři stáli za ním. Byl jsem dokonale obklíčen. Uvědomoval jsem si, že v této chvíli pro mě neexistuje cesta zpátky. Buď je přesvědčím, že vyjednávání je pro obě strany výhodnější - nebo mě zabijí. Neměl jsem v úmyslu zabíjet je. Byla to ale hra vabank a pořádně se mi roztřásla kolena.

Netušil jsem, že příslovečný Rubikon jsem překročil již dávno předtím? Asi tušil, ale neměl jsem na takové úvahy čas a musel jsem se plně soustředit na jednání.

„Snad už jste také pochopili, že mám v úmyslu domlouvat se a ne zabíjet,“ obrátil jsem se k těm kteří stáli za mnou.

„Proč se chceš vlastně domlouvat?“ pokračoval hlavonožec přede mnou, ten prve obklopený mláďaty.

„Zabíjení se mi nelíbí. Raději se domlouvám v dobrém.“

„My také,“ zazněla odpověď. Promluvil jeden z hlavonožců za mnou, ve dveřích. „Ale zabíjet jste začali vy.“

„Jistě,“ souhlasil jsem a obrátil se k němu. „Souvisí to s tím, kdo z našeho světa se sem dostal jako první.“

„Jak tomu máme rozumět?“ přišla otázka opět od prvního. Nutili mě neustále se otáčet, podle toho, komu z nich jsem měl odpovídat, ale to by bylo poslední, co mi vadilo. Horší bylo, že jsem měl neustále některé v zádech a netušil jsem, co udělají. Mohli po mně skočit, mohli mě praštit. Nebylo to příjemné pomyšlení.

„Na naší staré Zemi existovala nepříliš dávno skupinka zločinců,“ začal jsem ochotně vysvětlovat. „Jejich posledním zločinem bylo, že vyvolala zabíjení, nazývané válka, aby tak pro sebe získala větší výhody, než mají

ostatní lidé. Válka byla největším zabíjením v dějinách Země a skončila porážkou těch, kdo ji vyvolali. Nevzdali se, jenom uprchli do vašeho světa, kde pokračují v zabíjení. To je jistě špatné, ale oni se také připravují na návrat do našeho světa, kde se rovněž chystají zabíjet.“

„To už jsme pochopili. Ale jaké je tvoje místo v téhle historii?“

„Donutili mě vstoupit do vašeho světa a teď se mě snaží využít proti mému národu.“

„Jak se zdá, získal jsi tu neočekávané výhody. Nedrží tě násilím a máš možnost cestovat ve vlastním vozidle.“

„Ano,“ přikývl jsem. „Mám pro ně velkou cenu, neboť jsem odborníkem ve zcela novém vědeckém oboru, který u nás vznikl až po jejich útěku. Žádné výhody ale nevyváží skutečnost, že jsem tu nedobrovolně. Nedávají mi možnost návratu a snaží se mě přesvědčit, že bude pro mne lépe, když jim budu pomáhat. I proti vlastním lidem.“

„A jak ses rozhodl?“ vyštěkl na mě jeden zezadu.

„V žádném případě jim pomáhat nebudu,“ ujistil jsem ho. „Ale všechno se zkomplikovalo, jakmile jsem pochopil, že zde existují další myslící bytosti - vy.“

„Ty jsi to nevěděl?“

„Zpočátku - ne. Zpočátku jsem si myslel, že tato skupina zde prostě nalezla útočiště, kde se připravuje na návrat.“

„A kdy jsi zjistil, že tu jsme my?“

„V podstatě ve chvíli, kdy jsem musel dva z vás zabít.“

„Ty jsi nás vraždil?“ zaskřípěl za mnou nepříjemný hlas. No, nebylo to ode mě chytré. Ale nakonec by se to dozvěděli tak jako tak, raději jsem vsadil na upřímnost.

„Jak říkám, raději se domlouvám v dobrém. Ale bráním se, když mě chce něco zabít. Vaši krajané mě zabít chtěli, proto jsem se bránil.“

„A proč se nebráníš teď?“

Zaznělo to skoro výsměšně.

„Změnily se dvě podstatné věci,“ odtušil jsem. „Předně jsem se dozvěděl, že bytosti, které mě předtím napadly, jsou inteligentní. Předtím jsem byl záměrně informován, že proti nám jsou nemyslící zvířata, která nás loví jako potravu a se kterými se jednat nedá. Dohoda je možná teprve s myslícími. Nejdůležitější změnou tedy bylo, že jsem pochopil, že nejste zvířata, ale myslící tvorové.“

„A ta druhá věc?“

„Pochopil jsem, že v tomto světě pokračuje válka, která u nás už dávno skončila. Pochopil jsem, že poražení zločinci tady dál vraždí, tentokrát ne moje krajany, ale vás. Dospěl jsem k názoru, že bych vám měl po-

moci.“

„I proti vlastním?“

„Ani jim bych nechtěl ublížit, pochopitelně. Ale chápu, že nejsou v právu. Tohle je váš svět, ne jejich.“

„Jste pro, aby se vaši krajané vrátili domů?“ Promluvil opět hlavonožec od mláďat.

„Částečně,“ přikývl jsem. „Je to ale složitější. Nesmějí se vrátit jako dobyvatelé, jak to zamýšlejí. Krom toho se tu velice rozmnožili. V našem světě pro ně bude obtížné najít pro ně místo.“

„Uznáváš ale, že jsou tady nežádoucí,“ pokračoval.

„Ano, uznávám,“ přikývl jsem.

„Jejich viny v našem světě dosáhly hvězd. Chystáme se je vybít. Souhlasíš s tím?“

„Ne.“

Jednoduché odpovědi - ale vyvolaly zmatek.

„Pak musíš jít proti nám a pomáhat jim zabíjet.“

„Ne. Správné řešení musí být bez tolika krve. Nechci jít proti vlastním - nebo aspoň ne proti všem. Ale mohl bych být užitečný i vám.“

„Zrádce vlastních je ještě horší než nepřítel!“

Zase to přišlo ode dveří. Není to dobré, uvědomoval jsem si. Oni mají své představy o zradě - a jsou zřejmě zaujatí.

„Záleží na tom, koho tady považujete za zrádce a koho za nepřítele,“ vybuchl jsem. „A také záleží na tom, kdo má být zrazen. Já bych mohl naopak považovat za zrádce vás.“

„My nikdy nezrazujeme,“ zaskřípal hlas za mnou.

„Slušné bytosti by měly držet společně proti zločincům, ať už jsou jakéhokoliv původu. Já se za zločince nepovažuji - a vás také ne. Tedy - zatím ne.“

„Zajímavé,“ odtušil opět hlavonožec, obklopený mláďaty. „Očividně se nás snažíš přesvědčit, že hranice mezi slušnými bytostmi, jak říkáš, a zločinci, vede úplně jinudy, než jak to vypadá dosud, nemýlím se?“

Hlavonožec od mláďat mě, jak se zdálo, začínal chápat.

„Ano,“ přikývl jsem. „Už jsme se naučili, že příslušnost k jedné skupině nemusí být jediným důvodem pro způsob našeho chování. Já například nesouhlasím ani s válkou, kterou tihle lidé chystají proti nám, ani s válkou proti vám.“

„Tak proč nesouhlasíš s jejich vybitím?“

„V našem světě zůstala z tohoto národa větší část. Beze svých vůdců, kteří utekli sem, všichni pochopili, že jejich snažení nebylo správné. Domnívám se, že není nutné vyvraždit všechny. Postačí - podobně jako ve

starém světě - zbavit je zlých vůdců. Zbývající nebudou nebezpeční ani nám, ani vám.“

„Vezmete si je zpět? Před chvilkou jsi nám tvrdil, že to nebude jednoduché.“

„Náš svět je dost plný,“ přikývl jsem. „Ale tady zůstat nemohou, to je také jasné. Bude nutné vymyslet, kam je dáme. A vymyslet to musíme, to je nutnost. Potíž je kromě jiného v tom, že o téhle kolonii v našem světě nikdo neví.“

„Jak to?“

„Kdybychom o nich věděli, už by byli zpátky,“ řekl jsem. „Jenomže z našeho světa o těchto lidech nikdo neví. To oni objevili způsob přechodu k vám. My to ještě neumíme.“

„Oni ten způsob objevili?“ ubezpečoval se ten ode dveří. Jeho hlas zněl skoro posměšně.

„Zdá se, že ano,“ přikývl jsem. „U nás se aspoň neví, že tu jsou. My vlastně ani o existenci vašeho světa nevíme.“

„Aha,“ souhlasil hlavonožec od mláďat. „Takže ty se nám chceš - vzdát?“

„Nechci s vámi bojovat, chci se dohodnout. Vzdát se, to má přece jen odlišný význam.“

„Ale - jsi ochoten odjet s námi, kam ti určíme?“

„Pokud to bude potřebné k jednání - ano.“

„Dobrá,“ souhlasil hlavonožec od mláďat. Pak cosi divně zaskřehotal - a ti u dveří okamžitě odstoupili.

„Pomůžeš i sobě a svým,“ ujišťovala mě bytost, která mě, jak se zdálo, pochopila první. Pokud se mi to jen nezdálo. Ale zabít mě přece mohli už teď.

„Pojedeme tvým strojem, souhlasíš?“

„Jistě. Chci přece jednat a musím pro to něco udělat.“

„Vezmeš i naše mláďata?“

„Pokud se vejdou dovnitř, proč ne?“

Hlavonožec vydal několik skřeků. Potom mě vypoklonkoval před strážnici. Zatímco další otevírali zručně vrata, nasedl jsem do Tigra. Vedle mě se do kabiny nasoukala větší bytost, než konstruktéři předpokládali, zatímco na zadní sedadla se rychlostí povodně nahrnula mláďata. Kabina se ihned naplnila nepříjemným zápachem sirovodíku, ale uvědomoval jsem si, že to je nepatrná cena ve srovnáním s tím, co by se mohlo stát. Spustil jsem na své straně nejen pancíř, ale i sklo, aby se v kabině vytvořil za jízdy průvan.

*****

Nastartoval jsem.

„Budete mi muset ukazovat, kam mám jet," řekl jsem.

„Velký kus cesty můžeš jet po vaší tvrdé cestě," ujistil mě hlavonožec.

Pomalu jsem se rozjel a projeli jsme dokořán otevřenou bránou. Silnice pokračovala dalšími serpentinami. Tiger si spokojeně brumlal a jeli jsme. Čtyřicet, šedesát ale víc ne. Projeli jsme první zatáčku, rovinku, druhou zatáčku a třetí.

„Tady vaši tvrdou cestu opustíme," upozornil mě a ukázal chapadlem na sotva znatelnou stezku, která od této zatáčky pokračovala strmě do kopců.

Zařadil jsem jedničku a Tiger zavyl. Kopec strmý jako na střechu, ale Mercedes to zvládl. Vyjeli jsme nahoru a před námi byl hustý les.

Neuvažoval jsem, zdali projedeme. Spolehl jsem se čistě na jejich znalosti. Snad věděli, kudy se projet dá a kudy ne - kdyby to nešlo, zastavím.

Hlavonožec mě dirigoval vlevo a vpravo. Tiger kličkoval mezi stromy, ale nikde se neotřel tak, aby ulomil větev nebo pokácel křoví. Zdejší les vypadal jako naše středoevropské, kultivované lesní kultury, ne jako prales. Nebyly v něm sice cesty, ale mezi obrovskými kmeny stromů bylo dost místa pro Tigra. Ujeli jsme tak skoro kilometr, když jsme narazili na oblast vykáceného lesa. Stromy tu byly zpřerážené, mezi nimi veliké, hluboké jámy. Nedalo se to projet a musel jsem proto na kraji té spouště zastavit.

„To udělali tvoji krajané," vyčetl mi hlavonožec, ale ne příliš tvrdě. „Všimli si, že jsme se tu shromažďovali."

„Ach tak," uvědomil jsem si. „Bombardéry Siegfried, nebo se tu používaly starší typy?"

„To nevím, nemohu vědět a vlastně nechci vědět," odtušil hlavonožec. „Výsledek je vidět dostatečně."

Vystoupili jsme z auta. Zanechal jsem Tigra pod korunami stromů, nebral jsem s sebou nic, než to co jsem měl na sobě. Museli jsme přes to kilometrové vybombardované pásmo přejít pěšky. Slunce stále pražilo a já jsem se podivoval, s jakou lehkostí se hlavonožci lesem pohybovali. Skoro bezhlučně se ta smečka mláďat mihotala vpravo i vlevo, zatímco pode mnou neustále praskaly uschlé větvičky.

„Naštěstí pro nás jste dost hluční," podotkl Kopffüssler bez jakéhokoliv emotivního náboje. Prostě konstatoval fakta.

„V našem světě na tom nezáleží," odtušil jsem. „Někdy je dobře, když před námi zvěř včas uteče."

„Pro vás - nebo pro tu zvěř?“

„Někdy je tomu tak, někdy naopak,“ přikývl jsem. „Je to lepší pro obě strany.“

Přeskakoval jsem vývraty a obcházel krátery po bombách. Hlína se mi drolila pod botami a padala do jam, kde často žbluňkla do vody. Většina kráterů už byla zatopená.

„Jaké máš číslo?“ zeptal se mě náhle hlavonožec.

„Mám sice také jakési číslo,“ odtušil jsem, „ale u nás k odlišení používáme raději jména. Známí mi říkají Ota.“

„Tím jste opět blíž k nám, než zdejší ...lidé,“ uvažoval nahlas hlavonožec. „My také používáme jména. Já se jmenuji Uaxio, přesněji, to z mého jména zbude, když vynechám všecko co vy lidé nejste schopní vyslovit. Chceš-li, můžeš mě tak nazývat.“

Zastavil jsem se na okamžik a obrátil se.

„Souhlasím. U nás je ale zvykem podat si přitom ruku.“

Natáhl jsem k němu pravačku.

„Zajímavé,“ podotkl. Vzápětí jsem měl v dlani chapadlo, které mě na krátký okamžik přisálo dvěma přísavkami. Potom jsme se opět oba stáhli.

„My se také dotýkáme končetinami. Až na to, že jich máte méně než my. A jiné.“

„Nám to stačí - a vy jistě umíte zacházet s tím, co vám příroda vytvořila,“ usmál jsem se. „Myslím, že to není tak podstatné. Důležitější než rozdíly ve tvaru končetin je, zda se dokážeme domluvit.“

„To máš pravdu.“

Došli jsme opět na pokraj nepoškozeného lesa. Před námi byla hora, rovněž porostlá lesem. Ale přímo proti nám čněla strmá skála, ve které se černal otvor jakési jeskyně.

„To je Xijtra, naše největší hnízdo.“

Vchod byl hlídaný několika hlavonožci, ale všichni se po krátkém skřeku Uaxio stáhli. Najednou zmizeli, buďto prostě zapadli do skrýší, do nezřetelných trhlin ve skalách, či se jen vtiskli do prohlubní a listy je zakryly. Otvor ve skále byl volný a my jsme zamířili co malá žlutá povodeň dovnitř.

Byla tam tma. Připravil jsem si baterku, ale umínil jsem si nepoužít ji, dokud budu trochu vidět.

„Povšiml jsem si, jak tě ostatní poslouchají,“ nadhodil jsem po několika krocích.

„Protože jsem matka téhle rodiny,“ zněla odpověď.

Aha! Takže Uaxio není on, ale ona. Ostatní bytosti ji tu poslouchají, protože má v jejich hierarchii větší váhu. Toho už jsem si všiml v hořící

pevnosti Krvavá skála. Také tam ji všichni poslechli na slovo. K mému štěstí, protože právě ona jako první přistoupila na vyjednávání.

Chodba se zatáčela doprava a světlo, které sem padalo ze vchodu, zeslábló tak, že jsem přestal vidět. Upozornil jsem na to Uaxio a zeptal se jí, zda nebude vadit, když si budu na cestu svítit.

„Oči bychom s vámi nejspíš neměnili," podotkla. „Budiž, je-li to třeba, osvětluj si cestu. Nám to vadit nebude a vy světlo potřebujete."

Rozsvítil jsem tedy baterku, ale používal ji umírněně, abych nikoho neoslňoval. Odražené světlo ostatně stačilo ze tmy vytáhnout obrys chodby. Na několika místech jsme míjeli tiše stojící Kopffüsslery, ale Uaxio už nepotřebovala žádné další povely, aby mě nechali na pokoji. Jejich oči ve světle baterky světélkovaly slabým žlutým světlem.

Náhle obrysy chodby vpředu zmizely. Chodba tam ústila do nějaké větší prostory. Byl jsem zvědavý, jak je ta jeskyně velká, ale potlačil jsem chuť objet ji svítícím kuželem své baterky. Svítil jsem si jen na cestu.

„Jsme na místě," řekla Uaxio.

Nahoře se trochu rozsvítilo. Nebylo to přirozené světlo, tohle bylo modravé, jako měsíční - a sotva o málo silnější. Ale vzhledem k tomu, že jsem si zvykl na tmu, mi dostatečně osvítilo celou jeskyni.

*****

Hlavonožců tu byly - snad tisíce. Takže jsem se dostal přímo do jejich hnízda. Bude to hnízdo zmijí?

Uaxio vydala několik nepříliš hlasitých skřeků. Odpovědí bylo několik jiných, stejně slabých. Diskuse nebyla natolik bouřlivá, jak by se dalo očekávat, bohužel se vedla v jejich řeči, jejíž smysl jsem vůbec nechápal.

Stál jsem a mlčel. Nejprve se museli dohovořit oni mezi sebou oni. Jakmile do rozhovorů vtáhnou i mne, mohl bych si oddechnout. Zatím mi nezbývalo než cvičit se v trpělivosti.

„Sdělila jsem jim, že jsi teprve nedávno přišel z vašeho světa, který nazýváte Země. Je tomu tak?" promluvila na mě po chvíli opět Uaxio.

„Ano, je tomu tak," potvrdil jsem to.

„U vás žije početně mnohem více lidí z vašeho druhu, než z našeho, je tomu tak?" ozvalo se zřetelně ze sálu.

„V našem světě jsme myslícími bytostmi jedině my," řekl jsem. „Váš druh se u nás vůbec nevyskytuje. O dalších typech bytostí se vedou spory, zda jsou myslící nebo ne."

„Které typy bytostí máš na mysli?"

„Delfíny," odtušil jsem. „Žijí ve vodě, ale nepoužívají ani nástroje,

ani řeč. Nemůžeme se s nimi domluvit, ale máme dojem, že oni se mezi sebou domlouvají.“

„Všechna zvířata se mezi sebou domlouvají,“ ozvalo se.

„Ano, jistým způsobem. Ale na vzájemnou komunikaci je to nedostačující.“

„Třeba jim jenom nerozumíte,“ nadhodil další. „My s vámi musíme používat váš pomalý a primitivní způsob předávání vět a přece vás nepovažujeme za nemyslící.“

„Pokoušeli jsme se analyzovat veškeré projevy zvířat,“ opáčil jsem. „Nikde jsme ani my ani naše stroje nerozpoznali žádné stopy inteligence. Vy tu máte i jiné myslící tvory než jste sami?“

„Zajisté,“ ozvala se odpověď. „Museli jsme je přesunout co nejdál od vašich lidí, jinak by nám je vyhubili. Nazývali je Kleinkuh a Grosswolf. Prvé z nich zabíjeli a jedli, druhé zabíjeli jen tak.“

„Slyšel jsem to jinak,“ namítl jsem. „O prvním druhu mi nikdo nic neřekl, ale Grosswolfové prý přepadali auta a lidi v nich zabíjeli. Jak tomu bylo doopravdy?“

„Grosswolfové žijí v párech. Jsou dravci a živí se masem zvířat, ale s námi odjakživa vycházeli v dobrém a když jsme jim vysvětlili, že lidé nejsou zvířata a mají inteligenci, respektovali je. Ovšem pouze do chvíle, kdy je lidé začali zabíjet. Ty bytosti žijí v párech, přitom jsou na sebe citově velmi vázané. Když jeden z nich zjistil, že mu lidé zabili partnera, mstil se. Tak jsme to pochopili, ale aby nedocházelo k dalším tragédiím, odstěhovali jsme je všechny daleko od oblastí lidí do hlubokých lesů.“

„Takže mi i v tomhle lhali,“ kvitoval jsem klidně.

„Ano, ale lhali ti tvoji krajané.“

„To jsem pochopil už dřív.“

„Co s tím budeš dělat?“ zněla další naléhavá otázka.

„Nevěřit tomu,“ odtušil jsem.

„A ty sám - také lžeš?“

„Jen když musím.“

„Co to má znamenat? Jaký důvod můžeš mít k ospravedlnění jakékoliv lži?“

„Kdybych své smýšlení vyjádřil vždy pravdivě a nahlas, zabili by mě,“ odvětil jsem.

„U vás se zabíjíte - pro pravdu?“

„Zločinci zabíjejí i proto. Opakuji, do vašeho světa se dostali jako první zločinci. Chtějí po mně, abych se přidal do jejich hnízda. Kdybych řekl ne, zabili by mě. Já jsem jim dal podmínku, že si to tady nejprve prohlédnu. Domnívali se, že souhlasím, proto mi dali auto, abych to měl jednodušší. Ale

já s nimi souhlasit nebudu.“

„A pak tě zabijí?“

„Ano, kdyby na to přišli. Proto jsem vás hledal. Chtěl bych být užitečný dříve než mě zabijí, neboť se domnívám, že se s vámi domluvím.“

„Ale - můžeme ti věřit, když umíš lhát?“

„Nemusíte,“ pokrčil jsem rameny. „To není otázka rozumu, ale víry. Nezastírám vám, že lhát umím, nezastíral jsem ani to, že jsem dva vaše kamarády zabil.“

„To nebylo vraždění, ale obrana. Uznali jsme to.“

„Ano, já to tak cítím. Chtěli mě zabít a já jsem zabil je, toť vše. Kdyby se se mnou chtěli domluvit, dopadlo by to úplně jinak.“

„To ale nebylo možné, protože jste byli dva. A ten druhý s tebou byl starý vrah, který si smrt zasloužil.“

„O tom nic nevím. Člověk, který byl se mnou, mi byl tady přidělen, aby mě doprovázel. O tom, že by vraždil, nevím.“

„Ten případ jsme už prošetřovali. Podle pachových stop jsme zjistili, že šlo o známého nebezpečného zabijáka. Tvoje pachové stopy byly nové, ale když jsme je srovnali, souhlasí všechno s tím, jak jsi tvrdil. Proto ti věříme.“

„Promiňte mi mou zvědavost, ale co byste mi mohli sdělit o muži, který byl tak dlouho se mnou? Nezjistil jsem, že šlo o vraha.“

„Neměl jsi ani možnost to zjistit, ale my víme o většině lidí, co kdo z nich provedl zlého. Máme na to cosi podobného strojům, takovým, jaké například vy používáte pro cestování po našem světě. My máme stroje jiného druhu.“

„I na naší Zemi máme stroje, které si pamatují.“

„Němci zde nic takového nemají.“

„My jsme je vynalezli až po jejich útěku.“

„Nemáme teď čas srovnávat je. Důležité je, že stroje nám podaly o tobě svědectví. Můžeme ti věřit.“

„Díky za důvěru,“ odtušil jsem. „Musím ti poděkovat, ty jsi vůbec první pochopila, že patřím k jiné skupině.“

„Napadlo mě to, jakmile jsi poprvé promluvil a daroval jsi volnost našemu mláděti. Řekl jsi přitom něco, čemu jsem neporozuměla. Napadlo mě, že to bylo jinou řečí a že možná ani nejsi Němec.“

„Byla to pravda,“ přikývl jsem. „Patřím k národu, který s Němci sousedí a má s nimi dlouholeté zkušenosti.“

„Jsou-li vaše zkušenosti stejné jako naše, pak se naopak já nedivím, že jsme ti byli milejší.“

*****

Uaxio mě potom zavedla dál do jeskynního labyrintu. Byli jsme ve skále už velice hluboko a ještě jsme sestoupili níž. Konečně jsme se ocitli v menší jeskyni, spíš kobce. Bylo zde světleji - uprostřed stál modravě světélkující kámen, takže tu bylo vidět jako při měsíčním úplňku.

„Je to divné, ale mohl bys nám pomoci, dokonce významně pomoci," řekla pomalu, jakoby zamyšleně Uaxio. „Nebylo by to ovšem nijak jednoduché a především by to znamenalo, že budeš muset - zabít člověka. Jednoho z vás."

„Nešlo by to bez zabíjení? Zaslouží si to?"

„Zda si to zaslouží? Člověk, který všechno zlo způsobil, si už dávno zasloužil smrt. Kdyby bylo možné obejít se bez ní, sami bychom byli raději."

„Myslíš tedy - podniknout atentát na Hitlera?"

„Ne," odtušila Uaxio. „Jedná se o muže číslo Dvě. Mužem číslo jedna je sice Adolf Hitler, ale ačkoliv se tváří jako vládce, není tím nejhorším. Jde nám o jiného."

„Kdo je to? Myslíte si, že ho znám?"

„Jsme si skoro jisti, že ne. Jmenoval se Ernest Norden."

Zamyslel jsem se.

„To jméno mi opravdu nic neříká."

„Ve vašem bývalém světě nikdy nic neznamenal. Byl vědec, ale to bylo asi tak všechno. Jeho pokusy s rozpadem hmoty se ovšem projevily až u nás a tak na něho nasměrovaly pozornost našich vědců. Norden byl proto první s kým se ve vašem světě setkali a s kým navázali kontakt. Setkali se s ním a dali mu svou důvěru, ale on ji zneužil."

„Moment," nerozuměl jsem tomu. „Vy jste už kdysi v našem světě byli? Jak jste se tam dostali?"

„Otvorem, který jsme dokázali vytvořit. Propustí, která spojuje naše světy. Dveřmi do vašeho vesmíru."

„Slyšel jsem, že to je vynález německých vědců," mračil jsem se. „To by ale znamenalo - další lež!"

„Ano," přikývla Uaxio. „My jsme vytvořili tuto propust. Pozvali jsme k nám na návštěvu jednoho vědce z vašeho světa. Zajímal se o ni - a my jsme mu ji bez zdráhání ukázali. Pak jsme ho naučili, jak s ní zacházet. A on - on nás podvedl."

„A zneužil propust k tomu, aby do vašeho světa dopravil hordu profesionálních vrahů."

„Nejen to," pokračovala Uaxio. „Postavil si svou vlastní propust,

dokonce několik těchto propustí. Na tom nebylo nic špatného - sami jsme mu to přece umožnili. Souhlasili jsme s tím, aby v našem světě našli útočiště jeho lidé, neboť nám vykládal, že jim hrozí strašlivá přírodní katastrofa.“

„Odplata za jejich zločiny...“ podotkl jsem.

„Ale to jsme tenkrát ještě nevěděli. Pomáhali jsme jim, dokonce i tady. Dodávali jsme jim naše stroje, pomáhali jsme jim stavět si obydlí. Vyhradili jsme jim široké pásmo kolem jejich osady Nový Berlín, aby mohli pěstovat rostliny pro svou obživu. Některé rostliny jsme vymysleli a vytvořili jen podle jejich potřeb. Salámovníky, chlebovníky, naftu i máslo mají od nás. Nebylo to někdy snadné. Například naftovníky by v přírodě rozhodně samy od sebe nevznikly, jejich hořlavost by je velmi rychle z přírodního výběru vyřadila, ale nám se všechno podařilo a my jsme jim rádi pomohli.“

„Takže - zprvu s vámi jednali v dobrém!“

„Ano. Netušili jsme žádné nebezpečí - až jsme jednoho dne zjistili, že propusti něco blokuje. Nejprve jsme museli vyloučit chybu na naší straně, ale brzy jsme se přesvědčili, že nejde o chybu, ale o úmysl. Aforxita vesmírů způsobuje, že mezi dvěma vesmíry může být otevřena jen jediná propust. Těžko bych ti vysvětlovala, co to je a jaký fyzikální význam to má. Důležité je, že jedna zapnutá propust blokuje všechny ostatní. Ernest Norden nám dokonale a natrvalo zablokoval možnost spojit se s vaším vesmírem.“

„Nejspíš nechtěl, abyste se o naší Zemi dozvěděli pravdu a odhalili ho jako zločince a lháře.“

„Ano, teď už je nám mnohé jasnější než na počátku. Jenže jemu šlo o více, než jen o tohle. Když jsme ho požádali, aby podle předchozí dohody vypínal propusti, neboť i my chceme dělat pokusy, zatvářil se udiveně. Popíral, že jeho propusti jsou zapnuté a tvrdil, že ta chyba musí být u nás. Navrhoval nám dokonce výměnu expertů. Naši vědci by měli zkontrolovat jeho propusti a naopak jeho spolupracovníci se měli pokusit hledat a najít chybu u nás.“

„Vy jste tenkrát byli rovněž v začátcích, že ano?“

„Tak jak říkáš. Věřili jsme mu. Ukázalo se, že jeho lidé nebyli vědci, ale - sabotéři. Pokusili se zničit naše stroje výbušninami a podařilo se jim to, takže jsme na čas ztratili možnost vstupu na Zem úplně. Naše vědce zatím nařídil Ernest Norden zajmout a zabít.“

„A tím začala válka v tomto světě...“ došlo mi.

„Ano, od toho dne se datuje naše nepřátelství. Němci nám náhle rozvrátili všechna hnízda, o kterých z dob míru věděli - pobili tisíce našich mláďat, postříleli vědce. Museli jsme se před nimi ve vlastním světě začít ukrývat! Založili si tu velkochov lidí, rychle zvyšovali svoje počty a úměrně k tomu rozšiřovali i svou oblast. Nás zaháněli jako zvěř.“

„Přesně to samé chtěli dělat u nás. Volné místo pro sebe chtěli získat vyvražděním původních obyvatel - a jak vidím, tady v tom pokračovali. Jenomže u nás se jim to nepovedlo.“

„Pak snad pochopíš, že jsme se nakonec rozhodli vyhubit všechny Němce.“

„Pochopil bych to - ale nesouhlasím.“

„Nestačí nesouhlasit,“ podívala se na mě Uaxio. „Kdybys nám pomohl zničit Nordena a jeho vědce bez zničení německého národa, bylo by to lepší. Ale my už nemůžeme čekat. Také náš národ má právo na život. Naše počty jsou sotva poloviční než před počátkem toho osudného zabíjení. Už jsme započali akce, které by měly skončit úplným vyhubením lidí.“

„A nemohli byste je zastavit...“

„Nemohli,“ podívala se Uaxio na mě zpříma. „Začali jsme používat zbraně, které jsme před nespočetnými věky zakázali. Museli jsme proto zrušit některé prastaré přísahy. Nebylo to jednoduché, ale pochopili jsme, že nám jde o bytí a nebytí. Přísahy jsme zrušili a teď to zastavit nemůžeme - ledaže by se pozemšťané vzdali. Zkus je přesvědčit, že jejich odpor je marný. Kolik jich přesvědčíš, tolik jich možná přežije - ale budeš si muset pospíšit. Do nedávna jsme s nimi bojovali jen v lesích na našem území. Teď jsme začali pronikat do jejich měst. Konečné vybíjení lidí už započalo.“

„Bude to velice obtížné. Jsem sám proti miliónu a zdejší lidé mi ke všemu nevěří. Nemůžete trochu posečkat?“

„Jistě to bude obtížné, to víme. Ale trochu ti to můžeme usnadnit. Ovšem jen tehdy, budeš-li chtít.“

„Myslíš si snad, že nechci?“

„Věřím ti. Ale my bychom tě mohli vybavit něčím, co jsme sami donedávna nepoužívali. Jenomže - to by trochu pozměnilo tvou současnou lidskou podstatu.“

Myslím, že jsem trochu zbledl.

„V jakém smyslu?“

„Navenek se to neprojeví, ale získáš možnosti, jaké jsi dosud neměl. Dokážeme ti přidat orgány, jaké ve vašem světě nemá žádný člověk.“

„Nemyslím, že bych o něco takového stál.“

„S tím jsme počítali. Můžeš odmítnout, ale pak budeš mít velice ztíženou pozici, protože tvůj protivník Norden tyhle výhody má a bude pro tebe příliš nebezpečný. Nebude to lehké ani s našimi výhodami - bez nich je atentát pro neupraveného člověka téměř sebevraždou. Rozhodni se.“

Zůstal jsem stát jako zkamenělý. Nevím proč, náhle se mi před očima objevila celá má pozemská rodina. Moje žena Eva, dva kluci, čtyřletý Jaroslav a tříletý Jiříček. Až se k mým drahým někdy vrátím, už bych to

nebyl já. Ale - nejprve budu muset udělat všechno, abych se vůbec vrátil.

„Když je to tak, jak říkáš, budu muset souhlasit," řekl jsem trochu přiškrceně.

„Věděla jsem, že budeš souhlasit," řekla Uaxio. „Napij se - to ti pomůže."

Podala mi misku s jakousi tekutinou. Na první ochutnání byla trochu nakyslá, ale nic nepříjemného.

Vypil jsem ji naráz.

Uaxio mě zachytila, když jsem se pomalu začal skládat na kamennou podlahu jeskyně...

*****

Probouzel jsem se pomalu. Ležel jsem v lese a nade mnou se rozprostíraly obrovské zelené koruny stromů. Měly velice zvláštní listí - dlouhé čepele, zakroucené do spirál. Barvu měly poněkud jinou než je obvyklé u nás, tmavší a trochu do modra, asi tak jako barva jehličí.

Hmatem jsem zjistil, že jsem zabalený do jakési podivné látky - vzdáleně připomínající kožešinu.

Rozhlédl jsem se.

Vedle mě seděla Uaxio. Seděla - to nebylo to pravé slovo - ale jak jinak bych to mohl vyjádřit? Vztyčená nebyla, ale neležela, tak napůl vzpřímeně. Prostě seděla.

„Guten morgen," popřála mi.

Odpověděl jsem jí, ale ještě se mi trochu motala hlava, zvlášť když jsem se pokusil nadzvednout.

„Ještě chvilku lež, zhluboka dýchej a dívej se výš."

Napomínala mě jako lékař pacienta. Nejspíš to ani nebylo daleko od pravdy.

„Takže - jsem už upravený?" zeptal jsem se.

„Ano," odtušila. „Zvenku to není znát, ale ode dneška si budeš pamatovat podstatnou část našeho vědění, neboť jsme ti trochu zvětšili paměť."

Ano, to jsem si uvědomoval. Najednou jsem rozuměl nejen principům hvězdné brány, spojující oba vesmíry, ale také mi bylo jasné, co se mnou vlastně udělali.

Zvětšení paměti byla nejdůležitější změna. Nebylo to jen zvětšení, ale současně naplnění vědomostmi. Dokonale jsem na první dojem odlišoval své dřívější vzpomínky a znalosti od nových. Upřímně řečeno, toho bych nemusel litovat. Ale to se netýkalo dalších orgánů voperovaných v blízkosti srdce - ty byly podstatně větším zásahem. Ano, byly výhodné. Ale bylo v

tom něco - odpuzujícího.

„Paměť, tacuky - a quro. Nic víc?“ zeptal jsem se.

Neměl jsem pro to odpovídající slova ani v němčině, ani v češtině, také jsem byl odkázán pouze na zvuky, které jsem mohl vyslovit - a vnímat.

„Vidím, že už o tom víš,“ řekla Uaxio. „Quro je velice silná zbraň. Budeš se ji muset naučit dokonale ovládat, abys ji nepoužíval zbytečně.“

„Ano, vím,“ přikývl jsem. „Nechci přece zabít každého, koho potkám, nebo komu podám ruku.“

„To se snadno naučíš. A teď už můžeš vstát - přeměna je skončena.“

Posadil jsem se - a pomalu jsem se vyhrabal z podivné, měkké látky. Byla cítit sirovodíkem, jako ostatně všechno, ale už jsem si na pach hlavonožců zvykl.

Dvacet metrů od nás stál zaparkovaný Tiger, tak jak jsem jej tam včera zanechal. Ano, mezitím uplynul celý den. Věděl jsem to naprosto bezpečně. Ostatně - mohl bych teď podobnou operaci provádět i sám.

„Zopakuj si, co máš udělat,“ připomněla mi Uaxio. „Máš to uložené ve své nové paměti, ale ne tak trvale, jako jiné znalosti. Uvědom si to - jen tak to nezapomeneš.“

Uvědomil jsem si to.

Musím zlikvidovat Ernesta Nordena. Buď ho zabít nebo ne, to je moje věc, ale musím mu znemožnit dál blokovat hvězdnou bránu. Pokud k tomu dojde, získají opět vládu nad bránou ti, kdo ji vymysleli. A Německá branná moc přijde o další zbraň, srovnatelnou jedině s atomovou bombou - jen mnohem horší.

„Ano, vím už všechno,“ kývl jsem a vstal.

Uaxio se také vztyčila. Jedním chapadlem uchopila měkkou izolační podložku, na níž jsem dosud ležel, dalším chapadlem ji srolovala do malého balíčku a vložila si jej pod chapadlo - jako my lidé pod paži. Až teď jsem si uvědomil, že nemohu tyto tvory zařazovat k pozemským chobotnicím. Kromě rozumu se od nich lišili i dalšími znaky. Například tím, že neměli osm chapadel, ale devět. Stranová symetrie, na jakou jsme my lidé na Zemi zvyklí, pro ně neplatila.

„Budeme na tebe myslet,“ řekla tiše. „Pevně doufám, že nejsi stejný, jako Norden.“

„Neboj se. Nejsem jako on.“

Zmizela mi mezi listím nejbližších keřů. Neslyšně, bez nejmenšího zvuku. Devět chapadel je jemnější nástroj než dvě tlusté nohy s těžkýma botama. Pode mnou při chůzi praštěly uschlé haluzky, Kopffüsslerové se lesem pohybovali nehlučně, skoro jako přízračníduchové. Před mnoha tisíciletími byli lovci podobně jako pračlověk. Pračlověk si svou neohrabanost

kompenzoval nástroji a zbraněmi - jen tak si mohl troufnout na mohutné kolosy mamutů a nosorožců. Hlavonožci lovili bez pomůcek - a přece se vyvinuli do rozumných bytostí, aniž by potřebovali tolik strojů, na nichž je postavena civilizace nás lidí. Je strašná tragédie, že tyto dvě civilizace stály proti sobě, místo aby si navzájem pomáhaly. Ale kdo na tom má vinu? Hlavonožci jsou v tomto směru jako lilie. Za celé střetnutí mohou lidé - přesněji, nesmírná nadutost Teutonů.

Došel jsem k Tigrovi. Byl ještě studený, protože stál ve stínu a sluníčko teprve vycházelo.

Sluníčko? Ano, vypadalo skoro stejně jako to naše. Jenže stejné nebylo. Ani ten svět, který mě obklopoval, nebyl naše Země a nepatřil nám, lidem. My jsme tady vetřelci, které je třeba vyhubit.

Ano, musím si pospíšit. Protože jen já mám jakousi malou naději, že aspoň část těch zdejších nadutých vládců převedu na naši stranu hvězdné brány. Ti co tu zůstanou nebudou mít budoucnost nijak růžovou.

Nastartoval jsem Tigra. Rozvinul jsem mapu a pomalu jsem se podle ní rozjel. Možná bych ji nepotřeboval, věděl jsem přece o každé skále na této jediné pevnině... Ale musel jsem jet podle německé mapy, protože to bylo součástí plánu.

Plánu, vymyšleného nepozemšťany - proti mým krajanům.

Tiger si spokojeně broukal a já jsem jel lesem. Nemusel jsem se teď starat o hlavonožce. Věděl jsem, že mi nikdo z nich nevstoupí do cesty, nikdo na mě nehodí Stalinovu láhev, nikdo mi nenastraží minu v podobě figury napěchované íxisem, nikdo mě neohrozí ani qurem. Zbraní, kterou nejspíše právě v této chvíli Kopffüsslerové likvidují německé obrněné vozy, tanky a pevnosti v okolí Essenu. Zbraní, kterou kdysi jejich předkové zavrhli jako nečestnou, ačkoliv pro ně není tak ničivá jako pro lidi. Zbraní, kterou bych jistě zemřel, kdybych nepoložil jejich mládě a nepustil je. Musel jsem se obdivovat Uaxio, že proti mě quro nepoužila, ačkoliv jsem ohrožoval její péči svěřená mláďata. Možná jako jediná včas pochopila, že je nechci a nebudu zabíjet.

Pokračoval jsem v šílené jízdě lesem. Tady trochu pomalu a pozor na bažiny, abych nemusel dál pěšky. Bažiny na mapě zakreslené nebyly - lidská noha sem ještě nevstoupila a mapa byla nejspíš vytvořena podle leteckých snímků. Za kopečkem je step porostlá trávou, kde pojedu rychlostí sto čtyřiceti kilometrů v hodině, i když tam není žádná silnice.

Všechna okna Tigra byla otevřená. Nejen proto, že jsem už nepotřeboval pancíře, ale především aby se mi z kabiny co nejdříve vyvětral zápach zkažených vajíček - sirovodíku. Ne že by mi vadil - už jsem si zvykl. Ale

Němci by mohli získat podezření, které by nebylo daleko od pravdy.

Ujížděl jsem v jednom zátahu několik nekonečných hodin. Zpočátku lesem, potom stepí, pak opět krátce lesem a nakonec aspoň dvě hodiny po břehu kouzelného jezera Blaurhein. Bylo větší než Švýcarsko, obklopené písečnou pláží, po které jsem mohl jet naplno. Nic mi nestálo v cestě a písek byl mokrý, slehlý a tvrdý.

Na jižním cípu jezera písečná pláž končila u strmé skály s vějířem podivných otvorů nahoře.

Podle německých map to mohla být jen pevnost Rheinfall, nejzazší výspa území Bavorska.

Pevnost neměla obklopující zeď, protože nebyla postavena na silnici. Zajel jsem před její vchod a vystoupil.

Těžký pancéřový vchod byl otevřený. Hned za otevřenými vraty byla střílna s velkorážným kulometem. Jeho hlaveň však mířila šikmo vzhůru, takže jsem se jí nemusel obávat.

Vedle kulometu ležely křížem přes sebe dvě postavy. Byli to dva mladí chlapci v uniformách Wehrmachtu. Po obličejích jim lezli brouci a svými kusadly rvali zbytky hnijícího masa z lebek. Vzduch byl plný nasládlé vůně rozkladu.

Věděl jsem, že pevnost Rheinfall byla dobyta před třemi dny. Padla bez boje, dokonce bez jediného výstřelu. Z osádky nezůstal naživu ani jeden muž. Udělalo se mi trochu nevolno, když jsem viděl ty mladé chlapce, pomalu se měnící v kostry. Musel jsem je překračovat, abych se dostal dál. Hledal jsem velitele. Našel jsem ho na polním lůžku. Smrt ho zastihla ve spánku - pro německého vojáka smrt jistě ponižující.

V jeho kanceláři jsem našel deník. Vzal jsem jej s sebou a stejnou cestou jsem pevnost opustil. Nedělal bych to - ale právě ten deník byl součástí plánu hlavonožců.

Tiger vyrazil podél západního břehu jezera. Brzy narazil na další pásmo, pokryté krátery od bombardování. Byly mnohem čerstvější než krátery u hnízda Xijtra, ale i v nich už byla voda, jak jsem viděl.

Zamířil jsem od jezera jižně a Tiger začal šplhat nahoru do kopce. Rostl zde opět les, kde se mi jelo dobře, protože vzdálenost mezi stromy byla mnohem větší než je zvykem u nás na Zemi. Zabočil jsem na východ. Potřeboval jsem přejet jen nevysoký hřeben, abych se dostal na další německou silnici.

Slunce však už dokončilo půloblouk nad mou hlavou. Brzy zapadne - a nastane tma. Měl bych si buďto pospíšit, nebo se někde na vhodném místě uložit k odpočinku.

Brzdy - brzdy. Tiger se kymácel, jak pod jeho šesti koly povolovaly

drny a hrnuly se za ním jako malá lavina. Sešup jako ze střechy - ale nic, co by šestikolový stroj nezvládl. Dole byla jasná, světlá betonová silnice.

Zpozoroval jsem, jak se proti mě stáčí několik tankových hlavní. Kdosi tam dole pískal na píšťalu poplach.

„Nestřílejte!“ vykřikl jsem, jak jsem mohl nejvíce.

Nebylo toho třeba. Německý voják přece nebude střílet na obrněný Mercedes. I když přijíždí z pustiny, odkud by ho asi nikdo neočekával.

*****

„Tak to jste vy,“ prohlížel mě pátravě sturmbannführer, ke kterému mě přivedli dva strážní se samopaly.

„Ano, to jsem já. Čech ze staré Země. Ale obávám se, že vám nenesu dobré zprávy.“

Řekl jsem to dost unaveným hlasem. Ten tón jsem nemusel nijak hrát - utahaný jsem byl.

„Poslední zpráva o vás byla prý z pevnosti Divoká svině. Pak jste prý vyjel do pevnosti Šedá tlama a tím veškeré vaše stopy zmizely. Kudy jste proboha jezdil?“

„Projel jsem pevností Šedá tlama i Krvavá skála,“ hlásil jsem po pravdě. „Obě tyto pevnosti byly dobyté Kopffüsslery. Proto jsem jimi projel bez zastavení a myslím si, že kdybych zpomalil, asi bych teď s vámi nemluvil.“

Také to byla čistá pravda - alespoň v případě pevnosti Šedá tlama, kde nebyla chápající matka Uaxio.

„Projel jste jimi? Proboha jak?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Uvnitř bylo množství Kopffüsslerů. Všiml jsem si jich a projel pevnostmi na plný plyn. Naštěstí byly jejich brány otevřené. Obávám se, že jsem pro posádky nemohl nic podniknout.“

„Je to zázrak, že jste vůbec naživu!“ vybuchl důstojník. „Jak vás to mohlo napadnout?“

„Upřímně řečeno, zaskočili mě tam,“ sklonil jsem kajícně hlavu. „Když už jsem vjel branou dovnitř, bylo mnohem lepší přidat plyn než zastavovat a otáčet. To bych nestihl.“

„Jistě,“ zabručel sturmbannführer. „Našinec by na vašem místě pravděpodobně zastavil a zahájil palbu.“

„To bych tam nejspíš zůstal,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Ano, ale bylo by to pochopitelnější.“

„Možná ano, jenomže jsem zůstal naživu. Z mého hlediska je pochopitelnější tohle.“

„Ano. Ale pořád nechápu, jak je to možné. A když už jste projel Krvavou skálou, proč jste nedojel do Frankfurtu?“

„Protože se mi do cesty v jednom místě postavilo celé hejno hlavonožců,“ opáčil jsem.

Vytáhl jsem z kapsy nad kolenem mapu, rozložil na kapotu auta a nalistoval na potřebném místě. Byla tam pochopitelně dost ohmataná.

„Tady stáli,“ ukazoval jsem. „Nenapadlo mě nic lepšího, než sjet s cesty a ustoupit sem nahoru. To byla asi jediná cesta, kterou mohl Tiger vyjet.“

Ukázal jsem mu na pláň s lesem.

„Vy jste po nich ani nevystřelil?“ podíval se na mě se směsicí údivu a pohrdání.

„Upřímně řečeno, nevystřelil,“ přiznal jsem. „Měl jsem v té chvíli plné ruce volantu a měl jsem co dělat, abych se s autem nenaboural do některého stromu.“

„To není možné! To byla ta největší pitomost, jakou jsem kdy slyšel!“ vybuchl sturmbannführer. „Tam v těch místech má být jejich město, které pořád nemůžeme zničit! Žádného jste tam nepotkal? Nevykládejte mi tady pohádky!“

„Ne,“ tvrdil jsem. „Žádné město na mapě není, žádné jsem neviděl. Jel jsem lesem přes osm hodin a nezpozoroval jsem nic podezřelého. Byl tam klid a nezvyklé ticho. Pak jsem se zastavil - asi tady,“ ukázal jsem mu na mapě. „Byla už noc, musel jsem se vyspat.“

„Vždyť je to sotva pět kilometrů od Rheinfallu!“

„Tam jsem byl až ráno. V tom lese jsem zastavil a usnul, už jsem to za volantem nemohl vydržet. Nechtěl jsem zapínat reflektory, abych na sebe nepřilákal nežádoucí pozornost.“

„Tak nevím, jestli jste tak naivní - ale kliku máte, to musím potvrdit. Zastavit a spát jen tak v lese, když máte na dosah pevnost! Pouhých pět kilometrů!“

„Ta by mi nepomohla,“ řekl jsem. „Pevnost Rheinfall byla plná mrtvol. Ale Kopffüsslerové tam také nebyli, takže jsem vám přinesl velitelský deník, abyste mi uvěřili, že jsem tam byl. Tady je,“ a vytahoval jsem sešit z další kapsy.

„Ukažte!“ natáhl pro něj sturmbannführer ruku. Chvíli si jej pozorně a udiveně prohlížel.

„Zdá se, že máte pravdu,“ řekl po chvilce. „To znamená, že pevnost Rheinfall také padla. Budeme to muset ohlásit na velitelství. Jste si jist, že to nikdo nepřežil?“

„Myslím, že jsem tam nadělal dost hluku, ale kromě mě se tam nic

ani nepohnulo.“

„Tak proto smrdíte jako oni,“ nakrčil nos.

„To je možné, v té pevnosti byl hrozný puch,“ přisvědčil jsem. „Ale přiznám se, došlo mi to až teď. Víte, bylo to tak otřesné, že...“

„Člověče, jste sice vojenské embryo, ale kliky máte dost pro celý pluk. Poslouchá se to málem jako hrdinská sága. Kam jste měl namířeno teď?“

„Do Essenu,“ ukazoval jsem mu na mapě. „Trochu jsem tady bloudil, ale nakonec jsem cestu našel.“

„A místo abyste dojel do Essenu, narazíte na nás. Není to jen další důkaz vaší neuvěřitelné kliky?“

„Proč?“ divil jsem se.

„Protože - včera večer Essen padl. Ty bestie pronikly za brány, jak - to nikdo neví. Myslím, že unikly dva, možná tři pluky vojska. Civilisté tam nejspíš zůstali všichni.“

„Vy jedete odtud?“ podíval jsem se na něho překvapeně.

„Ano,“ kývl důstojník. „Myslím, že vám teď nezbývá nic jiného, než pokračovat s námi na Stuttgart.“

„Upřímně řečeno, cestování jsem si představoval jinak,“ řekl jsem s nelíčeným povzdechem. „To mě z cestovní horečky nadobro vyléčilo.“

„Nedivím se vám,“ mávl rukou důstojník. „Zařaďte se teď za můj vůz, dál pojedete pod ochranou Wehrmachtu.“

„Díky, sturmbannführere,“ kývl jsem hlavou.

Za malou chvíli se kolona tanků a obrněných vozidel dala opět do pohybu.

Byl jsem pod ochranou Wehrmachtu - nebo byla tato kolona Wehrmachtu pod mou ochranou?

K pevnosti U tří vrahů jsme dorazili z třetí strany.

Jak je tomu dávno, co jsem do ní přijížděl poprvé, ještě s Karlem? Odjížděli jsme od ní směrem na Hamburk, kdežto od Essenu přijížděla podobná kolona Wehrmachtu, která nás bez pardonu vyhnala do německého lijáku. Teď jsme přijížděli se vší parádou Německé branné moci - a místa bylo dost, protože do plného počtu chybělo několik tanků a obrněných vozů.

Ale já jsem nemínil zaparkovat a ulehčeně si vydechnout, jak velitel kolony předpokládal. Místo toho jsem se zamýšlel pouze najíst a opět vyrazit dál.

To jsem také udělal.

„Nezdá se vám, že se příliš opovážlivě spoléháte na své štěstí?“ rozhodl se mi to sturmbannführer osobně vymluvit.

„Do Stuttgartu je to kousek,“ mávl jsem rukou. „Říkal jste mi, že

hlavonožci jsou soustředěni u Essenu.“

„Možná máte pravdu a projedete,“ řekl důstojník. „Potom se ale zastavte na velitelství ve Stuttgartu a předejte jim tento balíček. Slibujete?“

„Najdu to?“

„Budou vás tam čekat. Zavolám jim telefonem. Je nutné, aby tam tento balíček měli co nejdřív. A jak víte, kolona je mnohem pomalejší než osamělé vozidlo.“

„A kdybych nedojel? Risknete, že balíček zmizí se mnou po cestě a nikdo jej nedostane?“

„Pak budou muset počkat na mne,“ pokrčil rameny.

„Dobrá, sturmbannführere,“ přijal jsem zásilku. „Pomohl jste mi, nemohu vám to odmítnout.“

Cesta do Stuttgartu proběhla v pohodě. Tiger jel jako hodinky a ještě za světla jsem spatřil siluetu města.

Na bráně mě opravdu čekali. Balíček jsem předal prvnímu důstojníkovi, který se o něj přihlásil. Na oplátku mi řekl, že mi zajistili ubytování.

Po vzájemném poděkování jsme se rozloučili a já jsem se jel ubytovat.

Kdyby tak tušili, že za jakým účelem jedu do Berlína!

Večer jsem o tom dlouho přemýšlel. Na jedné straně tady pomáhám Wehrmachtu, byť nepatrnou službou. Kopffüsslerové by mi to neměli vyčítat, nedělám přece nic, za co bych se měl stydět. Na druhé straně se chystám vyřídit Nordena, prvního vědce Říše. Nejsem tak trochu schizofrenik?

Ale - moje spolupráce s hlavonožci bude ve svém výsledku zaměřena k záchraně lidí. Norden je podle všeho padouch, ale i to se pokusím ověřit si přímo na místě.

Uvědomoval jsem si, že se chystám učinit něco, co mě zde mezi Němci navždy postaví do role špióna, agenta nepřátelské mocnosti. Ale necítil jsem se jako zrádce lidstva. Germáni nebyli v tomto konfliktu stranou, která by byla v právu.

*****

Druhá návštěva u Vůdce

Ze zamyšlení mě vytrhl příjemný hlas.

„Vy jste ten Čech ze Země?“

Ohlédl jsem se. Oslovil mě muž s dlouhým úzkým obličejem s velkými brýlemi, oblečený do šedivé letecké kombinézy. Na nohou měl pevné boty a na hlavě leteckou kuklu.

„Ano, to jsem já,“ přikývl jsem.

„Tady mám rozkaz podepsaný samotným Vůdcem. Mám vás teď hned dovézt do Berlína.“

„Jsem tu autem,“ odtušil jsem. „Právě jsem se chystal do Berlína odjet po vlastní ose. Mohl jste si ušetřit cestu.“

„Jsem tu kurýrním letadlem a pro vaše auto jsem přivezl šoféra, který váš vůz v pořádku doveze do Berlína. Nemůžete nechat Vůdce čekat.“

„To je něco jiného,“ přikývl jsem.

Přivolal jsem číšníka. Nebylo to obtížné, čekal stranou, až jak se dohovoříme a hořel zvědavostí, kterou jsem bohužel musel zklamat. Zaplatil jsem a následoval letce.

Sjeli jsme dolů. Slíbeným řidičem byl poněkud podsaditý, zamračený muž, očividně znechucený, že musí sloužit Čechovi. Ale neřekl ani slovo, převzal auto, nastartoval a vyjel.

„My tam budeme mnohem dřív,“ ujišťoval mě pilot.

Před hotelem na nás čekalo taxi. Nasedli jsme a vyjeli na letiště, kde jsme byli v několika minutách.

Tam jsem poprvé prožil situaci, kdy Německá branná moc, přesněji Luftwaffe, neměla přednost. Pilot se vykázal svým pověřením, načež jsme oba nasedli do letadla. Ne do malého vrtulového stroje, ale do dvoumístné tryskové Schwalbiny. Že bych se někdy svezl tímto strojem, by mě v životě ani ve snu nenapadlo. Kdysi jsem ji jenom zpovzdálí okukoval v Národním technickém muzeu v Praze, teď jsem si oblékal popruhy padáku a sedal si do tvarovaného sedátka. Kabina zaklapla, pilot se mě zeptal, jsem-li připraven. Slyšel jsem ho ve sluchátkách, ale slyšel jsem ho dobře. Potvrdil jsem mu to. Pak se zvenčí ozval svist turbín a za chvíli nato jsme pomalu rolovali na betonovou dráhu, zatímco bombardovací Siegfriedy jen pokorně čekaly na náš odlet.

Německá branná moc má vždy přednost - nejde-li o rozkaz samotného Vůdce.

Letadlo zvedlo nos vzhůru a vzepjalo se. Zanedlouho jsme byli ve výšce a když jsme se naklonili do ploché zatáčky, viděli jsme pod sebou celý

Stuttgart jako na dlani.

„Krásné, co?“ pochvaloval si pilot.

„Je vidět, že jste ještě nikdy neletěl Jumbem,“ opáčil jsem klidně.

„Jumbem? Co je to?“

„Letadla na staré dobré Zemi,“ informoval jsem ho velice ochotně. „Jsou také turbínová, ale o hodně větší.“

„Jako Siegfriedy?“

„Do vašich Siegfriedů se nevejde pět set lidí,“ odhadl jsem.

„Pět set?“ nechtěl věřit. „Ledaže by byli namačkáni jako sardinky v krabičce.“

„Proč?“ opáčil jsem. „Naopak, sedadla v Jumbu jsou větší a pohodlnější než v tomhle. Pravda, jsou ve dvou patrech. To ale není žádný problém.“

„Kolik by takové letadlo muselo mít motorů? Dvacet?“

„Ne, jenom dvě turbíny, ale o hodně větší.“

Nedalo mi, abych ho aspoň trochu netrumfnul. Po tomhle už mě nepřesvědčoval. Do Berlína ostatně bylo co by kamenem dohodil, neletěli jsme dlouho. Schwalbina opět sklonila nos dolů a spatřil jsem betonovou dráhu letiště.

Jakmile jsme dosedli, přihnal se k nám přes celou plochu malý rychlý automobil se standartami na předních blatnících. Prý šlo o vozidlo samotného Vůdce. Pilot mě předal jakémusi generálovi a jakmile jsem nasedl, otočil letadlo k hangárům.

Poprvé jsem tu jel šedivým autem, teď luxusní pancéřovou limuzínou samotného Hitlera. Byl to pěkný rozdíl. Jenom jsem opět netušil, co je za dnešním pozváním.

Objevily se první vilky a za chvíli už jsme projížděli normálními městskými ulicemi. Bylo tu stále čisto, upraveno, ale na ulicích bylo jako vymeteno. Většina chodců tady byli vojáci v uniformách, všichni kamsi spěchali, civilisty téměř nebylo vidět. Na ulicích nebyly vidět ani žádné ženy. Lidé byli asi znepokojeni zprávami z Lipska a Essenu.

Zastavili jsme až na velikém náměstí s kamennou sochou Adolfa Hitlera nadživotní velikosti. Auto vjelo do průjezdu honosné budovy Reichstagu a zastavilo na šedivém, nevlídném nádvoří, které už jsem znal. Vystoupili jsme a bez dalšího zdržování vstoupili do vysoké chodby. Veliké dřevěné dveře se za námi zavřely. Byl jsem opět v tomto vlčím doupěti.

*****

„Myslím si, že tentokrát nebudu potřebovat tlumočníka,“ řekl jsem v

předpokoji německy.

„Už jsem slyšel, že jste se dokázal ve velmi krátké době naučit náš jazyk. To je dobře. Je to jazyk Schillera, Goetha a Richarda Wagnera," pochválil mě generál.

„Mám raději Mozarta a Johanna Sebastiana Bacha," usmál jsem se.

„Ja, ja, Mozart," zasnil se generál. „Nádherná muzika."

Na chodbě jsem pochopitelně odevzdal pistoli s pouzdrem, ale dostalo se mi ujištění, že mi bude při odchodu vrácena.

V přijímacím předpokoji jsme tentokrát nečekali dlouho. Vstoupili jsme do světlého trůnního sálu. Císař Adolf Hitler nás tentokrát sám čekal.

„Jak se vám líbila cesta po Novém Německu?" zeptal se mě hned na úvod.

„Byla trochu dobrodružná," odtušil jsem. „Kdybych věděl, že uvidím více mrtvých než za svůj dosavadní život a dvakrát mě málem zabijí, asi bych si rozmyslel někam vyrazit. Jinak - jsem naživu, takže dopadla dobře."

„Tak se mi to líbí," řekl Hitler. „Žádné fňukání. Prý se vám tam podařilo dvakrát zvítězit nad nepřítelem."

„Neměl jsem jiného východiska," odtušil jsem. „Chtěli mi zabít kamaráda."

„Chvályhodný čin," podotkl Hitler. „Však o vás referoval velmi pochvalně. Prý máte na staré Zemi vysvědčení o vašem árijském původu?"

„To se týkalo mých rodičů. Já jsem nic takového naštěstí nepotřeboval."

„Ale to je dobré. Už jste se rozmýšlel, co byste dělal, kdybyste tu musel žít déle?"

„Těžká otázka," pokrčil jsem rameny. „Je velká škoda, že nemáte počítače. V tom tady nebudu moci pokračovat, protože základní výzkum vám chybí a ten je záležitostí tisíců lidí."

„Škoda," odtušil suše Hitler.

„Ale když to tak promýšlím," pokračoval jsem „mohl bych se uchytit v jiném oboru. Předpokládám, že bych nejprv musel zvládnout, v čem se zdejší věda liší od naší úrovně."

„Zajímala by vás třeba teorie torzních polí?"

Podíval jsem se na Vůdce s podivem. Co může Hitler vědět o torzních polích? Ale včas jsem si uvědomil, že tady zřejmě nepůjde o Hitlera, nýbrž o muže číslo Dvě - Ernesta Nordena.

„Myslíte Einsteinovu teorii univerzálního pole?"

„Nevím, já nejsem vědec," zarazil se Hitler; podle všeho nečekal, že na torzní pole takhle pohotově zareaguji. „Kdo to je, ten Einstein? Podle jména Němec, ne?"

„Byl to génius," odtušil jsem. „Možná vás nepotěším, byl to sice Němec, ale také Žid."

„Ah - s tím raději nechtějte nic mít."

„Proč? Byl to génius a na konci jeho výzkumů byla zbraň, která pokořila Japonsko."

„A vy jste se tím také zabýval?"

„Ne, já jsem se věnoval počítačům, které veškeré výzkumy velice urychlily."

„O torzních polích jste neslyšel?"

„Ne, ale to může být třebas tím, že se u nás stejné věci vyslovují jinými jmény. Jakmile jste vyslovil termín torzní pole, napadl mě Einstein, protože on se různými poli zabýval také a dosáhl v tom velkých úspěchů."

Hitler samozřejmě nemohl tušit, že v té chvíli používám jeden bluf za druhým. Einsteinova teorie univerzálního pole byla od torzních polí zdejší vědy na hony daleko, jenomže to mi nevadilo, protože tady znal Einsteina málokdo a zejména, nikdo nemohl vědět, co tento geniální fyzik vymyslel poté co Němci ze staré Země uprchli.

„A to by vás zajímalo..." zamyslel se Hitler. „Výborně, to se nám hodí. Nechtěl byste se seznámit s našimi předními vědci a popovídat si s nimi o tom?"

„Obávám se, že moje cestování skončilo," povzdychl jsem si. „Bude asi načase ohlédnout se po něčem, na čem by člověk mohl stavět."

„Výborně!" rozzářil se Hitler. „Děláte obrovské pokroky. Při první návštěvě jste vypadal zarputile, zatímco nyní se ukazuje, že Češi umějí být Německé říši vděční. Mohu vám dát doporučení na vědce a zapojit vás do důležitých výzkumů pro blaho Říše. Chcete?"

„Řekl bych, že tak velkorysou nabídku nelze odmítnout, protože by se nemusela nikdy opakovat," řekl jsem.

„Dobrá," uzavřel diskusi Hitler. „Nejprve si ale s vámi pohovoří naši vojenští odborníci. Potřebujeme se co nejvíc dozvědět o pozemských armádách. Potom dostanete pozvánku pro návštěvu našich vědeckých ústavů. Promluvím si o vás s těmi, kdo o tom přímo rozhodují."

Otočil se a odešel. Vypadal velmi spokojeně. Já jsem byl ještě spokojenější. Zatím mi všechno přesně nahrávalo, neměl jsem nejmenší důvod si stěžovat.

*****

Opouštěl jsem Reichstag s dobrými pocity. U východu jsem obdržel svou pistoli Parabellum s ponaučením, že není dobré chodit po městě s nábo-

ji dum-dum. Znamenalo to, že se mi asi dívali do zásobníku. Odvětil jsem na to, že jsem přiletěl na přímý rozkaz Vůdce a nestihl jsem přezbrojit, protože náboje zůstaly v autě, které je teprve na cestě sem. Uznali to, ale upozornili mě, že si mohu snadno zakoupit balíček normálního střeliva ve kterémkoliv obchodě s municí. Poděkoval jsem jim a prohodil, že tak učiním, jakmile budu volný.

Nemělo jistě smyslu chodit po městě s výbušnými náboji, které mohou explodovat například už při pádu pistole na zem. Zašel jsem tedy do nejbližšího obchodu se zbraněmi a vyměnil náboje za konvenční střelivo. Nenápadného pána, který mě zvenčí sledoval, to zřejmě uspokojilo. Ale možná, že jsem si to jen tak namlouval.

Potom jsem zašel do hotelu Rote Fahne, abych se tam opět ubytoval.

Recepční mě poznal a hned mi nabízel stejné apartmá jako minule.

„Nebylo by tam něco prostšího?“ zeptal jsem se ho.

„Pročpak?“ podíval se na mě recepční udiveně. „Chceme, abyste se tu cítil spokojeně.“

„Nějakou dobu jsem cestoval a to víte, zvykl jsem si tam prostším, skoro bych řekl vojenským podmínkám,“ vysvětloval jsem mu to.

„Ach, ano, to je jiná,“ roztál recepční. „Každý muž musí v sobě cítit část vojáka.“

Dostal jsem jednodušší jednolůžkový pokoj. V hotelu Rote Fahne měl i tento menší pokojík koupelničku a od apartmá se lišil snad jen velikostí. Pravda, byla tu jednodušší kovová postel, ale tvrdší lůžko jsem beztak považoval za přednost.

Vzhledem k tomu, že bylo teprve odpoledne, rozhodl jsem se projít se trochu po městě, ale u recepce už na mě čekali dva pánové od tajné státní policie - Gestapa.

„Potřebovali bychom se vás na pár věcí zeptat,“ začali celkem zdvořile.

„Beze všeho,“ přikývl jsem.

Vyšel jsem s nimi ven. Před hotelem na nás čekalo šedivé auto s řidičem. Nasedli jsme a jeli.

„Co vás zajímá, smím-li se zeptat?“ pokusil jsem se opět s klidem navázat rozhovor.

„To se dozvíte u nás,“ podotkl suše a méně vlídně jeden, zatímco druhý mlčel.

„Prosím,“ pokrčil jsem rameny a věnoval se vyhlížení na ulici z okna. Auto nebylo velké a moc toho vidět nebylo.

Zastavili jsme před šedivou budovou. Vystoupili jsme. Za dveřmi jsme zabočili na schody, vedoucí dolů. Pěkně děkuji, řekl jsem si, už je to

tady. Výslech ve sklepě.

Zavedli mě do kanceláře. Byla sice pod úrovní ulice, ale vypadala normálně a čistě. Posadili mě ale na tvrdou židli, sedli si proti mě a jen jako mimochodem mi začali svítit do očí lampičkou.

„Tvrdíte nám, že vaši rodiče měli vysvědčení o árijském původu," začala první otázka.

„Ano," přikývl jsem. „Několikrát jsem je viděl."

„Vzpomenete si, co na něm bylo přesně napsáno?"

„To sotva," zavrtěl jsem hlavou. „Víte, v našem světě je to jen památka, dokument bez ceny."

„Opravdu si myslíte, že takové vysvědčení nemá cenu?"

„U nás - ne," kývl jsem. „Tady, v Novém Německu, je tomu jinak, jak jsem pochopil. Ale v našem světě se na to hledí jen jako na kuriozitu."

„A vy sám takové vysvědčení nemáte?"

„Nemám. Narodil jsem se v době, kdy se taková vysvědčení už dávno nedávala a jak říkám, nepřikládá se jim význam."

„To je ovšem anarchie!" posteskl si gestapák. „Vždyť vy u sebe nemáte jediný pořádný doklad!"

„Jak to, že nemám?" naježil jsem se. „Mám u sebe pořád svůj průkaz. To u nás stačí."

„Ale na tom průkazu není nic napsáno!"

„Jak to, že není?" vytáhl jsem jej. „Tady je moje foto, abyste se mohli přesvědčit, zda jsem opravdu ten, za koho se vydávám. Fotografie je barevná, takže už nepotřebujete údaje o barvě očí a vlasů. Tohle je moje rodné číslo a podpis. Nic víc nepotřebujete. Celé je to zalisované do průhledné hmoty, takže se na tom nedá změnit ani čárka."

„Máte tu napsáno, že jste inženýr. Kdo tomu má věřit?"

„Pokud o tom pochybujete, pošlete dotaz na počítače naší školy, ať vám ve své kartotéce zjistí, zdali jsem opravdu na této škole studoval."

„Dotazy počítačům?" zarazil se gestapák.

„Samozřejmě u nás," uťal jsem. „Počítače u nás jsou ale důvtipnější, než si myslíte. Mohlo by se stát, že v telefonu nepoznáte, zda mluvíte se strojem anebo s člověkem."

„Vy myslíte, že stroj v kartotékách něco najde rychleji než člověk?"

„To bych prosil!" řekl jsem sebejistě. „Víte vy o někom, kdo v jakékoli kartotéce najde příslušný list během sekundy? Tohle dnes u nás dělají jedině počítače."

„Nemožné!"

„Víte, já jsem totiž odborník právě přes počítače," řekl jsem shovívavě. „Pochopte, mě vysloveně rozčiluje, když vás vidím, jak se mě zbyteč-

ně ptáte na údaje, co by vám kdejaká mašina hodila na obrazovku během zlomku sekundy, případně za čtvrt minuty i vytiskla. Jména rodičů, jejich data narození, případně veškeré jejich zápisy. Na to všechno vám stačí znát jediné rodné číslo.“

„Možná - pro policii by to jistě bylo zajímavé.“

„Policie dnes počítače také používá. Například můžete si myslet, že jsem tuhle kartičku zfalšoval nebo ukradl. Pak si necháte od centrální kartotéky poslat můj obrázek, případně i otisky palců a porovnat. Barevná tiskárna vám to vytiskne v barvách během čtvrt minuty. I kdybych zfalšoval průkaz, je nemožné zfalšovat údaje v centrálních kartotékách. Co chcete víc? Když budete mít počítač s sebou na ulici nebo v autě, může být přenos dat pomalejší, ale ne víc než o minutu.“

„Jak jsou vlastně ty vaše počítače velké?“

„Běžný stolní je o trochu větší než psací stroj. Počítač musí mít samozřejmě klávesnici, která je trochu větší než co bývalo u psacích strojů, záleží také na velikosti obrazovky. Přenosné počítače jsou veliké, aby se daly strčit do aktovky a přenášet. Když je otevřete, ve víku je obrazovka a pod ní klávesnice. Menší počítače jsou ovšem dražší.“

Uspořádal jsem jim přednášku o počítačích, ale trochu se mi ulevilo. Jde-li jim jen o árijský původ, pak je to dobře. Horší by bylo, kdyby se vyptávali na časové nesrovnalosti mé anabáze mezi Hamburkem, Frankfurtem a Stuttgartem.

Pánové poslouchali jako u vytržení.

Dovedu si představit, jak by se vám hodilo, mít všechna data o každém člověku takhle přehledně, pomyslel jsem si. To by se vám to snadno na všechny dohlíželo!

Nahlas jsem ovšem neřekl nic. Jen jsem nadhodil, že naše počítače tu tak brzy zavedené nebudou, leda kdyby brzy došlo k opětnému propojení Nového Německa se starou Zemí.

„Bude to, bude,“ pokýval hlavou nemluvnější z obou.

Pak se mě vyptávali na všechno možné o staré Zemi. Zdálo se mi, že své otázky přizpůsobují tomu, co jim řeknu. Už se aspoň tak nedivili, když jsem jim na většinu dalších otázek ohledně mé osoby odpovídal stereotypně, že mě takové detaily nezajímají, protože: kdo si má pamatovat něco, co ví kdejaká mašina lépe a přesněji?

„Bylo to opravdu zajímavé,“ prohlásili na závěr. „Ale my ty vaše chytré mašiny nemáme a pochopte teď vy nás, musíme kartotéky vést postaru. Takže byste si měl ve vlastním zájmu aspoň na některé ty detaily vzpomenout.“

„Vždyť já vás chápu,“ odtušil jsem smířlivě. „Já vám teď řeknu

všechno, na co si vzpomenu. Potíž je v tom, že nemusím některé údaje vůbec znát. Jistě znám vlastní datum narození, datum své svatby; vzpomněl bych si i na data narození svých dětí - ale neznám přesně ani jejich rodná čísla. To je přece věcí počítačů, pamatovat si naše data.“

„To je ale velice nebezpečné,“ namítal gestapák. „Co se stane, když taková centrální kartotéka, jak říkáte, vyhoří?“

„No tak vyhoří, to je toho!“

„A vy budete bez dokladů.“

„Máte to štěstí, pánové, že jste narazili právě na mě,“ řekl jsem sebejistě. „Patřil jsem právě k lidem, kteří se na Zemi starali o data. Jako odborník vám ovšem mohu vysvětlit, že žádná důležitá kartotéka nesmí existovat jenom na jednom místě. To by mohlo vskutku dojít k podobnému neštěstí. Proto musí být důležité kartotéky vždy současně na více místech. Veškerá data se vždy zapisují do několika naprosto shodných kartoték a při zničení jedné z nich počítače ihned dotazy přesměrují jinam a tatáž data obdrží ze záložních kartoték. Většinou si toho člověk ani nevšimne, pouze lidé jako já, co mají nad daty dohled, dostanou okamžitě varování, že se děje něco nepřípustného.“

„Co byste dělal, kdyby k tomu došlo?“

„Vyhořelý počítač nahradím novým, kartotéku překopíruji z nejbližšího dalšího a je to.“

„To přepsání kartotéky ale musí trvat dlouho.“

„Záleží na tom, zdali se vám pět minut zdá dlouho. Tolik potřebují počítače na přepsání dat asi o miliónu lidech.“

Nakonec to vzdali.

„Víte, my jsme už počítačově řízená společnost,“ loučil jsem se s nimi skoro kamarádsky. „Ale uznejte, že to je pro všechny výhodné. Lidé nemusí skladovat dokumenty, úřady mají všechno při ruce a hlavně, je v tom ordnung.“

Ordnung, kouzelné slovo pro Němce, zejména když se jedná o policistu - nebo byrokrata. Skoro bych řekl, že litovali, že se raději nenarodili u nás.

Upozornili mě pak, že za mnou určitě přijdou další a měl bych především německým vojenským odborníkům vypovídat pokud možno pravdivě.

Samozřejmě jsem je ujistil, že nemám žádný důvod cokoliv z naší Země zatajovat. Ale současně jsem je ujistil, že znám pouze data běžně publikovaná, neboť jsem nikdy neměl přístup k utajovaným skutečnostem.

„Ani na vojně ne?“ zeptali se mě udiveně.

„Ani tam,“ pokrčil jsem rameny. „Naučili nás střílet ze samopalu a

pistole, ale to umí každý voják i tady. Speciální věci se zbytečně nesdělují těm, kdo nejsou trvale v armádě.“

Nebyla to tak docela pravda, ale oni si to nemohli hned na místě ověřit a nezbylo jim, než zklamaně sklapnout.

*****

Další dny jsem strávil trpělivým vysvětlováním s různými odborníky Čtvrté Říše. Mnoho se ode mne nedozvěděli. Jistě, kreslil jsem jim siluety několika známých letadel, vysvětlil pravidlo ploch, známé u nadzvukových letadel, ale pro jejich nejčastější dotazy ohledně samonaváděcích střel jsem měl jen pokrčení ramen.

Zajímal jsem se o jejich úspěchy na poli elektroniky. Co mi maličko vyrazilo dech, byla miniaturizace elektronek. Na Zemi jsme v podstatě přešli na tranzistory, kdežto Němci dál trpělivě zmenšovali elektronky. Začali používat i katody bez žhavení, tvořené mikroskopickými hroty, z nichž se elektrony snadněji uvolňují. Jejich elektronky dosáhly velikosti zrnka hrachu a mohly by snad konkurovat jednotlivým tranzistorům. Integrované obvody však byly vysoce nad jejich možnostmi.

I tak měli zajímavé úspěchy. Rádia se podařilo zmenšit na velikost našich tranzistoráků. Další miniaturizace byla bezúčelná - limitujícím prvkem se i zde staly reproduktory, u nichž zmenšováním klesá účinnost.

Jistě by bylo možné stavět z elektronek i počítače, což se ostatně v prvopočátcích dělo i na Zemi, ale elektronky by v podstatě znemožnily vznik mikroprocesorů.

Ale i tak to byly zajímavé debaty. Skoro jako kdybych se bavil s kolegy od nás z fakulty. V některých oborech nebyli němečtí vědci Čtvrté Říše nijak pozadu.

Pak jsem konečně dostal pozvání, na jaké jsem tak dlouho čekal. Pozvání k návštěvě laboratoří, podepsané číslicí 2.

Psal mi - nejspíš na popud Hitlera - Ernest Norden.

*****

IV

Muž číslo 2

Nemusel jsem si nic připravovat. Beztak jsem všechno své měl neustále při sobě. V určenou hodinu na mě ráno na ulici před hotelem Rote Fahne očekávalo tmavé modré auto. Řidič na mě za celou cestu nepromluvil ani slova. Skoro jsem se lekl, že je němý. Brzy jsem přerušil své neúspěšné pokusy navázat s ním jakýkoliv slovní kontakt.

Vyjeli jsme z města, ale ne příliš daleko. Na straně za letištěm stála budova s nízkou betonovou kupolí, podobající se pevnosti. Také že to byla pevnost. Při pohledu na ni jsem netušil, že pod zemí je ukryto devět desetin jejího objemu, podobně jako u ledovce, kde nad vodu činí pouhá desetina.

Řidič mě předal silnějšímu muži gorilího typu oblečenému v bílém plášti a bílých kalhotách. Vyměnili si spolu jen dvě úsečná slova:

„Tady je."

„Díky."

Řidič tedy nebyl němý. Ale rozhodně ne mluvka.

Udivilo mě, že mi u vchodu neodebrali pistoli, jak bylo obvyklé v jiných podobných případech. Že by na to zapomněli? Při německé důslednosti to nebylo pravděpodobné, ale neměl jsem v úmyslu jim to ani v nejmenším připomínat.

Následoval jsem svého průvodce do hlubin pevnosti. Hned za vchodem jsme oba sestoupili po nepříliš širokém schodišti o pět pater dolů. Následovala dlouhá cesta klikatou chodbou, jejíž holé betonové zdi s otisky prkenného bednění byly jen lehce obíleny. Světla tu bylo dost, každých pět metrů visela na stěně lampa s drátěnou mříží. Po této chodbě následovala cesta výtahem, takže jsem úplně ztratil přehled o hloubce ve které se nacházíme. To však ještě nebylo všechno. Labyrint dalších křižujících se chodeb mi nedával naději, že bych se odtud sám dostal - zejména kdyby zhaslo světlo.

Konečně jsme vstoupili do veliké kupole. Stál tu stroj, připomínající transformátor, neboť byl také tak poskládaný z plechových plíšků. Na rozdíl od transformátorů měl kruhový půdorys úctyhodného průměru, kolem dvaceti metrů. Vedly přes něj železné trubkové schůdky a lávka, odkud další točité schůdky klesaly doprostřed. Jakmile jsem vstoupil, všiml jsem si, že vchod vede na plošinku z mříží, nacházející se nad nejméně dvacet metrů hlubokou propastí. Vrchol stroje jsem měl ve výši očí, ale spodní část byla ve tmě dole.

Jakkoliv ten stroj nesl neklamné pečetě pozemské výroby, nemohlo mě to zmýlit. Byl to - konvertor prostorů.

„Tam, nahoru," pokynul mi gorilí muž.

Vystoupil jsem po schůdcích a pokračoval dále po lávce. Můj průvodce mě doprovázel. Uprostřed se nacházelo schodiště dolů, kovové a točité. Posuňkem jsem byl mlčky vyzván, abych po něm sestoupil.

V hloubce skoro deseti metrů se nacházela plošinka. Bylo tu světlo jako ve dne. Na plošině z hrubých kovových plátů stály stoly s desítkami podivných přístrojů. Kromě nich tady byl volný pracovní stůl, židle, pohovka. Rozvaloval se na ní chlap s podlouhlým obličejem, rovněž oblečený v bílém plášti a zřejmě s pobavením sledoval mé opatrné kroky po nepříliš stabilně vyhlížejícím schodišti.

„Nemusíte se bát, to už vydrželo jinší vazby!“ vykřikl na mě přátelsky.

Sestoupil jsem až k němu.

„Vypadá to, že jsem u cíle,“ promluvil jsem na něho bez jakýchkoliv emocí. „V tom případě musíte být pan Dvě.“

„Ano, to jsem já.“

Sestoupil jsem s posledních schůdků a poodstoupil jsem, aby mohl sestoupit i můj gorilí průvodce. Také muž Dvě vstal a zvědavě si mě prohlížel.

„Jmenuji se Ota Vávra. Tady mi říkají Čech, ale to není jméno, jen označení národa.“

„My jsme se se svými jmény už dávno rozloučili,“ podotkl pan Dvě. „Uděláte nejlépe, když se nám přizpůsobíte.“

„Už se stalo,“ přikývl jsem. „Nazývám vás čísly, jak si přejete. I když se mi to moc nelíbí.“

„Ale, ale! Vždyť přece i vy máte svá čísla!“

„Ano,“ přikývl jsem. „To kvůli počítačům. Mohl bych mít například jmenovce - to je dost častý jev. Jakmile uvedu své číslo, je to pro počítač jednoznačné.“

„No tak vidíte!“

„Ano, ale ten počítač mě musí oslovit „pan Vávra“. To je zase povinností počítačů.“

„Zajímavá povinnost,“ podotkl Norden. Začal jsem mu tak v duchu říkat, ačkoliv jsem si ještě nebyl jist, zda to není nějaký asistent, jehož koncové dvojčíslí náhodou rovněž není 02. Musel jsem být trpělivý.

„Vy jste si vlastně vytvořili strojové sluhy. Možná je to pohodlnější, než používat podlidi. Stroje nemusíte krmit, když vás omrzí, stačí vypnout vypínač nebo přivřít kohoutek s plynem - pokud jsou na plyn, ovšem. Stroje se také nebouří a nekradou a mohou vás ohrožovat snad jen tím, že přestanou fungovat ve chvíli, kdy jste ohroženi.“

„Není tomu tak,“ zavrtěl jsem hlavou. „I stroje se mohou zbláznit a

začít se chovat nebezpečně. Je to trochu podobné, jako když na kopci ponecháte stát nezabrzděný automobil a on se rozjede. Potom je lépe uskočit mu s cesty. Někdy to ovšem vypadá jako vědomá vzpoura. Tím spíše u počítačů, které jsou přece jen inteligentnější než automobily.“

„Ale stroje nekradou. Nebo ano?“

„I to se stává. Požádáte třeba stroj, aby vám z vašeho účtu poslal peníze. Něco se zasekne, peníze nedostanete, ale stroj vám je z účtu strhne. Takže - vlastně i kradou. Ale to se dá celkem snadno napravit. Důležité je, že stroje nemají majetek a nekradou pro sebe.“

„Stává se to často?“

„Slyšel jsem to jen jako kuriozitu. Mně samotnému se to ještě nikdy nestalo.“

„Nějaký váš fyzik prý objevil zajímavá energetická pole. Co o tom víte?“

„Nebyl to Čech, ale Žid, ale to je vedlejší. Jmenoval se Albert Einstein.“

„O tom jsem dokonce slyšel, ještě na staré Zemi. Co dělá dnes? Žije ještě?“

„Ne, už zemřel. Ale vymyslel velice zajímavou teorii pro popis energetických polí se zakroucenou charakteristikou.“

Nebyla to pravda. Připisoval jsem tady Einsteinovi něco, co nevymyslel. Pole s takovou charakteristikou však objevili Kopffüsslerové. Spojoval jsem jejich objev se jménem Alberta Einsteina, abych Nordena chytil.

„Kdy to vymyslel? V tehdejší době o něčem takovém určitě ani netušil!“

„To se dnes nikdo nedoví,“ řekl jsem. „Jeho teorie daly později vzniknout atomovým bombám. Na konci války byly dvě bomby shozeny na dvě japonská města. Byla srovnána se zemí a počet obětí dosáhl statisíců. Japonce to natolik zkrušilo, že se raději vzdali.“

„O tom už vím. Ale více mě zajímá, co vymyslel staroušek Albert Einstein s torzními poli.“

„Torzní pole?“ hrál jsem překvapeného. „Myslíte asi jeho silové pole se zakroucenou charakteristikou. On sám tomu ale neříkal torzní pole.“

„Ani nemohl. Protože on nic takového neobjevil.“

Hlas pana Nordena náhle ztvrdl.

„Pane Vávra, udělal jste jednu velkou chybu,“ pokračoval sveřepě, zatímco já jsem skoro zoufale uvažoval, kde jsem tu osudovou chybu vlastně udělal.

„Vy jste mě krutě podcenil, pane Vávra,“ opakoval Norden tentokrát už škodolibě. „Nemůžete vědět, že já tady ve svém království ovládám nejen

propusti směrem k Zemi, ale já díky těm propustem udržuji občasné rádiové spojení se svou starou vlastí. Mám dobré rádio a občas poslouchám, co zajímavého se na Zemi děje. O Einsteinovi toho vím víc než vám bude milé, takže mi bylo hned jasné, že se mi pokoušíte věšet bulíky na nos. Einstein byl teorii torzních polí nejblíže a já jsem ho proto sledoval jako ostříž. Tak také vím, že je do své smrti neobjevil. Měl jste si vybrat někoho jiného."

Aha. Takže skončilo moje předstírání ohledně záležitostí Země, Alberta Einsteina a torzních polí.

„O torzních polích se zmiňoval sám Vůdce při mé poslední návštěvě," pokusil jsem se to uhrát do autu. „Vím o tom, že Einstein až do konce svého života usilovně hledal teorii univerzálního silového pole, takže jsem si asi jeho teorii spletl s vaší."

„Poslyšte pane Vávra, nesnažte se mě obalamutit. U Vůdce jste cosi blekotal o zkroucených polích, o kterých Einstein zaručeně neměl ani páru. Ani to univerzální pole neobjevil. Raději se přiznejte, od koho o torzních polích víte. Dovedu uznat, že jste našim expertům hodně napovídal o současných pozemských zbraních, navíc velice srozumitelně. Nemyslete si ale naivně, že byste nás zachránil. O vašich samonaváděcích raketách vím. Vím i to, že nejsou tak nebezpečné, jak se nám pokoušíte namlouvat. Bude pro vás pořádné překvapení, až my zahájíme kampaň na Zemi a obloha vám, obrazně řečeno, spadne na hlavy. Až se armády starého světa střetnou s naší tajnou zbraní, bude to pro vás šok, ze kterého se nevzpamatujete. Ale o to mi teď nejde. Vaše soukromé poznatky o vlastnostech torzních polí se pozoruhodně shodují s mými, snad s výjimkou základní teorie torzního pole a implózních jevů, ty ovládám jenom já. To ovšem znamená, že tajemství torzních polí musel odsud, z mé laboratoře, vynést některý z mých velmi blízkých spolupracovníků, jiná možnost prostě není. Jestliže tu krysu prozradíte, přimluvím se za vás."

„Nikdy jsem tady nebyl," zavrtěl jsem hlavou. „Ani jsem nikdy neslyšel o někom, kdo by tu bydlel."

To byla pravda. Nikdo z jeho spolupracovníků mi skutečně nic neřekl, nikoho jsem neskrýval.

„No prosím - jak myslíš. Potom tě ale musím považovat za špióna. Odevzdej mi svou zbraň!"

Jeho hlas ještě více ztvrdl a kromě toho Norden přešel od vykání k tykání. Došlo mi, že to znamená zásadní zvrat. Tím mě - konečně - vzpamatoval.

„Odevzdat zbraň?" usmál jsem se. „Nepochopím, proč jste mi ji nedal sebrat už před vchodem."

Vytáhl jsem parabellu, ale ne abych mu ji podával. Místo toho jsem

ji na něho namířil.

„Jak primitivní!“ zatvářil se otráveně Norden. „Copak si myslíš, ty česká svině, že bych ti ji ponechal jenom tak? Ty mě totiž vůbec nemůžeš ohrozit!“

S těmito slovy ke mně vztáhl ruce. Pomalu, zvolna, žádný prudký pohyb. Náhle z jeho ruky vylétl namodralý blesk. Rána to byla pořádná, až mě to odhodilo směrem k zábradlí. Skoro půl vteřiny modrého sršícího ohně, až mi barevné jiskřičky létaly před očima. Smrtící blesk - quro.

„Chcípni, svině!“ procedil Norden mezi zuby.

Druhý blesk mě přirazil na zábradlí. Zachytil jsem se ho levou rukou, jinak bych upadl. Ještě jsem se držel na nohou, ale už ne zpříma. Byl jsem v hrozném šoku. Nadechl jsem se, ale nemohl jsem popadnout dech.

„Seber mu bouchačku, Franci!“ obrátil se Norden na svou gorilu, dosud jen přihlížející neobvyklé popravě. „Já ho pak dorazím, má nějaký tuhý kořínek.“

„Jawohl, Ernest,“ scvakl muž podpatky a rázně vykročil ke mně, aby splnil příkaz svého šéfa.

V té chvíli pistole v mé ruce krátce štěkla.

Franci se zarazil dva metry ode mne, jako kdyby narazil do neviditelné stěny. V jeho čele se objevila nevelká dírka, kolena se pod ním prolomila. Ani nehlesl a složil se popředu obličejem přímo na železnou podlahu. Jako pytel brambor, jen to kovově zadunělo.

Parabella štěkla podruhé.

Na prsou Ernesta Nordena se v jeho bílém plášti objevila další černá dírka a kolem ní se začal rozlévat červený květ.

„Co to...“ chytil se za prsa.

Mohlo a mělo ho varovat, že jsem neupustil zbraň ani po dvou smrtících blescích, ačkoliv mnou řádně zacloumaly. Být na mém místě kdokoliv jiný, byl by mrtev, ale i mně se ruka roztřásla. Třetí výstřel byl méně přesný a střela německému vědci prostřelila jenom rameno.

Ztěžka jsem se nadechl. Začal jsem dýchat jako sprintér krátce po těžkém závodě, ale čtvrtá střela prostřelila dlaň, kterou si Norden zakrýval srdce. Pak jsem pomalu a metodicky do hroutícího se těla vyprázdnil zbylé náboje sedmiranného zásobníku. Sedm kulí - jako v Sarajevu. Jediná stačila pro France, šest pro jeho pána.

Norden těžce dopadl na záda na plechovou podlahu. Došel jsem k němu, z pistole jsem vytrhl prázdný zásobník, vyměnil jej za další, opatrně dorazil a natáhl závěr.

Norden i s prostřeleným srdcem ještě žil.

Pozoroval mě se vztekem, ale i s děsem. Musel vidět, jak nabíjím

modře označenými střelami typu dum-dum. Ještě jednou ke mně natáhl ruku, ale jeho blesky byly slabší. Normálního člověka by pořád ještě na místě zabily, ale já jsem nebyl normální člověk. Vydržel jsem dva mnohem silnější údery, vydržel jsem beze škody i tento.

„Také vy jste udělal chybu, pane Nordene," řekl jsem bez slitování. „Měl jste se spolehnout na pistoli. Je jistější."

Spatřil jsem, jak se průstřel v jeho dlani začíná pomalu uzavírat samohojivou schopností Kopffüsslerů. Stejně se asi začaly uzavírat i ostatní průstřely, hruď, plíce, srdce. Ale prozatím byl v hrozném šoku, nemusel jsem spěchat.

„Největší chyba byla, že jste porušil slib, pane Norden. Stálo to život nejprve miliónů těch, kdo vás tady v dobrém přijali. A teď to bude stát životy miliónu Němců. Bude jenom spravedlivé, že zemřete mezi prvními."

Snad chtěl něco říci, ale z úst mu vytryskla krev. Musel mít pětkrát prostřelené plíce, nemohl už mluvit. Ale já jsem věděl, že kdybych teď odešel, ještě by se vzpamatoval, jako se vzpamatoval i jeden z dvou hlavonožců, kterého jsem kdysi střelil v tom nočním lijáku v lese.

První střela vybouchla přímo v jeho prsou a rozervala je obrovskou rozšklebenou jámou. Druhá střela dum-dum, vypálená z největší blízkosti, pronikla okem do lebky a vybuchla tam. Odskočil jsem, ale krev s mozkem mě i tak postříkaly.

Norden byl mrtev. Všechno by se mu mohlo zahojit, jen ne zničený mozek. Na to ani samohojení nestačilo.

Třetí střelu dum-dum jsem pro jistotu vystřelil do hlavy Franciho, ačkoliv podle hlavonožců byl upravený jen Norden. A měli pravdu. Kdybych neměl stejnou úpravu, byl bych proti němu v nevýhodě. Bylo mi jasné, že by mě zabil.

Vyjmul jsem z parabelly zásobník a doplnil dalšími modře označenými náboji. Pak jsem jej opět zasunul do pistole.

Zbývala poslední část mé akce. Zastavit stroj, uprostřed něhož jsem se nacházel. Ale to už bylo mnohem jednodušší.

Možná by stačilo vypnout hlavní vypínač. Ale mohl by sem pak někdo přijít a zapnout jej. Musel jsem rychle přijít na jistější způsob. Šplhal jsem po plechovém točitém schodišti na můstek. Dole pode mnou na plošině ležela dvě mrtvá těla.

Obešel jsem stroj kolem dokola. Hluboko pode mnou se tam bělaly velké elektrické izolátory. Sestoupil jsem k nim blíž a s pečlivě podepřenou rukou vystřelil.

Explozívní střela vybuchla, ale pouze ukousla kus bílého porcelánu. Teprve další střela zasáhla lépe. Porcelán praskl a rozlétl se. Z obnaženého

vodiče vyšlehly na všechny strany modravé blesky. Nečekal jsem na nic a vypálil třetí střelu. Další porcelánový klobouček se rozletěl, k prvním bleskům se přidaly další - a pak přede mnou vzplanul oslnivý oheň jako při elektrickém sváření. Zabzučelo to a všechna světla rázem zhasla. Ocitl jsem se v naprosté tmě.

Vypínač by mohli zapnout, tohle by museli nějakou dobu opravovat. Ale potom už propust nespustí. Přátelé ve hnízdě Xijtra mezitím poznají, že jejich propust už není blokovaná - a zapnou ji natrvalo, aby ji odebrali Germánům.

Zbývalo mi už jen jedno - dostat se ze ztemnělé pevnosti ven, na světlo.

Naposledy jsem vydechl a pořádně se nadechl. Slabost po smrtícím útoku přestala. Byl jsem fit a ozbrojený. Cesta ke svobodě sice nebyla ani teď jistá, ale musel jsem se pokusit najít ji co nejrychleji.

Vystoupil jsem na horní plošinku a po hmatu našel dveře. Musely to být ty, kterými jsem vešel. Pomalu, s rukou stále na stěně, jsem se sunul chodbou.

Přede mnou se ozval zlostný křik.

„Zapněte už konečně někdo ty pojistky!“

Usmál jsem se, ale pomalu kráčel dál. Ba ne, hoši, tohle nejsou jen pojistky, pomyslel jsem si.

*****

Sunul jsem se pomalu tušově černou tmou. Proti mě náhle z boční chodby vyběhl kdosi s rozsvícenou baterkou. Otočil se ke mně a posvítil mi zblízka do očí.

„Halt!“ vykřikl. „Kdo jste?“

Neviděl jsem, kdo to je. Z mých prstů vylétl za slabého zasršení modravý blesk a muž se bez výkřiku zhroutil k zemi. Sklonil jsem se k němu. Byl mrtev. Poprvé jsem použil svou implantovanou zbraň. Její největší výhodou byla bezhlučnost. Slabého sršení by si sotva kdo všiml. Vykroutil jsem mrtvému z ochablé ruky svítilnu a posvítil si do chodby.

Ano, tady začínalo bludiště křížících se chodeb. Trochu jsem si ještě pamatoval, kde všude jsme odbočovali, když mě sem Franci vedl. Ale teď jsem se vracel a z druhé strany se mi všechny křižovatky zdály úplně jiné než při cestě sem.

Spěchal jsem. Pravda, i kdybych zabloudil, musel bych se při troše trpělivosti dostat k východu. Jenomže jsem nemínil setrvávat v této pevnosti, až někdo znovu zapne kondenzátory vesmírné propusti - do zkratu. Automa-

tické pojistky to sice poprvé vydržely, ale nebylo jisté, že vydrží pokaždé.

„Halt!“ ozvalo se za mnou.

Napadlo mě, že jsem si měl obléknout Franciho plášť. Pak by mě mohli považovat za Nordenovu gorilu a nechali by mě na pokoji. Ale bylo už pozdě se vracet.

Otočil jsem se. Doháněli mě dva muži v bílých pláštích. Neměli zbraně, patřili zřejmě k Nordenovým asistentům.

Vyslal jsem druhý blesk.

Jeden z mužů se zhroutil. Dával jsem si pozor, abych se soustředil jen na jednoho. Druhý na místě ztuhl hrůzou.

„Svlékněte plášť! Rychle!“ poručil jsem mu.

Muž vytřeštěně zíral na mrtvé tělo kamaráda. Pak pomalu shodil plášť z ramen a vytahoval ruce z rukávů.

„Vy jste ho...“

„Hoďte mi ten plášť!“ poručil jsem mu.

Němec se k tomu neměl. Přistoupil jsem k němu, abych mu plášť vytrhl z ruky.

V té chvíli proti mě vylétla jeho pěst. Kdyby jenom sáhl po zbrani, byl bych rychlejší, ale tak přesný úder na solar plexus jsem nečekal. Zkroutilo mě to bolestí. Stačil jsem ještě vyslat blesky a můj protivník bez hlesu padl přes tělo svého mrtvého kamaráda, ale i já jsem se stočil do klubíčka a chtělo se mi úporně zvracet. Vzpamatovával jsem se hrozně pomalu, ale přece - oni byli mrtví a já v pořádku. Narovnal jsem se, zdvihl s podlahy plášť a oblékl si jej.

S baterkou v ruce jsem postupoval rychleji.

„Kam jdeš, moulo?“ oslovil mě kdosi zezadu. Prošel jsem právě křižovatkou úzkých chodeb a ten za mnou asi vystoupil z jedné z těch bočních.

„Ven, na světlo,“ odpověděl jsem mu německy s ležérním přízvukem.

„Vždyť jdeš falešným směrem,“ upozornil mě. „Tady musíš odbočit.“

„Danke schön,“ poděkoval jsem mu.

„Bitte schön,“ odpověděl zdvořile a víc si mě nevšímal. Ani netušil, že mu zdvořilost právě zachránila život. Aspoň pro tuto chvíli.

Odbočil jsem podle jeho rady a zrychlil jsem.

Náhle se pomalu, jako váhavě rozsvítily všechny žárovky na chodbách. Nordenovi technici zřejmě odpojili konvertor od sítě a spustili náhradní dieselagregáty. Tím mi jen ulehčili cestu ven. Oprava konvertoru bude dlouhodobější záležitostí a chybělo jim k tomu hlavní - vědomosti mrtvého Nordena.

Ještě jednou jsem se musel vrátit. Tentokrát jsem poznal sám, že jdu špatným směrem a rozpoznal jsem křižovatku, kde jsem zapomněl odbočit.

Konečně jsem byl u výtahu.

Nakrátko jsem zauvažoval. Není pro mě výtah příliš velké riziko? Neměl bych se raději pokusit najít schodiště?

Jenomže v pevnosti šel proud a každou chvíli zde vypukne poplach. Hledání nouzových schodů by mě nebezpečně zdrželo. Mohlo by se stát, že se nedostanu ven. Přivolal jsem raději výtah. Kabina přijela v pořádku, snad vydrží i cestu nahoru. Nastoupil jsem, zavřel dveře a stiskl nejvyšší tlačítko.

Výtah jel dlouho, ale pokud jsem mohl odhadnout, bylo to asi stejnou dobu jako když jsme sjížděli dolů. To bylo dobré znamení. Nahoře jsem vystoupil - a přímo padl do rukou muže v černé uniformě SS.

„Vy nevíte, že v nouzovém režimu je zakázáno používat vařiče a jezdit výtahem?“ vyštěkl na mě.

„Promiňte, zapomněl jsem,“ odpověděl jsem.

„Tady bude pořádek! Nahlásím vás. Jaké je vaše číslo?“

„Jsem Nula,“ odpověděl jsem mu.

„Celé!“ vyštěkl esesák a vytahoval z náprsní kapsy blok.

Řekl jsem mu rodné číslo, tak jak jsem je měl napsané ve svém pozemském průkazu.

„Děláte si blázny?“ zavrčel výhružně. „Tak vysoké číslo přece neexistuje!“

„Ale já jiné nemám,“ usmál jsem se.

„Cože? Halt, počkejte!“

Než se mu podařilo rozepnout pouzdro s pistolí, vylétly z mých rukou blesky a esesák se s udivenou grimasou zhroutil na betonovou podlahu. Byl mrtev.

Nezdržoval jsem se s ním, ale spěšně odcházel křivolakou betonovou chodbou. Naštěstí byla dostatečně osvětlená a krom toho jsem věděl, že musím jít pořád rovně až ke schodišti. Brzy jsem po něm začal vystupovat nahoru.

Za mnou se ozvalo pískání píšťalek.

„Achtung! Halt! Nikdo nesmí ven!“

Ohlédl jsem se. Chodbou, kterou jsem pozoroval už trochu shora, běžel ke mně dav vojáků v černých uniformách SS. Bylo jich aspoň dvacet.

Začal jsem brát schody po dvou, ale přitom jsem pocítil značnou únavu. Nebylo divu. Vyslal jsem dosud čtyři blesky. Potřebnou energii si elektrický orgán quro odebíral z živin v mé krvi, což se projevilo tíživou únavou a strašným, přímo vlčím hladem. Ale neměl jsem klid ke svačince.

Můj náskok se začal zmenšovat. Muži za mnou byli zřejmě odpočatí

a já jsem se sotva vlekl. Slyšel jsem je dupat pár kroků za sebou. Otočil jsem se - a modravým bleskem srazil dva nejbližší. Jak se hroutili dozadu, strhli s sebou další, živé kamarády. Na schodišti zavládl zmatek, zatímco já jsem opět pokračoval směrem k východu.

Konečně vrchol schodiště.

Před vrátnicí se mi postavil do cesty další esesák.

„Ven se nesmí. Je nouzový stav a...“

Nedořekl. Za mnou se na schodech ozývalo dupání desítek okovaných holínek, neměl jsem čas se s ním vybavovat. Padl na zem v modravém světle blesků. Pak jsem se otočil zpět ke schodům.

Sedmý blesk. Tentokrát se rozvětvil na tři muže. Běželi po schodech těsně vedle sebe. Cítil jsem, jak slábnu, tento blesk byl rozhodně nejslabší. Nicméně stačil. Na schodišti padali muži přes sebe, živí sraženi mrtvými. Úzká prostora tím byla dokonale ucpána, ale nesměl jsem se na to spoléhat. Nebude dlouho trvat a budu je mít opět v patách.

Venkovní pancéřové dveře byly uzavřeny. Zoufale jsem se rozhlížel, ale nebylo tu nic, žádná páčka, žádný vypínač. Až po několika mučivých vteřinách jsem si uvědomil, že esesák, který strážil vchod, vyšel z vrátnice. Ano, tam někde muselo být ovládání.

Vběhl jsem tam. Vypínačů tady byla celá dlouhá řada, ale jen jeden z nich byl nejvíce ohmataný. Překlopil jsem páčku. Na chodbě se ozvalo kňouravé bzučení elektromotoru. Musel jsem počkat, až se pancéřová vrata otevřou natolik, abych se jimi protáhl ven.

„Feuer!“ ozvalo se za mnou.

Mířili na mě tři esesmané. Další, nejspíš důstojník, je pobízel. Měli zamířeno, ale byl jsem mnohem rychlejší. Osmý blesk. Všichni čtyři se zhroutili nazpět, začali se kutálet dolů po schodech a strhávali pod sebou další.

Otočil jsem se a protáhl se otevírajícími se dveřmi ven. Byl jsem z pevnosti venku, ale náhlý náraz zezadu mě odhodil zpět proti dveřím. Současně jsem slyšel prásknutí pistole.

V pádu jsem se mimoděk otočil.

Před pevností doposud stálo Nordenovo modré opancéřované auto. Jeho mlčenlivý šofér na mě mířil pistolí. Z hlavně se vinul tenký proužek dýmu.

Vyslal jsem devátý blesk. Byl slabý, už sotva viditelný. Nordenův řidič se udiveně začal skládat na dláždění. Pomalu, ztěžka jsem se posadil. Na pravé straně prsou mě zle bolelo a bílý plášť rychle zčervenal mou krví. Rána sice vypadala ošklivě, ale nebyla z těch smrtelných.

Pomalu jsem se postavil. Na své blesky už jsem se nemohl spoléhat.

Šofér byl zřejmě v šoku, ale nebyl mrtvý. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se snaží pozvednout pistoli směrem ke mně. Věnoval jsem mu ještě jeden náboj, už poslední.

Za mnou se ozvalo slabé bzučení elektromotoru. Někdo se konečně dostal do vrátnice a nenapadlo ho nic lepšího, než pancéřové dveře uzavřít. Oddychl jsem si. Přinejmenším jsem tím získal pár okamžiků, kdy mě nikdo nebude pronásledovat.

Pomalu a obtížně jsem se zvedl. Připadal jsem si slabý, vyždímaný jako citrón. Dovlekl jsem se k Nordenovu šoférovi. Byl bezvládný a snad už konečně mrtvý. Rozhodl jsem se vzít si jeho vůz a odjet co nejdál, ale při pohledu na svůj bílý plášť s velkou červenou skvrnou mě napadlo, že budu příliš nápadný. Pohlédl jsem na šoféra. Nezdál se být vůbec zraněný a jeho livrej mi padla do oka. V ní snad nápadný nebudu.

Košili jsem měl také mokrou a rudou od krve, ale rána se mezitím stačila zatáhnout a krev skoro netekla. Svlékl jsem opatrně šoféra a oblékl jeho livrej místo pláště. Pak jsem obešel auto, nasedl a nastartoval.

Velké dveře pevnosti se pomalu otevřely. Vybíhali z nich esesáci, ale já jsem se už rozjížděl. Uslyšel jsem několik výstřelů, po zadním skle se rozlétlo několik vějířů trhlin, ale pancéřové sklo nepovolilo.

Přidal jsem plyn a auto se rozjelo. Rojící se esesáky jsem nechal daleko za sebou.

Náhle se zpětné zrcátko rozzářilo oslnivým bílým jasem. Záře vyšlehla z budovy Nordenovy pevnosti, ale nevypadalo to jako exploze. Obrovská betonová kupole se prolomila jakoby byla z perníku, ale ne směrem ven, jak by to odpovídalo při výbuchu, nýbrž dovnitř. V okamžiku, kdy se klenba propadla, zmocnila se postaviček před pevností jakási neviditelná pěst - a sežmoulala je okamžitě na krvavé kusy.

Vzápětí tatáž neviditelná pěst udeřila do limuzíny, ale zepředu a ne zezadu, jak jsem čekal. Motor se zakuckal, ale obrněné auto tento úder překonalo. Přidal jsem plyn. Za mnou se teprve teď začal nad zborcenými troskami pevnosti zvedat velký hřibovitý mrak...

*****

Konec schovávané

Bez sebemenších problémů jsem přijel do centra Berlína. Nebyl tu klid, po ulicích jezdila vojenská auta Wehrmachtu, ale nikdo nic nevěděl. Pancéřovaná limuzína nevzbudila žádné podezření a vojenská vozidla, jindy tak arogantní vůči všemu civilnímu, jí poslušně uhýbala s cesty. Masivní neprůstřelná skla byla trochu dozelena a zřejmě mě všichni považovali za Nordenova řidiče.

Zaparkoval jsem auto na parkovišti pouhých dvě stě metrů od hotelu Rote Fahne. Naproti přes ulici stál nevelký lidový restaurant a já jsem si opět naléhavě uvědomil svou slabost. Ne od zranění - ale především hladem.

Vstoupil jsem dovnitř. Ačkoliv se už blížila doba oběda, lidí sedělo u stolků málo, takže si mě číšník všiml a dříve než jsem dosedl, stál nade mnou.

Objednal jsem masitou polévku a porci špekových knedlíků se zelím. Měl jsem hlad jako smečka vlků v zimě, sotva jsem se držel na nohou a potřeboval jsem nutně doplnit především energii. Livrej po Nordenově řidiči jen chabě zakrývala moji zakrvácenou košili, ale cítil jsem, že rána se sama zatáhla a začíná se rychle hojit. Ale i k tomu jsem potřeboval další živiny. Budu se muset pořádně nakrmit.

Konečně jsem se pustil do gulášové polévky. Odolal jsem pokušení prostě ji vypít, ale horká, masitá kapalina ve mně rychle mizela i po lžících. Naštěstí jsem zahnal nejhorší hlad a číšník se nezdržoval a přinesl mi i talíř knedlíků.

Ty už jsem jedl méně hltavě, ale vychutnáváním jsem se ani teď nezdržoval. Spořádal jsem celou porci a navrch ještě pivo, které mi úslužný číšník nabídl. Ke špekovým knedlíkům ostatně pivo patří a žízeň jsem měl, ačkoliv bych ji řešil až na druhém místě.

Zaplatil jsem a vyšel na ulici. K Nordenovu autu jsem se už nevracel. Oklikou jsem pomalu došel do hotelu Rote Fahne. Recepční mě pozdravil, ale nebyl jsem pro něho asi zajímavý. Byl jsem již ubytovaný a v Novém Německu se nekradlo, takže ve dveřích nebyly klíče, které by mohl vydávat. Seděl ve své skleněné kukani a poslouchal mimořádné zprávy. Policie se snažila obyvatele Nového Berlína uklidnit bagatelizováním.

„V prostorách tajných laboratoří došlo k výbuchu, ale to není při výzkumech tohoto druhu nic zvláštního," vysvětloval hlasatel. „Německá policie již započala s vyšetřováním."

Německá policie bude mít asi těžkou práci, řekl jsem si. Ačkoliv to bude zpočátku vypadat jednoduše. Co asi zjistí?

Vyjel jsem výtahem do svého pokoje. Musel jsem se nejprv ze všeho převléknout. Strhl jsem livrej a zabalil do malého balíčku, kam jsem přidal i prostřelenou košili. Byla nasáklá krví, ale průstřel na hrudi byl již zacelený a jen mě trochu svědil, zejména na dotyk. Rychlé hojení byla také vlastnost k nezaplacení a určitě mi zachránila život.

Osprchoval jsem se a vzal si čisté oblečení. Teď jsem se zase stal tím divným Čechem, některými respektovaný, jinými naopak opovrhovaný. Livrej i košili jsem dal do tašky, abych je mohl nepozorovaně vhodit do některého z odpadkových košů.

S taškou v ruce jsem vyšel z hotelu. Pokynul jsem rukou recepčnímu, ale ten mi ani teď nevěnoval pozornost. Zprávy v rádiu byly nejspíš zajímavější.

O několik ulic dále jsem spatřil veliký a zřejmě prázdný koš na odpadky. Vysypal jsem tam obsah tašky a překryl tím, co bylo v koši naspodu. Všiml jsem si, že je taška uvnitř od krve a vyhodil ji raději do následujícího odpadkového koše. Ano, počínal jsem si jako profesionální vrah.

Obešel jsem dva bloky domů a vrátil se do hotelu. Teď už jsem byl zase v pohodě. Rychle jsem se vzpamatoval, jen co je pravda. Uvědomoval jsem si, že i za to vděčím hlavonožcům a jejich úpravě. Splnil jsem úkol - ale tím to pro mě ještě neskončilo. Musel jsem pokračovat.

Na pokoji jsem si vyslechl mimořádné zprávy. Ačkoliv se německá policie tvářila, že všechno ví a všechno má plně pod kontrolou, bylo mi jasné, že si vůbec neví rady. Vypadalo to pro mě lépe než jsem doufal. Svědkové byli mrtví a nikdo mě nemohl obvinit, že jsem tu explozi jako jediný přežil. Neměl bych toho využít a tvářit se jakoby nic?

Rozhodl jsem se zůstat ještě v Berlíně. Měl bych konečně začít nějaké vyjednávání, ale k tomu jsem potřeboval setkat se s nějakými slušnými Němci. Napadlo mě logicky navštívit největší berlínskou knihovnu.

Rozhodnuto - uděláno.

Na knihovnu jsem se doptal snadno. Očekával jsem, že se uvnitř bude nacházet hodně lidí, ale mýlil jsem se. Rozsáhlé sály byly poloprázdné. Požádal jsem o nějakou odbornou knihu o zdejší fauně. Knihovník mi ochotně nabízel několik titulů. Vybral jsem si tlustý atlas živočichů a rozhlížel jsem se, ke komu bych si mohl přisednout.

To byl totiž můj hlavní důvod. Knihu jsem v podstatě ani nepotřeboval, o zdejší přírodě jsem toho věděl mnohem více, než se autorům atlasu zdálo. Jenže volných stolků zde v sále bylo tolik, že by bylo nápadné hrnout se k někomu, aniž bych k tomu měl důvod.

Musel jsem si vymyslet nějakou záminku.

„Promiňte, pane, mohl bych se vás na něco zeptat?“

Oslovil jsem staršího pána, který si tu z půjčené knihy cosi zaujatě opisoval.

„Prosím," pozvedl ke mně oči.

„Chtěl bych se dozvědět něco bližšího o Kopffüsslerech. Ale obávám se, že v knize toho mnoho nebude."

„Mýlíte se, mladý muži," ujišťoval mě muž. „Zrovna tahle kniha, co jste si vypůjčil, je velice dobrá. Psal ji ostatně můj učitel, profesor zoologie Třiadvacet."

„Aha - myslíte tohle číslo?"

Jak jsem na to mohl zapomenout! Veliké číslo na obálce přece neoznačovalo signaturu knihovny, ale autora.

„Čísla jsou strašně neosobní," postěžoval si starší pán. „Můj učitel měl ještě jméno. Rudolf Wegricht, kdysi taktéž profesor na universitě v Cáchách, ještě na staré Zemi."

„Lituji, to jméno jsem nikdy neslyšel."

„To je všechno vina těch čísel," povzdychl si muž. „Kdo si je má pamatovat? Jména, to bylo označení! Rudolf Wegricht bývalo nějaké jméno!"

„A vy jste měl také jméno?"

„Také," přikývl muž. „Říkal jsem si Maxmilián Hurtig."

„Já se zase jmenuji Otakar Vávra," představil jsem se mu na oplátku.

„Máte zřejmě ještě vlastní rodiče, že?" podíval se na mě udiveně. „Dnes už jenom staromódní rodiče dávají svým dětem jména."

„Nenarodil jsem se v Novém Německu," neskrýval jsem svůj pozemský původ. „Nejsem Němec."

„Ale to přece... poslyšte, snad nejste ten český zajatec přivezený ze Země?"

„Ano, to jsem já," přikývl jsem.

„Musel to být pořádný otřes, octnout se náhle bez přátel v úplně cizím světě, že?"

„Už jsem si trochu zvykl," kývl jsem ledabyle hlavou.

„Poslyšte, o vás se vypráví, že jste vlastnoručně nějaké hlavonožce zastřelil. Je to pravda?"

„Bylo to v sebeobraně," vysvětloval jsem.

„To jste ale neměl," ztišil Maxmilián hlas. „Ještě vám to nikdo neřekl? Jsou to inteligentní tvorové."

„Už jsem na to přišel," ztišil jsem hlas i já. „Ačkoliv mi to zpočátku zatajili."

„Říkají, že úplně vyvraždili Lipsko," pokračoval potichu Max. „Nevím co je na tom pravdy, ale - já bych se nedivil."

„Nejen Lipsko, také Essen," potvrdil jsem mu to. „Kromě toho dobyli i celý řetěz pevností. Zdá se, že se už chystají i na Mnichov a Brémy."

„Můžeme si za to sami," pokýval hlavou. „Dokud jsme žili jenom v Berlíně, nebyly problémy."

„Myslíte, že tohle je v té knize také?"

Podíval se na mě nešťastně.

„Bylo by, kdybyste měl původní verzi," vysvětloval mi. „V téhle to asi nebude. Všimněte si, že její obsah začíná na stránce o stovku vyšší, než je číslo předchozí stránky. Sto listů bylo odstraněno. Museli kvůli tomu bourat vazbu a opět knihy vázat, aby to nebylo znát. Tak je tomu dnes s německou vědou všude..."

„Vidíte," přikývl jsem. „Udělal jsem dobře, že jsem se obrátil zrovna na vás."

„Hlavonožci měli kdysi vlastní civilizaci, než jsme jim ji zničili, podobně jako kdysi Španělé rozvrátili říše Mayů a Inků," pokračoval tiše Maxmilián. „Nemohu si pomoci, bylo to barbarské. Vy jste na ně střílel v sebeobraně a krom toho vám jistě tvrdili, že to jsou pouhá divoká zvířata."

„Ano," přikývl jsem. „A přitom to jsou docela rozumní tvorové. Je sice pravda, že vyhubili Lipsko a Essen, ale jak sám říkáte - není se čemu divit."

„Vy jste se s nimi setkal jenom v období dešťů, kdy jsou všichni agresivnější, nebo ne?"

„Tak tomu není," zavrtěl jsem hlavou. „Neexistuje žádné období dešťů, které by vyvolávalo jejich agresivitu. Je tomu přesně naopak. Když se na nás Kopffüsslerové rozhodnou někde zaútočit, vytvoří si k tomu napřed pořádný liják, aby trochu eliminovali naši technickou převahu. V průtrži mračen nemají tanky rozhled a pro armádu jako kdyby neexistovaly."

„Myslíte?" podíval se na mě nedůvěřivě.

„Ano, je tomu tak," ujistil jsem ho.

„Nezlobte se na mě, ale nezdá se mi to. Potom by museli ovládat počasí - a to je něco, co my sami dosud nedokážeme. To by nutně znamenalo, že ne my, ale oni jsou tou vyspělejší civilizací."

„Oni to umí už dvanáct tisíc let," odtušil jsem tiše.

„Poslyšte - odkud to víte?" podíval se na mě Max udiveně a trochu i podezíravě.

„Řekli mi to," ujistil jsem ho.

Starý Němec ztuhl překvapením.

„Vy jste s nimi - hovořil? Proboha, jak?"

„Mluvili jsme spolu německy," řekl jsem. „Skoro všichni hlavonožci umí německy."

„To je úžasné!“ vydechl Max. „Ale jak to, že jsme jejich říši tak snadno rozvrátili?“

„Něco vám prozradím, pane Maxi,“ naklonil jsem se k němu blíž a ještě jsem ztišil hlas. „Němcům se nepodařilo jejich civilizaci vyvrátit. Oni dlouho ustupovali, ale teď už míra jejich trpělivosti přetekla. Karta se otočila. Teď se naopak oni chystají rozvrátit civilizaci nás, zlých pozemšťanů.“

„To je strašné...“ zachvěl se Max. „Pochopte, já mám na frontě syna. Naštěstí není u polních jednotek, ale v jedné pevnosti, Rheinfall se jmenuje, na břehu jezera Blaurhein.“

„Rheinfall, říkáte?“ podíval jsem se na něho. „Pane Max, asi vás strašně rozesmutním, ale stejně byste se to dozvěděl - dříve nebo později. Váš syn je mrtev.“

„Bože na nebesích! Jak to víte?“

„Projížděl jsem kolem pevnosti Rheinfall pár dní poté co padla. Byl tam už klid, vstoupil jsem tedy nerušeně dovnitř. Našel jsem tam jen mrtvé.“

„Nikdo to nepřežil?“

„Nikdo.“

Chvíli jsem mlčel. Maxmiliána Hurtiga tato zpráva řádně zdrtila - nedivil jsem se tomu.

„Bestie!“ ulevil si. „Chapadla jim utrhat!“

„Nedávejte vinu hlavonožcům,“ zarazil jsem ho jemně.

„Ale přece jen - vidíte sám, zabili mi syna!“

„Ano, zabili,“ přikývl jsem. „Ještě mnoho německých synů bude v téhle válce oplakáváno, nenajde-li se dost takových, kdo by se vrátili k vyjednávání.“

„A já jsem je litoval...“ povzdychl si Maxmilián.

„A teď už je nelitujete?“

„Neměli zabíjet naše chlapce!“

„A že naši chlapci zabíjeli jejich mláďata?“

„To je něco jiného,“ mávl rukou Max. „Nemůžete srovnávat německé chlapce s nějakými hlavonožci!“

„To je omyl, pane Maxi,“ nedal jsem se. „Oni milují své děti stejně jako my. Oni je oplakávají jako my. My jsme jim zabili více dětí než oni nám.“

„Jak můžete takhle mluvit?“ zamračil se na mne. „Ach, já vím. Vy přece děti nemáte! Ale co byste dělal, kdyby na vaše děti vtrhly hordy nepřátel?“

„Právě to se stalo, když do země hlavonožců vtrhly hordy divokých nepřátel ze Země. Divíte se, že se nakonec proti nám postavili?“

„Vy jim nějak nadržujete,“ naježil se Maxmilián.

„Já jsem tady v roli nestranného pozorovatele," podotkl jsem tiše. „Rád bych Němce zachránil, ale musím přiznat, že v právu jsou hlavonožci."

„Koho byste chtěl zachraňovat? Představujete si to nějak jednoduše, pane! Než začnete udělovat rady, měl byste s nimi zkusit vyjednávat! Až vás pak budou trhat na kusy, pochopíte svůj omyl!"

„Myslíte, že se s nimi vyjednávat nedá?"

„Velice o tom pochybuji."

„Vaše škoda, že si to myslíte," řekl jsem. „Pravdu ale nemáte. Mluvil jsem s nimi. Jsou to inteligentní bytosti."

„Jak vysvětlíte, že vás nechali naživu?"

„Dal jsem jim najevo, že je uznávám jako myslící bytosti a nemíním jim bezdůvodně ubližovat."

„A oni vám na to skočili a nechali vás žít?"

„Přesvědčil jsem je, že to myslím vážně. Myslím, že jsem se s nimi čestně dohodl."

„A teď nás chcete poučovat?"

„Ano," přikývl jsem. „Tady si to neuvědomujete, ale Země bez vás udělala obrovský skok. Lidé se dostali na Měsíc, na Marsu dnes jezdí rádiem řízené auto s výzkumnou laboratoří, ale co je nejdůležitější, lidé se přestali rozlišovat podle rasy. Na Zemi dnes Němci jednají s Číňany i s černochy. Také zde bude jednání s hlavonožci jedinou možnou záchranou. Jsem tady sotva půl roku - a už vím, že se s nimi dá jednat velmi dobře. Podmínkou je, aby je člověk považoval za sobě rovné. Jinak to prostě nejde. První, co budete muset pochovat, bude proto vaše pýcha. Nemyslím tím osobně vás, ale celý německý národ. Buďto pochopíte, že neexistují nadřazené a podřazené rasy a druhy..."

„...nebo co?" vyhrkl nesouhlasně.

„Nebo budete vyhubeni."

„A vy jim v tom budete pomáhat?"

„Ne. Mojí snahou je, aby zabíjení skončilo. Jak na naší, tak na jejich straně."

„To ale není možné!"

„Proč ne?"

„Na naší straně padlo už příliš mnoho lidí."

„Na jejich straně byly ztráty mnohem větší. A přece si myslím, že se s nimi jednat dá."

„Měli jsme pět synů. Zbyli nám dva. Přinesli jsme oběti, jaké si ani nedovedete představit!"

„A ke všemu zbytečně. Nikomu to nepřineslo prospěch."

„My jsme chtěli jenom nové, veliké Německo!"

„Postavené na troskách civilizace o nějakých dvacet pět tisíc let starší a rozumnější? Není to strašná bezohlednost, pane Maxi? Sám jste tvrdil, kdybyste zůstali na území kolem Berlína, k ničemu by nedošlo. S vražděním jste začali vy, ne oni. Přišli jste jako uprchlíci, dostalo se vám tu útočiště, ale zachovali jste se jako vetřelci.“

Maxmilián Hurtig se na mě podíval nešťastným pohledem.

„Já vím,“ řekl sklesle. „Ale co mám dělat?“

„Najít další, kteří jsou na tom podobně. A začít mluvit s těmi, kdo si myslí, že je možné tuhle válku vyhrát.“

„To jsou všichni Němci, pane!“

„Máte-li známé v některých jiných městech, pokuste se je přesvědčit, aby se přestěhovali zpátky do Berlína,“ sděloval jsem mu. „Vím o tom, že Berlín zůstane stát nejdéle.“

„Vy dokonce znáte plány těch... hlavonožců?“

Vypadal zděšeně, jako kdybych byl démon. Ostatně - nebyl daleko od pravdy.

„Částečně, v hlavních obrysech. Nejprve Němce zatlačí za hranice, dohodnuté na začátku. To je oblast Berlín a okolí.“

„A ostatní města?“

„Všechna ostatní se nacházejí na protiprávně obsazeném, dobytém území. Budou zničena.“

„A vy - vy k tomu budete mlčet?“

„Pokusím se přesvědčit Němce, aby se vrátili k původním dohodám. Poslední šanci dostanete, až budete soustředěni jen v oblasti kolem Nového Berlína.“

„Jakou poslední šanci?“

„Složit zbraně a přestat škodit hlavonožcům. Dokážete-li to, zůstane vám aspoň Berlín s okolím a budete žít.“

„A když ne?“

„Pak vás prostě vymažou z této planety.“

„Poslyšte - vy mi to říkáte s takovým klidem? Snad jste taky člověk!“

„Ano, jsem,“ přikývl jsem. „Já jsem s nimi jednat začal. Podaří-li se mi přesvědčit Němce, že mám pravdu, alespoň pár se jich zachrání.“

„A co vy?“

„Já se vrátím na starou Zemi.“

„Pokud vás tam pustíme.“

„Nejsem odkázán na vaši dobrou vůli. Na naši starou Zemi mě dopraví Kopffüsslerové. Vás ostatně také.“

„My máme vlastní propusti!“ vypjal hruď.

„Nemáte," řekl jsem. „Neslyšel jste o dnešním výbuchu na severním předměstí Berlína? To explodovaly vaše propusti."

„Jak to můžete vědět?"

„Byl jsem tam krátce předtím. Jednal jsem s mužem číslo Dvě, Ernestem Nordenem. Chtěl jsem ho přemluvit, aby využil svého vlivu na Vůdce a zasadil se o ujednání míru."

„To nemohlo mít naději na úspěch," zavrtěl hlavou.

„Bohužel, máte pravdu, nemělo to úspěch. Propusti potom byly zničeny a Norden je mrtev."

„Snad jste je nevyhodil do povětří vy?"

„Ne. Sám si tu explozi nedovedu vysvětlit. Je pravda, že jsem Nordenovy laboratoře opustil těsně před neštěstím, ale - ten výbuch nebyl způsoben výbušninou."

„A čím tedy?"

„Nevím. Jistě vím jen to, že to nebyla normální exploze. Klenba laboratoří se totiž propadla dovnitř a ne ven."

„Možná máte pravdu. Vypadá to spíše na účinky nové tajné zbraně. Každý ví, že se tam na nich pracuje."

„U Nordena?"

„Ano. Jestli Norden skutečně zahynul, je to pro Německo nenahraditelná ztráta. On byl génius. Nikdo jiný už nedokáže nové propusti postavit."

„Další propusti mají hlavonožci. Bude-li třeba, dopraví nás do staré vlasti."

„Ale co když o to nemáme zájem?"

„Pane Maxi, už dávno nezáleží na tom, co vy Němci chcete a co ne. Jak říkám, teď jde o to, kolik Němců zůstane naživu před posledním stěhováním na naši starou Zemi."

„Vy opravdu mluvíte, jako kdybyste se dal k těm bestiím! Copak nejste člověk? Lidi musí držet pohromadě!"

„Já se snažím zprostředkovat mír. To přece neznamená, že jsem proti vám."

„Jen aby! Už vám nevěřím!"

„To je vaše věc. Ale berte vážně alespoň moje přátelské varování. Když přimějete pár svých známých, aby se urychleně přestěhovali do Berlína, zachráníte jim život."

„A co když to neudělám? Když tady začnu křičet a zavolám na vás Gestapo?"

„To neuděláte, pane Maxi. Jednak s takovým činem vnitřně nesouhlasíte a za druhé - nemáte v rukou žádné důkazy."

„To možná nemám - ale právě jste se mi přiznal k tolika zločinům,

že bych se divil, kdyby se Gestapu nepodařilo vás usvědčit.“

„O tom nepochybuji,“ zamračil jsem se. „Dobře vím, že na Gestapu vymlátí z každého člověka přiznání k čemukoliv. Ale s tím vy přece nemůžete souhlasit.“

„Jenomže - tady je ohrožen osud Německa.“

„To máte pravdu. Ale udáním nic nespasíte. Naopak můžete promarnit poslední šanci.“

Zvedl jsem se a opustil nerozhodného Maxmiliána Hurtiga. U přepážky jsem vrátil knihu a vyšel z knihovny.

Nebude to snadné, pomyslel jsem si. Tenhle Němec se mi zdál na první pohled rozumný. Ale ani on není zřejmě schopen připustit, že by ve vesmíru byly jiné inteligentní bytosti, než člověk. Německé chlapce, vyzbrojené automaty, podle něho nelze srovnávat s dětmi hlavonožců. Má pravdu. Některé jeho německé chlapce jsem poznal. Hrůza, jak je dokázali vychovat k tomu nadčlověčímu pohrdání ostatními. Budou s nimi určitě problémy, až se vrátí na Zem. Tam takových nácků zůstalo jen pár desítek - zřejmě jim odsud přibude nová krev!

Jak to skandovali na stadiónu ve Stuttgartu?

„Svinskou smrt podřadným!“

Když tak smýšlí i vzdělaní Němci, pak začínám doopravdy pochybovat, zda je vůbec vhodné se pro jejich záchranu vůbec angažovat.

*****

Vrátil jsem se raději do hotelu. Co budu dělat dál? Mít tady aspoň pár přátel, dalo by se něco podnikat, ale jak se zdálo, bude obtížné najít si přátele mezi - nadlidmi.

Budu si to muset pořádně promyslet.

V hotelu jsem letmo pozdravil recepčního a vyšel nahoru do svého pokoje. Uvažoval jsem, co dál? Navazovat rozhovory tak jako dnes? S jakým úspěchem? Kolik se najde Němců, kteří by mě aspoň vyslechli, jako pan Max? Představil jsem si hned tu nelidskou organizaci této společnosti. Muži v kasárnách, ženy v bordelech, statisíce dětí v domovech Hitlerjugend. To znamená - že tu mohu těžko hledat přátele.

Náhle se ozvalo zabušení na dveře, ale než jsem stačil vyslovit souhlas, dveře se otevřely a vstoupili dva muži.

„Vy jste ten Čech? Půjdete s námi. Gestapo!“

Po zádech mi přejel mráz, ale vzpamatoval jsem se. Každý Čech musí trochu ztuhnout při vyslovení jména Gestapa, tajné státní policie Německa. Ale utěšoval jsem se, že přece ještě nemohou tušit, co jsem jim vy-

vedl.

„Prosím, beze všeho," přikývl jsem.

„Žádné řeči! Oblečte si kabát a jdeme! A pohyb!"

„Jawohl," přikývl jsem.

Kabát byl jen přehozen přes židli. Zvedl jsem jej a byl jsem připraven.

Vyvedli mě z hotelu na ulici. Recepční se na mě udiveně zadíval, když mu ukázali své legitimace. Napadlo mě, lituje mě nebo nenávidí? Ale nemohl jsem to zjistit.

V autě čekal šofér. Vsadili mě dovnitř, nasedli a jeli. Nepříliš daleko - úřadovna Gestapa byla pár ulic od hotelu. Na to si snad ani nemuseli brát auto.

Cestou se snažili vyvolat dojem, jako kdyby nešlo o nic vážného. Jakmile mě zavedli do chodby, tito doposud korektní policisté se mávnutím čarovného proutku k nepoznání změnili. Hned za venkovními dveřmi mi odebrali pistoli a začali na mě řvát, kde jsem k ní přišel. Bylo to od nich zbytečné gesto, mohli si přece zjistit, že mám mimořádný zbrojní pas. Ukázal jsem jim tedy knížečku s mou fotografií, ale nezastavilo je to. Dostrkali mě do úřadovny. Ve sklepní místnosti bez oken, slabě osvětlené jedinou žárovkou na stropě, stál psací stůl a dvě židle. Na jednu se posadil jeden gestapák, na druhou mě usadil druhý. Pro něho židle nezbyla, stál proto za mnou. Brzy jsem poznal, že to tak bylo úmyslně. První si rozsvítil stolní lampičku, samozřejmě tak, že mi její světlo padalo do tváře. Ten trik byl starý, ale na mě nezabral. Dělal jsem, že si toho nevšímám.

„Tak vy máte zbrojní pas!" vyštěkl na mě gestapák sedící proti mně. „Kdy jste o něj žádal?"

„Nežádal jsem o nic," pokrčil jsem rameny. „Dostal jsem jej jako dar od vašeho Vůdce, spolu s jinými věcmi."

„O tom se přesvědčíme!"

„Doufám. Není nic snadnějšího. Určitě tu máte telefon."

Na stolku ovšem žádný telefon nestál.

„Kam máme podle vás volat?"

„To snad musíte vědět vy, ne?"

„My nikam volat nebudeme," ušklíbl se gestapák. „My vám ten zbrojní průkaz prostě neuznáme."

S těmito slovy přetrhl knížku na dva kusy.

Jenomže na mě tím dojem neudělal.

„To asi můžete. Naštěstí jste mi pistoli odebrali ještě předtím, takže už ten průkaz vlastně ani nepotřebuju."

Gestapák se ušklíbl.

„Jenomže teď žádný průkaz nemáte, ale pistoli jsme u vás našli. Víte, co to znamená? Ilegální držení zbraně. Na to je u nás kulka.“

„I kdybych měl pistoli bez vašeho zbrojního průkazu, mám na ni podle ženevských konvencí právo. Nemůžete totiž vědět, jestli mám zbrojní průkaz vystavený u nás v Čechách.“

„Ten by vám tady neplatil.“

„To je možné, ale na tom nezáleží,“ přikývl jsem klidně. „Žádný průkaz vlastně nepotřebuji. I kdybych se tady zmocnil cizí pistole, mám na to podle ženevských konvencí právo.“

„Jakých ženevských konvencí?“

„To už jsem snad vysvětlil vašim předchůdcům,“ řekl jsem tak otráveně, jak to jen šlo. „Podívejte se, pánové, určitě víte, že jsem se do Nového Německa nedostal dobrovolně. Byl jsem unesen, takže mě musíte považovat za válečného zajatce. Snad vám tu nebudu muset vysvětlovat, jak ženevské konvence upravují zacházení s válečnými zajatci. Nezkoušejte tady na mě pouštět hrůzu a raději mi řekněte, co ode mě chcete. To mám snad právo vědět. Ostatně soudím, že je vždycky lepší se domluvit po dobrém. Třeba vám ani nemíním odporovat.“

„Ty pitomá česká svině, ty se tady chceš ohánět nějakými nesmyslnými dohodami?“

Ani jsem nestačil mrknout. Facku zezadu jsem nečekal, až mě shodila se židle. Následoval kopanec do ledvin.

„Vstávej!“ křičel gestapák. „Los!“

Dělal jsem, že ho neslyším. Zvedal jsem se pomalu a hned jsem se hrnul na židli.

„Kde jsi se setkal s těmi bestiemi?“ vykřikl mi přímo do očí gestapák přede mnou.

„Klid, prosím! Proč se rozčilujete? Řeknu vám to i bez toho řvaní.“

„My budeme dělat, co uznáme sami za vhodné!“ naklonil se ke mně esesák přede mnou. „Když se nám zachce, zastřelíme tě a ani pes neštěkne!“

Tohle jsem ještě nechal bez komentáře.

„S hlavonožci jsem se poprvé setkal v dešti na silnici mezi pevností U tří vrahů a Hamburkem. Asi už víte, že jsem přitom v sebeobraně dva zastřelil.“

„To je tvoje verze. Jak to bylo doopravdy? Mluv!“

„Není nic jednoduššího, než se zeptat mého společníka. Málem při tom přišel o život a leží v některé z berlínských nemocnic. Pro vás je jistě snadné si to ověřit.“

„Ale my tady máme udání, že ses s těmi opicemi domlouval proti Německu.“

Aha, došlo mi. Maxmilián Hurtig se tedy rozhodl, že bude především Němcem. Ale co bych mohl čekat? Po tak dlouhé době vymývání mozků se tu najde jen málo Němců, kteří si vyberou úlohu slušného člověka před rolí Velkoněmce. Hlavně že jsem se dozvěděl, odkud vítr fouká.

„Domlouvat se s hlavonožci nebude tak jednoduché, jak se vám řekne," namítal jsem.

„Tím hůř. Paktovat se s nepřítelem v době války je zrada a na to neexistuje jiná odpověď než postavit ke zdi."

Nedalo se nic dělat, musela nastoupit Edova taktika.

„Odkdy je Česká republika ve válce s Kopffüsslery? Pokud vím, Čechy ve válce nejsou. Příslušníkem Čtvrté Říše nejsem. Jakápak zrada? Kromě toho, byla by to záležitost naší vlády, ne vaší. Vám do toho nic není, i kdybych se paktoval třeba se samotným Belzebubem."

„Žádná Česká republika neexistuje! Vy jste příslušníkem Protektorátu Böhmen und Mähren a jako takový spadáte nejenom pod ochranu Čtvrté Říše, ale i pod pravomoc jejich zákonů."

„Odkdy má Čtvrtá říše nějaký Protektorát?"

„Čtvrtá Říše převzala veškeré závazky Třetí Říše."

„Na tom se neshodneme," pokrčil jsem rameny. „Třetí Říše oficiálně skončila v květnu 1945. Tím skončil i váš neslavný Protektorát a veškerá další diskuse na toto téma."

„Ale tady jste na území Čtvrté Říše a tady spadáte pod naše zákony."

„Ne jako příslušník Protektorátu. Musíte mě považovat za příslušníka České republiky, nanejvýš mě můžete prohlásit za zajatce. Jako takový se nacházím pod ochranou ženevských konvencí, které jen tak mimochodem podepsala i Třetí Říše."

„Máte to marné," ušklíbl se gestapák. „Buďto vás budeme chápat jako protektorátníka, v tom případě půjdete před zeď. Anebo uznáme, že patříte do té vaší České republiky, ale pak jste její špión a jdete před zeď také. Vyberte si."

„Do Čtvrté Říše jsem se nedostal dobrovolně, takže špión být nemohu. Nanejvýš zajatec, nic jiného."

„O detailech se bavit nebudeme," rozhodl gestapák. „Nás zajímá jen to, jak ses mohl domluvit s těmi opicemi."

„To je ovšem vaše teorie, ne moje," pokrčil jsem rameny. „Já vám v tom neporadím."

Zase jsem nepočítal s gestapákem, stojícím za mnou. Opět jsem se musel po parádní facce sbírat ze země, ale tentokrát už jsem toho měl dost. Jak dlouho se ještě nechám fackovat? Dokud jsem se chtěl dozvědět, co proti

mě mají, rozhodl jsem se něco vydržet, ale pánové si neuvědomili, že proti sobě nemají bezbrannou oběť a chovali se - jako gestapáci.

„Budeš konečně mluvit, ty česká svině?“ zařval na mě muž přede mnou. „Kdo ti vůbec řekl, že se můžeš s těmi opicemi domluvit?“

„Na to jsem přišel sám,“ odtušil jsem. „Že jde o rozumné bytosti, to by na mém místě poznal každý.“

„Podle čeho?“ ušklíbl se.

„Podle Stalinovy láhve, kterou na nás hodili.“

„To byla známka, že se s nimi dá mluvit? Pitomost!“

„To byla známka, že nejde o nemyslící zvířata,“ podotkl jsem klidně. „Zvířata obvykle nepoužívají nástroje.“

„Tak ty ses s nimi zpaktoval, ty parchante! Ale my ti už ukážeme, zač je toho loket!“ řval gestapák.

V té chvíli se zarazil, zalapal po dechu - a pomalu se začal skládat na zem vedle psacího stolu. Následoval krátký okamžik ticha, ale po dvou vteřinách jsem usoudil, že by to mohlo stačit.

„Doktora!“ vykřikl jsem na druhého gestapáka.

„Co se mu stalo?“ vyhrkl zaraženě.

„Nevidíte? Mrtvice! Sežeňte doktora - honem!“

Nebyla to pravda. Blesky, které gestapáka poslaly nejen k zemi, ale i k jeho předkům, nebyly pod stolem vidět. Druhý mi proto věřil, že jde o mrtvici. Vyběhl ven, ale za okamžik se vrátil s doktorem v bílém plášti.

Cvičil jsem zatím s rukama gestapáka jako bych se snažil o umělé dýchání. Doktor mě odstrčil a věnoval se ležícímu.

„Mohl jste si to ušetřit,“ obrátil se na mě po chvilce. „Je mrtev.“

„Promiňte, já to nepoznám,“ pokrčil jsem rameny.

„Ale říkal jste něco o mrtvici, nebo ne?“

„Připadalo mi to tak,“ odtušil jsem. „Rozčiloval se, pak najednou vytřeštil oči a šel k zemi.“

„Je to trochu podivné,“ řekl doktor. „Spíš to vypadá na úraz elektrickým proudem.“

„Tady nic elektrického není,“ namítl jsem.

„Není - ale z bojiště nám v poslední době hlásí spoustu takových případů. Kopffüsslerové proti nám používají nějakou novou elektrickou zbraň.“

„Ale to by přece...“ Gestapák rychle sáhl do pouzdra pro svou pistoli.

„Ruce vzhůru!“ vyštěkl na mě.

Doktor jen vytřeštěně pozoroval, jak z mých rukou vylétl modrý blesk a přímo před jeho očima skosil další oběť.

„Vy jste ho... vy jste je zabil!“ vykřikl. „Hilfe!“

Pak se předklonil a také padl k zemi.

Vedle se ozvalo dupání. Do dveří vrazili dva gestapáci, kteří nejspíš do této chvíle poslouchali za stěnou.

Byl jsem ještě při síle, takže padli jako podťatí sotva metr ode dveří. Zůstal jsem sám v prázdné místnosti s pěticí mrtvol. Jak člověk jednou začne zabíjet, těžko přestane.

Chvíli jsem zůstal potichu, ale nikde se nic nehýbalo. Potom jsem si ze zásuvky psacího stolu beze spěchu vzal svou zabavenou pistoli i s opaskem, připnul si ji a opatrně jsem vyhlédl na chodbu. Byla prázdná, nikdo zde nehlídal. Vyšel jsem bez podezřelého spěchu z nevlídné kanceláře a zamířil k východu z budovy Gestapa. Stála tam ovšem skleněná kukaň s vrátným, ale ten se mě už nestačil na nic zeptat. Klesl ze své židle na podlahu - a byl jsem na ulici.

Byl jsem skutečně volný? Přinejmenším v této chvíli ano.

*****

Psancem

Opatrně jsem vyšel na ulici.

Bylo divné, že mě střežilo tak málo mužů, ale nejspíš mě nepovažovali za nebezpečného. Určitě byli až dosud zvyklí na bezbranné oběti. V mém případě se tedy šeredně zmýlili.

Nicméně - rozhodl jsem se neriskovat. Následující pobyt v Berlíně by nejspíš připomínal žonglování se třemi hořícími pochodněmi v prachárně s podlahou posypanou střelným prachem a ani v dalších městech to nebude lepší. Všechna města byla přece propojena telefony a v každém byla úřadovna Gestapa.

V hotelu jsem měl jen pár drobností. Lépe je oželet, než riskovat zatčení. Ale za hotelem stál na parkovišti Tiger. Mohl by mi pomoci dostat se z Berlína.

Zamířil jsem přímo tam.

Zřízenec mě z dálky poznal.

„Copak, copak? Vždyť bude večer!“

„Jen se trochu projedu,“ mávl jsem rukou. „Dnešní večer bude krásně a na západ slunce je lépe se dívat v přírodě.“

„Zlatá slova!“ souhlasil. „Doplnili vám benzín. Budete to platit hned, nebo až s hotelovým účtem?“

„Co mi poradíte?“ obrátil jsem se na něho bezelstně.

„Radil bych hned. Po menších dávkách to méně bolí.“

Zasmál jsem se tomu a zaplatil. Stvrzenku jsem jenom tak mechanicky vsunul do náprsní kapsy, nasedl do auta a opatrně vyjel na ulici.

Zaparkoval jsem před otevřeným obchodním domem, vyhledal oddělení elektro a koupil přenosný radiopřijímač. V oddělení potravin jsem nakoupil především masové konzervy a dvě silné šišky chlebovníků, plodů, které stačilo nakrájet na krajíce. Zdrželo mě to sotva o pár minut. Zatím to ani nevypadalo, že by mě někdo honil.

Zamířil jsem směrem, který jsem už trochu znal, vyjížděl jsem tudy přece s Karlem. Přejel jsem pár nadjezdů a ocitl se na dálnici směrem na Stuttgart. Čtyřproudová dálnice byla tentokrát pustá. Nic nejelo ani ven ani dovnitř. Tiger letěl na plný plyn, ručička tachometru se ustálila na sto padesáti kilometrech za hodinu. Ale nedělal jsem si iluze, že na mne nemohou čekat kdekoliv cestou. Němci přece dovedli využívat telefony. Doufal jsem, že pevností Postupim projedu v pohodě - a dál se uvidí.

Z omylu mě vyvedla zavřená brána pevnosti, ke které jsem dorazil k večeru. Svítil jsem, troubil - marně. Napadlo mě, že pevnost mohla být mezi-

tím dobyta, jenže Kopffüsslerové by dobytou pevnost nezavírali. Nakonec jsem sjel s cesty, abych pevnost objel kolem vnější zdi.

Pro terénní vozidlo jako Tiger to nebyl problém. Cesta kolem zdi sice nebyla rovná, ale bylo ještě vidět a za malou chvíli jsem vyjížděl na opačné straně na silnici. Tam se mi však postavila do cesty hlídka - tři muži Wehrmachtu. Jeden na mě zamířil pistoli a dva samopaly.

„Halt! Ruce vzhůru!“ poručil mladičký pistolník, podle distinkcí teprve scharführer.

„Co je?“ podivil jsem se okázale.

„Jak to, že jedete tudy?“ vyštěkl scharführer.

„Nemohu za to, že vrata na druhé straně nejsou obsazena. Kdyby mi tam někdo otevřel, vjel bych normálně.“

„Povídám, ruce nahoru a vystupte si!“ trval dál na svém scharführer. „Dál stejně nepojedete. Silnice tady končí.“

„Proč?“ divil jsem se, ale klidně jsem vystoupil.

„Sundejte si opasek s pistolí a odhoďte jej,“ poručil mi scharführer místo vysvětlování.

Opasek dopadl na zem. Scharführera to trochu zmátlo, asi očekával odpor a ne ochotu, s jakou jsem se zbavoval zbraní.

„Hoďte tu pistoli blíž ke mně,“ poručil ještě.

Splnil jsem žádané, opět bez protestů.

„Pětko, zvedni to!“ přikázal scharführer samopalníkovi.

Voják si přehodil samopal na záda a shýbl se, aby opasek s pistolí zvedl. Scharführer se k němu pootočil, takže na mě mířil už jenom jeden voják - a ani on nebyl plně soustředěný na hlídání mé osoby.

Rozvětvený klikatý blesk položil naráz všechny tři. Ani jeden z nich nevykřikl, ani nestačil stisknout spoušť.

Přiskočil jsem k nim, zvedl svou pistoli a obrátil jsem se zpět k Tigru. Podařilo se mi nasednout a nastartovat. Ve zpětném zrcátku jsem ještě spatřil vybíhat z otevřené brány pevnosti další vojáky, ale ti mi už nemohli zabránit v další cestě, i když někteří z nich zaklekli a začali střílet. Brzy jsem byl za nejbližší zatáčkou a tedy mimo dostřel.

Cesta na Stuttgart byla volná. Ostatně jsem vůbec neměl v úmyslu pokračovat po ní až do Stuttgartu. Na německé mapě byla asi v polovině vzdálenosti zakreslená odbočka do lesů, která zdánlivě nikam nevedla. Tudy jsem zamýšlel pokračovat v cestě, ale když jsem konečně do těch míst dorazil, odbočka byla dávno zrušena a dva nevelké mostky byly strženy.

Tiger ovšem nebylo vozidlo, které by to zastavilo. Šest poháněných kol se snadno převalilo přes příkopy a automobil brzy opět svištěl po betonu silnice.

Tahle cesta nebyla udržovaná už kdovíkolik let. Převislé větve stromů mlátily do plechové střechy auta, podobalo se to bubnování. Rovněž beton cesty nebyl v pořádku. Jednotlivé desky dávno nebyly vodorovné - někde byly podemleté, naopak jinde nadzvednuté kořeny blízkých stromů. Auto sebou házelo, chtě nechtě jsem musel zpomalit. Bylo znát, že se tu nejezdí často - několikrát jsem musel sjet stranou, neboť přes cestu občas ležely silné ulámané větve stromů. Po dalších deseti kilometrech se přede mnou objevily kopce a cesta tam začala strmě stoupat.

Silnice náhle končila betonovou smyčkou. Stála tu kupole neveliké pevnosti, podle všeho dávno opuštěné. Neponechával jsem ale Tigra před pevností. Sjel jsem z betonu dál do lesa a zastavil až za velkou skálou.

Pak jsem se pěšky vrátil k pevnosti.

Hlavní dveře byly otevřené. Ani by nešly zavřít, protože v nich bylo půl metru hlíny. Něco navál vítr, něco přinesla voda. Nebyly tu nejmenší lidské stopy. Tuhle opuštěnou vartu zřejmě nikdo v poslední době nenavštívil.

Za první předsíňkou se nacházela druhá. Další dveře byly pečlivě zavřené, ale daly se snadno otevřít. Nacházela se tu neveliká místnost kruhového půdorysu o dvoumetrovém průměru. Beton byl zčernalý a pokrytý nepravidelnými mapami zelenavé plísně. Slabé světlo ode dveří ukazovalo na začátek kovového točitého schodiště ze zrezivělých železných plátů, s drsným trubkovým zábradlím, vedoucího kamsi do hlubin.

Byla tam tma, syrová vlhkost a plíseň.

Vrátil jsem se do Tygra pro baterku. Do malého batůžku jsem si naskládal pár dalších drobností, především konzervy a náboje.

Točité schodiště sestupovalo hluboko a zdola byly slyšet zvuky tekoucí vody. Naštěstí bylo zhruba po padesáti metrech přerušeno podestou s těžkými železnými dveřmi.

Tyhle dveře už nešly otevřít tak snadno. Byly ve vlhku a jejich závěsy zrezivěly. Nicméně, když jsem se tělem opřel o zábradlí, přece jsem je nohama otevřel.

Za dveřmi byla dlouhá, úzká chodba s betonovými stěnami. Také zde byla plíseň. Chodba se několikrát nepatrně lomila, vždycky jen o pár stupňů, ale z jednoho konce na druhý vidět nebylo. Postupoval jsem rychle. Na zemi leželo ztvrdlé vlhké bahno. Nebořil jsem se, ale mé boty v něm zanechávaly dosti zřetelné stopy.

Na druhém konci chodby byly, jak jinak, další dveře.

Otevíraly se směrem ke mně a nebylo možné je vyrazit ani vykopnout. Musel jsem zabrat tahem, ale kupodivu nebyly tak zrezivělé jak jsem čekal a se skřípěním se otevřely.

Modravý blesk, který proti mně vyletěl z černé tmy, mě odhodil až zpátky na chodbu.

„Nechte toho!“ vyrazil jsem ze sebe s posledním dechem, než jsem se pomalu svezl na mazlavou podlahu. Baterka mi při tom zhasla a všechno se ponořilo do tušové tmy.

Žádné odpovědi jsem se nedočkal. Pomalu jsem sbíral dech a vzpamatovával se. Kdo to mohl být? Hlavonožec? Nordenova hlídka, vybavená tak jako on elektrickým orgánem hlavonožců? Nebo možná nějaká automaticky působící - past? I to by bylo pravděpodobné.

Buď jak buď, úder mě nezabil a po tom prvním nepřicházel další. Podivné, ale ne nepochopitelné.

Opatrně jsem se posadil. Baterka se už nedala přemluvit, aby se rozsvítila, ale měl jsem v batohu druhou, mým tělem trochu chráněnou a po chvilce šátrání jsem ji vytáhl.

Osvítila další prázdnou kruhovou místnost. Vedly z ní čtyři otevřené dveře. Na blátivé podlaze jsem zpozoroval nezřetelné šmouhy a slabý zápach sirovodíku mi potvrdil, že můj protivník musel být hlavonožec. Kam ale zmizel? Proč se skrývá? Musel přece pochopit, na koho se pokusil zaútočit, naštěstí neúspěšně. Před rozloučením mě Uaxio ujišťovala, že všichni její krajané budou nadále vědět o člověku, který se s nimi chce domluvit bez zabíjení.

Rozhodl jsem se pokračovat, jakoby se nic nestalo. Musel jsem ale znásobit opatrnost. Byli tu hlavonožci a těch bych se neměl bát. Jenomže být na jejich místě nějaký hitlerovec, mohl by mě pokropit dávkou ze samopalu, což by bylo mnohem nepříjemnější.

Zápach sirovodíku byl v chodbě stále silnější, na zemi bylo více šmouh, ale mě to neodradilo. Věřil jsem Uaxio.

Chodba končila několika schody dolů. Následovaly dveře, ale ty jsem otevíral co nejopatrněji.

Místnost za nimi byla slabě osvětlená modravým kamenem, zavěšeným pod stropem. Okamžitě jsem poznal konstrukci další propusti. Ano, tady byla - Nordenova záložní základna. Avšak nebyli tu Nordenovi lidé.

„Dobrý den vám přeji,“ oslovil jsem hlasitě - skupinku nejméně dvaceti hlavonožců.

*****

Pohlíželi na mě všichni, jako kdyby mě tu očekávali. Což nejspíš byla pravda.

„Sem jsi neměl chodit,“ promluvil jeden z nich nevlídně. „Tak to

nebylo domluveno.“

„Co bylo domluveno, stalo se,“ opáčil jsem. „Dál už jsme nic nedohodli, ale právě proto jsem nic neporušil.“

„Sem jsi neměl chodit,“ opakoval hlavonožec.

„Proč? Že tu je propust? Vždyť jste mi o ní sami řekli!“

„To je možné,“ souhlasil hlavonožec rozmrzele. „Ale my tady očekáváme útok lidí. Nesmíš se divit, že k lidem nejsme přívětivě naladěni.“

„Ano, chápu,“ přikývl jsem. „Vždyť vám ani nevyčítám, že jste mě napadli už na rozcestí nedaleko odtud. Ostatně se mi nic zlého nestalo.“

„Člověka by to zabilo.“

„Mě ne, to je důležité.“

„Poslouchej, to nám tak bezmezně věříš?“

Podíval jsem se na něho udiveně.

„Jistěže,“ přikývl jsem.

„Být na našem místě vaši lidé, také bys jim tak věřil?“

„Být na vašem místě Němci, byl bych opatrnější.“

„Jak si můžeš být tak jistý, že jsme lepší?“

„Nemůže být tak těžké být lepší než hitlerovci,“ podotkl jsem. „Spíš bych se divil, kdybyste byli horší.“

„Dobrá,“ souhlasil hlavonožec. „Zřejmě jsi splnil slib, to ti věříme. Co od nás čekáš dál?“

„Pokračovat v rozhovorech,“ odtušil jsem.

„Myslíš si, že na dalších jednáních máme zájem? Teď když máme opět vládu nad propustmi?“

„Tak jsem se dohodl s Uaxio.“

„Možná - s tou umírněnou ses dohodl.“

„Tvrdila mi, že jedná i za ostatní.“

„Měla pravdu, ale jen částečně. Přesvědčila Velký sněm, abychom ti dali quro a vyslali tě zabít Nordena. Nic víc už jste nedojednali a ani dojednat nemohli.“

„Mám její slib, že budeme v jednáních pokračovat,“ trval jsem na svém.

„Tak ses měl obrátit za ní! Ona žije v hnízdě Xijtra, ne tady. Tady nemá ani ona co dělat.“

„Tady bylo první místo, kde bych na vás narazil. Buďto bych vás našel tady, jak se ostatně stalo, nebo byste se sem co nejdříve vypravili. Předpokládám, že jste Němcům nechtěli dovolit obnovit chod této propusti.“

„Už jsme si ji obnovili - ale pro sebe.“

„To je v pořádku,“ kývl jsem. „Jednání mohou pokračovat, nebo ne?“

„Nemáme zájem na dalším jednání s vaší rasou. Jste velmi úskoční a nedržíte slovo.“

„Možná - asi myslíte Němce. Já slovo držím.“

„Ty jsi schopen zradit vlastní krev - kdo ti má věřit?“

Tohle mě urazilo.

„Domluvili jsme se přece, že hranice nemají vést mezi rasami, ale mezi slušnými a neslušnými bytostmi. Splnil jsem slib, protože jsem vás považoval za slušné.“

„Ty jsi slib splnil - Němci ne.“

„Němci sliby neplní - vy ano? Tak zní otázka.“

„Jdi si vyjednávat za Uaxio. Tady nemáš co dělat. My své sliby také plníme - jinak bys už nežil.“

„Nejde jen o mě,“ podotkl jsem. „Nejde ani o Němce. Tady jde o víc, o mnoho víc.“

„O co?“ podíval se na mě hlavonožec.

„Víte o tom, že Norden udržoval spojení se starou Zemí?“

Hlavonožci zpozorněli.

„Jak?“

„Udržoval nějaký malý, nepatrný otvor. Poslouchal rádio, takže věděl, co se na Zemi děje.“

„Má to nějakou souvislost?“

„Má. Země je krátce před vynálezem vlastní propusti, ale jiného typu než vaše. Je otázkou času, kdy se pokusí navázat spojení s tímto světem.“

„My už je sem nepustíme,“ zavrčel hlavonožec.

„Myslíte si? Co když bude pozemská propust tak odlišná, že ji nezablokujete? Nebude lépe dohodnout se v míru, než se opět utkat v nepřátelství?“

„Víš co? Vypadni odtud!“ zvýšil hlas hlavonožec. „Pokud si vážně myslíš, že se domluvíš s Uaxio, běž si za ní!“

Víc už jsem zvážnět nemohl.

„Znamená to, že s vámi jednat nemohu?“

„Je to zbytečné. My máme od Velkého sněmu úkol nedovolit lidem použít tuto propust. O jednání nebyla řeč. Odejdi.“

Na dvě vteřinky jsem se zamyslel.

Proč to nepřiznat? Jejich jednání mě zklamalo. Ale jistě bude lépe jít za Uaxio, než se zdržovat tady.

„Dobrá, jak myslíte,“ opáčil jsem. „Budu jednat s Velkým sněmem a s Uaxio. Tam snad budou vstřícnější.“

*****

Uklonil jsem se lehce hlavonožcům, otočil se a vracel se stejnou cestou na povrch.

V kruhové šachtě s točitými schody jsem se zarazil.

Shora se ke mně nesl hluk. Těžké okované boty, němčina. Hluk se ke mně rychle blížil. Zhasl jsem baterku a rychle po točitých schodech sestoupil o několik otáček dolů, v dobré víře, že Němci vejdou tak jako já do chodby.

Dupání se ke mně blížilo. Takhle nemohou hlavonožce za žádnou cenu překvapit, uvědomil jsem si. Neměl bych je přece jen varovat?

Hluk začal rychle slábnout. Němci vešli do chodby, kudy jsem před chvílí opustil hlavonožce. Zamrazilo mě. Jdou si nejspíš pro smrt. Ale kdybych se je pokusil varovat, nejspíš by se mě pokusili zajmout. Tohle byla tajná německá základna a objevit zde cizince, asi by se nerozmýšleli střílet.

Pomalu, opatrně jsem vystoupal po schodech. Nahoře nikdo nehlídal, ale ze sousedící komůrky se ke mně pootevřenými dveřmi donesly nějaké hlasy.

Němci samozřejmě nečekali, že by k nim mohlo něco přijít zezadu. Byli dva a seděli u střílny, která kryla vchod. Když jsem je vyzval, aby odhodili zbraně a dali ruce nahoru, byli tak překvapení, že mě poslechli.

„Hlídáte tak pitomě, že by vás mohl postřílet kdekdo," vyčetl jsem jim, když přede mnou stáli s rukama nad hlavou.

„Co tady děláte?" vyštěkl na mě menší. „Tady je vojenský prostor, sem nikdo nesmí!"

„Já vím," odtušil jsem. „Nechte ty ruce nahoře. Nemíním vám ubližovat, ale kdybych musel náhodou střílet, mám nabito střelami dum-dum."

„To je nepřípustné!"

„Nemohu za to," ušklíbl jsem se. „Nenabíjel jsem původně kvůli vám. Stačí vám to jako vysvětlení?"

„Co od nás chcete?" zavrčel vyšší Němec s brýlemi.

„Abyste přede mnou vyšli ven s rukama nad hlavou," řekl jsem suše. „Nemíním riskovat, že po mně začnete střílet."

„To je cesta na smrt!" zděsil se menší.

„Myslíte?"

„Venku mohou být hlavonožci."

„Ti nejsou venku, ale uvnitř," ujistil jsem ho.

„Ale - tam odešli naši kamarádi!" zaúpěl menší.

„Před chvílí šli kolem mě," řekl jsem bez stopy soucitu. „Dupali a dělali strašný kravál. Jako stádo dobytka hnané na porážku. Za chvíli z nich budou mrtvoly."

„Proč jste je nevaroval?“ vybuchl brejláč.

„Protože byli připraveni střílet,“ odsekl jsem. „Kdežto vy jste mi dali možnost vás překvapit.“

„Myslíte, že by naši kamarádi stříleli?“

„Kdybych si tím nebyl jist, varoval bych je.“

„A co chcete dělat s námi?“

„Vám dám na vybranou. V každém případě mě doprovodíte na kraj lesa, na tom musím trvat. Pak se buď vrátíte pro zbraně a budete lépe hlídat nejen co se děje před vámi, ale i co je za vašimi zády.“

„Nebo?“

„Mám pro vás ještě jednu možnost. Mám tady v lese auto, můžete jet se mnou. Myslíte si asi, že je to pitomost. Řeknu vám ale, je to jediná cesta, jak si zachránit život.“

„Proč by to měla být jediná cesta?“

„Během několika minut sem dorazí hlavonožci. Budete sami dva, takže proti nim nemáte šanci. Pojedete-li se mnou, snad to přežijete. Berte to jako nabídku, nebudu ji opakovat.“

„Chcete po nás, abychom zradili kamarády?“ podíval se po mně zle brejláč.

Z dálky z chodeb se sem donesla krátká dávka z automatu, okamžik po ní druhá. Pak bylo opět ticho.

„Tak - a zůstali jste sami,“ podotkl jsem. „Nemíním tady čekat. Jdeme. Ruce nad hlavou - a ven! Pohyb!“

Němci vyšli pomalu, ale já jsem jen opatrně vykoukl. Byl to dobrý nápad. Před pevností stálo obrněné auto Wehrmachtu. V kabině stál strážný, vysunutý ven do půlky těla poklopem ve střeše. V ruce držel samopal, ale ostražitě sledoval jen opačnou stranu.

„Ruce vzhůru!“ namířil jsem na něho pistoli.

Mrkl na mě, ale náhle se ke mně otočil se zbraní v ruce. Byl jsem rychlejší, použil jsem namísto pistole modrý blesk. K jeho vyslání stačil kratší okamžik než je třeba na mrknutí oka. Strážný pustil automat a zhroutil se přes okraj poklopu na plechovou střechu auta.

„Dvaašedesátko!“ vykřikl udiveně brejláč.

„Je mrtev,“ ujistil jsem ho. „Kdyby odhodil zbraň, mohl by žít. Ale sami jste to viděli. Chtěl střílet.“

„Ale - co to bylo? Čím jste ho zabil?“ přikrčil se menší z mých zajatců.

„Tajná zbraň,“ ušklíbl jsem se.

„Kde jste ji ukradl?“ opáčil přísně větší, brejlatý.

„Od vás ne,“ odtušil jsem. „Vy byste mi ji nedali.“

„Máte ji - ze Země?“

„Nebudeme se dohadovat,“ usekl jsem oba. „Jdeme do lesa. Tři kroky přede mnou - a žádné úskoky. Nebudu střílet, mám lepší zbraně. Teď už to víte.“

Vedl jsem je do lesa až za skálu, kde dosud čekal Tiger. Blahopřál jsem si, že mě napadlo uklidit ho mimo dohled. Teď jsem měl opět volnou cestu.

Před Tigrem jsem svým zajatcům poručil zastavit.

„Hoši, je mi vás líto,“ oslovil jsem je. „Pokud toužíte po hrdinné smrti, můžete se teď vrátit. Jestli chcete přežít déle než půlhodinu, můžete vsednout do vašeho obrněného auta a odjet, jenom nevím, jak to budou posuzovat vaši velitelé. Mohlo by se vám stát, že vás v nejbližší pevnosti postaví ke zdi. Když se rozhodnete odjet se mnou, jak vám opět nabízím, stanete se psancem jako já, ale vaše šance na přežití se tím prudce zvýší.“

„Jak to myslíš?“ zajímal se menší. Vyšší se na mě jenom skrz skla brýlí zle podíval.

„Chci se vrátit na starou Zem. Pár Němců snad budu moci vzít s sebou. Staré Německo je hospodářsky prosperující země a pro pár krajanů se tam místo vždycky najde.“

„My ale patříme sem,“ odsekl brejláč.

„Obávám se, že Čtvrtá Říše končí,“ odtušil jsem. „Němce tady čeká peklo, které nikdo nepřežije.“

„Ale ... já mám v Hamburku rodiče!“ zaúpěl menší.

„Zmlkni, Třiadvacítko!“ vyhrkl prudce vysoký brejláč.

„Budu se ještě snažit pár Němců zachránit, ale jinak než vzít je s sebou to nepůjde,“ řekl jsem.

„To je stalinská lest!“ vybuchl brejláč. „Jestli na to naletíš, Třiadvacítko, bude to tvoje rodiče stát krk!“

„Proč myslíš?“ podíval jsem se na něho přísně.

„Protože je to zrada Německa! Za to je kulka nejenom pro zrádce, ale i pro jeho rodinu!“

„Nikdo se o tom nedozví,“ opáčil jsem. „Všichni si budou myslet, že padl jako ostatní.“

„Ale já jsem ještě naživu! A budu mluvit!“

„Nebudeš,“ podotkl jsem. „Právě teď sis zvolil hrdinskou smrt. Čtvrt hodiny po našem odjezdu budeš mrtev a nikomu nic nepovíš.“

Náhle jsem zpozoroval podezřelý pohyb.

„Na tvém místě bych to nedělal,“ usmál jsem se klidně. „Jestli ten granát odjistíš, vybuchne ti v ruce. Dej raději ty ruce zpátky nad hlavu.“

„Ty nejsi člověk, ty jsi ďábel!“ vybuchl brejláč, ale po krátkém vá-

hání zvedl ruce nahoru. V pravé už držel vajíčkový granát, naštěstí dosud neodjištěný.

„Třiadvacítko," mrkl jsem na druhého. „Teď máš poslední možnost. Nastup si nebo se přidej ke kamarádovi. Bude se vám snad spolu lépe umírat než jemu samotnému, ale já ti nabízím život. Rozhodni se."

„Jedu s vámi," řekl rychle voják a přistoupil ke mně.

„Můžeš na nás ten granát hodit," obrátil jsem se klidně na brejláče. „Auto typu Tiger to vydrží, ale ty budeš mít za chvíli nouzi o munici. Nebo chceš jet přece jen s námi? Tady se za chvíli staneš potravou pro brouky."

„Já nikdy nezradím," odsekl.

„Tak tedy - odpočívej v pokoji!"

Udělal jsem rukou ve vzduchu kříž a nasedl. Tiger prudce vyrazil na plný plyn mezi stromy.

Za námi se ozval výbuch. Voják neodolal a hodil za námi vajíčko. Granát zachytil o větev a vybuchl v polovině dráhy k nám. Bylo mi brejláče líto, ale dva vojáky bych měl možná problém zpacifikovat, kdyby je napadlo vzbouřit se. Jednoho snad zvládnu snáze.

Tiger šplhal do kopce.

„Já jsem ho tam nechtěl nechat samotného," vzlykal voják jako děcko. „Ale já mám ještě rodiče a oni mají jenom mě. To hoši z Hitlerjugend prostě nemohou nikdy pochopit."

„Ty máš ještě vlastní rodiče?" obrátil jsem se na něho. „Nemáš náhodou také vlastní jméno?"

„Jak to víte?" podíval se na mě.

„Protože já se jmenuji Ota," podával jsem mu ruku. „Ota Vávra, narozený na Zemi. Jak tobě doma říkají?"

„Matka mi říká Kurt... a po rodičích Werner."

„Dobrá, Kurte," usmál jsem se na něho. „Nechci ti mluvit do toho, jestli jsi udělal dobře nebo ne. Myslím, že jsi ani nemohl jednat jinak. Někteří Němci, zejména ti zdejší, by ti to mohli vyčítat. Němci u nás na Zemi ti budou gratulovat."

„Gratulovat - za zradu?"

„Německo je dnes jiné, než Čtvrtá Říše. Němci na Zemi tě pochopí úplně jinak. Pokud se nám podaří zachránit také tvé rodiče - a půjde-li to, i pár známých, budou tě obdivovat."

„Ale když - seběhlo se to tak náhle..."

„To ano," souhlasil jsem. „A připrav se, nebude to ještě jednoduché."

*****

Hamburk jsme objeli velkým obloukem.

Cesta lesem byla sice možná, ale ne tak snadná jako po silnicích. Projevilo se to zejména na spotřebě benzínu. Brzy jsme spotřebovali palivo hlavní nádrže a já jsem starostlivě pozoroval, jak ubývá i v zásobní.

Dvakrát jsme narazili na Kopffüsslery.

V prvním případě jsem ho zpozoroval včas. Hlavonožec se vynořil z křoví a očividně se snažil zkřížit nám cestu. Měl v chapadlech předmět velký jako meloun. Ještě daleko od něho jsem prudce zabrzdil. Kurt se chytil držadla a úplně zbělel v obličeji. Na rozdíl ode mne neměl zbraň a nezbývalo mu než se naprosto spolehnout na mě.

„Jedu dobře do hnízda Xijtra?“ zavolal jsem okénkem.

Překvapením div neupustil Stalinovu láhev, kterou se na nás chystal hodit. Byl to plod rostliny, která se ještě před pěti lety na této planetě nevyskytovala. Vypěstovali ji, aby obsahovala mazlavou hořlavinu, která se po porušení obalu na vzduchu sama vznítila. Však také byla účinnější než napalm a obrněné stroje jí málokdy odolaly.

„Ty jsi ten Čech?“ zakřičel.

„Ano. Jedu dobře na Xijtru?“

„V podstatě ano,“ odvětil. „Pozor, u Bieregtu spadl bílý oheň a očekává se další, je to tam dost nebezpečné.“

„Díky,“ odpověděl jsem mu. Potom jsem opět rozjel Tygra. hlavonožec nám uhnul s cesty a zmizel v lese.

„Ty s nimi - hovoříš? A jak to, že nás nechali?“

„Mezi námi platí příměří,“ odtušil jsem. „Nejsem Němec, tato válka se mě netýká.“

„Ale jsi člověk?!“

„Dohodli jsme se, že slušné lidi budou respektovat. Proč ne? Oni nejsou tak zlí, jak se o nich tvrdí.“

„Neslyšel jsi, že úplně vyvraždili města Lipsko a Essen? Včetně žen a malých dětí?“

„Slyšel. Neslyšel jsi, že Němci úplně vyvraždili hnízda Asaššis a Mojoučš? Včetně malých mláďat?“

„O tom jsem neslyšel.“

„Vidíš, já ano. Válka mezi hlavonožci a lidmi je krutá, ale na obou stranách. Nejhorší na ní je, že ji začali lidé.“

„My jsme se to ve škole učili jinak,“ nasupil se.

„Učili jste se lži,“ odtušil jsem. „Poslyš, já jsem tady v Novém Německu méně než rok a už vím mnohem více než vy, co tu žijete celý život.“

Kurt mlčel.

Tiger vyšplhal na vrchol horského sedla a začal pomalu sjíždět do údolí.

Náhle jsem opět dupl na brzdy. Dole pod svahem se vinula betonová silnice a na ní stála kolona Wehrmachtu s dvaceti obrněnými vozidly a tanky. Znaky německých válečných křížů identifikovaly její příslušnost, i když byly zbytečné - tady ani nemohlo jít o jiný druh vozidel.

Zastavil jsem. V prvním okamžiku mě nenapadlo nic jiného než otočit a vrátit se do lesa, ale když jsem se tam podíval pozorněji, spatřil jsem, že lidé tam dole se nepohybují, ale všichni nehybně leží kolem vozidel. Německá kolona byla na tomto místě nejspíš přepadena.

„Půjdeme se tam podívat," navrhl jsem Kurtovi.

„Co když nás tam někdo překvapí?"

„Kdyby to byli hlavonožci, domlouvat se s nimi budu já. Kdyby byli z Wehrmachtu, začneš ty. Budeš jim tvrdit, že jsi můj doprovod."

„A když nám neuvěří?"

„Hlavonožci drží slovo, těch se neboj," usmál jsem se. „Kamarády z Wehrmachtu bychom museli požádat, aby dali ruce nahoru."

„A co když jich bude víc?"

„Víš co? Vezmi si mou pistoli," odpínal jsem si opasek. „Jak víš, já pistoli vlastně nepotřebuji."

„Pořád máš nabito dum-dum?"

„Mám," kývl jsem. „Ale můžeš si vyměnit náboje."

„Raději nebudu střílet vůbec," odmítl Kurt.

Vystoupili jsme a opatrně seběhli se svahu. Došli jsme k prvním mrtvým. Leželi tu dva muži přes jeden těžký kulomet na podstavci. Zřejmě se zuřivě bránili, půda kolem nich byla poseta prázdnými nábojnicemi. Pohlédl jsem směrem, kterým kulomet dosud mířil, ale nic jsem nespatřil, kromě několika čerstvých trychtýřů po granátech. Také tanky zřejmě střílely o sto šest. Kopffüsslerové nepoužívali techniku, nemohla tam žádná zůstat. Raněné a padlé pečlivě odnášeli, protože část se jich po nějaké době opět uzdravila. Vypadalo to, jakoby ztráty byly jenom na německé straně. Muži nevypadali jako zranění, jenom jejich zčernalé obličeje svědčily o tom, že jsou mrtví.

Jak asi probíhala bitva?

Podle soustředěné palby i podle polohy mrtvol byli Němci obrácení jedním směrem. Snad se tam objevili Kopffüsslerové a přilákali na sebe jejich pozornost. Jenomže během bitvy se z opačného směru ze zatáčky silnice vynořilo další komando hlavonožců, využilo momentu překvapení a modravými blesky skosilo Němce zezadu, dříve než se otočili.

Tak se mi to zdálo nejpravděpodobnější.

Napadlo mě, že v nádržích vozidel by mohly být zásoby benzínu, který nám citelně chyběl. Došel jsem k nejbližšímu tanku, ale jeho přídavné nádrže byly odhozené. Až vzadu, na obyčejných autech, bylo několik netknutých kanystrů.

Popadli jsme každý dva, odepnuli je od držáků a vynesli nahoru na svah ke stojícímu Tigru. Nechal jsem Kurta doplnit nádrže a sám jsem sběhl pro další. Palivo teď pro nás bylo kritickým materiálem a stálo za to uložit tři plné kanystry i do kabiny.

Rozhodl jsem se sjet na silnici a pokračovat po ní. Auto mělo v terénu trojnásobnou spotřebu paliva a i když jsme si právě na dlouhou dobu pomohli, nemohli bychom nikde normálně dotankovat. Jakmile nám dojde palivo, změní se Tiger v mrtvý kus železa. Do Xijtry jsme to měli nedaleko a měli bychom to zvládnout, ale nikdo nám nemohl zaručit, že Xijtra bude naše poslední štace.

*****

Panzer Tiger

Výlet do Sodomy

Jak jsem očekával, všechny další pevnosti už byly mrtvé. Kopffüsslerové tu nebyli - přesunuli se asi blíž k Hamburku. Pevnostmi jsme proto projeli bez problémů. Jen Kurt vyděšeně zíral na mrtvoly německých vojáků. Bylo jich zde jako naseto nejen uvnitř pevnosti, ale i po nádvoří. Když jsem projížděl těmito místy minule, tolik jich tu nebylo. Odhadoval jsem, že pevnosti byly opět dobývány Wehrmachtem, ale neúspěšně. Museli jsme se s Tigrem ležícím tělům opatrně vyhýbat. Kurt přitom vypadal velice sklíčeně.

„Myslíš, že takhle dopadli moji kamarádi?“ zeptal se mě, když jsem se ho pohledem snažil povzbudit.

„Nejspíš,“ přikývl jsem. „Jsem si tím skoro jistý.“

Jeli jsme opět po prázdné silnici, vinoucí se klikatě po svazích členitého pobřeží.

„To je strašné,“ povzdychl si.

„Buď rád, že jsi tomu unikl,“ ujistil jsem ho.

„Já vím - ale strašné je, co bude s Německem.“

„Budeme se snažit, aby to dopadlo co nejlépe,“ povzbudil jsem ho. „Já jsem pořád ještě optimista.“

„A když prohrajeme?“

„Zabíjením se nic nevyřeší,“ zavrtěl jsem hlavou. „My to musíme vyjednat tak, aby se zabíjelo co nejméně.“

„Ale - teď právě...“

„Ano, teď se ještě zabíjí,“ zamračil jsem se. „Jenomže zabíjení začali Němci.“

„Ve škole jsme se učili, že nás napadli hlavonožci a my se jenom bráníme.“

„Učili vás samé lži,“ řekl jsem. „Hlavonožci vaše rodiče přijali na útěku před odplatou. Ponechám stranou, že na Zemi Hitler vyvolal a prohrál nejhorší válku v dějinách, to bude záležitostí Země. Tady je přijali vstřícně, vyhradili jim oblast Nového Berlína, kde mohli žít dokonce mnohem lépe než ti, kdo zůstali na Zemi. Vaši rodiče tuto dohodu porušili. Začali se rozpínat, ubírat zemi hlavonožcům a stavět další města. Ničili jejich hnízda a pobili statisíce mláďat. Teď, když se to otočilo, budete fňukat? Poslyš, já vážně považuji věc Kopffüsslerů za spravedlivou a chtěl bych jenom zmírnit trest, který si Němci za svou věrolomnost zasloužili. Kromě toho vím, že jste Hitlerovi a jeho rádcům naletěli. Ti za to mohou především, vy jste byli oklamáni.“

„Vůdce... ten o tom určitě neví!“

„Vašeho Vůdce na Zemi čeká šibenice za zločiny, kterých se dopustil tam,“ řekl jsem. „Právě Vůdce je jeden z těch, kdo se nemohou vrátit. Jméno Adolf Hitler se mezitím na Zemi stalo symbolem zla - stejně jako jméno Stalin.“

„Stalin - je také zlý? Potom nám ale nelhali!“

„Vaše školy jsou podivuhodnou směsicí lží a pravdy. Vaše vědomosti o Zemi jsou z větší části falešné. Ale Stalin byl skutečně zločinec. Zavinil záhubu miliónů lidí, nejen Němců, ale především vlastních. Jeho tábory smrti nepřežily milióny vězňů - většinou nevinných.“

„Ano, tak jsme se to učili,“ rozjasnil obličej.

„O Stalinovi jste se to učili správně. Zamlčeli vám, že Německo mělo vlastní tábory smrti, stejně kruté a nelidské. Říkalo se jim továrny na smrt a zahynuly v nich také milióny lidí. Celý svět Německo za to odsoudil. Hitler a Stalin jsou dva největší zločinci lidstva.“

„To nemůže být pravda,“ vrtěl hlavou Kurt.

„Bohužel,“ přikývl jsem. „Byl jsem v některých po válce, viděl jsem je na vlastní oči. Uvažuj dál. Sami se považujete za nadčlověka. V jeho jménu Němci na svém území nesmyslně vyvraždili šest miliónů Židů.“

„Méněcennost Židů ale byla nezvratně vědecky dokázána,“ oponoval mi pořád.

„Ano, a také nadřazenost Němců nad všemi ostatními. Byly to naprosto falešné důkazy, tím horší, že se tvářily vědecky a nikdo z lidí je nemohl vyvrátit. Ale i kdyby to byla čistá pravda, neopravňuje to vyvraždění těch lidí. Dnes jsou si na staré Zemi všichni rovni, bez ohledu na rasu a barvu kůže.“

„I černoši a Číňané?“

„Všichni. Mezi černochy a Číňany jsou dnes přední vědci světa. To se s teorií o jejich méněcennosti nějak neshoduje, nemyslíš?“

„Ale čemu potom máme věřit?“

„Určitě ne německé propagandě,“ odtušil jsem. „Budete se muset pořádně seznámit s tím, co se na Zemi mezitím stalo. Bohužel, především výchova německých dětí byla tady strašným způsobem znetvořená. Budete muset zahodit všechny vědomosti, které se týkají lidí a lidské společnosti, dějinami počínaje a právem konče. Zůstanou vám jen vědomosti, které propaganda narušit nemohla. Například matematika - ale i v té jste dnes pozadu a budete mít co dohánět.“

„To bude těžké,“ povzdychl si. „Všichni jsme naučení jen tomu, co se říká ve škole - a jestli to jsou lži, pak nemáme možnost dozvědět se nic jiného.“

„Nemyslím si to. Na Zemi pomoc určitě dostanete.“

Tiger sjel se silnice a začal šplhat po svahu vzhůru. Za chvíli už jsme jeli lesem mezi stromy a brzy jsme dorazili na okraj vybombardovaného území.

„Tady zanecháme auto a dál půjdeme pěšky,“ oznámil jsem Kurtovi.

„Pěšky?“ vytřeštil oči.

„Ovšem. Dál auto neprojede.“

„Co když nás tam...“

„Němce tam nepotkáme a s hlavonožci se domluvíme.“

Kurt už tedy neprotestoval a vystoupil. Pro jistotu jsem ho požádal o pistoli. Nechtěl jsem, aby ji neuváženě použil. Byl teď úplně bezbranný a musel se mě držet jako klíště, jak jsem mu ostatně vřele doporučil.

„Půjdu jako první, ty jdi krok za mnou.“

„A když se něco stane?“

„Padneš na zem. Kdyby mě někdo zabil, vezmi si pistoli, ale pochybuji, že by ti byla něco platná.“

Kličkovali jsme spolu po okrajích velkých kráterů bomb, kam občas padaly drobné kamínky, uvolněné našimi nohami. Na hladině byla vrstva drobných zelených lístků, kamínky mezi ně žbluňkaly a zanechávaly za sebou skvrnky čisté vody.

Náhle se přede mnou rozvlnila hladina jednoho takového kráterového jezírka a vynořila se hlava hlavonožce.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem ho, dříve než stačil proti nám vyslat blesky. Ale možná, že je ani vysílat nechtěl.

Kurt ztuhl a ani se nehnul. Hlavonožci mohli dýchat pod vodou i na vzduchu a bylo mi jasné, jak muselo být pro mnoho Němců takové překvapení osudné. Naštěstí my jsme přicházeli v míru a nemuseli jsme se bát.

„Ty už jsi tady?“ oslovil mě. „A koho to vedeš s sebou?“

„Dalšího, kdo se nebojí jednat.“

„U vchodu na tebe bude čekat Uaxio,“ odvětil hlavonožec a potichu se opět ponořil. Zelené lístky na hladině se za ním rychle zavřely.

*****

Vchod do jeskyně Xijtra jsme našli snadno a přímo před ním skutečně čekala Uaxio. Poznal jsem ji okamžitě. Ačkoliv se od ostatních hlavonožců příliš nelišila, pamatoval jsem si už odstín její hnědé kůže i tvar několika zelených skvrn na její hlavě.

„Zdravím tě,“ oslovil jsem ji.

„Splnil jsi slib. Vítej,“ odpověděla prostě.

„Přišel jsem se tě zeptat, zda chcete dál jednat. Splnil jsem slib a chtěl bych v jednání pokračovat.“

„Od našeho rozchodu se mnohé změnilo,“ řekla. „Mezitím jsme dobyli Mnichov, Bremen, řetěz pevností a dvě Nordenovy tajné základny.“

„O tom vím. Ale co bude dál?“

„Chystáme se zničit Kolín a Hamburk.“

„Proboha! Já tam mám rodiče!“ vyhrkl Kurt.

Zbledl a pokročil blíž k Uaxio.

„Nedalo by se to zastavit?“ zkusil jsem Uaxio obměkčit.

„Velký sněm už rozhodl,“ odtušila. „Za dva dny vypukne veliký liják, nebo jak říkáte, Grossregenguss. Šest hodin po jeho počátku začne útok na vnější hradbu. Nezastaví to nikdo na světě, protože povětrnostní síly se už rozběhly.“

„Dejme tomu, že liják zastavit nedokážete,“ namítl jsem. „Ale ten útok přece nemusíte uskutečnit.“

„Rozhodnutí Velkého sněmu je stejně neměnné jako déšť.“

Podíval jsem se na Kurta. Byl bledý jako papír.

„Myslíš, že stihneme cestu do Hamburku?“ zeptal jsem se Uaxio. „Je tam několik lidí, které bychom chtěli zachránit.“

„Můžeš se o to pokusit,“ neprotestovala. „Ale co s nimi chcete dělat?“

„Mohli byste vytvořit propust na Zem?“ navrhl jsem.

„To jistě ano - ale co s ní?“

„Mohli bychom poslat některé lidi na Zem. Ale ani potom to nebude jednoduché. Musíme pro ty lidi připravit místo. To bude znamenat hodně úsilí. Opravdu není možné, abyste válku alespoň na pár týdnů přerušili?“

„Ano, přerušíme ji. Naše síly nejsou nekonečné a musíme je po každém zásahu sbírat. Bude to trvat měsíc a budete mít dost času. Ale nejprve padne Kolín a Hamburk.“

„To je nelidské!“ vykřikl Kurt.

„Nelidské - máš pravdu,“ přikývl jsem. „Nemáte ale proti sobě lidi, uvědom si to.“

„Říkal jsi, že jsou lepší než my!“ vyčetl mi.

„Přinejmenším drží slovo,“ řekl jsem. „To vy sami příliš často nedodržujete.“

„Říkal jsi, že jsou spravedlivější.“

„Říkal jsem to,“ souhlasil jsem. „Ale přiznávám, že jsem se v tomto bodě mohl zmýlit.“

„Proč myslíš, že ses zmýlil?“ podívala se na mě Uaxio.

„Opravdu jsem vás považoval za spravedlivější,“ řekl jsem. „Nezlob

se na mě, ale chystáte se vyvraždit dvě města, zatímco já se je snažím zachránit.“

„Z vašeho lidského hlediska máš pravdu,“ opáčila.

„Dohodli jsme se hned na počátku, že bychom měli všechny bytosti dělit na slušné a neslušné?“

„Ano - a považoval jsi nás za slušné. Je to tak?“

„Ano - považoval. Ale neshoduje se mi to s představou vyvraždění celých měst bez ohledu na smýšlení jednotlivců.“

„A jak si tedy představuješ slušnost?“

„Například dohodnout po dobu jednání příměří, kdy nebude pokračovat zabíjení.“

„Na to měli Němci desítky let. Kromě toho už několikrát taková příměří navrhovali a pokaždé je sami porušili.“

„Já jsem zde teprve chvíli. Nejprve jsem se musel trochu orientovat. A zatímco teprve uvažuji co dělat, zničili jste čtyři města a na další dvě se chystáte.“

„A v těch městech jsou i děti,“ přidal se Kurt.

„Ty mlč,“ obořil jsem se na něho. „Poslouchej, ale mlč. Nepleť se do toho - jde o životy. Bude to pro tebe hrozné, ale poučné. Snad jsi pochopil, že mají v plánu vyhubit vás definitivně jako krysy. A mají ze svého hlediska pravdu. Já se jim snažím dokázat, že v současné době se cosi změnilo, takže jejich plány už nejsou správné.“

Kurt se na mě udiveně podíval. V obličeji byl bledý jako křída. Všiml jsem si, jak zaťal pěsti. Ale naprázdno polkl, pak beze slova přikývl.

„Naše plány vznikly před deseti lety. Nemůžeme od nich jen tak ustoupit.“

„To je věc vašeho svědomí,“ pokrčil jsem rameny. „Mohli byste, kdybyste chtěli - vy nechcete. Neříkám, že jste horší než Němci, ale o mnoho lepší nejste. Jen o to, že snad aspoň držíte sliby. Já chci úplný a trvalý mír. Vy ne?“

„Mír tu byl, než sem přišli Němci.“

„To je možné. A mír tu bude, až odsud zmizí. Souhlasím. Jde mi pouze o způsob, jakým se to stane. Odejdou-li na Zem, budeme tam mít nějakou dobu problémy, budeme muset vyřešit, kam s nimi a jak jim pomoci. Uvědomte si, že Země je už dost plná. Ale vy je chcete prostě vyvraždit. Ano, i to by bylo řešení. Nastal by mír a pro Zemi by dokonce odpadla starost, co s nimi. Ale vy byste měli svědomí zatížené mnohonásobnou vraždou. Stojí vám to za to?“

„Nebude to vražda. My chceme jen na co máme právo. Je to náš svět a oni nám jej chtěli vzít.“

„Neříkám, že Němci jsou v právu," zavrtěl jsem hlavou. „Jsou to zločinci podle vašich i podle našich měřítek. Ale rozhodně ne všichni. Vy chcete zabít vinné i nevinné, chcete na křivdu odpovědět ještě větší křivdou. To ale není slušné, nejen podle našich lidských hledisek, ale ani podle vašich."

„Němci to tak dělali."

„Němci ano. My nejsme jako oni. Troufám si tvrdit, že se nám podaří je převychovat. Už se to jednou podařilo. Také na Zemi zůstala z tohoto národa spousta zločinců. Zločinců jsme se zbavili a ostatní s námi žijí v pohodě."

„Rozhodnutí Velkého sněmu je neměnné," opakovala.

„V tom případě byste mě pořádně zklamali," vzdychl jsem si. „Považoval jsem vás za rozumnější."

„Co nám máš co vykládat o rozumu a slušnosti?" vybuchla náhle Uaxio. „Přišel jsi sem nepozvaný, při prvním setkání jsi zastřelil dva naše, ačkoliv ti nic neudělali - a teď nás chceš poučovat? Měl bys být rád, že tě dosud respektujeme!"

„Jistě, měl bych být rád," zachmuřil jsem se. „Ale já to vidím trochu jinak. Nejen jako člověk, ale jako rozumný tvor a slušná bytost. Nepozvali jste mě, to je pravda. Ale já tu nejsem dobrovolně, mě sem Němci vzali proti mé vůli, nemůžeš mi to dávat za vinu. Při prvním setkání s vámi jsem střílel, pravda, ale to jsem měl o vás informace, že jste nemyslící, dravá a nebezpečná zvířata. Čím jste mě přesvědčili, že jste myslící? Trojím pokusem o mou záhubu?"

„Uznali jsme, že jsi jednal v sebeobraně, takže jsi byl v právu," pokusila se bránit Uaxio, ale nezastavila mě.

„Že jste inteligentní, to jsem rozpoznal až když jste mě chtěli zabít podruhé - s použitím zbraně. Jak inteligentně jste se mi předvedli? Dodnes bych vás považoval za zvířata. Ti dva, na které jsem střílel, mi nic neudělali jenom proto, že jsem vystřelil dřív. Snažili se mě zabít, mého průvodce bez viditelného důvodu napadli, i na mě útočili - neudělali mi nic, ale chtěli! Myslíte si, že vám mám být vděčný, že mě dosud respektujete? Já vás respektuji také! A kdybych s vámi nechtěl jednat, věnoval bych svůj rozum pro vítězství Němců, protože tím by se i pro mě prudce zvýšila naděje na přežití, rozumíš? Uznal jsem, že Němci nejsou v právu. Na vaši žádost jsem vám pomohl získat zpátky vládu nad propustmi, které by jinak zůstaly v rukou Nordena a snažím se nesmyslný konflikt na této planetě zastavit - a co vy? Rozhodnutí Velkého sněmu je neměnné! Chováte se stejně jako hitlerovci! Takhle přece slušné bytosti nejednají! Styďte se!"

Uaxio se při těchto slovech trochu nahrbila. Tušil jsem, že jsem to

přehnal. Pokud chci s někým jednat, neměl bych ho urážet. Ale cítil jsem, že jsem v právu.

„Tohle nám ještě nikdo nikdy neřekl," odpověděla mi po chvíli, když viděla, že už jsem řekl všechno, co jsem musel říci. „Uvědomuješ si aspoň, jak vážná jsou slova, která jsi právě použil?"

„Myslíš snad, že ve chvíli kdy jde o život a smrt tolika myslících bytostí, jsou namístě jiná než vážná slova?"

„Chceš po nás zastavit útok. Ale nemůžeš nám zaručit, že toho Němci nevyužijí - a to bude stát naše životy! My jsme Němcům ustupovali dlouho, příliš dlouho!"

„Já jsem tady krátce, příliš krátce. Věnujte mi alespoň měsíc. Mám jen holé ruce, potřeboval bych nějaké prostředky, abych mohl s Němci jednat, ale to chce čas. Kromě toho budu potřebovat vaši pomoc. Přiznávám, že to co chci, je nad síly jednoho člověka."

„Co od nás potřebuješ?"

„Obávám se, že to co potřebuji nemáte. Chtěl bych proto, abyste mi umožnili spojení se Zemí. Chci přesvědčit krajany, aby mi pomohli."

„Přizvat sem další lidi? To chceš příliš mnoho!"

„Nebude jich tolik, aby vás ohrozili. Mohu vám za ně dát záruky, že nebudou jednat proti vám."

„Jaké záruky?"

„Budeme postupovat společně, takže budete hned vidět, co děláme. Kdybychom porušili dohody, budete ve výhodě."

„Ale Velký sněm už rozhodl," odtušila Uaxio.

„Tak na co čekáš?" vyhrkl jsem. „Pochop už konečně, tady nejde jen o Němce! I když je vyhubíte do posledního, na Zemi jich zůstane mnohem víc, než jich je tady - a jsou to slušné bytosti, ne jako ti tady. Teď jde o vás! Nechci, abyste se sami vyřadili ze slušných bytostí. Rozumíš mi?"

Uaxio mlčela.

„Proč by ti mělo jít o nás?" zeptala se po chvíli.

„Protože my lidé Země bychom se chtěli přátelit se všemi slušnými bytostmi. A bylo by nám líto, kdybychom vás mezi ně nemohli počítat. Já si nemyslím, že bychom se měli vrátit na Zem a už se tady neukázat. I my vám můžeme v mnohém pomoci. Bylo by snad škoda zahodit takovou příležitost jen proto, že prvního setkání našich civilizací zneužili lumpové, jako byl Norden a dosud je Hitler."

Uaxio neodpověděla. Nejspíš usilovně přemýšlela.

„Vyslovil jsi proti nám příliš těžká obvinění," řekla až po chvíli. „Budeme je muset zvážit."

„Zvažte - ale spěchejte. Smrt nečeká."

„Dobrá. Počkejte tady.“

Uaxio začala couvat směrem do jeskyně, ale za chůze se zvolna obrátila. Pohyb těchto bytostí byl v mnoha směrech docela ladný. Ano, byla by škoda se s nimi nedomluvit.

„Prosím tě,“ vybuchl na mě Kurt, „Co jsi to říkal o nás Němcích? Že jsme zločinci? Ty bestie nás chtějí vyhubit, sám jsi to přece přiznal!“

„Poslyš, Kurte, bude ti ještě dlouho trvat, než přijdeš na to, že tyhle bytosti jsou stejně tak rozumné jako ty nebo já? Že jsou možná rozumnější než my oba dohromady? A že jsou jenom spravedlivě a na nejvyšší míru rozhořčené tím, co jste jim tu celá léta prováděli?“

„Možná jsou rozumné. Ale chtějí nás vybít! Nemůžeš s tím přece souhlasit!“

„Měly by na to právo,“ řekl jsem. „Pokud přistoupí na to co jsem říkal, pak jen prokáží, že jsou lepší než Němci. Vy o sobě tvrdíte, že jste nadlidé. Na Zemi se lidem s takovým smýšlením říká - sebranka.“

„To myslíš nás Němce?“

„Nemyslím Němce. My nechceme dělit lidi na vyspělé a na zaostalé, ale na slušné a darebáky, bez ohledu na národy ze kterých pocházejí. Mezi Němci i mezi Čechy jsou dnes nejenom poctiví lidé, ale také zloději, podvodníci a vrahové. Pokud nepochopíš tohle, nebudeš mít šanci zařadit se mezi nás.“

Kurt chvíli mlčel.

„Ale co když oni neustoupí?“ špitl nakonec. „Oto, já tam mám rodiče. To se mám jenom dívat, jak je zabijí?“

Podíval jsem se na něho. Vypadal opravdu zdrceně.

„Čtyři lidé se do Tigra vejdou,“ uvažoval jsem nahlas. „Můžeme do Hamburku zajet a přivezeme tvoje rodiče sem.“

„A nebylo by možné vzít i Gertu Müncherovou?“

„To je kdo?“ podíval jsem se na něho.

„Děvče od sousedů... Müncherovi mají automobil, mohli by odjet i vlastním.“

„Do Tigra se už víc lidí nevejde, ale nebude to problém, pokud mají vlastní auto. Jde o to, zda je přemluvíme, aby se s námi rozhodli jet.“

„Gertu přemluvím, ale...“ zarazil se. Tušil jsem nějakou zradu - a nemýlil jsem se.

„Víš, Oto... její tatík pan Müncher je vysoký funkcionář městské Nazi-partaje.“

„Aha,“ povzdychl jsem si. „A ty za něho nemůžeš ručit.“

„Tak nějak,“ odtušil sklesle. „Přijít za ním, aby nechal všeho a odjel pryč, to vidím velice černě. Ten by na mě spíš poslal Gestapo nebo vojen-

skou policii.“

Jen jsem si vzdychl.

„No dobrá,“ navrhl jsem. „Dokážeš přemluvit alespoň ji samotnou na malý výlet za město?“

„To snad ano... pokud nebude papínek doma...“

„Nevypadáš zrovna jistě,“ podotkl jsem.

„Ale já je nechci nechat zemřít!“ vybuchl.

„Tady vidíš, jak jste vy Němci bezmocní, když jde právě o lidské vztahy. Pojedu tam raději s tebou, ale nečekej ode mě zázraky. Veškeré jednání bude čistě na tobě.“

*****

V té chvíli se ze tmy jeskyně vynořila Uaxio.

„Možná vás potěším, možná zklamu,“ řekla. „Veliký sněm právě zasedá a mám v něm silné slovo, ale nepřesvědčila jsem ostatní, aby zastavili neodvratitelné. Hamburk a Kolín budou zničeny, ale další akce budou odloženy, možná až o půl roku, abys měl nějaký čas na vyjednávání. Kromě toho sněm rozhodl, že dostaneš k dispozici jednu propust. Obsluhovat ji budeme my, cíle budeš určovat ty. Předpokládáme samozřejmě, že naši důvěru nezneužiješ.“

„Aspoň to,“ povzdychl jsem si. „Vyřiď sněmu, že si vaší důvěry vážím. Ale teď mě omluv, v první řadě musíme zajet do Hamburku.“

„Co tam chcete dělat?“ podívala se na mě udiveně.

„Slíbil jsem kamarádovi, že se pokusím zachránit alespoň jeho rodiče... a dívku. Sliby se přece mají plnit.“

„Nemáš dávat žádné sliby, jejichž splnění nejsi schopen zajistit,“ řekla Uaxio káravě.

„Nesliboval jsem mu, že se mi to podaří, ale že se o to pokusím. To mohu splnit v každém případě - a musím.“

„Ale víš dobře, že na tobě záleží osud zbytku Němců. Kdo je zachrání, když tě sami Němci zabijí? To není dobré, kvůli několika lidem ztratit milión životů.“

„Jak vidím, zvykli jste si na německé uvažování,“ vytkl jsem pro změnu Uaxio. „Já dobře vím, že riskuji. Ale nemíním kvůli tomu odvolat, co jsem slíbil. Přiznám se, dal jsem ten slib v dobré víře, že vás přemluvím, abyste odvolali zničení Hamburku. Vy jste mi to pořádně zkomplikovali, ale to přece není důvod k nedodržení slibu.“

„Nemáš dávat žádné sliby, jejichž splnění nejsi schopen zajistit,“ opakovala Uaxio.

„Dám si větší pozor," řekl jsem. „Zejména kdybych se měl příště spoléhat na vaše pojetí spravedlnosti."

„Pořád si myslíš, že nejsme v právu?" nasupila se.

„V právu jste," odtušil jsem. „Ale vaše pojetí odpuštění a soucitu se od mého nejspíš podstatně liší."

„Soucit!" skoro zavrčela. „Soucit Němci téměř neznají. Proč zrovna ty toho slova používáš?"

„Asi jsem trochu jiného ražení. Například jsem najisto předpokládal, že budete uvažovat podobně jako já. Pak byste útok na Hamburk a Kolín museli jako zcela zbytečný odvolat. Ale vy uvažujete jinak. Budiž, uznávám, jste v právu. Ale to ještě neznamená, že s tím souhlasím. Životy těch, kdo přitom zbytečně zahynou, zatíží vaše svědomí. Nejenom životy Němců, ale i vašich."

„Nikdo z našich nezahyne zbytečně pro nastolení práva."

„Všichni zahynou zbytečně, je-li možné téhož dosáhnout bez vraždění. Bude to přes sedmdesát tisíc zbytečných obětí. Ale teď mě omluv, nezbývá nám dost času."

„Budu si to pamatovat," odtušila Uaxio. „Získala jsem za tu chvíli dojem, že jsi nám dal námět k velkému přemýšlení. Ale nemohu ti slíbit něco, co nejsem schopná splnit."

*****

Rozešli jsme se na opačné strany. Uaxio plavně zaplula zpět do jeskyně, já s Kurtem jsme se otočili do lesa. Museli jsme nejprve pěšky přes rozbombardovanou pláň, ale tentokrát jsme opravdu spěchali.

„Nešlo to jinak..." povzdychl si Kurt. „Musím ti to sám dosvědčit, nešlo to."

„V autě mám nějaké náhradní oblečení," řekl jsem. „Nejsi o mnoho menší, snad ti to bude. Oblékneš se do civilního, ať nejsi tak nápadný. Doma řekneš, že jsi na dovolené."

„Naopak!" opáčil rychle. „V civilu bych byl nápadnější. Voják nesmí uniformu odložit ani na dovolené."

„Vojáka s hodností schutzman na ulici zastaví i kdejaký poddůstojník. Co uděláš, když po tobě někdo bude požadovat doklady?"

„Když mě zatknou bez uniformy, půjdu k nejbližší zdi."

„Bez uniformy tě nikdo nebude zatýkat."

„Po městě asi ne, ale v naší ulici mě kdekdo pozná. Koho napadne, že nemohu být tak brzy v civilu, zavolá Gestapo."

„No jo, to bude potíž," přiznal jsem.

Doklopýtali jsme konečně k Tigru.

„A co kdybych ti zavázal ruku? Mohl bys tvrdit, že jsi doma na dovolené kvůli zranění?“

„To by snad bylo lepší,“ zamyslel se.

„Uvidíme,“ uzavřel jsem to.

Nasedli jsme. Tiger nervózně zakašlal, ale hned si začal zase jemně broukat. Rozjeli jsme se pomalu mezi stromy.

„Jak jsme na tom s palivem?“ staral se Kurt.

„Tam a zpátky určitě vystačí a možná ještě něco zbude,“ odhadl jsem.

Projížděli jsme ztichlým lesem. Tady už jsme mohli sotva někoho potkat. Náhle se Kurt ulekaně přikrčil. Burácivý zvuk tryskových motorů jsem sice rovněž zaslechl, ale nepřikládal jsem mu pozornost - dokud za námi nevybuchlo peklo. Země se náhle roztřásla, že to bylo poznat i uvnitř jedoucího auta. V zrcátku jsem zahlédl oranžové snopy plamenů a lesem začaly lomcovat poryvy výbuchů. Bombardování!

Sešlápl jsem pedál na podlahu, abychom se rychle od toho pekla dostali co nejdál. Bylo zřejmé, že bombardování nebylo určeno nám, nás přece shora nemohl žádný letec vidět. Cílem byla Xijtra, sídlo Velkého sněmu Kopffüsslerů. Problém byl v tom, že jsme nebyli dost daleko.

Uvažoval jsem, jaké obrovské prostředky Němci používali - a zbytečně. Neobával jsem se, že by jeskyně nevydržela, na to byla chráněna příliš masivní skálou. Náhlé bombardování zabije nejspíš jenom strážce před jeskyní, ale možná ani ne, mají bystřejší sluch a stihnou se ukrýt. Na druhou stranu mi nikdo nemusel připomínat, že to vyvolá nepříjemné komplikace a vyjednávání s Kopffüsslery rozhodně nijak neusnadní.

Než jsem stačil zareagovat, stalo se to.

Oslnivý plamen vylétl přímo před Tigrem. Obě přední skla se rozlétla na malé střepinky a kabinu jsme měli rázem plnou hlíny, dýmu a skla. Zřejmě zbloudilá bomba - ale jak málo chybělo, aby nás strefila naplno!

Zabrzdil jsem poslepu. Měl jsem v očích hlínu, takže mi nic jiného nezbývalo.

„To jsme to dostali!“ ozval se vedle mě Kurt. Jeho hlas zněl normálně, byl asi v pořádku. Za námi stále duněla země, ale já jsem neviděl a nemohl jsem řídit.

„Mám plné ruce skleněných střepů,“ stěžoval si mi Kurt.

„Až se trochu rozkoukám, podívám se ti na to,“ utěšoval jsem ho.

„Oto - ukaž mi oči!“ vyjekl náhle Kurt. „Vždyť ty je máš - úplně vyražené!“

Krve by se ve mně nedořezal. Vždyť to ani moc nebolelo, říkal jsem

si, to přece není možné!

Dunění za našimi zády přestalo. Poslední vlna bombardérů Siegfried odhodila svůj smrtící náklad a otáčela se.

„Zavážu ti to," nabízel se Kurt.

„Jak jsi na tom ty?" naléhal jsem na něho.

„Stihl jsem tomu nastavit ruce," sděloval mi. „Mám plnou ruku skleněných střepinek, ale to je maličkost, stačím si to zavázat sám. Máš tu někde lékárničku?"

„Vzadu," ukázal jsem poslepu.

Kurt se obrátil a chvíli hledal v přihrádkách.

„Počkej chvilku, musím si vytahat střípky skla z kůže na rukou, píchá to jako ježek," omlouval se.

„Jen klid," utěšoval jsem jeho - ale vlastně i sebe. Oči jsou příliš důležité na to, aby je člověk ztratil. Zvláště teď, když jsem toho potřeboval tolik stihnout...

„Už to mám," obrátil se ke mně. „Ukaž, podívám se ti na to! Otoč se na světlo!"

Začalo mě píchat v pravém oku. Kurt mi tam lovil střípky skel pinsetou.

„Myslel jsem si to," řekl ustaraně. „Střepina skla přímo do oka. Myslím si, že máš pravé oko kaput."

Pak se mi podíval do druhého. A také v něm mě několikrát nepříjemně píchlo.

„Oto, máš obličej samé střepy," staral se. „Vytahal jsem ti dlouhé střepiny z očí, ale bojím se, že jsi o obě přišel. Chceš, abych ti vyndal i střepiny z obličeje?"

„Zkus to," povzdychl jsem si.

„V naší ulici je vynikající doktor, zná se s našimi, ten by se ti na to mohl podívat," spřádal plány Kurt.

„Zkusit to můžeme," souhlasil jsem. „Dneska nás zkrátka potkala smůla. Nemůžeme mít pořád štěstí... Vidíš, nám se to v autech nestává. Naše skla se sice také vysypou, ale zbudou z nich malé kostičky, které nejsou ostré. Vstaneš, smeteš si je s klína a je to."

„Jak je to možné?"

„Je to výrobou, říká se tomu tvrzení. Takové sklo jednak víc vydrží, ale hlavně je méně nebezpečné."

„My taková skla nemáme. Škoda. Ale co budeme dělat? Měl bych ti asi oči zavázat, ne?"

„Teče z toho hodně krev?"

„Ani ne," řekl nerozhodně. „Až se divím, jak málo krve ti vyteklo.

Já mám jenom rozpíchané ruce a krve bylo jako na porážce volů.“

„Víš co?“ napadlo mě. „Necháme to tak. Je lepší, když to samo zaschne, než aby to pod obvazem zhnisalo.“

„Jak myslíš,“ ustoupil nerozhodně.

„Umíš řídit?“ zeptal jsem se ho.

„Nemám vůdčí list a nikdy jsem neřídil.“

„Ve válce se může stát ledacos,“ rozhodl jsem. „Sedneš si místo mě a zkusíš to.“

„Já to ale opravdu neumím,“ bránil se.

„Tak se to naučíš,“ uťal jsem ho.

Vyměnili jsme se.

„Dole na podlaze máš tři pedály,“ začal jsem. „Nejmenší vpravo je plyn, uprostřed brzda a nalevo spojka...“

Nejdříve si to vyzkoušel bez motoru, pak nastartoval. Za mé pomoci zařadil jedničku a pomalu se rozjel.

„Výborně!“ chválil jsem ho. „S nohama se to musíš naučit tak, aby ses na ně nemusel vůbec podívat. Sleduj, kam jedeme a připrav se přeřadit. Ubrat plyn, spojku, šaltpáku, pustit spojku, přidat plyn. Výborně! Hned jedeme rychleji.“

Na to, že jsem měl podle Kurta obličej rozbitý na cucky a hlavně oči vypíchané, jsem se cítil nějak podezřele dobře. Jako když mě střelil Nordenův šofér. Ani tam jsem nepocítil nic než hlad - žádná horečka, žádný šok ani třes. Seděl jsem vedle Kurta klidně a nevzrušeně jako robot. Jen uvnitř ve mě hlodalo - bez očí je svět úplně jiný než s nimi...

Kurt přeřadil na trojku, ale větší rychlost jsem mu tady v lese vymluvil. Zatím nám to stačilo. Tiger pomalu sjel se svahu a zabočil na silnici. V serpentinách měl Kurt opravdu plné ruce práce a rychlost nebylo radno zvyšovat. Ale jeli jsme a to bylo důležité.

Projeli jsme pevnostmi Krvavá skála, Šedá tlama a Divoká svině, ale dozvěděl jsem se to jen z Kurtova komentáře. Kurt se trochu oťukal, dovolil si přeřadit na čtyřku a potom i na pětku, takže jsme po rovné silnici jeli stovkou.

„Nežeň se tolik,“ napomínal jsem ho. „Nechceš se přece vybourat. Už tak jsme dopadli dost špatně.“

Dobytými Brémami jsme jen projeli. Kurt zastřeným hlasem referoval o tom, co vidí. Hlas se mu trochu třásl - město se podobalo hřbitovu, mrtvoly prý bylo vidět všude. U benzínové pumpy se mu podařilo načepovat benzín. Pumpař prý ležel před vchodem do své budky - celý obsypaný brouky, jak říkal Kurt. Projeli jsme městem a vyjeli vyvrácenou bránou na silnici.

Kolín jsme objeli velikým obloukem lesem, nepotřebovali jsme

skončit u některé z kontrol. Kurt měl nejprve obavy, co kdybychom narazili na hlavonožce, ale ty jsem mu rozptýlil s tím, že sice nevidím, ale slyším a mohu mluvit, takže bych vyjednával i v tomto případě já. Podařilo se nám lesem objet město poměrně velkým obloukem, aniž bychom přitom narazili na hlídky hlavonožců. Bylo to podivné. Chystali se přece na město v brzké době vtrhnout - ale možná o nás věděli.

Konečně mi Kurt ulehčeně oznámil, že se blížíme k branám přístavního města Hamburku.

Před branou musel zastavit, protože se strážní střídali a nechali nás čekat venku. Kdyby byl Tiger vojenské vozidlo, jistě by nám otevřeli. Příliš nás nekontrolovali. Kurt jim ukázal své ofačované ruce a podotkl, že doprovází raněného. Nechali nás tedy projet a na víc se neptali. Je možné, že už dostali z Berlína avízo na Tigra a na mne, ale jednak bych měl být sám, za druhé mě nemohli čekat z opačného směru, než odkud jsem měl přijet.

Za několik minut jsme pomalu vjížděli do čtvrti, kde byl dům Kurtových rodičů.

Před rodným domem Kurt vystoupil, aby otevřel vrata. Pak opatrně zajel do zahrady. Zřejmě se jednalo o nějakou vilku. Když jsme byli uvnitř, požádal mě, abych opatrně vystoupil, že zavře vrata.

Vystoupil jsem a zůstal stát.

„Kdo tam?“ ozval se od domu sytý mužský hlas.

„To jsem já,“ odpověděl Kurt. Mezitím došel zpátky ke mně, vzal mě za ruku a opatrně vedl směrem k domu.

„Kurte, ty chlape!“

Podle zvuků bot nám muž vyběhl vstříc.

„Opatrně, tati,“ zarazil ho Kurt. „Kamarádovi vlétlo do obličeje sklo. Nemohl bys přivést pana Müllera?“

„Ach, pardon,“ zpozoroval Kurtův otec, že nebude všechno v pořádku. Asi nastal soumrak, že si toho všiml až zblízka. Odkvačil opačným směrem a brzy se ozvalo bouchnutí vrátek. Kurt mě zatím vedl dál do domu.

Na chodbě jsem se konečně mohl pozdravit s jeho matkou. Jmenovala se Alice, hlas měla velice příjemný, ale neviděl jsem ji. Zavedli mě do světnice, posadili na židli a vyzvali mě, ať si vyberu mezi kávou, čajem a čokoládou.

„Co se vám to stalo?“ starala se Kurtova matka.

Syn jí vysvětloval, že jsme byli v bitvě omylem zasypáni vlastními bombardéry.

„To je hrůza,“ zděsila se. „Slyšela jsem, že Siegfriedy jsou naprosto přesné. Jak se to mohlo stát?“

„Jedna bomba spadla trochu stranou,“ řekl stručně Kurt. „To se stá-

vá.“

Pískací čajník přerušil další rozhovory. Mezitím přišel Kurtův otec a vedl s sebou známého doktora ze sousedství.

„Tak mi předveďte pacienta!“ uslyšel jsem jeho hlas.

Nejspíš mu ukázali kde sedím, protože se ke mně přihrnul a beze slova mě uchopil za hlavu.

„Ukažte se,“ požádal mě. Pak si mě chvíli prohlížel.

„Potěš Bůh!“ zvážněl. „Mladíku, vypadá to, že nic víc už v životě neuvidíte.“

Pozorně si mě prohlížel. Zdálo se mi, že vidím světlo, ale nebyl jsem si tím jistý.

„Podejte mi, prosím, kus namočeného plátna,“ požádal po chvilce Kurta a jeho rodiče. „Zkusím mu alespoň ty skleněné střepy vytahat z obličeje.“

Chvíli mi omýval obličej, pinsetou lovil poslední zbytky skla, zabodaného do kůže a zbytků očí. Nervózně vrčel, když se mu nepodařilo vzít střípek správně pinsetou.

„Na to, že máte obličej plný krve, máte nějak podezřele málo ran. A nic nekrvácí, to je divné. No nic, přijdu se na to podívat hned po ránu.“

„Doktore, jste ženatý?“ zeptal jsem se doktora.

„Kdepak, vdovec,“ posteskl si doktor. „Žena mi zahynula ještě na staré Zemi.“

„Chtěl bych se zeptat - máte jako lékař auto?“

„Samozřejmě,“ podivil se mé otázce.

„Prosím vás, přijeďte zítra autem,“ poprosil jsem ho.

Asi jen Kurt chápal, co mě vedlo k tak nesmyslnému přání a všichni kolem se tomu jeden přes druhého divili.

„Pane Müller,“ zastal se mě Kurt, „zapřísahám vás, nic se neptejte - a přijeďte autem. Kamarád má k tomu moc dobré důvody.“

Doktor nejspíš udiveně pokyvoval hlavou, ale slíbil.

Jakmile odešel, nastalo konečně představování. Kurt před rodiči netajil, že jsem Čech, ale oni nebyli na svůj německý původ tak pyšní, jak jsem se obával.

„Dostal jsi dovolenou?“ zeptal se Kurta otec.

„Povím vám všechno, ale nejprve mi oba přísahejte, že to zůstane tajemství,“ zvážněl Kurt.

Rodiče se okamžitě zarazili. Přistoupili na to, ale dost váhavě, jako by něco vytušili.

„Zběhl jsem,“ oznámil jim vážně Kurt.

„Proboha, Kurte!“ zděsila se matka. „Co jsi to udělal?“

„Kdybych nezběhl, byl bych v této chvíli mrtev," odtušil Kurt. „Ota mě přemluvil na poslední chvíli."

„Co budeš dělat?" zvážněl podle hlasu i jeho otec.

„Chci utéci na Zem," řekl po pravdě. „Vyskytla se pro mě možnost, o jaké jsem dřív ani netušil. A chci, abyste šli se mnou. Hned ráno."

„Myslíš to tak, aby nás za tvé zběhnutí neodsoudili? Je hezké, že jsi na nás myslel," řekl otec, „ale neměl ses nás nejdřív zeptat na náš názor? Víš co to je, opustit všechno, co jsme tu celá léta stavěli?"

„Nejde o váš majetek," pokračoval naléhavě. „Majetek jen překáží a beztak nic nezachráníte. Zítra večer bude Hamburk mrtvým městem. Můžeme zachránit pouze toho, kdo se okamžitě sebere a odjede s námi."

„Jak to můžeš tvrdit?" vyjekla Kurtova matka.

„Víme to naprosto určitě," potvrdil jí vážně. „Hamburk zítra k večeru napadnou Kopffüsslerové a všechny lidi v něm povraždí. Tak se nedávno stalo v Lipsku, v Essenu, Mnichově a Brémách. Zachrání se jen ti, kdo odjedou s námi."

„Vždyť, pokud vím, Hamburk není ani obležený!" namítal Kurtův otec.

„Kopffüsslerové mají nějaké nové zbraně," vysvětloval mu Kurt. „Lipsko a Essen dobývali dlouho, ale Mnichov s Brémami padly mnohem rychleji. Nemůžeme se spoléhat na nic, než na okamžitý útěk. Kdo tu zůstane, zítra večer zemře."

Zdejší Němci o zesíleném quru hlavonožců nic nevěděli, ale zmínka o nových zbraních na ně zapůsobila.

„Proboha! A co Gerta?"

„Tu chci odvézt s námi," rychle odtušil Kurt.

„A její rodiče?"

„Museli bychom je nějak vylákat, ale obávám se, že nám neuvěří," zasmušil se Kurt. „Její táta je Nazi, určitě by mě běžel udat na Gestapo."

„Aha - proto chcete, aby doktor Müller přijel brzy ráno autem!" došlo až teď Kurtovu otci.

„Ano, doktora vezmeme s sebou, zaslouží si to. Vzpomeňte si rychle, koho dalšího bychom mohli přibrat? K doktorovi se do auta určitě vejdou tři lidé."

„Vzala bych Böckovy," navrhla Alice. „Mají dvě docela malé děti. Když je vezmou na klín, zbude ještě jedno místo."

„Počkej," zastavil ji otec rázně. „Odkud to vůbec víte? Nebylo by lepší upozornit na to vojenského velitele Hamburku majora Rittera? Kdyby se armáda včas připravila..."

„Vojenský velitel Hamburku o tom nejspíš ví," zalhal si trochu Kurt.

„Ujišťuji tě, že v Essenu se Wehrmacht na odpor postavil, ale město padlo a totéž čeká Hamburk. Zítra krátce po poledni začne Grossregenguss. Ochromí armádu a jakmile se setmí, nastane mela. Tak tomu bylo i v Essenu. Byl jsem rád, že jsem z toho vyvázl."

„Prosím tě, jakýpak Grossregenguss?" namítal otec. „Už týden je obloha bez mráčku!"

„Uvidíš zítra, tati!" ujistil ho Kurt. „Ale čím budeme v té chvíli od Hamburku dál, tím lépe pro nás."

„Kdyby tomu bylo jak říkáš, bylo by sebevraždou opustit pevné hradby města! Venku přece budou Kopffüssleři!"

„Naopak - jenom tak můžeme zůstat naživu," tvrdil Kurt. „Mami, tati, já toho vím strašně moc, věřte mi!"

„Neměli bychom vzít s sebou co nejvíce zásob?" napadlo otce. „Máme povinné železné zásoby podle požadavků ministra války a ještě další navíc."

„Vezměte. Tati, nalož to do auta. Já půjdu pro Gertu."

Oba Wernerové rychle odešli.

„Poslyšte, pane Oto," obrátila se na mě Kurtova matka Alice. „Vy o tom také něco víte?"

„Řekl bych, že ano," přiznal jsem unaveně. Měl jsem teď dost neveselé myšlenky. Ztráta očí je příliš velká cena, byť byla zaplacena za životy sedmi lidí. Snad to nebylo nadarmo, opakoval jsem si - ale příliš mě to neutěšovalo. Košile bývá bližší než kabát.

„Jak může Kurt předpovídat Grossregenguss, když o počasí neměl nikdy ani tu nejmenší povědomost?"

„Víme to od někoho, komu věříme," odtušil jsem.

Pokud mě chtěla Kurtova matka zabavit, abych nemyslel na to co se stalo, měl bych jí být vděčný, uvědomil jsem si. Asi bude lépe, když s ní budu chvíli rozmlouvat.

„A kam chcete jet?" pokračovala v otázkách.

„Syn vám to řekl. Na starou Zem."

„Poslyšte, vy jste ze Země, že? Máte takový... neněmecký přízvuk. Nemýlím se?"

„Ne, nemýlíte se," přikývl jsem.

„Je od vás hezké, že nám chcete pomáhat, ale - nemůžete přece vzít jenom nás a ostatní ponechat osudu, nemyslíte?"

„Můžeme pomoci jen vám a ostatní musíme ponechat jejich osudu," odpověděl jsem, možná tvrdším tónem, než jsem chtěl. Není něco pravdy na názoru, že mrzáci bývají často zlí?

„Bůh je mým svědkem, paní Wernerová, že jsem udělal vše, abych

zachránil celý Hamburk, věřte mi to, ale je to nad mé síly. Uvědomte si jedno. Hamburk stojí na místě dřívějšího velkého a důležitého města původních obyvatel tohoto světa. To město bylo zničeno Němci a sama existence města Hamburku je nemorální jako byla kdysi existence Sodomy a Gomory. Máme možnost zachránit pouze pár spravedlivých - ne víc než kolik jich pobereme do aut.“

„Poslyšte, co vám dává právo takhle mluvit?“ pokusila se na mě trochu útočit. „Mluvíte jako nějaký spasitel, ale kdo vlastně jste?“

„Jsem Čech ze Země, z vašeho původního domova. Pokouším se za vás Němce vyjednat váš návrat do staré vlasti.“

„S kým ale jednáte? S naší vládou, s císařem?“

„Myslíte Vůdce Adolfa Hitlera? Ne, s tím jednat nebudu.“

„S kým tedy? S kým byste mohl jednat větším právem, než s naší oficiální vládou?“

„Obrátím se na vládu Německé spolkové republiky. Doufám, že s ní váš návrat na Zem sjednám.“

„To není naše vláda, pane Oto,“ odtušila jemně. „Naše je vláda Vůdce. S jinou vládou nemá smysl se zdržovat.“

„Já to vidím jinak, paní Wernerová. Vláda Čtvrté Říše se zpronevěřila všemu a všem. Na Zemi všechny čeká šibenice. Na tomto světě Vůdce zrušil všechny dohody s místními obyvateli a zahájil proti nim vyhlazovací tažení. Vůdce je dnes v obou světech zločinec, se kterým nikdo vyjednávat nebude, protože mu už nikdo nevěří.“

„Jak můžete takhle mluvit o našem Vůdci?“ přerušila mě.

„Neobhajujte ho, paní Wernerová,“ odtušil jsem mírně.

„Musím! Je to náš nejvyšší představitel!“

„Je to zločinec, paní Wernerová. Přivedl do záhuby nejen Třetí Říši, ale i Čtvrtou.“

„Třetí Říši zničili židobolševici spolu s angloamerickým plutokratickým komplotem.“

„Není tomu tak, paní Wernerová,“ přerušil jsem ji značně nedůtklivě. „Válku začal Hitler, vzpomeňte si. Přepadli jste Polsko, Holandsko, Belgii, Francii, Anglii, Norsko i Rusko, většinou bez vyhlášení války. Hlasitě jste vytrubovali, jak brzy pokoříte celý svět. Divíte se, že se nakonec celý svět spojil proti vám?“

„Ano, to právě bylo to světové židovské spiknutí!“

„I kdyby to byla pravda, jako že není, Židů jste na Zemi pobili šest miliónů. A nebylo to v čestném boji. Bezbranné jste je vraždili po tisícovkách.“

„Židé jsou méněcenní. Museli nám uvolnit lebensraum.“

„Paní Wernerová, prosím vás, přestaňte. Jen z ohledu na vašeho syna jsem ochoten pro vás něco dělat, ačkoli se cítím příslušníkem národa, vámi označeného za méněcenný. Zamýšleli jste nás vyvraždit hned po Židech. Nemluvte mi o méněcenných rasách. Dnes jsou si na Zemi lidé rovni a nemáme rádi ty kdo sami sebe vyvyšují. A už vůbec, když tím pro oklamání svého svědomí odůvodňují vlastní i cizí zločiny. Kvůli záchraně vás a několika dalších Němců jsem dnes přišel o oči. A beze mne se nezachráníte, za to vám na tomto místě ručím."

„Ach, promiňte, vás jsem nemyslela," zarazila se.

„Myslela, paní Wernerová. Podle vašich ideologů všechny národy světa kromě vás Němců jsou méněcenné. Zůstaňme raději u tohoto světa. Rozšiřovali jste svůj lebensraum vybíjením původních obyvatel stejně jako kdysi v Evropě. A stejně jako v Evropě vás teď čeká trest. Možná krutý - ale spravedlivý."

„My jsme nikoho nevybíjeli!" vybuchla. „Před námi tady nikdo nebyl!"

„Omyl, paní Wernerová," zarazil jsem ji. „V tomto světě, který vám nepatří, byla před vámi velice vyspělá civilizace, která vám ze soucitu poskytla oblast Berlína a okolí, abyste měli kam jít, když vám hrozila smrt, jak jste tvrdili. Jenom tuto oblast obýváte podle dohod. Další města včetně Hamburku jste stavěli proti dohodám."

„Jaké dohody? Jaká civilizace? O čem to mluvíte?"

„Vy už si nepamatujete, kdo vás sem přijal, že? Přesněji řečeno, vy jste se to možná ani nedozvěděla. Váš Vůdce kdysi se zdejší civilizací dohodl, aby vás přijala. A váš Vůdce ty dohody porušil. Váš Vůdce je zločincem ve staré Zemi i tady. Neobhajujte ho, prosím vás."

„Ale proboha, s kým měly být jaké dohody? Vždyť tu žádná civilizace, o které mluvíte, nikdy nebyla!"

„Zapomínáte na hlavonožce? Nebo je jenom nepovažujete za civilizované?"

„Kopffüssleři? Ty opice?"

„Ano, právě ty mám na mysli."

„Co je to za civilizaci? Co vytvořili, co vykonali? Kde jsou jakékoliv její památky?"

„Civilizace hlavonožců je prostě jiného typu než naše, paní Wernerová. Ale nemůžete je podceňovat jen proto, že si nikdy nestavěli pyramidy, katedrály a vítězné oblouky. Žijí mnohem blíž k přírodě, ale dokázali toho víc než si myslíte. Dovedou ovládat počasí tohoto světa, objevili způsob, jak se dostat z jednoho vesmíru do druhého. To oni se první dostali do našeho světa, ne Norden, kterého považujete za objevitele a vynálezce. On si jen

přivlastnil jejich prostředky.“

„Jak tohle můžete tvrdit?“

„Vím to.“

„Kde máte jaký důkaz?“

„Ten brzy uvidíte. Kopffüsslerové vás přepraví do vašeho starého domova.“

„Snad jste... snad jste se s nimi nespojili?“

„Uzavřel jsem s nimi nějaké dohody, ale ne proto, abych je podporoval proti Němcům. Chci tady obnovit mír.“

„Takže - snad vám nakonec neřekli, že vyvraždí Hamburk?“

„Ano, řekli.“

„A co vy?“

„Protestoval jsem proti tomu. Bohužel marně.“

„Tak jaképak s nimi dohody, když je chtějí porušit?“

„Oni žádné dohody neporuší. Oni jen nepřistoupili na můj návrh odstěhovat na Zem všechny Němce. Slíbili, že budu moci odstěhovat Němce z oblasti Berlína. Ještě se s nimi dohaduji o dalších městech a možná něco uhádám. Ale Hamburk - ten to už nebude.“

„A není to od vás trochu - nelidské?“

Měla teď v hlase nepříjemně konfrontační tón, ale věděl jsem, že se jím nesmím strhnout.

„Má být nelidské, že se vás snažím zachránit?“

„Ne - myslím tím spolčovat se s těmi bestiemi.“ řekla co nejjedovatěji.

Nadechl jsem se.

„Tak aby bylo mezi námi jasno, paní Wernerová, na prvním místě se budete muset naučit tyto bytosti respektovat. Nejen jako rozumné tvory rovnocenné lidem, ale především jako pány tohoto světa. Ano, tento svět je jejich. Vy jste tu vetřelci a tak s vámi budou zacházet. To je podle mě spravedlivé. Jen se snažím zmírnit dopad na ty, kdo za to nemohou.“

„Tohle přece nemůžete říkat!“ urazila se.

„Mohu. Vy sama jste je před chvílí nazvala opicemi. Vím, je to pro vás tvrdé, ale oni jsou v mnoha směrech na vyšší úrovni než my. Oni by mohli nazývat nebezpečnými opicemi nás - máme k tomu mnohem blíž. Představte si je jako své domácí pány a uvědomte si, že jste od nich právě dostali výpověď za ničení jejich země a vraždy jejich dětí. Není to tak daleko od pravdy.“

„Ale oni nás chtějí vyvraždit. Řekl jste to!“

Hlas se jí třásl - nejspíš brečela.

„I kdyby vás vyhubili do posledního, vy jste jich zabili mnohem víc.

A že jste se chystali vyvraždit je úplně, o tom také není pochyb. My na Zemi můžeme litovat, že jste setkání dvou vyspělých civilizací zneužili pro jejich znepřátelení.“

Chvíli bylo ticho.

„Ale přece - jste snad člověk, ne? Já vím, vy Češi nás Němce nemáte v lásce, ale máte k nám přece blíž! Já mám jen jednoho syna a nechci o něho přijít!“

Tón jejího hlasu byl skoro prosebný.

„To s tím vůbec nesouvisí,“ řekl jsem klidně. „Kdyby byl na mém místě některý z dnešních Němců, zhrozil by se asi nad vámi také. Všimněte si, prosím, nesnažím se, aby zvítězili Kopffüssleři. To je i beze mě skoro jisté. Já jen chci, aby přežilo aspoň pár Němců. Paní Alice, je mi moc líto lidí, co zemřeli a ještě zemřou. Ale není v mých silách zachránit ty sedmdesát čtyři tisíce lidí z Hamburku. Musím být rád, že odtud dostanu vás. Vzal bych vás víc, ale taková akce by se určitě prozradila a kdo by ji překazil? Nejspíš vaši vojáci! Budu rád, když přežijete vy a možná pár vašich známých. A to i za cenu mých očí, protože kdybych se nerozhodl doprovodit vašeho syna, viděl bych dodnes, ale vy byste zemřeli.“

Konečně přišli otec se synem Wernerovi a vysvobodili mě. Povečeřeli jsme mlčky typický německý eintopf a potom si mě Kurt zavedl po schodech do podkrovní místnosti.

„Bude se vám tu spát dobře,“ ujišťovala mě Kurtova matka už zase tím dobrosrdečným tónem, jako při našem příjezdu.

„Ráno uvidíme,“ řekl jsem. „Dobrou noc.“

Ještě jsem ale zaslechl, jak na schodech řekla ke svému muži: „Chudák - byl skoro árijského typu - a už nic neuvidí. Škoda ho!“

„Dobrou noc, Oto,“ přál mi Kurt.

„Dobrou,“ odvětil jsem. „Co Gerta?“

„Já... já jsem ji oklamal,“ přiznal tiše. „Řekl jsem jí, aby si se mnou zítra ráno vyjela na malý výlet. Souhlasila, ale netuším co udělá, až se dozví pravdu.“

„Dostane se tak jako ty do situace, kdy to nebude vůbec záležet na jejím mínění,“ ujistil jsem ho.

*****

Exodus

Ráno se Wernerovi vzbudili dřív, ale nechtěli nás rušit, takže jsme proti původnímu plánu vstávali později. Byli jsme tím sice odpočatější, ale snížila se nám časová rezerva a to už tak dobré nebylo.

Na druhou stranu jsem zažil příjemné překvapení, ačkoliv jsem to dopředu trochu tušil.

Otevřel jsem oči - a opět jsem viděl.

Včera kolem poledne byly propíchané skleněnými střepy, ale přes noc se mi natolik zregenerovaly, že jsem aspoň trochu viděl. Ne sice ostře jako dříve, ale i to by se ještě mohlo časem srovnat.

První na mě vytřeštil oči Kurt, když mě budil a já jsem na něho pohlédl.

„Oto - ty vidíš!“ vyjekl, jako kdyby spatřil zázrak.

Ono to vlastně nebylo daleko od pravdy.

„Víš přece, že mám neobvyklé schopnosti,“ ubezpečil jsem ho, jakoby šlo o něco normálního.

Věděl jsem, že se mi všechno hojí rychle, ale u očí jsem si nebyl tak jist. Oko je přece jen složitý orgán. Když jsem se podíval do zrcadla, nebylo to nijak slavné. Měl jsem sice oči jako dřív, ale zatím to byly jen malinké korálky zapadlé hluboko v očních důlcích a když jsem zavřel jedno víčko, oko za ním zapadlo, až to vypadalo, že žádné nemám. Musel jsem pořád vypadat hrozně - ale pevně jsem věřil, že se to časem vylepší a budu jako dřív. Nálada se mi pochopitelně okamžitě zvedla a byl jsem v této chvíli spokojený.

Postupně se nestačili divit Kurtovi rodiče a nejvíc pak doktor Müller, který ráno skutečně přijel autem na návštěvu za těžkým pacientem.

Teprve dnes jsem si mohl pořádně prohlédnout hostitele, Kurtovy rodiče.

Otec Klaus Werner byl trochu silnější postavy, oblečený podle zdejší módy v lesklém, zeleném civilním obleku. Matka Alice byla o něco štíhlejší a měla na sobě rovněž křiklavé, světle modré šaty s volány a vodorovnými červenými pruhy. Na můj vkus to bylo poněkud křiklavé, ale nešť. Střih zdejších krejčovských výtvorů se příliš nezměnil, sako zůstalo sakem a kalhoty se také nezměnily, zato barvy se velice lišily od předválečné šedi.

Doktor Johann Müller byl oblečený střídmě - měl na sobě doktorský bílý plášť. Měl bílé vlasy a byl určitě nejstarší.

„Člověče - jste vy vůbec člověk?“ vyjekl, když mě uviděl bez cizí pomoci vstoupit do pokoje.

„Snad mi nechcete upřít lidství?“ usmál jsem se na něho.

„Mám sto chutí přisvědčit,“ zabručel. „Ukažte mi prosím ten zázrak!“

Strpěl jsem jeho zájem, i že mi do očí svítil lampičkou. Když skončil, jenom vrtěl hlavou.

„Kdybych to včera sám neviděl, neuvěřil bych tomu. Dnes se mi tomu také nechce věřit. Málo platné, je to zázrak.“

V krátkosti jsme ho s Kurtem požádali, aby s námi odejel z města a vzal na ten výlet i další rodinu ze sousedství. Na rovinu jsme mu sdělili, že Hamburk je odsouzen ke zkáze.

„To je... to je hrozné!“ zděsil se, jak jsme čekali.

„Je to příšerné,“ přikývl jsem. „Ale nedá se nic dělat. Za tři hodiny začne liják a pár hodin nato vraždění.“

„Nemýlíte se, mladý muži?“ podivil se doktor. „Jakýpak liják? Venku je krásný den, obloha je bez jediného mráčku.“

„Kurte, dojdi pro Gertu a Böckovy,“ požádal jsem rychle kamaráda. Ten rychle odkvačil.

„Máte dost benzínu?“ obrátil jsem se na doktora.

„Nemám. Musel bych natankovat.“

„Pojedeme pohromadě,“ rozhodl jsem. „Také bych si raději doplnil palivo, ale v nejhorším máme nějaké zásoby.“

Böckovi přišli nejdřív. Přinesli obě své děti, dvouletou dcerušku a čtyřletého chlapce. Byli pochopitelně vystrašení na nejvyšší míru, protože Kurt je už informoval, co se děje. Wernerovi zaujali místa na zadních sedadlech Tigra, Böckovy jsme posadili do auta k doktorovi. Doktorovo autíčko bohužel nebylo na zamýšlenou výpravu nejvhodnější. Malý červený kabriolet s lehkou plátěnou střechou neposkytoval dostatečné bezpečí, ale neměli jsme jinou možnost výběru. Pan Werner mi z dílny přinesl skleněnou desku a hned ji diamantem ořízl na formát poloviny předního skla Tigra. Druhou polovinu jsme už nesehnali, ale nahradila ji zvednutá pancéřová deska. Tigru se snížil rozhled, ale počítal jsem, že v očekávaném dešti beztak pojedeme pomalu.

Kurt nám brzy přivedl Gertu Müncherovou, docela pohledné děvče s modrýma očima a blond vlasy, zapletenými do copu. Ve tváři dolíčky Shirley Temple a trochu ustaraný úsměv, ale na cestu byla oblečená ze všech nejlépe. Měla na sobě fialovou sukni, bílou halenku a přes ramena kabátek.

„Budete se muset posadit dozadu,“ požádal jsem ji, když mi opatrně podávala ruku na seznámení. „Wernerovi se trochu sesednou a místo se jistě najde.“

„Pan Werner by si měl přesednout dopředu, Kurt dozadu,“ navrho-

vala nesměle. „Kurt je určitě štíhlejší.“

„A kromě toho by vám jistě nevadilo mačkat se na něho, nemýlím se?“ usmál jsem se.

Gerta zrudla, ale neodpověděla. Jen po mně blýskla okem, ale když viděla, jak se usmívám, nakonec se také usmála.

„Kurt bude řídit,“ vysvětloval jsem jí. „Vedle něho budu sedět já a budu se starat, aby nás nic nezaskočilo.“

„Vždyť má zraněné ruce!“ namítala Gerta.

„A neumí řídit,“ přidal se Kurtův otec.

„Možná se vyměníme, až projedeme bránou,“ řekl jsem.

„Pokud nás pustí ven,“ zvážněl otec Werner.

„Nebojte se, pustí nás,“ odpověděl jsem rovněž tak vážně a potěžkal významně pouzdro s pistolí.

„S pistolkou byste se chtěl měřit s hlídkou?“ zděsil se otec Werner.

„Máte vlastně pravdu,“ podíval jsem se na něho a pistoli nechal být. „Bude-li třeba, vystačím si s holýma rukama. Tím hůř pro toho, kdo se nám postaví.“

Kurt trochu zbledl a polkl, ale neřekl nic.

Opatrně s Tigrem vycouval na ulici. Vystoupil jsem také, abych zavřel vrata.

Na ulici se ozvalo kvílení pneumatik. Veliké černé auto s emblémy SS se nám smykem postavilo do cesty a zastavilo. Vyskočili z něj tři chlapi v černých uniformách s pistolemi v rukou, dva vojíni a jeden důstojník.

„Vojenská policie!“ vykřikl. „Ruce vzhůru!“

Kurt za volantem Tigra zesinal. Leknutím úplně ztuhl. To bylo ovšem nejlepší, co mohl udělat, protože mi nechal volné pole k rozhodování.

„Copak se děje, pánové?“ začal jsem se přehnaně okázale divit. Klidně jsem zdvihl ruce a popošel jsem k nim.

„Máme příkaz zatknout Kurta Wernera. Jste to snad vy?“

„Ne,“ odtušil jsem. „Proč ho máte zatknout?“

„Je to zběh,“ odsekl důstojník. „Obdrželi jsme hlášení, že se pokusí ukrývat doma u rodičů. Máme příkaz sebrat celou rodinu, pokud se to ukáže jako pravda. Kdo jste vlastně vy? Ostatně, i kdybyste byl u nich jenom na návštěvě, jste také podezřelý a půjdete s námi!“

Pro mě to znamenalo, že nezbývá nic jiného. Tři muži SS se naráz zhroutili na dlažbu ulice. U auta se otevřely dveře a řidič se na mě pokusil namířit pistoli, jenomže byl příliš pomalý. Blesk ho skosil dříve než mrkl.

Gerta v našem autě zděšením vykřikla.

Obrátil jsem se směrem k ostatním.

„Máme o auto víc,“ zavolal jsem. „Rychle, koho vezmeme?“

„Navrhla bych manžele Königovy," ozvala se pohotově paní Alice Wernerová, ačkoliv se jí také slyšitelně třásl hlas.

„Bydlí támhle naproti!" ukázal mi Kurt.

Vběhl jsem do označeného domku. Ve velkém pokoji tam seděla u snídaně veliká rodina. Pět dětí, od patnáctiletého kluka po malé půlroční mimino.

„Blíží se k nám katastrofa. Popadněte děti a všichni za mnou!" nařídil jsem zkoprnělým rodičům.

Naštěstí byli tak překvapení, že se nesnažili odporovat. Bez velkých protestů se zvedli od stolu, matka vzala na ruku nejmenší mimino, otec dvouletou holčičku a já jsem popadl za ruce dvě prostřední děti.

„To tu máme všechno nechat?" podivil se nejstarší kluk.

„Ano," ujistil jsem ho. „Až se to přežene, vrátíte se."

Vyběhli jsme na ulici, kde se začali shromažďovat první čumilové. Bylo mi jasné, že musíme pryč. Mrtvoly SS rozhodně nikoho nenechávaly na pochybách, že se něco děje. Přiskočil jsem k autu s emblémy SS a bez velkých cavyků vytáhl mrtvolu řidiče na ulici. Než se manželé Königovi stačili rozkoukat, děti s rodiči jsem nacpal dozadu do esesáckého auta, nasedl a nastartoval.

„Jedeme!" křikl jsem se na Kurta.

Vyjel jsem jako první. Ve zpětném zrcátku jsem spatřil rozjíždějícího se Tigra a za ním červený kabriolet doktora. Bez problémů jsme vyjeli na výpadovou silnici. Kurt mě tam předjel a volal na mě okénkem, že nás povede. Nechal jsem ho a stáhl se za něho. Situace se nám trochu zkomplikovala, ale další zachráněná rodina za to určitě stála.

„Prosím vás," oslovil mě zezadu otec König, „co se to tu vlastně děje?"

„Na Hamburk se žene pohroma," ujistil jsem ho. „Není čas zachraňovat ostatní, jestli se nedostaneme ven, zůstaneme tam také."

„Jaká pohroma?" nechápala matka Königová.

„Stejná, jaká potkala Lipsko, Essen, Mnichov a Brémy."

„Kopffüsslerové!" vyjekla Königová.

„Proboha - snad nás nechcete vézt z města ven? Vždyť je to sebevražda!" začal teprve teď protestovat pan König.

„Není," ujistil jsem ho. „Vím dobře, co dělám. Jen držte děti na klíně a spolehněte se na nás."

„Kdo vlastně jede s námi?" ohlížel se König.

„Wernerovi, Böckovi a doktor Johann Müller," vypočítal jsem mu všechny.

„Doktor Müller také?" přeptal se ulehčeně König.

„Znáte snad jeho auto, ne?“

„Ano - a doktor Müller by jistě neudělal nic špatného,“ uklidnil se.

„Ale co ti mrtví vojáci?“ špitla nesměle Königová.

„Chtěli zatknout mladého Kurta Wernera,“ vysvětlil jsem jim to v rychlosti. „Když se Kurt dozvěděl, co se to žene na Hamburk, chtěl zachránit své rodiče a proti rozkazu utekl od jednotky. Je to zběhnutí, ale řekl bych, že na to měl právo, přinejmenším morální. Ostatně - i vám to nejspíš zachrání život. Měli byste mu být vděční.“

„Nechali jsme tam babičku!“ vyjekla Königová.

„Jste-li věřící, modlete se za její duši,“ zahučel jsem temně. „Víc pro ni nemůžete udělat.“

„Opravdu se nemůžeme vrátit?“ smlouval König zoufale.

„Vidíte tu hradbu mraků?“ ukázal jsem přímo před nás.

„Ano - zřejmě bude pršet.“

„To je totiž jedna ze zbraní hlavonožců. Průtrž mračen ochromí akceschopnost armády, kdežto jim vůbec nevadí.“

„Jak to můžete tak jistě tvrdit?“

„Proboha, už se mě neptejte,“ vybuchl jsem. „Vím to. Což nevidíte, jak se to rychle blíží?“

Vyjeli jsme ze zastavěné části města a blížili se rychle ke zdi, která měla město chránit. Mraky se mezitím přesunuly nad nás. Nastalo šero, ale zatím z nich nespadla ani kapka.

Zatroubil jsem na Kurta a začal ho předjíždět. Teď bylo nutné, abych jel jako první já. Kurt to pochopil a zvolnil.

Blížili jsme se ke strážnici. Zdálky jsem zatroubil, aby nám otevřeli. Strážní zřejmě viděli černé auto SS a brána se začala otevírat, ale několik vojáků vyběhlo ven a snažilo se zastavit Tigra a doktorovo auto.

Mohl bych prostě šlápnout na plyn a projet? Ano, ale co kdyby po nás začali střílet? Tiger byl obrněné vozidlo, ale nedokázal jsem si představit, co by to udělalo s doktorovým lehkým kabrioletem. Proto jsem zastavil u vojáků, vyskočil ven - a sežehl je bleskem. Ze strážnice vyběhli čtyři další vojáci. Padli hned ve dveřích. Rozběhl jsem se, přeskočil je a vtrhl dovnitř. Byli tady ještě dva, nedrželi sice zbraně v rukou pohotově ke střelbě, ale když viděli, že nejsem ani já ozbrojen, začali sahat po automatech. Nezbylo mi, než je zlikvidovat také.

Brána naštěstí zůstala otevřená. Po chvilce zůstala za námi a kolona našich nesourodých vozidel mířila po výpadové dálnici na Kolín.

„Proboha - co se to dělo?“ zeptal se mě König, jakmile jsme se rozjeli. „Takhle přece vůbec nevypadá legální akce. Vy jste - zabíjel naše vojáky!“

„Poslyšte, pane König," obrátil jsem se na něho klidně. „Jak jistě víte, dvěma pánům nelze sloužit. Sejdou-li se dva naprosto neslučitelné úkoly, musíte si vybrat jeden z nich. Rozhodl jsem se, že z Hamburku zachráním alespoň pár rodin. Ti vojáci by mi v tom mohli zabránit. Proto jsem je zabil."

„Ale - jak? Takové zbraně neznáme! Vždyť jsem viděl, jak vám z prstů sršely blesky! Nebo jsem viděl špatně?"

„Viděl jste dobře," ujistil jsem ho.

„Co to máte za zbraně? Ukažte mi je, prosím!"

„Nemám u sebe žádné zbraně. Já sám jsem tou zbraní. Mám prostě schopnost metat blesky."

„Vy jste - ďábel!" vydechl König.

„To snad ne!" opáčil jsem. „Odkdy ďábel zachraňuje lidi? Nebojte se, není v tom nic pekelného."

Ačkoliv... nevím, pomyslel jsem si. Už jsem zabil tolik Němců, že by se nevešli do jednoho autobusu. A to nemluvím o nepřímých zabitích. Nejspíš jsem, byť neúmyslně, způsobil výbuch Nordenovy laboratoře. Fakt je, že jsem Nordenův stroj poškodil. Výbuch nastal, když se Němci pokoušeli poškozený stroj spustit. Bez Nordena se o to raději neměli pokoušet. Připojit nabité kondenzátory do zkratu asi nemohlo dopadnout jinak než - implozí kondenzátorů. Ještě že se tak stalo až poté, co jsem se dostal ven.

Ujeli jsme skoro dvacet kilometrů. Pak jsem signalizoval Kurtovi, abychom zastavili.

Zastavili jsme na kraji silnice pod stromy. Těžké jakoby olověné mraky pokrývaly oblohu a setmělo se tak, že bychom beztak museli svítit. Navrhl jsem krátkou přestávku a žádal Kurta, aby otevřel pár konzerv.

„Měli bychom více šetřit," navrhoval doktor Müller. „Já například vůbec nemám hlad, vždyť ještě není poledne."

„Zato já už dál nemohu," povzdychl jsem si. „Musím se teď hned najíst, padám slabostí."

„Nejste nemocný?" staral se doktor.

„Nebojte se. Musel jsem vydat mnohem víc energie, než je běžné. To musím co nejdřív doplnit."

„Poslyšte - opravdu jste musel vojáky zabíjet?" vyčítavě se na mě obrátila Gerta. „Vám jich nebylo líto?"

„Kdyby stříleli, mohli zabít přinejmenším Böckovy, nebo doktora," ujišťoval jsem ji omluvným tónem. „Můžete-li si vybrat jen ze dvou zel, musíte si vybrat to menší. Menší zlo bylo zabít vojáky. Za pár hodin budou tak jako tak mrtví."

„Podívejte se nad Hamburk!" ukazoval všem Kurt.

Nad odsouzeným městem se začalo tvořit hotové čarodějné kolo

hustých černých mračen. Začaly šlehat blesky a hrom byl slyšet až sem. Ale to zřejmě nestačilo a další černá mračna se tam valila přímo přes nás.

„Už nám věříte, že bude Grossregenguss?“ obrátil jsem se na manžele Wernerovy.

„Měl jste pravdu - ale je to příšerné!“ otřásla se Alice Wernerová.

Začal jsem se rychle krmit lžící přímo z otevřené masové konzervy. Ostatní buď neměli hlad, nebo nedokázali jíst při pomyšlení, co se za chvíli stane.

„Pojedeme,“ rozhodl jsem po chvilce. „Ale přesedneme si. Kurt pojede s autem SS a já opět s Tigrem. Pojedu první, na mě nebudou hlavonožci útočit. Doktor pojede druhý a Kurt až na konci. Řekl bych, že tomu dešti neunikneme. Pamatujte si, pojedeme velice pomalu, třeba jen dvacítkou. Jak jste na tom s benzínem?“

„Nestihli jsme nakoupit,“ stěžoval si doktor. „Budu brzy na dně.“

„Máme tři kanystry a kdyby to nešlo jinak, vezmu vás na lano,“ ujišťoval jsem ho. „Možná by ale bylo lepší, kdyby si Böckovi přesedli ke Kurtovi. Má větší, pohodlnější a kromě toho asi bezpečnější auto.“

Rychle jsme v nové sestavě opět nasedli a vyrazili.

Stihli jsme to na poslední chvíli. Jakmile jsme ujeli po dálnici sto, možná dvě stě metrů, spustil se liják. Už jsem to jednou zažil, teď se to opakovalo. Proudy vody se na nás valily, jako kdyby na nás někdo vyléval kýble. Přední sklo bylo jen nouzově spravené a voda mi crčela na nohy. Moje oči byly pořád ještě slabší a civěl jsem před sebe, abychom do něčeho nenarazili. Podle dohody jsem naplno svítil jen já, doktor i Kurt jeli podle koncových světel auta před nimi.

Mraky se ale přemisťovaly nad Hamburk a brzy jsme vyjeli z největšího deště. Vzpomněl jsem si, co se asi děje za námi a trochu jsem se otřásl hrůzou. Představa, že lidé v děsivém dešti zůstávají pod střechami domů a roje hlavonožců rychle postupují městem, vnikají do domů a modrými blesky likvidují lidi po stovkách, nebyla nijak příjemná. Jakkoliv jsem dávno chápal roztrpčení Kopffüsslerů nad tím, co všechno jim Němci po celá desetiletí prováděli, jejich pomsta byla strašlivá.

Dojeli jsme do míst, kde už bylo sucho. Tady nepadla ani kapka, ačkoliv nad těmito místy táhly mraky, obsahující snad tisíce tun vody. Přidal jsem trochu, ale když jsem pohlédl do zpětného zrcátka zdali mě zbývající auta sledují, spatřil jsem, jak doktorovo auto zastavuje a rychle bliká světly.

Zastavil jsem také a opatrně k němu zacouval.

„Došel mi benzín,“ hlásil doktor.

„Dolejeme, jen klid,“ rozhodl jsem.

Doktor otevřel kapotu, já jsem přinesl kanystr a nalili jsme benzín

do nádrže.

„Někdo by si mohl přesednout ke mně," navrhoval doktor. „Mám tu prázdno."

„Nebudeme se zdržovat," zavrtěl jsem hlavou. „Jedeme."

Zvýšili jsme rychlost až na sto kilometrů v hodině. Víc jsem nechtěl jet, musel jsem brát v úvahu, že Kurt si nemusí být jistý - řídil teprve druhou cestu v životě. Nicméně nám i tak cesta rychle ubíhala.

Brána města Kolín byla vyvrácená a bez ostrahy. Projeli jsme opatrně městem. Sháněl jsem se po benzínu, ale první ze všech pump na kterou jsme narazili hořela vysokým plamenem. Teprve u druhé jsme si nabrali benzín do nádrží i kanystrů. Museli jsme pumpovat ručně - ve městě už nešel elektrický proud. Všude kolem se povalovaly mrtvoly a zejména ženy naší kolony se na to dívaly s hrůzou. Ležící lidé nevypadali jako mrtví, spíš jen jakoby spali, ale věděl jsem dobře, že jim už dávno srdce nebijí. Za chvíli se tu objeví první brouci a pustí se do hodokvasu.

„Takhle dopadne i Hamburk?" ptal se mě doktor Müller.

„Ano, přesně tak," přikývl jsem. „Chtěl jsem tomu nějak zabránit, ale nešlo to."

Vyrazili jsme dál za mrazivého ticha ve všech autech. Co viděli, všem vzalo dech. Bohužel jsme si to zopakovali ještě v Brémách, kterými jsme rovněž projížděli. Tam to bylo horší v tom smyslu, že město bylo vyvražděné již před několika dny a mrtvoly byly nejen v rozkladu, ale už ponicené hmyzem. Byl to ještě příšernější pohled než v Kolíně.

Další zastávku jsme si udělali v pevnosti Divoká svině. Také zde bylo nádvoří pokryté mrtvými vojáky, na kterých už hodovali brouci i několik stovek krabovitých tvorů dlef, velikých asi jako kočka. Nebyl čas lidi pohřbívat - dlefové to brzy udělají také.

Bylo celkem pochopitelné, že se nikomu nechtělo opustit relativní bezpečí kabiny auta. Obešel jsem tedy nádvoří sám a posbíral odhozené zbraně a munici. Všichni muži naší malé výpravy dostali pistoli a krabici nábojů, ale všechny jsem varoval, aby proboha nestříleli po hlavonožcích, i kdybychom je potkali. Obešel jsem také obrněná auta, nehybně stojící na nádvoří, ale získal jsem jen jeden kanystr benzínu.

Pak jsme opět nasedli a dříve než slunce zapadlo, našlo nás v lese nedaleko od hnízda Xijtra.

Prvního hlavonožce jsme potkali nedaleko silnice. Stál nám v cestě a očividně na nás čekal.

„Je v hnízdě Xijtra něco nového?" zastavil jsem u něho.

„Ano," odtušil hlavonožec. „Shodili na nás bílý oheň. Hlavní vchod je zasypaný. Povedu vás jinudy."

Poté se rozběhl lesem doprava.

Jel jsem za ním a ostatní nás následovali, ale po chvíli jsem si zezadu všiml zuřivého blikání světlometů. Doktorův kabriolet uvízl a nemohl dál. Bylo to pochopitelné, nebylo to přece terénní vozidlo. Rovněž auto SS mělo problémy, ale bylo vidět, že je aspoň o třídu lepší.

Zastavil jsem a zacouval. Hlavonožec se rovněž zastavil a následoval nás.

„Nebylo by nakonec lepší nechat auto tady? Nasednete si ke mně," navrhoval jsem mu.

„Vy nevíte, jak těžce se člověk loučí i s pouhými věcmi, že?" odtušil doktor.

„Jsou chvíle, kdy člověk musí ponechat na místě všechno, ačkoliv mu nezbyde nic než holé ruce," podotkl jsem.

„Ale tady snad je možné nějaké řešení," smlouval doktor.

„Vezmu vás na lano," souhlasil jsem nakonec.

„A co ten?" ukazoval doktor s obavami na Kopffüsslera.

„Neublíží nám," ujistil jsem ho. „Dokud budeme dodržovat příměří, nemusíme se jich obávat."

„I když teď možná vyvražďují Hamburk?"

„Hamburk je už v této chvíli mrtvé město. Ale to je jiná záležitost. Vy jste začali válku, příměří platí jen pro mne a pro ty, kdo jsou se mnou."

Uvázali jsme doktorovo auto na lano, nasedli a jeli za naším vůdcem. Bylo to velice divné cestování. Hlavonožec se před námi na svých devíti chapadlech zdánlivě jen vznášel - a tachometr nám přitom ukazoval šedesátku a byl jsem rád, že sleduji cestu.

Konečně jsme se dostali k otvoru další jeskyně. Byl dost velký, abychom zajeli s auty až dovnitř a náš vůdce tam také bez velkého vysvětlování zamířil. Rozsvítil jsem reflektory, ale jeskyně nevedla daleko. Brzy jsme dorazili do rozšířené prostory a museli jsme zastavit. Všechny další chodby byly menší než profil auta.

Bylo tu světlo, vycházející z velkého modravě svítícího kamene zavěšeného pod stropem jeskyně. Napadlo mě, že zdejší tvorové asi vidí v jiném spektru než my lidé, ale vzpomněl jsem si hned, že je tomu opravdu tak. Uvědomil jsem si také, že i tato znalost mi byla dodána Kopffüsslery.

Čekala nás Uaxio a delegace dvaceti dalších. Vystoupil jsem a přivítal se s nimi.

„Přivezl jsi lidi, které jsi chtěl zachránit?" optala se mě Uaxio.

„Ano," přikývl jsem.

„Co s nimi zamýšlíš?"

„Budou tady muset počkat, než vyjednám jejich přijetí na staré Ze-

mi.“

„Nemáš dělat jeden krok, dokud jsi neudělal předchozí,“ napomenula mě Uaxio. „Co uděláš s těmi lidmi?“

„K tomu jste mě donutili,“ vyčetl jsem jí. „Nějaké místo se pro ně snad najde. V nejhorším se budou muset spokojit se sedadly aut. Máme nějaké zásoby. Potřeboval bych teď hlavně spojení se Zemí.“

„Pojď s námi,“ řekla. „Kus odtud je jedna menší jeskyně. Tam by se mohli přestěhovat a odpočinout si; potřebují to.“

„Díky,“ odtušil jsem. „Jak víš, že potřebují odpočinek?“

„Známe vás - možná lépe, než se znáte sami.“

Obešel jsem všechna tři auta a všem sdělil, že prozatím budou ubytováni v jedné boční jeskyni, kam bude nutné odnést zásoby a připravit lůžka. Zašel jsem tam s Kurtem. Byli jsme příjemně překvapeni, neboť podlaha byla pokryta houbovitou hmotou, na které se docela měkce leželo. Vůbec to nevypadalo špatně. Stačilo odstěhovat se sem i s dětmi.

„Co budeš dělat ty a co my?“ zeptal se mě Kurt.

„Vy tady počkáte, jednání na Zemi povedu já,“ řekl jsem. „Znám to tam nejlépe. Ty bys měl ostatní povzbudit, zdají se mi nějak skleslí. Až bude třeba, práce se pro všechny najde a na Zemi už vůbec nebudete vědět, kam dřív skočit.“

Podali jsme si ruce a pak jsme se vrátili k ostatním.

„Budete nějakou dobu v nepohodlí,“ oznamoval jsem všem, když jsme se s Kurtem vrátili. „Ale musíte to nějak vydržet. Šetřte zásobami, neprovokujte hlavonožce - a potom se uvidí. Brzy se k vám vrátím.“

„Ty tu s námi nebudeš?“ vyjekla Gerta.

„Budu mít jinou zábavu,“ usmál jsem se na ni. „Musíš si zatím vystačit s Kurtem.“

*****

Pomocná ruka z USA

Zavedli mě do podzemí. Zde byly stroje hlavonožců, jenom vzdáleně podobné Nordenovým. Namísto obrovských ocelových konstrukcí vypadaly mnohem nenápadněji - jako balvany.

„Nejjednodušší je otevřít propust v místech, kde se naše vesmíry kryjí," vysvětloval mi jeden z vědců.

Věděl jsem to - bylo to součástí znalostí, které jsem od hlavonožců tak snadno získal. Ale on pokračoval dál.

„Jedině gravitace se projevuje z jednoho vesmíru směrem do druhého. Díky tomu se planety i hvězdy v našich vesmírech udržují navzájem v rovnováze. Tam, kde se nachází náš svět, je v jiném vesmíru Země. Kde je slunce, je slunce i v druhém vesmíru. Ale není všechno stejné. Země má ještě další, menší oběžnici, která tady chybí. Její vliv je zde nesmírně slabý, ale dost silný na to, abychom jej změřili a vypočítali. Tak jsme vlastně přišli na existenci vašeho světa. Možná je to příčinou, že se náš svět otáčí jinou rychlostí než Země, ale to už jsme opět na mokřadle dohadů. Otevřeme-li propust do druhého vesmíru dnes, bude ukazovat jinam než za půl roku."

„Máte aspoň tušení, kde se otevře?"

„Ano," ujistil mě vědec. „Podívej se, máme tu obraz vaší Země, jak jsme jej vytvořili během našich minulých pokusů."

Zavedl mě do vedlejší jeskyně, kde se ve vzduchu vznášel obrovský, nejméně pětimetrový globus. Nebyl nikde zavěšený, přesto nepadal. Zobrazoval povrch naší Země tak podrobně, že jsem poznával jednotlivá místa. Ale nejen Zemi. Obraz se za chvíli proměnil a ukazoval teď Novou Zemi. Viděl jsem města jako na dlani a našel jsem snadno i zdejší hnízdo Xijtru.

„Kdybychom otevřeli propust dnes a projel bys skrz ni se svým strojem, objevil by ses na Zemi asi tady..."

Obraz se opět změnil a vědcovo chapadlo ukazovalo někam na východní pobřeží Spojených států. To vůbec nebylo špatné, naopak. Bylo by asi lepší jednat tady v USA než v Evropě.

„Místo mi vyhovuje," řekl jsem rychle.

„Dobrá - pojedeš tam i se svým strojem," rozhodl vědec. „Dáme ti něco, co nám umožní navzájem se neustále domlouvat a současně nám bude ukazovat tvoji polohu."

Poznal jsem ten předmět. Stejný měl onen pilot, který mě na Zemi zajal a přivlekl sem.

„Čím dřív začneme - tím lépe," přikývl jsem.

Opět jsem nasedl do Tigra. Byl prázdný. Všechen náklad, zásoby i

drobnosti rodiny Wernerů i slečny Gerty Müncherové byly zatím přenesené do jejich dočasného působiště.

„Následuj mě," poručil mi jeden z hlavonožců.

Otočil jsem auto a chodbou vyjel ven. Pak jsme jeli kus lesem, než jsme dorazili na planinu, přeoranou a pokrytou krátery. Bylo to skoro tři kilometry od první vybombardované planiny, ale i zde nedávno vybuchovaly těžké bomby svrhované tryskovými Siegfriedy. Teď tu byla na malé planince půda srovnána do roviny.

„Až uvidíš modré světélko, rozjeď se proti němu," dával mi instrukce jeden z asistentů.

Světélko vzplanulo. Zařadil jsem jedničku, přidal plyn. Tiger se prudce rozjel, až od jeho šesti kol létala hlína na všechny strany.

Spatřil jsem modravý ovál, ale nebyl položen vodorovně, nýbrž svisle. Luplo mi v uších, přímo proti mně se znenadání zvedl vichr a hlína se počala vzdouvat, jako kdyby ji hrnula radlice obrovského buldozeru. Propust spojovala místa dvou různých vesmírů, která se vzájemně pomalu pohybovala.

Tiger projel propustí a hnal se dál, ale už jsem brzdil.

*****

Zastavil jsem na rozsáhlé louce se vzrostlými stromy. Kolem nás byly samé vysoké budovy. Jednalo se nejspíš o park nebo podobnou lokalitu, hlavně že tu bylo místo.

Zastavil jsem, zabrzdil a vysunul se z kabiny.

„Člověče, co to vyvádíte?" ozvalo se za mnou anglicky.

Zezadu ke mně přibíhal - typický americký policista.

„Už nic - právě jsem přijel," odpověděl jsem mu vesele.

„Ano, ale odkud?" doběhl ke mně.

„Na to bych se rád podíval. Dovolíte?"

Obrátil jsem se nazpět po stopách pneumatik Tigra. Byly v měkké hlíně jasně vytlačeny asi třicet metrů, pak - náhle končily. V těch místech byla hlína nahrnuta, takže vytvářela skoro půlmetrový násep a dál stejně hluboký příkop.

„Ptám se vás podruhé: co tu vlastně vyvádíte?" opakoval policista netrpělivě.

„Vidíte ty stopy?" ukázal jsem mu před sebe.

„Vidím. Co se to tu dělo?"

„Poslyšte, nemáte u sebe vysílačku nebo telefon?" zeptal jsem se ho zdánlivě bez souvislosti.

„Mám," odsekl. „Ale vy půjdete se mnou na stanici. Pro rušení veřejného pořádku."

„Zůstanu tady - a vy mi sem zavolejte presidenta."

Podíval se na mě překvapeně.

„Co jste to chtěl? Zbláznil jste se? Koho chcete volat?"

„Zavolejte vaší vysílačkou presidentovi Spojených států, slyšel jste mě dobře," opakoval jsem.

„Leda vašeho právníka," uchopil mě za loket. „Nedělejte hlouposti, půjdete se mnou. Cokoliv od této chvíle řeknete, může být použito proti vám..."

V té chvíli mě pustil a zhroutil se na zem. Nechtěl jsem mu ublížit, ale vyslal jsem slabý blesk - nejspíš podvědomě. Zachytil jsem ho, položil na trávník a odběhl pro lékárničku do Tigra. Neležela tam, asi ji prve Němci s ostatními věcmi odnesli do jeskyně.

Naštěstí se policista začal probírat sám. Trochu jsem mu v tom pomáhal - popleskával ho po tvářích.

„Promiňte," omlouval jsem se. „Nechtěl jsem vám ublížit, ale raději se mě nedotýkejte. Nepochopil jste, že přicházím ze světa mimo Zemi?"

„Vy - nejste člověk?" vytřeštil na mě oči.

„Říkám si člověk," ujistil jsem ho. „Jenomže nepřicházím ze Země, ale z jiného světa. Chápete?"

„A co tady... chcete?" Pomohl jsem mu posadit se.

„Mám diplomatickou misi," ujistil jsem ho. „Chci navázat kontakty mezi dvěma civilizacemi. S kým mohu jednat? Myslím, že president bude tou nejvhodnější osobou, nemyslíte?"

„Ano, ovšem," zakoktal a pomalu vstal. Byl ještě trochu omámený.

„Tu vysílačku," radil jsem mu.

Vytáhl radiotelefon a rychle s někým diskutoval. Drmolil slova, rozuměl jsem sotva každému pátému.

„Je mi líto, ale musel jsem zavolat hlídku," obrátil se ke mně. „Já o něčem takovém nemohu rozhodovat."

„Zavolejte si, koho chcete," souhlasil jsem. „Měl byste ale své kolegy varovat, aby se mě nedotýkali. Nikomu nechci ubližovat, ale pochopte, jsem tak trochu elektrický muž."

„Tak vy přece jen nejste člověk?"

„Ale ovšemže jsem, stejně jako vy. Ale přišel jsem k vám z jiného světa a nepatrně se lišíme. Lidé ze Země například nemají elektrický orgán a proto musím s vámi jednat opatrně, abych vám neublížil. Ublížit vám nechci, věřte mi."

Za chvíli přijelo s houkáním policejní auto. Vyskočili z něj tři poli-

cisté a hnali se přes trávník přímo k nám.

„Doufám, že mě nebudou ohrožovat zbraněmi," řekl jsem.

„Proč by to dělali?"

„Nevím - vy Američané jste prý schopní hned střílet."

„Jak to víte? Nebojte se nás tolik," ujišťoval mě.

„Nebojím se vás, bojím se o vás," odtušil jsem. „Jsem na mírové misi a nechci nikomu ublížit, ale kdyby tady kdokoliv ohrožoval mou integritu, špatně by dopadl."

Policisté mezitím došli až k nám.

„To že má být mimozemšťan?" řekl první nedůvěřivě.

„Chcete důkaz?" odtušil jsem. „Půjčte mi, prosím, vaši čepici!"

Půjčil mi ji s nedůvěrou. Vyhodil jsem ji vzhůru - a pak jsem do ní vyslal své blesky. Modravě to zasršelo, čepice ve vzduchu vzplanula a hořela i po dopadu na zem.

„Doufám, že vám to jako důkaz stačilo. Vy něco takového nedokážete. Omlouvám se za tu čepici, ale pochopte, tady jde o kontakt dvou civilizací, z toho jedné mimozemské."

„Stačilo nám to," vydechl policista.

„Takže radši k věci," pokračoval jsem. „Dokážete zavolat telefonem nebo jakýmkoliv jiným způsobem presidenta?"

Pokusili se o to, ale po chvilce mě odkázali na svého šéfa na stanici. Ten si naštěstí rady věděl a dovolal se na kompetentnější místa.

„Přijmete pozvání k presidentovi?" sdělili mi.

„Proto jsem tu," souhlasil jsem. „Chtěl jsem se ve vašem světě objevit co nejblíž Washingtonu."

„Pozoruhodná přesnost! Nacházíme se pouze pět kilometrů od Bílého Domu! Zamknete si vaše auto?"

„To bude asi horší," povzdychl jsem si. „Ve světě, odkud přicházím, nejsou zloději a tedy ani zámky. Nemohli byste mi to trochu pohlídat?"

„To je - mimozemské auto?" vyjádřil se s respektem jeden z policistů.

„Jistě. Klidně se posaďte dovnitř, sedí se v něm dobře. Je totiž stavěné pro lidi."

„Jak se to řídí?"

„Jako pozemská auta. Zbytečně se v něm neprojíždějte, bude v něm málo paliva. Možná by jezdilo na pozemský benzín, ale rád bych se s ním ještě vrátil."

Naložili mě do policejního auta a vyrazili jsme.

Policisté spustili houkačku, aby si vynutili přednost. Jeli jsme jak o závodech, až jsme zastavili u velké bělostné budovy se sloupořadím.

„President vás očekává,“ ujistili mě.

*****

Vyšli jsme po schodišti a vstoupili dovnitř. Bylo vidět, že je naprosto nečekaná návštěva trochu zaskočila. Až na pár fotografů nás nikdo nečekal, museli jsme jít do presidentovy pracovny.

Teprve tam jsem se ocitl tváří v tvář presidentovi.

Přivítal mě prostě, podáním ruky.

„Říkali, že přicházíte z jiného světa,“ nadhodil.

„Ano, je to pravda,“ přikývl jsem. „Svět odkud přicházím je dvojníkem Země.“

„Jak se jmenuje?“

„Místní obyvatelé mu sice nějak říkají, ale pro nás lidi je to nevyslovitelné. Můžeme si to nazývat jak chceme, já mu říkám Q-Země.“

„Je to daleko?“

„Není,“ odtušil jsem. „Střed Q-Země je totiž totožný se středem naší Země. Q-Země se nachází v paralelním vesmíru. Tenhle termín jste možná mohl slyšet.“

„Neslyšel - ale dá se to pochopit. Třeba jako Alenka za zrcadlem?“

„Třeba tak,“ přikývl jsem.

„Chcete zřejmě navázat diplomatické vztahy vaší Q-Země se Spojenými státy - nebo rovnou s celým lidstvem?“

„Oboje,“ řekl jsem. „Ale nejprve ze všeho bych vás chtěl požádat o pomoc.“

„Copak?“ podíval se na mě udiveně. „Máte na té Q-Zemi nějaké potíže? Jak bychom vám mohli pomoci?“

Začal jsem mu vyprávět o azylu, který Kopffüsslerové na konci Druhé světové války poskytli Němcům a o tom, jak se za to Němci odvděčili.

„Současná situace je taková:“ končil jsem. „Němcům hrozí úplné vyhubení. Mimozemšťané jim začali ničit město po městu a zatlačují je do enklávy, kterou jim na počátku vyhradili. Ale to není všechno. Mimozemšťané rozhodli, že nebudou trpět ve svém světě návštěvníky, kteří se chovají jako vetřelci a Němci se budou muset všichni odstěhovat zpátky na Zem.“

„Aha - a vy chcete, aby je Země přijala?“

„To je první, o co chci požádat,“ přikývl jsem. „Možná se bude zdát, že by se o ně mělo postarat především Německo, ale to nevidím dobře. Jedná se o milión lidí a horší je, že to jsou fašisté. Bylo by asi lépe, kdyby je přijala Amerika. Bude nutné trochu je... převychovat.“

„Chápu. Ještě něco jiného?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Další problém je v tom, že Němci odmítají jakákoliv jednání, ačkoliv jim všem hrozí vyhubení. Mimozemšťané jsou trochu vstřícnější, ale jejich trpělivost dávno přetekla a rozhodli se Němce vyvraždit. Nejprve musíme přesvědčit Němce, aby začali jednat. A musíme začít rychle. Podařilo se mi sjednat jen půl roku příměří.“

„Vy nepatříte k Němcům?“

„Ne. Jsem Čech. Nechtějte v této chvíli vědět, jak jsem se tam dostal. Důležité je, že jsem pochopil vážnost situace a začal jsem s vyjednáváním, ale teď už nutně potřebuji vaši pomoc. Jeden člověk znamená příliš málo.“

„Co tedy potřebujete především?“

„Především dostatečně silnou vysílačku pro střední vlny, aby ji mohli poslouchat všichni Němci.“

„Snadno zařídím,“ přikývl.

„To není všechno,“ pokračoval jsem. „Vysílačku bude asi nutné chránit. Němci nebudou váhat použít i vojenskou sílu, aby ji zničili. Nejlepší by bylo, kdybyste nám půjčili jednu vyzbrojenou letadlovou loď. Mohla by nejen vysílat, ale také sama sebe chránit. Jakmile kampaň úspěšně skončí, vrátíme ji zpět na Zem.“

„Mohli bychom vám ji poskytnout, ale je otázkou, jak to všechno dopravit do vašeho světa.“

„Dopravu nechte na nás.“

„Jak odhadujete vojenskou sílu Němců?“

„Nebude malá,“ odtušil jsem vážně. „Němci v novém světě poněkud zaostali, ale ne příliš. Mají tam tisíce tryskových letadel. Slyšel jsem o nich, že nepřekračují rychlost zvuku, ale mohou nést tuny bomb, raket a nejspíš i torpéd.“

„Mají rakety?“

„Ano. Neřízené, ale jejich palebná síla je velká.“

„Poskytnete tyto informace našim vojenským expertům?“

„Samozřejmě.“

„Pak to nechme na ně. Myslím, že vám mohu slíbit pomoc, jakou jsou Spojené státy schopné poskytnout.“

„Druhou otázkou je, zdali jste schopní přijmout Němce, kteří by se měli vrátit.“

„Kolik jich bude?“

„Původně jich byl milión, ale to číslo se stále snižuje. Jde o rychlost. Budeme-li váhat déle než půl roku, nebude už koho zachraňovat.“

„A co původní obyvatelé planety? Co o nich soudíte? Jsou to zřejmě

nepřátelské bytosti. Nebudou nám dělat potíže?“

„Dohodl jsem s nimi půlroční příměří, více od nich není možné žádat. Uvědomte si, že jich Němci polovinu vyvraždili a oni nemají trpělivost nechat se dál vybíjet.“

„Jde mi o něco jiného. Nemyslíte, že by mohli po odsunu Němců na Zem proniknout za nimi a škodit nám?“

„Nezdá se, že by nám chtěli škodit. Mám v úmyslu jednat s nimi i potom. Myslím si, že na mě dají a k definitivnímu přerušení kontaktů nedojde, ačkoliv jsou u nich snahy tohoto druhu patrné.“

„Uvědomujete si, když to dokážete, zasloužíte se o první přátelský kontakt s mimozemskou civilizací v dějinách?“

„Jistě. Ten kontakt započal na konci Druhé světové války a zpočátku přátelský byl, ale Němci nám to zkazili.“

„Zajímavé. Od konce Druhé světové války se stále častěji objevují zprávy o UFO. Jak to spolu souvisí?“

„Tím si nejsem jistý, ale řekl bych, že nijak.“

„Podle čeho tak soudíte?“

„Němci taková letadla nemají a Kopffüssleři také ne.“

„Dobrá, věřím vám.“

Že Němci nemají letadla, podobající se UFO, tím jsem si byl skoro jist. Méně už tím, že tady není žádná souvislost. Nordenovy propusti mohly zanechávat na Zemi modravé kotouče, které by z dálky bylo možné za UFO považovat. Ale nechtěl jsem se zbytečně zaplétat a raději jsem všechno popřel.

Poté mě president pozval na večeři, ale omluvil jsem se mu s tím, že si na oficiality budu muset najít čas později. S tím jsme se rozešli. President pak odešel zařizovat další schůzky a všechno, co bude třeba.

*****

Teprve teď se na mě vrhli reportéři, kteří se dozvěděli o návštěvě z vesmíru.

Odpovídal jsem jim ale značně zdrženlivě. Nemělo smyslu prozrazovat jim dopředu tajné plány, zejména když jsem neměl jistotu, že dobře dopadnou.

Nabízeli mi milióny dolarů, vezmu-li s sebou někoho při svém návratu do světa mimozemšťanů. Rázně jsem je odmítl.

„Jde o život - a nebudu mít sílu chránit nikoho navíc.“

Jeden reportér mi vnutil alespoň digitální fotoaparát, včetně malého počítače, na jehož disk by bylo možné ukládat získané fotografie. Přijal jsem

jej, ale další už jsem opět odmítal s tím, že nebudu mít čas pořizovat reportáže.

Reportér, který mi půjčil svůj fotoaparát, za jakoukoliv zprávu nabízel sto tisíc dolarů předem.

„Chcete-li mít něco exkluzívního, zkuste zjistit, co se zatím stalo s mou rodinou," navrhl jsem mu. „Ty peníze jim pošlete, bude to malá náplast na to, že jsem jim tak záhadně zmizel."

Popsal jsem jim svůj pozemský domov a hlavně rodinu. Jak rád bych nechal všeho a vrátil se domů, ale - odsoudil bych tím milión lidí k smrti a to by byla strašná zátěž svědomí.

„Vy jste Čech?" divil se reportér od ABC, jak jsem hádal podle symbolu na mikrofonu v jeho ruce. „Slyšeli jsme, že máte jakési neznámé elektrické orgány a mysleli jsme si, že jste mimozemšťan."

„Pocházím ze Země, ale - teď už jsem tak trochu součástí druhého světa," povzdychl jsem si.

„Vy se nechcete vrátit k rodině?"

„Určitě se chci co nejdříve vrátit, ale mnohem přednější je, aby se naše světy nerozešly definitivně a ve zlém."

Pak novináře vypoklonkovali a já jsem měl delší rozhovor s vojenskými experty. Šlo o zajištění bezpečí pro americké letadlové lodi. Experti nakonec rozhodli vyslat dvě, aby při nezdaru jedné z nich druhá v misi pokračovala. Bylo to podle mě velmi prozíravé rozhodnutí a neměl jsem důvod stavět se proti.

Sepsali jsme dlouhé seznamy a pak jsem se rozloučil.

„Musím to jít dojednat s mimozemšťany," vysvětloval jsem všem, když jsem opět nasedal do policejního auta.

Vrátili mě k Tigru, který stál dosud v parku, obklopený už tisícihlavými davy.

„Proboha, nemohli byste ty lidi odsud vyklidit? Umíte si představit, co by se stalo, kdyby se propust otevřela přímo mezi tolika diváky? Viděl jste, jak snadno hrnula hlínu? Je to strašná síla, nepodceňujte ji."

Policejní sbory měly dostatečnou sílu k vyklizení celého parku, trvalo jim to však skoro hodinu. Mezitím se trochu setmělo. Uvědomoval jsem si, že také na planetě Kopffüsslerů už bude večer.

Stiskl jsem tlačítko volání.

Daleko od místa, kde jsem se vynořil, se objevilo malé modré světélko. Nasedl jsem do Tigra, nastartoval a otočil. Pak jsem se prudce rozjel za modrým světélkem. Davy lidí to sledovaly se zatajeným dechem. Světélko se totiž pohybovalo. Pomalu se blížilo k okraji parku. Nejvyšší čas - jinak by se mohlo stát, že propust začne hrnout silnici nebo domy.

Stiskl jsem druhé tlačítko, signál otevření propusti.

Deset metrů přede mnou vzplál modrý kruh. Na okamžik se v něm objevily stromy, hustý les - a zahlédl jsem tam také siluetu jednoho z Kopfüsslerů. Projel jsem bránou a ta se za mnou ihned rozplynula.

Přede mnou nebyla plošina, ale rozbombardovaný úsek lesa a ačkoliv jsem sešlápl brzdy, Tiger setrvačností vletěl do kráteru po bombě. Naštěstí tu nebyla voda a brzdy vykonaly své, přesto mě to vymrštilo z místa a bolestivě jsem naletěl na volant. Volant okamžitě praskl a zkroutil se, ale to bylo nepatrné poškození.

„Oto, nech tu všechno a prchej odtud!“ doběhl mě varovat jeden hlavonožec. „Před hodinou tady Němci shazovali červený oheň a už se sem blíží další!“

Popadl jsem alespoň brašnu se zapůjčeným fotoaparátem a s počítačem, kam jsem se chystal pořídit nějaké záběry. Rychle jsem vyskočil ven a škrábal se po stěně kráteru.

„Moment - nenechávejte mě tu!“ ozvalo se za mnou.

Z kabiny Tigra se hrabal čiperný americký reportér. Nesl si malou videokameru a tašku s ostatními potřebami.

„Sakra, člověče, omrzel vás život?“ vykřikl jsem na něho rozzlobeně. „Podejte mi ruku! Utíkáme pryč - za chvíli sem začnou padat bomby!“

„Vážně?“ vytřeštil oči.

„To si povíme potom. Teď prcháme! Za mnou!“

Běželi jsme vedle sebe za stínem hlavonožce, který nás vedl co nejschůdnější cestou do bezpečí. Hlavonožci slyšeli mnohem lépe než já, protože až těsně u vchodu jeskyně jsem z dálky zaslechl svištivý hluk leteckých turbín.

Okamžik poté, co jsme se ocitli v hloubce jeskyně, země zaduněla pod výbuchy bomb.

„Člověče, jak jste se tam dostal?“ zaútočil jsem tvrdě na mladíka.

„Normálně,“ zazubil se. „Když se nikdo nedíval, zalezl jsem do vašeho auta a schoval se pod zadními sedadly.“

„Jak to, že se nikdo nedíval? Měli to auto hlídat!“

„Mám kamarády, kteří se začali jakoby prát a zatímco je policie trhala od sebe, proklouzl jsem.“

„Málem jste to odnesl. Slyšíte?“

Bomby tady v jeskyni duněly jako zemětřesení.

„Jenomže já jsem dostal příkaz od šéfa, že mám udělat co mě napadne, abych se sem dostal s vámi.“

„Když vám šéf nařídí sjet Niagarské vodopády na neckách, uděláte to taky?“

„Byl jsem pevně rozhodnut držet se vás jako klíště! Ale musím tady pořídit aspoň jednu videokazetu.“

„Může být,“ vzdal jsem to. „Jak se jmenujete?“

„Johnny Rock, CNN.“

„Já jsem Oto Vávra. Umíte německy?“

„Ani slovo,“ zarazil se.

„Tady se mluví německy, víte?“

„Mimozemšťané také?“

„Ne, jejich řeč je pro nás neslyšitelná. Když oni chtějí mluvit s námi lidmi, mluví německy.“

„Nevadí, on to potom někdo přeloží,“ mávl rukou.

„Možná. Ale budete se muset setsakra starat o to, abyste se dostal domů. Poslyšte, znáte vy nejdůležitější pravidlo reportéra?“

„Samosebou. Být tam, kde se něco děje.“

„Omyl. Vrátit se a pokud možno se zdravou kůží. Někdy to bývá obtížnější než dostat se tam, kde se něco děje.“

*****

Letadlová loď Nimitz

Jednání s Kopffüsslery bylo tentokrát velice krátké.

Potvrdil jsem jim oficiálně, že vláda Spojených států na své území převezme všechny Němce, kteří se vzdají a dají se odeslat na Zem některou z propustí. Tím by měl být problém nepřátelství vyřešen.

Současně jsem je požádal o přesun dvou velkých lodí do jednoho z oceánů. Sněm hnízda Xijtra to schválil, vybral pro tuto akci Severní oceán a slíbil otevřít propusti podle mých požadavků, ale současně požadoval, aby na obou lodích bylo umístěno několik pozorovatelů hlavonožců, alespoň po dvou na každou loď.

Reportér CNN Johnny Rock natočil na videokazetu krátkou reportáž s Němci, odhodlanými vrátit se na Zem jako první. Skupinka však vypadala dost nešťastně. Jen Kurt a Gerta se na nový svět těšili, u ostatních převažovaly obavy z nejisté budoucnosti.

Jakmile odletěly bombardéry, vypravilo se na místo, kde jsem nechal Tigra, několik Kopffüsslerů. Vrátili se s dobrou zprávou. Auto bylo v kráteru přece jen chráněné před bombami a dostalo jen několik menších zásahů střepinami. Kabina byla proděravěná, ale nic víc. Došel jsem tam a vyjel z kráteru. Měli jsme opět tři auta, mohli jsme tedy uvažovat o cestě do Ameriky.

Stala se však nemilá věc. Mezitím se mezi našimi světy zvětšil úhlový rozdíl. Vědomosti od hlavonožců mi naštěstí pomáhaly přesně spočítat, kde se co na Zemi i tady nachází. Abychom se jako předtím vynořili v parku poblíž Bílého domu, museli jsme odjet daleko do lesů Rheinlandu. Rozhodl jsem se zbytečně nečekat. Reportéra Johnnyho Rocka jsem přidělil do auta k doktoru Müllerovi, lehký kabriolet jsme přivázali na lano a vyjeli do noci.

„V téhle tmě se nedá nic natáčet!“ stěžoval si Johnny, ještě než nasedl.

„Co natočíte, to budete mít. Řekl bych, že lepší záběry nesežene nikdo,“ utěšoval jsem ho.

Objeli jsme rozbombardovanou část lesa a brzy jsme opět jeli nepoškozenou přírodou. Ale teď byla tmavá a nepřívětivá jako ve strašidelném snu - nebo filmu. Jeli jsme lesem, kudy nikdo nechodil a můj orientační smysl, podpořený znalostmi hlavonožců, stále věděl, kde se nacházíme. Nejen tady, ale i na Zemi nacházející se v paralelním vesmíru.

Konečně, skoro po třech stech kilometrů jízdy lesem, kdy jsme museli párkrát zastavit a doplňovat z kanystrů benzín, jsme byli na místě.

Modravé světélko se objevilo přímo před námi. Šlápl jsem na pedál plynu a Tiger se opět s vervou vrhl vpřed. Vichr se tentokrát téměř nekonal, vítr se sice zvedl, ale ne příliš silný. Mohlo by to znamenat, že je na obou planetách shodný atmosférický tlak, alespoň místně? Nemínil jsem se tím zdržovat. Prorazil jsem vrstvou hlíny, kterou před sebou hrnula propust a jel jsem dál, aby měl za mnou místo i Kurt se svým vozem.

V téže chvíli se rozzářily stovky reflektorů. Zastavili jsme. Všechna tři auta stála v parku, obklopená davy lidí. Blýskaly fleše, tiše předly videokamery.

„Konečná stanice," oznámil jsem s úsměvem pasažérům.

Vystupovali jsme jeden po druhém.

Konečně se k nám rozběhlo několik policistů a s nimi asi nějaké významné osobnosti, protože ostatní lidé byli stále udržovaní kordónem policistů v uctivé vzdálenosti.

„Vítám vás mezi námi," dal se do řeči jeden z těch VIP. Mluvil německy, takže mu Němci rozuměli. „Vaše stará vlast se rozhodla přijmout vás do ochrany."

„My jsme v Německu?" zeptal se mě potichu Kurt.

„Ne, v Americe," odtušil jsem nahlas. „Vaše stará vlast je přece celá Země."

Pak jsem požádal o doprovod této skupinky. Ubytování jim okamžitě zajistili v hotelu, dokonce je poskytli zdarma. Pro podnik to bude jistě úžasná reklama.

„Budeme se muset zřejmě rozloučit, Kurte," podával jsem kamarádovi ruku.

„Proč?" divil se. „Už mě nechceš?"

„O to nejde," zavrtěl jsem hlavou. „Jsi fajn kluk, budu na tebe vzpomínat a jestli to všechno dobře dopadne, určitě mě čekej, navštívím tě. Ale ty teď máš jiné povinnosti. Máš tady Gertu - je to sirotek. Postarej se o ni, to je teď tvá nejvyšší povinnost. A budeš muset pomáhat i ostatním. Možná se sem brzy začnou stěhovat další krajané. Budeš je tu možná uvádět do nového života."

„Nevím," sklonil trochu hlavu.

„Poradím ti," usmál jsem se na něho. „Prodejte všechna tři auta. Určitě vám za ně nabídnou nejvyšší možnou cenu, je to kuriozita, jaká zde ještě nebyla. Neprodávejte pod milión dolarů za kus, i když je Tiger tak pocuchaný. Jejich hlavní cena je, že jsme je použili k útěku. Vyhlaste na ně dražbu a uvidíte, budete mít slušný kapitál do začátku."

„A co ty?"

„Nebudu Tigra postrádat. O mě se neboj, přece víš, jaké mívám štěs-

tí.“

„Štěstí? Budeš je potřebovat,“ potřásl mi rukou.

„Ty také,“ řekl jsem. „Podívej se, vy tady budete muset vytvořit mezi Američany co nejlepší dojem o Němcích. Za vámi sem možná přijdou i zarytí Nazi, ti vám mohou celkový dojem pěkně pokazit. Postarejte se, abyste tu měli respekt, aby se říkalo - to jsou poctiví Němci.“

*****

Odvezli mě na letiště a pokračoval jsem malým tryskovým letadlem přes celé Státy na vojenskou základnu, kde na mě už čekala helikoptéra US Navy. Přesedl jsem na ni a dlouho jsme pak letěli nad modrými vlnami Pacifiku, až se dole před námi objevily siluety dvou obrovských letadlových lodí.

Dosedli jsme na palubu jedné z nich. Okamžitě mě odvedli na kapitánský můstek. Teprve tam jsem si sundal přílbu.

„Admirál George Thompson, váš velitel,“ představil se mi vysoký, šlachovitý chlapík. „Vítám vás na atomové letadlové lodi US námořnictva Nimitz.“

„Ota Vávra,“ podal jsem mu ruku. „Můžeme začít. Seřaďte lodi za sebou. Dodali vám instrukce, jak jsme se dohodli?“

„Ano, mám je tady,“ ukázal si prstem na čelo.

„Na každé lodi jsou připravena letadla?“

„Ano, přesně podle dohod.“

„Dobrá - pojedeme,“ souhlasil jsem. Stiskl jsem knoflík na vysílačce. Chvíli to trvalo, ale pak se objevilo modravé světélko přímo před přídí naší lodi. Měli jsme tři čtvrtiny maximální rychlosti a blížili jsme se k němu.

„Jak to říkali vaši kosmonauté na Měsíci? Je to malinký krůček, ale obrovský skok pro lidstvo?“

Stiskl jsem druhý knoflík. Před námi vzplanulo obrovské modré kolo. Polovina byla nad hladinou, zbytek pod ní. Také admirál Thompson vydal povel a loď ještě zrychlila. Zahučelo to, proti nám se vzedmul silný vítr a hnal před sebou vlny, ale na atomovou loď to bylo jako pavučina pro slona. Modravé kolo pomalu proplulo kolem nás, mělo ještě několik desítek metrů rezervy. Byla to prozatím největší propust, jaká byla mezi dvěma světy otevřena. Věděl jsem, že hlavonožce stála část energetických rezerv, ale splnili slib. Doufali, že my budeme naopak plnit náš závazek.

„Jsme na druhé straně,“ oznámil mi admirál Thompson.

„Vítám vás na Q-Zemi,“ přikývl jsem. „Vyšlete letadla na hlídkování, prosím, jak bylo domluveno.“

Admirál vydal pokyny. Krátce poté letadlová loď prudce katapulto-

vala pětici bitevních letadel a čtyři průzkumná.

Propustí mezitím proplouvala druhá letadlová loď, rovněž americká Enterprise.

„Ať nám dají najevo, až budou na druhé straně," požádal jsem admirála. „Propust je velice energeticky náročná."

„Zařídím," přikývl.

Napadlo mě, že by bylo lepší, kdyby lodě stály a propust se pohybovala, bylo by to přinejmenším rychlejší. Řekl jsem si, že to projednám s hlavonožci, až na to bude čas.

„Budu potřebovat helikoptéru s posádkou," požadoval jsem dále. „Musíme navázat spojení se zdejšími obyvateli. Určitě víte, že projevili přání navštívit nás."

„Však už se na ně těším," usmál se admirál. „Doufám, že vypadají tak, jako na televizních záběrech CNN Headline."

„Já zase doufám, že před nimi neutečete," oplatil jsem mu úsměv.

„Prosím vás! Snad nás tak nepodceňujete? Víte, jak se už všichni těšíme na bytosti, které nám mohou místo rukou podat chapadlo? Celá posádka je napjatá jako dítě před pohádkou!"

„Máte je mít," slíbil jsem.

Opět jsem si nasadil přílbu, sestoupil na letovou palubu a doběhl k čekajícímu vrtulníku.

„Musíme letět východně," informoval jsem pilota.

„Vím," křičel na mě. „Z lodi nás trvale sledují radarem a než doletíme, budou mít hoši od průzkumu pořádné mapy. Pak nám je předají jako data a my si je tu necháme zobrazit."

„Prima," pochvaloval jsem si. „Tak se mi to líbí."

Vrtulník se hnal nízko nad vlnami Severního oceánu a nad námi ve výšce pomalu letěla letka tří bitevních letounů. My jsme letěli plnou rychlostí, zatímco oni minimální, aby nám neuletěli. Měli za úkol chránit nás, kdyby se zde znenadání objevila letadla Luftwaffe, ačkoliv to nebylo pravděpodobné. Tady nás Germáni čekat nemohli.

Byli jsme ještě daleko od nejbližších hnízd hlavonožců a posádka vrtulníku mě pozvala na svačinu. Měl jsem už hlad, proto jsem neodmítl.

„O tomhle jsem kdysi jako malý kluk snil!" ujišťoval mě mladý poručík, který mi servíroval jídlo v misce. „Všichni jsme se vlastně před chvílí stali kosmonauty. Jsme na cizí, vzdálené planetě a podnikáme první výsadek."

„Máte pravdu," usmál jsem se.

„A navíc se máme v krátké době setkat s mimozemšťany. Já už jsem je viděl, ale ty obrázky v televizi nestály za nic, doufám, že ve skutečnosti

budou ještě zajímavější.“

„Jsem tady za CNN,“ řekl mladý muž v civilu. „Doufám, že přinesu lepší záběry než kolega Rock.“

„Nebojte se, nebudete zklamaní,“ ujistil jsem ho. „Kde se zdržel váš kolega Johnny?“

„Odletěl jste příliš nakvap a nepodařilo se mu sehnat si letadlo, aby s vámi udržel krok. Já jsem byl právě na opačné straně Států - dostal jsem od šéfa příkaz nalodit se ještě před vámi. To víte - naše společnost má konexe.“

Vrtulník letěl na dohled severního pobřeží. Pomalu jsem si vybavoval v hlavě tvary pevniny. Byli jsme ještě daleko od míst obývaných Němci, ale tady někde by měl být skalnatý mys a na jih od něj Aouvaja, důležité hnízdo hlavonožců.

„Máme první mapu,“ oznámil mi shora navigátor.

Podával mi list papíru, tak jak právě vyjel z inkoustové tiskárny. Pobřeží bylo zachyceno celkem správně a očekávaný mys nebyl daleko, sotva třicet kilometrů.

„Tady je náš cíl,“ ukázal jsem tužkou. „Ale v poslední fázi letu vás budu muset navádět sám.“

„Vy už to tam znáte?“ usmíval se na mě navigátor.

„Nikdy jsem tam nebyl,“ přiznal jsem. „Oblast obydlená Němci je odtud skoro tři tisíce kilometrů.“

„Jak nás potom chcete navádět?“

„Tady se nebudete smět divit,“ usmál jsem se. „Protože buď budete brát všechno jako skutečnost, nebo si brzy samým divením ukroutíte hlavu.“

Mys jsme nechali vlevo a zamířili k jihu.

„Jsme na místě, které jste nám označil,“ řekl navigátor.

„Půjčte mi, prosím, dalekohled,“ požádal jsem ho.

Podali mi jej a chvíli jsem pozoroval krajinu pod námi. Byly tu lesy, kde by se rozhodně nedalo přistát.

„Mám to!“ ukázal jsem pilotovi nepříliš velkou plošinku. Stromy tu nestály a plocha byla pečlivě urovnaná.

„Tady přistaneme,“ potvrdil jsem, když se mě ptal, zdali jsme opravdu u cíle.

„Pod námi je druhé největší město planety,“ ujistil jsem překvapené Američany.

„Já tam ale nevidím nic než les,“ pochyboval reportér.

„To je v pořádku,“ přikývl jsem. „Města hlavonožců se našim vůbec nepodobají. Však brzy uvidíte!“

Vrtulník pomalu klesal mezi obrovskými věkovitými stromy na nevelkou plošinku. Stromy tady byly ještě vyšší, než jsem dosud viděl, koruny

sahaly do výšky tří set metrů. Vrtulník se mezi nimi doslova ztrácel. Na poslední chvíli ještě více zpomalil klesání - a zhoupl se na tlumičích.

Byli jsme na pevné zemi. Zbývalo vystoupit na půdu této planety, tak podobné a přitom tak rozdílné od Země.

„Nechte mě jít prvního - já už to tu znám," požádal jsem ostatní.

„Vždyť bychom ani nevěděli, kam dál!"

Vrtulník pomalu zastavoval rotory. Od nejbližších stromů se odlepilo několik postaviček hlavonožců. Reportér popadl videokameru a začal natáčet.

Vystoupil jsem po schůdcích a vykročil vstříc uvítacímu výboru, jak jsem si je sám nazval. Dvacet kroků od nich jsem se však zastavil překvapením.

„Uaxio - co ty tady děláš?"

Byla to ona - musela sem cestovat tři tisíce kilometrů, ale byla tu.

„Máte docela zajímavý létací stroj," podotkla. „Máš, co jsi potřeboval od krajanů?"

„Mám," ujistil jsem ji. „Chtěli jste poslat své zástupce na naše lodi. Budete muset vyslat čtyři místo dvou, my jsme se na poslední chvíli rozhodli vyslat dvě lodi místo jedné, čistě pro jistotu."

„O tom už vím," ujistila mě. „Nuže - máš všechno, co jsi potřeboval, začni."

„Přesuneme lodě blíž k oblasti Německa," informoval jsem ji. „Odtud je tam dost daleko. Ale začneme už teď."

„Jak vás přijali na Zemi?" vyzvídala zvědavě.

„Skvěle," ujistil jsem ji. „Němci dostanou ubytování, za krátkou dobu si zvyknou a můžeme posílat další."

„To záleží jen na vás," odtušila. „Víš už, že rozhodnutí Velkého sněmu bývají nezvratná a je třeba opravdu mimořádné změny podmínek, aby byla měněna."

Američané mezitím vynesli materiál, který tu měl zůstat. Stranou postavili nevelký pevný stan, postavili vysílačku a vyzkoušeli spojení s letadlovou lodí.

„Zůstaneme pro začátek tady," vysvětloval jsem Uaxio. „Budu tu já a dva vojáci. Jakmile se naše lodi přesunou blíž k oblasti Němců, přeletím i já ke hnízdu Xijtra."

„Nebudeme tě v ničem omezovat, ale začni co nejdřív."

Do kabiny vrtulníku nastoupili čtyři Kopffüssleři. Pak se vrtulník pomalu vznesl a začal stoupat do výšky. Reportér odletěl s nimi, aby natočil historické setkání hlavonožců s admirálem Thompsonem, nejvyšším představitelem Spojených států - a v této chvíli vlastně celé Země.

Vešel jsem do stanu, následován Uaxio.

Radista se sluchátky na uších obsluhoval malé mixážní studio. Radiové vlny se odtud nesly k letadlové lodi Nimitz, která je zesílí a vyšle je do éteru. Druhý z Američanů držel v ruce kapesní tranzistoráček, abychom měli kontrolu, co se dá zachytit na německé straně pevniny.

Vysílač zatím vysílal hudbu ze záznamů, kterých jsme zde měli připraveno několik stovek hodin.

Posadil jsem se. Radista mi podal mikrofon. Dohodli jsme se, že moje první slova natočí na záznam, který bude uvádět každé další vysílání.

Uchopil jsem mikrofon a začal německy mluvit.

„Posloucháte rádio Svoboda, vysílání Země pro obyvatele Nového Německa. Toto vysílání má za úkol přispět k nastolení míru v této části vesmíru. Můžete nás poslouchat každý den na této vlně. Upozorněte své známé, aby také získali zprávy, na nichž bude možná záviset jejich život. Posloucháte rádio Svoboda, vysílání planety Země."

Začala druhá éra mého působení na této planetě.

Teď už jsem nebyl zajatec, trpěný nadlidmi Čtvrté Říše, ani psanec, stíhaný za zradu německého národa. Za mnou teď stály dvě letadlové lodi Spojených států a několik tisícovek odhodlaných Američanů.

Naším cílem ovšem nebylo pokořit Německo v bitvě, ale co nejvíc jeho obyvatel zachránit před smrtí. Tušil jsem, že to nebude snadný oříšek.

*****

Vyjednávání

První vysílání pro německé obyvatelstvo bylo poměrně krátké. Natočili jsme je a radista Arnold Beauty dostal úkol vždy po půlhodině vysílání opakovat.

Vysvětloval jsem Němcům jejich situaci poměrně tvrdými slovy. Vyčetl jsem jim, že způsobili lidstvu Země nebetyčnou ostudu a dopustili se mnoha zločinů. Upozorňoval jsem je, že jejich pobyt na této planetě končí, ačkoli to některým zatím nemusí být zřejmé. Ujišťoval jsem je, že budou mít možnost vrátit se na Zem - podmínkou ale bude složit zbraně. Ujistil jsem je, že obyvatelé Země je přijmou, ale že se budou muset vzdát některých představ, na prvním místě té o nadřazenosti germánské rasy nad ostatními, na Zemi i v Novém Německu.

Natočili jsme celý proslov a Arnold jej začal vysílat. Druhý radista Harry mezitím zkoumal, jak se naše vysílání projeví v oficiálním německém. Jak se dalo čekat, napoprvé si nás nikdo nepovšiml, ale doufal jsem, že brzy budeme tou nejsledovanější stanicí planety.

Musel jsem mezitím vyjednávat s hlavonožci. Odešel jsem v doprovodu Uaxio do hnízda Aouvaja. Bylo stejně jako Xijtra ukryto hluboko pod zemí v jeskyních. Hlavonožci mě sice přivítali, ale hned zkraje vyslovili své pochybnosti. Podle nich bylo bláhové domnívat se, že pouhé vysílání stačí Němce přesvědčit.

Americké lodě se rozdělily. Atomová letadlová loď Nimitz pokračovala v plavbě k mrtvým troskám Hamburku, zatímco její sestra Enterprise zůstala na místě, kde obě lodi projely vesmírnou bránou. Měla úkol zmapovat planetu, držet vzdušné hlídky, aby ji Němci nezaskočili - a vyčkávat.

Tři tisíce kilometrů pro Nimitz nepředstavovaly žádnou nepřekonatelnou překážku. Brzy si pro nás přiletěl vrtulník. Sbalili jsme stan a naložili materiál. Vrtulník nás odnesl na palubu záložní letadlové lodi Enterprise, odkud mě měli odvézt dvojmístným bitevním letadlem na Nimitz. Vzdálenost mezi loděmi už totiž byla pro vrtulníky příliš velká.

Takže jsem se měl seznámit s dalším letadlem, tentokrát s moderním supersonikem. Na palubě Enterprise mě oblékli do letecké kombinézy a nasedl jsem do kabiny. Upozornili mě, ať si co nejvíce opřu hlavu do opěrek. Letadlo musí být poměrně prudce katapultováno, aby na konci krátké letové paluby mělo dostatečnou rychlost. Věděl jsem to, ale přece mě to pořádně překvapilo. Po dobu startu jsem byl jako v kleštích, nemohl jsem hnout rukou ani nohou, hlavu jsem měl jako připoutanou. Nepochopím, jak přitom pilot dokázal něco uřídit. Letoun se nejprve trochu propadl, ale hned se vze-

pjal a s vytím turbín šplhal vzhůru jako na pořádně strmou horu. Připadal jsem si jako v počátečním úseku obří horské dráhy, kdy vozíčky táhne řetěz, ale tahle horská dráha měla být pěkně vysoká. Teprve v šesti kilometrech se nos letadla sklonil do vodorovného směru.

„Jakpak se cítíte?“ slyšel jsem ve sluchátkách rozjařený hlas pilota. Představili mi ho, jmenoval se George Macuss, černoch jako hora. Nechtěl bych mu být soupeřem v boxu ani v řecko-římském zápase. Divil jsem se, jak se dokáže složit do sedadla, které ani mně nebylo moc volné. Viděl jsem, jak se ke mně pokouší otočit hlavu a zahlédl jsem dokonce i jeho oslnivě bílé zuby ve věčném úsměvu.

„Jako v automatické pračce,“ odtušil jsem.

„Už jste někdy letěl v takovém letadle?“

„Není tomu tak dávno,“ přikývl jsem. „Němci mě převezli kus cesty v jejich tryskáči, Messerschmidtu 264 Schwalbe. Je to trochu modernizovaný Me 262 z druhé světové války.“

„To ale nebylo žádné pořádné letadlo,“ vyprskl George. „Před nedávnem jsme měli briefing, ukazovali nám tam obrázky německých letadel, abychom je blíž poznali.“

„Těžko vám mohli ukazovat všechno, například bombardéry typu Siegfried,“ pochyboval jsem. „Ty vymysleli až tady.“

„Ale ukazovali nám je, dokonce kreslené vaší rukou. Řekl bych, že jsou zastaralejší, než naše starodávné B-52.“

Pravda - zapomněl jsem. Pokoušel jsem se přece seznámit americké experty, s čím se tu mohou setkat. Mohlo mě ovšem napadnout, že se všechno dostane až k poslednímu námořníkovi - a tím spíše k pilotům.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Ale uvědomte si, že i tyto staré stroje mají kanóny, poměrně účinné neřízené rakety a torpéda a mohou potopit i tu největší letadlovou loď světa, pokud se k ní dostanou.“

„Pokud se k ní dostanou!“ opakoval po mně, ale takovým tónem, abych přestal pochybovat o odhodlání pilotů nepustit si nepřítele k lodím.

Něco jiného je pevná vůle, něco jiného skutečné možnosti a brzy jsem měl možnost na vlastní oči poznat, jak těžce se nevyplácí podceňovat nepřítele.

Letadlo sklonilo nos dolů a začalo klesat. Před námi byla na moři znát dlouhá světlá stopa a na jejím konci plula nevelká placička. Rychle se ale zvětšovala, ačkoliv my jsme snižovali rychlost. Pilot se jen krátce dohadoval s letovou věží a okamžitě dostal povolení přistát.

„Tak se držte, sedáme,“ upozornil mě vesele.

Za chvíli už jsme škrtli o palubu a záchytné lano nás prudce zabrzdilo. Musel jsem se rukama opřít o přístrojovou desku, abych trochu odlehčil

popruhům, které se mi zařízly do ramen.

Letoun zastavil, dva muži k nám hned přistavili schůdky. Byli jsme opět na palubě Nimitzu.

*****

Po krátké poradě, spojené s obědem u admirála Thompsona, jsem se opět vydal na palubu, kde už roztáčel listy vrtulník připravený odvézt mě do hnízda Xijtra. Vzhledem k tomu, že to bylo na dosah bombardérů Siegfried, kryla nás shora letka bitevních letadel a stíhaček.

Přistáli jsme blízko zadního vchodu do jeskyně. Zatímco jsem se dohadoval s hlídkujícími hlavonožci, amíci rychle vykládali materiál, aby mohl vrtulník odletět.

Všechno jsme potom dopravili do jeskyně, kterou nám pro náš pobyt vyhradili. Byla to ostatně tatáž jeskyně, ve které nedávno žili Němci po našem útěku z Hamburku.

Radisté Jack Himie a Dan Ending vynesli na vrchol hory malou retranslační vysílačku. Nasměrovali ji do míst, kde na vlnách Severního oceánu křižovala loď Nimitz, která vysílání zachycovala, zesilovala a opět vysílala. Abychom snížili na nejmenší míru nebezpečí zaměření se strany německé branné moci, pracovala naše vysílačka na vysokých kmitočtech VHF, kde podle posudků radiových expertů Němci nepracovali.

Naše studio se rozprostřelo dole v jeskyni. Byli jsme tu dobře ukryti před bombardováním a měli jsme přímé spojení na hlavonožce i na Nimitz.

K mému nebetyčnému překvapení mě druhého dne navštívila Uaxio. Jak se sem dostala od hnízda Aouvaja, vzdáleného přes tři tisíce kilometrů, bylo mi záhadou, ale byla zde.

„Jak to vypadá s Němci?“ zeptala se mě.

„Zatím si našeho vysílání ani nepovšimli,“ musel jsem ji trochu zklamat.

Bylo příliš brzy na nějaké závěry. Zatím se nám opravdu zdálo, že si nové stanice nikdo nevšiml. Němci měli zřejmě své oblíbené stanice nastaveny napevno a ani je nenapadlo si je přeladit.

Konzultoval jsem to s admirálem Thompsonem.

„Nechte to na nás,“ zachechtal se, když jsem mu opatrně sděloval, že nás zatím nikdo neposlouchá. „Věřte mi, tohle je úkol přímo stvořený pro Američany.“

„Co chcete dělat?“ zajímalo mě.

„Máme na Nimitzu tiskárnu. Vytiskneme tisíce reklamních letáků a shodíme je na německá města. Byl by v tom rohatý, aby si jich nevšimli.“

Smysl pro reklamu amíci jistě měli. Neuplynuly ani čtyři hodiny a nad Xijtrou se přehnaly první dvě letky amerických bitevních letadel. Mířily nad města Nového Německa, kde měly otevřít kontejnery a rozhodit z nich letáky.

Zatím jsme se shodli do prvních ohlasů z německé strany naše relace neměnit. Na Nimitzu je dokázali vysílat bez nás, proto jsme pokračovali v monitorování německého rozhlasu. Tady všechno běželo při starém. Vysílali německou hudbu, zábavné pořady, gratulace Vůdci, zprávy, nic mimořádného.

Konečně, celých šest hodin po zahájení letákové akce, se v německém rozhlasu objevila první reakce.

Vrchní velitel německé branné moci Adolf Hitler vydal císařský rozkaz, jímž na celém území Nového Německa vyhlásil válečný stav. S okamžitou platností zrušil všechny zábavné akce, zavedl zákaz nočního vycházení a stanné právo. Všechno německé obyvatelstvo bylo povinno sbírat nepřátelské letáky a bez čtení je odevzdávat na místních velitelstvích. Poslech zahraničního rozhlasu měl být od této chvíle trestán smrtí. Velení Wehrmachtu a Luftwaffe dostalo přísný rozkaz štvavou vysílačku okamžitě vypátrat a umlčet.

Od Hitlera se to dalo čekat.

Po krátké poradě s admirálem Thompsonem jsme reagovali i my. Oblast Severního oceánu jsme prohlásili zakázanou pro všechna německá letadla i plavidla s varováním, že každá loď bude ve vzdálenosti dvaceti pěti mil od pobřeží bez výstrahy potopena a každé letadlo sestřeleno. Admirál Thompson vyzval jménem vlády Spojených států Hitlera ke kapitulaci a složení zbraní.

Odpoledne téhož dne byl hlášen první incident. Tryskový letoun Messerschmidt Me 264 Schwalbe objevil v dálce Nimitz. Krátce poté byl sestřelen, ale stačil ještě rádiem podat na svou základnu informace a hlavně souřadnice. Pilot nepřežil zásah raketou a skončil v moři.

Letadlová loď Nimitz se otočila a poněkud zvětšila svou vzdálenost od pobřeží. Navrhoval jsem vyjednat s hlavonožci, aby vytvořili kolem lodi Nimitz krycí clonu z mračen, ale admirál Thompson to odmítl s tím, že se raději spolehnou na svou osvědčenou leteckou a raketovou ochranu. Měl jsem ovšem v Američany dostatečnou důvěru a proti jejich rozhodnutí jsem proto nic nenamítal.

Americké stroje teď podnikaly průzkumné lety vysoko nad územím Nového Německa. Několikrát proti nim vzlétly tryskáče Schwalbe, ale nikdy se nedostaly na dostřel. Americké stroje byly, jak jsem očekával, o třídu lepší.

K večeru zaslechly hlídky hlavonožců vzdálený hukot německých bombardérů. Oznámili jsme to raději admirálovi na Nimitze, ale ujistil nás, že bombardovací svaz na radarech vidí, nemíří na Xijtru, ale nad moře, přímo k Nimitzu.

„Necháme je doletět těch pětadvacet mil - ale potom se nepostačí divit. Už máme ve vzduchu třicet stíhaček a každou minutu startují čtyři další. Podle radarů je proti nám pouze stovka velkých strojů a padesát menších."

„Dokážete vyslat varování na jejich frekvencích, aby je slyšeli?"

„Těžko," odpověděl admirál Thompson. „Zdá se, že Němci střídají několik frekvencí."

„Zkuste to na všech. Varujte je. Hlavně ať si uvědomí, že proti samonaváděcím střelám nemají naději. Snažil jsem se v jejich vojenských odbornících vyvolat úctu ke schopnostem samonaváděcích střel. Jestli se jim moje ujišťování potvrdí, ztratí jejich piloti odvahu."

„Ach tak - psychologická válka. Rozumím."

Krátce poté dostali Němci poslední varování. Bylo to ale účinné jenom pro pozemní personál. Bombardovací svazy letěly dál. Jakmile překročily hranici pětadvaceti mil od pobřeží, naletěly na ně ze dvou stran stíhači US Navy - a během pěti minut trosky všech sto padesáti německých letadel padaly do vln Severního oceánu.

„Myslím, že nás budou brát vážně," komentoval to přísným tónem admirál Thompson.

*****

Ale ani druhého dne se nic podstatného nedělo.

Průzkumné letouny US Navy několikrát přelétly ve velké výšce nad německými městy, ale neútočily. Zdola se proti nim zvedala zuřivá protiletecká palba, ale němečtí míři neměli žádné zkušenosti s nadzvukovými stroji a protiletecké kanóny neměly ani potřebný dostřel, takže obláčky výbuchů pokrývaly oblohu daleko za letouny a navíc pod jejich letovou úrovní. Německá protiletecká palba byla v podstatě k ničemu. Proti letadlům US Navy vzlétlo i několik tryskových Schwalbin, ale než se vyšplhaly do výšky, byla už obloha čistá.

Horší bylo, že nenastal žádný ohlas na rádiové vysílání. Ujišťovali jsme Němce, že po dobu příměří nebudou se strany hlavonožců napadáni, ale nabízený odvoz na starou Zemi se nekonal, neboť se nedostavil ani jeden zájemce.

Došlo mi, že chyba nebude v obyvatelstvu. Rozhodování by v době stanného práva bylo skutečně va bank. Kromě toho jsme z Druhé světové

války věděli, že Němci dezertéry bez milosti střílejí a u civilistů nedělají výjimky.

Bylo na čase změnit taktiku. Vysílali jsme proto ne pro obyvatele, ale pro Adolfa Hitlera. Navrhovali jsme mu jednat o další budoucnosti Čtvrté Říše, jejíž pokračování v tomto světě jsme označili za nežádoucí.

Bez odpovědi.

Všechny německé rozhlasové stanice vysílaly pouze hudbu, rozkazy říšské branné moci a hlášení o pohybu nepřátelských letadel. Každý jejich odlet byl komentován jako oslňující vítězství protiletadlových kanonýrů, kteří nepřítele zahnali na zbabělý útěk.

Německá města byla tedy opět zasypána další vlnou letáků natištěných v tiskárně na Nimitzu. Oznamovali jsme německým občanům: „Vzhledem k tomu, že jste se asi rozhodli ignorovat naše pokusy o jednání, skončí období pouhého průzkumu. Místo pozorování zahájíme akce, zaměřené k úplnému zničení německé branné moci včetně obranyschopnosti německých měst.“

Marně jsme ale poslouchali, jaký to bude mít ohlas. Brzy mi ovšem došlo, že německá branná moc jakékoli ohlasy prostě znemožní a ty Němce, kteří by chtěli reagovat, zlikviduje.

Museli jsme vymyslet něco jiného. Čas totiž pomalu, ale jistě pracoval proti nám.

*****

Vlčata

Porada mezi předsunutým výsadkem a admirálem měla trvat dlouho, takže pro mě admirál opět poslal helikoptéru. Sešli jsme se na palubě Nimitzu v lodní jídelně, kam se dostavili všichni experti, admirál - a já jako zástupce pozemní složky operace.

„Přesvědčili jsme se, že po dobrém to nepůjde," zahájil poradu admirál Thompson. „Má někdo nějaké návrhy?"

Nikdo z přítomných se kupodivu nepřihlásil. Nebylo divu. Situace byla opravdu složitá. Admirál se podíval na mne, co já na to, ale ani mě v této chvíli nenapadalo vhodné řešení vyloženě patové situace. Zkoušel jsem si alespoň ujasnit si pojmy. Třeba někoho napadne, jak z té slepé uličky ven.

„Musíme vycházet z mentality Němců, jak se tady utvářela po celou dobu od Druhé světové války," uvažoval jsem nahlas.

„V čem by měla být odlišná?" zeptal se jeden z pilotů.

„Němci zde žijí ve městech pevnostního typu," pokračoval jsem. „Neexistuje venkov, neexistují malá města. Každé město se spoléhá na masivní betonovou zeď, která byla pro zadržení místních obyvatel původně dostatečná. Vzpomínám si, jak tomu bylo při pádu Essenu. Hlavonožci při uměle vyvolaném dešti zeď přelezli, zevnitř napadli strážnice a otevřeli brány. To byl konec města, pak se jim nikdo účinně nepostavil. Několik jednotek Wehrmachtu uniklo směrem na Stuttgart, ostatní lidé byli pobiti."

„Nemůžeme se spoléhat na déšť," usmál se admirál.

„Kdyby nám to pomohlo - proč ne?" vrátil jsem mu úsměv.

„To bychom se načekali!"

„Zřejmě jste přeslechli, že šlo o umělý déšť," upozornil jsem je. „Kopffüsslerové dovedou vyvolat jakoukoliv průtrž mračen a ovládají počasí jak potřebují. Myslím, že nám v tom směru na požádání vyhoví."

Admirál se na mě podíval udiveně, stejně jako všichni přítomní v jídelně.

„Oni ovládají počasí?" zopakoval nedůvěřivě.

„Myslel jsem, že to víte," podrbal jsem se za uchem.

„No... to by předpokládalo velice vyspělou civilizaci, nebo ne?"

„Kdo tady říká, že hlavonožci jsou primitivové? Objevili propust mezi vesmíry, ovládají počasí, znají úžasné věci, že se nám o nich ani nezdá."

„Nějak snadno prohrávali," namítal kdosi na druhém konci jídelny.

„Jakou šanci na odpor by měli obyvatelé New Yorku, kdyby tam přistála hvězdná loď kosmických vetřelců a začala je bez výstrahy střílet?"

zeptal jsem se pochybovače.

„Obyvatelé New Yorku by jistě zavolali na pomoc policii, vojsko, Národní gardu...“

„Potíž je, že hlavonožci neválčili dobrých padesát tisíc let a nemají tedy armády. Neexistují zločinci, není zde tedy ani policie. Na barbary ze Země připraveni nebyli, ale je to opravdu jejich chyba? Ale dnes už ani to není pravda. Každá dostatečně vyspělá civilizace rychle najde prostředky, jimiž se může v nouzi bránit. Kdybychom sem nepřišli, do půl roku by nezbyl v tomto světě jediný Němec.“

„Ale přece jen - žijí v jeskyních...“

„Nevolá se také u nás na Zemi v poslední době po návratu k přírodě? Já vážně nevím, jestli tady kdy existovala taková civilizace jako naše, ale fakt je, že zdejší civilizace žije mnohem více s přírodou. A není to primitivní živoření, jako vidíme u některých národů Země. Hlavonožci si podle potřeby pozměňují rostliny i živočichy - a koneckonců i sebe. Ještě před půl rokem neměli dnešní elektrické orgány tak výkonné, aby zabíjely, dokonce na dálku. Zvětšili si jejich výkon až proti Němcům. Řeknu vám jedno - jsou mnohem výhodnější než naše pistole.“

„Jak to víte?“

„Podstoupil jsem u nich jednu operaci. Implantovali mi do mozku další paměť, dokonce už naplněnou vědomostmi. Je to totéž, jako kdybych na Zemi vystudoval několik univerzit.“

„Takže - vy teď víte o těch hlavonožcích všechno?“

„Všechno ne - ale mnohem víc než kdokoli v tomto světě.“

Chvíli bylo ticho. Všichni si to museli přebrat v hlavě.

„No dobrá,“ vzpamatoval se admirál. „Dejme tomu, že nám podle našeho přání vytvoří průtrž mračen. Co se tím změní? Jde o to, aby nám to neuškodilo více než Němcům.“

„Letadlům to překážet nebude,“ podotkl jeden z pilotů.

„Špatné počasí se může omezit i pouze na vnitřní oblast města. Kolem bude klid a pohoda,“ doplnil jsem.

„Hlavonožcům to tak možná vyhovovalo, ale těm šlo čistě o vraždění,“ řekl admirál. „Nám jde o záchranu lidí, bohužel proti jejich vůli.“

Představil jsem si Stuttgart. Město obehnané nejen zdí, ale navíc obchvatnou silnicí, jejíž násep byl jakousi další překážkou v útoku - a výhodou pro obránce. Ale jenom tehdy, je-li vidět dále než na pár kroků.

„Máme přece jen jednu výhodu,“ řekl jsem. „Hlavonožci dobývají město od obvodu k centru. My bychom to tak nemohli dělat, dali bychom obráncům dost času k uspořádání obrany. Musíme se soustředit na kasárna Wehrmachtu a obsadit město náhlým vrtulníkovým výsadkem.“

„To budeme ale obklíčeni.“

„Jestliže letadla na několika místech zbourají pevnostní hradbu kolem města, obrana se zhroutí. Němci nedovedou hájit město obsazené zevnitř.“

„Dejme tomu,“ odtušil opatrně admirál. „Co potom?“

„Dohodnu s hlavonožci, kde vytvoří propust. Můžeme sem dopravit auta pro odvoz zdejších lidí. Pokud navíc obsadíme v některých kasárnách autopark, což bychom asi měli udělat v každém případě, budeme mít dost aut k odvezení lidí.“

„Zkusíme to tedy tak naplánovat,“ povzdychl si admirál. „Kterým městem začneme?“

„Myslím si, že nejvhodnější bude Düsseldorf,“ navrhoval jsem. „Je nablízku a je nejmenší.“

*****

Odletěl jsem helikoptérou zpět do hnízda Xijtra, abych se domluvil ohledně propusti a pokud možno deště. Čekalo mě ale velmi nepříjemné překvapení.

„Počasí se nedá změnit během jediného dne,“ vysvětloval mi Koianio, vědec se kterým jsem jednal ohledně propustí. „Musíš si uvědomit, že ani požadovanou propust nebude lehké vytvořit. Zřejmě jsi už zapomněl, že se naše světy otáčejí různou rychlostí. Rozdíl je sice zdánlivě nepatrný, ovšem ve skutečnosti velmi významný. V současné době je na místě celé Německé zóny na vaší Zemi moře. Říkáte mu Atlantik.“

Zůstal jsem stát trochu vyveden z míry.

Ale ovšem! Stačilo několik hodin - a propust u Xijtry se přemístila přes celou délku parku. Uběhlo několik dní - a na tomtéž místě se místo východního pobřeží Spojených států nachází Atlantik. Později se tam vystřídá Španělsko, Itálie a Řecko, ale to už bude možná pozdě.

Jediný způsob, jak to řešit, by bylo vzít všechny Němce na palubu lodi a odvézt je propustí vytvořenou na moři, ale nebylo by vhodné použít k tomu Nimitz - tak velké množství Němců by nejspíš snížilo její bojeschopnost.

Požádal jsem hlavonožce o vytvoření vzdušné propusti a dohodl s admirálem Thompsonem vyslání letadla. Jakmile se ocitne na Zemi, měl jeho pilot doletět do USA, vyjednat tam vyslání lodi pro přepravu osob a na její palubě se vrátit. Nejdůležitější byl dorozumívací přístroj Kopffüsslerů, který měl zabezpečit otevření propusti na správném místě.

Jenomže - tím také padl můj předpoklad, že si dovezeme tolik aut,

kolik bude potřeba. V automobilech jsme se museli úplně spolehnout na ta, která u Němců ukořistíme.

Dobytí Düsseldorfu se tím trochu odsunulo. Mezitím jsme pokračovali v psychologické válce. Líčili jsme Němcům velice plasticky výhody jejich přestěhování na Zem v kontrastu se zlým koncem, který je čeká tady. Oficiální rozhlas nás však i nadále okázale ignoroval a jednotliví uprchlíci se rovněž nehrnuli.

„Oni možná nemohou utéci kvůli té zdi!“ napadlo dalšího dne admirála. „Co kdybychom ji trochu rozvalili?“

„Za pokus to stojí,“ souhlasil jsem.

Hodinu poté se na Düsseldorf sneslo šestnáct bitevních letadel. V pevnostní zdi vzniklo kolem celého města třicet obrovských průlomů. Současně bylo město zasypáno letáky, kde bylo obyvatelstvo vyzýváno, aby při nejbližší příležitosti uprchlo a vzdalo se americkým výsadkářům, rozmístěným kolem města v lesích. Útok byl tak překvapivý a krátký, že Němci ani nedoběhli k protiletadlovým kanónům.

Z jižní brány k večeru vyrazil namísto uprchlíků tankový pluk - zřejmě zaměřený proti avizovaným výsadkářům. Němci se ovšem se zlou potázali. Nad vysokými korunami stromů se bez varování vynořily vrtulníky a zasvištěly rakety. Tanky jeden po druhém vybuchovaly a měnily se v ohnivé pochodně.

Zbytek vojáků se stáhl za bránu - proti vrtulníkům by to nebyl účinný kryt, ale německé vojáky nikdo nepronásledoval.

Očekávali jsme, že v noci přece jen někdo zkusí štěstí, ale nikdo se k útěku neodhodlal. Jakmile se setmělo, začala německá armáda systematicky pročesávat prostor mezi hradbami a městem velikými světlomety. Byly to ovšem znamenité cíle pro samonaváděcí střely a pochopitelně nesvítily ani minutu. Němci zkusili rozsvítit další, jenomže se stejným výsledkem. Výsadkáři na kopcích si okamžitě přivolali připravený bojový vrtulník a poslali Germánům další raketový pozdrav.

Ačkoliv nakonec nastala tma, ve které by se dalo snadno utíkat, vzdát se nepřišel nikdo.

Až po ránu jsme dostali první dobré zprávy.

Propustí, otevřenou na moři nedaleko odtud, propluly dvě lodě. Osobní America, určená pro odvoz Němců, a nákladní Florida vezla další materiál pro naši misi.

Obě lodě zamířily do přístavu Hamburk.

Přístav byl stejně jako město pustý a prázdný. Ve městě se na mnoha místech válely mrtvoly, které nikdo nepohřbíval. Všude byla tma - městská elektrárna se zastavila a nebylo tu nikoho, kdo by ji spustil.

Lodě zakrátko zakotvily u mola. Z nákladní lodě Florida vyložili několik tanků, aby hlídaly rozvalené vstupní brány. Hamburk se tak stal prvním přístavem, odkud se dalo vyplout na plavbu mezi dvěma světy. Chyběli jen pasažéři.

Na lodi America připlulo i několik reportérů, kteří se vykázali akreditací od vlády Spojených států. Dva patřili ke společnosti ABC a hrnuli se přímo ke mně. Jeden se mě tázal, zda jsem na jeho zapůjčený fotoaparát pořídil nějaké snímky. Poznal jsem ho a s úsměvem mu je předal. Reportér nešetřil uznáním. Obrázky Uaxio a dalších Kopffüsslerů byly pořízené na denním světle u hnízda Xijtra, byly tedy v nejvyšší možné kvalitě. Nafotil jsem i stroje pro vytváření propustí, bylo toho více, než si mohl představit.

Na oplátku mi sděloval podrobnosti o návštěvě Pardubic.

„Našli jsme vaši rodinu," oznamoval mi vážně. „Ale možná vás nepotěším. Vaše žena si mezitím vzala jiného."

Zůstal jsem jako solný sloup.

„To mě tak rychle prohlásili za mrtvého?"

„To ne - ale nechala se s vámi rozvést."

„Evička? Za mé nepřítomnosti?"

„Ano. Prý jste je opustil. Soud jí to uznal."

„A koho... si vlastně vzala?"

Snažil se mi to vysvětlit, ale toho chlapa, nějakého Ference Uriáše, jsem vůbec neznal.

„Co se dá dělat..." povzdychl jsem si. „Víte co? Zkuste si vyfotit - třeba támhle ty mraky!"

Reportér se na mě udiveně podíval - ale pak se obrátil směrem, kterým jsem mu ukazoval - a hvízdl překvapením.

Od západu pomalu postupovala podivná oblačnost.

Mraky byly téměř kruhového tvaru a stále vířily. Byly to umělé mraky Kopffüsslerů. Blížila se poslední hodina Nového Düsseldorfu.

*****

Dohodl jsem se, že do nadcházejícího útoku povedu jednu z helikoptér.

Útok začal po ránu, hodinu poté, co mraky, menší a řidší než jak to bylo obvyklé při útocích hlavonožců, vychrlily na město potoky studené dešťové vody. Nakonec jsme se dohodli, že živelná pohroma nemusí být dokonalá a Kopffüsslerové naše přání perfektně vyplnili. Vytvořili hodinovou průtrž mračen, která by zahnala do úkrytu i hrocha - a konec.

Těsně před koncem lijáku vjela rozvalenými betonovými zdmi do

hluchého prostoru před městem skupina deseti tanků US Navy, doprovázená námořní pěchotou a pěti pomalu letícími bitevními vrtulníky. Tři řízené rakety okamžitě zlikvidovaly obsluhu nebezpečně vyhlížejících německých protiletadlových baterií. Překvapení Němců bylo dokonalé, nikdo se nepostavil na odpor. Vojáci se před deštěm schovali do nejbližších domů a teď náhle zjistili, že jejich město obsazují cizí vojáci. Tanky bez odporu dojely na okraj okružní dálnice. Teprve tam se objevily první německé hlídky, vyburcované výbuchy raket.

Bitevní vrtulníky mezitím zaútočily na rozsáhlém nádvoří kasáren Wehrmachtu na tanky a obrněná auta a přesnými zásahy jich značný díl vyřadili už v první minutě nečekaného útoku. Zbytek se v nastalém zmatku nedal použít.

Ve městě se ozvalo několik dávek z automatů. Američané oplatili Němcům stejnou mincí a odpor hlídek rychle zlomili. Pak opatrně postupovali dál, aby odřízli kasárna od města.

Náš bitevní vrtulník v té době přistál na střeše hotelu Vaterland, nejvyšší budovy města. Viditelnost byla mizerná, ale vítr mezitím ustal a pilot přistál bravurně. Naši vojáci vyskákali na střechu a hledali si palebná stanoviště. Čtyři se se mnou vydali ke schodišti. Vsadil jsem na předpoklad, že v hotelu vojáci Wehrmachtu nebudou, seběhli jsme až dolů a vtrhli do recepce. K překvapeným recepčním jsme připojili i pokojské, kuchaře a číšníky z restaurace. Všechen personál dva vojáci odvedli jako zajatce na střechu hotelu.

V recepci ležel telefon. Zvedl jsem sluchátko, zatočil kličkou a jakoby se nechumelilo požádal spojovatele na poště o spojení s velitelstvím místní posádky Wehrmachtu. Telefon zvedl ordonanc. Okázale a drze jsem poručil, že chci mluvit s jeho velitelem. Toho jsem bez úvodu vyzval, aby se vzdal, neboť město obsazuje americká armáda. Litoval jsem, že jsem mu přitom neviděl do obličeje. To musel být pohled!

Velitel posádky se odmítl vzdát, ale jeho postavení bylo na pováženou. První tank, který se pokusil vyjet z kasáren, dostal přímý zásah raketou a zatarasil bránu všem ostatním. Stejně dopadl i první obrněný automobil u zadního východu. Zamřížovaná okna kasáren navíc nedovolovala vojákům vyhrnout se ven. Vojáci na Američany spustili palbu z oken, ale ti ji opětovali jen sporadicky. Věděli, že stačí zabránit německým vojákům po určitou dobu opustit kasárna.

Během hodiny bylo město v podstatě naše. Liják už nebyl prudký jako zpočátku, očividně ustával a mraky se též pomalu trhaly. Jak jsem předvídal, kromě kasáren Wehrmachtu kladla krátký odpor pouze městská ústředna Gestapa. Američany jsem ale ještě před akcí přesvědčil, že na tyto

Němce nemusí brát ohledy, takže budovu, kde se nacházela, srovnal přesný nálet bombardérů Nimitze se zemí.

Bylo třeba využít situace. Bylo teprve deset hodin. Do města zatím přijela pod ochranou bitevních vrtulníků kolona nákladních aut a autobusů z Hamburku, aby odvezla do bezpečí civilní obyvatelstvo. Řídili Američané, všichni kdo to uměli a nebyli v přepadových jednotkách, včetně několika děvčat od planšet z řídícího sálu Nimitze. Autobusy hbitě zajížděly do postranních ulic a naši vojáci začali vyhánět Němce z jejich domků. Nebyl čas na shromažďování nějakého majetku, všichni byli vyzváni okamžitě si nastoupit. Plné autobusy se otáčely a vyjížděly z města, zatímco další přijížděly. Zdálo se, že jsme vyhráli a máme všechno v suchu.

Také my jsme zrušili své stanoviště na střeše hotelu Vaterland a připojili se ke zbytku armády. Ale ukázalo se, že to bylo předčasné. Z jednoho velkého domu se náhle ozvala střelba ze samopalů. Za chvíli kolem nás začaly zdravotnické čety nosit raněné americké vojáky.

„Co se stalo?“ vyptával jsem se jich.

„Vypadalo to na docela normální barák,“ snažil se mi to přiblížit chlap s prostřelenou nohou. „Jenomže uvnitř byla hrozná banda malých kluků - bohužel dobře vyzbrojených, jak jsme pozdě zjistili.“

Aha, došlo mi. Zapomněli jsme na Hitlerjugend.

*****

Bez nesnází jsem dorazil k americkému veliteli naší akce a doptal jsem se u něho na zbytek.

Potíž byla v tom, že všichni ti chlapečkové byli po zuby vyzbrojeni. Američanům se nechtělo bojovat s dvanáctiletými kluky, ale neměli jinou možnost, museli střílet též. Zahnali kluky palbou do budovy, několik jich přitom zranili a jiné zabili, jenomže tím to neskončilo. Budova Hitlerjugend byla nedaleko městského centra a z jejích oken bylo velice snadné postřelovat tři hlavní ulice.

Řekl jsem, že se s nimi pokusím domluvit. Vzal jsem si bílou vlajku a začal jí mávat z okna protilehlého domu. Hned zpočátku na mě poslali dávku ze samopalu, ale pak se začali mezi sebou hádat, že to bylo slyšet až k nám. Někteří stále tvrdili, že střílet po nepřátelích je správné, jiní trochu oponovali, že není rytířské střílet po parlamentářích.

Nakonec sehnali bílou vlajku a potvrdili, že nebudou na vyjednavače střílet.

Nabízeli se mi dva američtí vojáci, ale já jsem rozhodl, že půjdu sám.

„Jeden by pro ně byl příliš snadná kořist a právě proto mě spíš nechají na pokoji," tvrdil jsem. „Kromě toho jsem ozbrojen, aniž by to bylo znát a zajmout se nenechám. Kdyby se tam strhla střelba, můžete vyrazit dveře."

Vyšel jsem s bílou vlajkou.

„S civilisty nevyjednáváme!" vykřikl na mě kdosi.

„Vy jste také civilisté," zavolal jsem odpověď. „Nebo je tam někdo, kdo slouží pod Wehrmachtem?"

Nikdo už neodpověděl a bez problémů jsem došel krokem do pootevřené vstupní brány.

Za hlavními dveřmi byla vstupní hala se schodištěm. Bylo plné uniformovaných mladých kluků z Hitlerjugend. Vykukovali všude - za zábradlím schodiště, za sloupy. Všichni ale měli zbraně, automaty nebo aspoň pistole, i docela malí osmiletí špunti - a mířili na mě. Nebylo to právě příjemné pomyšlení, ale spoléhal jsem se, že na parlamentáře střílet nebudou.

„Kdo tady velí?" zeptal jsem se prvního chlapce, kterého jsem za dveřmi potkal.

„Velitel Domu Hitlerjugend, osmasedmdesátka."

„Kde je? Měl by tu být, když se má jednat."

„Tady jsem," ozvalo se šikmo za mnou.

Starší chlap s automatem v ruce se ke mně pomalu blížil, šklebil se a mířil na mě.

„S parlamentáři se jedná beze zbraní," zpražil jsem ho.

„S vojenskými parlamentáři," opravil mě.

„Vy zodpovídáte za ten dům?" nechal jsem to bez odezvy.

„Ano, já tady zodpovídám za všechno," řekl suše.

„Žádám vás tedy, nařiďte svým svěřencům složit zbraně," vysypal jsem na něho.

„Zajímavý požadavek," potřásl hlavou. „Co se stane, když zbraně nesložíme?"

„V tom případě ponesete zodpovědnost za zbytečnou smrt všech tady," odtušil jsem. „Tohle není válka, ale záchranná akce, mohli jste si to přečíst na našich letácích. Jsme sice odhodláni zachránit před neodvratnou zkázou co nejvíc Němců, ale ne za cenu životů Američanů. Uvědomte si, překážíte nám zachraňovat vaše soukmenovce. My vás nebudeme dobývat. Pokud budete klást odpor, pošleme na vás několik střel, které vás srovnají se zemí. Berte to tak, že považujeme všechny, kdo se vzepřou záchraně, tak jako tak za mrtvé."

„Jste si jistý, že je tomu tak?"

„Ano."

„Tak si tím jistý nebuďte," ušklíbl se. „Vůdce slíbil, že vás do týdne zažene do moře, takže nám stačí vydržet ten týden. Pod Domem Hitlerjugend jsou hluboké kryty. I kdybyste Dům srovnali se zemí, kryty nezasypete. Opevníme se v nich, ale budeme podnikat výpady, budeme vás střílet a budeme vás zabíjet, dokud nám nepřijde pomoc."

„Neuvědomujete si jedno. Americké střely vás srovnají se zemí během půl minuty. Nebudeme dobývat žádné kryty. Necháme vás na pokoji zasypané ve vaší hrobce a přesuneme vojáky do dalšího města. Kdo zde zůstane, stane se kořistí hlavonožců. A ti s vámi udělají krátký proces, jako se stalo v Lipsku, Essenu a mnoha dalších městech. Nevidíte, že se řítíte do pekla? Chceme vás od toho zachránit. Vezmete si odpovědnost za zbytečnou smrt tolika mladých chlapců?"

„Všichni tito mladí Němci jsou připraveni obětovat se pro Vaterland."

„Poslyšte, vy mi nerozumíte. Chcete všechny obětovat pro nesmysl. To nebude oběť, ale sebevražda. Jaký prospěch může mít Vaterland z jediné zbytečné smrti? Žádnou!"

„Hrdost Němců je též velmi dobrý důvod k naplnění jejich svaté povinnosti!"

„Jaké svaté povinnosti? Je povinností člověka zbytečně umřít, když se mu nabízí žít?"

„Žít v hanbě je horší než umřít ve slávě!"

„Kde vidíte jakou hanbu? Nabízíme vám čestnou dohodu. Vy složíte zbraně a my vám zaručujeme návrat do starého světa, kde se pro vás a vaše soukmenovce chystá nový život. Tady se pro vás chystá zkáza, kterou jste si sami zavinili."

„Jenomže bychom museli ka-pi-tu-lo-vat. Rozumíte? To je pro rodilého Němce naprosto nepřijatelné, je to proti našemu pojetí cti. Vy nám nabízíte kapitulaci a to nikdy nemůže být čestná dohoda."

„Co podle vás může být pro Němce čestné?"

„Jedině když si zatančíme na vašich kostech. To je pro nás jediná možnost, jak naplnit požadavky Vaterlandu."

„Jak vidím, nedohodneme se," pokrčil jsem rameny. „Pak vám poradím jen jedno - odveďte si svá vlčata co nejhlouběji do nory, protože tady za chvíli nezůstane kámen na kameni."

„Vy nám nebudete radit, co máme dělat! Kromě toho, odsud se už ven nedostanete. Jste naším zajatcem!"

Při těchto slovech na mě opět namířil svůj automat. Byla to zřejmě pěkně vypečená bestie.

„Zajatcem?" ušklíbl jsem se. „Nezdá se vám, že není moc rytířské

internovat parlamentáře?“

„Ale je to účinné,“ oplatil mi úšklebek. „Vy jste přece Čech. Kdysi jsem Čechy popravoval, naposledy v Kobylisích na okraji Prahy. Ale to už je dávno a rád si to zopakuji.“

Apelovat na rytířskost může zabrat i u esesáka, ale není to nikým zaručeno. Zdálo se, že tady nastala horší varianta. Nevypadalo to dobře, ale nebyl jsem bezbranná oběť, za jakou mě nejspíš považoval. Mohl bych ho zabít, než by mrkl okem, ale pak by mě ty jeho ovečky asi roztrhaly jako stádo vlků.

„Aha,“ poznamenal jsem. „Zdá se, že jste navíc válečný zločinec - a tyto zločiny se na Zemi nepromlčují, takže máte osobní zájem nevracet se na Zem. Chápu. Ale nemusíte s sebou do pekla tahat i tyhle kluky. Za nic nemohou a nejspíš jsou čestnější než vy.“

„Já nikoho ze svých soukmenovců do pekla netahám! Půjdeš tam jenom ty a hned - ty česká svině!“

Pak se odehrálo několik věcí najednou.

Velitel Domu Hitlerjugend pozvedl automat.

Nemohl jsem déle váhat. Vyletěl modravý blesk a Němec se bez hlesu složil k zemi. Ačkoliv jsem očekával, že se na mě všichni vrhnou, neměl jsem jinou možnost. Současně jsem ale přiskočil k nejbližšímu klukovi, vykroutil mu z ruky automat a kluka postavil před sebe jako živý štít proti ostatním. To jsem sice také nepovažoval za rytířské, ale v téhle situaci mi to těžko kdo mohl vyčítat.

Hitlerovy děti byly tak překvapené, že zůstaly stát jako solné sloupy. Odhodil jsem automat doprostřed haly a rychle jsem s klukem zacouval do kouta, abych měl krytá záda.

„Kdo je tu služebně nejstarší?“ vykřikl jsem.

„Já,“ ozval se jeden z kluků nerozhodně.

„Pak tedy přebíráš velení. Chceš vyjednávat, nebo budete raději střílet?“

„Vy jste... vy jste nám zabil velitele!“ obvinil mě.

„Porušil rytířské zvyky,“ odsekl jsem mu. „Parlamentáři se nezatýkají a nepopravují.“

„Ale vy jste ozbrojený! Co to bylo za blesky?“

„To není zbraň, to je vlastnost,“ odsekl jsem. „Prostě jsem elektrický muž. Nemohu za to, že to neznáte.“

„Ale to taky není rytířské!“

„Je snad rytířské střílet na parlamentáře? Ostatně, jako parlamentář smím mít osobní zbraň. Kdybych se chtěl vzdát, odevzdám vám ji, to byste měli vědět. Vás je sto a já jeden. Není myslitelné, že bych ji proti takové

přesile použil jako první.“

„Ano - ale jste Čech a zabil jste Němce. Bez soudu!“

„Zabil jsem v sebeobraně válečného zločince, který na mě mířil a veřejně prohlašoval, že mě popraví a do pekla půjdu jako první. Je to tak?“

„Ano - ale...“

„Podívejte, buďto budete uznávat ženevské konvence, nebo se stáváte válečnými zločinci,“ zaútočil jsem. „Nikomu z vás zbraní nevyhrožuji, ani ji nemíním použít. Ale jakmile někdo poruší pravidla jako se stalo před chvílí, mám plné právo se bránit. Rozmyslete si, co budete dělat. Ve vaší situaci máte dvě možnosti: buď zemřít, nebo čestně složit zbraně. Z naší strany je to nabídka, ne vyhrůžka.“

„Říkáte, že to tu srovnáte se zemí!“

„Ano, když si vyberete boj. Říkám to naprosto čestně. To jsme mohli udělat dávno, my vám dáváme poslední příležitost. Zemřít pro vlast je ctností, pokud to dává smysl. Například kdybyste houževnatým odporem zachránili nějaké soukmenovce, můžete tvrdit, že jste prospěli Vaterlandu. Ale tady byste zemřeli zcela zbytečně a nikomu byste tím nepomohli. Když se v této beznadějné situaci vzdáte, nikdo vám nemůže vyčítat ani zradu, ani zbabělost.“

„To říkáte vy! Vy jste Čech!“

„Jistě. Ale potrpím si na čest - ne jako váš velitel. To nebyl čestný muž, ale kat. Slyšeli jste sami, jak se chlubil popravami Čechů. Nechápu, jak mohou kati někoho vychovávat. Na Zemi se dnes zločinci jako on odsuzují; v Německu stejně jako v Čechách. Ani tady nebude trvat dlouho a přijde konec. Kdo zahyne, zahyne zbytečně.“

„Dejte nám čas na rozmyšlenou!“ požadoval kluk.

Přesně tohle jsem potřeboval. Dojednat příměří, abychom mohli nerušeně odstěhovat další civilisty. Nechtěl jsem, aby si mysleli, že mi jde jen o tohle. Proto jsem se zdánlivě na okamžik zamyslel, aby to vypadalo, že oni příměřím také něco získají. Získají čas, ale netuší, že ten hraje pro nás.

„Na to máte právo,“ řekl jsem pomalu. „Podle mě byste se mohli rozhodnout rychleji, ale čas na rozmyšlenou vám dáme. Jde o to, na jak dlouho. Upozorňuji, že nemůžeme přistoupit na delší příměří, než do večera.“

„To nám bude stačit,“ ožil kluk.

„No dobrá,“ odvětil jsem. „Do večera bude platit příměří a v osm hodin si přijdu pro vaše rozhodnutí.“

Podali jsme si ruce ke stvrzení dohody. Měl jsem víc než dobrý důvod ke spokojenosti.

*****

Hoši z Hitlerjugend ovšem nevěděli, co se děje za zdmi jejich domu.

Hitlerova slíbená pomoc k nim dorazit nemohla. Krátce po zahájení akce se na letišti nedaleko Nového Berlína vzneslo do vzduchu dvacet bombardérů Siegfried s ochranou šestnácti stíhaček Schwalbe, ale daleko se nedostaly. Jakmile se totiž objevily na radarech hlídkujícího letounu AWACS, zamířilo do jejich směru šest F-16. Z paluby Nimitze začala hned vzlétat další letadla, ale do střetnutí už nezasáhla. Do lesů kolem Berlína začaly padat hořící zbytky Luftwaffe. Několik pilotů se zachránilo na padácích, ale většina z nich zásahy raketou nepřežila. Ze sousedního Karlsruhe vyjela na pomoc obrněná divize, ale dva kilometry od bran města ji zaskočily bitevní vrtulníky. Hořící fakule německých tanků nenechaly nikoho na pochybách, že protiútok nebude tak snadnou záležitostí, jak si němečtí generálové mysleli.

Americký velitel mohl být s vyjednáním podmínek naprosto spokojen. Mezitím co se Hitlerova mládež radila, pendlovaly mezi Düsseldorfem a Hamburkem autobusy, odvážející německé obyvatelstvo na palubu zakotvené lodi America.

Čím méně Němců zbylo ve městě, tím méně nám mohla škodit paralyzovaná posádka Wehrmachtu i Domu Hitlerovy mládeže.

Ve městě se sice neustále ozývala sporadická střelba, ale evakuace pokračovala. Po poledni byla vyvezena městská pošta a zmrtvěly telefony. Krátce poté jsme naložili obsluhu elektrárny, zastavily se generátory a ve městě přestal jít elektrický proud. V centru města kladly odpor jen policejní stanice a úřadovna gestapa. Obě budovy byly vyčištěny malými raketami z nízko se vznášejících vrtulníků.

Nebe nad Düsseldorfem se vyčasilo. Mraky které přinesly déšť se vypršely a zazářilo slunce. Obloha široko daleko byla bez mráčku a o to jasněji bylo vidět, že šlo o uměle vyvolaný déšť.

V osm večer jsem s bílým praporem opět přišel do Domu Hitlerovy mládeže. Za celou tu dobu nebylo příměří porušeno. To bylo první dobré znamení.

„Přeji vám dobrý večer," pozdravil jsem novopečeného mladého velitele i jeho družinu ve vstupní hale, kde už na mě čekali. „Přišel jsem si pro vaše rozhodnutí."

Přitom jsem pomalu sroloval bílou vlajku na tyčku.

Kluci na sebe mrkli, ale hrdě se mi postavili.

„Rozhodli jsme se vytrvat," oznámil mi nový velitel.

„To znamená, že volíte raději boj?" podíval jsem se na něho tázavě.

„Ano. Jsme Němci. Pro Němce je lépe zemřít v boji, nežli se poskvrnit kapitulací.“

Neodpověděl jsem.

„Vy to jako Čech možná nemůžete pochopit!“ skoro vykřikl chlapec. „Ale my chápeme vojenskou čest jinak!“

„Proč bych to nemohl pochopit?“ opáčil jsem. „My si také dovedeme vážit rytířských protivníků. Ale opět říkám, vaše smrt nikomu neprospěje.“

„Budeme bojovat dál, třeba i v troskách.“

„Nebudete,“ zavrtěl jsem hlavou. „Uvědomte si, prosím, tato akce neměla za cíl dobýt vaše město a držet je pod naší vládou. Město jsme dobyli jenom proto, abychom zachránili co nejvíc vašich soukmenovců. Toho jsme dosáhli. Ale jak říkám, nebudeme nikoho zachraňovat proti jeho odporu.“

„Co vlastně chcete dělat?“ zarazil se chlapec.

„My jsme svou akci skončili,“ ujistil jsem ho. „Město je prázdné, všechny civilisty jsme odvezli. Zůstala tu posádka Wehrmachtu a vy. Dali jsme vám šanci, ale nebudeme trvat na tom, abyste se vzdali. Chcete-li, zůstaňte si. S námi ovšem bojovat nebudete, my právě Düsseldorf vyklízíme. Nebudeme na vás útočit. Nemělo by to smyslu.“

„Vy ustupujete - bez boje?“ nemohl to pochopit.

„To není ústup. My jsme tuto misi splnili. Další okupace není v našich plánech.“

„Proč s námi nechcete bojovat?“

„Vy jste to pořád nepochopili? Nechceme s Němci bojovat, nechceme vás zabíjet. Chceme vás zachránit. Ale pokud chcete bojovat, zůstaňte tady a bojujte.“

„S kým?“ vykřikl uraženě.

„S Kopffüsslery,“ odpověděl jsem mu. „Přijdou sem krátce po nás - a jak jsem řekl, nemáte proti nim naději.“

„Protože jste nám zničili hradby!“ vybuchl.

„Hradby by vám pomohly stejně málo jako posádkám Lipska, Essenu, Hamburku, Kolína a dalších měst. Naději má jen ten, koho odsud odvezeme. S hlavonožci jsme dohodli malé příměří. Dovolili nám odvézt každého, kdo bude mít zájem.“

„A my, co zájem nemáme?“

„Podívejte se, hoši, my jsme strašně rádi, že jsme odsud dostali většinu civilistů. Každý zachráněný Němec má pro nás cenu dobrého skutku. To byste zase mohli ocenit vy. Ale kdo nás nemíní poslouchat a trvá na boji, má smůlu. Poslyšte, nechcete si to přece jen rozmyslet? S námi se dá jednat, my vás nechceme vyvraždit.“

„Dobře - ale nechte nám ještě hodinu.“

„Nechali jsme vám skoro celý den,“ zavrtěl jsem hlavou. „Za hodinu se setmí a přijdou sem možná i první hlavonožci. Příměří s nimi trvá jen do devíti a my je dodržíme. Bojovat s nimi nebudeme. To bude čistě vaše záležitost. Abyste ale neřekli - dostanete ještě pět minut. To stačí na hlasování. Anebo se můžete rozdělit na ty, kdo se nám vzdají a kdo tady zůstanou. Nebudeme vás nutit ani tak, ani tak.“

Rozvinul jsem opět bílou vlajku a ohlédl se po dveřích.

„Vy už jdete?“

„Proč ne? Tady už nebudu nic platný. Naše autobusy budou čekat na náměstí Hitlerplatz ještě deset minut, pak odjedou. S vámi nebo bez vás. Berte to jako úplně poslední šanci.“

Otočil jsem se ke dveřím.

„Počkejte! To nemůžete!“

Ohlédl jsem se po něm.

„Proč ne? Chcete mě snad zadržet?“

„To ne... ale co nám řeknou..?“

„Nikdo vám už nic neřekne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Buď tady zemřete - budeme si vás vážit, ale získáte tím jen smrt a nikomu ani v nejmenším neprospějete. Nebo půjdete s námi, pak budete na tom stejně jako ostatní Němci. Aby bylo jasno, této mise se zúčastnili převážně Američané, ale dalších misí se budou účastnit i Němci, občané Bundesrepubliky Německo ze staré Země.“

„Oni jdou - s vámi?“

„Ano. Také se chtějí podílet na záchraně krajanů. Ale to znamená, že i oni budou střílet na každého, kdo se jim tady postaví na odpor. Kdyby byl kdokoli z nich na mém místě, asi by vám to řekl také tak.“

„Dobrá,“ přikývl mladík. „Jděte tedy.“

Vyšel jsem z haly a pokračoval nepříliš rychlým krokem směrem k Hitlerovu náměstí. Než jsem tam došel, předhonil mě vzorně vyrovnaný pochodový útvar Hitlerjugend. Na jeho čele vlál bílý prapor, kluci pochodovali mlčky jako na přehlídce. Hrdost jim nedovolila odejít do zajetí jinak než jako vzorná vojenská jednotka.

Vážně jsem je pozdravil. Ani mě nenapadlo smát se jim. Koneckonců - snad poprvé se rozhodli sami.

*****

Norimberk

Na následující poradě konané na palubě Nimitzu byla akce Düsseldorf vyhodnocena jako vysoce úspěšná. Podařilo se nám odvézt dvaadvacet tisíc německých civilistů za cenu osmnácti mrtvých Američanů. Na straně Wehrmachtu byly ztráty nejspíše vyšší, ale neměli jsme dost věrohodné údaje o počtu mrtvých. Admirál Thompson bilanci akce označil za celkem přijatelnou a vyslovil naději, že splníme úkol během jediného měsíce.

Nejvíce mrtvých na naší straně měla na svědomí zpočátku zuřivá obrana Hitlerjugend, ale klukům to nikdo nevyčítal. Američané přiznali, že za to může jejich fanatický velitel, který by je raději obětoval, než by se s nimi vrátil na Zem. Kolik takových fanatiků bylo i mezi zachráněnými? O tom jsme nic nevěděli, jen se dalo předpokládat, že jich bude hodně.

V Düsseldorfu zůstali muži posádky Wehrmachtu. Také oni měli svého velitele, který na žádné vyjednávání o kapitulaci nepřistoupil. Nakonec bylo rozhodnuto ponechat Wehrmacht na pokoji. Buď se Němci přece jen umoudří, nebo budou ponecháni na pospas hlavonožcům.

America s Němci měla odplout propustí do Atlantiku a pak zamířit ke břehům Spojených států. Bylo zřejmé, že přeplavby mezi zdejším světem a Zemí se budou opakovat častěji. Museli jsme vytvořit dispečerskou službu v podobě motorového člunu, který v Atlantiku neustále sledoval modré světélko propusti, udržované hlavonožci. Slíbili nám na požádání stvořit velkou propust, kdykoliv bude připravena další loď.

Ukázalo se, že bude nutné zahrnout do úvah vliv Měsíce. V tomto světě byl příliv a odliv vytvářen pouze sluncem, byl proto stále stejný, zatímco na Zemi se vliv Slunce přičítá nebo odčítá se silnějším vlivem mnohem bližšího Měsíce. Ten zde chyběl. Dal se zjistit, ale prakticky se neprojevoval. Mohlo by se pak stát, že hladiny moří nebudou stejně vysoko a otevřenou propustí bude voda z našeho Atlantiku proudit do zdejšího Severního oceánu, nebo naopak. Nešlo pochopitelně o vodu, ale především o ryby a jiné mořské živočichy.

Když jsem hlavonožcům sdělil obavy z možných následků, šli se nejprve poradit, ale nakonec vyhlásili, že asi nebude vadit, když se nějaké živočišné druhy dostanou propustí na druhou stranu a obohatí rozmanitost živočišné říše na obou stranách propustí.

Z Atlantiku brzy připlula další osobní loď. Tentokrát to byla luxusní francouzská loď France - znamenalo to, že se do akce zapojily i další státy světa. Na její palubě bylo navíc uloženo osm stíhaček Bundeswehru a spíše symbolická jednotka výsadkářů. Všichni měli podléhat admirálu Thompso-

novi. Smysl jejich přítomnosti byl ukázat Čtvrté Říši, že proti ní stojí kromě zbytku starého světa i krajané Němci. Vymysleli to na Zemi a byl to velice dobrý nápad.

Dalším městem měla být Jena. Menší město, sotva patnáct tisíc lidí, jenže s významnými továrnami, zejména muničními. Ztráta muničních továren by neměla hrát velkou roli, protože Wehrmacht byl jistě dobře předzásobený, ale psychologicky by to mohlo působit. Nejdůležitější bylo, že se Jena nacházela stejně jako Düsseldorf poměrně blízko od Hamburku a nečekali jsme proto žádné potíže s transportem.

Ukázalo se, že menší Jena bude perným oříškem...

*****

Jednou z moderních zbraní jsou výsadkáři.

Američtí byli vysazeni helikoptérami do lesů nedaleko od německých měst, kde si našli vhodné místo a pozorovali. Nic víc se od nich nečekalo. Své poznatky neustále vysílali do štábů v Hamburku a na Nimitzi. Americké digitální vysílačky byly pro Němce nerozluštitelné - jednak pracovaly na vyšších frekvencích než staromódní germánské, jednak byly digitálně zašifrované. Kdyby je Němci zachytili, uslyšeli by jen cosi jako bílý šum, ale Němci očividně nezachycovali nic, protože se vůbec nesnažili po našich výsadkářích pátrat.

Naši výsadkáři byli v lesích, kam se voják Wehrmachtu za žádnou cenu neodvážil, bezpeční jako v městském lesoparku. Hlavonožci, hlavní nebezpečí lesů, dodržovali příměří.

Díky tomu jsme věděli spoustu důležitých lokací ve městě ještě před zahájením útoku. Věděli jsme, kde jsou kasárna, po zkušenostech z Düsseldorfu jsme si dali zjistit umístění Domu Hitlerjugend. Ukázalo se, že ani to nestačilo.

Navzdory objednané průtrži mračen se obránce nepodařilo tak dokonale překvapit jako v Düsseldorfu. Němci se poučili. Vojáci Wehrmachtu byli rozptýlení po městě a z jednoduchého odvážení civilistů se stal málem horror. Za každým rohem, ve sklepích i na střechách byli ukrytí němečtí vojáci o jejichž odhodlání svědčilo, že používali nedovolených střel dumdum.

Jakmile jsme to zjistili, nastala krátká porada velitelů jednotlivých oddílů.

„Máme dvě možnosti," uvažoval admirál Thompson, který se naší porady účastnil na dálku. „Buďto začneme s nemilosrdnou vyčišťovací operací, která přinese velikou zkázu nejen mezi vojáky Wehrmachtu, ale i civi-

listům. Nebo se můžeme okamžitě stáhnout a zkusit to jindy. Proti Wehrmachtu máme výhodu ve větší pohyblivosti. Jak vidíte obě možnosti?“

Potvrdili jsme jeho odhad.

„Dobrá, uděláme to jinak. Dejte vojákům rozkaz stáhnout se a vyklidit Jenu. Posílím vás dalšími helikoptérami, pošlu vám nějakou letku navíc a vyrazíte přímo na Norimberk.“

Vojáci se začali ukázněně stahovat a za pomoci obrněných transportérů spořádaně opustili město, doprovázeni vítězným jásáním Němců. Naše odposlechová služba zaznamenala nadšená hlášení do Vůdcova hlavního stanu v Berlíně a náš ústup byl brzy pyšně komentován i v německém rozhlase.

Naši výsadkáři stačili na mnoha místech města namontovat skryté, dálkově ovládané kamery. Příště budeme mít o výhodu více. Teď jsme se ale zaměřili na shromáždění vojsk a přesun přes pouhých třicet kilometrů k dalšímu městu - Norimberku.

V Norimberku nebyli Němci rozprostření po celém městě, jako v Jeně. Neměli jsme z časových důvodů možnost objednat si u hlavonožců umělý liják. Ovládání počasí prostě nemůže být záležitost z hodiny na hodinu, ale možná právě to Němce trochu ukolébalo.

Velení se rozhodlo vyzkoušet jinou taktiku.

Vrtulníky ve městě vysadily několik jednotek výsadkářů tak, aby vzaly do křížové palby německá kasárna. Účelem bylo nedovolit Wehrmachtu rozptýlit se po městě, jako se Němcům podařilo v Jeně. Až potom měla další vlna letadel rozbořit na několika místech vnější betonové hradby města a zahájit jeho obsazování proudy vojáků.

Situace se však vyvinula úplně jinak.

Mezi vojáky, kteří obklíčili šedivé kasárny Wehrmachtu, byli tentokrát Němci z Bundeswehru. Podařil se jim husarský kousek. Vyžádali si příměří a během jednání přesvědčili své soukmenovce, že bude pro všechny podstatně výhodnější, když se vzdají.

„Celý svět pracuje na tom, abyste se mohli čestně vrátit do staré vlasti,“ přesvědčoval major Bundeswehru Kurt Mittel generála Alfréda Schmidkeho, velitele posádky Norimberk.

Sliboval Němcům hory doly a na druhé straně jim barvitě líčil jejich chmurnou perspektivu, pokud budou klást odpor. Oznámil jim, že jejich stará vlast na Zemi se za své krajany postavila, ale pouze pod podmínkou, že se podřídí. Existence silného, bohatého Německa na Zemi a deklarovaná ochota jeho vlády přijmout nazpět krajany byly nejdůležitějším momentem tohoto jednání. Situace byla jednodušší, že generál Schmidke neměl na Zemi žádné hříchy. Sem se dostal jako šestnáctiletý příslušník Hitlerjugend a ge-

nerálskou hodnost získal až tady při akcích proti hlavonožcům, takže návrat na Zem byl pro něho mnohem lákavější, než pro staré aktivní vojáky.

Ačkoli německým výsadkářům velel pouze major, převzal od generála Wehrmachtu velení a na znamení respektu mu dokonce dovolil ponechat si osobní zbraň. Toto gesto ocenili jedině Němci, ale bylo také velmi účinné.

Pro nás to znamenalo něco neuvěřitelného.

Město Norimberk se nám nejenže nepostavilo na odpor, ale vojáci Wehrmachtu se zapojili pomocnou rukou i svými vozidly do stěhování civilního obyvatelstva. Civilisté nebyli do aut vyháněni, ale stěhovali se sami, někteří odjížděli vlastními auty. Nemuseli opouštět domovy s holýma rukama, ale brali si s sebou alespoň nejnutnější majetek. Podmínkou bylo, aby se transport uskutečnil co nejrychleji.

Upřímně řečeno, ani Němci nejsou fanatické stroje bez nervů. Jakmile se rozneslo, že je možnost výběru pouze mezi návratem na Zem a osudem Lipska, Essenu a dalších zničených měst, nikdo nepomyslel na odpor a všichni spěchali, aby byli co nejdřív v Hamburku a na lodi France.

Norimberk byl proto nejjednodušší záležitostí celé této kampaně. Záležitostí, která se už nikdy neměla opakovat.

*****

Zbraň odplaty V-5

Luxusní osobní loď France zmizela za propustí a místo ní se v tomto světě objevila další. Do přístavu Hamburk mířila tentokrát britská osobní loď Wellington a zakotvila u mola přístavu Hamburk. Byli jsme připraveni na další akci.

Další porada na Nimitzi byla ze všech nejkratší. Admirál Thompson nám dal v podstatě volnou ruku. Byly vybrány tři nejbližší možné cíle s výběrem podle okamžité situace. Až na místě se tedy můžeme rozhodnout, který cíl si zvolíme první. Spolu s minule vynechanou Jenou přicházely v úvahu Dortmund, Karlsruhe nebo Erfurt.

Jako vždycky jsem odlétal vrtulníkem. Měl jsem v armádě admirála Thompsona výsadní postavení. Ne že by mi podléhali někteří vojáci, ale moje slovo mělo na všech poradách velkou váhu. Bral jsem to jako něco přirozeného. Uznávaly mě skoro všechny strany konfliktu, Němci, Američané i hlavonožci, byl jsem tedy styčným důstojníkem a současně expertem.

Vrtulník přeletěl vodní pláň a zamířil k hnízdu Xijtra. Náhle mi pilot pokynul vzhůru. Podíval jsem se tam. Vysoko na obloze jakási stříbrná jiskřička kreslila bílou krajkovou stuhu kondenzačních par. Vypadalo to na letadlo, ale takhle vysoko Američané nelétali.

Pilot, mladý sympatický frajer, za letu otočil vrtulník, takže letěl pozadu. Zato jsme dobře viděli kovovou jiskřičku i druhou, která proti ní vystartovala z paluby vzdálené, ale dosud dobře viditelné letadlové lodi Nimitz.

„Nejspíš to bude nějaká Hitlerova střela," křičel pilot. „Němci měli na konci války docela obstojné balistické rakety V-2. Uvidíme, jak si s ní poradí Patriot!"

Kovově lesklé jiskřičky se k sobě rychle blížily.

Náhle německá raketa prudce změnila směr, až se ve mně zatajil dech. Němci přece nemají žádné řízené střely, jejich technika tomu neodpovídá!

Německá raketa se prudce vrhla stranou. Patriot zamířil proti ní, ale německá raketa se mu vyhnula velikým obloukem. Bylo vidět, že má obrovskou převahu v rychlosti a Patriot jí nestačil nadběhnout. Počítač ho v největší blízkosti nechal explodovat, ale německá raketa prolétla jen okrajem exploze, opět změnila směr a mířila dál - přímo k letadlové lodi.

Na Nimitzu to zpozorovali. Spatřili jsme, jak tam krátce po sobě startují další dvě antirakety. Německá se tentokrát nesnažila vyhnout a letěla přímo na Nimitz.

„Teď ji sundají," komentoval to pilot.

Patrioty mířily k německé raketě tentokrát neomylně jako chrti na zajíce. Vybuchly v tak těsné blízkosti, že všechny tři rakety explodovaly v podstatě současně.

Kilometr nad Nimitzem oslnivě zazářilo nové slunce. Jeho žár byl takový, že jsem si rychle zastínil obličej. Spatřil jsem, jak se paluba atomové letadlové lodi Nimitz vyboulila směrem vzhůru a prolomila, trup se zkroutil a torzo chlouby US Navy se prudce vzepjalo do výšky na hřbetě obrovské, snad sto metrů vysoké vlny. Pak vrak sklouzl do strany a zmizel, pohřben ve vlnách náhle rozbouřeného Severního oceánu.

„Dolů!" zařval jsem na pilota.

Pochopil a nechal vrtulník klesat kolmo dolů. Byla tam nevelká plošinka v blízkosti žluté skály, ale dříve než jsme se dostali na dosah, obrovská neviditelná pěst nás brutálně srazila stranou.

Zachytil jsem se držadla, ale rozkroutilo mi to ruce. Vypadl jsem z kabiny a padal mezi korunami vysokých stromů dolů. Asi jsem křičel, ale neuvědomoval jsem si to. Naštěstí se přímo pode mnou nacházela hluboká lesní tůň. Žbluňkl jsem do ní jako kámen. Na dně byly kromě písku i kameny, o které jsem se bolestivě udeřil, ale neztratil jsem vědomí. Odrazil jsem se ode dna a za zuřivého mávání rukama vyplaval nahoru na hladinu.

Stranou ode mě právě vybuchovaly nádrže vrtulníku. Bylo v nich dost paliva i na návrat, takže mě ovanul žár, až jsem se musel opět na okamžik potopit do tůně. Teprve potom jsem si vzpomněl na pilota. Žár sice nepřestával, ale já jsem bez ohledu na horko vyskočil z vody a pokoušel jsem se oběhnout hořící trosky vrtulníku.

Pilota jsem náhle spatřil - ale to už jsem věděl, že mu nepomohu ani já, ani nikdo jiný. Za tu krátkou chvíli z něj zbyla zčernalá hořící postavička. Uvědomil jsem si, že jsem ještě před okamžikem seděl hned vedle něho. Nebýt odstředivé síly, byl bych tam teď hořel spolu s ním.

Proboha, uvědomil jsem si - Nimitz!

Věděl jsem naprosto jasně, že tuto obrovskou letadlovou loď už nikdy nikdo neuvidí. Co to bylo za raketu? Napadlo mě jen, že to může být atomová puma. Němci tady měli dost času a nejspíš ji přece jen nakonec vymysleli. Ale jak to, že se tak mazaně a na poslední chvíli vyhnula prvnímu Patriotu? A proč neuhýbala dalším dvěma? Cožpak mají Němci chytřejší počítače než my?

Utíkal jsem ke žluté skále, kterou jsem uviděl předtím, než jsme dopadli. Viděl jsem ji nedaleko. Trčela z lesa, byl to vlastně jediný bod, odkud jsem se mohl rozhlédnout. Lezl jsem nahoru, odřel jsem si o ni ruce, ale hnal jsem se dál zuřivě a usilovně. A pak jsem konečně stál nahoře. Byl odtud

nádherný rozhled, ale na moři, které se rychle uklidňovalo, nebylo znát naprosto nic, žádné trosky. Ze skály jsem viděl i část Hamburku. Osobní loď Wellington byla vržena daleko od mola na mělčinu, nakláněla se, ale zdálo se, že se tam někdo pohybuje. Byly vidět malé záchranné čluny, jak z moře loví postavičky lidí. Také na přístavním molu ve městě byli vidět lidé, zachraňující co se dalo.

Uslyšel jsem náhle vzdálený hvizd tryskových motorů. To se k troskám Hamburku a k ochromené osobní lodi blížila jako smečka supů letka devíti bombardérů Siegfried, nejspíš aby dorazily bezmocnou loď, nebo shodily bomby na Hamburk.

Další svist přišel zleva. Také tato letadla měla na sobě německé válečné kříže, ale chyběly jim svastiky na ocasních plochách a také jejich tvar svědčil o pozemském původu. Byly to dvě stíhačky Bundeswehru, které v poslední minutě nalétly do útoku proti svým soukmenovcům. Spatřil jsem kouřové stopy raket neomylně se řítících proti vyrovnanému šiku Siegfriedů a oslnivé exploze, které tyto velké kolosy trhaly ve vzduchu na kusy.

Během minuty přišla Luftwaffe o všech devět bombardérů, jejichž trosky se shora sypaly jako ohnivý déšť, naštěstí do lesa daleko od Hamburku.

Německá odvetná zbraň nás právě připravila o nejmocnější údernou sílu, ale úplně nás nezničila. Před náletem nás sice paradoxně uchránili opět Němci, ale byl jsem rád, že moje dávné předpoklady alespoň v tomto směru vyšly. Němci ze Země zůstali na naší straně i v tak těžké chvíli.

Šlo ovšem o to, jak dlouho ještě přežijeme.

Uvědomil jsem si, že se musím co nejdřív dostat k našim. Tady na skále jim nebudu nic platný. Nejbližším místem, kde bych mohl být užitečný, byl Hamburk - nebo hnízdo hlavonožců Xijtra. Hamburk byl vzdušnou čárou blíž, ale mezi ním a mnou ležel záliv moře, takže dosažitelnější byla Xijtra.

Seskákal jsem ze skály. Zachovával jsem přitom, pokud to šlo, směr na Xijtru.

A náhle se mi trochu sevřelo u srdce. Nic to nebylo, ale přece... zastavil jsem se.

„Oto - žiješ?“

Byl to hlas? Rozhodně ne. Neslyšel jsem nic kromě šumotu dlouhých větví s ježatým listím nad svou hlavou.

Žiju, pomyslel jsem si. Moc nechybělo - ale žiju.

„Jdu si pro tebe,“ ozvalo se mi v hlavě.

Les byl tichý, ale ta utkvělá myšlenka mě postrašila. Co to bylo? Předtucha?

Pokračoval jsem dál směrem na Xijtru indiánským klusem. Musel jsem přeskočit asi třímetrový potok, naštěstí tam byla příhodná plošinka pro rozběh. Ale na druhé straně bylo místo tvrdé půdy mokřadlo - zabořil jsem se po kolena. Vylezl jsem stěží měkkého bahna a rozhlédl se, kudy dál.

A v té chvíli jsem ji spatřil.

Byla to Uaxio, poznal jsem ji naprosto neomylně. Plula lesem přímo proti mě jako přízrak, jako by se vznášela nad nízkou trávou. Sestupovala ke mně po mírném svahu a kdybych ji náhodou nespatřil, ani bych si jí nevšiml. Hlavonožci se lesem pohybují naprosto tiše a nedivil jsem se, že se žádný voják Wehrmachtu v posledních letech do lesa ani neodvážil.

„Je dobře, že jsi to přežil," řekla, když došla ke mně.

„Kde se tu bereš?" podivil jsem se.

„Jdu si pro tebe," odtušila. „Mysleli jsme si, že jsi už mrtvý, ale ty žiješ, i když jsi trochu zraněný. Měla jsem za úkol přinést tě, živého nebo mrtvého."

„To zní jako ve starých filmech," odtušil jsem.

Utřel jsem si zpocený obličej. Rukáv kombinézy jsem měl od krve a teprve teď jsem ucítil pálení v obličeji. Měl jsem tam nějaké oděrky či co, ale nevzrušoval jsem se tím. Kdyby mi chyběl nos nebo půl tváře, to by možná bylo jiné, ale pro pár oděrek nebylo zle. Však se mi to rychle zahojí.

„Musíme co nejrychleji dorazit do Xijtry," popoháněla mě Uaxio. „Vezmu tě tam, chceš?"

Nepochopil jsem hned, co tím míní. Vysvětlila mi, že mě ponese - člověk by řekl na zádech, kdyby nějaká měla. Odmítl jsem to rozhodným tónem, ale brzy bylo jasné, jak jsem proti ní pomalý. Utíkal jsem vedle ní jako při maratónu, ona vedle mě lehce plula jako královna, jen chapadla se jí dole rychle míhala. Bylo mi jasné, že se musí silně brzdit.

„Čekají na nás," pobízela mě. „Nevzpírej se, vezmu tě."

Dýchal jsem už jako čtyři a proto jsem raději přikývl. Objela mě a dřív než jsem se nadál, seděl jsem na její hlavě jako na měkké židli s polštářkem. Nadzvedla mě do výšky dvou metrů, objala mi jediným chapadlem obě nohy a rozběhla se se mnou lesem naplno.

To byla ale jízda!

Trochu jako na motocyklu - jen mi chyběla řídítka, nebo cokoliv, čeho bych se mohl přidržet. Musel jsem jenom klidně sedět a pokud možno se nevrtět. Uaxio se pohybovala plavně, bez hluku, ale odhadoval jsem, že utíká skoro stovkou.

„Jak že jsi to říkala? Že mě tam máš přivést živého nebo mrtvého?"

„Přesně tak," přisvědčila. „Věděli jsme, že nejsi na té zničené lodi. Našla bych tě, i kdybys byl mrtvý."

„A co byste se mnou dělali, kdybych nežil?“

„Udělali bychom z tebe jednoho z nás,“ řekla klidně.

Ačkoliv bylo horko, zamrazilo mě.

„Jak to myslíš?“ vyhrkl jsem.

„Stačilo by nám, aby se z tebe zachovala většina mozkové tkáně,“ řekla. „Přenesli bychom tvé vzpomínky do některého našeho nevylíhnutého mláděte, které ještě nezískalo vlastní osobnost. Vylíhl by ses znovu jako jeden z nás. Místo vašich nešikovných končetin bys získal devět chapadel, musel by ses znovu učit chodit, ale tvá osobnost by žila dále. My to také tak provozujeme. Já sama mám asi padesáté tělo a začala jsem žít v dobách, kdy vaše civilizace teprve začínala.“

„Dokázali byste mi potom vrátit lidskou podobu?“ otřásl jsem se. Zůstat v tomhle světě jako chobotnice...

„S lidskými zárodky jsme v tom směru neexperimentovali, ale - nevidíme důvod, proč by to nebylo možné.“

„Necháme to na jindy,“ otřásl jsem se podruhé. „Moc vám děkuji za důvěru - ale raději zůstanu člověkem.“

Vyšplhala se mnou bleskurychle do strmého svahu na který bych potřeboval několik dlouhých minut. Nahoře opět přidala, jen mi vítr od té jízdy cuchal vlasy. Při tomto tempu jsme ovšem byli u Xijtry za pár minut.

„Hello, Oto!“ vítal mě poručík John Diggas. Naposledy se mnou vyklízel Jenu, několik střel dum-dum nás oba zahnaly do jedné jámy. Jak málo někdy stačí k tomu, aby se dva lidé tak rychle sblížili! Teď tu hlídkoval před vchodem do jeskyně spolu se dvěma strážnými hlavonožci, které jsem nepostřehl, jak byli dobře ukrytí.

Uaxio mě jemně postavila na zem.

„Vyjednej si co potřebuješ se svými,“ řekla mi, „ale pak bychom s tebou chtěli mluvit i my. Přijď za mnou do sněmu.“

Než jsem stačil reagovat, zmizela mi ve tmě jeskyně.

„Tedy - na takovém koni jsem v životě nejezdil,“ křenil se na mě John.

„Je zle, potopili Nimitze!“ sděloval jsem mu své dojmy.

„Už to víme,“ zachmuřil se. „Naše letadla teď přistávají na letišti v Norimberku, je tam poměrně klidno. Radarem nás jistí AWACSy z Enterprise.“

„Kdo převzal velení po Thompsonovi?“

„Kapitán Enterprise Willy Turranch.“

„Víte, jaké jsou současné rozkazy?“

„Najít základnu, odkud startovala německá atomová raketa a zničit ji.“

„A naše mise?“

„Pozastavuje se. Nemáme potřebné zázemí. Loď Wellington je prý značně poškozená. Hodilo ji to na mělčinu a určitě by šla ke dnu, naštěstí tam bylo dost mělko. Měli pár desítek mrtvých a stovky raněných. Není zaručené, zda Wellington ještě kdy vypluje.“

To nebylo dobré.

„Máte vysílačku v provozu?“ zeptal jsem se Johnnyho.

„Ano,“ tvrdil.

Rychle jsem se přesunul dovnitř. U vysílačky seděl další známý Arnold Beauty z Enterprise. Jakmile mě spatřil, podal mi malý telefon bez šňůry.

„Mám ti dát tohle,“ řekl mi. „Je to jen terminál na tuto vysílačku, ale funguje asi do čtyř kilometrů, pokud mezi ním a vysílačkou není silná vrstva skály. Mobilní telefony tady bohužel nefungují a satelity teprve ne.“

Rychle mě naučil obsluhu, byla ostatně velmi jednoduchá. Ohlásil jsem se a požádal jsem o rozhovor s novým velitelem US Navy v tomto světě.

Kapitán Turranch mi krátce oznámil, že převzal velení po svém předchůdci, ale potvrdil mi, že akce k obsazení dalších německých měst se odkládají.

„Musíme nejprve zajistit bezpečí pro naše lidi,“ řekl mi omluvným tónem. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že proti nám použijí atomovou zbraň.“

„Já se tomu tolik nedivím,“ odtušil jsem. „Tahle říše je skutečnou říší zla. Říkal jsem to přece ještě před vyplutím. Němci zde celou dobu od války vyvíjeli nové zbraně a dostala se jim do rukou i část vyspělých technologií hlavonožců.“

„To už jsme, bohužel, zjistili. Dost krutým způsobem.“

„Proti hlavonožcům jim jejich kdovíjak zázračné zbraně nepomohou,“ podotkl jsem. „Když teď zůstaneme stát, přesune se nám brzy propust nad Saharu a doprava Němců bude značně komplikovanější.“

„Sorry, bezpečnost především,“ potvrdil své rozhodnutí kapitán Turranch. „Dám vám všechny pozemní jednotky, ale jen abyste se pořádně zajistili proti německému útoku.“

Znamenalo to, že jsme z útoku přešli do obrany. Veškerá naše iniciativa skončila, teď jsou na řadě Němci. To všechno otočila jediná raketa, která se dokázala vyhnout protiraketě Patriot a nesla nálož, schopnou v jediném okamžiku roztrhat a potopit Nimitz i na dálku nejméně kilometr.

Myslím, že jsme Němce krutě podcenili.

*****

Opustil jsem Arnolda Beautyho v neveselé náladě a podle slibu jsem zamířil dál do hlubin jeskynního komplexu Xijtra.

Velký sněm hlavonožců byl poloprázdný. Očekávali mě zde jen čtyři, z toho jedna Uaxio.

„Zdá se, že jste se dostali do potíží," promluvil jeden, sotva jsem se s nimi pozdravil.

„Ano, vypadá to tak," přikývl jsem. „Němci nám zničili naši plovoucí základnu. Máme ještě jednu, ale nesmíme se už nechat podruhé zaskočit."

„Zaskočit? Vy jste o tom nebezpečí nevěděli?"

„Měli jsme jen jakási tušení," odpověděl jsem po pravdě. „Věděli jsme, že se Němci snaží vyrobit nějaké nové zbraně, jaké ještě neznáme. Ukázalo se, že se jim to podařilo."

„Vy tedy neznáte bílý oheň?"

„Máme podobné zbraně, ale neodvažujeme se je zde použít, jsou příliš ničivé. A co je horšího, zanechávají nebezpečné záření, které trvá ještě dlouho potom."

„Nebezpečné záření?" podivili se. „Nic takového jsme ale nezpozorovali."

„Je totiž neviditelné," vysvětloval jsem jim. „Není nic vidět - a přece v tom místě lidé onemocní a umírají."

„Několikrát na nás shodili bílý oheň, ale nic takového jsme nezpozorovali," ujistili mě. „Zničili nám některá méně odolná hnízda, to ano, ale nikdo na těch místech neonemocněl a nikdo potom ani neumřel."

„Možná máte větší odolnost proti záření," napadlo mě.

„To by vysvětlovalo, proč jsme si toho ještě nevšimli," připustili. „Ale na Xijtru byl bílý oheň svržen už dvakrát. Kdyby tu zůstalo to co říkáš, nebylo by tu bezpečno pro vás, lidi. Ale nezdá se, že by tady někdo z vás onemocněl."

„A sakra!" zaklel jsem.

Vytáhl jsem terminál. Ohlásil se mi Arnold Beauty.

„Arne, člověče, nemáš možnost změřit radioaktivitu?"

„Se ví, že mám," odtušil. „Máme přístroje. Ale kolem nás je všechno negativní."

„Zaručeně? Změř to ještě jednou!"

Vysílačka se odmlčela, ale po chvíli se Arnold ozval.

„Jak říkám, nula nula nic. Jen pozadí, mnohem slabší než na Zemi. Na samé hranici měřitelnosti."

„Díky," oddychl jsem si a vypnul terminál.

Ještě chvíli jsem uvažoval. Ona to nebude atomová zbraň, jaké známe. Klasická atomová nálož by letadlovou loď zničila stejně rychle, jenže - jinak. Dobře jsem si vzpomněl, jak se při výbuchu paluba zvedla vzhůru - to vůbec nevypadalo jako rána shora, kdy by se loď prostě propadla pod vodu. Naopak, i okolní voda se úplně nepochopitelně zdvihla do výšky, tedy přesně opačně, než se dalo čekat.

Vzpomněl jsem si, jak se nepříliš dávno přímo před mýma očima prolomila pancéřová kupole Nordenovy laboratoře. Také tak divně. Propadla se - dovnitř, ne ven.

Výbuch normální atomové bomby by po sobě zanechal silné, desítky let trvající radioaktivní zamoření. Tohle bylo zcela čisté. Řekl bych, že šlo o uvolněné torzní pole, stejně jako kdyby se náhle uvolnilo torzní pole akumulátorů. Byla by to ideální zbraň hromadného ničení. Zkáza do okruhu několika kilometrů, jenomže bez radioaktivity.

„Měli jste pravdu," přiznal jsem hlavonožcům. „Německá zbraň je jiná než naše. V jistém smyslu je to dobře, protože nezanechává smrtící záření, o kterém jsem hovořil. Ale tím hůř, protože se Němci nijak nerozpakují tuto zbraň použít."

„Rozpakovali by se, kdyby to záření zanechávalo?"

„Tím si nejsem jist. Ale nepochybuji o tom, že mezi nimi je dost nenávistných vůdců, kteří by ji použili i tak."

„Tak vidíš. Co budeš dělat?" zeptala se mě Uaxio přímo.

„Musíme s tím počítat," povzdychl jsem si. „Naše akce se podstatně ztíží a zpomalí. Ale přestat nemůžeme."

„Stihnete to?"

„Nevím," pokrčil jsem rameny. „Naděje umírá poslední. Vy byste nemohli vzhledem k těm novým událostem posečkat?"

„Jako výmluva se vám to hodí, což?" odtušil nevrle jeden z hlavonožců.

„Ota se nevymlouvá," zastala se mě Uaxio. „On to určitě myslí upřímně a dané slovo nezruší. Už ho znám. Zdá se jen, že se mu to trochu vytrhlo z chapadel."

„Proč sliboval, když nevěděl, co ho čeká?"

„Nikdo by nemohl nic slíbit, kdyby měl slibovat pouze to co je jisté," odsekla Uaxio, „Pravda, Ota vždycky něco slíbí a pak se mu změní původně očekávané podmínky, ale on se pak sliby vždycky alespoň snaží splnit."

„Co také se sliby, které se neplní?"

„Dějiny jsou plné nesplněných slibů," odtušil jsem. „Je tomu tak všude. Ani vy nebudete výjimkou."

Myslím, že se urazili všichni - tentokrát i Uaxio. Ale už mě také rozčilovalo jejich podezírání. Což mohli nevidět, jak se tváří v tvář jejich krutému ultimátu snažíme?

„Dělej, jak myslíš," odsekla.

„Jistě, budu. Mohl bych vás přesto o něco požádat?"

„Co by to mělo být?"

„Vytvořte nad americkou lodí oblak, který by ji zastřel před zraky letectva. Dokážete udržet dostatečně hustá oblaka tak, aby visela v okruhu dvaceti kilometrů vytrvale ve výšce od jednoho kilometru do pěti?"

„Dokážeme - ale není to jednoduché, pochop."

„Je třeba zabránit Němcům útočit z výšky. Radarům mraky nevadí, očím lidí ano. Zůstane-li dole kilometr bez mraků, neohrozí to ani letadla."

„Splníme ti to - do odvolání. Ale nepožaduj pak na nás mnoho dalších takových služeb. Nemůžeme si dovolit rozházet na to všechny naše energetické rezervy."

„Prozatím to bude stačit," řekl jsem unaveně.

Nápad s oblačnou pokrývkou přišel bohužel pozdě.

Ještě horší bude vysvětlovat to na Zemi.

*****

ME 361

Americká džungle

Vyžádal jsem si u kapitána Turrancha vrtulník k návštěvě Země. Nezdálo se mi, že by byl nadšen. Na palubě Enterprise byla nálada pod bodem mrazu. Všichni se na mě dívali podivně přísně, jako kdybych osobně mohl za zkázu Nimitze.

„Vrátíte se?“ ptal se mě pátravě.

„Myslíte si snad, že ne?“ vyjel jsem si i na něho.

„Proč tam jedete?“

„Potřebuji se na něco zeptat Němců, co jsme tam nedávno poslali.“

„Ti tady vám nestačí?“

„Upřímně řečeno - ne. Tamti mi přece jen důvěřují víc.“

„Dobrá - ale mám jednu podmínku,“ mračil se.

„Prosím,“ kývl jsem hlavou.

„Nikomu neřeknete o potopení Nimitze.“

„Nikomu?“ podivil jsem se. „Ani vašemu presidentovi?“

„Musíte mít opravdu dobrý důvod. Kdyby se vás president zeptal přímo, sdělit mu to smíte, ale jen mezi čtyřma očima, to znamená bez přítomnosti novinářů. Jinak budete na všechno opakovat No comment. Platí?“

„Proč tak utajeně?“

„Zpráva o katastrofě by mohla podlomit odhodlání Ameriky pokračovat v této akci.“

„Toho bych se neobával. Četl jsem, že americké noviny za Druhé světové války nechtěly ze stejných důvodů uveřejňovat fotografie zabitých Američanů v Tichomoří. Potom je přece uveřejnily a fotografie nejen nepodlomily vůli Ameriky, ale vyvolaly naopak ještě větší odhodlání.“

„To už je dávno. Já mám bohužel spíše na mysli Somálsko. Nechtěl bych, aby tady nastalo stejné fiasko.“

Podíval jsem se na něho tázavě, ale pak jsem rezignoval.

„Jak myslíte. Budu vaše přání respektovat, pokud to bude vůbec možné.“

Dostal jsem rychlou turbínovou helikoptéru se dvěma muži posádky. Patřili do výbavy Nimitze a zachovali se jenom tím, že byli právě nad Novým Německem. Byli to ostřílení kozáci. Johnny byl běloch, Michael černoch, spíše míšenec. Na trupu jsem napočítal několik dolíků od kulometných střel, ale také černou barvou vyvedených dvacet šest siluet tanků a jednu siluetu tryskové stíhačky Schwalbe. Měla smůlu, připletla se jim do cesty a místo aby je sestřelila, stala se sama cílem jejich samonaváděcí protiletadlové střely. Byl jsem rád, že mám k ruce právě tyto dva. S oběma jsem si mlč-

ky podal ruce, přisedl si k nim do kabiny a vzlétli jsme.

„Vystoupejte trochu výš," požádal jsem je.

Vysílačku k ovládání propusti jsem měl připnutou přímo na prsou křížovým popruhem. Uaxio mě naučila ovládat ji bez tlačítek, přidaných v podstatě kvůli lidem. Hlavonožci svoje přístroje ovládali pomocí elektrického orgánu quro. Tyto orgány měli do nedávné doby slabší, ale i nové zesílené quro se dalo opatrně používat k nižšímu výkonu. Chtělo to jenom trochu cviku, ale zvládl jsem to také.

Náhle se bez varování před námi objevila modravá kruhová propust. Aniž bychom jí prolétli, sama přeskočila kolem nás a opět zmizela. Když jsem hlavonožcům navrhoval tuto změnu ovládání propustí, jejich vědci váhavě připustili, že budou na stroje kladeny menší energetické nároky. Rozhodli se tedy na zkoušku změnit režim jediného ovladače - mého. Zdálo se, že to byla výhodná změna.

Pod námi leželo podhůří vysokých hor.

„Good heavens!" vydechl překvapeně Michael, druhý pilot. „Kde to vlastně jsme?"

„Skalisté hory," ukázal jsem na vysoké, stříbrem sněhu pokryté štíty. „Támhle vidím silnici a jestli se nemýlím, vede do nějakého menšího městečka. Přistaňte kdekoliv, odkud by se dalo zavolat."

„Není potřeba. Vyšleme jen žádost o zaměření. Nejbližší letové středisko nám okamžitě řekne co potřebujeme."

„Pro jistotu přistaňte támhle u té pumpy, prosím."

Vrtulník se snesl poblíž benzínové pumpy Shell, stojící na výjezdu z městečka.

Vystoupil jsem sám. Pumpař mi na mapě ochotně ukázal kde jsme. Očekával jsem, že se bude vyptávat a nemýlil jsem se.

„Kde jste se tady tak najednou vzali?" vyzvídal.

„Přiletěli jsme z Q-Země," řekl jsem přímo. „Slyšel jste už o ní nějaké zvěsti?"

„Jistěže," ožil. „Necelých sto kilometrů odsud se nalézá Denverský internační tábor pro Němce z Q-Země. Všechny tam stěhují, už jich je tam pěkných pár tisíc!"

„Proč sem?" podivil jsem se.

„Tady jim vyhradili místo," pokrčil rameny.

Zapůjčil mi dokonce místní mapu a označil na ní polohu tábora. Pak jsem se vrátil k vrtulníku a nastoupil.

Piloti mezitím ukončili své rádiové hovory.

„Čekají nás ve Washingtonu," informoval mě snaživě první pilot Johnny.

„Malá změna cestovního plánu," odtušil jsem. „Náš cíl je mnohem blíž."

Ukázal jsem jim na mapě, kterou jsem od pumpaře dostal grátis, kde se má nacházet internační tábor.

Johnny opakoval, že nás čekají ve Washingtonu.

„Cílem naší cesty není Washington, ale Němci," odtušil jsem. „Do Washingtonu poletíme potom, bude-li to nutné."

„Není dobré nechat čekat presidenta."

„Povinnost především," trval jsem na svém. „Zdvořilostní návštěva je až druhá v pořadí."

*****

Vrtulník tedy místo na východ zamířil na sever. Zakrátko jsme před námi spatřili plochu pokrytou tisíci velkými stany a posetou drobnými postavičkami. Už z výšky mě ale zarazilo, když jsem kolem řad stanů zpozoroval drátěné ploty a dřevěné strážné věže jako kolem trestaneckého tábora. Doletěli jsme na místo, kde byla mezi stany proluka a pomalu jsme dosedli, aby lidé dole měli čas vyklidit nám prostor. Upřímně řečeno, nemuseli jsme to nijak dávat najevo. Všichni se rozprchli, jako když střelí do vrabců.

„Počkáte na mě?" zeptal jsem se pilotů.

„Jistě," přikývli oba. Také oni se trochu podivili tomu, co viděli. Ještě že chlapy ve strážních věžích nenapadlo na nás zahájit palbu z namířených kulometů. Skoro bych je začal obdivovat, že na nás svoje mašinkvéry vůbec otočili. Bitevní vrtulník se svou pancéřovanou kabinou, dvěma čelními dálkově řízenými rotačními kulomety, ověšený kolem dokola raketami, připravený bránit se stejně jako zaútočit i na tankový pluk, má ovšem respekt a může si dovolit ignorovat pouhé kulomety, které by mohl smést jedinou dávkou i s dřevěnými věžemi.

Vyskočil jsem z vrtulníku a trochu sehnutý podběhl pod dotáčejícím se rotorem směrem k nejbližším stanům.

„Prosím vás, nevíte někdo o Kurtovi Wernerovi?" spustil jsem německy na prvního Němce, kterého jsem tu potkal. Byl to jeden z vojáků, ale z uniformy Wehrmachtu měl na sobě jen kalhoty a košili.

„Kurt Werner?" podíval se na mě velmi udiveně. Teprve po chvíli mu došlo, kdo jsem.

„Kamarádi! Je tu Čech z Nového Německa! Zavolejte mu sem Wernerovy, ale honem!"

Pak mě popadl za rukáv a táhl do nejbližšího stanu.

„Dostal jste naši petici?" díval se na mě ustaraně.

„Ne, o žádné petici nevím," podivil jsem se.

„Mysleli jsme si to," vydechl, ale nebylo to úlevně.

„Co se děje? Proč petice?" nevydržel jsem.

„Chceme se vrátit zpátky," oznámil mi. Dotáhl mě mezitím do stanu, kde na železných kavalcích porůznu sedělo odhadem patnáct dalších Němců. Všichni byli vyhublí, oblečení byli do roztodivných hadrů, na nohou často jen roztrhané tenisky.

„Jak - zpátky? Tomu nerozumím," divil jsem se.

„Podvedl jste nás," vyhrkl na mě jeden z mladších.

„Tohle není nový život, tohle je pozvolná smrt!" přidal se k němu další.

„Vy přece za to všechno můžete!" napadl mě, naštěstí jen výčitkou, třetí z Němců.

„Za co mohu?" obrátil jsem se k němu. „Že jste na staré dobré Zemi? Co je na tom špatného? V Novém Německu vám všem hrozila smrt - to přece víte!"

„Lepší rychlá smrt, než to co se děje tady," posteskl si další, pro změnu jeden ze starších Němců. Byl v civilu, měl na sobě také jakési roztrhané džíny a kostkovanou košili.

„Děje se vám snad křivda?" zeptal jsem se ho.

„Kdyby jedna!" vybuchl.

„Co se děje? Vypravuj!" zvážněl jsem.

„Nikdy jsem nesouhlasil s tím, co se dělo v zajateckých táborech pro Rusy," pokračoval starý Němec. „Ale to, co se děje tady, se tomu podle mě nebezpečně blíží."

„Co se děje? Konkrétně, prosím!" přerušil jsem ho.

„Že nás tu hlídají s kulomety a střílejí každého, kdo se pokusí uprchnout, to bych chápal jako normální," pokračoval Němec. „Je válečný stav. Že střílejí i ženy, to asi normální není, ale říkají nám, že jsme to v Evropě také dělali - a já jim to věřím."

„Tady se střílejí lidé?" vytřeštil jsem oči.

„Ano, i děti," potvrdil Němec za souhlasného přikyvování všech okolo. „Ale co je nejhoršího, oni nás chtějí vyhubit, stejně jako hlavonožci. Přivezli jsme sem hodně německých žen v požehnaném stavu. Pod asistencí Američanů se za celou dobu, co tady trčíme v tom prašivém koncentračním táboře, nenarodilo jediné živé dítě. Všechny děti se rodí už mrtvé. Američané tvrdí, že za to může změna prostředí, naši doktoři říkají, že to není pravda. Věříme jim, protože se pod jejich asistencí rodily děti živé, než nám to Američané zakázali."

„Co vám zakázali?"

„Nechat ženy rodit za asistence německých lékařů. Prý tu nemáme základní hygienické podmínky. Jenomže naši doktoři mají i v polních podmínkách výsledky nesrovnatelně lepší než zdejší felčaři. Přece není stoprocentní úmrtnost novorozenců normální! A ještě se nestydí za to od nás požadovat nemožně nekřesťanské peníze.“

„Jestli je to všechno pravda, pak je to hrozné,“ vydechl jsem. „Prosím vás, nemohli byste mi kromě Wernerů zavolat doktora Müllera? Rád bych slyšel jeho názor jako doktora.“

„Doktora Müllera zabili,“ odvětil starší Němec. „Chcete snad něco odborného z medicíny? Já jsem také lékař.“

„Doktor Müller snad neměl důvod utíkat?“

„Ne, zabili ho v jeho stanu,“ pokračoval Němec. „Měl zde ordinaci, jakožto jeden z našich lékařů. Léčil nejprve naše lidi, ale brzy i lidi z okolí. Ukázalo se, že naše léky jsou velice účinné na zdejší nemoci, především küfferlin. Brzy za námi posílali celá procesí nešťastníků, co byli od zdejších medicinmanů prakticky odsouzeni k smrti.“

„Moment,“ přerušil jsem ho. „Něco mi tady nehraje. Říká se, že americká lékařská věda je v našem světě nejlepší!“

„Bůh potěš země, kde jsou medicinmani ještě ubožejší než tady,“ pokřižoval se Němec. „Mají tu strašlivou nemoc, která prý zabíjí pomalu, ale neúprosně. Říkají jí AIDS, nebo tak nějak. My ji neznáme a američtí kolegové dělali příliš velké okolky, když jsme se chtěli dozvědět, co je to zač. Naštěstí se brzy ukázalo, že na ni stačí jediná injekce küfferlinu. Když se rozkřiklo, že vyléčíme i AIDS, začali k nám nemocní chodit po tisícovkách. Za injekci, která tu nemoc dokonale vyléčila, jsme dostávali zpočátku sto dolarů, ale potom nám nařídili zlevnit na pět dolarů, stejně jako se tady platí za injekci zdejšího penicilínu. Jenomže ta léčí jen neznatelně. Bohužel, léky které jsme si sem z Nového Německa přivezli, brzy došly.“

„Právě pro ty injekce zabili doktora Müllera,“ přerušil ve vyprávění lékaře mladší Němec. „Vyléčil dva takové, kteří nám vozili chleba. Byli to prý chudáci, léčil je zadarmo. Ti za ním pak přivedli třetího, že prý je to jejich nerozlučný kamarád, také nemocný AIDS, aby ho vyléčil. Doktor Müller už bohužel potřebnou injekci neměl. Ti tři mu za to rozmlátili celou ordinaci a pak utloukli i doktora.“

„Opravdu krásný vděk! Jak to víte?“

„Chytili jsme je přímo při činu. Málem skončili na větvi nejbližšího stromu, ale my musíme všechny takové zločiny jen předávat zdejším šerifům. Předali jsme je, dokonce se krátce poté dostali před soud. Byli osvobozeni všemi hlasy poroty. Chtěli jsme se odvolat, ale podle amerických zákonů nemůže být nikdo souzen podruhé za zločin, ze kterého už byl jednou

osvobozen. Rozumíte tomu?“

„Jak je to možné?“ zděsil jsem se. „Když jste je chytili přímo při činu, mělo by to snad být jasné!“

„Nebyli prý usvědčeni ani jednou důvěryhodnou osobou. My nejsme občané Spojených států a šerif přišel až potom, když jsme vrahy vytáhli ven, takže ani jeho svědectví nebylo pro soud dostačující.“

„Nechce se mi tomu uvěřit,“ vrtěl jsem hlavou. „Dohodli jsme se s presidentem Spojených států jinak.“

„Jestli se k němu dostaneš, řekni mu to,“ prosil starší Němec. „Dostáváme tři sta dolarů na hlavu měsíčně. Nikdy nám to neopomenou zdůraznit jako obzvláštní milost. Ale kilogram chleba nám prodávají za deset dolarů, takže veškerá pomoc dá právě na suchý chléb. Tady na skalách se nedá nic pěstovat, ostatně jsme si s sebou nepřinesli žádná semena a žádná nám tady neprodají.“

„To přece není možné! Deset dolarů za kus chleba, to je strašně lichvářská cena!“

„Bylo tu pár místních soucitných duší, které nám dovezly z města chleba desetkrát levnější. Propíchali jim pneumatiky u aut a vyhrožovali, že je zabijí.“

„Kdo?“

„Naši dodavatelé,“ ušklíbl se mladý Němec. „Kdybychom si mohli do města dojít sami, šli bychom tam třeba pěšky. Jenže nás z tábora nepustí.“

„Pak by se vám ale měli starat i o jídlo!“

„To nechali na dopravcích,“ odtušil Němec. „No a ti nás dřou z kůže - stejně jako zdejší doktoři.“

*****

Mezitím do stanu přiběhli ti, na které jsem čekal. Kurt Werner, Gerta Müncherová, Kurtovi rodiče.

Několika slovy jsem se přeptal na ověření toho, co jsem zatím slyšel. Při pohledu na jejich hubené postavy jsem ani nepotřeboval jejich svědectví. Kurt mi všechno jen potvrdil a doplnil další podrobnosti.

„Tady jsme všichni prodali všechno, co kdo měl. Nejprve kdo si vzal nějaké šperky. Pak měli zájem o naše oděvy, boty a uniformy. Za dolar koupili, za sto prodávali ve městě. Teď nemáme nic, jenže všichni mlsně pokukují po německých ženách a dívkách. Musíme je střežit, aby nám je neodváděli v noci, nebo dokonce za bílého dne. Několik desítek jich už zmizelo, nikdo neví kam.“

„To není možné, měli jste snad nějaké peníze,“ obrátil jsem se na

něho.

„Aukce dopadla dobře," přikývl trpce Kurt. „Získali jsme přes čtyři milióny dolarů. Jenomže pak nám z toho předepsali daně - a pokutu, že jsme nezaplatili včas. I tak nám zůstalo skoro půl miliónu dolarů. Ty jsou ovšem dávno pryč - nějakou dobu jsme při zdejších cenách udržovali nad vodou celý tento koncentrák. Což jsme mohli někde v bance sušit peníze, když jsme viděli tu bídu? Samozřejmě roztály tak rychle, jako led na rozžhavené plotně. Napsali jsme ti asi deset dopisů, než jsme pochopili, že jsi nedostal ani ten první."

„Nedostal," potvrdil jsem.

„Oto, jestli se ti podaří vyváznout odsud ven, zkus něco udělat. Na tebe snad Američané dají."

„Proč myslíš, že se odsud nedostanu?"

„Přece ani ty nejsi Američan. Pustili tě dovnitř, ale už není tak jisté, že tě pustí i ven."

„Mám tady helikoptéru. Nejsem odkázaný na stráže."

„Bohudík - pak máš jakousi naději. U brány stráží bestie a jiné nás hlídají kolem. Nebudeš to mít lehké."

„Tady už jsou všichni stejného mínění - raději se vrátit a dát se roztrhat Kopffüsslery," přidala se Gerta. „Řekni mi upřímně, Oto, že sis to takhle nepředstavoval?"

„Máš naprostou pravdu, děvče," přikývl jsem. „Budete to asi muset ještě chvilku vydržet, ale poletím odsud rovnou do Washingtonu - a jestli se ukáže, že o tom president ví, pak mu řeknu bez obalu, co si o něm myslím. To by znamenalo, že se budeme muset obrátit přímo na Německo v Evropě, a to co nejdřív, než se tady stane něco nenapravitelného."

„To už se děje - a denně. Denně máme několik pohřbů."

„Podívám se, co se s tím dá dělat."

„Nemohl bys nám sem nějak dopravit alespoň léky? Někteří z nemocných, co nám vozí potraviny, se nás i schválně snaží nakazit. Používají k tomu injekce s vlastní krví. Někdy jen vydírají, jindy to doopravdy používají - nevíme ani, je-li to nebezpečné, ale nedá se věřit ničemu."

„O jaké léky půjde?"

„Küfferlin," dodal starší Němec, který se dosud držel na opačném konci stanu. „Je to velice dobrý lék. Znásobuje více než tisíckrát obranné síly organismu. Je mnohem výhodnější než penicilín, který naopak snižuje schopnosti bakterií, aby si s nimi oslabený organismus poradil. Kdybys nemohl sehnat hotový lék, pokus se opatřit plody küfferle, každý ti je tam rád ukáže. Jsou to takové fialové krychličky a obsahují tuk podobný máslu."

„Znám je," oddechl jsem si. „Rostou všude. V nejhorším případě mi

je seženou Kopffüsslerové.“

„Jen jestli se tam dostaneš,“ odtušil jeden z Němců, co hlídal před stanem a právě sem nahlédl. „Už si pro tebe jdou místní šerifové.“

„Zůstaňte tady,“ požádal jsem všechny. „Nechte mě, budu se s nimi bavit sám.“

Vyšel jsem do uličky mezi stany.

„Hej ty tam - co zde máš za job?“ blížil se ke mně šerif se dvěma pomocníky - alespoň to bylo k poznání podle malých šerifských hvězd, které měli ti dva připnuté na strakatých košilích. Jenom šerif měl policejní uniformu.

„Dovolte mi, abych to i nadále považoval za tajnou misi v rámci US Navy,“ odsekl jsem jim.

Vzhledem k tomu, že jsem měl na sobě overall amerického námořnictva, vypadalo to věrohodně.

„Tady nemáš co pohledávat! Vypadni odsud!“

„Odchod mám tak jako tak v úmyslu, nebude mi zatěžko vám vyhovět,“ ušklíbl jsem se.

Otočil jsem se a zamířil k vrtulníku.

„Tak moment!“ nedal se šerif tak snadno odmrštit.

„Přejete si?“ otočil jsem se na něho.

„To by se vám hodilo - přijít si k hotovému a nezaplatit ani cent! Napřed zaplať!“

„Cože mám platit?“ nevěřil jsem svým uším.

„Clo za vstup do rýžoviště,“ ušklíbl se šerif. „Pět set dolarů za každou započatou hodinu.“

„Tomuhle táboru se říká rýžoviště?“ ukázal jsem rukou.

„Ovšemže - neříkej, že to nevíš!“

„Ale já to opravdu nevím,“ usmál jsem se, ačkoliv ve mně všechno vřelo. „To přece nemyslíte vážně.“

„Zatraceně vážně!“ prohlásil šerif.

„To až budu vyprávět vašemu presidentovi, nebude vědět, co mi na to odpoví. Co kdybyste tam odletěli se mnou? Vezmu vás na palubu zdarma.“

„Koukej zaplatit ty parchante a nedělej pitomý vtipy,“ přešel náhle šerif do hrubšího tónu. „Mě neoblafneš, že sem létáš helikoptérou. I na takové ptáčky máme spadeno. Tady je zákaz přeletů - a vy to moc dobře víte! Tak dej hezky ruce nahoru a ani slovo. Zatýkám tě - a cokoliv od této chvíle řekneš, může být použito proti tobě.“

Vytáhl přitom nebezpečně vyhlížející kolt. Asi bych před jeho odvahou smekl, kdyby pochopil, do čeho se žene. Neviděl jsem, co se děje za

mnou, ale podle zvuků jsem pochopil, že moji dva piloti mezitím roztočili turbínu a začali zvyšovat obrátky rotoru. Kromě toho, což bylo mnohem významnější, se naším směrem stočily i dálkově ovládané rotační kulomety.

„Hoši - pomůžete mi?“ vykřikl jsem na piloty.

„Helou, šerife, rozmysli si to dobře!“ hulákal z kabiny Michael, druhý pilot. „Máme osm set kulí ráže půl palce. To ty se svými šesti ranami nepřebiješ!“

Šerif sebou trhl a teprve teď asi spatřil několik siluet tanků namalovaných na trupu pod oknem vrtulníku. Postavit se proti pancéřovanému bitevníku s koltem by byl ovšem nesmysl. A to ještě netušil, že jsou proti němu chlapci, kteří mají za sebou pár ostrých potyček s německými divizemi.

„Nechte toho!“ mával koltem. „To je proti zákonům! Budu si na vás stěžovat u vašeho velitele!“

„Stěžuj si - ale náš velitel je teď na Q-Zemi!“

„Stejně vás zažaluju!“ křičel šerif, ale ustoupil i se svými pomocníky za nejbližší stan.

Nastoupil jsem do vrtulníku.

„Co se tam dělo?“ zajímal se Johnny.

„Co se tu děje, nevím,“ odtušil jsem. „Ale řeknu vám, že teprve teď máme správný důvod zaletět do Washingtonu. Nebude to pouhá zdvořilostní návštěva a president z nás nebude mít radost.“

„Jsi si tím jistý?“

„Samozřejmě,“ ušklíbl jsem se. „Slyšeli jste je snad? Za vstup do „claimu“ se tady platí pět set dolarů za hodinu. Co vy na to, je tady nějaké rýžoviště?“

„To jistě není,“ odtušil Michael.

„Bohužel mám dojem, že se mýlíš,“ odfrkl jsem si.

Rotor vrtulníku mezitím nabral potřebné obrátky, dříve než se k nám přihnali další chlapi s automatickými puškami a se psy. Něco na nás křičeli. Ve svistu turbín a v tepotu listů rotoru jim nebylo rozumět, ale tušili jsme, co po nás chtějí. Už proto, že na nás těmi puškami mířili.

Byla to ovšem odvaha z neznalosti věci.

Bitevní vrtulník se otočil ke strážným čelem. Zarachotil rychlopalný velkorážný rotační kulomet a na zemi přímo před strážnými načrtl do prachu dlouhou čáru. Opětovat výstražnou palbu takové obludy by dokázal leda sebevrah. Strážní padli k zemi a začali se zvedat až když se vrtulník vyšplhal skoro do kilometrové výše.

*****

President

Navigaci po Spojených státech jsem ponechal pilotům.

Vrtulník letěl rychle, ale přelet Spojených států trval dost dlouho. Neměl jsem zapomínat, že telefony budou mnohem rychlejší.

Před Washingtonem se k nám přidal další vrtulník. Rádio konečně promluvilo a piloti si vyměňovali nějaké informace, které jsem neslyšel, protože jsem byl odpojen od kabelů.

„Máme okamžitě přistát," upozornil mě Michael.

„Kde jsme?" pokrčil jsem rameny.

„Třicet mil od Washingtonu. Máme příkaz okamžitě změnit směr na leteckou základnu..."

„Kdo tento příkaz vydal?" nenechal jsem ho domluvit.

„Dispečer letového provozu."

„Může dávat dispečer letového provozu během války příkaz letadlům US-Navy?"

„Nejsme ve válce."

„A diplomatickým letadlům?"

„To nevím," znejistěl Michael.

„Odpověz tedy dispečerovi, že vezeš diplomatickou misi prezidentovi. Uvidíme, jestli budou pořád trvat na odklonění naší trasy."

Michael ještě chvíli s kýmsi vážně diskutoval, ale stále přitom letěl dál a vrtulník, který nás doprovázel, se od nás opět odpojil. Edova škola drzosti opět slavila úspěch. Těšil jsem se však trochu předčasně.

Konečně Washington a charakteristická bílá budova. Řekl jsem pilotovi, ať rádiem dohodne přistání přímo do parku, ať nemám k presidentovi daleko. Michael to sjednal a Johnny bez řečí přistál.

Sotva jsme dosedli, přiběhli k nám policisté. Nevšímal jsem si jich a kráčel rychle dál.

„Máme tady hlášení o útoku na šerifa v Denverském táboře pro internované Němce..." chtěl mě zastavit jeden z nich.

„Diplomatická imunita vám nic neříká?" pokusil jsem se ho odrazit.

„Nemáte žádnou diplomatickou imunitu. Dopustil jste se na území Spojených států nepodloženého útoku na orgán tohoto státu. Jste zatčen."

Uchopil mě za ruku a nasadil mi želízka, jimiž mě k sobě připoutal. Ostatní policisté pokračovali v poklusu směrem k vrtulníku.

„Musím okamžitě mluvit s presidentem Spojených států, je to vážné," protestoval jsem.

„To nás nezajímá," odtušil policista. „Odevzdejte zbraň a neklaďte

odpor.“

„Žádnou zbraň nemám,“ odsekl jsem. „A vy si velice dobře rozmyslete, co uděláte. V situaci, kdy letadlová loď Nimitz šla ke dnu a totéž hrozí americké letadlové lodi Enterprise, může být vaše jednání podnětem k válečnému soudu. Obávám se, že by to pro vás bylo velice nepříjemné.“

Bohorovnost jeho předchozího jednání okamžitě zmizela.

„Co to říkáte?“

Díval se na mě jako na posla nejhorších z možných zpráv. Což byla ostatně pravda.

„Na Q-Zemi byla dnes atomovou raketou potopena americká letadlová loď Nimitz,“ zopakoval jsem. „Není to dostatečný důvod k rozhovoru s presidentem? Nebo se tady budeme zabývat nějakým bezvýznamným incidentem s policií?“

„Co říkáte? Potopena - Nimitz? Co je s posádkou?“

„Leží na dně Severního oceánu. Nepřežil nikdo. Patrioty totálně selhaly, na hladině zůstalo jen pár třísek. Stejná katastrofa teď hrozí Enterprise. Budeme se tady ještě dlouho zdržovat?“

„Nebudeme. Já mám na Enterprise synovce!“

„Díky za pochopení. Musím vám ovšem oznámit, že jste se stal nositelem nejvyššího státního tajemství. Pokud některou skutečnost sdělíte nekompetentním osobám, dostanete se ihned do konfliktu se zákony. Doufám, že si to uvědomujete.“

„Proč zrovna já?“ zaúpěl.

„Protože jste mě chtěl zatknout. Nejsem občan Spojených států, nemám povinnost dodržovat přísně tajné zprávy. Slíbil jsem, že je nikomu bez vážného důvodu neposkytnu, zejména ne novinám. Vy jste mi ale dodal dostatečný důvod.“

„Proč zrovna já?“ opakoval, ale vylovil z kapsy klíček, kterým odemkl pouta.

„Máte u sebe telefon?“ zeptal jsem se ho věcně.

„Jistě, zařídím to,“ ujistil mě.

Poté se chvilku s někým dohadoval.

„Mám vás jen na okamžik zdržet před vchodem,“ obrátil se pak na mě. „To snad nebude vadit. Vždyť jste se přeci sám na začátku zdržel v internačním táboře pro Němce.“

„Informace od nich byly důležitější,“ ujistil jsem ho.

„Jaké informace?“

„Ty vám v žádném případě nepovím a raději je nechtějte vědět. Potopení Nimitzu bude možná odtajněno brzy, kdežto to druhé třeba až za sto let.“

Vedl mě, pořád ještě ostražitě, ke známé bílé budově. Na schodišti jsme se na chvilku zastavili. Pak nám shora vyšel vstříc jiný policista.

„President vás očekává," pokynul nám suše.

Vstoupili jsme do budovy. Byla tam světlá chodba, která končila hustým kovovým pletivem napnutým v rámech, zřejmě na poslední chvíli nastavených do cesty.

„Co je zase tohle?" zeptal se policista který mě zatýkal svého kolegy. „Co to má za účel?"

Kolega mu neodpověděl.

„Vypadá to jako Faradayova klec," řekl jsem pomalu, bez vzrušení. „Měla by asi presidenta ochránit před mými blesky. Mám od hlavonožců z Q-Země neobvyklou zbraň quro. Mohu podle potřeby vysílat elektrické jiskry smrtícího účinku. Problémy nastanou, až se ukáže, že nejde o elektřinu. Tahleta kovová síť bude schopná odolat výboji několika miliónů voltů, jenže v mém případě nic neznamená."

Vyslal jsem ze své zdvižené ruky nepříliš silný blesk. Prolétl mříží jako by tam žádná nebyla a ve velkém lustru za ní navždy zhaslo několik žárovek.

Policista z presidentovy ochranky sebou trhl, ale více nereagoval. Stáli jsme dál před mříží a čekali. Došlo mi, že má slova, jen letmo prohozená, někdo poslouchal a vyhodnotil jako hrozbu presidentovi.

„Myslím, že není tak velký problém nainstalovat v nějaké místnosti kamery, mikrofony a obrazovky, kdyby se president bál setkat se se mnou tváří v tvář," přidal jsem klidně.

„Pane, užíváte dost silné narážky," podotkl presidentův policista dotčeně. „President se vás nebojí. Měl byste se mu omluvit."

„Máte pravdu," obrátil jsem se k němu. „Hned napoprvé se se mnou setkal bez té Faradayovy klece. Zřejmě to teprve teď jeho ochráncům došlo."

A nic víc, chvíli jsme všichni mlčeli.

Pak nám naproti vyšel ze dveří president a s ním několik jeho mužů.

„Dejte to pryč," ukázal na mříže.

Zatímco odstraňovali bariéru, pozval nás do své pracovny a okázale přitom ignoroval zděšení své ochranky.

„Nikdo nesmí o americkém presidentovi tvrdit, že se bojí setkat se tváří v tvář s vyjednavačem," řekl na mou i jejich adresu zachmuřeně.

„Zejména jde-li o spojence," připojil jsem klidně.

V mých očích prudce stoupl. Jenomže jsem měl pořád před očima jiné, mnohem horší obrazy z koncentračního tábora pod Skalistými horami.

„Jistě," přikývl. „Zaslechl jsem už, že situace se velmi změnila, podle všeho k horšímu."

„Ano, na obou stranách," přisvědčil jsem.

„Mám na mysli potopení Nimitze," specifikoval to ihned.

„Ano. Já zase genocidu Němců ve Spojených státech."

„Genocidu?" podíval se na mě přísně. „To je snad poněkud silné tvrzení. Dokonce se obávám, že pro pověst Spojených států horší, než jedna potopená loď."

„Plně sdílím vaše obavy," souhlasil jsem. „Během našeho prvního setkání jsem získal pocit, že Spojené státy nabízejí Němcům z Q-Země pomocnou ruku k odvrácení nebezpečí záhuby. Netušil jsem, že se Spojené státy rozhodly vyhubit Němce na vlastním území. Pak ovšem celá akce ztratila smysl a otázka potopení Nimitze je v tomto světle úplně druhořadou."

„Poskytli jsme Němcům útočiště!" vybuchl president. „To je vám málo? Živíme je, pečujeme o ně."

„Zabíjíte je," podotkl jsem klidně. „Držíte je v ohradě, nabité smrtícím elektrickým proudem. Střílíte je bez soudu, zabíjíte jim děti. Všude ve vesmíru se takové jednání nazývá genocida. Jediný, bohužel dost malý rozdíl tu je - domorodci z Q-Země se vůbec netají úmyslem Němce vyvraždit a nazývají to bez obalu pravým jménem, mají k tomu ovšem důvod. Spojené státy se zpočátku tvářily jako dárce přátelské pomoci, jenže výsledek by byl tentýž a navíc bez důvodu."

„Pane Vávra, to už je tak silné obvinění, že budu muset trvat na vaší omluvě!"

„Pane presidente, omluvím se, pokud dokážete, že dráty kolem vašeho koncentračního tábora nebyly nabité elektřinou. Já mám ale svědectví o lidech zabitých elektrickým proudem, nemluvě o několika zastřelených. Pane presidente, já nebudu trvat na vaší omluvě, ale na mezinárodním soudu. Vy jste ty lidi zavřeli do vyhlazovacího koncentráku. Připouštím bez vytáček, Němci to kdysi dělali také tak - jenomže od té doby skončila válka a uplynulo hodně času."

„Jedná se o zajatecký tábor, s tím musí každý souhlasit. Ale vyhlazovací koncentrák - to je snad příliš! Poskytujeme jim přece obživu i lékařskou péči."

„Obživu?" vybuchl jsem. „Pouhý kilogram suchého chleba na osobu denně! Tomu říkáte obživa?"

„Pokud vím, poskytli jsme jim prozatím nouzové ubytování ve stanech a dostávají deset dolarů na osobu a den. To snad je dostatečná částka. Navíc pochází z kapes našich daňových poplatníků. Němci nejsou občany Spojených států, neplatí ani naše pojištění, ani daně. Pomoc činí ročně víc než tři a půl tisíce dolarů na každou osobu!"

„V zemi, kde kilogram chleba stojí deset dolarů?"

„Pane, máte směšné představy o cenách v USA!“

„Vy máte trestuhodnou nevědomost o lichvářských cenách, které vaši lidé ždímají z Němců. Ale to není všechno. Co mi odpovíte na stoprocentní úmrtnost dětí při zákrocích vašich lékařů? Jistě, lékaři v Osvětimi se chovali stejně, ale byli za to po válce postaveni před soud. Musím vás tedy požádat, abyste dal zjistit všechny lékaře v táboře. Budeme je zřejmě žalovat za vraždy nemluvňat.“

„Nemůže být pravda, že američtí lékaři mají stoprocentní úmrtnost! To je lež!“

„Všechny porody ve vašem vyhlazovacím táboře skončily smrtí novorozenců. Plných sto procent, pane presidente.“

„To ale byly parciální porody - vlastně moderní potraty. Všechny Němky je podepsaly a bylo to z jejich svobodné vůle! V současné, pro ně tak nejisté době, se jim nedivím.“

„Pane presidente, mluvte konečně pravdu. Parciální porod je vraždou nemluvněte. Přeložíte-li to do němčiny, německá žena pochopí jenom slovo porod a podepíše vám to. Ona prostě netuší, že se jedná o vraždu jejího dítěte. Chyba je bohužel v tom, že vy spojení slůvek parciální a porod považujete za běžný potrat, já za zákeřný podvod, protože slovo porod není možné spojovat s vraždou nemluvněte.“

„To jim ale překladatelé jistě vysvětlili.“

„Není tomu tak. Nevysvětlili. V současné době všechny německé ženy trvají na tom, aby jim asistovali jenom němečtí lékaři - ale vy jim to nepovolujete. Takže hromadné vraždění nemluvňat pokračuje i bez podpisů obětí. Pane presidente, je to nebetyčná hanba nejen Spojených států, ale celé západní civilizace. Oficiálně vás žádám: zastavte tu genocidu.“

„To přece není možné!“

„Máte snad tak mizivé pravomoce, že tomu nemůžete učinit přítrž ani vy?“

„Ne - ale nechce se mi uvěřit, že by to byla pravda.“

„Vy zřejmě nevíte o tom, že strážní vašemu táboru říkají claim jako rýžoviště na Klondyku a vybírají od lichvářů, kteří tam Němce odírají, poplatek pět set dolarů vstupného?“

„Nemohu tomu uvěřit! To by bylo proti zákonům Spojených států! To není možné! To se musí vyšetřit!“

„Vraždění dětí se děje podle zákonů Spojených států, sám jste to právě přiznal a víte o tom. V ostatním si nejsem tak jistý. Buďto se to děje podle zákonů, pak jsou vaše zákony nelidské. Nebo někdo vaše zákony překračuje a pak byste měl zasáhnout. Uvědomte si, tihle lidé se by se měli stěhovat do Německa a jejich svědectví bude mít v Evropě velikou váhu.

Zajeďte se tam raději osobně podívat, než to přeroste únosné meze. Mám v tom táboře i několik přátel. Jednoho mi už vaši krajané zabili. Vrahové byli chyceni přímo při činu, dostali se před americký soud, ale ten je osvobodil. Považuji to za justiční zločin. Dozvím-li se, že se něco takového přihodilo i těm ostatním, budu za to činit odpovědným vás osobně.“

„Nicméně - naše pomoc přinesla i naší straně oběti.“

Zarazil jsem se. President se nejspíš pokoušel změnit téma rozhovoru, jistě pro něho nepříjemné, ale v jednom měl pravdu. Tady šlo o další spolupráci, ne o konfrontaci. Musel jsem i já změnit dosud vysloveně ostrý tón svého hlasu.

„Nemíním vaši pomoc nijak snižovat. Bohužel se ukázalo, že to nebude jednoduché, jak se mi zdálo na počátku. Udělal jsem chybu, že jsem uvěřil sebejistotě admirála Thompsona, když odmítl nabízenou ochranu. Netušil jsem, tak jako on sám i jeho důstojníci, že Patrioty před raketovým útokem Nimitz neochrání.“

„Co to bylo za zbraň?“ zaváhal president.

„Tajná zbraň Čtvrté Říše. Vergeltungswaffe 5.“

„Co o ní víte? Jaké má účinky? Jak se vám to jeví?“

„Při své minulé zdejší návštěvě jsem o ní nevěděl nic. Teď už vím o něco více než na začátku. Obávám se, že německá zbraň odplaty je jiného druhu než atomové zbraně pozemského typu. Bohužel, účinky má podobné. Liší se především tím, že nezanechává radioaktivitu. Hitlerovi generálové mají nejenom bomby, ale také účinné nosiče. Nimitz odpálil proti jediné střele tři Patrioty a nebylo to nic platné.“

„Obáváte se, že by se totéž mohlo opakovat?“

„Ano. Dosud nevíme, odkud byla tato zbraň odpálena a teď víme i to, že jich má Hitler dostatek. Nezapomeňte, chystal se opět dobýt náš svět a přitom věděl o amerických, ruských i čínských atomových bombách. Proto jsme Enterprise začali chránit i prostředky domorodců.“

„Vy jim věříte?“

„Trvám na tom, že Němci nemají proti hlavonožcům šanci navzdory Q-bombě. Ale jedna letadlová loď se ukázala proti nim nedostatečnou silou. Rovnocenné by bylo, kdyby se proti Němcům postavily jako za Druhé světové války všechny armády staré Země.“

„Měli jste dvě letadlové lodi!“

„Jednu jsme naštěstí dokázali zatajit. Jinak by skončila na dně stejně jako Nimitz.“

„A co požadujete teď? Další lodě, další síly?“

„Především se postarejte, aby se pomoc na vašem území opět nezvrhla v genocidu. Máme neustále proti Němcům některé výhody. Pokusíme

se jich využít. Potřebujeme ale, aby se zde nedělo něco, co všechno staví na hlavu. Uvědomujete si snad, že prestiž Spojených států dostala ránu pod pás jako dosud nikdy v historii?“

„Všechno dám vyšetřit! Jmenuji nestrannou komisi.“

„Především jim tam dejte dopravit nějaké potraviny. Jsou všichni podvyživení - bodejť by ne - asi jako v koncentráku. Místo peněz jim dávejte přímo potraviny a dohlédněte, aby je dodavatelé neokrádali. Když už samotným Němcům zakazujete vycházet, zakažte naopak přístup k nim lichvářům a podvodným obchodníkům, ať z nezištné pomoci nedělají životu nebezpečné rýžoviště. Také vykažte všechny americké lékaře - Němci mají mnohem lepší doktory a já jim dodám podle potřeby léky, jaké budou potřebovat. Jednoho Klondyke snad už bylo v historii Ameriky víc než dost.“

„Dohlédnu na to. A opravdu si myslíte, že to tam je tak strašné, jak to líčíte?“

„Váš šerif po mně požadoval pět set dolarů vstupného do tábora. Odmítl jsem mu zaplatit a on mě ohrožoval koltem. Na koho se mám obrátit pro spravedlnost, když ani vy mým slovům nevěříte? Dobrá, jsme-li na divokém Západě, budu se bránit sám. Až se s nimi setkám a oni vytáhnou kolty, odešlu je za jejich předky, vzkažte jim to. Mám účinnější zbraně než oni a jestliže jsem až dosud s ohledem na přátelské vztahy váhal s jejím použitím, mohlo by se to změnit.“

„Co to vlastně máte za podivnou zbraň? Jednou říkáte, že je elektrická, podruhé že není.“

„Říkám jí elektrická, neboť se podobně projevuje,“ usmál jsem se. „Ve skutečnosti je to quro, využívané nepozemšťany už padesát tisíc let. Fyzikální podrobnosti vám bohužel ani teď, ani za týden nevysvětlím. Není na to čas.“

„Chcete se vrátit na Q-Zem?“

„Jistě. Já jsem se vlastně přiletěl přeptat na velice důležitou věc svých německých přátel. Teprve to co jsem se tam dozvěděl mě přimělo obrátit se na vás. Chováte se k nim jako k zajatcům a přitom právě oni mi uvěřili, že je pro ně lepší se rozejít s Hitlerem a vrátit se k nám.“

„Napravím to,“ ujišťoval mě president.

„V to doufám,“ řekl jsem už smířlivěji. „Jak bych mohl přesvědčovat Němce, že je pro ně výhodnější vzdát se, kdyby to nebyla pravda?“

Rozloučili jsme se a on vyšel se mnou, aby mě doprovodil k vrtulníku.

Udělal rozhodně dobře. Policisté právě piloty nakládali spoutané do policejního auta. Jen jsem se chytil za hlavu.

„Co se to tu děje?“ rozkřikl se president.

„Zatkli jsme je a jsou obžalováni z vraždy," ohlásil mu jakýsi pupkatý konstábl. „Šerif z Denverského internačního tábora je obvinil ze střelby proti strážným. Na trupu jejich helikoptéry jsou přitom stopy kulek. Považuji to za důkaz."

„A ty obrázky pod okénkem jsou co?" ukázal jsem je všem. „Pane presidente, ti dva letci jsou hrdinové od Düsseldorfu, Jeny a z Norimberku. Šestadvacet zničených tanků Wehrmachtu, jedno sestřelené letadlo Luftwaffe. To znamená kolem stovky mužů na každého. Ty stopy jsou po německých kulkách z bitvy. V tom táboře se po nich nikdo neodvážil vystřelit. A šerifa, co je obviňuje, já tady přede všemi viním ze spoluúčasti na genocidě, z korupce, ze zneužívání své pravomoci a z křivého obvinění - protože ti hoši na Zemi nikoho nezabili. Máte-li čest v těle, dejte ho zatknout."

„Ale - to by byl dlouhý a vleklý proces!"

„Pak máte ještě jednu možnost. Vyhlaste zde válečný stav a postavte ho okamžitě před vojenský soud pro hrubé ohrožení samotné existence Spojených států."

„To snad... to snad ne!" usmíval se president. „Máte asi poněkud svérázné představy o právu a o skutečnosti."

„Pane presidente, jste jediný člověk tady, kdo má k tomu oprávnění. V současné době jsou i na americké straně ztráty několika tisíc mužů. Nechtěl jsem vám říkat všechno, ale to, co se děje na Q-Zemi, se vás může velice dotknout. Uvědomte si všichni, že jsou zhruba tři možnosti, jak to skončí."

„Jaké jsou to možnosti?"

„První je ta, že vyhrajeme a přetáhneme většinu Němců na Zem. Zbytek, podle mě asi sto tisíc mužů, zahyne. Část přímo v bojích s námi, zbytek zahubí místní obyvatelé. Zdá se vám to kruté? Mně taky, ale je to přitom nejpřijatelnější verze. Aspoň konec by byl ve znamení jakéhosi míru."

„Jak by potom dopadla ta horší varianta?"

„Druhá možnost je, že vyhraje Hitler. Zlikviduje nejprve domorodce a potom vtrhne na Zem. Vzhledem k tomu, že dnes má něco mnohem horšího než atomové zbraně, navíc s nosiči proti kterým nemáte obranu, rozvrátí během půl roku Spojené státy a každý jiný pozemský stát, který se postaví na odpor. Každá německá bomba vymaže bez sebemenší možnosti odplaty z mapy světa jedno město. Rozseká Spojené státy do hamburgerů a ti, co přežijí, budou otročit na jeho nadlidi."

„To myslíte vážně?"

„Naprosto vážně. Uvědomte si, kdo ovládá nadprostorové konvertory, může poslat na libovolné místo Země nejen jednu helikoptéru, ale i ato-

movou střelu. Spatříte ji deset sekund před výbuchem, pokud ji vůbec spatříte. Tohle je zbraň horší než strategické rakety. Vy jste to ještě nepochopili? Dobrá, teď už to víte. Poslední možnost je nejhorší. Prohrajeme to, jenže nevyhraje Hitler, ale Kopffüsslerové. Ti potom dojdou k názoru, že lidská rasa není hodná žádného slitování - a ti kdo přežijí jejich bombardování, zhruba stejné jako by bylo od Hitlera, nebudou žít v otroctví a usilovně pracovat na Němce, ale skončí na pekáči. Oba světy pak obydlí hlavonožci a lidská civilizace definitivně skončí."

„Toho bych se nechtěl dožít," otřásl se president.

„Tak si tu konečně přestaňte hrát na policajty. Uvědomte si, jsme ve skutečné válce a naše věc je i vaší. A vraťte mi moje piloty. Jsou to kluci z Nimitzu, který teď leží na dně Severního oceánu na Q-Zemi, patří do téhle války a vy mi za ně nemůžete dát nikoho jiného."

Došel jsem k policejnímu autu a přes jen naznačený odpor dvou policistů jsem vytáhl ven Johnnyho i Michaela. Myslím, že jsem přitom jednomu z policistů nechal nechtěně okusit elektrické rány, protože se na okamžik zkroutil bolestí, ale nebylo to rozhodně úmyslné. Jen jsem byl tak rozzloben.

„Tak - a letíme!" řekl jsem, když jsme konečně seděli opět ve vrtulníku.

„Kam?" zeptal se mě Johnny.

„Rovně nahoru," podotkl jsem.

„Díky za zastání," pokračoval Johnny, zatímco turbíny se rozbíhaly a okolostojícím policistům odlétávaly čepice.

„Já vás dva opravdu potřebuji," odmítl jsem díky. „Vy mě možná ne - ale ani to není jisté."

Několika slovy jsem jim přiblížil své rozhovory s jejich presidentem, jejichž konec ostatně zaslechli, ale potom jsem se soustředil na modravé kolo, které kolem nás náhle prudce prolétlo.

Hluboko pod námi leželo letiště Norimberk. Vedle jeho přistávací dráhy stálo vyrovnáno osmnáct stíhaček F-18 a dva bitevní vrtulníky - všichni sirotci z Nimitze.

„Ale vystrašil jste je parádně," usmál se Michael, poté co v rychlosti oznámil heslo, aby po nás někdo nevypustil na uvítání nějaký samonaváděcí pozdrav.

„Vystrašil?" podíval jsem se na něho.

„No ano! Zbaštili vám to všichni - i s prezidentem!"

„Zbaštili...," opakoval jsem po něm zamyšleně. „Jenom aby ses jednou nedivil, hochu. Ty tři varianty jsou totiž až nepříjemně reálné, pamatuj si to. Ta první z nich, navzdory stotisícovce naplánovaných mrtvých nejméně

odpudivá, se nám v poslední době nebezpečně mění v něco mnohem horšího, totiž ve skutečnost. Dokonce to vypadá, že těch mrtvých bude možná ještě více než sto tisíc.“

Podíval se na mě udiveně.

Úsměv mu přitom pomalu mizel s tváře. Pochopil konečně, že to myslím smrtelně vážně.

*****

Kapitální úlovek

Návrat do Nového Německa byl v podstatě výpraskem. Co se to stalo na Zemi? Jak je možné, že se právě Američané Němcům předvedli tak odstrašujícím způsobem? Vražděním nemluvňátek! Horšího si nemohli nic vymyslet. Co teď budu Němcům vykládat o přednostech současné pozemské civilizace?

Musel jsem o své návštěvě referovat kapitánu Turranchovi na Enterprise. Použil jsem vysílačku dočasného velitelství, umístěného v Norimberku.

Pochvaloval si, že je loď perfektně schovaná v mracích, které však nebrání letovému provozu. Nechtěl mi ale uvěřit, že jsou vyrobeny na objednávku.

„Zjistili jste, kde je ta německá odpalovací základna?“

„Muselo to přiletět od Berlína, tak někde za ním.“

„Tam je pět set kilometrů pevniny.“

„A ze kteréhokoliv místa to mohlo přiletět.“

„Co s tím budete dělat?“

„Dáme si větší pozor, až to poletí podruhé.“

„Krásně! Čili - zjistíte to za cenu ztráty Enterprise?“

„Probůh! To snad ne!“

S návštěvou v Americe jsem ho seznámil jen povrchně. Na otázku, zda jsem presidenta informoval i o potopení Nimitze, jsem přisvědčil.

„Dobrá, on uzná za vhodné, kdy to sdělit veřejnosti.“

S kapitánem jsem se rozloučil a vrátil se do Norimberku. Tam jsem si od majora Redrivera, pověřeného velením základny Norimberk, vypůjčil džíp a vypravil se zařizovat.

Nejprve jsem objel všechny opuštěné lékárny v Norimberku a posbíral do velké bedny všechna balení küfferlinu, na jaké jsem kde narazil. Objížděl jsem další obchody, ale na mnoha místech jsem už narazil na stopy po rabování. Museli tu být přede mnou američtí vojáci, nikdo jiný tu nebyl. Zlatnictví a hodinářství byla vybraná a většinou i vytlučená. Také jsem je zamýšlel vybrat, ale ne pro sebe. Chtěl jsem ulehčit úděl zajatců v Denverském internačním táboře. Bohužel mě už někdo předešel. Naštěstí nikdo z vojáků nerozuměl lékům - jinak by nezůstala na místě ani jedna ampule - léku proti AIDS.

Pak jsem se pokusil navázat spojení s Uaxio a ostatními hlavonožci. Z Norimberku nebylo do Xijtry daleko, jenom bych musel přijet z opačné strany. Nasedl jsem do džípu a rozjel se tam lesem.

Uaxio mě přivítala, ale její krajané už méně.

„Nic neděláte už čtvrtý den!“

„Američané se zabezpečují a já jsem byl navštívit jejich presidenta,“ odtušil jsem.

„Neseš dobré zprávy, že?“ řekla Uaxio.

„Nenesu,“ vydechl jsem a zvážněl. „Stalo se něco, co se mi zdá jako zlý sen. Američané porušili dohody.“

„Copak? Chtějí se vrátit na Zem?“

„Ne - ale nepřijali Němce, jak slíbili.“

Potom jsem jí pomalu, do posledních podrobností v temné jeskyni Xijtra vyklopil, s čím jsem se na Zemi setkal.

„To je problém vás lidí,“ odvětila, když jsem skončil. „My máme pro tebe naopak velice dobrou zprávu. Ovšem jen dle našeho názoru. Uvidíme, uznáš-li ji za dobrou i ty.“

„Povídej!“ vybídl jsem ji.

„Víme, kde je německá základna, odkud přiletěl bílý oheň na vaši loď. Už jsme po ní pátrali dřív, také nás hnětlo, že nevíme odkud ta smrt padá na nás.“

„Kde je?“ ožil jsem.

„Daleko odtud - na jižním pólu. Je tam jakási základna, vybavená mimo jiné konvertorem, propustí.“

„Ovšem!“ došlo mi. „Z jižního pólu se dá vždycky stejně bombardovat kterékoliv místo na obou světech.“

„Především se tam nenacházejí žádní hlavonožci, kteří by mohli Hitlerovi překážet,“ dodala smutně Uaxio.

„Nech to na Američany,“ řekl jsem veseleji. „Tahle tvoje zpráva je první dobrá zpráva v těchto dnech.“

Rozloučili jsme se velmi rychle. Spěchal jsem oznámit to kapitánovi Turranchovi na Enterprise. Bylo to jednoduché, na pokraji jeskynního komplexu Xijtra byla pořád ještě umístěna americká vysílačka z Nimitzu. Arnold Beauty mě pochopitelně rád přivítal, jen si trochu stěžoval na nudu.

„Kámo, teď nastraž uši a poslouchej,“ ubezpečil jsem ho, než jsem sedl k mikrofonu. „Protože to stojí za to.“

Kapitánovi Turranchovi jsem oznámil, že vytrvale hledaná německá základna s atomovými střelami leží přesně na jižním pólu. Požádal jsem o letku bombardérů s letkou doprovodných stíhaček, aby se ji pokusila zničit. Upozornil jsem ho, že Němci tu klíčovou strategickou základnu nevydají lehce. Krom toho - může být plná atomových bomb a její exploze může být značně ničivá - i pro útočící letadla.

Kapitán Turranch ožil a přislíbil okamžitou akci. Na mé varování re-

agoval, že si je tak elementárního faktu vědom, nicméně je bere v úvahu.

„Poslyš, Oto, odkud to víš?“ vydechl Arnold Beauty, když jsem skončil. „Naši tu základnu hledali jako tu příslovečnou jehlu v kupce sena a ty si přijdeš a víš to.“

„Vím to od hlavonožců,“ odtušil jsem. „Jak to zjistili oni, na to už se mě neptej.“

„Nezískal jsem dojem, že by nás měli v lásce,“ potřásl na to hlavou. „Já se jich vysloveně bojím. Jsem zde přímo na ráně, denně kolem mě spěchají stovky těch tvorů a pokaždé si nejsem jist, jestli na mě nakonec neskočí. Musím zaklepat, zatím nás uznávají.“

„Oni nemají rádi Hitlera a spolu s ním i Němce. Nás sice neberou s nadšením, ale chápou důvody, proč tu jsme.“

„Ale řeknu ti, pořádně si oddechnu, až se vrátíme.“

„Já taky,“ souhlasil jsem s ním.

Pak jsem se vrátil džípem do Norimberku a vyžádal si své hochy s bitevním vrtulníkem k cestě na Zem. Kapitán Turranch mi je přidělil bez jediného mrknutí oka a dokonce vystavil permanentní příkaz, aby mi byli stále k dispozici. Jenom pro palivo se měli stavovat v Norimberku. Expertům US Navy se tu podařilo uvést do chodu rafinérii hitlernafty a zásobovali teď palivem nejen letadla, ale i automobily. Za Norimberkem byly jako všude rozsáhlé plochy, kde hitlernafta rostla, jen bylo potřeba vyjet do pole s příslušným kombajnem. Velitel základny Norimberk, major Jonathan Redriver, si pochvaloval, že není závislý na přísunu paliva z Enterprise.

Netušil, chudák, že bude brzy závislý jen a jen na této podivné rostlině s olejnatými plody.

Naložili jsme do vrtulníku plnou bednu küfferlinu a také nějakých dalších léků, několik žoků máselných plodů a balíky chleba ze skladů americké armády v Norimberku. Natankovali jsme plné nádrže a vzletěli. Chtěl jsem většinu cesty urazit tady, ne až na Zemi. Nad pustými zalesněnými oblastmi Nového Pruska daleko od enklávy obydlené Němci jsem vyvolal propust - a vynořili jsme se na Zemi ve výšce dvou tisíc metrů přímo nad středem Denverského internačního tábora.

*****

Tentokrát jsme byli přivítáni veseleji než poprvé.

Nejprve přišli na řadu němečtí lékaři. Složil jsem jim všechny zásoby küfferlinu a dalších léků.

„Musím vás ale požádat o laskavost,“ varoval jsem je. „Ne abyste léčili Američany zadarmo nebo za půl kila chleba. Američané vydávají na

léčení jednoho nemocného AIDS více než šedesát tisíc dolarů ročně - a přitom bez výsledku. Smíte je léčit, ale jedna dávka bude stát přesně třicet tisíc dolarů, jinak to odmítnete, rozumíte mi? Pojišťovny počítají každým rokem s dvojnásobnou částkou. Bude-li pacient úplně vyléčen, ušetříte jim spoustu dolarů i za další roky. Ale ne aby vás citově vydírali chudobou. Všichni jsou pojištěni. Naopak si vzpomeňte, jak vás nepojištěné dřeli z kůže."

„A mezi námi?" zeptal se mě opatrně jeden z lékařů.

„Nikomu nebudete přece dávat kůfferlin do ruky, všechno jsou injekce. Mezi sebou si můžete zachovat starodávné ceny nebo svým lidem pomáhejte pro mě za mě zdarma. Pochopím to, musíte přece držet pohromadě."

Všechno se nezměnilo, jak jsem očekával, ale podstatné změny nastaly. Internovaní přestali dostávat peníze, namísto nich nastoupily příděly jídla. Ani toho nebylo nadbytek, ale proti dosavadnímu hladomoru to byl nebetyčný rozdíl. Tábor opustili američtí lékaři - odcházeli s pohrdlivými úšklebky a věštili, že to bez nich nepůjde. Úmrtnost však po jejich odchodu znatelně poklesla - a to i bez účinných léků.

Šerify a jejich pomocníky nahradila táborová samospráva. Tím přestaly veškeré dosavadní incidenty. Zlatokopové měli vstup do tábora zakázán a život se stal snesitelnější. Němci si začali organizovat školy pro děti, pořádkovou a zdravotní službu i hromadné kursy angličtiny.

Hranice tábora však byly i nadále vyznačeny dvojím pásem ostnatých drátů a věžemi s kulomety. Jen elektrický proud už byl vypnut a dráty s izolátory odstraněny. Němci nesměli jít mimo obvod tábora a veškerý styk s Amerikou se odehrával na prvním náměstíčku za bránou, kam denně zajížděla zapečetěná auta s potravinami z nejbližší vojenské základny.

„S kvalitou a množstvím potravin nejsou problémy?" ptal jsem se Němců ze samosprávy.

„Zaplaťpámbu za americkou armádu!" zněla odpověď. „Ale do téhle chvíle s námi jednali, hanba povědět."

„Aspoň jste si na vlastní kůži vyzkoušeli, co to znamená být podlidmi."

„To snad nemyslíš vážně?" podíval se na mě Němec.

„Myslím," přikývl jsem. „Jakmile začnete rozeznávat lidi a podlidi, dopouštíte se strašné křivdy. Všichni lidé jsou si rovni, pamatujte si to. Tady jste byli alespoň nakrátko těmi podřadnými vy. Získali jste nedocenitelnou zkušenost."

„Ale - proč oni, když jsi říkal, že jsou lepší?"

„Nevím jak se to stalo, ale vrhla se na vás ta nejhorší spodina Ameriky. Nicméně si opakujte dnes a denně, donedávna jste nebyli o nic lepší.

Kdopak o Německých dnech hajloval a skandoval: Svinskou smrt podřadným? Až když jste poznali co to je, teprv to můžete správně pochopit jako zločin.“

„Ochránce fašistů! Budeš viset!“ ozvalo se v té chvíli od skupinky amerických strážných.

„Toho si už ani nevšímáme,“ pousmál se jeden z Němců.

„Polibte mi všichni p....!“ vykřikl jsem odpověď česky.

„Tak ty seš Čech, ty sviňo?“ ozvala se mi - rovněž česká věta. Jeden z těch strážných byl zřejmě Čechoameričan. Máme my Češi smůlu, že se občas musíme setkávat přesně na opačné straně barikád. Následovala sprška českých nadávek, kterým kromě mě naštěstí nikdo nerozuměl.

„Oni už si netroufají,“ komentoval jeden z Němců. „Ale kdyby to bylo možné - přimluvte se za ty, kdo jsou zavřeni v amerických věznicích.“

„Máte potuchy, kolik jich je?“

„Něco kolem pěti set - oni zpočátku odvlékali vinné jako nevinné - a nikdo se nevrátil.“

„Máte tady nějakou kartotéku?“

„Není papír - ale pokusíme se ji vytvořit.“

„Udělejte ji - a zaneste tam všechny, kdo byli odvlečeni americkou policií, nebo zmizeli jinou cestou. Pokusím se je vrátit zpátky.“

Rozloučili jsme se a já jsem opět nasedl do helikoptéry. Tentokrát jsme odstartovali bez problémů. Dokonce na nás ani nemířily kulomety v okrajových věžích.

Vystoupali jsme do tisíce metrů - a pak jsme zmizeli za modravým kruhem propusti.

„Dneska to vypadalo úplně jinak,“ podotkl Johnny, když jsme se orientovali a zamířili k Norimberku.

„Zaplaťpámbu!“

*****

Měl jsem v úmyslu intervenovat za uvězněné Němce opět u presidenta ve Washingtonu. Washington se ovšem zase trochu posunul, takže jsme v Norimberku natankovali a pokračovali v letu směrem na Nové Fríské ostrovy.

Podle poslední situace poslala letadlová loď Enterprise bombardovací svaz směrem na Novou Antarktis, ale o výsledku bychom se měli dozvědět později. Mezitím si vyřídíme další zdvořilostní a intervenční návštěvu.

Letěli jsme na vypočítané místo, když jsme náhle potkali letoun, ja-

ký jsme tu nečekali. Malý kurýrní Storch se nesl tak nízko nad lesem, že byl určitě neviditelný nejen radary Enterprise, ale i z letadel AWACSu.

„Co s ním? Sundáme ho?“ navrhl Johnny.

„Nechal bych ho letět, sirotka,“ mávl rukou Michael.

„Není doba na to, aby si Němci lítali jenom tak pro svou zábavu. To letadlo má určitě svůj význam,“ namítal Johnny.

Storch nás zatím zpozoroval, obrátil se na útěk a snažil se ještě více se přilepit k vrcholkům stromů. Měl by naději uniknout pozornosti nadzvukových stíhaček, ale proti našemu vrtulníku šanci neměl.

„Což ho takhle zajmout?“ navrhl jsem.

Američané to okamžitě pochopili jako nádherné zpestření. Vrtulník měl vyšší rychlost než chudák Storch, takže hra na kočku a myš mohla začít. V malé chvilce jsme nebohý kurýrní letounek dohonili a několika kulometnými dávkami přinutili změnit směr na Norimberk.

Pilot se nám několikrát pokusil uniknout kličkou, ale na obratnost vrtulníku prostě neměl. Vždy to skončilo krátkou kulometnou dávkou, která ho nakonec vrátila do směru.

Nad Norimberkem v podstatě rezignoval. Navedli jsme ho na letiště, které jsme dopředu rádiem upozornili, co se bude dít. Dole bylo připraveno několik džípů se střelci, kteří se už jistě těšili, jak posádku Storcha zajmou.

Nenechali jsme jim ani tohle potěšení. Storch dosedl na konci dráhy. Vrtulník ho předletěl, klesl na beton a zamířil na letounek své dva rychlopalné rotační kulomety.

Němci vylezli a zůstali stát s rukama za hlavou. Johnny zůstal sedět v kabině u dálkového ovládání kulometů, Michael s hrozivě napřaženou puškou M-16 a já s holýma rukama jsme rychle doběhli až k zajatcům. Němci se ale už vzdávali.

Mezitím přijely první džípy. Naložily zajatce a vzali mě také - prý se mnou chce mluvit kapitán Turranch. Mrkl jsem na Michaela a zvedl palec pro Johnnyho.

„Namalujte si pod okno šedého Storcha!“ navrhl jsem jim.

„To se nedělá,“ chechtali se vojáci kolem mě.

Netušili, že zajetí tohoto letadla bude důležitější, než by bylo jeho sestřelení.

Němce zavřeli do vězení v letištní budově. Bylo tu více cel, dali tedy každého zvlášť. Nejprve chtěli vyslýchat toho menšího, ale pamatoval jsem se, že pilot byl vyšší. Nicméně ten menší už seděl v křesle a dva informační důstojníci ho zběžně vyslýchali. Identifikační číslo, cíl letu, účel letu, samé drobnosti.

Spěchal jsem k vysílačce, potřeboval jsem hlavně rychle vyřídit roz-

hovor s kapitánem Turranchem, abych stihl let do Washingtonu. Ještě na chodbě mě ale zastavil jeden z Němců.

Všichni Němci, zejména ti z Norimberku, nebyli odesláni do Ameriky. Pro několik jsme tu měli práci jako pro experty. Na letišti jich bylo osm a pamatoval jsem si všechny jménem, protože všech osm bylo vychováváno v rodinách a ne v domech Hitlerjugend, jako většina mladších. Johann Malkow pomáhal Američanům uvést do chodu rafinaci hitlernafty a často se na mě obracel s připomínkami a žádostmi. Ačkoliv Američané měli své tlumočníky, rozuměl jsem si s ním nejlépe ze všech.

„Oto, člověče nešťastná," obrátil se na mě po straně, když mě na chodbě spatřil. „Víš koho jste to zajali?"

„Nevím. Snad nás bude zajímat," odtušil jsem.

„Počkej," zadržel mě Johann za rukáv. „Ty nevíš, že jste zajali - prince Friedricha Hitlera?"

Exploze bedny dynamitu na konci chodby by se mnou možná trhla stejně jako tato zpráva.

„Cože? Jsi si tím jistý?"

„Myslíš snad, že se mýlím? Srovnej si tedy jeho obličej s nejbližším plakátem."

Plakát zachycoval prince Friedricha Hitlera ve vznešené póze, oblečeného do císařských šatů, mnohem parádnějších než prostý oděv jeho otce císaře, ale ta podoba opravdu seděla.

„Díky, Johanne!" kývl jsem.

Chystal jsem se vstoupit do místnosti a vložit se do výslechu, ale Johann mě ještě chytil za rukáv.

„Oto - prosím tě, nikomu ani slovo, že to víš ode mne," požádal mě. „Kdoví, kolik našich se nemůže smířit s porážkou a nechci skončit fémovým soudem."

Podíval jsem se na něho s pochopením.

„Samozřejmě," přikývl jsem. „Nikdy jsem tě tady na tomto místě neviděl. Ale máš to u mě k dobru."

Vstoupil jsem a pozvedl ruku k árijskému pozdravu.

„Heil Friedrich!" vyštěkl jsem tak nacisticky, že se na mě Američané udiveně podívali.

Zato zajatec vyskočil. Neřekl sice nic a rychle se opět posadil, ale i jemu bylo jasné, že jeho inkognito skončilo.

„Pánové, važte si tohoto zajatce," obrátil jsem se na americké důstojníky. „Je to princ Friedrich Hitler, jediný syn Adolfa Hitlera."

Američané to však jen vzali na vědomí. Neměli zřejmě tu správnou úctu k pomazaným hlavám jako my Evropané.

„Co zatím řekl?“ zeptal jsem se anglicky vyšetřujícího důstojníka. Ten se na mě podíval jako na idiota, který se mu nepřípustně plete do práce.

„Tvrdí, že zabloudili při letu Dresden - Berlín.“

„Koncové letiště ještě beru. Jenže z Drážďan do Berlína přes Fríské ostrovy? To je trochu silný tabák.“

Tlumočník to rychle polohlasem překládal do němčiny, ale zajatec trval na svém.

„Vyletěli jsme z Drážďan a dostali se do oblačnosti.“

„Žádná tam není,“ podotkl jsem suše. „Veškerá oblačnost je soustředěna nad Severním oceánem.“

„Letěli jsme v mracích a když zmizely, nacházeli jsme se nad Frískými ostrovy,“ trval na svém zarputile princ.

„Mraky nejsou ani mezi Frískými ostrovy a Antarktidou,“ zavrtěl jsem hlavou. „Byl jste na návštěvě vaší základny. Mě to velice zajímá. Proč sám princ Friedrich Hitler navštěvuje osobně tajnou Antarktickou pevnost?“

Zajatec se na mě podíval úkosem.

V té chvíli se zatřásla podlaha. Zazvonily skleničky na stole, ale hned všechno utichlo. Zemětřesení - trvalo ovšem sotva sekundu.

Princ se ihned podíval na hodinky, ale neznatelně přitom zavrtěl hlavou.

„Copak? Nesouhlasí vám velitelský čas?“ popíchl jsem ho.

„Urychlili to o čtvrt hodiny,“ odsekl Friedrich Hitler nasupeně. „Budiž, stejně se to rychle dozvíte. V této chvíli přestala existovat americká základna na pobřeží Severního oceánu, pánové. Samozřejmě i s Hamburkem jako takovým.“

Pronesl to tak vítězoslavným tónem, jako kdyby nám právě nadiktoval podmínky naší kapitulace.

Jeden z amerických důstojníků vyběhl na chodbu. Nejspíš se šel přesvědčit o tomto výroku.

„Neřekl bych, že vyletěl do povětří Hamburk,“ řekl jsem klidným tónem. „To bylo z mnohem větší dálky. Odhadl bych, že to byla - pevnost Antarktis.“

Mladý Hitler se na mě podíval nesmírně zlým pohledem.

„To se brzy ukáže,“ odsekl. „Škoda, že jsme nevěděli, že máte další základnu právě tady v Norimberku. Další střela by šla sem. Nevadí, my to brzy zjistíme. Střel máme dost.“

„Jen aby!“ zapochyboval jsem.

Vrátil se zpravodajský důstojník.

„Hamburk je v pořádku,“ oznámil všem ulehčeně. „Přišlo první stručné hlášení o akci Antarktis. Cíl byl zasažen.“

„Takže naše základna v Hamburku stojí dál, zatímco vaše v Antarktidě je v pekle," obrátil jsem se k Hitlerovi. „Asi jste tam měli hodně střel, když to bylo znát až tady, že?"

Neodpověděl, jen po mě blýskl očima.

*****

Ponechal jsem ho zpravodajcům a vyšel jsem ven. Vrtulník s Johnnym a Michaelem stál nedaleko - hoši mezitím přelétli k budově a dotankovali nádrže. Mohli jsme letět dál.

V té chvíli se nad letištěm ozval svist turbín.

Letělo sem letadlo US Navy - tuším F-18. Vypadalo nějak divně. Bylo bez směrovky, pravé křídlo nalomené a táhl se za ním pruh černého dýmu. Přímo nad letištěm se ozvala tlumená rána, z letadla vylétla malá postavička a letadlo zlomilo kurs ostře k zemi. Vlétlo do lesa za betonovou stěnou, ozval se tam další, silnější výbuch a mezi stromy vylétly plameny.

Zdravotníci vyběhli s nosítky k místu, kam se snášel na padáku pilot. Ten ale dopadl na nohy a zůstal stát. Odepnul padák a obklopen zdravotníky zamířil k nám.

„Hello," pozdravil důstojníky, kteří vyběhli z budovy. Poznal jsem ho. Byl to George Macuss, černoch se kterým jsem letěl krátce po zahájení mise Nimitz & Enterprise.

„Co se děje? Kdo vás tak zřídil?" podivil jsem se.

George měl obličej od krve, ale držel se na nohou jakoby nic. S jeho náturou býka to nebylo tak divné.

„Kdo mě zřídil? Nikdo živý," odpověděl. „Jsem poslední z Antarktické akce. Nikdo další už nepřiletí."

Vedli ho dovnitř, šel jsem s nimi. George dostal horký čaj a rychle se napil.

„Byli jste prý úspěšní," zajímalo mě.

„Oh yes, Oto," usmíval se na mě svým zářivým úsměvem, zatímco mu zdravotníci umývali obličej od krve. „Dostali asi dvanáct protipevnostních raket do kožichu, jednu po druhé. Každá okamžik poté, co jí její předchozí sestřička prorubala další kus cesty. Naše letadla utvořila čertovo kolo a sypala je tam jednu za druhou. Museli mít na střeše strašně tlustou vrstvu betonu, ale dvanáctá nejspíš prorazila dovnitř."

„Takže jste pevnost zničili?"

„Já jsem to viděl - ale nezapomenu na to," zvážněl náhle a podíval se na mě. „Oto, bylo to něco příšerného. Najednou se tam zablesklo. Nic nevylétlo ven, žádný oheň, žádný oblak dýmu, jen naše letadla zničeho nic

ozářil jakýsi bílý oheň zespodu, z pevnosti. Potom jsem viděl - nedovedu si to nijak vysvětlit, ale je to naprostá pravda - nějaká neznámá síla popadla naše letadla - a vcucla je dovnitř do toho ohně."

„Cože?" neudržel se jeden z důstojníků. „Dovnitř?"

„To je v pořádku," přerušil jsem jeho divení. „Tyto pumy se tak projevují. Znamená to, že byli opravdu úspěšní."

„Měl nám ale někdo říci, že to bude taková síla!" skoro vykřikl George. „Ono to najednou do sebe začalo vtahovat vše okolo. Sníh, led i skály... Byl jsem od toho nejdál, jistil jsem zadní stranu, neměl jsem ani protipevnostní rakety, jen běžné protiletadlové - ale smýklo to se mnou skoro o dvacet kilometrů, letadlo se mnou dělalo kotrmelce jako když barman třepe šejkrem, mlátilo to se mnou o přístroje..."

Na chvilku se odmlčel. Jeho odřený obličej, samá krevní podlitina, potvrzoval, že si příliš nevymýšlí. Vypadal jako poražený finalista mezistátního turnaje v boxu - a to měl za letu na hlavě leteckou přilbu.

„Věděli jste, že ta základna je plná atomových raket."

„Věděli," přikývl. „Nikdy neletěl nikdo z nás nablízku, když dopadala další raketa. Proto nám to trvalo tak dlouho. Být tam obyčejné atomové rakety, rozlétli bychom se nejspíš při jejich výbuchu do všech stran a trvám na tom, odnesl by to nejvýš jeden z nás - možná dva, tři. Ale tohle... vtáhlo je to do pekla všechny, všechny..."

Chvíli seděl a zakryl si oči rukou.

„Potom jsem najednou uviděl, že letím šikmo proti ledu, ale ještě jsem to vybral. Letounu chyběla směrová kormidla, křídlo bylo nějak divně ohnuté, ale turbíny běžely a já byl naživu. Vysílačka fungovala, ohlásil jsem tedy na Enterprise splnění mise a požádal jsem o navedení nad pevninu, ale jak jsem se sem dostal, to nepovím ani reverendovi při zpovědi, prostě to nevím. Jistě, na nějaké útržky si pamatuji. Letěl jsem nejprve nad mořem, pak nad hustými lesy. Nebyl to ale žádný výlet. Letadlo nebylo stabilní, buď sklápělo čumák dolů, nebo by se chtělo vzepnout do výšky, ale to by určitě skončilo vývrtkou a kráterem v zemi. Vzpamatovával jsem se, ale příliš pomalu. Motory byly přehřáté a začaly slábnout. Nakonec jsem v poslední chvíli spatřil letiště a na něm naši helikoptéru. Na víc jsem nečekal a katapultoval se."

„To bylo v pořádku," přikývl letecký důstojník, který se nacházel až vzadu a dosud jen poslouchal. „S tím strojem se nedalo ani zatáčet, natož přistávat. Při dosednutí by se asi odlomilo křídlo a vzhledem k tomu, že motory už kouřily, asi by to nedopadlo dobře. Katapult byl jediné správné řešení."

„Kolik vás bylo původně?" otázal jsem se tiše.

„Devět bombardérů, dvanáct stíhaček. Šest jistilo přímo, šest spolu se mnou z větší dálky... ale mám dojem, že jsem zůstal z celého našeho comba sám...“

„Možná to rozhodlo válku,“ utěšoval jsem ho. „Určitě to stálo za to. Přinejmenším jste na poslední chvíli zachránili Hamburk a kdoví, možná i Enterprise.“

„Však to taky byla šlupka!“ ožil George.

„Bodejť!“ plácl jsem ho opatrně po zádech. „V pevnosti byly všechny zásoby Q-bomb, co Čtvrtá Říše vyrobila od konce Druhé světové války!“

„Vážně?“ rozzářil se opět George.

„To by mohli zjistit zpravodajci od dnešních zajatců,“ obrátil jsem se na důstojníky US Navy. „Myslím, že princ byl poslední, kdo Antarktickou pevnost opustil.“

*****

Nvzdory tomuto úspěchu jsem nemínil odkládat cestu do Washingtonu a další nepříjemné setkání s presidentem USA.

Johnny s Michaelem pořád čekali u vrtulníku. Nastoupil jsem a vznesli jsme se, opět směrem na Fríské ostrovy.

Cestou jsem jim musel vyprávět, co se dělo na letišti. Příletu Georga Macusse si pochopitelně všimli, ale nevěděli podrobnosti. Když se dověděli, že George Macuss byl poslední z výpravy k Antarktické pevnosti, litovali ostatní letce, že tam zahynuli. Určitě některé z nich znali osobně, ale teď se jen dohadovali, kdo z jejich známých tam byl.

Ani skutečnost, že kamarádi nejspíš zachránili Hamburk s mnoha Američany a kdoví možná i Enterprise, je nemohla pro tuto chvíli povzbudit. Přece jen trochu ožili, když jsem jim připomněl, aby si namalovali na trup šedého Storcha, protože v něm zajali - prince Friedricha Hitlera, Vůdcova syna.

„Měli jsme ho prostě sundat,“ chmuřil se Johnny.

„Zakreslili byste si jedno malé, skoro bezbranné letadlo a v životě byste se nedozvěděli kdo v něm letěl. Takhle máte hřejivý pocit, že jste drželi v šachu a nakonec zajali druhé největší zvíře Čtvrté Říše a kdoví, možná jste také přispěli k pádu zdejšího impéria.“

„Ota má pravdu, Johnny,“ souhlasil se mnou Michael. „Já tam toho Storcha namaluji. Byl to parádní úlovek.“

Fríské ostrovy se blížily.

„Co kdybychom dole objevili trosky některého letadla ze skupiny Georga Macusse?“ zkusil nadhodit Michael.

„Těžko," podotkl jsem, ale oba piloti už vyhlíželi dolů, aby jim nic neuniklo.

Dole však nic podezřelého nebylo a vrtulník nakonec dorazil do oblasti, kde měl být na Zemi Washington.

Požádal jsem o propust a obratem jsme byli na Zemi. Asi kilometr pod námi byl Bílý dům. Přistáli jsme před ním.

Tentokrát jsem byl uveden bez zdržování. President byl přítomen a měl na mě čas.

„Mám pro vás dvě důležité záležitosti," začal jsem, když jsme si v jeho pracovně formálně podali ruce.

„Zasáhl jsem osobně v tom táboře," pospíšil si. „Bylo to tak, jak jste tvrdil. Ti, kdo za to odpovídali, jsou už mimo hru a uvažuje se o postavení některých před soud. Zejména to budou překladatelé, mají na svědomí ono osudné nedorozumění ohledně parciálních porodů."

„Nedomnívám se, že by za to mohli překladatelé," zavrtěl jsem hlavou. „Pevně věřím tomu, že jen věrně překládali, co vymysleli jiní. Jde mi o něco úplně jiného. Někteří Němci se dostali do amerických vězení. Chci je vyžádat zpět."

„To nebude možné," odporoval president. „Byli odsouzeni podle platných amerických zákonů. Měnit rozsudky nezávislých soudů - to opravdu není v mé moci."

„Trvám na tom, že soudy byly podjaté," útočil jsem dál. „Vidíte sám, že po zavedení německé samosprávy se v táborech nestal ani jediný zločin. Mám důvodné podezření, že všechny soudy s Němci byly zmanipulované."

„To je opět dost silné tvrzení, pane Vávra," podíval se na mě přímo president. „Máte na to nějaké důkazy?"

„Jistěže ne - jen nepřímé. Opravdu nemám v této době čas ani náladu shromažďovat důkazy. Ale mám důkazy o tom, že vaše americké soudy osvobodily nepochybné vrahy, když obětmi byli Němci. Takové soudy nemohou mít důvěru ani při opačných rozsudcích, zejména jde-li o stejnou diskriminaci. Uvědomte si, že později před mezinárodním soudem v Haagu sklidíte jen velikou a nepříjemnou ostudu."

„To by ovšem muselo být prozkoumáno Nejvyšším soudem."

„Existuje ještě jiná možnost," nadhodil jsem. „Pokuste se převést německé vězně pod německou správu. Mají tam jistě vlastní vězení, nebo nebude problém je zřídit. Budou tam ale mezi svými a já budu trvat na revizi všech rozsudků. Naopak nebudu trvat na odsouzení amerických vrahů, ačkoliv zabili i doktora Müllera, jednoho z mála Němců, se kterým jsem se přátelil. Nedávno mě ošetřoval, když jsem přišel o oči."

„Ale vy vidíte!“ podotkl president vítězoslavně, jako kdyby mě nachytal při lži.

„Neslyšel jste o tom, že němečtí lékaři uzdravují i lidi nakažené AIDS?“

„Ne - o tom jsem neslyšel,“ zarazil se.

„Ani o tom, že jim uzdravení splácejí - vraždami?“

„To musí být nějaká strašně temná historie,“ zabručel.

„Jak vidět, mám o Denverském internačním táboře mnohem podrobnější informace než vy - ačkoliv mám velmi málo času na návštěvy staré Země, kde vy pobýváte po celou tu dobu.“

„Ano - ale nemám na starosti jen tento tábor.“

„Pravda - je to ostatně jen okrajová záležitost. Nemohl byste tedy zajistit vrácení Němců do tábora?“

„Poradím se se svými právníky.“

„Zkuste to,“ přikývl jsem. „V tom případě přejdeme k té příjemnější zprávě. Pilotům Enterprise se před půldruhou hodinou podařilo, bohužel za cenu mnoha obětí, zlikvidovat německou raketovou základnu.“

„Před půldruhou hodinou? To bylo v celých Státech, možná i na celém světě, zaznamenané krátké zemětřesení!“

„Je možné, že se to projevilo i tady,“ souhlasil jsem. „Vyletělo do povětří největší německé skladiště Q-bomb. Také na Q-Zemi se to projevilo zemětřesením. Asi to nevíte, ale naše planety se vzájemně ovlivňují gravitací. Proto jsou jejich středy totožné - a proto zemětřesení na jedné z nich může mít vliv i na druhé straně. Na druhé straně - můžete si udělat jakousi představu o síle výbuchu, když se projevil na dvou planetách současně. Kdoví, zda by všechny atomové bomby na Zemi měly při současném odpálení takové účinky!“

„Úděsná síla!“ podíval se na mě ustaraně.

„Naštěstí dnes patří minulosti,“ dodal jsem rychle.

Nemohl jsem tušit, že tato věta není tak docela pravdivá a s německými zbraněmi V-5 se ještě setkám tolikrát, až mi to nebude milé.

„Takže je to přece jen vítězství! Díky Bohu!“

President pohlédl na okamžik vzhůru.

„Z celé eskadry bohužel přežil jediný pilot. Máme zprávu o tom, že tento úspěšný útok zachránil přinejmenším město Nový Hamburk i s naší základnou na pobřeží.“

„Je to od potopení Nimitze první dobrá zpráva, ale stojí za to!“

„Kromě toho jsme zajali syna Adolfa Hitlera. Dostane se na Zem s nejbližší lodí.“

„Hitler měl syna?“

„Ano. Víte přece, že i starý Áda Hitler je ještě naživu. Myslím, že jeho syn bude velice prominentní zajatec.“

„To jistě. A co takhle zajmout samotného Hitlera?“

„To nebude tak snadné,“ zavrtěl jsem hlavou. „Starý Áda Hitler sedí v podzemní pevnosti a řídí Wehrmacht. Ale zdá se mi, že jsme mu tentokrát dali dvě pěkné ťafky.“

„Výborně! Budeme vám fandit!“

„Budeme to ještě potřebovat,“ přikývl jsem. „Budeme asi potřebovat doplnit nějaká letadla, ale o tom vám snad podají podrobnější zprávu vojáci. Hitlerovci o Enterprise dosud nic nevědí a kromě ní máme dvě menší pozemní základny. Máme tedy možnost pustit se opět do toho.“

„Doufám, že vás už nikdy více Němci nepřekvapí.“

„Taky v to doufám. Byla to velice nepříjemná záležitost. Uvědomte si, že se stavíme proti mocnosti, která sice není početně silná, ale měla po celou dobu od Druhé světové války dostatek času, prostředků a touhu po odplatě, zatímco se náš svět hádal a zdržoval studenou válkou. Já teď začínám věřit hrozbám Ernesta Nordena. Sliboval, že starý svět pokoří tak rychle, že se nepostačíme divit.“

„To jméno mi nic neříká,“ podotkl president.

„Buďte rád,“ řekl jsem. „Představte si Einsteina, kdyby se dal do služeb Hitlera. Norden byl přibližně to samé.“

„Cožpak má Hitler ve svých službách takového génia?“

„Už ne,“ oddechl jsem si. „Kdyby byl naživu Norden, bylo by nám tam více horko. Kdoví, vám tady možná také.“

„Prosím vás, pane Vávra,“ naklonil se a spiklenecky na mě zamrkal. „Minule jste mě svými katastrofickými vizemi pořádně vylekal. Poněkud vám ujely nervy, předpokládám.“

„Máte pravdu. Ujely mi nervy. Omlouvám se za to.“

„Dobrá, ale víckrát to nedělejte.“

„Nebudu. Ostatně - už to víte.“

„A proč jste to vlastně říkal? Já vím, rozčílili vás, ale přece jen - bylo to dost hrozné.“

„Víte, pane presidente, co na tom bylo nejhorší?“

„Nevím, povídejte!“

„Že jsme o tom měli jen jakési tušení. Dnes už víme, že to všechno byla - pravda.“

*****

Nenadálé odpuštění

A další návrat propustí do Nového Německa...

Tentokrát do Xijtry. Musel jsem ukázat Kopffüsslerům, že tady nesedíme nečinně - a pokusit se vymámit na nich alespoň sebemenší odklad a prodloužení příměří.

Uaxio mě očekávala vesele a tentokrát ani její průvodci nebyli v očividně nepřátelské náladě. Už zřejmě také věděli, co se stalo.

„Očekávali jsme, že to bude nebezpečné, ale že to vyvolá takové zemětřesení, s tím nikdo nepočítal," vítala mě.

„Skoro třicet Američanů tam zahynulo," odtušil jsem.

„To je nám líto," zvážněla. „Ale - vždyť ty sis nedávno právě na tyhle Američany stěžoval?"

„Na tyhle ne, to jsou dobří kluci a kamarádi. Jenom pár jejich krajanů se chová hůř - ale ti mi pořád dělají veliké starosti. Zdá se, že se to na Zemi po mé intervenci změnilo k lepšímu, ale - ne úplně."

„Nevím, jestli tě potěším, ale - jednali jsme opět o vás a o lidech Země."

„Byl bych vás teď chtěl poprosit o jakékoliv prodloužení příměří," řekl jsem. „Všechno je složitější než se zdá."

„To už víme i my," přikývla. „Ale ani my to nemáme nijak jednoduché. Tentokrát jsme museli svolat všechny sněmy."

„A výsledek?"

„Nebudeme trvat na odchodu všech lidí od nás."

„Jak to myslíš, proboha?" vytřeštil jsem oči.

„Dojednáme znovu původní dohodu," řekla tiše. „Budete si smět žít jako zpočátku - v oblasti Berlínské enklávy, zhruba na území obklopeném původní zdí. Podle našich odhadů se tam vejdou všichni Němci a uživí se. Máme ale další podmínky, které v původní smlouvě nebyly."

„Které?"

„Nebude vládnout Hitler a nikdo z těch, kdo Němcům dnes poroučí. To je první podmínka. Vlastně nejdůležitější."

„A další?"

„Zbořte sami všechna okolní města. Odvezte si z nich co chcete, ale nezůstane po nich kámen na kameni. To samé platí pro vaše betonové stezky. Zmizí bez nejmenší stopy. A nikdo z lidí se nikdy nepokusí překročit hranice toto území."

„Ani na návštěvy přátel?" podíval jsem se na ni.

„Výjimky dojednáme později," dodala rychle.

„Předpokládám, že další podmínky uhodnu," zkusil jsem.

Podávala se na mě udiveně, ale souhlasila.

„Zkus to," vybídla mě.

„Naše zákony, totiž pravidla pro vzájemné soužití, nesmí být zaměřeny proti vám."

„Ano. Můžete se na nás obracet v případě různých sporů. Rádi vám poradíme, naše pravidla soužití jsou mnohem starší a v mnohém lepší."

„Dále předpokládám, že tady nebudou smět být zbraně."

„Ano, předpokládáš správně. Budete se muset úplně obejít bez těch nástrojů zkázy."

„Ale teď to bez nich nepůjde," zavrtěl jsem hlavou.

„Ukaž mi tady někoho, kdo to nechápe!"

„Další podmínku bych viděl takto: Počet lidí tady nikdy nepřekročí milion," pokračoval jsem.

„Ne," usmála se. Nemohla se smát ústy, neboť je neměla, nepočítám-li oválný ústní otvor s výsuvnými kusadly, odlišný od všeho, co jsem kdy viděl. Nicméně její hlas se smál. Měla dobře odpozorovanou intonaci smíchu - ostatně, používala to naprosto přesně, takže se prostě smála.

„Podle našeho odhadu by se vás mohlo na tomto prostoru uživit i pětinásobek. Ten milion je jistější, ale to je vaše záležitost. Nám postačí, když se nebudete roztahovat za tyto hranice."

„Předpokládám, že nechcete, aby se sem stěhovali i další lidé ze Země."

„Takové omezení po vás nemůžeme chtít," odvětila. „Vaše povinnost bude nepřekračovat vymezené území. Ale budeme po vás vyžadovat, abyste používali jen naše propusti. Nebudete si stavět vlastní stroje."

„Dovolíte nám aspoň občasnou komunikaci se starou Zemí?"

„Jistě. Nechcete snad vytvořit oddělenou kolonii. To už tu také bylo - a osvědčilo se to?"

„Jako poslední podmínku bych očekával, že budete naopak požadovat vstup k nám na Zem."

„Upřímně řečeno - teď po tom nikdo z nás netouží. Není to proto naše podmínka - i když se toho do budoucna nechceme zříkat. Ostatní podmínky ti ale řekneme později."

„Doufám, že budou přijatelné," vzdychl jsem si. „Nerad bych se dočkal nepříjemných překvapení i od vás."

„Jak známe tebe, neměly by být. Ale jak známe Hitlerovy spolubojovníky, pro ně nepřijatelné budou. Záleží na tobě, zda je přesvědčíš."

Chvilku jsem ještě přemýšlel, ale hlavonožci se očividně obraceli k odchodu.

„Děkuji vám - i tobě, Uaxio," řekl jsem. „Tím se mi opět všechno převrátilo vzhůru nohama. Budu si to muset promyslet znovu a důkladněji, než vám odpovím."

„Ty se s tím jistě vyrovnáš," řekla - a odešla.

Zůstal jsem opět sám. A - všechno bylo zase jinak.

*****

Vrátil jsem se proto do Norimberku. Tady bylo všechno v nejlepším pořádku. Důstojníci mi hlásili, že se Luftwaffe před půlhodinou pokusila o další nálet na Hamburk. Dvacítka Siegfriedů měla napravit selhání Q-střely, ale pouhých deset stíhaček z Enterprise smetlo celou eskadru daleko od města.

„Potřebuji mluvit s kapitánem Turranchem," požádal jsem majora Redrivera.

„Stalo se něco špatného?" zvážněli Američané.

„Naopak," odtušil jsem. „Kopffüssleři prodloužili termín příměří. Nemusíme tak spěchat a měli bychom si další postup pořádně promyslet."

„Ale to je přece výtečné!"

Okolo mě vypukla vřava. Bylo to první skutečné vítězství a všichni to pochopili hned na začátku, ale teď to konečně bylo potvrzeno na oficiálnější úrovni.

„Částečně," kývl jsem. „Uznali, že Antarktická pevnost byla těžší oříšek, než jsme čekali. Nezapomeňte, oni si toho zemětřesení také všimli a dali si je do souvislosti naprosto správně. Z toho si odvodili, že to nebyla žádná legrace."

„To ať si nikdo nemyslí!" potvrdil George Macuss, který tady zatím čekal na návrat na Enterprise.

Zavolal jsem Enterprise. Nesdělil jsem pravý obsah nové dohody, jen to, že máme poněkud větší klid.

„Máme trochu víc času," zakončil jsem. „Dostal jsem ale nápad, který by stál za pokus. Musím si to promyslet. Zatím můžete všichni přemýšlet, co dál."

Vyžádal jsem si od místních důstojníků rozhovor s mladým Hitlerem mezi čtyřma očima. Zavřeli mě s ním do cely, ovšem jen na čtvrt hodiny - aby mě prý nestačil uškrtit, kdyby se na mě vrhl.

„Zbytečná obava," zavrčel jsem. „On si to včas rozmyslí. Už jste někdy škrtili elektrického rejnoka?"

Nicméně - čtvrt hodiny by mi stačilo.

Friedrich Hitler seděl sklesle na kavalci. Místnost byla osvětlována

jedinou žárovkou, která na tvář mladého Hitlera vrhala ostré stíny. Podobal se velice nápadně svému slavnému i prokletému otci. Přisedl jsem si k němu.

„Víte, kdo jsem?“ obrátil jsem se na něho s otázkou.

„Vím,“ odsedl si. „Čech, kterého měl fotr dát zastřelit, ale kterému nevím proč dal volnost. Tak to muselo dopadnout. Češi jsou zkrátka bestie.“

„Kdybyste si to opravdu mysleli, nedali byste mi žádnou volnost,“ podotkl jsem. „Považovali jste mě za neškodného, jen si to klidně přiznejte.“

„Já ne. Já jsem od začátku trval na vašem zastřelení.“

„Od samého začátku? To jste ještě neměl nejmenší důvod. V tom případě byste byl bestie vy.“

„Nebudeme se snad takto navzájem titulovat.“

„To ne. Přišel jsem se jen na něco zeptat. Přesněji, rád bych si ověřil něco, co mě napadlo.“

„A jste si jistý, že vám budu odpovídat?“

„Jistěže ne,“ přikývl jsem. „Já to vlastně musím někomu říci a nezáleží mi příliš na tom, kdo to bude. Zdáte se mi prostě vhodný objekt. Už proto, že vy to víte určitě.“

„Na české otázky neodpovídám,“ zavrčel.

„Tak neodpovídejte. Mluvit budu já. Vaše zbraně odplaty, kterými jste předtím potopili největší americkou letadlovou loď Nimitz a kterými jste dnes chtěli vymazat z mapy Hamburk a kdoví které další cíle vašich plánů, ty střely byly řízeny chlapy - sebevrahy. Je tomu tak?“

Trhl sebou více, než abych to přehlédl, ale neodpověděl. Ani nemusel. Stačilo mi, že okamžitě neprotestoval.

„V našem světě už to není nic nového,“ pokračoval jsem. „Prosluli tím Japonci. Také jejich kamikaze se vrhali uvnitř létajících střel naplněných výbušninami na americké lodě. To ale bylo v Japonsku, kde převažuje východní filosofie. Jenom nechápu, jak se tohle mohlo prosadit i v Evropě. Navíc u tak kulturního národa, jakým bývali Němci.“

„Jsou Němci,“ vyhrkl mladý Hitler.

„Bývali Němci,“ trval jsem na svém hodnocení. „Dnes aby se Němci kultuře učili od nás Čechů. Jak je to možné, aby se během jediné generace bývalý kulturní národ propadl až pod úroveň Mongolska? Je to vina jednoho novodobého Čingischána, nebo se na tom podepsali všichni? To se nevysvětlilo ani na Zemi, natož tady. Tady to pouze přetrvalo o něco déle.“

„Jen nás urážej!“ odsekl Hitler. „Vy Češi nejste o nic lepší. Smějící se bestie, tak vám právem říkali staří.“

„A přesto se jedna z těch smějících se bestií právě teď snaží vytáhnout milión Němců z kaše, kterou si sami navařili - a nemůže ani sama sebe pochopit, proč to dělá.“

„Protože nás nakonec zradíš, ty svině česká.“

Nechal jsem to bez odezvy.

„Snažím se pochopit ty mladé Němce, kteří se dávají bez protestů nacpat do létajících rakví a vrhnout se s nimi na americkou loď, nebo na hnízdo zdejších bytostí. Co je k tomu vede? Nenávist? Musí to být něco příliš silného, silnějšího než pud sebezáchovy.“

„Na to se zeptejte svých krajanů Čechů. Historii války ve starém světě znám i já. Také Češi, ačkoli mohli sedět za kamny doma, usedali do anglických létajících rakví, jen aby mohli svrhnout tuny bomb na Německo. Co je k tomu vedlo?“

„Znal jsem jednoho z těch chlapců,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ti dobře věděli, proč to dělají. Neházeli bomby na německá města nazdařbůh, ale třeba i dvakrát v husté protiletecké palbě nalétávali na jeden cíl aby měli jistotu, že jej zničí přesně - ale nic jiného. Věděli, že je třeba zničit německou sílu, pokořit německou zpupnost, ale ne zlikvidovat německý národ. A kromě toho, oni měli naději na návrat.“

„My jsme na to šli jinak.“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Podle vás bylo třeba, aby zůstal na celém světě jediný národ, Němci. Ostatní národy měly být zlikvidovány. Ale řekněte mi jen jedno. Co byste dělali pak? Co byste dělali, až by vám patřil celý svět a všechny národy byste vyvraždili? Začali byste si vymýšlet další zjemnění ve vašem rasovém systému? Koho byste označili jako další rasu podlidí, určenou k vyvraždění? Bavorské Němce nebo Prusy?“

„Nekecejte nám do toho!“ vybuchl Hitler. „Svět je pořád nesnesitelně plný podlidí! Vždyť i tady už jsou černoši! Kdo to má vydržet? I jídlo mi donesla jedna černá huba - a ještě se na mě šklebila jako orangutan. Odporné! Kdo sem tu pakáž přivedl? Vy!“

„Vidina čisté rasy je nenávratně pryč. Dnes i v Německu na Zemi klidně žije spousta černochů, Turků a Číňanů. Vám se to tady podařilo udržet rasově čisté, ale nerozhodlo se tím vůbec nic. Ve vašich úřadovnách Gestapa sedí pořád ty stejné bestie, jaké si pamatujeme u nás, jenže z nedostatku podlidí terorizují vlastní čistokrevné Němce. Ovšem v žádném případě jste neměli vyvražďovat zdejší myslící bytosti. Kulturně se nacházejí vysoce nad vámi.“

„Nekecej nám do našeho světa!“ opakoval bezmocně.

„A proč ne? Já už sem také patřím. Jenomže na rozdíl od vás rodilých Novoněmců jsem včas pochopil, kdo je skutečným pánem tohoto světa. Jsou to hlavonožci.“

„A ty jsi jejich otrok! Češi byli vždycky jen otroci!“

„Partner - ne otrok! V tom se totiž vy Němci, či vlastně jen Velko-

němci, šeredně mýlíte.“

Přišli mi otevřít. Čtvrthodina uplynula.

„Je mi líto, budu vás muset považovat za velitele letky atomových kamikaze,“ loučil jsem se s ním. „U nás se to bere tak trochu jako podvod na těch vojácích. Ale o tom si povíme více až před mezinárodním tribunálem.“

*****

Před další poradou jsem se vrátil opět na starou dobrou Zem, do Denverského internačního tábora.

„Bylo by možné svolat něco jako táborový sněm?“ otázal jsem se Němců z táborové samosprávy.

„Beze všeho,“ přikývli. „Beztak to bude pro všechny jen vítané zpestření.“

„Bude to víc než zpestření,“ slíbil jsem.

Bylo už odpoledne, ale tábor se zvedl jako jeden muž. Za chvilku bylo velké prostranství, chystané pro stavbu dalších stanů, plné Němců. Sehnali mi dokonce megafon, aby rozuměli všichni včetně těch vzadu.

„Přišel jsem vás požádat o radu,“ začal jsem, dříve než se pořádně usadili na přinesené vojenské skládací židličky.

„Jak asi víte, stále jednám s hlavonožci. Podařilo se mi nejprve vyjednat život pro všechny kdo se vrátí na starou dobrou Zemi. Ukázalo se ale, že to nebude tak jednoduché, jak jsem si myslel. Američané vám jasně ukázali, že vás mezi sebe nechtějí.“

„Jsou to bestie!“ ozvalo se z davu.

„Nejsou,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jsou mezi nimi právě tak slušní lidé, jako lumpové. To platí i o vás samotných.“

„Tak o co jde? Vyklop to konečně!“

„Je tu naděje, že se budete moci vrátit zpátky do Nového Německa. Ale rozhodně ne všichni a ne zadarmo.“

„Zase chceš dolary? Žádné už nemáme!“

„Nechci dolary,“ odtušil jsem. „Kopffüsslerové se trochu dali obměkčit. Ale nevrátí vám Čtvrtou Říši, protože ta byla nebezpečná jim, lidem Země a koneckonců i vám.“

„Co po nás vlastně chceš?“

„Radu - a možná i pomoc.“

„Tak nás už konečně přestaň napínat!“ vyzvala mě Gerta Müncherová, zavěšená do Kurta. „Co máš v plánu?“

„Obnovit enklávu Nového Berlína. Ale ne s Hitlerem a ne výlučně jen pro Němce, aby si tam zase hráli na nadlidi.“

„Jak to myslíš? Povídej!“

„Dnes už je jisté, že svrhneme Hitlera.“

„Ty - s Američany?“

„V horším případě jen s Američany. Ale napadla mě mnohem lepší možnost. Vytvořit novou armádu samotných Němců proti Hitlerovi. Vypadá to nelidsky, něco jako bratrovražedný boj, kde by se Němci na obou stranách navzájem zabíjeli. Ale jen si vzpomeňte na Norimberk, kde také stáli Němci proti Němcům - a dopadlo to mnohem lépe, než když v Düsseldorfu stáli jen Němci proti Američanům.“

„Ano, tam to bylo jednodušší. Ale ti Němci z Bundeswehru jistě netušili, kam se potom dostaneme.“

Byla v tom výčitka, ovšem špatně nasměrovaná.

„Neobviňujte krajany z Bundesrepubliky Německa - ani mě. Jistě víte, že jsme si to představovali poněkud jinak. Co se stalo tady, víme všichni. Ale Němci ze Země by s tím jistě nesouhlasili, stejně jako já.“

Očekával jsem opozici, ale byl jsem na ni připraven. Jen jsem musel udržet pozici člověka, který to myslí s Němci bez postranních úmyslů. Zatím se mi to u části Němců dařilo. Asi proto, že jsem to tak doopravdy myslel.

„My Hitlera sesadíme bez ohledu na vaše mínění. Nemám na mysli Němce ze Země, ti s námi souhlasí, ale vás. Chtěl bych dobýt Berlín spolu s vámi. Přesněji s dobrovolníky, kteří by se ke mně přidali.“

„A když se mezi námi nenajde dost takových krys?“ ozval se z davu někdo, komu se tento návrh očividně nelíbil.

„Kdo se k nám přidá, nebude žádná krysa,“ odrazil jsem útok. „Naopak. Hitlerovy krysy mezi sebe nevezmeme. Krysa je ten, kdo nedodržuje úmluvy.“

„Pak je krysa každý, kdo zradí přísahu Vůdci!“

„Přísaha Vůdci nebyla úmluva, ale diktát. Úmluva nemůže být vynucená, ale dobrovolná. Přísahat musel každý a kdo by na to nepřistoupil, byl by popraven.“

„Ano, to je pravda,“ zašumělo za mnou.

„Dobrovolná dohoda naopak existovala mezi Kopffüsslery a Hitlerem. Nebýt podlosti vašeho milovaného Vůdce, dodnes byste s nimi žili v míru. Za všechny ty zbytečné oběti, za tisíce mladých německých životů může pouze největší krysa v dějinách - Vůdce Adolf Hitler!“

„To je urážka! Nejen Vůdce, ale celého německého národa! Němci, neposlouchejte ho!“

„To není urážka Vůdce, spíše urážka krys!“ podotkl jsem. „Krysy nejsou tak podlé, aby sjednaly smlouvu a porušily ji. Ano, krysy vás mohou napadnout a sežrat - ale předtím s vámi nesepíší dohodu o přátelství, jakých

podepsal Hitler plno! Nejen tady, ale i na Zemi.“

„Jak to můžeš tvrdit?“

„Chcete je vyjmenovat?“

„Jmenuj aspoň jednu!“

„Prosím. První byl Mnichovský diktát, při kterém muselo Československo odstoupit Německu Sudety.“

„To byla přece spravedlivá dohoda! V Sudetech byla velká převaha Němců, kteří chtěli jen domů, do Říše!“

„Že nejprve vyhnali Čechy, to vám jaksi nevadí? Ani to, že tuto dohodu nesjednával Hitler s Čechy, ale jen s Francií a Anglií, takže pro Čechy to byl sprostý diktát a ne dohoda? Ale že ji nakonec sám Hitler porušil a obsadil zbytek Čech, to byla konečná a maximální podlost.“

„Bodejť, když šlo o vás, Čechy!“

„Vůči Čechům to byl od samého začátku diktát, ale Hitler porušil i tu část, kde se Anglii a Francii zavazoval, že tím odstupným jeho nároky skončí. Ostatně, nemusím jmenovat jen dohody, které se týkaly nás Čechů. Druhou takovou proradnou smlouvu o přátelství, neútočení a spolupráci podepsal Hitler se Stalinem. Jak to dopadlo? Německá armáda vtrhla do Ruska jako hejno potkanů, dostala tam řádně na kalhoty a skončilo to ruskou vlajkou nad Reichstagem v Berlíně. Ačkoliv Stalin byl také pěkná bestie, v tomto případě byl v právu a Hitlera nic neomlouvá.“

„Kdyby nenapadlo Německo Rusy, napadli by určitě Rusové Německo!“

„Kdyby - chyby. Pak by byly krysy Rusové a celý svět by byl proti nim. Ono k tomu nakonec došlo, ale mnohem později. Tady jde o Hitlera. Udělal z vás národ krys. Divíte se pak, že s vámi Američané nejednají jako s přáteli?“

„A co ta tvoje dohoda s Amerikou o tom, že nás přijmou?“

„K té se ještě dostaneme,“ odrazil jsem připomínku. „Je tady ještě poslední Hitlerova smlouva. Smlouva, která jemu i jeho národu poskytovala útočiště na Q-Zemi. Smlouva, která pro Němce vymezila území v okruhu sta kilometrů kolem Nového Berlína, aby se měli kam uchýlit před přírodní katastrofou, hrozící Němcům na staré Zemi.“

„Žádná přírodní katastrofa přece neexistovala!“

„Jistě. Nešlo o přírodní katastrofu, ale o spravedlivou odplatu, která hrozila Němcům na staré Zemi za rozpoutání té největší války v dějinách. Už tady je vidět, kdo lhal.“

„Kde je ta smlouva?“

„Pravděpodobně ukryta v kanceláři Adolfa Hitlera,“ řekl jsem. „Hlavonožci samozřejmě žádnou napsanou smlouvu nemají. Vašim partne-

rům stačilo pouhé čestné slovo. Bohužel, bylo to čestné slovo krysy.“

„Jakápak smlouva s těmi opicemi?“ vykřikl pohrdavě kdosi z davu.

„Nechci už slyšet žádnou urážku Kopffüsslerů,“ zamračil jsem se. „Poslyšte, vy nadlidé, či kdo vůbec vyslovil tamto hanlivé označení, nezdá se vám, že k opicím máme mnohem blíž my lidé?“

„Jsou to přece zvířata, nemyslící bestie!“

„Váženého nadčlověka musím upozornit, že se krutě mýlí. Podlehl lžím Vůdce a jeho štábu lhářů. Skoro všechno, co vám o těchto tvorech řekli, byla lež.“

„Nemají žádnou civilizaci!“

„Mají vyspělejší civilizaci než my. Jejich města, i když vypadají jako jeskyně, jsou umělá a tak pevně stavěná, že je nezničí ani zásah německou raketou s bílým ohněm, neboli jak jim dnes říkáme, Q-bomba. Všechny výtečné plodiny, které vám do začátků hlavonožci věnovali, jsou uměle vytvořené. Včetně máselného keře küfferle, do kterého Kopffüsslerové vložili biologickou látku účinnou právě pro lidský druh. Tato látka vám prodlužuje život a léčí většinu vašich nemocí.“

„Ne vždycky,“ namítl jeden z lékařů, oblečený už opět do tradičního bílého pláště. „Někdy küfferlin škodí. Nesmíme ho podávat těhotným ženám, jinak vyvolá potrat.“

„Jistě. To je způsobeno tím, že zvýší více než tisíckrát nesnášenlivost lidského organismu vůči všemu cizorodému. Jen v tomto jediném případě je to na škodu věci, jinak to působí nesmírnou odolnost vůči nemocem. Küfferlové máslo lidskému plodu neškodí pokud je konzumováno přiměřeně, aby se stačilo rovnoměrně vstřebávat. Vy byste na to jistě přišli také, ale hlavonožci vás na to upozornili už v dobách, kdy jste ještě byli přátelé.“

„Vy tvrdíte, že to jsou - umělé vlastnosti?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Nic takového se v přírodě v Novém Německu nevyskytuje. Hlavonožci vám dali všechno. Azyl, potraviny, hitlernaftu, léky na nemoci. Vy jste se jim za to odměnili jako krysy - vraždami jejich mláďat, pálením hnízd, rozšiřováním svého území a zabíjením. Nakonec se rozhodli vás jako krysy vyhubit. Bylo by to kruté, ale spravedlivé. Řeknu vám, neměli jste proti nim naději. Stejně hladce jako dobyli Lipsko, Essen, Kolín, Mnichov, Hamburk a Brémy, dobyli by všechna města Čtvrté Říše. Skončili byste všichni jako krysy - na smetišti.“

„To není pravda! Vítězili jsme!“

„Donedávna jste vítězili. Proti těm mírným tvorům jste měli výhodu zbraní a bezohlednosti. To se právě v poslední době změnilo. Zpočátku proti vám využívali jenom své fyzické převahy, ale ta se ukázala proti vašim zbraním nedostatečná. Jakmile se hlavonožci jednou rozhodli pozemšťany

definitivně zničit, začali upravovat i sami sebe. Někteří vojáci se již setkali s jejich zbraní quro, podobající se elektrickým bleskům. Proti pouhému kousání je to velice účinná zbraň, je rychlejší a účinná i na dálku. Je mezi vámi málo těch, kteří se s ní setkali. Většina Němců, ať už vojáků nebo civilistů, takové setkání nepřežila. Vy máte obrovské štěstí, že jsem s nimi začal vyjednávat, dříve než vás všechny pobili."

„Ale kdo nám zaručí, že se na nás nevrhnou?"

„Oni drží slovo, ne jako vy. Jsou ochotni se dnes vrátit i k tamté tisíckrát pošlapané dohodě, kterou kdysi uzavřeli s vaším proradným Vůdcem. Trvají jen na tom, že už to nebude Vůdce, kdo ji podepíše. To plně chápu. Nová smlouva musí být podrobnější, musí obsahovat podmínky, které dřívější smlouva neměla, protože něco tak samozřejmého Kopffüsslery nenapadlo vyžadovat. Například - že je lidé nebudou vraždit."

„Tady nás vraždili Američané... Navzdory tvé dohodě. Kdo má věřit dohodám?"

„Ano - v lidském rodě je krys dost i tady, nemyslete si. Ale co vám udělali? Přesně to, co jste dělali vy jiným. Tady jste si konečně na vlastní kůži vychutnali, jaké je to být podřadnými lidmi. Když mi tady Američané zabili kamaráda, doktora Müllera, bylo to od nich podlé. On je léčil, oni ho za to zabili. Ale nebylo to přesně tak, jak jste se vy Němci chovali k hlavonožcům? Nebude lépe přestat se konečně chovat jako krysy?"

„A co bychom podle tebe měli udělat?" zeptal se mě Kurt Werner věcněji.

„Potřebujeme dobrovolníky do armády, která svrhne Vůdce. Kteří se budou podílet na obsazení Berlína a případně budou schopní jej udržet. Berlín bude ponechán lidem, ale rozhodně ne německým nadlidem, jenom takovým, kteří budou držet slovo a už nikdy nebudou sloužit krysám. Jde mi o to, vyhlásit nad Berlínem německou správu místo americké. Každý, kdo se dnes přihlásí, dostane poslední příležitost. Přišel jsem pro radu i pro pomoc a ptám se vás: Mám v tom směru pokračovat, nebo necháme Berlín dobýt Američany?"

*****

Potíž byla v tom, že nestačilo získat dobrovolníky. Měli jsme pro ně o málo víc než holé ruce. Zbraně by se v Novém Německu našly buď v Norimberku nebo v Hamburku, ale horší to bylo s vojenskou technikou. A navíc - ta armáda dobrovolníků byla vystrojená jen v hadrech. Němci v dobách hladu prodali své uniformy americkým zlatokopům a teď na ně byl žalostný pohled. Požádal jsem o pomoc německé ženy a dívky. Stačilo by uplést pro

každého našeho dobrovolníka malou rozlišovací součástku výstroje - a postačil by jednoduchý šál, nebo něco podobného. Žádal jsem všechny, kdo se rozhodnou jít s námi, aby byli od této chvíle připraveni.

Krátce po mém vystoupení za mnou přišel generál Alfréd Schmidke, bývalý velitel posádky Norimberk.

Generál byl vzhledově mladší než já, ačkoliv mu v roce 1945 bylo už šestnáct let. Přišel ve své uniformě Wehrmachtu s generálskými distinkcemi. Neprodal ji a byl na ni zřejmě hrdý. Ke mně se choval alespoň zpočátku dost odměřeně.

„Jaký bude obsah nové dohody s hlavonožci?“ optal se mě. „Co jste s těmi tvory vlastně dojednal?“

Vysvětloval jsem mu, že se jedná v podstatě o obnovení původních dohod. Němcům zůstane malá oblast kolem Berlína, ale to by mělo stačit uživit celou kolonii, pokud se nebude jako dosud početně překotně rozšiřovat.

„Tvrdil jste cosi o nepromlčitelnosti válečných zločinů. Co se tím míní? Spousta nás přece hlavonožce zabíjela.“

„Také já jsem vlastnoručně zastřelil dva,“ přiznal jsem. „Jenomže uznali, že jsem jinak jednat nemohl. Vojáci, kteří netušili, že to jsou myslící bytosti, se nemají čeho bát.“

„A my, co jsme to věděli?“

„Záleží na tom, jak jste byli aktivní v jejich zabíjení. Kolikrát jste vtrhl se svými vojáky do líhní a pobil jejich mláďata. Zda jste se účastnil akcí zaměřených proti původním dohodám.“

„Nic takového jsem neudělal,“ mávl rukou. „Zabíjel jsem je, protože oni zabíjeli nás. To bylo v rámci čestného boje. Řekl bych, jen velmi málo z Němců vědělo, kdo porušil dohody jako první. Málo Němců vědělo o tom, že nějaké dohody vůbec kdy existovaly.“

„Vy jste o těch původních dohodách věděl?“ zeptal jsem se ho přímo.

„Ne. Bylo mi tenkrát šestnáct let. Pamatuji se, že jsem byl prostým vojínem a měli jsme za úkol chránit transporty. Tenkrát na nás hlavonožci zaútočili a my jsme se bránili. To bylo velice jednoduché - naše chování tomu odpovídalo.“

„Je vám známo, že hlavonožci mají cosi jako kartotéku vašich nebezpečných zabijáků?“

„Možná v ní jsem,“ připustil generál. „Ale myslím si, že jsem nikdy nepřestoupil rámec čestného boje.“

„Pak se třeba ani nemáte čeho bát.“

„I kdyby tomu tak nebylo - rád bych se přece jen podílel na opětném

návratu Němců do Nového Německa. Spousta našich lidí se tam narodila - a ti nebudou nikdy doma v tak hrozné zemi, jakou jsou Spojené státy.“

„Myslíte si, že Spojené státy jsou hrozná země?“

„Ano, myslím si to,“ přikývl. „Nikdy ve svém životě jsem se nesetkal s tolika podvodníky, zloději, vrahy a lháři jako v tomto táboře. Kdyby byla celá Amerika složena z takových lidí, zvolil bych raději smrt v chapadlech hlavonožců, nežli život s takovou luzou.“

„Možná jste se tu opravdu setkali s nejspodnější luzou, jaká se tady našla. Ale nejspíš si za to můžete sami. Slušní lidé se vám totiž asi - vyhýbali.“

„Nechci nikoho soudit - ale nechci si zvykat v zemi, kde jsou lupiči a vrahové osvobozováni, zatímco nevinní jsou bez odvolání vězněni.“

„Pak by ale bylo potřeba, aby takovou odstrašující zemí nebylo i Nové Německo,“ podotkl jsem. „Vaše soudy, pokud se na ně pamatujeme, nebyly lepší!“

„Chtěl bych uvěřit, že aspoň vy to myslíte s námi Němci dobře,“ uklonil se trochu prkenně. „Je mi celkem jedno, že jste Čech. Půjdu s vámi - a myslím, že vám to ušetří hodně problémů, protože se mnou půjde i celá bývalá posádka města Norimberk.“

„Uvidíme,“ podotkl jsem. „Čestných Němců si vážím.“

„Moje řeč. Vážím si i čestných protivníků, natož těch, s kým mohu počítat na stejné straně fronty.“

Rozešli jsme se - přesněji odešel on, upjatý stejně jako předtím. Umínil jsem si, že si nechám zjistit, co proti němu hlavonožci mají - a pak se uvidí.

V jednom měl pravdu. Čestných protivníků bylo třeba si vážit. Tím více přátel.

*****

Druhým problémem byla přeprava. Naštěstí se právě blížil okamžik, kdy budou Země a Q-Země výhodně natočeny, takže nám stačí otevřít propust a všichni Němci budou moci přeběhnout z Denverského tábora přímo do Norimberské enklávy. Musel jsem to ovšem dohodnout s Američany na Q-Zemi, aby na ně na místě nezačali omylem střílet.

„Nelíbí se nám to,“ oponoval tomuto návrhu kapitán Willy Turranch z Enterprise, se kterým jsem narychlo hovořil jenom vysílačkou. „Chcete se vracet k situaci, která už tu jednou byla? To je nesmysl!“

„V jistém smyslu ano,“ podotkl jsem. „Jenomže to bude na jiné úrovni než předtím.“

„Bylo by třeba poradit se o takovém kroku s presidentem Spojených států.“

„Na to není čas,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jediný okamžik, vhodný pro tento transfer, bude trvat sotva pár minut. Chci, aby velení US Navy prostě vzalo na vědomí, že se část Němců podle nového plánu bude stěhovat nazpět.“

„A když budeme proti?“ nadhodil kapitán Turranch.

„Nebudete, je to nejlepší řešení za dané situace.“

„Ale co bude dělat US Navy?“

„Příležitosti k hrdinským skutkům se pro každého najdou. Připlula už loď s materiálem?“

„Teprve vyplula, bude tu navečer.“

„Budete mít tedy dost napilno, abyste připravili akci.“

„Tak moment - kdo tady vlastně velí? Já nebo vy?“

„Na tom nesejde - nastala situace, kdy je nutné ihned se rozhodnout. Já znám něco, co může rychle všechno rozhodnout a navíc bez zbytečných ztrát.“

„Co to má být?“

„Němci sami.“

„To když dokážete, smeknu před vámi.“

„Uvidíme,“ položil jsem mikrofon vysílačky.

Rychle jsem sehnal velitele základny Norimberk majora Redrivera. Vysvětlil jsem mu, že bude potřeba umístit Němce, kteří se opět vrátí do Norimberku. Redriver se sice zatvářil udiveně, ale neprotestoval.

„Ať nám ale nelezou na letiště,“ kladl si podmínku. „Já bych těm fašistům tolik nedůvěřoval jako vy.“

Vypočtený okamžik se rychle blížil. Vypravil jsem se do Denverského tábora s kamarády Johnnym a Michaelem naposledy na palubě jejich vrtulníku. Přistáli jsme uprostřed tábora.

„Všichni sem - a své věci berte s sebou!“ svolával jsem internované.

„Co ženy a dívky?“ zeptal se mě kdosi.

Na okamžik jsem se zamyslel. Dívky a ženy tam nebudeme potřebovat - ale zanechat je tady? To by nebylo dobré.

„Ať jdou také!“ rozhodl jsem se náhle. „Kdo se rozhodne jít s námi - všichni sem! Kdo s námi nepůjde - ať zůstane ve stanech!“

Plocha kolem mě se rychle zaplnila.

„Kam půjdeme?“

„Domů do Norimberku. Pospěšte si!“

Objevilo se modré kolo propusti. Skoro okamžitě se zvedl vítr, ale ne zvlášť silný, asi jako když zapomenete otevřené dveře v průvanu - navíc

foukal po směru. Ozývalo se i nějaké podezřelé praskání, ale propust postupovala pomalu a protože její okraj byl ve větší hloubce, nehrnula hlínu, ale krájela ji. Dalo se po tom přeběhnout. Poručil jsem kamarádům, aby tím projeli s vrtulníkem. Johnny a Michael se nedali pobízet a zakrátko byli na druhé straně. Pak teprve vzlétli, aby se uklidili stranou a nepřekáželi.

Vybídl jsem Němce, aby modrým kolem rychle proběhli, ale nikomu se nechtělo. Praskání pod našima nohama nebylo silné, ale svědčilo o tom, že modré pole pomalu krájí skálu a přece jen nám trochu otřásalo podrážkami. Více psychicky zapůsobil i znenadání se objevivší vítr, ženoucí kotouče prachu.

„Přece se toho nebojíte?“ vykřikl jsem a rozběhl se do modravého kola.

Mrknutím oka jsem zjistil, že vedle mě běží Kurt Werner spolu s Gertou.

„Díky vám,“ poděkoval jsem jim, jakmile jsme doběhli na druhou stranu.

Spolu s Kurtem a Gertou běželi Kurtovi rodiče, poznával jsem i ostatní účastníky našeho tehdejšího útěku před zkázou Hamburku. Za první skupinou se rozběhli ostatní. Vypadalo to jako největší hromadný běh v dějinách. Čtyřiašedesát tisíc lidí včetně nemluvňat nesených v náručí probíhalo obrovskou modrou slavobránou do cíle - na jiné planetě.

Poslední opozdilci dobíhali. Planina na staré Zemi byla trochu přeorána a místo kamenité hlíny zde bylo náhle pole dozrávajících kůfferle. Zato v poli kůfferle u obvodové zdi města Nový Norimberk teď bylo prostranství neúrodné kamenité půdy a zbytek pole byl nevýslovně pošlapán a devastován.

Modrá slavobrána zmizela. Čtyřiašedesát tisíc Němců se opět vrátilo domů.

Stálo to vůbec za to trmácení?

Jedno se přece jen změnilo. Někteří mě neustále otevřeně nenáviděli, ale většina v tom táboře ledacos pochopila. Ta zkušenost, jak chutná být podlidmi, nebyla k zahození.

Rozhodl jsem, aby se všichni místní vrátili do svých domovů, kromě žen a dívek z Domu Německých Matek a mládeže z Domů Hitlerjugend.

„Rozeberte si je mezi sebe,“ požádal jsem ostatní Němce. „Tenhle systém musí zmizet co nejdřív. To není výchova lidí, ale stáda. Obnovíme raději starý osvědčený typ rodiny.“

*****

Stejně jako majora Redrivera postavil jsem také kapitána Turrancha z Enterprise před hotovou věc, takže nebyl čas na výčitky. Vyžádal jsem od něho všechny jeho německy mluvící vojáky včetně několika desítek vojáků Bundeswehru a požádal ho, aby každého vybavil vysílačkou.

„Budete jejich prostřednictvím velet Němcům," ujistil jsem kapitána Turrancha. „Naše armáda se rozrostla. Můžeme začít akci."

„Co to vlastně plánujete za šílenost?" rozčiloval se nad mou drzostí kapitán Turranch.

„Obsadíme vlčí doupě - Berlín."

Pak jsem si odsud z Norimberku zavolal Arnolda Beautyho ze stanice Xijtra. Požádal jsem ho, ať vyřídí Uaxio, že s ní potřebuji naprosto nutně mluvit.

Arnold Beauty asi zůstal stát s otevřenou pusou, ale pak se vzpamatoval a zakoktal, že se o to pokusí.

Chvíli poté jsem - poprvé v životě - hovořil vysílačkou s Uaxio. Poprosil jsem ji co nejdříve připravit pořádný déšť nad Berlín.

„Nemáme na to dost síly," namítla. „Mraky nad vaší lodí nás stojí příliš mnoho."

„Přestaňte je udržovat. Jestli vyjde to co chystáme, pak půjde o poslední déšť v této válce."

„Ani to nebude jednoduché. Dřív než za tři dny nebudeme schopní žádný déšť vyvolat."

„Hmm... škoda. Co dělat, uděláme to i bez deště."

Zavolal jsem si Johnnyho a Michaela. Nasedli jsme a za půl hodiny jsme byli na palubě Enterprise.

„Co jste to tam proboha vyváděl?" spínal rukama kapitán Turranch, když mě k němu přivedli.

„Musíme využít stavu, jaký teď panuje v německé armádě. Máte mapy Berlína? Neříkejte že nemáte, fotografovali jste všechna německá města."

Nad mapou Berlína jsme se chvíli dohadovali.

„Tady máte Reichstag," ukazoval jsem jim známou budovu. „Pod ní se nachází komplex bunkrů. Když jste dokázali rozbít stěny Antarktické pevnosti, neměl by být problém nabourat se do hlubin těchto krytů a zničit je."

„A když to uděláme?" dotazoval se kapitán Turranch.

„Půjčte našim jednotkám všechny své bojové vrtulníky. My s jejich pomocí vyřadíme kasárna Wehrmachtu. V Berlíně jsou čtyři, nepočítám s nějakými problémy. Během dvou hodin bych to viděl ukončené a Berlín bude náš."

„Samozřejmě jen za předpokladu, že to půjde podle vašeho scénáře,“ rýpnul si kapitán Turranch.

„Vidíte v něm nějakou chybu?“

„Tu uvidíme všichni, až se projeví.“

„Až se projeví, budeme ji řešit,“ odsekl jsem.

„Člověče, jediné co obdivuji, je vaše drzost,“ podotkl kapitán Turranch. „Ale ono to nejspíš vyjde. Kde chcete být, až to začne?“

„V jedné z helikoptér,“ usmál jsem se. „Johnny a Michael si už na mě zvykli a já na ně.“

„Já budu na Enterprise,“ řekl kapitán Turranch. „Budu vám krýt záda a hlídat nebe nad vaší hlavou.“

„Ano - ale dávejte větší pozor, aby nebe nespadlo právě na vaši hlavu. Mraky nad Enterprise se totiž rozplynou.“

„Nevadí,“ odtušil kapitán. „Beztak mi ty mraky neustále připomínají, že se tu někdo stará o nás, ačkoli by tomu mělo být naopak.“

*****

Princezna Říše zla

Poslední večer před další z rozhodujících akcí.

Němečtí vojáci dostávali zpátky zbraně, které odevzdali při kapitulaci. Není to přece jen velké riziko?

Uvědomoval jsem si to, ale hned jsem si říkal, že není. Měli teď naprosto odlišný cíl a věděli, že v případě prohry budou mít na vybranou mezi smrtí tady v Novém Německu anebo životem v americkém lágru, kde se na ně budou dívat jen jako na objekt pohrdání. Američané Němcům ukázali, že o ně Země nestojí. Kdoví, možná to tak bylo lépe. Vojáci, kteří nemají kam ustoupit, obvykle neustupují.

Útok měl začít v pět ráno. Byli jsme připraveni v lese na dohled od berlínské zdi, která tady měla jiný význam, než obdobná zeď na Zemi. Díval jsem se právě na hodinky, když to začalo.

První byla vlna bitevních letadel z Enterprise. Přilétly jako blesk z čistého nebe. Většina jich zaútočila na budovu Reichstagu, která odtud nebyla vidět, menší část raketami na kusy rozbila část zdí před námi.

Německá pěchota podporovaná tanky vyrazila. Vojáci byli vezeni částečně na tancích, částečně obrněnými auty. Skupina vybraných vojáků po prvním útoku letadel obsadila strážnici a otevřela bránu silnice na Stuttgart. Neobešlo se to sice bez přestřelky, ale naštěstí byla ukončena bez obětí. Branou se na silnici nerušeně vevalila kolona aut, kterou by jinak objíždění průlomem ve zdi zdržovalo.

Tanky a helikoptéry ovšem bránu nepotřebovaly. Johnny a Michael zvedli vrtulník do výšky padesáti metrů a pomalu jej vedli dovnitř. Pomalu - ale jen z pohledu vrtulníku. Pod námi ujížděly plnou rychlostí německé tanky a obrněné vozy, aby co nejrychleji překonaly prázdné místo mezi zdí a náspem okružní silnice, stavěné rovněž jako obranné pásmo.

Polovina vrtulníků vyrazila napřed a brzy nám nad městem zmizela s očí. Uprostřed Berlína stoupal k nebi oblak prachu z betonu a dýmu z amerických protipevnostních raket. Bitevní letouny pořád ještě točily své kolo smrti a střílely rakety na Reichstag, jednu za druhou. První asi rozmetaly honosnou vnější budovu, další rozhodily do okolí trosky a následující se jako parta horníků zakusovaly dolů, do betonu krytů.

Viděl jsem to přes ramena Johnnyho a Michaela. Byli teď maximálně soustředěni na okraj města před námi. Seděl jsem za nimi a za mnou byla plná kabina německých výsadkářů. Bral jsem do této party mladé kluky s vlastním jménem, u kterých se dal předpokládat vliv jejich rodičů. Teď to ale záleželo jenom na dvou amerických chlapcích vpředu.

Náhle vedle nás ostře zasykla startující raketa, vzápětí nato druhá, pak rychle po sobě třetí a čtvrtá.

„Tihle by nám překáželi!“ vykřikl směrem dozadu Michael. To už jsem sám viděl dýmové stuhy raket, dopadajících na dvě místa na kraji města. Stály tam čtyři protiletadlové kanóny, jejichž obsluhy se horečně snažily otočit hlavně do našeho směru. Nestihly to. Americké rakety explodovaly na korpusech štíhlých kanónů, z ohnivých koulí výbuchů odlétaly stranou postavičky německých protiletadlovců, nebo spíš to co z nich zůstalo. První mrtví - zatím na opačné straně.

Vrtulník pleskal listy rotoru a postupoval vpřed. Daleko před námi jiné vrtulníky likvidovaly hnízda protiletadlových děl, čistily ulice, ale zejména podle plánů útoku blokovaly kasárna Wehrmachtu. Museli jsme tam dorazit co nejdříve.

Z té výšky bylo všechno jako na dlani. Michaela zaujaly postavičky německých vojáků, běžících do palebných postavení u okružní silnice. Zarachotily čelní dálkově řízené rotační kulomety vrtulníku, několik postaviček se zhroutilo naznak, jiné prostě padly přímo před sebe a už se nezdvihly.

Na násep se soustředily i další vrtulníky a brzy na něm nezbyl jediný německý voják. Nejvyšší čas! Německá pěchota naší armády seskakovala s transportérů a tanků a rozvíjela se do rojnic. Bez velkého odporu se dostala na pokraj města. Dvě naše helikoptéry se mezitím vysunuly dopředu a připojily se k těm osmi, které vysílaly své rakety do vchodů kasáren a blokovaly je.

Kdosi tam mával bílým praporem. Byl to voják Wehrmachtu, ale měl na krku žlutý šátek - takže náš. Zdá se, že generál Alfréd Schmidke vsadil na vyjednávání, ale my jsme teď měli jiný úkol. Tady to bude záležitostí německých vojáků. Zvedli jsme se do výšky a zamířili nad střed města, kde kromě nás dosud nikdo jiný nebyl.

Na místě Reichstagu zel obrovský kráter a okolní ulice byly zaházené troskami do výšky téměř druhého patra. Bitevní letadla už skončila svou práci a vítr rozvál prach na sever, takže trosky byly dobře patrné. Nic se v nich nehýbalo.

Johnny a Michael s námi přistáli na ploché střeše hotelu Rote Fahne. Naše skupinka vyskákala ven a Johnny opět zdvihl stroj do výše. Měl se připojit k libovolné skupině a pomoci, kde bylo třeba.

Naše skupina seběhla po schodišti dolů. Cestou jen tak, z ničeho nic, zhaslo v hotelu světlo. Berlínská elektrárna se zastavila. Ve tmě jsme míjeli vyděšené pokojské a uklízeče, proběhli kolem recepce a pokračovali dál prázdnou ulicí.

Pamatoval jsem si umístění úřadovny Gestapa a také jsme tam běže-

li. Měl jsem jen pistolku, ale ostatní měli automaty a navíc jsme počítali s momentem překvapení. Světlo rovněž nesvítilo, ale protože svítalo, bylo na chodbě trochu vidět. Ihned za dveřmi jsem blesky bezhlučně likvidoval strážné ve vrátnici, ale to byly jen malé ryby.

Hlavní chodba se přímo hemžila gestapáky.

Automaty zaštěkaly. Překvapení gestapáků bylo dokonalé, nezmohli se ani na výstřel. Nejvíc je zřejmě šokovalo, že útočníky byli výsadkáři Wehrmachtu. Kdosi se ukryl za sloupy velikého schodiště a křičel na nás, ale můj blesk se otočil i za sloup a gestapáka umlčel. Zajatce jsme nebrali, ostatně se ani nikdo nevzdával.

Horší byly jednotlivé kanceláře. Vbíhali jsme do nich, jeden vždy vykopl dveře a vkutálel se dovnitř, druhý střílel po všem, co se uvnitř pohnulo. Konečně, snad po půlhodině od okamžiku kdy jsme vtrhli do budovy, nastal klid. Vyčistili jsme celé patro bez ztráty na naší straně a mohli jsme se přesunout do dalšího patra. Výsadkáři si vyměnili zásobníky v automatech, dva museli být obvázáni, ale bylo to nepatrné škrábnutí a nebránilo jim v další akci.

V prvním patře i výše v budově jsme to měli jednodušší. Nacházely se tu jen opuštěné a uzamčené kanceláře městských úřadů. Vyšli jsme po schodech na střechu, kde jsme vyvěsili žlutou vlajku, aby nás omylem nenapadly naše helikoptéry.

Teprve pak jsme sestoupili opět do přízemí. Budova byla, jak jsem čekal, pod zemí zajímavější než nahoře.

Nejprve jsme vyčistili vyšetřovny v suterénu. Nacházeli jsme ojedinělé gestapáky, už ne tak překvapené, jako nahoře, ale přesto neměli šanci. Ztráceli totiž čas výzvami, abychom se vzdali a jako odpověď dostávali buď kulku, nebo blesk. Za čtvrt hodiny jsem vyslal celkem dvanáct blesků a musel jsem rozbalit balíček čokolády a doplnit si energii. Zkušenosti z Nordenovy pevnosti byly neocenitelné. Věděl jsem, že budu potřebovat energii a včas jsem se zásobil čokoládou, která se ukázala jako velice vhodný zdroj. Brzy jsem se cítil opět svěží a plný síly.

Nastala druhá fáze boje o budovu Gestapa.

*****

Vyčistili brzy i suterén. Nejhorším problémem se ukázaly točité schody v zadním traktu budovy. Vedly dolů, hlídala je silná hlídka Gestapa. Nejhorší bylo, že byla tma, takže jsme zpočátku nic neviděli.

Ferdinand Ziggar se ke schodům dostal první. Kdosi ho ze tmy vyzval, aby se prokázal heslem. Místo odpovědi Ferdinand zahájil palbu. Nej-

spíš někoho zastřelil, ale gestapáků bylo mnoho a spustili po něm zuřivou palbu z automatů a Ferdinand se zhroutil mrtev.

Byl to první mrtvý na naší straně - bohužel zdaleka ne poslední.

Zalehli jsme, takže jsme byli pod horizontem gestapáků.

Adolf Hammer hodil tím směrem ruční granát, ale exploze všechny protivníky nevyřadila a palba pokračovala. Kryl jsem se za rohem a plazil se blíž, ale pořád jsem nikoho neviděl.

Pak se tam cosi mihlo. Vyslal jsem blesk. Gestapák upadl na schody a explodoval. Držel zřejmě v ruce odjištěný granát a nestačil jej už odhodit. Bzučící střepiny kolem nás létaly jako sršni, ale část jich šla i na opačnou stranu. Od schodů se ozvalo několik výkřiků plných bolesti.

Gestapáci ale byli stále ve výhodě. Znali lépe prostředí a bylo jich na počátku víc než nás. Místo abychom zaútočili, museli jsme se stáhnout. V té chvíli udělali protivníci svou největší chybu. Vyběhli z úkrytů a chtěli nás pronásledovat.

Modravý blesk objal skupinu šesti gestapáků a odhodil je na jakési bedny. Další se otočili ke mně a spustili zběsilou palbu, ale přestali hlídat opačný směr. Odtud přilétl granát a explodoval.

„Bravo, kameraden!“ vykřikl jsem německy.

Opanovali jsme točité schodiště a sestoupili po něm do hloubky dobrých dvaceti metrů. Byla tam malá předsíňka, kde hlídali další gestapáci, ale šel jsem první, takže nestačili vystřelit. Za touto předsíňkou jsme narazili na velice těžké pancéřové dveře, ale nebyly nijak zajištěné a otevřeli jsme je poměrně snadno.

Chodba byla navzdory tmě ve městě osvětlená ojedinělými žárovkami, napájenými zřejmě vlastním generátorem. Vkročili jsme do ní a pomalu postupovali, ale to byla chyba. V dlouhé jasně osvětlené chodbě nebylo kam se schovat, kam ustupovat. Když se naproti nám ozvaly zpoza rohu tlumené hlasy, nezbylo než připravit si zbraně. Kdybychom se dali na ústup, měli by nás v dlouhé osvětlené chodbě jako na střelnici a na druhý konec k pancéřovým vratům bychom nejspíš nedoběhli.

Z boční chodby vyšla skupinka vysokých důstojníků. Byla bohužel ve střehu a když se ozvalo práskání našich automatů, spořádaně couvla za roh a zanechala jen jednoho padlého.

Jediným bleskem jsem uhasil světla aspoň na tomto konci chodby. Teď jsme měli alespoň nepatrnou výhodu, že by naši protivníci museli střílet do tmy, zatímco nad nimi žárovky ještě svítily. Doběhli jsme na roh a spustili palbu.

Důstojníci měli jen pistole, kdežto my automaty. Měli na svou ochranu sice pár vojáčků, ale ti se dlouho rozkoukávali a to našim výsadká-

řům stačilo. Chodbou bzučely kulky oběma směry, ale na osvětlené straně chodby padali zasažení vojáci a důstojníci jeden po druhém. Spatřil jsem, jak přímo vedle mě klesli i dva naši muži, ale celkový poměr ztrát byl pro nás zatím velice příznivý.

Pak jsme udělali stejnou chybu, jako před chvílí stráže Gestapa u schodiště. Pronásledovali jsme bezhlavě prchající důstojníky a nechali jsme se vylákat do osvětlené chodby.

Ze skupinky prchajících nepřátel se náhle zablesklo. Byl to modrý blesk - quro. Rychle přeskakoval z jednoho našeho vojáka na druhého a zasažení se hroutili jeden po druhém. Mě odhodil ke stěně jako ostatní. Svezl jsem se na podlahu, ale ačkoliv jsem byl trochu v šoku, nebyl jsem mrtev.

Byl jsem však naráz sám a rychle jsem uvažoval.

Znamenalo to, že mám proti sobě aspoň jednoho člověka, ozbrojeného tak jako já blesky Kopffüsslerů. Nebylo to dobré pomyšlení. Všichni výsadkáři kolem mě leželi mrtví a já mám proti sobě chlapa s modrými blesky a šest nebo sedm dalších. Ti sice mají jen pistolky, ale na jednoho je jich přece jen trochu moc.

Nastala krátká pauza. Z naší strany střelba utichla, ale protivníci rovněž nestříleli. Možná nás považovali za mrtvé, což mi dalo čas vzpamatovat se.

Pode mnou ležel jeden z našich chlapců. Nehýbal se, byl mrtev, ale jeho automat ležel na dosah, stačilo trochu se po něm natáhnout. Neudělal jsem to a nehybně ležel dál. Nejspíš i mě považovali za mrtvého. Měl jsem ale čas vzpamatovat se, měl jsem přehled i zbraň.

„Jak se sem dostali ti vojáci od Wehrmachtu?“ rozčiloval se kdosi. „Kdo je sem pustil? Kde jsou hlídky u vchodu?“

„Asi se chtěli schovat před bombardováním. Zjistím, kde jsou hlídky,“ nabízel se kdosi.

„Počkej, Josefe, půjdu napřed.“

„Opatrně, můj Vůdče!“

Zatrnul jsem. Ano, byl mezi nimi i on, Hitler.

Malý skrček Josef, kterého jsem ani neznal, oblečený do kabátu ze zlatého brokátu, se snažil vstoupit do chodby jako první, ale Hitler ho pohybem ruky odkázal dozadu. Neohroženě vykročil v čele své družiny přímo ke mně.

Štěrbinou přivřených očí jsem mezi důstojníky uviděl dvě ženy v nádherných šatech. Jedna měla blankytně modré, druhá tmavě červené. Krátčely vznešeně poslední ve skupině. Byla to snad Eva Hitlerová a princezna Susi? Nedalo se to vyloučit. Obě vypadaly stejně mladě a podle letmého vzhledu se jejich věk nedal rozeznat.

Počkal jsem, až se ke mně přiblíží víc. Ještě víc.

Vleže jsem vyslal rozvětvený klikatý blesk a teprve pak jsem se posadil a natáhl se po nedaleko ležícím automatu.

Modravá smrt se vyhnula pouze ženám. Zděšeně strnuly na místě, neschopné jakékoliv akce.

„Zůstaňte stát, frau Hitler," oslovil jsem je. „Nechci vám ublížit."

Nepředpokládal jsem, že by byly ozbrojené. I kdyby byly, měl jsem nebezpečnějšího protivníka.

Hitler se pohnul. Nebyl tedy mrtev, ačkoliv byl zasažený bleskem jako všichni ostatní. Znamenalo to, že právě on byl dalším člověkem předělaným hlavonožci. S elektrickým quro mi byl rovnocenným protivníkem a ostatním smrtelně nebezpečný, jak to ostatně dokázal, když zahubil celou naši skupinu. Byl jsem varován před Nordenem, ale Hitler byl stejně nebezpečný jako on.

Vyslal jsem další blesk přímo na něho, abych ho udržel na chvíli v šoku. Rád bych ho prostě zajal, ale to v tomto případě nepřipadalo v úvahu. Měl jsem proti němu výhodu jen nakrátko. Buď jak buď, neměl jsem na vybranou. Musel jsem ho zabít, jinak on zabije mě. Pomalu jsem se vztyčil a namířil samopal na bezvládné tělo Vůdce.

„Nein!" zaječela žena oblečená v tmavě červené róbě. Bez váhání překročila několik mrtvých důstojníků, postavila se před svého muže a roztáhla ruce. „Nechte ho! Vy vrahu!"

Možná bych měl mít soucit s chlapem, který tu přede mnou bezmocně ležel, ale nesměl bych si být vědom, že ten stoletý chlap je odpovědný nejen za smrt miliónů lidí na naší staré Zemi, ale už i statisíců Němců a miliónů zdejších rozumných bytostí tady, na Q-Zemi.

„Musím ho zabít, paní Hitlerová," odpověděl jsem. „Vrah je on, tisícinásobný vrah, vrah miliónů. Je prokletím našeho i tohoto světa. Nemohu ho zajmout, byl by příliš nebezpečný. Musí zemřít!"

„Zemřeš ty!" odvětila s klidným výrazem ve tváři druhá z obou žen, princezna Susi.

Z její ruky vylétl další blesk.

Odhodilo mě to dozadu, ale blesk mě neochromil, jako by se stalo s každým jiným. Místo toho mnou otřásla krátká křeč a v pádu naznak jsem nazdařbůh stiskl spoušť automatu.

Zarachotila krátká dávka. Císařovně, která se neohroženě postavila před Hitlera, klesly roztažené ruce a její honosná tmavočervená róba se rychle zbarvila světlejší krví. Pomalu se zvrátila dozadu na svého muže. Nechtěl jsem ji zabít, ale blesk její dcery způsobil nechtěně právě její smrt.

Princezna, která na mne poslala svůj blesk, skončila jen s prostřele-

ným ramenem. To jí nezabránilo vyslat další porci blesků. Otočilo mě to jako loutku, ale opět jsem se nadýchl. Princezniny blesky byly naštěstí citelně slabší než blesky jejího otce. Podepřel jsem si samopal levačkou a třesoucíma rukama zamířil na hlavu ležícího Hitlera. Stiskl jsem spoušť až na doraz v křečovité vůli zabít především tuhle stvůru.

Automat plival oheň jen krátce. Úderník cvakl naprázdno, zásobník byl prázdný - ale hlava Vůdce byla rozbitá na změť krvavých úlomků.

„Vater! Mutti! Nein!“ zaúpěla princezna Susi.

Vrhla se nejprve k oběma ležícím, ale na krok od nich se zastavila, sáhla k pasu a vytáhla krátkou pistoli.

„Ty česká svině!“ oslovila mě. „Ty ještě žiješ?“

Tentokrát jsem byl rychlejší já. Moje blesky ji odhodily dozadu, ale věděl jsem dobře, že ji to nezabilo. Skočil jsem dopředu a padl přímo na ni. Po třech blescích jsem byl celý ztuhlý, ale teď byla pro změnu v šoku ona a jistojistě se s takovým úderem setkala poprvé v životě.

„Proti tobě nic nemám, princezno,“ řekl jsem a vykroutil jí z ruky pistolku.

„Zabil jsi mi otce i matku, vrahu!“ ječela.

Pokusila se mě ještě jednou udeřit bleskem, ale nemohla mi ublížit, neboť jsem ležel přímo na ní.

„Au! To bolí!“ křičela.

Pustil jsem její rameno. Měla je čistě prostřelené, ale už nekrvácelo a hojilo se jí přímo před mýma očima. Využila toho, že jsem ji na okamžik pustil a začala mě nehty škrábat přímo do obličeje.

„Nech toho, princezno!“ okřikl jsem ji. „Tví rodiče byli největší zločinci v celém známém vesmíru, ale ty jejich vinu neneseš. Vzdej se! Nechci ti ublížit, ale budeš-li mě pořád ohrožovat, zabiju tě!“

„Ty česká svině! Zabiju tě, uškrtím, oči ti vyškrábu!“

„Přestaň - jestli se chceš někdy vidět se svým bratrem!“

„Toho jste taky zabili, vy vrahové!“

„Friedrich je naživu,“ vmetl jsem jí do tváře. „Je naším zajatcem. Zanech marného odporu, stejně mi neublížíš.“

„Jak je to možné?“ úpěla zoufale. „Máš být mrtvý! Nikdo to ještě nikdy nevydržel!“

„Jsem stejně elektrický jako ty. Proto na mě nemůžeš.“

„Kdo ti dal naše největší tajemství?“

„Jaképak tajemství? Hlavonožci je znají už dávno.“

„Ty jsi se spaktoval s největšími nepřáteli lidí?“

„Vždyť i tvůj otec měl kdysi s hlavonožci tajnou dohodu, princezno. On ji ale porušil - byl to jeden z mnoha důvodů, proč musel zemřít.“

„Já tě proklínám!“ vzlykala bezmocně. „Jsi zkáza Německa a nechápu, proč tě otec nedal hned na počátku popravit!“

„Protože netušil, že se jednou takhle setkáme,“ odvětil jsem přísně. „Netušil, že by se měl obávat jediného Čecha. Kdyby mě dal popravit, nic by tím nezískal. Ale vy jste byli tak jako tak odsouzeni k smrti - hlavonožci by vás vyhubili. Takhle budeš možná žít. Nic víc pro tebe udělat nemohu.“

Spatřila na podlaze ležící pistoli.

„Udělal bys lépe, kdybys mě zabil,“ zasyčela a chtěla se mi vytrhnout. Stiskl jsem ji pevněji a znemožnil jí to. Byl to její poslední marný odpor.

„Konec panování, princezno. Jdeme!“

Zkroutil jsem jí ruku za záda a vedl ji před sebou.

Přešli jsme kolem našich mrtvých výsadkářů. Devět kluků muselo zahynout abych získal jedinou kořist? Princeznu Susi, namyšlenou a arogantní elektrickou holku, oblečenou v hebkém hedvábí, ale bezcitnou, která se mě zatím dvakrát neúspěšně pokusila zabít?

Ba ne, uvědomil jsem si. Kořist není hlavní cíl. Hlavním cílem byl její otec, jedna z největších zrůd lidstva. Ohlédl jsem se po něm. Ležel v krvi, nehýbal se. Nepomůže mu už ani fenomenální hojivost hlavonožců. Je definitivně mrtev.

*****

Vyšli jsem z podzemí Gestapa. Nedaleko skupina německých vojáků obhlížela hluboký kráter místo Reichstagu. Měli kolem krků žluté šály, byli to tedy naši. Netušili, že pozůstatky Hitlera neleží rozdrcené pod tunami betonu, ale nacházejí se nedaleko odtud v ponurém podzemí Gestapa.

„Kdo je váš velitel?“ zavolal jsem na ně.

„Sturmbannführer Steffke,“ srazili okamžitě paty. Nosil jsem americkou uniformu a podle dohody byli Američané všem německým velitelům nadřízení.

„Máte radiotelefon?“

„Jé... naše princezna!“ poznali Susi nejbližší Němci.

„Sežeňte vrtulník pro zajatce!“ požádal jsem.

„Kde jste ji objevil?“

„Pomozte mi!“ vykřikla na ně princezna. „Zastřelte toho smradlavého Čecha, slyšíte mě?“

Už zase vypadala arogantně, ale opět narazila, tentokrát na nerozhodnost svých krajanů.

„Jen klid, nerozčilujte se, princezno,“ obrátil jsem se k ní. „Nikdo už

vás neposlouchá a poslouchat nebude.“

„Američané posílají vrtulník,“ hlásil Steffke. „Máte jít na střechu Rote Fahne. Vážně má odvézt princeznu do zajetí?“

„Co s ní tady? Ještě by si mohla ublížit,“ pokrčil jsem rameny.

„To mě opravdu necháte odvést?“ křičela Susi. „Nikdo se své princezny nezastane?“

„Nezastane,“ přikývl jsem. „Vůdce je mrtev a to je konec císařství. Jste teď obyčejná německá žena, bohužel příliš nebezpečná. Musíme vás izolovat. Ve Spojených státech se asi setkáte se svým bratříčkem Friedrichem.“

„Ať raději chcípnou všichni, kdo porušili svatou přísahu danou mému otci!“ zasyčela Susi - a vyslala blesk.

Steffke padl k zemi a pět - šest dalších Němců též. Také mě blesk na okamžik ochromil. Susi se mi vytrhla a vyslala druhý blesk proti skupince Němců na pokraji kráteru. Padali bezvládně do hloubky - mrtví dříve než dopadli.

Také jsem vyslal blesk. Srazil princeznu Susi na kolena. Samozřejmě ji nezabil, jenom na okamžik ochromil. Nejspíš to zachránilo zbývající německé vojáky i ostatní přihlížející, ztuhlé úžasem a hrůzou.

Vytrhl jsem z pouzdra parabellu.

„Myslel jsem, že za vinu svého otce nemůžete, princezno, ale zmýlil jsem se,“ řekl jsem zadýchaně. Také já jsem byl v šoku, ale dokázal jsem se vzpamatovat dřív. Susi klečela, lapala po dechu a opírala se rukama o betonovou suť. Opět ke mně otočila hlavu a poslala proti mě poslední, velice slabý blesk. Byla jistě velmi vyčerpaná, ale nevzdávala se.

Počkal jsem jen na okamžik, abych si uklidnil ruku.

První kulku dostala do čela kus nad pravé oko. Její tělo se v poslední smrtelné křeči prudce napjalo, potom bezvládně kleslo obličejem k zemi.

Každý člověk by byl na jejím místě mrtvý ale pro jistotu jsem střílel dál. Poslední náboj byl typu dum-dum a roztrhal hlavu mrtvé princezny na kusy.

Vyměnil jsem zásobník a uložil pistoli zpět do pouzdra.

„Snad jste nemusel tak nenávistně...“ přistoupil ke mně opatrně jeden z německých důstojníků se žlutým šátkem.

„Musel jsem. Nevidíte, kolik lidí zbytečně zabila? Musel jsem ji zneškodnit, ačkoliv - já ji také lituji.“

„Zabila ji první rána,“ namítal důstojník. „Ostatní byly naprosto zbytečné. Nemusel jste ji tak zohavit. Byla velice krásná - a je jí opravdu škoda.“

„Mýlíte se,“ poodhrnul jsem prostřelenou látku z jemného dívčího

ramene. Bylo už skoro zahojené, ačkoliv hebká látka kolem průstřelu byla ještě nasáklá krví.

„Podívejte se sem. Před malou chvílí jsem ji postřelil. Myslel jsem, že to bude stačit. Nestačilo. Zahojilo se jí to samo velice rychle. Vzpamatovala by se i po průstřelu srdce, ani průstřel hlavy by ji nemusel úplně vyřídit. Kdykoliv by mohla dál vraždit."

„To snad... to snad není možné!" vydechl udiveně.

„Patřila k upraveným lidem," vysvětlil jsem mu. „Jednak mohla vysílat blesky a zabíjet. Další vlastností změněných lidí je úžasná schopnost hojit rány. Musel jsem ji zabít tak důkladně, jak to jen šlo."

„To je ovšem jiná... jak to vlastně víte?"

„Protože jsem stejně upravený jako ona," pousmál jsem se smutně. „Jenomže ona byla zlá. Příliš zlá."

Napadlo mě něco divného. Princezna Susi byla upravená, ale její matka ani bratr princ Friedrich ne. Hlavonožci mi tvrdili, že upravovali jen Nordena. Je možné, že on dopomohl k těmto možnostem Hitlerovi, kdoví? Upravit kteréhokoliv člověka bych mohl i já. Ale proč ne celou rodinu? Princezna Susi prý byla Hitlerovým mazlíčkem, proto jí tatíček vymohl úpravu u Nordena, zatímco syna si pozměnit nenechal - jako každý diktátor mu nemusel důvěřovat.

Ale napadlo mě ještě něco.

Princezna Susi mi tvrdila, že jejím bleskům dosud žádný člověk neodolal. Ale na kom je zkoušela? Mohla přece zabíjet pouze své vlastní krajany. Třeba jen vězně, ale co kdyby... Princezna osobně zabíjející Němce - kat vlastního národa?

Už jsem ji vůbec nelitoval. Spíš bych si měl vyčítat, že mě vůbec napadlo zajmout ji živou. Co mě zadrželo? Vypadala jako nějaký andílek - a zatím...

Důstojník si mě prohlížel s respektem.

„Nejste vy nakonec - nadlidé Friedricha Nietzcheho?"

„Ne," odtušil jsem. „To byl děsivý, krutý omyl. Víte, co zla, slz a mrtvých stála lidstvo tahle falešná vidina?"

„Ale bylo by přece tak krásné, kdyby po nás nedokonalých lidech konečně přišel na svět nový, dokonalejší člověk!"

„Aby vyvraždil nedokonalé? Jděte!"

„Nemuselo by to být přece tak kruté. Naopak. Dokonalejší člověk by ani nemohl být krutý."

„Zatím to dopadlo tak, že jste vy Germáni v jeho jménu vyvraždili miliony jiných. Proboha, nechte vašeho nadčlověka peklu - kam právem náleží."

Radiotelefon mrtvého sturmbannführera Steffkeho byl také zničený, ale obersturmbannführer Wahlkopf mi posloužil svým. Spojil jsem se s generálem Schmidkem a oznámil mu, že Vůdce je mrtev s celou generalitou.

„Vím, Reichstag byl zničen Američany."

„Bohužel, Hitler nebyl v bunkrech pod Reichstagem," řekl jsem mu. „Stranou byly další hluboké podzemní kryty a tam to přečkal. Překvapili jsme ho, když vycházel na povrch budovou Gestapa."

„Zajali jste ho?"

„Všichni jsou mrtví," informoval jsem ho. „Ale výsadkáře mé skupiny to všechny stálo život."

„To je smutné. Škoda těch chlapců. Císař je tedy konečně mrtev - to je konec císařství."

„Jak to vypadá se situací v Berlíně?" zeptal jsem se ho na oplátku.

„Máme všechno pod kontrolou," odtušil Schmidke. „Jedině generál Uhlmann se odmítl vzdát. Vzal s sebou do pekla skoro tisíc mužů. Teprve když on sám padl, vyvěsili zbývající muži z jeho posádky bílou vlajku. Berlín je v podstatě náš, nikde se už nestřílí."

„A co Američané?"

„Major Mittel s plukovníkem Wallmanem převzali vojenskou správu nad Berlínem. Bude třeba postarat se o ubytování lidí z Norimberku. Jestli jsem to dobře pochopil, jakmile vyprší příměří s hlavonožci, bude ušetřen jen Berlín."

„Přesně tak," souhlasil jsem. „Ale nemusíme tak spěchat. Bylo by dobré dát většinu úsilí na stavbu obydlí, stačily by jednoduché lehké domy. Na Zemi se rychlé rodinné domy staví i z jednoduchých dřevěných panelů s tvrzeným papírem."

„To už bude záležitostí stavbařů," řekl generál. „Naše úloha to nebude."

„Pokud se k těm stavbařům nedáte," usmál jsem se. „Víte přece, že armádě v Novém Německu v podstatě odzvonilo."

„Vím," řekl suše. „Já stavět domy nebudu. Přemýšlel jsem už, co budu dělat až nebudu v armádě, ale mám mnohem blíž ke strojům než k budovám nebo například k zemědělství."

„Kdoví, generále. Třeba by se vám zalíbily stroje, které v Novém Německu ještě neznáte."

„Jaké stroje?"

„To ještě uvidíte," usmál jsem se.

Berlín byl dobyt bez velkých ztrát. Obyvatelé Norimberku se mohli začít stěhovat, i když problém ubytování nebyl ani zdaleka vyřešen. V současném Berlíně byly byty pro devadesát tisíc lidí a nouzově by se našlo uby-

tování sotva pro dalších sto tisíc. Budeme s tím muset něco udělat. Bylo podivné, že jsem se začal zajímat o stavebnictví, když ještě zdaleka nebylo všechno rozhodnuto? Někdo na to musel myslet - a já jsem tušil, že Němci budou z těchto událostí po nějakou dobu v jakémsi šoku.

*****

Gloomy

Krátce po dobytí Berlína jsem byl opět pozván na palubu Enterprise, abych se poradil s americkou generalitou.

Nešlo o další plány. Dobytí Berlína se prý muselo trochu oslavit. Situace se vyvinula lépe než se dalo kdy očekávat, budoucnost se jevila růžověji, než na počátku. Zdálo se, že i ztráty Němců budou podstatně menší než jsem odhadoval.

Kapitán Enterprise Willy Turranch uspořádal na lodi ve veliké jídelně hostinu. Připíjelo se hlavně na úspěšný konec této podivné a vlastně nevyhlášené války, na nový i na starý dobrý svět.

Až na této hostině se na mně projevila únava posledních dnů, plných napětí, vyčerpání i šoků. V polovině oslavy jsem se už nemohl udržet a požádal jsem kapitána o kajutu. Zapadl jsem do spacího pytle a v minutě jsem nevěděl o světě.

Probudilo mě houpání postele. Posadil jsem se, udeřil se do hlavy a zjistil, že ležím ve velmi malé prostoře na lodi, kolébající se na vlnách. Bylo to o něco rychlejší houpání než na letadlové lodi, jistě byla o něco menší. Uslyšel jsem pravidelné brumlání lodního motoru, odlišné od klidu, jaký panoval na Enterprise, jejíž turbíny byly od kabin na horní palubě příliš daleko.

Vybalil jsem se ze spacího pytle a spustil nohy na zem. Byla kovová a nepříjemně studila do bosých chodidel. Šátral jsem po kovové stěně a hledal vypínač, ale nenašel jsem nic, jen obrys lodních dveří. Nešly otevřít a to mě udivilo. Brzy jsem ztratil trpělivost, zabouchal jsem na ně, ale nikdo mě neslyšel. Zabušil jsem víc a ještě víc.

„Uklidněte se, prosím," ozvalo se z reproduktoru lodního rozhlasu. „Musíte mít trpělivost."

„Co je s dveřmi?" vybuchl jsem. „Co to má znamenat?"

„Dostanete se ven, jenom buďte bez obav. Nacházíte se na lodi Gloomy na cestě do Spojených států amerických. Byl jste tam předvolán k soudu."

„Aha. A podle toho, co se děje, nejde o svědectví, že?"

„Máte pravdu. Se svým advokátem se budete moci spojit na břehu, teď tu žádného nemáme."

Takže jsem v nějakém lodním vězení?

Sáhl jsem si na prsa a ulehčeně nahmátl známé popruhy s malou plochou krabičkou. Tu mi asi nechali, kdežto pistole i uniforma zůstaly na Enterprise.

Zabušil jsem rozzlobeně na stěnu.

„V tom případě bych se měl dozvědět aspoň co se mi klade za vinu, nemyslíte?“

„Jistěže. Obžaloba zní na ozbrojený útok na Denverského šerifa, únos internovaných, maření úředního výkonu, špionáž ve prospěch Hitlera i mimozemšťanů a nedodržení smlouvy. Jak vidíte, je toho nejméně na sto padesát let vězení a bohužel, jako obzvlášť nebezpečného vězně vás nemůžeme z této kabiny pustit ani na chvíli.“

Neodpověděl jsem. Vzedmulo se mi v krku hořko. Znamenalo to, že mě na Enterprise museli něčím omámit. Tak krátce po společném vítězství jsem to chápal jako podraz.

„Myslíte, že bych se vám protivil?“

„Je to velice pravděpodobné,“ ozvalo se uštěpačně.

Nebo se mi to tak zdálo. Každopádně tím přetekla míra.

„Zapomněli jste na moji nejtěžší vinu,“ odpověděl jsem na to opět klidným hlasem.

„Kterou?“

„Únos a zničení lodi Gloomy.“

„Cože?“ kdosi nevěřil svým uším.

„Přidržte se raději něčeho,“ poradil jsem jim. „Za malou chvíli narazí Gloomy na mělčinu.“

„Byl by to snad dobrý vtip, kdybychom se nenacházeli nad hloubkou uprostřed Atlantiku!“

„Aha - střed Atlantiku... To bude v této chvíli někde na pomezí Rheinlandu a Pruska. Naštěstí tu nejsou žádná hnízda, na které bych se musel ohlížet. Dobrá, držte se!“

Sám jsem se také vzepřel jak to jenom šlo. Přivolal jsem modravou propust - a prohodil loď zpátky do Nové Země.

Ozval se strašlivý praskot a hrozivé skřípavé zvuky, až mi to trhalo uši. Gloomy začala brzdit tak prudce, až mě to vmáčklo na stěnu a chvíli jsem se nemohl pohnout. Smýkala se po skále pokryté jen slabou vrstvou půdy, vyvracela a hrnula před sebou staleté stromy, jejichž kosmaté větve bušily do lodních nástaveb. Lodní šroub se ulomil o skálu, odlehčený motor se ihned dostal do vysokých otáček a ještě znásobil tu nepříjemnou kakofonii zvuků.

Pak se pohyb lodi zastavil, rovněž motor umlkl a lodí se rozhostilo strašidelné ticho.

„Jste tam ještě?“ ozval jsem se.

Z reproduktoru se ozvalo zasténání. Ublížit jsem nikomu nechtěl, proto mě to trochu zarazilo.

„Nestalo se vám nic?“ staral jsem se.

„To je - vaše dílo?“ vydechl bolestí zkreslený hlas.

„Ovšem,“ souhlasil jsem. „Trvám na tom, abyste mi ihned otevřeli. Jinak to bude ještě horší.“

„Mám přísný zákaz pustit vás dřív než dorazíme na místo. Ostatně - nejsem sebevrah.“

„Nejste? Máte k tomu strašně blízko, ani to netušíte. Na místo už nikdy nedorazíme. Do Atlantiku vás nevrátím, loď je samá díra a šla by okamžitě ke dnu. Konečná stanice Gloomy je tady, na území mimozemšťanů. Pusťte mě ven!“

„Víme o tom, že byste nás mohl všechny pobít blesky, ale z té kabiny nám uškodit nemůžete. Můžeme vás tam preventivně zabít, máme na to právo i prostředky.“

„Nebyl bych si tím tak jistý,“ opáčil jsem. „Zabíjet vás nechci, ale když mě během půlhodiny nepustíte, budete po té době nejspíš mrtví.“

„Chcete nám škodit i z té kovové kabiny?“

„Kdo říká, že vás zabiju já? Ale v této chvíli už se sem žene tlupa domorodců. Jistě jste pochopili, že nejsme někde v polovině Atlantiku, ale uprostřed území domorodců Q-Země. Požádal jsem je, aby mě vysvobodili. Vás budou pochopitelně považovat za věznitele a já jim to nebudu rozmlouvat, vždyť je to pravda. Budou tu za půl hodiny. Nemáte kam se schovat, že byste jim utekli, také nepřipadá v úvahu.“

„A když vám dáme svobodu?“

„Pak se situace otočí. Vy budete mými zajatci. Ale je to pořád lepší, než se dát roztrhat na kusy.“

„Nezabijete nás?“

„Ne, na to vám dám čestné slovo. Budu vás chránit i před domorodci. A já čestné slovo neměním.“

„Ve vašem obvinění bylo nedodržení smlouvy. Jak vám máme věřit? Nemůžeme vás pustit.“

„Kdybyste mě slušně, ale opravdu slušně požádali, abych se dostavil před váš soud a kdybyste mi dali právo se hájit, přišel bych tam dobrovolně. Záleží mi na tom, abych byl ve Spojených státech i na celém světě považován za bezúhonného. Ale když používáte prostředky, jaké jste právě použili, pak se nedivte, že se bráním. Mám na obranu jiné prostředky, než jste zvyklí, to je všechno.“

Chvíli se nic nedělo.

„Tak co je?“ zajímal jsem se.

„Nevyšlo vám to,“ řekl mi spokojeně hlas v reproduktoru. „Spojili jsme se rádiem s Enterprise, zaměřili nás a pošlou nám pomoc. Nacházíme

se sice na Q-Zemi, jak jste říkal, ale domorodci o vás nic nevědí. Možná jim nestojíte za hrozící incident se Spojenými státy. Kapitán Turranch pro nás poslal vrtulníky, budou tady za čtvrt hodiny a pak se uvidí.“

„Žádný vrtulník nepřiletí,“ odpověděl jsem suše. „Až se dostane na dosah, pošlu ho nad Atlantik. Je možné, že o mně neví vyslanci domorodců přítomní na Enterprise, ale obsluha propustí ano. Jinak bych je ani nemohl požádat o laskavost, jakou je například vytvoření propusti na libovolném místě. Víte přece, že to je možné. A to není všechno. Když je teď požádám, vytvoří mi propust i o větší energetické náročnosti a pošlou nás na opačný konec světa, kde se pomoci nedočkáte. Donutili jste mě jednat a chcete mě zřejmě donutit i k další akci, ale pak to bude pro vás mnohem horší. Naposledy si to rozmyslete. Máte na to minutu.“

Reproduktor umlkl. Nejspíš se radili a vypnuli mikrofon, abych je neslyšel. Ve tmě kabiny bez oken jsem neviděl ani na hodinky, ale odpočítal jsem pomalu do šedesáti.

„Jak myslíte,“ řekl jsem skoro spokojeně. „Tak se trochu přidržte, tentokrát poletíme trochu dál vzduchem a na závěr to s námi práskne o něco víc.“

„Ne - pustíme vás!“ vykřikl povědomý hlas.

„Minuta už uplynula,“ odpověděl jsem.

„Už pro vás jdou!“

„Dobrá, čekám půl minuty. Chystáte-li další podraz, máte čas právě na jeden Otčenáš, protože víc už nestihnete.“

V té chvíli zašramotil zámek dveří. Dveře se pootevřely, ale nespěchal jsem. Nevěřil jsem jim, mohli chystat nějakou další zradu. Ale vypadalo to, že k tomu ztratili chuť. Kdosi po kovových plátech podpalubí utíkal směrem na záď, aby byl ode mne co nejdál.

Vyšel jsem do tmavé chodby. Nikde se nic nepohnulo. Pro jistotu jsem se rozhlédl. Chodba byla na obou koncích slabě osvětlená denním světlem odshora. Vydal jsem se na opačnou stranu, než prve zmizel ten, kdo mi odemkl dveře.

Chodba končila železným schodištěm. Vyšel jsem po něm na palubu. Gloomy byla tak hustě pokrytá větvemi, že vytvořily na přídi pravou džungli. Prodíral jsem se jí dopředu, bylo to čím dál horší. Naštěstí jsem spatřil mohutný kmen, opřený šikmo o lodní trup. Nedalo mi námahu po něm sešplhat na zem.

Byl jsem opět volný - sice v lesích Rheinlandu, ale to by mi tak nevadilo. Byl jsem ovšem značně rozzuřený, i když můj vztek ochladilo vědomí částečně naplněné pomsty.

Shora se ozval blížící se svist turbín a pleskání rotorů vrtulníků. Při-

létalo jich víc - nu což, hoši se pocvičí, jak zachraňovat posádku lodi, která přistála uprostřed pralesa. To se jim jinde těžko poštěstí.

Rozběhl jsem se směrem k obydlenému území. Teď bych tady potřeboval někoho z Kopffüsslerů, nejlépe Uaxio. Jenomže oni o mě opravdu nevěděli - pokud si nevšimli, na jak neobvyklém místě jsem požádal jejich stroje o vytvoření propusti.

*****

Sám v pralese, nejméně sto kilometrů od obydleného území - to by na Zemi nebylo příjemné. Ale tady to nebylo tak zlé. Prales nebyl tak neprostupný, jako pozemské tropické pralesy - byl přece pečlivě udržovaný a dole mezi silnými kmeny bylo dost místa, aby se tu dalo jezdit i autem. Auto jsem neměl, byl jsem bos, ale to mi tolik nevadilo.

Utíkal jsem lesem po mechovitém porostu. Koruny stromů byly husté a pod nimi bylo příšeří. Shora téměř žádné světlo nepronikalo, ačkoliv už dávno začal den. To mělo svou výhodu v tom, že tady dole téměř nic kromě mechu nerostlo a po něm se mi dobře běželo, ačkoliv jsem byl bos a neměl nohy zvyklé tomuto způsobu pohybu.

V běhu jsem spřádal další pomstu.

Obvinění - celkově na sto padesát let vězení?

Co jsem vlastně provedl hrůzyplného? Pravda, před chvílí jsem poslal do šrotu loď Gloomy, ale to byla jenom druhotně vyvolaná akce. Co to říkali o přepadení šerifa v Denverském internačně-koncentračním táboře? Toho povedeného ptáčka, co vybíral pět set dolarů vstupného do rýžoviště a ohrožoval mě revolverem? Neobvinil jsem ho před samotným presidentem? Jak to tak vypadá, šerif má vždycky pravdu, ačkoliv je to krysa špinavá. Faktem je, že na něho a jeho dobrovolníky namířili Johnny s Michaelem dva rychlopalné rotační kulomety. Budu se muset podívat, co hrozí jim, když mě kvůli tomu zatkli.

Co tam bylo dál?

Špionáž ve prospěch Hitlera, kterého jsem vlastnoručně rozstřílel? To už se mi mnohem lépe jeví špionáž ve prospěch mimozemšťanů. Tam bych ještě hůř dokazoval nevinu.

Únos internovaných? Nejspíš jde o jejich maření úředního výkonu. Ale nedodržení smlouvy?

Nevím, nevím. Ta smlouva s presidentem Spojených států, pokud se tomu vůbec dá říkat smlouva, nebyla řádně sepsána a že budou Němci internovaní, v ní zaručeně nebylo. Jenomže - těžko bych to dokazoval a obžaloba bude mít jistě zdatného právníka.

Každopádně mi bylo jasné, že ode dnešního dne budu ve Spojených státech persona non grata a o bezúhonnosti bych si měl nechat leda zdát. A jestli vliv Spojených států sahá po celém světě, budu mít určitě problémy i doma v Čechách.

Jak z téhle kaše ven? Možná jsem neměl jednat ukvapeně, neměl jsem se bránit.

Jenomže - je to bída. V americkém právu se nevyznám a na obhajobu nemám ani dolar. Měl bych vůbec nějakou naději před americkým soudem, který osvobozuje vrahy a zavírá nevinné? Měl jsem se raději nechat zavřít na sto padesát let? A to ani nepočítám urážky Spojených států, drzost, se kterou jsem americké lékaře obvinil z vraždění nemluvňátek, kterému se podle amerických zákonů neříká vražda, ale parciální porod? Nebylo vrcholem i obvinění šerifa z genocidy a z korupce?

Co ale budu dělat?

Na druhou stranu, Američané mají na záchraně Němců velké zásluhy. Jejich vojenská pomoc byla účinná a oni sami přitom přinesli nejvyšší oběti. Největší americká atomová letadlová loď Nimitz s tisíci muži na palubě šla ke dnu, spousta mužů zahynula v Düsseldorfu, Jeně a Berlíně.

Je ovšem pravda, že jsem se přičinil, aby Berlín dobyli především Němci, byť s velkou technickou podporou Američanů. Ale bez Němců by byly americké ztráty mnohem větší. Generál Alfréd Schmidke vyjednal kapitulaci tří ze čtyř vojenských posádek v Berlíně - a koho to napadlo?

Dobrá, to je za námi. O co jim jde teď? O spravedlnost? Těžko, to by se neuchýlili k únosu. Jde jim jen o mou osobu, nebo i o jiné? Ale proč? Proč by mě házeli přes palubu právě teď? Vždyť jsem to všechno vymyslel docela upřímně. Bez mého nápadu jednat s hlavonožci by zde vůbec nebyli a Němcům by hrozilo vyhubení.

Cožpak si neuvědomují, že beze mě budou mít jisté potíže i s hlavonožci? Zatím s nimi nikdo přímo nejednal, všechno leželo na mně.

Anebo prostě nepotřebují, abych jim na Q-Zemi překážel? Ale - čemu? Není za tím vším nějaká hodně špinavá hra?

Vzpomínal jsem usilovně, kde může být nejbližší hnízdo hlavonožců? Kvoliaň - nebo je Aomuniak blíž?

Změnil jsem směr ke hnízdu Aomuniak. Orientoval jsem se velice snadno - samozřejmě díky implantovanému kusu mozku se všemi potřebnými vědomostmi. Teď vyběhnu na nevysoký hřeben mezi údolím řek Kanio a Siomai. Seběhnu dolů a podél koryta řeky Siomai poběžím sotva pět kilometrů.

Jak mě hlavonožci přijmou?

Faktem je, že jsem i pro ně ztratil na užitečnosti. Bez podpory Ame-

ričanů klesla moje úloha prostředníka. Opravdu se jim nechce pro moji osobu riskovat nějaký vážnější konflikt se Spojenými státy?

Nesmysl - co je dnes hlavonožcům do vztahů mezi lidmi? Upřímně řečeno, ovládají síly, že nepotřebují ani Američany, ani Němce. Všechno co dělají, dělají proto, abych je nemohl obvinit z nedodržení smlouvy. Smlouvy, která není napsána na papíře, ale kterou oni dodrží.

Běžel jsem jako o závod. A kdoví, možná to bude skutečně závod - závod s časem.

*****

Ačkoliv jsem běžel mechem, dělal jsem dost hluku. Občas mi pod nohou křupla spadlá větévka, jindy jsem shodil kámen, nebo se protlačil mlázím.

Najednou jsem měl nejasný pocit, že je něco nablízku.

Trochu jsem zvolnil klus a začal se rozhlížet, ale nic podezřelého jsem neviděl. Až najednou...

Se stromu přímo přede mne seskočil obrovský hnědý žok, velikosti slona. Do dvaceti metrů od něho se do všech stran roztáhly neskutečně dlouhé hnědé pařáty, podobné větvím.

Zastavil jsem se skoro uprostřed kroku.

„A hleďme - to je náhoda!“ řekl jsem. „Nemyslel jsem si, že někdy někoho z vás uvidím.“

Přede mnou stál největší zdejší dravec - Grosswolf.

„To jistě,“ ozval se strašně skřípavý hlas. „Taky jsem si už nemyslel, že mi sama náhoda tak pomůže.“

„Uaxio mi říkala, že vás mám od ní pozdravovat, kdybych se s vámi přece jen někdy setkal - ale tvrdila, že to nebude pravděpodobné.“

„Kdo že koho pozdravuje?“ nechtěl věřit tomu co slyší.

„Uaxio vás,“ odtušil jsem. „Její přítel je i můj přítel. Určitě ji prý znáte.“

„Aha - Uaxio...“ zamyslel se. „Nebude to nakonec jedna z Kopffüsslerů, jménem Uaxio?“

Jméno jsem z toho skřípavého zvuku jakž-takž zachytil. Pravda, on ji nazval plným jménem. Měl na to asi nejen lepší sluch, ale i mluvidla.

„Asi máme na mysli tutéž osobu,“ přikývl jsem.

„A ta že by se přátelila - s člověkem?“ nechtěl uvěřit. „Kdo z tvých soukmenovců ti to nalhal?“

„Sám jednám s Uaxio a věřím, co mi řekne,“ odvětil jsem klidně. „Pokoušíme se spolu rozmotat řetězec násilí v tomto nešťastném světě.“

„Násilí!“ vybuchl Grosswolf. „Zabili jste mi Mioxred. To se nedá nikdy v životě zapomenout!“

„To je mi líto,“ řekl jsem. „Doufám, že se tyto tragédie už nikdy nebudou opakovat.“

„Zařekl jsem se přísahou, že vypiji tolik lidské krve, co krve tenkrát vyteklo z Mioxred. A nesplnil jsem ještě ani polovinu slibu. Jdeš mi přímo do náruče.“

Kdybych se otočil a pokusil utéci, neměl bych nejmenší šanci. Jak to říkal Karl - jedinou solidní záchranou by byl tank nebo alespoň obrněný vůz s kulometnou věží. Paťáty toho tvora sahaly daleko a popadly by mě dřív než bych udělal pár kroků. Ostatně - kdoví, zda mě prve nepředběhl.

Uvažoval jsem použít quro. Ne s úmyslem zabít, pouze ho trochu zastrašit. Nebyl jsem si ovšem jistý, jak by na tuto zbraň reagoval - a zda by ho nerozezlila ještě víc.

„Musel bys zabít přítele Uaxio!“ odtušil jsem.

„Přítele Uaxio!“ vykřikl náhle tak silně, až mi zalehlo v uších. „Ty že jsi jejím přítelem? To by měla pěknou bestii za přítele! Nevěřím ti ani slovo! Němcům se nedá věřit!“

„Nejsem Němec,“ namítl jsem.

„Nepovídej!“ vybuchl. „A rozmlouváme spolu německy. Nebo snad umíš naši řeč?“

„Němčina není moje řeč stejně jako vaše,“ odpálil jsem. „Také jsem se ji musel učit a není tomu tak dávno.“

„Ty že mluvíš jinak?“

„To se rozumí, ty sloní kudlanko nábožná,“ odfrkl jsem česky. „Já jsem Čech a ne Němec!“

„Nějak jsem ti nerozuměl,“ zavrčel Grosswolf.

„Tak vidíš. To totiž nebylo německy, ale mou řečí.“

„Ale podobá se němčině tak jako vejce vejci,“ odsekl. „Mě tak snadno neoklameš.“

„Poslyš, ty zřejmě nevíš, na čem jsme se s Uaxio nedávno dohodli, že ne?“

„Nevím,“ souhlasil. „Ani mě to moc nezajímá.“

„Dohodli jsme se, že jsme všichni rozumné bytosti, takže se musíme respektovat. Což neznamená, že si budeme navzájem věřit slepě, ale musíme se naučit rozlišovat slušné myslící bytosti od neslušných.“

„To je přece jasné. Neslušné bytosti jsou Němci.“

„Ne všichni. Není Němec jako Němec.“

„Všichni zabíjejí, pálí, vraždí.“

„Všichni ne,“ opravil jsem ho. „Jsou i takoví, kteří se chtějí domlu-

vit v dobrém.“

„Na to jste měli dost času dřív,“ řekl.

„Třeba to dřív nešlo,“ zavrtěl jsem hlavou.

„A teď už to nejde tuplem,“ odsekl. „Bude z tebe nejvýš litr krve, vypadáš nějak slabší.“

Než jsem se nadál, objaly mě jeho paráty kolem dokola. Náhle jsem se nemohl ani pohnout. Bylo to jako když člověka naráz omotají dvě nebo tři krajty - škrtiči.

Skoro bezděčně jsem vyslal blesky quro.

Grosswolf mě sice okamžitě pustil, ale bylo to leknutím, ne že bych mu uškodil. Pravda, použil jsem nejslabší dávku, jaká by nezabila ani člověka. Dopadl jsem na měkkou půdu ze dvou metrů, ale šlápl jsem nakřivo a zůstal jsem ležet. Ani teď jsem nepomýšlel na útěk - v tom směru jsem beztak neměl naději na úspěch. Jediná šance pro mě byla vyjednávat.

„Nech mě být,“ zavrčel jsem. „Já ti taky nechci ublížit, rozumíš?“

„Ty na mě máš i tohle?“ zaskřípěl Grosswolf a dřív než jsem se zvedl, znovu mě popadl a stiskl.

Použil jsem silnější dávku, ale tentokrát mě nepustil. Bylo vidět, že mu quro nevadí, asi je proti tomu od přírody imunní.

„Uaxio tě určitě nepochválí,“ vykřikl jsem přidušeně.

*****

„Halt!“ ozvalo se náhle za námi.

Od kmene stromu se odlepily dvě postavy hlavonožců. Na okamžik jsem se jich polekal, ale pak jsem si oddychl. Kdyby se neobjevili, tahle bestie by si mě určitě dala k obědu.

„Dohodli jsme s lidmi příměří,“ pokárali Grosswolfa.

Pustil mě okamžitě - spíše mě k nim zlostně odhodil, aby si to se mnou vyřídili. Dokotrmelcoval jsem skoro až k nim. Chvíli se s nimi dohadovali řečí, ze které jsem neporozuměl ani jednomu skřeku. Získal jsem tím čas opatrně si spočítat kosti a pomalu, rozlámaně vstát.

„Co tady vlastně děláš?“ obrátili se ke mně, jakmile si všechno vyříkali mezi sebou.

„Dobrý den!“ pozdravil jsem je. „Jdu tudy dobře k hnízdu Aomuniak?“

„Dobrý den i tobě,“ odpověděl menší hlavonožec. „Ano, je to ta správná cesta. Ale co děláš tady? Američané nás dneska ráno informovali, že právě jednáš na Zemi a že je to velmi důležité. Máš být na Zemi - a ty se touláš tady!“

„Dopadlo to trochu jinak," oddychl jsem si. „Jak rychle bych mohl mluvit s Uaxio?"

„Nejsi-li na Zemi, kdo tam jedná?" zajímal se druhý.

„Nejspíš nikdo - já o tom nic nevím."

„Kde jsi tedy byl?"

„Ve vězení," odtušil jsem. „Nevím proč, ale zajali mě."

„Kdo?"

„Američané," odpověděl jsem zachmuřeně. Nechtělo se mi vyklopit jim všechno, dokud sám nevím, co za tím vězí, ale raději jsem jim říkal pravdu než abych si vymýšlel.

„To vypadá na vážnou situaci," podotkl první. „Budeme to muset dát ve známost ostatním hnízdům."

„Chtěl bych co nejdříve jednat s Uaxio," opakoval jsem svou žádost.

„Ta tu není. Pojď s námi."

Ohlédl jsem se po Grosswolfovi. Stál ve střehu, jako by si to chtěl rozmyslet a zase se pro mě natáhnout.

„Nezlob se na mě - já jsem opravdu nikdy žádnému z vás neublížil," rozloučil jsem se i s ním.

„Stejně bych tě raději zakousl," zavrčel. „Máš obrovské štěstí, že se tu objevili..."

„Časem jistě pochopíš, kdo může být tvým přítelem a kdo ne," řekl jsem. „Já tě za nepřítele nepovažuji."

„To si řekneme, až se potkáme příště," zavrčel a zvolna, řekl bych až okázale pomalu se odbatolil do lesa.

Následoval jsem hlavonožce. Chvíli mě ještě bolelo celé tělo, ale rychle jsem se rozhýbal. Zavedli mě hlouběji do lesa, přesněji řečeno, běželi přede mnou a stále se po mně ohlíželi, abych jim stačil. Vyběhli jsme pod kopec, v jehož nitru byly jeskyně hnízda Aomuniak.

Musel jsem si zvyknout na slabé modravé světlo jejich svítících kamenů, ale brzy jsem se rozkoukal. Zavedli mě do velké místnosti, kde byly stovky hlavonožců, nikdo z nich si mě ale nevšímal. Teprve po chvilce se mi začali věnovat.

„Uaxio tu bude za chvilku," oznámili mi. „Co se vlastně s tebou stalo? Vypravuj!"

Nezbylo mi než jim stručně popsat, jakým způsobem jsem se dostal na loď Gloomy a co mi kladli za vinu.

„Jsou jejich obvinění pravdivá?" udeřili na mě.

„Ano - i ne," odtušil jsem. Popsal jsem, jak to vidím já a jak Američané.

„Nevydáme tě," rozhodli se po chvilce radění. Nerozuměl jsem jim,

protože se dorozumívali skřekovou řečí, ze které je lidským sluchem zachytitelná jen nepatrná část.

„Zeptáme se ještě Američanů na jejich velké lodi," řekl rezolutně druhý hlavonožec.

„Jak uvědomíte své vyslance? A co budete dělat, když vám potvrdí má slova?"

„O uvědomění našich vyslanců na Enterprise se nestarej. V této chvíli už to vědí a právě žádají kapitána Turrancha o vysvětlení incidentu. Co budeme dělat, ještě nevíme. Bude to značně záviset na odpovědi Američanů."

Napadlo mě, že hlavonožci nejspíš používají k dorozumění i jiné prostředky než řeč. Sám jsem to přece zažil - když mě po zkáze Nimitze Uaxio zoufale volala - byl to jenom takový slabý vnitřní hlas, ale vyvstalo mi to teď v hlavě. Dobrá, oni už tedy jednají. Hlavní bylo, že se něco děje - ačkoliv to teď jen málo záleželo na mně. Musel jsem se ještě obrnit trpělivostí.

Náhle jsem se zarazil.

Hlavním vchodem neustále přicházelo a odcházelo spousty hlavonožců, ale jednu tuto chobotnicovitou postavu bych už poznal mezi tisíci.

„Uaxio!" křikl jsem na ni radostně.

„Tady jsi!" změnila směr a připlula ke mně. „Co se děje? Místo na Zemi jsi v Aomuniaku - co tě vedlo ke změně plánů?"

„Nejde o změnu mých plánů," odtušil jsem. „Tahleta změna nevyšla z mé hlavy. Samotného by mě zajímalo, ze které."

„Ach, vy lidé!" povzdychla si Uaxio. „Poslyš, Oto, proč vlastně nesouhlasíš, abychom tě změnili v jednoho z nás? Ty přece - jako bys ani mezi lidi nepatřil."

„Proč myslíš? Cožpak i mezi lidmi nejsou bytosti myslící podobně jako vy?"

„Jsou," souhlasila. „Ale je jich málo. Tohle by nás jen tak nenapadlo. A přece to vymysleli - tvoji krajané."

„Víte už o tom něco víc?"

„Je to horší, než jak to vypadalo ze tvého vyprávění. Ne že bys nám to popisoval špatně, ale asi jsi nevěděl všechno. Kapitán Turranch se nejprve začal vytáčet, ale když jsme ho ujistili, že už cosi víme, v podstatě potvrdil tvá slova."

„Znamená to, že mě zajali s jeho vědomím?"

„Ano. Pomocná loď Gloomy včera přivezla příkazy od jeho presidenta. Stálo v nich, aby tě zajal, zneškodnil a poslal na Zem. Nic víc. Žádné zdůvodnění ani vysvětlení. A on proti té očividné nespravedlnosti nejen ne-

protestoval, on ji ihned provedl. Proto tě pozval na vaši loď.“

„Turranch je voják, ten se nevzepřel rozkazu,“ omlouval jsem ho. „Vymyslet to museli na Zemi.“

„Jistě,“ souhlasila Uaxio. „My jsme ho nařkli z porušení dohody a požádali ho, aby nám to vysvětlil. Neodpověděl, ale začal nám vyčítat jakési nelidské jednání. Pak si zavolal na pomoc ozbrojené vojáky a skončilo to tím, že naši vyslanci naskákali do moře a pod hladinou odplavali. Pak jsme vrátili vaši atomovou loď Enterprise na Zem.“

„Na Zem?“ vytřeštil jsem na ni oči.

„Ano. Nacházela se v té době nad Pacifikem, kam jsme ji poslali. Bude hodně chybět ve tvých plánech?“

„Možná,“ připustil jsem. „Ale na pevnině zůstali i jiní Američané. Co jste s nimi udělali?“

„Zatím - nic. Jsou trochu zmatení, protože se nemohou na velkou loď dovolat, ale chovají se zatím rozumně.“

„Chtěl bych s nimi jednat.“

„I když tě obviní ze všeho, co se stalo?“

„Záleží na tom, jestli jim to už řekli nebo ne.“

„A když o ničem nevědí?“

„Pak věřím tomu, že tu zůstanou a budou nám pomáhat dál, dokud nedosáhneme konečného cíle.“

„Myslíš?“ podívala se na mě udiveně.

„Nezapomeň, že mohou být na Zemi obviněni za to co nikdy neprovedli. Pak i pro ně bude jednodušší, když se přidají na naši stranu a vrátí se na Zem, až tady všechno skončí.“

„Je to sice zamotané po lidském způsobu, ale trochu už tomu rozumím a věřím ti,“ souhlasila. „Chtěl bys to dojednat co nejdříve, viď?“

Přikývl jsem.

„Chceš, abych tě donesla do hnízda Xijtra, nebo rovnou do Norimberku?“

„Xijtra je blíž - stačí tam,“ usmál jsem se.

Rozloučili jsme se ihned s představiteli hnízda Aomuniak a Uaxio mě opět podebrala a posadila si mě na hlavu.

*****

Loutkový kabinet

A pak jsme vyrazili - a nestačil jsem se držet. Jestliže prve Uaxio spěchala, pak se teď vyloženě hnala. Možná, že mi to jen připadalo rychlejší, protože jsem na sobě neměl úplný oděv a horký tropický vítr mě okamžitě profoukl. Ovšem proti prvnímu svezení tohle pokračovalo úplně jinak.

Místo aby se mnou Uaxio běžela na zemi pod korunami těch vysokých prastarých stromů, vyšvihla se na jeden ze šikmých kmenů a po něm vyjela až do koruny. A tam jsem teprve poznal co je to rychlost. Cestování v korunách stromů nebylo hladké jako běh po zemi, byl zde navíc houpavý pohyb nahoru a dolů, až se mi místy zvedal žaludek jako při mořské nemoci.

Uaxio přeskakovala snadno z větve na větev, ačkoliv mezi některými byla až sedmimetrová vzdálenost. Pořád mě měla na hlavě, jen jedním chapadlem si mě přidržovala. Ve výšce jsme se snadno přehoupli i přes říčku, rozložité koruny stromů se nad ní na mnoha místech ve výšce spojovaly. Připadal jsem si jako Jane v knize Tarzan, vládce opů a pochopil jsem, proč Němci Kopffüsslerům říkali opice. Tvarem těla se sice opicím více podobáme my, ale způsob pohybu ve větvích ovládají lépe než kterákoliv opice, která kdy na Zemi žila.

„Nemáš hlad?“ zeptala se mě náhle.

„To je dobré,“ mávl jsem rukou.

„Když už cestujeme našimi plantážemi, škoda neochutnat. Neboj se, známe i co vám chutná. Máš raději sladké, nebo si pochutnáš na mase?“

„Na mase,“ podotkl jsem. „Ale nevím, zda je tady seženeš a už vůbec nemluvím o úpravě.“

„K čemu úprava? Mělo by být slanější?“

„Dejme tomu,“ přikývl jsem.

Neznatelně změnila směr a vyšplhala se náhle se mnou až vysoko do větví. Byla tu pravá houština drobnějších větviček a spousta hustého listí. Uaxio vylétla nad ně, na okamžik mě oslnilo jasně zářící slunce, ale hned jsme sestoupili dolů, do tmavšího „podpalubí“.

Podala mi jedním chapadlem podlouhlý plod. Podobal se na první pohled okurce, až na to že byl tmavohnědý. Uaxio měla ve svých chapadlech dva další. Ukázala mi, jak se dá oloupat slupka; ten proces připomínal loupání banánu.

Kdyby uvnitř nebyla drobná černá semínka jako v melounu, měl bych dojem, že pojídám uherský salám. Dužina byla pevná, bez zbytečné šťávy, chuť měla slanou, salámovou. Ukusoval jsem ji chvíli, až jsem měl pocit, že víc nemohu. Snědl jsem sotva polovinu, zatímco Uaxio spořádala

dva takovéto plody. Zajímavé bylo, že přitom stále běžela korunami stromů, ani na chvilku nezpomalila, jen jsem měl dojem, že si tentokrát trochu vybírá cestu, aby se mnou nemusela skákat tak daleko z větve na větev.

„Asi to nesním," přiznal jsem.

„Ukaž," přebrala z mé ruky plod a zakousla se do zbytku. Za chvíli měla v sobě i to co jsem nedojedl.

„Velkou výhodou vás lidí je, že spotřebujete méně jídla než my," řekla - jako bychom neletěli vzduchem. „Stačí vám mnohem menší úroda než nám, dokonce si vystačíte s plodinami pěstovanými přímo na zemi. Jen nechápu, proč zbytečně kácíte stromy, které rodí podstatně více než rostliny dole."

„Možná je to tím, že o nich nevíme. Anebo je pro nás moc obtížné sklízet v oblacích."

„Nevadí," odtušila. „Každý máme jiné výhody a nevýhody. Pravda je, že se uživíte na menší ploše než potřebujeme my."

„Neumíme to tak jako vy," přiznal jsem. „Ale doufám, že se v budoucnu shodneme. Lépe než dosud."

„Ti co tu žili, se budou muset hodně změnit," řekla po chvilce mlčení. „Ale nerada bych, aby se změnili k horšímu. Zdá se mi, že Američané jsou mnohem přátelštější než Němci, ale po posledních zkušenostech s nimi - nevím, nevím. Budeš na to muset řádně dohlédnout."

„Poslyš," obrátil jsem se k ní. „Zřejmě vůbec neuvažuješ o tom, že se chci vrátit domů, na Zem."

„Vždyť se tam vrátíš," uklidňovala mě. „Ale neuvažuji, že by ses vrátil dřív, než to tady dostanete do přijatelného a hlavně stabilního stavu."

Zamyslel jsem se.

„Máš asi pravdu," přiznal jsem. „U nás na Zemi se říká, že nikdo není nenahraditelný. Ale rovněž je pravda, že někdo mívá větší vlohy k některým věcem, než sto jiných."

„Vidíš," řekla shovívavě. „A teď pozor, jedeme dolů. Les tu končí."

Sjela dolů po šikmém kmeni. Před námi byla velká zničená plocha, pokrytá rozštípanými kmeny.

„Sem dopadl bílý oheň Němců," upozornila mě.

Brzy jsem uznal, že touhle zkázou bych se sotva prodral. Větve stromů bez listí tvořily propletenou houštinu či spíše mřížoví, uvázl bych na prvních metrech. Takovými houštinami se lidé na Zemi obvykle prosekávají mačetami, ale Uaxio se i tudy s lehkostí přenesla. Naštěstí jsme přecházeli okrajem této plochy, kde stála vysoká skála. Za ní bylo údolíčko kam vliv Q-bomby nedosahoval. Uaxio se mnou nevyšplhala do korun stromů, ale pokračovala po zemi - chybělo nám ostatně sotva sto metrů ke známému po-

strannímu vchodu do hnízda Xijtra, jen že jsme přišli z opačné strany než dosud.

Opět jsem tady, kde jsem poprvé jednal s hlavonožci.

V jednom měla Uaxio pravdu.

Nemohl jsem odejít teď, kdy nebylo všechno hotové, tak jak jsem si přál.

*****

Sesedl jsem a vstoupil do jeskynního komplexu. V boční jeskyni seděl u oněmělé vysílačky nešťastný Arnold Beauty. Když mě spatřil, vyskočil úžasem.

„Oto - co se děje? Jako kdyby Enterprise úplně zmizela ze světa!“

„Přesně tak,“ řekl jsem. „Zmizela. Domorodci se s tvými krajany nepohodli a katapultovali Enterprise zpět na Zem, do Pacifiku. Neboj se, všichni jsou v naprostém pořádku. Jenom tě prosím, zatím to nikomu neříkej.“

„Ale proč?“ vykřikl. „Proč se nepohodli?“

„Bohužel, zdá se, že se to stalo právě kvůli mně,“ řekl jsem smutně. „Je mi to moc líto.“

„To je konec příměří?“

„Neboj se, není,“ povzbudil jsem ho. „Jistě sis všiml, že se k tobě pořád chovají jako přátelé.“

„Ano, ovšem - ale... co budeme dělat?“

„Pokračovat v tom, co jsme začali.“

„Bez Enterprise?“

„Bez ní,“ přikývl jsem. „Bude to obtížnější, protože nám ubyla veliká podpora. Naštěstí je to v úplně jiných kolejích než na počátku. Berlín je náš a s ostatními městy bude méně práce. Především je konečně kaput Hitler a veliká část Němců se k nám přidala.“

„Já to pořád nemohu pochopit. Co se kolem tebe vlastně semlelo? Proč to všechno? Cožpak jsme si dost nerozuměli?“

Řekl jsem mu bez obalu, jak jsem byl vsazen do vězení na lodi Gloomy a odvážen k soudu do Států.

„To jsem slyšel, ale nechápu. Proč? Víš, hodně jsme tady o tobě diskutovali, když nebylo co dělat. Naši kluci přece byli na Zemi s tebou a dušovali se, že jsi tam neudělal nic, co by nebylo oukej.“

„Nemyslím, že bych se dopustil něčeho špatného,“ pokrčil jsem rameny. „Ale na Zemi zřejmě dospěli k názoru, že jsem nebezpečný zločinec a že mě musí odsoudit.“

„Jak jsi jim vlastně dokázal uprchnout? Jak vidím, utekl jsi jim bez šatů...“

„Kdyby jen to!“ vzdychl jsem si. „Já jsem přitom zničil loď Gloomy, která mě odvážela do Států.“

„Poslyš, nemohlo by to mít nějakou souvislost s tím, že dnes ráno kapitán Turranch vyhlásil novou vládu nad oblastí Berlína?“

„Hleďme! A že o tom nevím! Co je to za vládu?“ zpozorněl jsem.

„Ze Země přijela skupina německých úředníků a prohlásila se za zástupce Německa na Zemi. Chtějí prý oficiálně spojit Nové Německo s pozemským Německem.“

„Kde jsou?“

„V Berlíně, kde jinde?“

„A co ostatní?“

„Podporují je, jak jinak?“

„Díky, Arnolde,“ poděkoval jsem mu. „Začínám to chápat. Prosím tě, nemohl bys mi zavolat Norimberk?“

Arnold zapnul vysílačku. Vzhledem k tomu, že tu vysílaly jen tři stanice - Xijtra, Norimberk a Berlín - dovolal se za malou chvilku.

Požádal jsem velitele základny Norimberk o helikoptéru s Johnnym a Michaelem.

„Jsou v Berlíně. Vezou delegaci ze Země,“ zněla odpověď.

„Máte přehled o situaci?“

„Zdá se mi, že ano. Letadla z Enterprise, pokud byla ve vzduchu, postupně pro nedostatek paliva dosedají na letiště Norimberk, ale zatím je přijímáme bez problémů. Jen nevím, budeme-li mít pro ně palivo i na start.“

„Mějte neustále připravených pár stíhačů, kdyby se něco semlelo. Radary je snad dokáží varovat a kdyby něco, letadla se jistě dostanou do vzduchu. Jinak vám děkuji za zprávu,“ skončil jsem.

„Dokážeš navázat spojení s letícím vrtulníkem?“ zeptal jsem se jen tak přes rameno Arnolda.

„Jistěže,“ přikývl. „Mám tu tabulku identifikačních kódů a mohu jim zavolat okamžitě.“

„Tak mi je zavolej, prosím,“ požádal jsem ho.

Vyhověl mi v minutě.

„Tady Johnny,“ ozvalo se. „Co se děje?“

„Hello, Johnny,“ pozdravil jsem ho. „Máte plno, nebo se pro mě můžete stavit u Xijtry? Spěchám.“

„Pořád máme permanentní rozkaz od Turrancha, takže mohu pro tebe zaletět třeba ihned.“

„Pěkně prosím, Johnny. A pozdravuj Michaela.“

„Budeme tam ve čtvrthodině.“

„Díky, počkám na vás venku před jeskyní.“

Arnold zrušil spojení.

„Poslyš, Arno, mohl bys mi půjčit něco na sebe?“ požádal jsem ho. „Vylétl jsem ze spacího pytle jenom tak, nestačil jsem se ani obléci. Ostatně nebylo do čeho, zavřeli mě bez šatů.“

„Beze všeho,“ přikývl. Pak se otočil a vytáhl z lodního vaku náhradní uniformu. Oblékl jsem ji - byla mi sice trochu velká a měla distinkce seržanta, ale nevadilo mi to.

„Ještě jednou díky. Měj se krásně a ještě to tu chvilku vydrž,“ podal jsem mu ruku na rozloučenou.

Vyšel jsem na plošinu před vchodem do Xijtry. Nezůstal jsem ale stát před jeskyní. Šel jsem si prohlédnout zblízka kmen nejbližšího stromu. Zajímalo mě, jak dokázala Uaxio tak rychle vyšplhat do koruny, když podle mě na rozpraskané kůře nemohla použít přísavek chapadel. Zblízka se ale ukázalo, že na kůře každého stromu je dostatek hladkých plošek, na nichž se přísavka může úspěšně udržet.

Náhle zasvištěla turbína a ozvalo se tepání listů. Hoši už tu byli - ti sebou nějak hodili!

Zadíval jsem se na kabinu klesajícího vrtulníku. Náhle jsem zpozorněl. Pod Johnnyho oknem měly být namalované černé siluety tanků - trofeje z prvních bojů. Hledal jsem tam nový obrázek šedého Storcha - ale nebyly tam ani tanky. Buďto je hoši umyli, nebo - nebo to nebyl správný vrtulník.

„Tady jsem!“ zamával jsem na osádku.

Náhle jsem zpozoroval, jak se oba rotační kulomety stáčí směrem ke mně. Na víc už jsem nečekal. Skokem plavmo jsem se přenesl za obrovský kmen stromu - a kulometná dávka rozčísla jen kůru stromu za mými zády. Ještě že byl strom tak silný, že by se za ním snad schoval i autobus.

Aha - tak je to! To nejsou Johnny a Michael!

Vrtulník pomalu manévroval, aby se ke mně dostal z boku, jenomže za obrovským kmenem mě nemohl objevit. Chystal jsem se rozesmát se tomu, ale najednou jsem si uvědomil, že by mě mohli dostat, kdyby na mě odpálili raketu. Lhostejno jakého typu, stačilo by, aby vybuchla stranou. Ohnivá stěna výbuchu společně se střepinami by mě musela smést. Naštěstí jsem na tuto možnost přišel dříve než oni, ale znamenalo to, že jsem se jich musel chtě nechtě rychle zbavit.

Modravé kolo propusti prolétlo odshora dolů kolem nízko letící helikoptéry. V jednom okamžiku tu ještě visela sotva dvacet metrů ode mne, hrozivá a nebezpečná, a v následujícím okamžiku zmizela. Modravé kolo zhaslo tak rychle, jak rychle se objevilo. Horečnatě jsem vzpomínal, kde se

na naší staré Zemi vynořili. Někde poblíž by teď mohly být Azory, přesněji jsem to nevěděl. Jisté je jen, že budou patřičně překvapení, syčáci. Na cestu do Spojených států jim už palivo nevystačí, ale když se nechají včas zaměřit, mohli by doletět na Azory, do Španělska nebo do Maroka.

Jisté je jen to, že mi ubylo jedno nepříjemné nebezpečí. Kolik takových překvapení tu ještě bude? Celá delegace Němců z Gloomy. Jsou to vůbec Němci z Bundesrepubliky?

Sotva jsem se uklidnil, začal se sem z dálky přibližovat další vrtulník. Tentokrát jsem pod oknem pilota brzy spatřil známé siluety tanků.

Johnny přistál a já jsem sehnutý proběhl pod dotáčejícím se rotorem. Za okamžik jsem byl v kabině. Nebyla prázdná. Sedělo zde pět lidí v civilu a zaraženě si mě prohlíželi.

„Hello, hoši," vítal jsem se s piloty.

„Máme zde delegaci ze Země," ukázal Johnny dozadu. „Moc se tu ještě nevyznají."

„Vy jste Němci z Bundesrepubliky?" otázal jsem se jich německy.

Potvrdili mi to, ale nějak nejistě.

„Kam máte namířeno?"

„Nach Berlín," zněla lakonická odpověď.

„Odkud jste?"

„Z Bonnu, z ministerstva zahraničí."

„Výborně," usmál jsem se. „Pošleme vás vyjednávat. Němci tady nemají v lásce Američany, k vám snad budou vlídnější."

„My nemáme za úkol vyjednávat," odpověděl jeden z nich. „Máme sestavit vládu a jednat o připojení..."

„Vládu? To je předčasné," přerušil jsem ho. „Nejdříve za půl roku, dřív ne. Ale nebojte se, my už vás nějak zapojíme. Potřebujeme tu německy mluvící vyjednavače jako sůl."

„Nebudeme nikoho poslouchat," naštětil se vysoký Němec. „Jsme delegace z Německa a máme jiné úkoly."

„Trochu je pozměníte," usmál jsem se medově. „Nastaly tu nečekané problémy a budeme potřebovat každou ruku."

„Jaké problémy?"

„Zmizela letadlová loď Enterprise. Myslel jsem si, že už to víte. Zůstalo tu osazenstvo základny Norimberk, ale to je pokud vím jen pár letadel, základna Hamburk a vojenská pomoc Berlín, kde je naživu pár Němců z Bundeswehru. Připojíte se k nim, budete si s nimi jistě rozumět a oni si s vámi také budou vědět rady."

„My máme sestavovat vládu. Nepatříme pod Bundeswehr."

„Ale ano, vládu. Jenže teď na to nebude čas. Teď patříte pod Bunde-

swehr a spolu s ním pod velení Norimberk.“

„Velení základny Norimberk naopak spadá pod nás.“

Jakmile jsem mluvil s Němci, mluvil jsem německy, jinak jsem používal angličtinu. Anglicky rozuměli všichni, kdežto němčina byla určena jen pro „vládu“.

„Ba ne, hoši,“ řekl jsem německy. „Situace se otočila. Teď tady bude horko, takže velení přebírají ti, kdo si budou vědět za všech okolností rady. Vy jste tu noví, proto budete zařazeni do ostřílenější jednotky.“

Na obzoru se objevil Berlín.

„Nevíte, kam se usídlila tahle prozatímní vláda?“ zeptal jsem se Michaela anglicky.

„Mají snad být v hotelu Rote Fahne,“ odtušil.

„Přemístíme je do budovy Gestapa. V podzemí jsou hluboké bunkry, budou tam chránění, kdyby nastalo bombardování.“

„Bombardování?“ vyjekl jeden z Němců.

„Jistě,“ obrátil jsem se na něho opět německy. „Můžeme je brzy očekávat. Letadla AWACS se neudrží ve vzduchu věčně. Sednou na letiště Norimberk, ale pro další lety nebudou mít palivo. Radary budou vyřazené a až si toho Luftwaffe všimne, nastane pořádný tanec. S tím musíme počítat.“

„Jak je možné, že si sem zvete novou vládu, když tu není bezpečno?“ rozčiloval se další z Němců.

„Na to se přeptejte někoho jiného,“ pokrčil jsem rameny. „Já se k vašemu pozvání nehlásím.“

„A co vy tu vlastně děláte?“ dorážel na mě Němec. „Kdo vás pozval do naší helikoptéry?“

„Vyjednavače,“ usmál jsem se. „A taky trochu šamana. Až budete potřebovat pořádný déšť, obraťte se na mě.“

„Nedělejte si legraci, myslíme to vážně!“

„Nedělám,“ zavrtěl jsem hlavou. „Vyjednávám se zdejšími obyvateli - a ti dovedou poroučet počasí. Zatím nám pokaždé vyšli vstříc.“

„To snad vyjednával nějaký Čech a ten je teď na cestě do Spojených států!“

„Trošínku se nám to zamotalo,“ přikývl jsem. „Ten Čech jsem já. Necestuji do Spojených států, ale do Berlína. Tahle helikoptéra mi byla určena k ruce trvalým příkazem, který je stále v platnosti. Takže jste vlastně mými pasažéry. Všechno je úplně jinak.“

Doletěli jsme do Berlína. Na střeše hotelu Rote Fahne se podivně vyjímala další helikoptéra, ale byla už na odletu. Jakmile nám uvolnila plochu, dosedli jsme.

„Počkejte na mě venku,“ vypoklonkoval jsem své pasažéry.

„Co máme dělat?“ zeptal se mě Johnny.

„Dokud neseženu radiotelefon, abych s vámi mohl udržovat spojení, počkejte na mě tady.“

„Máme jeden navíc,“ nabízel mi Michael.

„Prima!“ usmál jsem se na něho. „Tím se to zjednoduší. Posaďte vrtulník kousek na sever na stadión, jistě tam bude místa dost. Kdyby něco, trvejte na posledním příkazu vašeho kapitána, že jste mi k dispozici.“

„Oto, co se tady vlastně děje?“ ztišil hlas Johnny. „My do toho moc nevidíme, ale slyšeli jsme divné zvěsti.“

„Povím vám to později, až tu nebudou tamti... Je to moc ošklivá historie a zdá se, že jste v ní pořádně namočení. Je mi to líto.“

„A když přijde někdo jiný s novým příkazem?“

„Trvejte na tom, že to musí být příkaz vašeho velitele. Tím je to jisté. Žádný takový příkaz nedostanete, protože už zde není kapitán Turranch.“

„Enterprise je zničená?“

„Ne. Pluje v Pacifiku. Domorodci ji tam poslali.“

„Proti vůli kapitána?“

„Ano. Pohádali se s ním a on jim chtěl poroučet, nebo co se mezi nimi stalo. Vyhodili ho i s lodí. Ale nebojte se, já nad vámi držím ochrannou ruku.“

„No potěš! To vypadá na pořádné trable!“

„Vypadá. Ale hrdinové od Jeny se snad nebojí.“

„To jsem neřekl! Já jen, že to nebude jednoduché. Nebo snad ano?“

„To tedy nebude,“ zašklebil jsem se.

Rozloučil jsem se s nimi a vedl pozemskou delegaci dolů. Sjeli jsme výtahem do velikého slavnostního sálu hotelu, kde bylo shromážděno několik desítek lidí. Větší počet jich byl v civilu, zbytek v uniformách US Navy.

„Tady máte své kolegy,“ řekl jsem Němcům, které jsem sem přivedl. „Omluvte mě, prosím.“

Obrátil jsem se k východu a seběhl na ulici.

*****

Zastavil jsem nejbližšího německého vojáka a optal se ho na štáb generála Schmidkeho. Ukázal mi směr a za chvíli jsem seděl proti němu v jeho kanceláři v Severních kasárnách.

„Říkáte - roztržka s Američany. Přitom vaše plány byly na spolupráci s nimi postaveny, nebo se mýlím?“

„Mýlíte,“ řekl jsem tvrdohlavě. „Moje plány vycházejí ze spolupráce s hlavonožci. Nebudete se mnou možná souhlasit, ale já je považuji za čest-

nější, než většinu Němců v tomto světě - o Zemi nemluvě. Američané nám mohli významně pomoci nastolit demokracii, ale zklamali, dokonce dvakrát. Poprvé, když vás internovali na Zemi, aniž se o vás postarali. Měli vás přijmout s pochopením jako marnotratné a navrácené syny, namísto toho z vás udělali zajatce a zanechali vás na pospas supům. Vydřiduši se vyskytují všude, ale nikde nedostávají tak volnou ruku. Druhé pořádné zklamání mi připravili tady. Na základě nesmyslného obvinění mě omámili, uvěznili a potom chtěli poslat před soud do Spojených států. Nedomnívám se, že to byl justiční omyl. Potřebovali, abych zmizel. Místo mě přivezli svou vlastní hotovou vládu. Nevím co je to za lidi, ale předpokládám, že vůbec nevědí, co se tu děje. Jak chtějí vládnout? Zdá se mi, že to jsou pouhé loutky, které zde mají vykonávat čísi vliv. Což se mi nezdá správné. Doufám, že se mnou souhlasíte."

„Američany jste sem pozval vy," upozornil mě jemně.

„Ano, ale byla to nutnost. Vy Němci jste nebyli schopní ani ochotní jednat se zdejšími bytostmi. Musela tedy přijít síla, aby vás vymanila z vlivu nazi-partaje, Vůdce a celé té strašlivé mašinérie, kterou jste měli. Uznáváte to?"

„V podstatě - ano. Nemyslete si, i tady v Novém Německu existovala opozice, ale musela být skrytá. Váš zásah přišel vhod nám, kteří jsme nebyli spokojeni s nekončící a čím dál krvavější válkou. Divíte se, že tak kacířsky smýšlí generál Wehrmachtu, dekorovaný několika rytířskými kříži?"

„Nedivím," odtušil jsem. „Po odchodu Vůdce se i na Zemi dostali v Německu k moci lidé, kteří s Vůdcem nesouhlasili. Německo je dnes demokratické a já předpokládám, že se i tady najdou slušní Němci. Pro vás by to mohl být vzor."

„Doufám," podotkl generál. „I když musím přiznat, nebude těch slušných ani zdaleka většina. Hitler tu působil na lidi velmi dlouho a nutno přiznat, uměl je velice dobře ovládat."

„Ano, i to souhlasí s poznatky ze Země. Také jsem to tu poznal na vlastní kůži."

„Hitler je ale mrtev. Přinesli jeho tělo i těla císařské rodiny k identifikaci. Bylo to velmi obtížné, neboť obličeje Vůdce i princezny Susi byly strašným způsobem zohavené, ale zdá se, že tentokrát šlo opravdu o ty pravé."

„Mohu to dosvědčit. Zastřelil jsem je. Později vám možná vysvětlím, proč jsem Vůdce a princeznu tak zohavil, ale bylo to nezbytné, nebylo to z pouhé nenávisti, jak se může zdát."

„Spolu s Vůdcem zahynula celá dosavadní vláda. Logicky je nutné

vytvořit vládu novou, nemá-li se Nové Německo stát rychle zemí anarchie. Zejména když se mají dít veliké změny a do Berlína se mají nastěhovat všichni.“

„V tom s vámi souhlasím. Ale nemyslím si, že by zde měly vládnout dovezené loutky. Vládnout musí lidé, kteří se tady dostatečně vyznají a chápou zdejší problémy.“

„Ano. Ani mně se nelíbilo, že nám Američané dovezli svou vládu. Ačkoliv to mají být Němci ze starého Německa, nevědí o zdejších poměrech nic víc než Američané. Ale podřídil bych se jim. Považuji to za nutnost a souhlasím s vámi, že jsme měli dost dlouhou dobu, abychom si zdejší poměry uspořádali. Je trochu trapné, že musel přijít jeden Čech a dojednávat za nás mír. Utěšuji se, že vás hlavonožci jako nezúčastněného cizince přijali lépe.“

„Kdybych dva z nich nezastřelil hned zpočátku, byl bych možná nezúčastněným cizincem. Ale tak tomu nebylo. Jen jsem je přesvědčil, že jednání o míru je lepší než válka.“

„Tím hůř - takže ani tuhle výmluvu nemáme. Ale co už se stalo, stalo se. Co máte v úmyslu? Mohli bychom vám pomoci?“

„Víte, poslední kroky Američanů se mi nezdají správné,“ povzdychl jsem si. „Nemohu jim upírat obrovské zásluhy, ale nepřijeli sem vojensky obsadit a ovládnout Čtvrtou Říši, jen pomoci zachránit zdejší Němce. V tomto směru selhali na celé čáře, jak jste ostatně viděl v internačním táboře. Mezitím se tu změnily podmínky. Přesvědčil jsem Kopffüsslery, aby od vyhlazení Němců ustoupili. Výsledkem je možnost udržet aspoň enklávu Nový Berlín. Nebyl bych pro její zachování jakožto čistě německého území. Z toho hlediska bychom všichni měli být vděční za jakoukoliv nestrannou vládu, byť byla dovezená ze Země - kdybych ale neměl podezření, že Američany dovezená vláda nestranná není.“

„Také se mi to zdá,“ přikývl generál. „Ale co zamýšlíte dělat? Přiznám se, po zkušenostech s Američany v Denverském internačním táboře jste pro nás přijatelnějším partnerem pro jednání než oni. Budete-li mít opravdový zájem o další vývoj Berlína, podpořím vás u zdejších Němců. Ale rád bych věděl, co vám vlastně kladli za vinu?“

„Kromě naprostých pitomostí dvě silná obvinění. Že dělám špionáž ve prospěch Hitlera anebo hlavonožců. Špionáž pro Vůdce je nesmysl, to musí pochopit každý. Hitlera jsem přece osobně zastřelil - byl bych ho raději zajal živého, ale on přitom zabil skupinu německých výsadkářů, kteří šli se mnou a věřili mi, takže jsem neměl jiného východiska. Hlavonožci se o záležitosti lidí tak intenzívně nezajímají, chtějí jen, abychom je pokud možno nechali na pokoji a nezabíjeli je. Ano, prozatím vycházím dobře s Kopf-

füsslery, s Němci a dosud i s Američany. Snažím se konečně v tomto světě nastolit mír, musím využít příležitosti, jaká se nemusí už nikdy opakovat. Takové jednání chce někdo nazývat špionáž? K smíchu!“

„Špionáž bývá ve všech zemích světa výhodné obvinění, když se chce vláda někoho zbavit,“ podotkl suše generál.

„Máte pravdu. I tady na Gestapu mě z ní obviňovali.“

„Mluvil jsem o starém světě,“ opáčil s trpkým úsměvem. „Ale sem se přestěhovalo všechno zlé, jak jsem už pochopil. Bohužel až v posledních dvaceti letech. Člověku někdy příliš dlouho trvá, než dostane rozum.“

Podíval jsem se na něho. Ano, byl mnohem starší než já a skoro celý život prožil v uniformě Wehrmachtu, se kterou se bude muset rozloučit, až to dokončíme. Ale cítil jsem, že mi navzdory venkovní upjatosti fandí. Já jemu vlastně také.

„Dobrá - to je současná situace. Jde o to, co teď?“ řekl jsem už zase klidně. „V podstatě nemáme jiné východisko, než to všechno dokončit.“

„Musíme především přesvědčit Němce, že věrnost Hitlerovi je minulostí a jediná možnost je žít v míru na menším území. I kdyby nám Američané přestali pomáhat. Uvažuji správně?“

„Správně. Ale to je jenom počátek, i když na něm hodně záleží. Víte, generále, mám Čtvrté Říši mnoho co vyčítat.“

„Pane Oto, já to vím. Jste pro nás důležitý nejenom pro vaše úspěchy v jednání, ale i pro váš pohled zvenčí. Přitom jste nás ze všech cizinců poznal nejlépe. Doufám, že s námi ještě chvíli vydržíte.“

„Zkusím to. I když se mi zdá, že pro Američany jsem tady od jisté doby persona non grata.“

„Ještě nejsme americkou kolonií,“ řekl generál. „I když Američanům vděčíme za mnohé, nejsme jejich vasaly. Neuděláme tedy nic zavrženíhodného, když vás podpoříme.“

*****

Vybaven generálovým slibem pomoci a žlutým šátkem, který Němcům signalizoval, že patřím k nim, vrátil jsem se zpátky do hotelu Rote Fahne. Ale do sálu s dovezenou vládou jsem se už nedostal.

Americký důstojník, zřejmě člen nové vlády, mě na chodbě před slavnostním sálem zastavil:

„Neumíte zdravit, seržante?“

„Neumím, pane,“ odpověděl jsem. „Nejsem váš voják, tuhle uniformu mám jen zapůjčenou. Lituji, nemám čas na hraní.“

„Nevíte, že je proti mezinárodním dohodám oblékat cizí uniformy?“

„Vím. Ale tady nejsme na Zemi. Můžete se oblékat do čeho se vám zlíbí. Když tady potkáte vojáka v uniformě Wehrmachtu se stejným žlutým šátkem kolem krku, jako mám já, je to náš přítel. Bez šátku by to mohl být nepřítel. Americká uniforma tady znamená prostě přítele, nic víc. Budete si na to muset rychle zvyknout.“

„To je nepřípustné! Tomu musíme zamezit. Svlékněte ihned naši uniformu a oblékněte si jinou, jaká vám náleží.“

„Prosím - tak mi nějakou sežeňte!“ odsekl jsem a chtěl pokračovat do sálu.

„Služba!“ zavolal důstojník. „Zadržte toho muže!“

Přiběhli dva američtí vojáci. Také mě očividně neznali. Byli to ale kolohnáti o hlavu vyšší než já.

„Koho máme zadržet?“ zeptal se vyšší.

Důstojník jim ukázal na mne.

„Tak jdeme!“ chopil se mě ten menší.

V tomtéž okamžiku ho zkroutil nepatrný, okem neviditelný blesk. Chlap padl na podlahu místnosti a zůstal ležet. Druhý se mě dotkl o okamžik později a následoval svého kamaráda na zem. Ne, nezabil jsem je - už jsem se dokázal ovládat mnohem jemněji než na počátku.

„Pane, až se vaši vojáci probudí, vysvětlete jim, že mne zatýkat je nepřípustné,“ obrátil jsem se na důstojníka. „Vy si to samozřejmě pamatujte také.“

„Co se s nimi stalo?“ zděsil se.

„Jsou trochu omráčeni. To brzo přejde.“

„Vy jste je omráčil? To je útok na příslušníky Spojených států! Ke všemu jste oblečen v naší uniformě! Neslýchané!“

„Napadli mě a vy to víte,“ řekl jsem suše. „Sám jste je přece na mě poslal. Mohl byste mi laskavě vysvětlit, jak tu chcete vyjednávat, když ani neznáte zdejší vyjednavače? Vám nikdo neřekl, s kým se tu můžete setkat?“

„O vás nic nevím, pane!“

„Jmenuji se Ota Vávra - a jsem prostředníkem mezi lidmi a domorodci. Dobře si mě zapamatujte, budeme se zřejmě vídat velice často.“

„Ota Vávra? Ten mezinárodně hledaný zločinec? Máte být přece na Zemi! Musím vás zatknout!“

„Se zatýkáním byste se neměl ukvapovat,“ zamračil jsem se. „Chybí vám pravomoc. Tady nejsme na Zemi, pane. Před půl hodinou jsem se sám a dobrovolně vydal zdejšímu soudu, abych se před ním očistil z podezření, která zřejmě máte na mysli. Zdejším soudem jsem byl osvobozen, takže žádám vaši omluvu. A varuji vás, nesnažte se nikomu vyhrožovat. Je válečný stav a kdybyste vytáhl zbraň, byl byste už mrtev.“

„O jakém zdejším soudu to mluvíte?“ vykřikl důstojník. „Kromě našeho soudního dvora tady žádné soudy nejsou!“

„Nemám na mysli váš dovezený soud. Jeho pravomoc je tady nulová. Tady platí především místní soudy.“

„Ty ale neuznáváme my!“

„Pane, rychle tato slova odvolejte! To by bylo porušení dohod a na to jsme velice citliví.“

„Kdo to je - vy?“

„Neslyšel jste? Teď zastupuji domorodce tohoto světa.“

„Neuznáváme žádné domorodce tohoto světa!“

„Pane, v tom případě by mi nezbylo, než vás prohlásit za nežádoucí osobu a deportovat zpátky na Zem.“

„Člověče, jak se to opovažujete urážet svého prezidenta - a dokonce ho prohlašovat za nežádoucí osobu?“ osopil se na mě jeden z delegace. „To je skandál!“

„Jak můžete o někom hovořit jako o zdejším presidentovi, když žádné volby ještě nebyly ani vyhlášeny?“

„To teprve uvidíte... pane... pane...“

„Jmenuji se Ota Vávra a jsem tu prostředníkem mezi lidmi Země a domorodými obyvateli.“

„Vy myslíte - ty hlavonožce?“

„Ano, ty,“ přikývl jsem rychle.

„Pokud vím, těch se to netýká!“

„K vaší smůle - týká. Tento svět je totiž jejich.“

„My jsme ale vyslanci Země! Jsme nejvyšší orgány budoucí zdejší vlády.“

„V tom případě važte lépe svá slova, prosím! Sotva jste přijeli, už jste začali porušovat dohody, na kterých stojí sama existence lidské enklávy v tomto světě. Mohli byste tím ohrozit budoucnost tohoto světa!“

„Vy nám snad chcete předpisovat, co je a co není v tomto světě přípustné?“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Vždyť vy ani neznáte obsah dohod se zdejšími obyvateli! Jakpak chcete bez těchto základních znalostí sestavovat nějakou vládu?“

„Dohody s domorodci? A vy ty dohody znáte?“

„Já jsem je přece sjednával.“

„Zřejmě jste je dohodl špatně! Budeme muset vaše smlouvy podrobit přísné kritice a případně revizím.“

„To nevidím dobře. Obávám se, že zdejší bytosti na žádné revize jen tak nepřistoupí. Další jednání bude probíhat mezi třemi stranami. Jednou

jsou zdejší domorodci, druhou místní německé obyvatelstvo a třetí stranou můžete být vy, zástupci Země. Ale řekl bych, že jste nejsnáze opominutelnou stranou. V dosavadních dohodách hrajete roli pouhých poradců."

„Vy nás máte za pouhé poradce? V tom případě asi budeme muset revidovat vaše dohody dvojnásob nutně. Když to nepůjde jinak, budeme si je muset vynutit."

„Vynutit? Zajímalo by mě, jak."

„Třeba i silou. Za námi stojí váha celé Země!"

„Není to spíš - váha amerického námořnictva?"

„Myslete si to, jak chcete."

„Dobrá. Váha amerického světa na této planetě dnes čítá kolem padesáti nejrůznějších letadel, bohužel už bez paliva, dvaceti téměř nepohyblivých tanků a dvou set mužů. S takovou váhou bych na vašem místě raději příliš nepočítal. Přestaňte si namlouvat, že jste v tomto jednání nejsilnější."

„Nepočítáte atomovou letadlovou loď Enterprise, ani její letadla."

„Nepočítám," přikývl jsem. „Nepočítejte s ní raději ani vy. Ta loď už v tomto světě neexistuje."

„Cože? Řekněte to ještě jednou!"

„Atomová letadlová loď Enterprise byla dnes vrácena pod velení a do působnosti Spojených států."

„Tam snad patřila vždycky!"

„Jistě. Donedávna se podílela na změnách v tomto světě. Velitelství Enterprise však dnes porušilo dohody se zdejšími obyvateli a proto byla loď s díky vrácena Státům. Nachází se v Tichém oceánu na Zemi a ve vašem vynucování revizí nehraje a nebude hrát nejmenší roli."

„Co to má znamenat? To je jasné porušení dohod!"

„Máte pravdu. Američané dnes porušili dohody se zdejšími obyvateli. Stálo je to přítomnost nejsilnější zbraně v tomto světě. Bez ohledu na jejich dosavadní zásluhy."

„To je skandál! Co jste vlastně zač?"

„Vyjednavač, pánové," usmál jsem se mile. „Zastupuji zde podle potřeby všechny tři strany."

„My vás nebudeme potřebovat!"

„Může tomu být naopak. My nemusíme potřebovat vás. Jste zde jako poradci a tak se, prosím, chovejte. Kdyby se vám to nelíbilo, můžete si jít sbalit své věci a připravit se na deportaci zpět na Zem."

„Vy nás tedy odmítáte uznat jako svou vládu?"

„Odmítám. Jednak o zdejším světě nevíte vůbec nic, ale především, o zdejší vládě rozhodnou teprve volby. Můžete se do nich pokusit kandidovat. Kdybyste je prohráli, budeme vás jako poradce potřebovat také. Možná

víc.“

Nové vládě se to nezamlouvalo. Měla s sebou slabý oddíl pořádkové služby, sestávající z dvaceti vojáků, ale to by na obsazení města nestačilo. Ke všemu - a to byla asi největší chyba - neměla tato vláda jiné spojení, než na Enterprise, která v jejích plánech najednou chyběla.

Generál Schmidke, jako kdyby to tušil, poslal dvě stovky svých mužů obsadit střechu a schodiště hotelu Rote Fahne. To vzalo vítr s plachet radikálnějším Američanům, kteří si asi uvědomili, že nemají naději na pomoc americké armády.

Vláda se stáhla do sálu a zasedala. Jednala o tom, zdali přistoupí na roli pouhých poradců, nebo se nám postaví.

Po hodině vyslali vyjednavače s tím, že přebírají vládu nad Novým Německem a žádají od nás poslušnost. Chápal jsem je. Sám jsem Edovu metodu také rád používal. Ale právě proto na mě neměla účinek.

Dvě stovky Němců vtrhly do sálu a překvapené Američany odzbrojily. Akce netrvala ani deset minut, nebyla vystřelena ani jedna rána. To bylo všechno. Uražené a pokořené vládě byla potom normálně servírována večeře a jejím členům byly přiděleny pokoje. Z budoucí vlády se stali obyčejní turisté. Oznámil jsem jim, že ti z nich, kdo jsou ochotni vystupovat v roli poradců, mají možnost přihlásit se na nově zřízeném úřadu vlády. Ostatní budou zatím hosty Nového Německa. Volný pohyb po Berlíně budou mít, jakmile bude zažehnáno nebezpečí náletů. Do té doby jsou žádáni neopouštět prostory hotelu Rote Fahne.

*****

Nový Berlín

Obsazením rozhlasové stanice Berlín se nám dostala do rukou významná síla. Stanice byla bohužel v dezolátním stavu a byli jsme rádi, že ji dosavadní obsluha nevyhodila do povětří, když zjistila, že ji obsadíme. To se jí nepodařilo, ale kdosi stačil rozmlátit zařízení železnou tyčí, když už nesehnal nic razantnějšího.

Naštěstí jsme brzy vypátrali odborníky, kteří poškozené agregáty opravili a uvedli do chodu.

Staré osazenstvo rozhlasové stanice uteklo a museli jsme nahradit všechny, od hlasatelů po operátory. Vyhlásili jsme nábor v Norimberku a podařilo se ve velmi krátké době získat dostatečnou obsluhu. Mezi prvními se přihlásili Kurt Werner s Gertou. Zejména Gerta měla příjemný hlas a připravovala si sama velmi inteligentní pořady, ve kterých přesvědčovala své krajany o nutnosti žít podle nových dohod a zákonů.

Generál Schmidke rovněž neztrácel čas. Poslal všem svým kolegům velitelům městských posádek Wehrmachtu vyjednavače. Měli odzbrojit své posádky, vybavit je automobilní technikou a poslat do Berlína stavět nové domy. Tanky, letadla, děla, obrněné vozy a ostatní zbraně měly být ponechány na místě, než budou poslány do šrotu.

Velitelé Drážďan, Jeny a Karlsruhe odpověděli, že jeho kapitulaci považují za zradu Vůdce a národa a odmítli se mu podrobit. Naproti tomu dva Schmidkeho kolegové ze Stuttgartu a Wiesbadenu, dvou největších měst po Berlínu, se podrobili ochotně a ihned. Když mi to při jedné mé návštěvě oznamoval, jen k tomu podotkl, že je dobře znal a oni jeho.

Ostatní velitelé odpověděli vyhýbavě, ale bylo znát, že jsou ochotni jednat. Jejich další přesvědčování nebylo zatím nutné uspěchat. Spíše bylo žádoucí zvládnout nejprve příval lidí z Düsseldorfu, Norimberku, Stuttgartu a Wiesbadenu.

Berlínští zemědělci dostali přednostní příděly benzínu, aby mohli sklidit úrodu a osít všechna dostupná pole. Poprvé mohli obdělat i dosavadní bezpečnostní pásma podél Berlínské zdi, na samé hranici Berlínské enklávy. Bylo to dvacet čtyři kilometrů široké vojenské pásmo, pečlivě zbavené vegetace aby nic nepřekáželo křížové palbě z pevnůstek a ze strážnic. Obranné důvody pominuly a zemědělci měli k dispozici velikou rozlohu výtečné, doposud ladem ležící půdy. Berlín ležel na jižní polokouli v subtropickém pásmu a úroda se dala sklízet až třikrát ročně. Bylo to zapotřebí, strávníků měl mít brzy desetkrát více než dřív. Zdálo se, že problémy s potravinami nenastanou a i to ostatní nějak zvládneme.

Většina pevnůstek byla rovněž věnována zemědělcům a byla proměněna ve sklady - jejich obrovskou výhodou byla příznivá teplota uvnitř i ve zdejším horku.

*****

Hned na začátku přeměny Berlína jsem si zašel na poradu k hlavonožcům do hnízda Xijtra. Zajímalo mě, znají-li něco šikovnějšího než dosud obvyklé stavební materiály, jako jsou beton, cihly a malta.

„Možná ti i v tom trochu pomůžeme," odpověděli po chvíli přemýšlení. „Můžeme vám zapůjčit nebo věnovat několik našich změkčovačů skály. Jsou přímo ideální ke hloubení jeskyň."

Ačkoliv jsme jeskyně hloubit nepotřebovali, nechal jsem si ukázat, jak se s nimi pracuje.

Změkčovače skály působily na rezonančním principu, jak jsem brzy pochopil. Bylo vždycky nutné přesně je naladit na změkčovaný druh materiálu, ale pak se děly věci. Skála, ať měkký vápenec, nebo tvrdá žula, změkla jako pekařské těsto. Bylo snadné nakrájet ji nožem, odhrabávat rukama, odtahovat chapadly, nebo lisovat do velkých kvádrů a na vhodném místě bez malty spojovat do pevné zdi. Hlavonožci si nestavěli nadzemní domy, pouze si hloubili jeskyně a z vytěžené hmoty vytvářeli umělecky tvarovaná skaliska k nerozeznání podobná přírodním. Pro nás by bylo hloubení skal podružnější, ovšem získaný materiál by byl svými vlastnostmi pravým požehnáním pro stavebníky.

Pravda, krystalické stroje byly poměrně velké, člověk by je neunesl, ale to by se dalo vyřešit umístěním na podvozek, nebo do stacionárního umístění.

Hned jsem viděl, jak nám to usnadní práci.

Vrátil jsem se rychle do Berlína, svolal všechny mistry stavbaře a architekty, naložil je do pěti autobusů a odjeli jsme do Xijtry nechat si ukázat nový způsob zpracování skály na stavební hmotu.

Odborníci byli nejprve udiveni, potom nadšeni.

Přivezli jsme si do Berlína několik změkčovačů. Jak jsem předpokládal, některé jsme namontovali na vhodné podvozky. Tyto stroje dokázaly velice snadno bagrovat hluboké základy pro nové domy. Berlín se nacházel převážně na žulové skále, takže jsme tím současně získali množství kvalitní žuly. Jiné změkčovače z této žuly lisovaly kvádry s dosedacími plochami vytvarovanými jako dětská stavebnice. Stačilo je postavit na sebe a držely by i bez malty. Přesto jsme používali menší změkčovače, které takto vzniklé stěny postupně a bez plamene „svařovaly".

Kdyby se Němci s hlavonožci hned na počátku svého pobytu tak nešťastně nerozkmotřili, jistě by brzy přišli na to, jak je tato technologie výhodná.

Kromě žuly jsme používali starého betonu. To bylo zvlášť výhodné. Beton byl doposud jen velice obtížným odpadem. Nyní se i rozbořený beton dal po „přetavení“ opět použít. Tavení bylo rychlejší než zalévání betonové směsi do forem. I takto získaný beton byl pro jeho větší pevnost prokládán železnými pruty. Lisováním vznikaly pohledné stavební díly, podobné spíše mramoru, než fádnímu šedivému betonu.

Stavebnictví se změnilo k nepoznání. Nově postavené domy musely být vyšší než dříve, aby bylo lépe využito omezeného prostoru enklávy. Nejvýhodnější bylo získávat materiál přímo na místě. Pod základy domů vznikaly veliké prostory, které bylo možné s výhodou využít jako skladiště nebo tovární haly nebo garáže pro auta. V okrajových čtvrtích postupně vznikl prstenec vysokých staveb kolem staršího městského jádra, ale v plánech byla i postupná přestavba starších budov v jádru. Podobně jako na Zemi i tady vznikaly typizované domy a byty. Mezi zdejšími sousedními byty byly navrhovány zazděné dveře, které nebyl problém probourat a sousední byty podle potřeby spojovat. Spojením dvou garsonek vznikl větší byt pro mladou rodinu a k tomu bylo možné časem připojit další byt, tak aby byt vyhovoval i větším rodinám. Naopak, zazděním spojovacích dveří se byty opět oddělily. Bylo to velice výhodné řešení, zejména když bylo v Novém Německu velké množství svobodných žen a mužů a rodiny měly teprve vzniknout.

Při stavbě širokého okružního bulváru byly pod silnicemi stavěny i tunely budoucí podzemní dráhy. Žádné z měst Nového Německa podzemní dráhu nemělo a z důvodů čistě strategických nebyly mezi městy ani železnice. Železnice nyní definitivně ztratily šanci, protože město zbylo jen jedno, ale podzemní dráha měla mít víceúčelové vlaky a měla sloužit pro dopravu osob i nákladů.

Přesvědčil jsem německé architekty, že tato doprava musí mít v budoucnu před všemi ostatními přednost. Znamenalo to počítat od začátku s příslušnými tunely, projektovat osobní stanice i nákladní rampy a včas řešit nejpoužívanější trasy nákladní dopravy. Souběžně s tím měly být stavěny prostorné kolektory pro rozvod inženýrských sítí.

*****

Krátce po dobytí Berlína jsem se nemohl neúčastnit jedné velice slavnostní události - svatby Kurta Wernera a Gertrudy Müncherové. Vždyť to byla první svatba po dlouhých letech nacistické praxe, kdy byly rodiny

považovány jen za přežitek ze starého světa. Německé úřady dlouho neoddávaly. Poslední manželské páry zde byly spojeny krátce po přistěhování a od té doby převážila praxe Domů Německých Matek. Pokud se přece nějaké páry dohodly žít spolu, činily tak bez oficiálního svazku a v podstatě načerno.

Ale protože na Nové Zemi žili lidé podstatně déle, našlo se pořád dost pamětníků starých časů, kteří se rozpomněli, jak se to slavilo dříve.

Svatby jsem se musel zúčastnit ze dvou důvodů. Především proto, že Kurt byl můj první přítel v Novém Německu a musel jsem mu jít za svědka, ale také z principu, protože jsem sám prosazoval obnovení starých rodin.

Paní Wernerová si ještě pamatovala na tyto slavné obřady a chtěla, aby její syn měl velkolepou svatbu. Potíž byla, že v celém Novém Německu nebyl jediný kněz. Hitler, ač původně katolík, neměl k církvi důvěru a v jeho armádě kněze nijak nepotřebovali. Ani během útěku zbytků nacistické armády do Nového Německa se ke kolonám žádný nepřipojil.

Novomanželům by to nevadilo, zvlášť když ode mě slyšeli, že čistě občanské sňatky jsou dnes na Zemi běžné, ale paní Wernerové by řádný obřad očividně chyběl. Snad bych mohl podniknout výlet na Zem a přemluvit prvního ochotného kněze, aby nám vypomohl. Naštěstí mě napadlo, že ani u nás na Zemi není bezpodmínečně nutné, aby oddával kněz. Vzpomněl jsem si na známé právo námořních kapitánů oddávat cestující na moři. Nebylo snad Nové Německo také takovou lodí?

Paní Wernerová to nakonec připustila, ale pak trvala na tom, abych snoubence oddával já, když už jsem tady nejvyšším kapitánem. Namítal jsem, že bych potom nemohl dělat svědka, ale paní Alice prohlásila, že svědků se najde jistě dost.

Horší bylo, že jsem si nemohl vzpomenout, co se vlastně při takových obřadech říká. Ale i to se vyřešilo. Knihovník Adolf Winkelbauer z Berlínské městské knihovny, se kterým se Kurt i Gerta mezitím stihli spřátelit, vyšťáral v depozitáři prastarou knihu, kde byly popisovány zvyky ve starém dobrém Německu - a nechyběl tam ani popis svatby. Musel jsem ovšem knihu celou dobu držet v ruce a přečíst švabachem psaný text slovo od slova, ale přečetl jsem to bez chyby a situace byla zachráněna. Samozřejmě jsem to zkrátil jak to šlo, hlavně že všichni byli spokojeni. Knihovník později na hostině v knize našel potvrzení, že oddávat může nejen kapitán na lodi, ale v mimořádných případech nouze, když jsou například vesnice odříznuté od světa závějemi nebo velkou vodou, mohou oddávat i starostové nebo jiné osoby. Starostou Berlína jsem byl jen neoficiálně, ale skutečný starosta nebyl a to znamenalo, že bylo vlastně - všechno podle pravidel.

Knihovníkovi pochopitelně náležely ovace a veselí mohlo bez pře-

kážek pokračovat.

Svatební dary byly různé, ale nejdůležitějším byl určitě byt v novém domě na okruhu, nedaleko stanice podzemní dráhy. Budova Rádia Berlín byla také blízko od jiné stanice, takže by to novomanželé neměli mít daleko do práce.

„Ať se vám spolu daří a hlavně, mějte se do smrti rádi, jak by to mělo být," přál jsem Wernerovým.

Přitom jsem si ovšem nemohl nevzpomenout na svou vlastní rodinu v Pardubicích.

Moje milovaná choť nevydržela čekat ani půl roku a dala se se mnou v mé nepřítomnosti rozvést. Nebylo to trochu brzy a zbytečné? Jak mohla tvrdit, že jsem od rodiny utekl, když to nebylo mou vinou? Budu si s ní muset co nejdřív popovídat a zeptat se jí, co tím mínila, pomyslel jsem si.

Takže jsem nakonec zůstal jediným svatebčanem, který se na pozadí všeobecného veselí zabýval vlastními chmurami. Ale nedával jsem to najevo. Dokonce jsem přispěl k družné zábavě a vyhověl svatebčanům, abych jejich německé písně proložil něčím českým. Publiku dokonce nevadilo, že mi nerozuměli ani slovo, melodie jim stačila.

Škoda lásky, kterou jsem tobě dala...
...srdíčko ti láska má nespoutala...
...už mě s mojú milú rozváďajú...

Málo platné, měl jsem co dělat, abych se na této svatbě nerozbrečel. Ale to bych nemohl Kurtovi udělat.

Jak se to říká?

Někdy musí umět člověk zatnout špičáky a nedat na sobě nic znát, ani kdyby mu trhali tři zuby najednou.

Nejhorší bylo, že jsem se v této důležité chvíli nemohl vrátit domů, ani kdyby se mi stokrát chtělo. Mohl bych snad dát o sobě vědět? Jenomže - tím by se to nevyřešilo.

*****

Jak postupovaly práce na stavebních projektech, pustil jsem se do dalších problémů. Obsadil jsem svými lidmi budovu bývalého Gestapa a vládních úřadů. Nebyl jsem zvolen ani za primátora, ani za předsedu vlády, ale v podstatě jsem jejich funkce vykonával; oboje současně.

Největší a vlastně jediná partaj, nazývaná běžně Nazi, byla rozpuštěna. Jednak proto, že ji oficiálně vedl Hitler, kterého jsem nepokrytě nazval

válečným zločincem, ale také pro její spojení s Gestapem, které bylo prohlášeno za druhou největší zločinnou organizaci. Během dobývání Berlína byla většina příslušníků Gestapa postřílena, v ostatních městech tomu bylo nejinak. V budově Gestapa jsme soustředili všechny úřady a prohlásili ji za Radnici. Velký sál staré Radnice se změnil na koncertní sál, berlínský sekretariát Nazi-partaje obsadilo nové divadlo a podobně bylo naloženo i s ostatními vládními budovami.

Nebyl jsem odborníkem v žádném zdejším oboru, ale rukama mi procházela většina plánů, návrhů a všechny nové zákony. V zákonech Čtvrté Říše byl trest smrti i za drobné krádeže. Nové zákony musely být postaveny na zcela jiném základě.

Se zákony byla samozřejmě potíž.

Všichni němečtí právníci byli dosud vychováváni v duchu bezpodmínečné službě Vůdci a Nazi-partaje. I když se někteří z nich, zejména starší, mezitím dostali do vnitřní opozice, otevřeně se postavit Hitlerovi je ani nenapadlo. I když měli často upřímnou snahu, navrhovali zpočátku takové zákony, až mi šla hlava kolem. Složité, místy až nepochopitelné, přitom jen málo odlišné od nacistických.

Pokusil jsem se zaměstnat přípravami zákonů i Američany a Němce ubytované v hotelu Rote Fahne. Nebylo to jednoduché, cítili se oklamaní a uražení, ale nakonec to některým z nich nedalo a připojili se k německým právníkům. Bohužel o jejich výplodech platilo totéž co o německých. Každý návrh jsem si musel dát předložit a nemilosrdně jsem v nich škrtal.

Dostal jsem se do sporu s příliš sebevědomým Američanem. Ten americké zákony neustále vychvaloval do nebe a tvrdil, že by je Němci měli prostě převzít.

Vyčetl jsem mu: „Dokonalejší právní systém nám snad může pomoci vytvořit i stát s tak barbarskými zákony, jaké mají Spojené státy. Ale nemělo by to být odstrašujícími příklady, jakých je v americkém právu víc než dost.“

Požádal mě - ještě zdvořile - abych mu nějaké jmenoval.

Nenašel jsem milost pro americké soudnictví, jeho systém laických porot a zásadu, že rozsudek soudu je neodvolatelný, i kdyby se později objevily důkazy, které pohled na vinu či nevinu docela otočí.

Na precedenční systém jsem reagoval, že potom stačí, aby si jeden mafián obstaral šikovného právníka a jeho metoda je pak hned volně k použití i pro ostatní lumpy. Tak například vznikla i beztrestnost parciálních porodů, prováděných podle amerických zákonů. První lékař, obžalovaný za vraždu dítěte, měl asi velmi šikovného právníka. Podařilo se mu přesvědčit porotu, že dítě minutu před narozením není ještě člověk a je proto přípustné

nabodnout mu hlavičku a vysát mozek, takže se narodí už mrtvé.

„Takovou zvrhlost byste chtěli prosazovat v civilizované zemi?“ zeptal jsem se Američana. „Vždyť se jedná o bestiální vraždy dětí! Je to hrozná ostuda nejen Spojených států, ale celé Země!“

„Tak tomu není,“ odporoval Američan. „U nás se na pokrok v medicíně díváme jinak než v zaostalé Evropě. Tento způsob provedení potratu je přece pro ženu nejpřirozenější, neboť se téměř neliší od přirozeného porodu.“

„A pro to dítě je také šetrný?“ vybuchl jsem. „Čím se to liší od brutální vraždy už narozeného dítěte? Právě jen tím krátkým okamžikem!“

„Ano, ale právně velice důležitým,“ trval na svém.

„Víte, s takovými názory bude lépe, když budete pomáhat vytvářet zákony lidojedům,“ uzavřel jsem to.

„Vážený pane,“ nadechl se Američan. „Co tady vyvádíte, to nemá ve světě obdoby. Člověk jako jste vy, bez základního právního vzdělání, a vyvyšujete se nad zkušené právníky! To je prostě do nebe volající skandál!“

„Právní řád Třetí i Čtvrté německé Říše dávali dohromady zkušení a vystudovaní právníci - a jak to dopadlo? Skandálem do nebe volajícím. Vznikl právní systém na úrovni kanibalů, i když vytvořený kvalifikovanými právníky. Takovou hrůzu teď chceme nahradit. Ale ne vaším systémem. Ten není o moc lepší než německé zákony. Aspoň v několika bodech.“

Američan se samozřejmě urazil, práskl dveřmi a vrátil se do hotelu Rote Fahne. Víc se neukázal.

Jistě, nebyl jsem právníkem, ale tady se mi podařilo být při vzniku nového právního řádu - a musel jsem si dát hodně záležet, aby neprošly zákony, za které bych se potom styděl. Začínali jsme v rozvrácené zemi a systém zavedený předchozí vládou byl zničen. Nemohli jsme jej prostě převzít a v mnoha směrech ani nechtěli. Znamenalo to stvořit všechny potřebné státní struktury od základů. Jedinou výhodu kterou jsme měli byla možnost výběru nových lidí z postupně rušené armády. Ale i zde byla opatrnost namístě. Velká část mladých chlapců byla vychována v Domech Hitlerjugend. Byli vzorně ukáznění, ale měli velmi pokřivený pohled na svět a na lidské hodnoty. Snad jedinou kladnou vlastností těch kluků se jevil „cit pro rytířskost“ - vlastně jinak nazývaný „smysl pro fair play“. Bylo možné i vhodné toho využít.

Větší část vojáků byla zaměstnána na stavbách domů. Až se vyřeší bytový problém, mohli dostat jinou práci. Hlavní v této chvíli bylo zajistit všem lidem potravu a střechu nad hlavou. Pokud to zvládneme, ostatní bude snazší, doufal jsem - bohužel dost naivně, jak se brzy ukázalo.

Generál Alfréd Schmidke se chopil nelehkého úkolu změnit armádu

v pořádkovou stráž. Nijak neprotestoval, když jsem mu vysvětlil, co mám na mysli. Pochopil to rychle a bylo vidět, že se na ten úkol navzdory vysokému věku těší. Jen škoda, že se mezi starousedlíky nenašlo více takových jako on.

Nacistická policie byla zrušena a menší část vojáků byla převelena k nové pořádkové stráži, vytvářené místo policie. Zločinců nebylo na Q-Zemi mnoho, proto nám zpočátku nevadila nezkušenost nových strážců pořádku. Civilisté i vojáci měli být odzbrojeni a pak by se mohli strážci obejít beze zbraní. Zatím to však nebylo možné.

Generál Schmidke byl jmenován ministrem pořádkové stráže a dočasně mu byly svěřeny i zbytky armády. Jeho jmenováním měl být zajištěn pořádek a položen základ nového práva. Brzy se ukázalo, že tato volba byla nejlepší z možných. Ale také to přineslo nečekané problémy.

*****

Obchod

Další problém, který jsem se pokusil řešit, byly zdejší Domy Svobodných Německých Matek. Oficiálně byly základem racionalizace růstu populace a výchovy dětí. Já jsem se ale na ně díval jinak. Považoval jsem je za bordely a za ostudu, jaká musí co nejrychleji zmizet ze světa.

„Osvobodili jsme německé ženy od každodenních starostí a nelehkou výchovu dětí jsme svěřili uznávaným odborníkům," hlásaly plakáty.

Jak to dopadlo, viděl jsem sám. Děti v Domě Hitlerjugend Düsseldorf vychovával gestapácký kat a to jistě nebyla žádná výjimka. Výchova v Domech Hitlerjugend by jistě teoreticky možná byla, jenže tady ve Čtvrté Říši produkovala převážně cynické sobce. A měl jsem nedobrý pocit, že tomu ani jinak nemohlo být.

Zatímco všechny rozumné státy staré Země podporují staré klasické rodiny, v Novém Německu se úspěšně pokusili rodiny rozbít, bohužel s otřesným výsledkem. Bylo načase vrátit se k tisíciletími osvědčenému modelu klasické rodiny s dětmi.

Řešení toho problému jsem svěřil právníkům, jenomže celá skupina, která se tím zabývala, nic nevymyslela. Její zákony by v podstatě zachovaly stávající stav. Rozzlobil jsem se na ně, ale brzy jsem vychladl. Oni si na Domy Matek zvykli, jim samotným tento systém jistě také vyhovoval. Jenom já jsem se s tím odmítl smířit a navrhl jsem proto reformu sám.

První, co jsem zrušil, bylo vyznamenávání zasloužilých matek, spojené s poměrně vysokou penzí. Místo ní jsem chtěl obnovit dětské přídavky, spojené ne s porody, ale s výchovou dětí. V současné době bylo potřeba populaci omezit, zastavit nekontrolovatelnou populační explozi. Přídavky by zvýhodnily dosavadní klasické rodiny. Měly se vztahovat i pro výchovu adoptovaných dětí nebo dětí vyzvednutých z Domů Hitlerjugend vlastními matkami. Podle mě nebylo žádoucí, aby ženy rodily pětadvacet dětí - a nestaraly se o ně. Naopak, i svobodné ženy teď měly na své děti přispívat, pokud se o ně nechtěly starat samy.

Pobídkou pro obnovu rodin měly být i daně. Svobodní muži i ženy by odváděli na daních mnohem více než ti, co se budou starat o nezletilé děti.

Byty byly zpočátku přidělovány na pořadník. Navrhl jsem dávat nově stavěné garsonky přednostně ženám z Domovů Matek. Stejné garsonky dostávali i svobodní vojáci, kteří postupně odcházeli z armády. Úmyslně jsem zařídil přidělování bytů, aby v domech bydleli ženy a muži zhruba půl na půl. Nebyl pak problém po založení rodiny byty vyměnit, aby novoman-

želé bydleli v sousedních, vybourat naznačené dveře a rodina byla pohromadě. Představa to byla krásná - bohužel nerealistická v zemi, kde byli lidé na státně podporované bordely zvyklí.

Ženám z Domů Svobodných Matek se měly otevřít možnosti zaměstnání ve všech oborech. Potíž byla v tom, že dívky byly celou dobu vychovávány pouze aby mohly rodit děti a příprava na jiné povolání pro ně nepřicházela v úvahu. Teď jim nejvíc chybělo vzdělání. Zaměstnání s vyššími požadavky kvalifikace jim pochopitelně nebyla dostupná. Tuto nespravedlnost měly odstranit až nové školy, přístupné stejně chlapcům i dívkám.

Svatá prostoto!

Můžete počítat jak chcete, jakmile půjde o lidi, všechny výpočty jdou často k čertu a lidé se začnou chovat jinak než předpokládáte. Nastane to zcela zákonitě v devíti případech z deseti, jakmile se v problému vyskytují ženy.

Tady jsem pochopitelně narazil nejdříve. Výstavba nových domů pokračovala rychle. Z technického hlediska byly všechny problémy řešitelné a vzhledem k zápalu architektů se rychle řešily. Zájemcům bylo brzy co nabízet - jenže vývoj německé společnosti se ubíral jinam, než jsem očekával.

Místo aby ženy postupně nacházely vhodná zaměstnání, nic se v tomto směru nehýbalo. Svobodné Matky měly dnes vlastní garsonky, ale přijímaly v nich nadále návštěvy mužů, jen že si za to dávaly dobře platit. Bordely se z veřejných ústavů přestěhovaly do privátu, ženy byly navíc trvale nezaměstnané a hlásily se o sociální podpory. Musel bych být slepý, abych si toho nevšiml.

Věděl jsem, že jde o nikde nevyřešený problém starý jako lidstvo. Doufal jsem, že příležitost zakládat rodiny využije většina žen, ale nová manželství se dala počítat na prstech.

Napadla mě úplně nová metoda, jak by se to dalo vyřešit. Pochopitelně neznámá, zejména v tomto světě. Potřeboval jsem jen pozemské peníze - ale hodně peněz. Jak je získat? Řešení mě naštěstí napadlo včas.

*****

Prvním ředitelem Rádia Berlín se stal můj kamarád Kurt Werner a spolu se svou ženou Gertou.

V té době se vzdaly posádky dalších měst. Proti nám teď stály pouze Drážďany, Jena a Karlsruhe, ale jejich vojenští velitelé měli na přímou vojenskou konfrontaci málo sil. Tady čas pracoval pro nás. Očekával jsem, že Rádio Berlín vedené Kurtem Wernerem dosáhne soustavným přesvědčová-

ním v dohledné době toho, nač nestačila diplomacie. Bylo nutné hlídat, aby se z drážďanského letiště nepřiletěly nad Berlín bombardéry Siegfried, ale k tomu stačilo udržovat v pohotovosti radary a několik přepadových stíhaček.

I poslední americká základna Norimberk začala ztrácet na významu. Uvažoval jsem, že si zde po nějakou dobu podržíme stíhačky z Bundesrepubliky Německo. Jejich posádky rozuměly místním lidem lépe a Američané by se mohli vrátit domů.

Znamenalo to ovšem nové jednání. A to bylo horší, neboť jsem byl ve Spojených státech a asi i jinde nežádoucí osoba a kdybych se tam objevil, mohli by mě zatknout.

Musel jsem se chtě nechtě obrátit na dovezenou loutkovou vládu, stále ubytovávanou grátis v hotelu Rote Fahne. Pánové byli zajisté nesmírně zklamáni a ukřivděni odmítnutím jejich pomoci, ale nezbylo jim než přiznat porážku. Šlo o to, zdali budou ochotní vzít na sebe úlohu pouhých styčných důstojníků při jednání mezi Novým Německem a Spojenými státy, nebo zda podlehnou ukřivděnosti a odmítnou.

Jak jsem se obával, stalo se. Spolupráci odmítli všichni jako jeden muž.

Nabídl jsem jim, aby vyslali jednoho ze svého středu na Zem k presidentovi Spojených států informovat ho o současném stavu Q-Země. Čekal jsem, že mezi nimi vypukne dohadování, ale nečekal jsem, že výsledkem bude - další odmítnutí.

„Dohodli jsme se. Pošlete všechny - nebo nikoho."

„Nemůžeme převést do Spojených států všechny najednou," tvrdil jsem.

„Proč ne? Dokázal jste přece převést za malou chvilku čtyřiašedesát tisíc Němců sem."

„Jenže to byla příznivá konstelace hvězd," odsekl jsem. „Tam, kde jsou dnes Spojené státy, je na Q-Zemi les, jaký si stěží dovedete představit. Poslal bych s vámi helikoptéru, ale musím s ní odeslat pár amerických vojáků a zbývá jediné místo. Váš zástupce potom vyjedná, aby pro ostatní přiletělo letadlo. Pěšky to prostě nejde. Nedělejte mi nepříjemnosti."

„To jsou vaše nepříjemnosti. My to tu vydržíme. Nebudeme chodit po jednom jako ty ližtičky v pohádce. Kdoví co chcete s námi udělat!"

Zarazil jsem se. Ne nad vysloveně hloupou podezíravostí. Jaká příkoří bych jim mohl učinit? Takovou jasně vyslovenou nedůvěru bych měl možná pochopit jako pokus o další urážku, ale - ližtičky v pohádce?

Odkud to vzali?

Pokud vím, pohádka o Budulínkovi patří k typicky českým pohádkám. Že by ji Němci znali tak dobře? Anebo - napadlo mě náhle - anebo tu

mám krajana!

„Neřekl jste mi, že jste Čech!“ oslovil jsem posledního z mluvčích k jeho nesmírnému překvapení.

„Nikdo z nás nepřišel z Česka,“ zněla sebejistá odpověď, bohužel od jiného muže, než na koho jsem se obrátil. Další kamínky zapadly do mozaiky a celkový obraz se pro mě stal opět o trochu zřetelnější.

„Chcete mi tvrdit, že jsou Češi na Německém ministerstvu zahraničí všedním jevem?“ kontroval jsem. „Anebo je to úplně jinak? Všichni jste Američané a na Němce si jen hrajete. Asi se budete divit, ale nevadí mi to.“

„Jsme Němci z Bonnu!“

„Skutečně? Dobrá - pak určitě víte, která budova v Bonnu je nejvyšší. Je to přece tak jednoduché!“

Vyslanci Německa se zarazili. Na tuhle otázku asi nebyli připraveni. Já jsem sice v této chvíli odpověď také nevěděl, ale mohl bych si ji snadno ověřit. Pokud nebylo odpovědí, že všichni zarytě mlčeli. Počkal jsem ještě okamžik. Snad by je časem něco napadlo, ale tolik času jsem jim na vzpamatování nedopřál.

„Tak se podívejte, pánové. Nejste z Bonnu a nejspíš ani z Německa. Věděli jste až příliš dobře, že jsem byl poslán, či spíše zavlečen do Spojených států, zato neznáte základní věci, které v Bonnu ví každý školák. Zúčastnili jste se tady podvodu, který mohl mít dalekosáhlé následky a přinejmenším zhoršil vztahy mezi zdejšími obyvateli a Zemí. Díky vám se teď musíme obejít bez americké letadlové lodi Enterprise. Ta tu vykonala spoustu dobrého, ale její velitel, kapitán Willy Turranch, se rovněž nechal přemluvit k tomu podvodu; snad to dostal jako rozkaz od své vlády, ale po tom nemíním pátrat.“

„To není pravda!“ vykřikl jeden z diplomatů. „Nebudete urážet Spojené státy! Jaký podvod myslíte?“

„Myslíte, že urážím Spolkovou republiku Německo - anebo Spojené státy? Leží vám na srdci víc Evropa nebo Amerika?“

„Oboje!“

„Oboje jistě ne, pánové. Spolková republika nejspíš nemá ani tušení, kdo jejím jménem jedná. Ale můžeme se o tom hned přesvědčit. Evropa se právě nachází na dosah, helikoptéru mohu poslat nad Středozemní moře a odtud doletí do Německa. Doletím tam a zeptám se v Bonnu, zda o vás ministr zahraničí vůbec ví - a hlavně, co.“

„Prosím, poslužte si.“

Chvíli jsem se na ně jen díval. Ministerstvem zahraničí v Bonnu si byli nejspíš jistí. Takže tam o nich budou vědět - a budou mít instrukce, jaké informace mi poskytnou. Mohlo mě napadnout dřív, že tudy cesta nepovede!

„Dobrá, mohl bych vážit i cestu do Evropy," pokračoval jsem klidně. „Ale bude to zbytečné. Pravdu se můžeme dovědět docela spolehlivě i tady. Zdejší obyvatelé dovedou rozebrat myšlení člověka na elementy a neunikne jim žádná myšlenka. Má to jen jednu vadu - ten člověk zahyne. Mohl bych požádat, aby jednoho z vás otestovali. Lhostejno koho."

Byl to jen bluf - ale z toho, jak všichni náhle zbledli, bylo vidět, že na to skočili.

„Máme diplomatickou imunitu!" ozval se jeden z diplomatů nesměle. „To by mělo dalekosáhlé následky!"

„Požadujete ovšem něco, co jste mi sami odepřeli! Můžete jako diplomatické poslání chápat zastupování bytosti tohoto světa? Jistě. Ale právě Spojené státy mě odmítly uznat jako diplomata, zejména co do imunity. Jednáte se mnou skoro jako se zločincem. Stejným a možná i větším právem se mohu chovat k vám. Nebude mě zde podporovat jeden stát, ale celá planeta - a to je mnohem více, než Spojené státy. Můžeme se dozvědět pravdu o vašem poslání - stačí nám rozebrat jediného z vás. Celou dobu se snažím, aby zde lidé Země nebyli souzeni podle místních zákonů - ale přistoupím na výjimku, pokud zjistím, že nejste zač se vydáváte."

„Chcete snad porušovat mezinárodní dohody?"

„Mezinárodní dohody jsou čistě pozemskou záležitostí, ne meziplanetární. V této rovině pravidla stanovena nejsou mimo těch, které jsem se zdejšími bytostmi dohodl. Ujišťuji vás, v meziplanetárních vztazích převažují principy viny a trestu a není v nich nic o diplomatické imunitě, kterou ostatně vy sami v meziplanetárních vztazích neuznáváte."

„To by se ale mělo doplnit, dojednat."

„Jistě," přikývl jsem. „Jenomže ochota jednat musí vyjít od vlády Spojených států. Hlavonožci se v ní zatím jen trpce zklamali."

„To byste musel dokázat!"

„Potíž je v tom, že mě považují za svého zástupce. Takže všechno, co vláda Spojených států podnikne vůči mé osobě, je tady chápáno jako útok. Navíc byl přímo na palubě Enterprise učiněn pokus zajmout pozorovatele hlavonožců. Jednáte jako příslovečný tlustokožci v porcelánu netušíce, kam to povede. Nedovedete si zřejmě představit, na jak křehkých základech stojí vztahy mezi dvěma odlišnými civilizacemi."

„Vy se také nechováte jako diplomat! Nejprve jste dohodl přijetí Němců na Zemi, ale pak jste je unesl zpátky. K čemu to bylo? Požádal jste nás, abychom vám zde pomohli vytvořit novou vládu - a zavřel jste nás do hotelu."

„Nejsem pozemský diplomat, v tom máte pravdu. Chovám se jako zdejší diplomat. Zatím úspěšně, to nemůžete popřít. Ale vy se chováte

úskočně jako pozemští diplomaté. Měli byste se stydět - pokud jste toho schopní. Vždyť i vaše další námitky svědčí jen proti vám. Ano, dohodl jsem se s vládou Spojených států vrátit Němce zpátky na Zem. Netušil jsem, že je zavřou do internačního tábora. Jakmile jsem to zjistil, dosáhl jsem místo toho zmírnění odmítavého postoje zdejších obyvatel. To umožnilo zachování Němců zde na Nové Zemi. Nebyl to tedy můj rozmar, pouze reakce na nepřijetí Němců v Americe. Z jejich únosu mě nemůžete obviňovat. Všichni se dobrovolně rozhodli odejít se mnou zpátky. Kdo chtěl, mohl v internačním táboře zůstat, nikoho jsem nenutil."

„Žádný Němec tam nezůstal."

„To také o něčem vypovídá, nemyslíte? Všichni odešli na Zem víceméně dobrovolně, ale všichni se pak rozhodli vrátit. Aspoň víte, kdo považoval Denverský tábor za snesitelnější, než hrozbu vyhubení tady. Uvědomte si, zdejší Němci nejsou žádné citlivky. Žili tu více než padesát let v trvalé válce, krutější než Vietnamská. Rodiny, kterým padlo z deseti synů osm, nejsou vzácností."

„Vy jste tu krutost převzal po nich? Co jste říkal o tom rozebrání člověka na elementy?"

„Rozebírání se obávat nemusíte. Nemám náladu hlavonožce žádat, aby někoho z vás rozebírali. Ne že bych vás litoval, ale pravda by mohla poškodit moje snažení dosáhnout lepších vztahů mezi našimi civilizacemi. Zdejší obyvatelé už bohužel pochopili základy falešné lidské povahy, ale nechci je v tom utvrzovat. Uvědomte si, původní rozhodnutí zdejších bytostí bylo vyhubit všechny lidi v tomto světě bez výjimky. Tohle nebezpečí bude zřejmě ještě nějakou dobu trvat - a vás by se to týkalo také. Tak se tu, prosím, nechovejte jako vládci."

Strašení mi zřejmě šlo, protože vyslancům Země pořádně spadl hřebínek.

„Co tedy po nás chcete?" zněl už docela mírný dotaz.

„Nic než to co na začátku. Zvolte si jednoho z vás, koho naložíme do helikoptéry a pošleme přímou cestou do Evropy, kde jistě najde odpovídající přijetí. Navíc chci žádat vládu Spojených států o obnovení jednání, které útokem na zástupce hlavonožců na lodi Enterprise přerušila."

„Tím myslíte sebe?"

„Jistě. A také pozorovatele na Enterprise. Nebo si snad myslíte, že je pro zástupce zdejší civilizace vhodné hledat na vlastní planetě záchranu skokem s paluby letadlové lodi do moře? Zejména když bylo dohodnuto něco jiného?"

„O tom ale nevíme!" bránili se.

„Jistě, protože vzápětí následovalo vyhození Enterprise zpět na Zem

a přerušení spojení se Zemí. Buďte rádi, že jsem se vrátil a jednal dál. Spojené státy přišly jen o pomocnou loď Gloomy, mohlo to být horší.“

„Co se stalo s Gloomy?“

„Ztroskotala. Posádku zachránily helikoptéry Enterprise, takže jsou teď všichni na Zemi. Myslel jsem, že to víte.“

„Kde ztroskotala - když už byla na cestě do Států?“

„V pralesích Rheinlandu zhruba pět set kilometrů odtud.“

„Na této planetě?“

„Ano. Stejně jako mohli prohodit Enterprise na Zem, bylo snadné hrábnout propustí na Zem a vrátit Gloomy sem. S malým rozdílem: Gloomy se nacházela v místě, kde tady na Nové Zemi byla souš. Bohužel v té chvíli plula plnou rychlostí, takže si o zdejší skály prodřela dno, dříve než na nich zabrzdila. Tím se stalo, že tady zůstala definitivně.“

„Pak tedy Gloomy je - zničená? To byl ale jasný únos!“

„Bohužel, začalo to vaší pirátskou akcí,“ zavrtěl jsem hlavou. „Byla to obrana proti vašemu únosu. Požádal jsem své přátele o okamžité navrácení na Q-Zem. Byl jsem sice zavřený v malé kabině na lodi, ale vrátili mě, naštěstí s celou lodí Gloomy. Mohli to udělat i tak, že by ji propustí překrojili vedví, ale to by určitě ublížilo posádce víc - jak asi víte, s piráty se tu nedělají žádné ciráty.“

Jak jsem očekával, požádali mě o strpení a novou poradu. Její výsledek jsem odhadoval za vstřícnější a tentokrát jsem se nemýlil.

„Vyšleme jednoho našeho zástupce,“ bylo nové rozhodnutí. „Ale chceme vědět, kdy přiletí ze Spojených států letadlo pro ostatní.“

„Až si budu jistý, že americké letadlo nebude sestřeleno nějakou zákeřnou stíhačkou Schwalbe. Víte přece, že Drážďany a Jena disponují leteckými základnami. Americká letadla jsou sice lepší třídy, ale osudové salvě čtyřiadvaceti neřízených raket by nemusely zabránit - a pak by bylo celkem lhostejné, zda by Američané osamělou stíhačku sestřelili nebo ne.“

„Je ale nepřípustné držet nás tady proti naší vůli.“

„Vyjednejte si to s někým jiným. Například - kdo vás sem pozval, ačkoliv tu zatím není plně bezpečno. Nebo s tím, kdo si začal roztržku s místními obyvateli. V hotelu je pro vás relativně bezpečno, ačkoliv jsem vás chtěl původně přesunout do protileteckých krytů pod bývalou budovu Gestapa.“

„Jsou ty kryty vůbec bezpečnější?“

„Hitler v nich nedávno přežil i bombardování Reichstagu americkými bombardéry. Dojděte se podívat, co z této budovy zbylo. Reichstagu nelituji, byl přímo krystalickým symbolem zla, ale jeho zničením se ničeho podstatného nedosáhlo.“

„Pak tedy Hitler ještě žije?“

„Ne, tentokrát je zaručeně mrtev. Vlastnoručně jsem ho zastřelil - a také všechny, kdo s ním byli.“

„Český James Bond...“ uchechtl se někdo.

„Mám zbraně místních obyvatel,“ zamračil jsem se trochu. „Nijak netoužím po střetnutí, ale nedělal bych si starosti ani z dvaceti pistolníků. Také nosím pistoli, ale málokdy ji opravdu potřebuji. Teď sice žádnou nemám, ale ani pak nikomu nedoporučuji ohrožovat mě. Moje zbraň přitom působí i za roh a nikdo se před ní neukryje. Nedávno mě ohrožovala americká helikoptéra a přežil jsem ostřelování jejími dvěma rotačními kulomety. Na vašem místě bych si z toho nedělal legraci.“

„Opravdu? Vážně si myslíte, že se nemůže najít někdo kdo tasí rychleji než vy?“

„Nikdo to nestihne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Žádná ruka nemůže být rychlejší než myšlenka. Stačí, abych si pomyslel na obranu - a už to je obrana. Obávat bych se měl pouze rány ze zálohy. Nedávno mě zezadu postřelil jeden esesák.“

„Ale přežil jste to, že?“

„Jak vidíte, ano. Nezabil mě hned první ranou a sám byl mrtev dříve, než stačil stisknout spoušť podruhé.“

„Byla by to velice nebezpečná zbraň, kdyby vám ji někdo odcizil a začal ji používat - dejme tomu na Zemi?“

„Byla,“ přikývl jsem. „Toho se naštěstí nemusíte obávat. Moje zbraně jsou neodcizitelné. Já sám jsem tou zbraní.“

„Jak tomu máme rozumět?“

„Zdejší hlavonožci mi s mým souhlasem implantovali nové orgány a udělali ze mě svého mstitele. Moje úloha pro ně už skončila, ale zbraně mi zůstaly a stále mezi námi přetrvává vzájemná důvěra. Proto mám také mnohem snadnější pozici při vyjednávání. Můžete to všechno vysvětlit svému presidentovi. Neudělal dobře, že se mě pokusil zbavit. Mocenská hra o to, kdo bude vládnout v tomto světě, nemá smysl. Nebude zde ani německá, ani americká vláda, nýbrž vláda místních obyvatel, hlavonožců. Německá enkláva Berlín může mít pouze cosi jako samosprávu, ale nebude spadat pod žádnou vládu ze Země. Lidé jsou na tomto světě trpěni, nic víc. Můžeme mít dobré vztahy se Zemí, ale nemůžeme se protivit zdejším bytostem, jejich civilizace o nějakých padesát tisíc let starší než naše. To je mé poselství Americe. Vyřiďte svému presidentovi, že máme nesmírný zájem na dobrých vztazích zdejší civilizace se všemi státy Země.“

„I když tu budou lidé Země jen trpěni?“

„Stejně by byli zdejší obyvatelé trpěni na Zemi, kdyby se situace ob-

rátila.“

„Ale přece... není to trochu jednostranný vztah?“

„Vám se to tak jeví?“

„Zajisté.“

„Máte pravdu. Vztah našich civilizací bude jednostranný. Zdá se, že pozemská civilizace z té spolupráce získá mnohem větší prospěch než hlavonožci.“

„To myslíte vážně?“

„Naprosto vážně. Vždyť to začalo už tady. Němci dostali od hlavonožců úžasné dary. Kdyby to nepokazili, pomáhaly by dávno i Zemi. V tomto světě například neexistují ropná pole - a přece tu jezdí automobily. Hlavonožci totiž pro Němce vymysleli rostlinu, ze které se dá snadno získávat benzín. Jak by to bylo užitečné na Zemi, nemusím ani vysvětlovat.“

„Nějaké - benzínovníky?“

„Ujalo se tu jméno hitlernafta, ale to se asi změní. Ale i spousta dalších zdejších plodin, vypěstovaných původně pro Němce, může Zemi pomoci. Jde o to nekazit vztahy mezi našimi civilizacemi. Rozumíte mi, pánové?“

Nechal jsem delegaci čas na rozmyšlenou. Po další hodině jsem si přišel vyzvednout vybraného delegáta. Představili mi ho jako doktora Isaaca Stormera. Byl to nenápadný chlapík, dosud jsem si do mezi ostatními nevšiml. Během představování jsme si jen letmo podali ruce a spolu jsme opustili jídelnu, kde se zdržovali všichni ostatní.

Vyjeli jsme spolu výtahem do horního patra a pokračovali po schodech na střechu hotelu Rote Fahne. Vrtulník US Navy ho měl odkud odvézt a já jsem měl zařídit transfer na Zem.

„Proč vás vlastně vybrali?“ usmál jsem se na delegáta už v kabině výtahu.

„Jsem nejméně důležitým členem, takže mě zde mohou spíše postrádat, než jiné,“ odpověděl mi s úsměvem.

„Aha - takže ostatní jsou důležitější než vy?“

„To je všeobecné mínění.“

„Všeobecné mínění neznamená pravdivé mínění,“ usmál jsem se trochu smutně.

Na schodech jsem nevydržel a pokračoval ve vyptávání.

„Jaká měla být vaše úloha ve vládě?“

„Měl jsem být ministrem zdravotnictví, ale zdá se mi, že z té vlády nebude nic.“

„Sdílím váš dojem,“ souhlasil jsem. „Ale pobyt tady byl jistě zajímavý, ne? Pokud jste lékař, mohl vás přinejmenším zajímat zdejší lék küfferlin.“

Podíval se na mě zpytavě.

„Kvůli němu jsem tady," přiznal s důvěrou. „Pokud vám to nevadí, vezu si s sebou nějaké vzorky, nakoupené ve zdejších lékárnách. Nebyl jsem tu aspoň nadarmo."

„Kolik dávek jste sehnal?"

„Skoro dvě stovky injekcí," poklepal si na lehký kufřík. „Doufám, že proti tomu nic nemáte."

„Celkem ne," řekl jsem. „I když - tyto léky budou mít na Zemi obrovskou cenu. Víte o tom?"

„Slyšel jsem, že léčí i AIDS. Mám přístup do prestižních laboratoří, chtěl bych to ověřit."

Mezitím jsme vyšli na plochou střechu. Vrtulník tu ještě nebyl. Než přiletí, posadili jsme se na lavičku.

„Ano, kůfferlin léčí," pokračoval jsem v debatě. „Nejen AIDS, i spoustu dalších nemocí. Také prodlužuje lidský věk. Jen vás musím upozornit, v některých případech může uškodit. Nesmí se například používat při graviditě."

„To vím už ze Země. Ale to je nepatrná vada na kráse."

„Když to víte, tím lépe. Budeme tento preparát prodávat pozemským nemocnicím, aby mohly využívat jeho sílu v praxi. Doufám, že to Zemi pomůže."

„Smím se zeptat, za jakou cenu?" zajímal se.

„Vzhledem k tomu, že jediná injekce léku dokonale vyléčí AIDS, budeme za ni zpočátku žádat polovinu té částky, kterou Amerika věnuje ročně na jednoho nakaženého pacienta."

„To by byl velice drahý lék!" podíval se na mě pobaveně.

„Proč myslíte?"

„Amerika věnuje na výzkumy této nemoci obrovské peníze. Možná si to ani představit nedovedete."

„Naopak, vím to poměrně přesně. Asi šedesát tisíc dolarů ročně na pacienta. My vám nabídneme účinný lék za polovinu. Pochopitelně jen zpočátku, později budeme cenu snižovat. Teď potřebujeme dolary na modernizaci zdejších továren a ostatní techniky. Asi víte, že Němci tady neznají pozemské počítače, televizi a jiné vymoženosti. A protože nemáme ani dolar, jen tento lék, necháme si za něj zaplatit."

„Třicet tisíc dolarů za jedinou injekci, která zde stojí necelé dvě marky?" zbledl lékař. „To snad bude příliš drahé, nemyslíte? Přitom výrobní cena je jistě mnohem nižší. To by byla - přímo lichvářská cena!"

„Bude to drahé," přikývl jsem. „Ale uznejte sám, budeme ty peníze velice nutně potřebovat. Amerika snad ty peníze má - a ještě jí hodně ušet-

říme, neboť chceme jen polovinu toho, co beztak ročně proti AIDS vydává. Za léky proti AIDS budeme nakupovat pozemskou techniku.“

„I tak je to vyděračská cena.“

„Kromě toho musíme co nejdříve zaplatit Spojeným státům za pobyt Němců ve vašem internačním táboře, činilo to třicet tisíc dolarů na internovaného.“

„Pokud vím, to byla bezplatná pomoc.“

„Však taky za nic nestála. Většinu z těch peněz dostali zpátky vaši dodavatelé, kteří se nestyděli prodávat kilogram chleba i za deset dolarů. To také bylo vyděračské, přesto to zaplatíme. Přesněji, čtyřiašedesát tisíc dávek léku pošleme na úhradu amerického pobytu Němců a teprve další léky budeme prodávat. Ovšem - za uvedenou cenu.“

Doktor chvíli přemýšlel. Očividně ho můj záměr překvapil víc, než byl ochoten přiznat.

„Pak by tady ten kufřík měl cenu - šest miliónů dolarů!“

„Jistě. Přeji vám to.“

„Ale co když právě z léku v tom kufříku zjistíme složení a začneme jej vyrábět sami - a mnohem levněji?“ vyhrkl. „Co budete dělat, až to pak začneme nabízet - za dolar?“

Bylo mi dávno jasné, že doktor přijel do Nového Německa především aby získal küfferlin. Dalo se samozřejmě očekávat, že se jej Američané pokusí syntetizovat. Jenže se jim zatím syntéza nepodařila, ačkoliv se jim něco málo léku dostalo do rukou už v Americe. Díky znalostem od hlavonožců jsem věděl, že to nebude jednoduché, jak si asi představují. Proto jsem s úsměvem pokračoval:

„Můžete to zkoušet - ostatně brzy od nás dostanete další tisíce dávek tohoto léku. Ale obávám se, že ani potom jeho podstatu - neobjevíte.“

„Jak to můžete tvrdit? Pozemská chemie dnes dokáže pravé divy! Dokážeme syntetizovat jakoukoliv sloučeninu, na jakou si jen vzpomenete!“

„Snad byste to dokázali - kdyby nešlo o rostlinnou látku se složitostí molekul srovnatelnou s DNA.“

„A tohle vy vyrábíte za dvě marky - a je to tady v každé lékárně volně k dostání?“

„Ano. Látku poskytují rostliny küfferle, které rostou na této planetě. Předpokládám, že to už dávno víte a možná máte i nějaká semínka v kufříku. Nebudou vám nic platná. Všechny rostliny vám uhynou.“

„Myslíte? Věnovali bychom jim jistě mimořádnou péči.“

„Nedáte jim všechno. Potřebují totiž i maličkosti, jako padesát tisíc let šlechtěnou půdu, symbiotické bakterie v ní a jistou vlnovou délku světla. V bývalém Denverském táboře zůstalo po Němcích rozsáhlé pole rostlin

küfferle, měli jste dost materiálu ke zkoumání.“

„Neměli,“ zachmuřil se lékař. „Nějaký horlivý strážný to zapálil. Všechno shořelo jako sláma, nedalo se to uhasit.“

„Vaše škoda. Plody jsou velice hořlavé, vždyť se z nich tady lisuje máslo. Díky vandalovi jste přišli o jedinečnou možnost k výzkumu. Ale ani pak by to nebylo jednoduché. Jak říkám, všechny rostliny vám uhynou.“

„Takže budete mít i nadále - monopol?“

„Vypadá to tak. Já s ním dokonce najisto počítám.“

„A tvrdíte, že výzkum toho kufříku bude zbytečný?“

„To netvrdím. Možná přitom na ledacos přijdete. Jenom si nemyslím, že to dokážete syntetizovat chemicky. Proto mi ani nevadí, že si berete tento vzorek. Budiž vám přán.“

„To by ale podstatně měnilo situaci!“ chmuřil se.

„Proč myslíte?“

„Protože - my ten lék opravdu zoufale potřebujeme. Víte, kolik lidí jen ve Státech trpí AIDS? Což o to, Spojené státy jsou bohatá země, ale nezdá se vám, že tahleta příšerná cena odsoudí v rozvojových zemích miliony lidí k smrti?“

„Vím o tom,“ pokýval jsem hlavou. „Časem cenu snížíme až na ty dvě marky. Jenomže teď musíme splácet dluhy. Američané beztak vynakládají na AIDS obrovské peníze.“

„Vděčností zrovna neoplýváte. Vy nevíte, že zde zahynulo několik tisíc Američanů, byla tady zničena atomová letadlová loď Nimitz? Tolik byste nikdy nesplatili.“

„Splatili,“ pokýval jsem hlavou. „Museli bychom poněkud zvýšit cenu léku proti AIDS, ale splatili bychom všechno. To naštěstí nebude nutné. Požadovaly snad Spojené státy někdy za vojenskou pomoc finanční náhradu?“

„Zatím ne. Ale země, které americkou vojenskou pomoc kdy potřebovaly, byly za ni mnohem vděčnější.“

„Jistě. Většinou byly natolik zničené, že potřebovaly po vojenské pomoci ještě hospodářskou. A dostávaly ji. U nich byla vděčnost namístě. My máme s Američany horší zkušenosti. Ne tady. Tady nám Američané pomohli významně, ale například v Denverském táboře naprosto zbytečně zahynulo šedesát devět dospělých a osm dětí, nemluvňata nepočítám. Zabíjel je buďto elektrický proud v ohradě, kterou byl tábor celkem zbytečně obklopen, byli střílení strážnými, případně různými grázly, kteří měli do tábora volný přístup a byli si zcela jistí beztrestností. Byl to tábor, kde se za celou dobu americké lékařské pomoci nenarodilo ani jediné živé dítě - všechny se rodily mrtvé. Vypadalo to až jako genocida ve vyhlazovacích táborech. V

tomto světle se naše ceny pořád ještě jeví jako neskonalá vděčnost.“

Apelovat na mé city bylo marné, když jsem měl stále před očima poměry v Denverském táboře.

„Mluvíte teď jako zástupce zdejších domorodců, nebo jako Němec?“ vyjel si na mě dotčeně.

„Víte, já někdy ani nevím co jsem zač,“ vzdychl jsem si. „Němci mě tady považují za Čecha, Američané za Němce. Zdejší domorodci mi několikrát navrhovali, že ze mě udělají jednoho z nich. Asi jsem už od všeho trochu.“

„Jak by z vás mohli udělat jednoho z nich?“ zajímal se.

„Mám to od nich vlastně slíbeno pro případ, že by mě zde přece jen někdo zabil. Vzali by moje vzpomínky, vnesli je do jejich zárodku a až bych se narodil, byl bych jako oni - jen bych se musel učit chodit po chapadlech, ale to se prý každé jejich mládě naučí velice rychle.“

„Proboha! Tohle - to oni opravdu dokáží?“

„To je pro ně maličkost. Reinkarnace tohoto druhu je zde základem života jedince. Proto někteří z nich žijí více než pět - šest tisíc let. V jednom těle by to prý ani nešlo.“

„A oni by vás - přijali mezi sebe?“

„Dokonce mě k tomu už přemlouvali.“

„To je - strašné! To byste přece přestal být člověkem!“

„To právě nevím. Nejspíš ne. Myslím si, že jsem člověkem začal a jako člověk skončím. Ale něco z nich už mám. Málokdo z lidí dokáže vysílat holýma rukama blesky. Já ano.“

„Kdoví co jste tomu musel obětovat. Nezávidím vám to.“

„Neříkám, že byste mi měl závidět - to je ostatně velice ošklivá vlastnost a doufám, že jí netrpíte. Nicméně - doufám na oplátku, že tohle správně vyřídíte, až budete opět mluvit s presidentem Spojených států. Počítám s tím, že se s ním setkáte dříve než já.“

Mezitím přiletěl vrtulník a pozvolna klesal na střechu. Čím víc se přibližoval, tím víc jsme museli křičet.

„Vyřídím to naprosto přesně,“ slíbil. Podal mi ruku na rozloučenou, ale opatrně, jako by se bál, že mu ublížím. Pak nastoupil do kabiny.

Vrtulník US Navy roztočil rotor na plné obrátky a pomalu vzletěl do výšky. Bylo v něm několik vojáků - a jeden lékař s kufříkem léků v ceně šesti milionů dolarů.

Pak kolem vznášejícího se stroje proletělo modravé kolo. Jen se na okamžik mihlo.

Vrtulník zmizel - aby se objevil na dohled od italského pobřeží Středozemního moře...

*****

Doktor Isaac Stormer, též ministr zdravotnictví loutkové vlády, vybraný ostatními jako nejvíce postradatelný, doletěl v pořádku do Itálie a odtud do Spojených států. Navštívil na vlastní žádost presidenta a přednesl mu moje návrhy.

Doktor dostal jedinou vysílačku, schopnou předávat mezi oběma světy zprávy. Ne povely strojů pro vytváření propustí, pouze zvuky, asi tak jako radiotelefony.

Po dlouhých čtyřech dnech netrpělivého čekání mi doktor Stormer zavolal, ale místo oficiálního pozvání k jednání mi s politováním oznámil, že k dalšímu jednání se musí dostavit jiný vyjednavač. Nejvyšší soud USA, proti jehož rozsudku zde nebylo odvolání, rozhodl s definitivní platností, že jsem ve Spojených státech považován za zločince na útěku. Navíc po mně vyhlásil pátrání i Interpol, takže bych mohl být zatčen kdekoliv bych se na Zemi objevil. Dokonce i v Čechách.

Byla to pro mě pořádná ledová sprcha.

Požádal jsem doktora Stormera, aby si mimozemský vysílač ponechal u sebe, že mu případně zavolám naše stanovisko. Pak jsem vypnul vysílačku - a uvažoval.

Nežádoucí osoba - budiž. Ale zločinec? To bylo přehnané. Nebyl jsem si vědom žádné viny, zejména abych na Zemi někoho ohrozil. Nicméně - nesměl jsem se vrátit. Neměl jsem se komu svěřit. Uaxio mě z hlavonožců chápala nejvíc, ale jistě by podotkla, že to je čistě lidský problém. Němci, se kterými jsem se kamarádil, by mi těžko poradili a Američané museli respektovat rozhodnutí Nejvyššího soudu. Členové loutkové vlády na mě ke všemu byli nabroušení, že jsem je v podstatě odstavil na vedlejší kolej.

Koho tedy vyslat vyjednávat?

Němce, kteří jsou ve Státech podle precedentu z Denveru považováni za nedůvěryhodné osoby? Těžko. Použít jako nějaké prostředníky zástupce loutkové vlády? Ti by to možná přijali ochotně a rádi, ale nedalo se věřit, že by zastupovali zájmy zdejších Němců. Hlavonožce? Právem by odmítli.

Co teď? Babo raď!

Nakonec jsem pohodil hlavou a rozhodl se vzdorovat. Tady v Novém Německu na mě Spojené státy nemohou. Dokončím to zde třeba i bez nich, řekl jsem si.

*****

Drážďany

Existence posledních tří odbojných měst vyvolávala sice nepříliš silný, zato trvalý zdroj napětí.

Zpočátku to nikomu nevadilo, naopak. Berlín dlouho nebyl na příliv nových obyvatel připraven, ačkoliv se zde na mnoha místech intenzívně stavělo. Jakmile ale byly dokončeny první byty, začaly mezi Berlínem a ostatními městy bývalé Čtvrté Říše jezdily oběma směry konvoje nákladních automobilů. Lidé se stěhovali s veškerým movitým majetkem. Z bezhlavého útěku do Ameriky téměř s holýma rukama se stalo běžné stěhování. Přednost měly rodiny s dětmi, za nimi se postupně do nových domů stěhovali i ostatní.

Tři relativně silné vojenské posádky vázaly odpovídající síly také na naší straně. Konvoje musely doprovázet obrněné vozy s protiletadlovými tanky a shora hlídkovaly helikoptéry US Navy. Americký velitel základny Norimberk major Jonathan Redriver, původně vyslaný jen na dohlížení, se stal vrchním velitelem Američanů na Q-Zemi, ale ochotně se podřizoval mým požadavkům. Nechtěl jsem po něm ostatně nic nemožného. Možná by mi mohl vyčítat zmizení Enterprise, ale k tomu se hlásili sami hlavonožci.

Ponechali jsme obyvatelům tři měsíce na rozmyšlenou, ale termín stěhování se rychle blížil. Rádio Berlín vysílalo den co den informace pro všechny obyvatele Nového Německa, jenže se zdálo, že nás ve zmíněných městech nikdo neposlouchá.

Během druhé světové války byly radiopřijímače na územích obsazených Německem úředně vykuchány a tak zbaveny vlnových rozsahů, na kterých vysílaly nepřátelské stanice. Kromě toho platil za pouhé poslouchání těchto stanic trest smrti. Kdyby tento způsob uplatňovali vojáci i zde, bylo by naše rádiové vysílání pochopitelně k ničemu.

Uvažoval jsem již o vyslání několika agentů dobrovolníků na území odbojných měst, aby přímo na místě zjistili náladu obyvatel. Mluvil jsem o tom s generálem Schmidkem, ale on mi to rozmlouval jako příliš riskantní.

„Nakonec budeme muset všechny tak jako tak odstěhovat do Berlína," namítal jsem. „Pokud agenti zjistí příčinu jejich nesmyslného odporu, něco proti tomu uděláme. Jinak riskujeme mnohem větší ztráty při eventuální vojenské akci. Rozhodně nepočítám, že bychom je tam nechali. Hlavonožci dodržují svá příměří zatím přímo vzorně, ale po vypršení lhůty nebudou k opozdilcům milosrdní. V těch městech je sto tisíc lidí!"

„Ještě víc," opravil mě trochu puntičkářsky generál Schmidke. „Já to vím velmi dobře. Domnívám se, že překvapivá akce, která vyřadí kasárna

jako v Berlíně, musí zaúčinkovat. Jde o to, kdy vyrazíme.“

„Měli bychom zkusit i jiné přesvědčovací akce,“ naléhal jsem. „Třeba letáky. Natiskněte je a Američané je rozsypou nad městy z vrtulníků.“

Generál Schmidke jen pokrčil rameny, ale druhého dne mi předával balíky čerstvě vytištěných letáků. Obsahovaly výzvu obyvatelům odbojných měst, aby nekladli zbytečný odpor.

„Hitler je mrtev a Čtvrtá Říše zanikla. Dostali jsme už opravdu poslední možnost - zachránit se v oblasti Berlína.“

„Výborně, generále,“ nešetřil jsem chválou.

„Ale vy jste slíbil, že je tam s Američany dopravíte,“ připomněl mi generál. „Upozorňuji vás jenom na naše flaky.“

„Jistě, to nechte na mně,“ ujistil jsem ho.

*****

Přivolal jsem si rádiem vrtulník s Johnnym a Michaelem. Čekali na základně v Norimberku, přiletěli ve čtvrt hodince. Během té doby jsem si oblékl civilní oblek a jen žlutý šátek označoval mou příslušnost. Němci nám pomáhali naložit balíky letáků a dva nejhorlivější se uvolili pomáhat nám při jejich rozhazování.

Vzlétli jsme nad Berlín. Vypadal teď odlišně než dříve. Kolem celého města se táhl prstenec vysokých bílých budov, další a další jeřáby prozrazovaly, kde se ještě staví. Také centrum města bylo trochu změněné. Namísto Reichstagu se zde začínala zvedat budova nového divadla, na jejímž projektu si smlsla parta nadšených architektů.

Zamířili jsme nejkratším směrem nad Drážďany. První část cesty jsme letěli bezstarostně, ale v závěru jsme zpomalili. Museli jsme počítat i s protiletadlovými děly, která by nás mohla ohrožovat.

Přeletěli jsme bez incidentu ochrannou zeď drážďanské enklávy a nízko nad zemí přilétali k městu.

„Počkejte - sneste se ještě níž,“ požádal jsem Johnnyho.

Pod námi bylo rozsáhlé pole chlebovníků. Tyto rostliny se vzdáleně podobaly kukuřici nebo orobincům. Na stvolech se ve výšce dospělého muže houpaly plody podobné melounům. Byly však lehčí, jejich dužina byla suchá a plná malých vzdušných komůrek. Bylo možné je rovnou nakrájet na krajíce a namazat máslem. Chutnaly sice trochu nakysle, ale jinak byly výživné a oblíbené. Otevřel jsem dveře vrtulníku.

„Rozházejte letáky beze mne,“ řekl jsem jim. „Půjdu se sám podívat, co se v městě děje.“

„Neblázni, Oto!“ vykřikl Michael, ale pozdě. Seskočil jsem mezi

rostliny.

„Leťte dál - já si vás zavolám. Radiotelefon mám u sebe, až skončíte letákovou akci, buďte na příjmu. Leťte už, ať na mě zbytečně neupozorňujete!“

Vrtulník se tedy opět rozletěl nízko nad polem a brzy mi zmizel s očí. K vnějšímu dopravnímu okruhu, či spíše k valu, doplňujícímu obranné možnosti města, jsem měl necelých pět kilometrů. Byla by to hodinka chůze, ale nesměl jsem padnout předčasně do rukou hlídkám.

Odřízl jsem z menšího plodu jen patku. Chutnala výborně i bez másla. Postupoval jsem chlebovým polem a poslouchal všechny zvuky. Na Q-Zemi nebyli ptáci, ale kolem mě bzučel hmyz a dole při zemi se míhaly nezřetelné stíny. Nejspíš to byli ježci, malá hmyzožravá zvířátka. Měla jméno odvozené od pozemských ježků, ale bodlinky jiného druhu. Nosila zelený krunýřek, tvarově podobný krunýřům pozemských pásovců, jenže pokrytý ostny. Dovedla se rychle stočit do klubíčka a potom se nejvíce ze všeho podobala nedozrálým kaštanům, velkým asi jako menší melounek. Ježci se zemědělcům rozhodně vypláceli. Zkonzumovali všechen hmyz na který dosáhli svým bezmála metr dlouhým jazýčkem. Zemědělci je oceňovali. Sklizňové kombajny se ježkům pečlivě vyhýbaly, ačkoliv to bývalo málokdy nutné, protože tato zvířátka před rámusem včas prchala.

Chlebovníkové pole skončilo, ale stranou bylo ještě pole hitlernafty, které sahalo skoro až k náspu. Tyto keříky byly nižší a přímo osypané modrými plody podobnými rajčatům. Tyto bobule byly plné olejnaté hořlavé kapaliny, která se musela opatrně vylisovat a destilací se z ní potom získával benzín, mazadla, ale i palivo do kotlů elektráren. Pole hitlernafty nesměla být příliš velká, protože by snadno vzplanula. Musel jsem mezi keříky postupovat obzvlášť opatrně. Kdyby některá hlídka po mně vystřelila nebo po mně hodila granát, nemusela by se ani strefit a uhořel bych. Ale na druhé straně - právě tady mě nemuseli očekávat.

Doplazil jsem se k uzavírajícímu políčku melounů. Byly vždy sázeny kolem polí hitlernafty, neboť jejich stonky byly plné vody a oheň se jimi nešířil. Melouny poskytovaly plody skutečně podobné melounům, jenomže podlouhlého tvaru.

Opatrně jsem se rozhlédl a když jsem nezpozoroval žádný pohyb, přeběhl jsem rychle silnici. Bylo to dobré, na druhé straně žádné hlídky nebyly. Sehnutě jsem doběhl až k blízkým kůlnám a mezerou mezi nimi jsem se dostal na ulici.

Tady jsem se už přestal skrývat. Od této chvíle jsem byl panem Osmačtyřicet, bytem ve Schillerově ulici.

Zamířil jsem klidně směrem ke středu města.

*****

Jakmile jsem přešel několik křižovatek, mohl jsem se bez nejmenšího stínu podezření vmísit do prvního hloučků Němců, spěchajících stejným směrem jako já.

Z útržků řeči jsem se dozvěděl, že nepřátelské letadlo shazovalo štvavé letáky, ale vojenský velitel major Patnáctý vydal přísný rozkaz: „Nečíst, posbírat, odevzdat!“

Všichni spěchali jeho příkaz splnit, ovšem každý přitom doufal, že se mu podaří něco si přečíst.

Šel jsem s nimi, ale blízko středu města jsem se oddělil od této skupinky a zamířil jinam. Chtěl jsem se dozvědět víc a zamířil jsem do některé kavárny v centru města.

Peněz jsem měl dost - doufal jsem, že pořád platí a že si město nevydalo vlastní měnu. Pro jistotu jsem se zastavil nejprve v menší cukrárničce, kde jsem si koupil koláč. Když prodavač přijal bankovku a vrátil mi na ni, byl jsem si opět o něco jistější.

Na rohu byl vylepen velký plakát s heslem Achtung! Byly na něm směrnice velitele Wehrmachtu Dresden s pokyny, jak se zachovat v případě útoku „zrádcovské kliky, která zaprodala Vůdce Americko-českým plutokratům“.

Obyvatelé měli klást odpor do posledního muže a náboje. Civilnímu obyvatelstvu byly rozdány samopaly a pancéřové pěsti a všichni muži, včetně chlapců Hitlerjugend, byli dáni pod velení důstojníků Wehrmachtu.

Po celém městě byl vydán zákaz přijímat rozhlas. Všechny radiopřijímače bylo nařízeno odevzdat do osmačtyřiceti hodin proti potvrzení v kasárnách. Správně jsem odhadl, proto nás nikdo neposlouchal.

Kromě toho se měl každý včas informovat o hesle, platném pro každý den. Hesla se měla vyhlašovat ústně v obchodech. Prodavači měli povinnost oznamovat heslo pouze lidem, které dobře znali.

Plakát byl obsáhlý a jeho čtení mi trvalo dlouho. Zvlášť když jsem při čtení jednotlivých bodů přemýšlel, co pro nás budou znamenat.

Některé body byly jasné a srozumitelné. Ale některé mi už tak jasné nepřipadaly. Co mohlo znamenat nařízení, kterým se pod trestem smrti zakazoval přístup do severní čtvrti, do které byly vydány zvláštní průkazy a hesla? V severní čtvrti přece neměly být žádné zvláštní vojenské objekty, továrny či jiné důležité budovy. Měl jsem plánek Drážďan, podle něj tam stála jedna nemocnice a dva Domy Německých Matek. Matky však byly právě tímto rozkazem velitele vystěhovány a ubytovány ve školách poblíž

centra. Znamenalo to, že tam nejspíš bude něco důležitého. Něco, o čem nevěděl ani generál Schmidke, ani ostatní vojenští velitelé.

„Co je na tom plakátu zajímavého?“ ozvalo se v té chvíli za mnou.

Ohlédl jsem se. Pomalu se ke mně blížil německý policajt v typické šedomodré uniformě.

„Na něco jsem zapomněl,“ odtušil jsem. „Jenom si nemohu vzpomenout, co to bylo.“

„Nejspíš jste zapomněl dnešní heslo, že?“

„To by mě nebolelo,“ odtušil jsem. „Bylo to něco jiného, ale nevzpomenu si co.“

„Ale mě zajímá to heslo,“ ušklíbl se policista.

„Jistě. Máte přikázáno kontrolovat je,“ souhlasil jsem. „Musíte přece plnit svou povinnost.“

„Tak jak znělo?“ pobízel mě.

„Blitz,“ odtušil jsem, co mě právě napadlo. Netušil, že to bude poslední slovo, které ode mě uslyší. Byl jsem otočen přímo k němu a on ani nedržel v ruce zbraň - neměl by prostě šanci mě zatknout, až ho to napadne. Věděl jsem ovšem, že to bude mít tak jako tak nežádoucí následky. Ulice byla široko daleko plná lidí a útok na policistu nezůstane nezpozorován. Hned budu mít na krku celou smečku bdělých německých občanů.

„Máte štěstí,“ zahrozil mi policista rukou - a k mému překvapení se otočil a odcházel.

Náhodně uhodnout heslo dnešního dne bylo ovšem terno. Ale pomohlo mi, to se nedalo oddiskutovat. Zamířil jsem na sever. Počítal jsem, že mě nejbližší hlídka zastaví a vrátí, jakmile se přiblížím k hranici zakázané zóny. Do toho místa jsem měl platné heslo a nebyl jsem nijak podezřelý.

Procházel jsem ulicemi, kudy spěchaly skupinky lidí bez viditelného cíle sem i tam - alespoň se mi to tak zdálo. Kráčel jsem spolu s nimi a nepřipadal jsem si jako cizinec. Jednotlivci i skupinky Němců však postupně odbočovali do postranních uliček a se mnou jich šlo méně a méně.

Očekával jsem, že zakázaná zóna bude viditelně označena, například závorou. Nic takového tu však nebylo. Znenadání ke mně prostě zamířili tři vojáci s namířenými automaty.

„Stát! Ruce vzhůru!“

Poslechl jsem je. Došli až ke mně, zbraně stále namířené kamsi na můj žaludek. Už jsem rozvažoval, že je skosím svými blesky, ale stále jsem to oddaloval. Nebylo to neopatrné ve chvíli, kdy na mě mířili? Možná, ale quro nemělo naštěstí nic společného s elektřinou. Člověk zasažený elektřinou může ještě v křeči stisknout spoušť. Blesk quro naopak znamenal téměř naprostou bezvládnost. Smrt v obou případech nastávala zástavou srdce, ale

zatímco u elektřiny k tomu došlo pomocí křečí, u qura se srdce prostě zastavilo a už se nerozběhlo. Dokonce bych odhadoval, že včas použitý elektrický šok mohl zasažené vzpamatovat.

„Heslo!“ chtěl vědět první voják, hodností schutzman.

„Blitz,“ řekl jsem klidně.

„To je heslo pro město. Tady platí jiné. Jaké?“

„Tady už je zakázaná zóna?“ podivil jsem se.

„Jistě,“ ušklíbl se schutzman.

„Vidíte - tak potom jdu špatným směrem,“ odtušil jsem.

„Je nám líto, ale my musíme každého podezřelého předvést na velitelství,“ oznamoval mi voják. „Nastavte ruce!“

Zručně mi nasadil želízka. Byl tak rychlý, že jsem ani nestačil reagovat.

„Ach jo, to zas budou problémy,“ povzdychl jsem si.

„To tedy budou,“ souhlasil druhý zamračeně. „Mně se také nezamlouvá střílet Němce. Měli by tam natáhnout aspoň nějaký provaz, nebo něco takového.“

Musel jsem kráčet před nimi. Bylo to pro mě nevýhodné, protože na mě mířili zezadu, ale vedli mě na velitelství. Do té doby jsem měl v podstatě klid.

„A jak má člověk poznat, kde začíná zóna?“ zajímalo mě.

„Příslušné ulice byly přece jasně vyjmenovány na všech plakátech. Jakmile překročíte kteroukoliv z nich, propadnete trestu smrti. Vy to nevíte?“

„Ano, to jsem četl,“ přikývl jsem. „Jenom jsem nečekal, že to nebude vůbec označené.“

„Kam jste šel?“ vyštěkl třetí Němec. Měl hluboký hlas, takže byl podle něj ze všech tří nejsnáze odlišitelný.

„Za kamarádem,“ řekl jsem.

„Kde bydlí?“

„V ulici Von Brauna,“ odtušil jsem. Byla to jedna z ulic které jsem míjel a jejíž jméno mi utkvělo v paměti.

„Ta je ale o pět bloků odtud,“ oznámil mi.

„Musel jsem ji minout,“ vzdychl jsem si. „To se stává.“

„Dnes takový omyl může stát člověka kulku.“

„Myslíte?“ opáčil jsem.

„No jistě, nebudete první, koho budeme střílet. Dnes už jsme chytili dva, budete třetí.“

Měl bych se teď nejspíš složit hrůzou. Možná to vypadalo nepřirozeně, že kráčím tak klidně na vlastní popravu, ale nechtěl jsem přehnaně

šaškovat. Naštěstí velitelství nemohlo být daleko. Tam se všechno nejspíš otočí.

Voják za mnou zapískal na píšťalku.

Z šedivé oprýskané budovy vyšel důstojník Wehrmachtu.

„Chytili jsme ho v zakázané zóně," meldoval mu rychle voják. „Heslo dne zná, ale naše ne."

„Tak jako vždycky," mávl rukou důstojník. „Zapsat číslo, svléknout kabát, postavit ke zdi."

„Kolik už jste dal zastřelit Němců, sturmbannführere?" zeptal jsem se ho. „Jak to, že zóna není viditelně označena? Kdo se z toho bude zodpovídat?"

„Mlčet!" vykřikl důstojník. „Jednám podle rozkazu!"

„Takový rozkaz bych chtěl vidět!"

„Na to nemáte právo!"

„Právo? Vy tady mluvíte o právu?"

„Tady nemá nikdo žádná práva."

„Ani právo na život?"

„To nejméně ze všeho."

„Dobrá - souhlasím s vámi. Pak to právo nemáte ani vy."

Dozvěděl jsem se dost na to, abych mohl jednat. Moje hra skončila. Měl jsem na rukou želízka, ale blesky neovlivnily. Důstojník i jeho podřízení bez hlesu padli na dláždění.

Beze spěchu jsem pak zamířil přímo k budově, odkud před malou chvílí vyšel důstojník stráže. Nikdo zřejmě nesledoval co se děje na ulici. V zasklené vrátnici seděl esesman před jídelní miskou. Jak padal, misku strhl na sebe. Rychle jsem šel dál po chodbě. Vpravo byl za dveřmi slyšet jakýsi hluk. Byla to strážnice. Spálil jsem strážné blesky a vrátil se na chodbu. Teď už se z celé budovy neozývalo nic. Hledal jsem, čím bych mohl odemknout želízka, ale nic jsem nenašel. Nikdo u sebe neměl klíčky ani nic jiného.

Vyšel jsem zadním východem na dvorek mezi domy. U zdi tu byly naskládané matrace, hlína před nimi zakrvácená. To bylo jistě zdejší popraviště, o kterém všichni mluvili. Brzy se mi dostalo potvrzení - ale v poněkud hrůzné podobě. Stranou v kůlně leželo přes sebe několik zastřelených mužů. Většinou civilisté, ale byl tu i jeden voják v uniformě. Měli opravdu nelidský systém - stačilo překročit nijak neoznačenou ulici a člověk se rozloučil se světem.

Vracel jsem se do budovy, když jsem náhle učinil objev, který opravdu stál za to.

Napadlo mě totiž vyslat blesky do želízek. Nemělo to mít smysl, blesky nemohly vyvinout tolik energie, aby uškodily oceli. Představil jsem si

jen, jak vysílám blesky - a náhle jsem pocítil něco velice zajímavého.

Ocelová pouta začala měknout.

Přestal jsem - a ocel opět ztuhla. Opět jsem vysílal své blesky jen z jedné ruky do druhé - a natáhl ocelové náramky, jako kdyby byly z těsta. Ne, nebyly roztavené. Neustále měly stejnou teplotu - teplotu mých rukou. Prostě jen tak změkly. Vzpomněl jsem si, že podobně se chovají i změkčovače skály. Působily na rezonančním principu, jak jsem pochopil. Že by mělo quro podobné vlastnosti? Buď jak buď, získal jsem hned několik výhod. Předně jsem se zbavil pout, ale současně jsem získal moc nad jakýmikoliv zámky. Stačilo je změkčit.

Později jsem poznal, že změkčení neúčinkuje jen na kovy, ale i na jiné materiály, což ovšem v této chvíli nemělo tak rozhodující význam.

Chvilku jsem to zkoušel. Přišel jsem ovšem brzy na první nevýhodu. Vyčerpávalo to víc než jednoduché blesky. Ještě že jsem na tohle pamatoval včas. Měl jsem plné kapsy osvědčené čokolády, stačilo strhnout obal.

Vyšel jsem opět na ulici a kráčel jsem dál. Blížil jsem se k jediným dvěma továrnám, které tu stály. Pokud tu bylo něco tajného, muselo to být právě zde, ačkoliv oficiálně se v jedné továrně vyráběl dřevěný nábytek a v druhé součástky do automobilů.

Zvolil jsem si strojírenský podnik a pokusil se vniknout nějak dovnitř. Brána byla zamčená. Opatrně jsem změkčil její zámek a pootevřel ji. Za vraty byla vrátnice, plná vojáků. To bylo znamení, že jsem se nemýlil a že tu něco důležitého bude. Vojáci si naštěstí nevšimli otevíraných vrat - a snad jen pár si jich uvědomilo, že se něco neobvyklého děje.

Zavřel jsem vrata, uchopil trubky na jejich okrajích, oběma rukama je začal tlačit k sobě a pomohl si opět blesky. Obě křídla vrat se spojila, jako kdybych je svařil.

Zatím mi všechno vycházelo lépe než jsem čekal. Nevznikl žádný poplach a nikdo zřejmě netušil, že se něco děje. Vydal jsem se napříč továrním dvorem k vysoké hale. Nikde tu nebyl nikdo - až jsem se divil, jak málo jsou střežené objekty, ke kterým se nikdo nesmí přiblížit pod trestem smrti.

Bez překážek jsem došel až k obrovské hale. Ale teprve když jsem nahlédl nevelkým oknem dovnitř, pochopil jsem, že jsem se tentokrát s tím střežením zmýlil.

Hala byla neskutečně plná vojáků.

Většina jich postávala u zdí, zbraně v rukou. Hlídačů tu bylo na jednoho nepřátelského agenta, za kterého by mě jistě právem považovali, příliš mnoho. Ale současně jsem spatřil, co to tu bylo tak tajného.

Na šikmé rampě uprostřed haly tu spočíval dlouhý doutník s poměrně krátkými křídly. Vzadu na něm bylo několik běžných tryskových motorů,

ale přední, zřetelně oddělitelná část, se nezaměnitelně podobala - raketě.

Raketě s nepatrnou, avšak zřetelnou - pilotní kabinou. Takže to byl raketoplán s posádkou. Ovšem s posádkou, která nikdy nikde nepřistane.

Ano, tady byla tajná zbraň odplaty, Vergeltungswaffe-5. Nemohlo mě zmást, že mířila očividně stranou k moři. Směr si zvolí až po startu. Tryskové motory ji vynesou do výšky, pak se první stupeň oddělí a druhý bude mít volnost zasáhnout na tomto světě kterékoliv místo. Protirakety Patriot zmizely s atomovou letadlovou lodí Enterprise, ale kdyby byly někde připravené, tohle monstrum by se jim mohlo vysmát.

Jediným pohledem vzhůru jsem se přesvědčil, že střecha haly má kolečka a dá se snadno odsunout, aby nepřekážela při startu. Proč o tomhle nevěděl generál Schmidke? Co bylo tak výjimečného na Drážďanech, že tu byla tato tajná odpalovací rampa?

V tichosti jsem se odklidil stranou. U tovární zdi stála nevelká kůlna se znakem, varujícím před nebezpečím výbuchu. Byla zamčená, takže uvnitř nejspíš nikdo nemyl. Pomocí qura jsem ukroutil zámek, potichu si otevřel a opět tak tiše jsem za sebou dveře zavřel. V kůlně stálo několik vyrovnaných řad acetylénových a kyslíkových bomb pro sváření. Měl jsem aspoň chvilku klidu. Vytáhl jsem radiotelefon a pokusil se navázat spojení s Johnnym a Michaelem.

Odpověděli mi skoro okamžitě. Zeptal jsem se jich, kde právě jsou a oddychl jsem si, když mi oznámili, že stojí na letišti základny v Norimberku.

Požádal jsem Michaela, aby doběhl pro velitele základny majora Jonathana Redrivera a přivlekl ho do vrtulníku. Kladl jsem mu na srdce, aby si nezapomněli vzít mapu Drážďan a aby někdo jiný mezitím zavolal do Berlína generálu Schmidkemu, ať okamžitě vyhlásí poplach armádě.

„Hoďte sebou, hoši, tady jde o moc životů," končil jsem. „Němci se chystají odpálit atomovou střelu!"

Okénkem jsem opatrně pozoroval tovární dvůr. Jakmile do vyvražděné vrátnice někdo vstoupí, vznikne poplach. Zatím se však na továrním dvoře nikdo neukazoval a minuty ubíhaly. Na jednom svářecím vozíku ležely montérky. Napadlo mě vyměnit je za svůj civilní oblek. Budu méně nápadný a mohl bych se odvážit až do haly. Rychle jsem přes svoje šaty oblékl ty umaštěné hadry a opět vyhlédl na tichý tovární dvůr. Žlutý šátek jsem si vstrčil do kapsy. Uvážu si jej až nakonec.

Konečně se ozval radiotelefon. Major Redriver doběhl do vrtulníku a tázal se, co mám tak důležitého.

„Němci se chystají zničit něco velkého," hlásil jsem mu. „Může to být Hamburk s Američany, Norimberk, ale i Berlín."

„Vyhlásím pohotovost stíhaček," přikývl major.

„Nedělejte to," nesouhlasil jsem. „Bylo by to zbytečné. Objevil jsem tajnou rampu, kde připravují ke startu atomovou střelu. Tu nesestřelíte."

„Kde to je? Pošlu tam bombardéry."

„A vezme to s sebou celé Drážďany."

„Lepší Drážďany, než Berlín."

„Mám lepší návrh," zastavil jsem jeho argumenty. „Během následující hodiny se nic nestane. Domluvte se s generálem Schmidkem a zaútočte na Drážďany. Máte tam plán města?"

Přisvědčil.

„Můžete postupovat standardně jako už několikrát. Zničte letiště, zablokujte východy z kasáren Wehrmachtu a pomozte vojákům generála Schmidkeho obsadit město. Tentokrát se akce bude od ostatních odlišovat. Potřebuji několik helikoptér na severním okraji Drážďan. Najděte si na plánu továrnu firmy Bluthans. Máte ji?"

„Na severním okraji města?"

„Ano. Jsou tu jen dvě, východnější je ta pravá."

„Máme ji srovnat se zemí?"

„Proboha, ne! Naopak! Budete ji chránit, aby se s ní nic nestalo, rozumíte? Pošlete na její ochranu čtyři vrtulníky. Generálu Schmidkemu doporučte, aby na její obsazení vyčlenil nejméně dva pluky pěchoty. Rozhodně je nutné zabránit tomu, aby explodovala atomová střela uprostřed haly. Pamatujte si, jsem uvnitř a budu ji hlídat. Můžete ponechat naživu všechny vojáky, kteří budou hledat záchranu v útěku z haly. Naopak musíte zabránit, aby se kdokoli k hale přiblížil, zejména ji braňte před tanky a kanóny. Opakuji, jestliže atomová raketa exploduje, zahynou všichni obyvatelé Drážďan i lidé široko daleko kolem. Včetně našich."

„Rozumím. Bůh s vámi."

„Nechte mi ještě naposledy Johnnyho a Michaela. Budu si je navádět sám. Ať mají zavěšené protitankové střely."

„Stane se. Vypadá to na pěknou melu."

„To tedy ano," ušklíbl jsem se. „Majore, neztrácejte čas a spojte se ihned s Berlínem. Ať naloží všechno co mohou na tanky a obrněnce a vyrazí."

Major Redriver opustil vrtulník a já jsem se pak chvíli dohadoval s Johnnym. Řekl mi, že mají na závěsech i několik protiletadlových raket, ale většinu protitankových. Jakmile doběhl Michael, mohli vzletět.

„Kluci, leťte napřed a obleťte Drážďany ze severu. Pozor na protiletadlové flaky. Když nějaký spatříte, máte svolení zahájit palbu předčasně, ale pak vyhlaste rádiem poplach pro ostatní, ať nedojde k nemilému překvapení."

Skončil jsem a pohlédl na tovární dvůr. Byl tu klid, což bylo jen dobré. Opatrně jsem vyšel z kůlny a zamířil k hale, ale ne k hlavnímu vchodu s velkými rozkládacími vraty. Moji pozornost upoutal menší boční vchod zhruba uprostřed délky haly. Byl otevřený a trousili se jím vojáci i montéři. Proti tomuto vchodu byla menší, nízká budova. Z jejího komína se kouřilo, což v tomto horku neznamenalo potřebu vytápění, ale vaření. Mohla tam být kantýna? Pokud ano, bylo by to pro mě velice výhodné.

Přesto jsem se uklidil stranou, aby mě na dvoře nikdo nespatřil. Ke kantýně jsem nemohl přímo. Viděl jsem drátěný plot, přes který bych se nedostal bez nežádoucí pozornosti. Obešel jsem barák a přiblížil se z druhé strany. Zaujaly mě typické budky záchodů. Ano, tady by bylo nejlepší začít.

Přes drátěný plot jsem se dostal snadno. Nepřelézal jsem jej, prostě jsem přetrhl několik změkčených drátů a prolezl dírou jako kluk, když jde na hrušky. Obešel jsem první budku a rychle do ní vběhl. Chvíli jsem malým okénkem ve dveřích pozoroval úsek mezi halou a kantýnou, ale zřejmě si mě nikdo nevšiml. Pak teprve jsem otevřel dveře a vyšel jsem jakoby nic směrem k hale.

„Neslyšíš? Pomoz mi!“ obrátil se na mě jeden montér.

Nesl bednu jakýchsi součástek, ale zakopl a součástky se mu vysypaly. Přiskočil jsem k němu a pomáhal mu. Netušil, že každou z těch součástek nepatrně stisknu a zdeformuji. Potom jsem mu pomohl bednu hodit na rameno a ještě jsem mu razil cestu do haly.

Hned na kraji jsem se chtěl rozhlédnout, ale nezastavil jsem se a bez zastavení následoval montéra. Připadal jsem si jako zajíček na honu. Několik řad střelců jako kdyby mířilo jen na mě. Klid, říkal jsem si. Nikomu nejsem nápadný. Jsem oblečený jako stovka jiných německých montérů.

Teprve skoro uprostřed haly jsem se odvážil vzhlédnout vzhůru. Nemýlil jsem se. Střecha haly byla na kolečkách, ale ještě ji neodkrývají, ještě je čas.

Zvedl jsem ze země brašnu, ke které se nikdo nehlásil. S brašnou na rameni jsem obešel raketoplán. Z druhé strany stál opřený vysoký žebřík k otevřené kabině. Tudy bude muset některý z dalších kamikaze nastoupit. Stačilo by mi pohlídat tento žebřík? Uvidíme.

Zpozoroval jsem, jak několik mužů drží jakési lano. Mám se k nim přidat? Bude-li to vypadat, že k nim patřím, budu mít skvělé místo k pozorování. Dlouho jsem neváhal, brašnu položil na zem a připojil se k těm, co drželi lano.

Rozhlížel jsem se kolem sebe a vyhlížel vhodnější úkryt. Tady jsem měl přehled, ale nebylo to na dlouhou dobu. Čas od času jsem mrkl na hodinky. Uplynula skoro hodina od mého rozhovoru s majorem Redriverem a

nic se nedělo. V hale byl hluk. Dvě autocisterny právě přečerpávaly palivo do nádrží raketoplánu. Pak odpojily hadice a za řevu motorů odjely na konec haly k rozkládacím vratům. Stálo jich tam více, zřejmě nevyjížděly ven, aby nebyly spatřeny.

Náhle se zvenku ozvalo několik vzdálených výbuchů. Nikdo si jich kromě mě nevšímal, ale brzy do haly vběhl důstojník SS a pronikavě zapískal na píšťalku.

„Nálet! Všichni do krytu!“ křičel.

První se zvedli montéři a spořádaně s německou kázní se hrnuli k šedivé pevnůstce, které jsem si nevšiml. Stála na opačném konci haly, vchod měla z opačné strany.

Místo abych se odebral do krytu, v nestřeženém okamžiku jsem skočil do velké dřevěné bedny. Byla vysoká jako dospělý člověk a neměla víko, byl však z ní nádherný výhled. Nejenom na raketoplán a zejména na žebřík, po kterém měl nahoru do své kabiny vystoupit pilot, ale i po hale, jejíž část se teď odrážela v naleštěném povrchu raketoplánu. Pochopitelně jsem musel počítat s tím, že mě naopak bude vidět v bedně, aniž by bylo nezbytné k bedně přistoupit, ale odražený obraz byl naštěstí trochu zkreslený.

Také motory aut zmlkly. Kromě dupání okovaných bot bylo teď slyšet jen několik dalších vzdálených výbuchů.

Náhle jsem uslyšel kovové hučení.

Rozložitá kovová střecha se začala odsouvat a odkrývat vnitřek haly - ale současně přestala překážet raketoplánu ve startu. Přitiskl jsem pevně radiotelefon k uchu a opatrně jej zapnul.

„Visíme míli od haly, co jsi nám popisoval,“ ohlásil mi Johnny, jakmile jsem se ho zeptal na jejich polohu. „Něco se tam ale děje. Ta hala se otevírá.“

Spatřil jsem náhle, jak se žebřík v rytmu chvěje a brzy jsem uviděl muže v letecké kombinéze či spíše ve skafandru s nasazenou přílbou, jak po něm rychle vystupuje vzhůru.

Nemohl jsem déle čekat.

„Hoši, nalétněte od západu a trochu to uvnitř pokropte kulomety, ale pozor, abyste se nestrefili do raketoplánu. Je plný paliva a nesmí se mu nic stát.“

„Kde jsi?“

„Přímo pod raketoplánem. Berte to popořádku kolem zdí, je tam příliš mnoho vojáků. Já znemožním start, ale buďte mi pohotově k pomoci.“

Muž ve skafandru se mezitím vyšplhal na vršek žebříku. Chybělo mu pár příček žebříku, když tu náhle rozhodil ruce a zřítil se z deseti metrů na betonovou podlahu haly.

Modravého blesku si všimli všichni, kdo pilota na jeho cestě sledovali. Polovina vojáků byla už v úkrytu, ale druhá polovina se teď hnala k mé bedně, kde jsem se na dně skrčil a nehýbal se. Odrazem od naleštěného raketoplánu jsem viděl, jak se nedaleko od bedny všichni nerozhodně zastavili. Ještě mě nerozpoznali a byli proto překvapení, že v místech, odkud vyletěl smrtící blesk, nikdo není.

Byl jsem ovšem připraven použít blesky, jakmile mě přece objeví. Šlo o okamžiky. Kde vězí Johnny a Michael?

Důstojníci na vojáky řvali zlostné povely, vojáci běhali sem a tam, ale zatím nikoho nenapadlo, že ten modrý hadr na dně bedny může být to, co hledají.

Náhle se ozvalo pleskání rotoru a svist turbín.

Otevřenou střechou nahlédla do haly helikoptéra US Navy a její rotační kulomety začaly štěkat a chrlit zkázu. Než se vojáci vzpamatovali z překvapení, ležela jich většina v krvi a ostatní hledali záchranu kde se dalo.

Někteří dokonce přišli na stejný nápad jako já. Rozběhli se a skokem se přehoupli přes okraj mé bedny. Dopadli na mě, ale už mi nemohli uškodit. V krátké chvíli jsem vyslal devět blesků a několik z nich se navíc rozvětvilo, takže vyřídilo současně dva i tři vojáky.

Helikoptéra náhle zastavila palbu a zvedla se do výšky. Ne proto, že by to Johnnyho a Michaela omrzelo. Zřetelně jsem slyšel zasyknutí dvou odpalovaných raket a dva burácivé výbuchy nedaleko od haly. Bylo tam jistě něco důležitějšího. Ale krátký klid v hale dovolil důstojníkům vzpamatovat se.

„Donarit, schnell!“ uslyšel jsem povel.

Blázni, pomyslel jsem si. Oni vážně netuší, že vyhozením raketoplánu výbušninou se nezachrání? Nepříteli se asi nesmí dostat do rukou nic tajného, jenomže atomová hlavice s sebou vezme celé město!

Postavil jsem se na mrtvé vojáky a opatrně vyhlédl přes okraj bedny. Spatřil jsem neveliký akumulátorový vozík a na něm žlutočerné bedýnky se značkou nebezpečí výbuchu. Řidiče jsem smetl bleskem, vozík se zastavil, ale byl příliš blízko od trupu raketoplánu, naplněného šesti cisternami paliva.

„Hoši, opatrně,“ zvolal jsem tiše do radiotelefonu. „Stojí tu vozík s dynamitem, proboha se do něj nestrefte!“

Vrtulník se v té chvíli znovu objevil nad vrškem haly a nahlížel dovnitř. Několikrát zarachotil i rotační kulomet. Vojáci, kteří se nestačili schovat, padali k zemi. Jeden se rozběhl přímo k mé bedně, ale nehledal v ní záchranu. Místo toho spustil palbu a prostřílel bednu dlouhou dávkou. Možná zpozoroval, odkud vyletěl blesk, co srazil jeho kamaráda na vozíku. Dřevěné stěny bedny nestačily zbrzdit kulky. Většina jich prošla a jedna se stre-

fila. Ucítil jsem ránu do levého ramene a ruka mi na chvíli zůstala bezvládně viset. Ještě jsem stačil vyslat blesk a zabít střelce, ale potom jsem si musel prohlédnout ránu. Byla ošklivá, kulka do ní strhla kus látky promaštěných montérek a trčely z ní dřevěné třísky. To se spraví, říkal jsem si. Opatrně jsem si z rány vytahoval třísky, ale pak jsem opět obrátil pozornost k hale. Kolik tu ještě zůstalo Němců, kteří by chtěli vyhodit raketoplán do povětří bez ohledu na jeho atomovou hlavici?

Nebylo jich už mnoho, ale byli.

Dva důstojníci se opatrně plazili ke stojícímu vozíku s donaritem. Prvního jsem zabil bleskem, ale druhý zapadl do jakési montážní jámy a odtud začal střílet - ne do mě, ale do beden s výbušninou. Teprve druhý blesk ho vyřídil. Musel jsem opět vybalit čokoládu, jinak bych padl slabostí.

Pak se náhle ozvala exploze. Část stěny se provalila do haly a otvorem vbíhali dovnitř vojáci v německých mundurech, ale se žlutými šátky. Padlo ještě několik výstřelů. Poslední vojáci věrní Vůdci padali. Rychle jsem si uvázal kolem krku žlutý šátek a vyšplhal se ze své prostřílené bedny.

„Pojďte za mnou, hoši!“ křikl jsem na vojáky. Vedl jsem je ke vchodu do podzemních krytů, ale sám už jsem tam nešel. Jeden z důstojníků zpozoroval že jsem zraněn a nařídil dvěma vojínům, aby mě odvedli k doktorům. Předtím jsem ho stačil varovat, aby dával pozor na raketoplán.

„Pamatujte si, tohle monstrum je létající smrt. Jakýkoli jiný letoun můžete vyhodit do povětří a nic se nestane, ale tohle by zničilo celé Drážďany - i s vámi.“

„Vím, herr Vávra,“ ujistil mě důstojník. „Kladli mi na srdce, aby se nic nestalo. Nebojte se, nebereme to na lehkou váhu. Ale vy jste zraněn a pro vás to skončilo.“

Obvaziště bylo narychlo zřízeno v kantýně. Personál byl trochu v šoku z posledních událostí, ale nepřekážel. Doktor mi dal utišující lék, ránu prohlédl a vytahal z ní ještě pár třísek a kus látky. Pak mě obvázal a chystal se mi dát jednu injekci küfferlinu.

„Nemusíte, doktore,“ protestoval jsem. „Nechte si to pro potřebnější pacienty.“

„Přece se nebudete bát injekce. Chrání to před infekcemi a urychlí hojení na polovinu.“

„Proto říkám, nechte ji pro potřebnější. Já to budu mít za hodinu zahojené.“

Doktor byl zjevně uražen názorem laika, ale jen pokrčil rameny. Zajímal jsem se, zda by mi nemohli dát něco k jídlu. Dostal jsem velkou porci salámovníku, další čokoládu a vyšel jsem na dvůr. Plot mezi kantýnou a továrním dvorem byl pryč a na tovární dvůr právě dosedala helikoptéra s

řadou černých tanků pod okénkem. Johnny a Michael.

„Hello, hoši! Tady jsem!“ křičel jsem na ně.

Doběhl jsem k nim.

„Kde jsi byl? Hledali jsme tě v té hale, ale nikde jsme tě neviděli!“ hlaholil Michael.

Vyskočil z letadla, ale náhle se svalil na zem. V čele měl dírku těsně pod přílbou. Johnny otočil rotační kulomety a pokropil jimi střechu budovy naproti přes ulici. Z výšky tam spadl až na chodník esesák s puškou a dva další zůstali ležet na střeše, ale už se ani nepohnuli.

„Michaeli!“ vykřikl jsem a doběhl k němu.

Na první pohled jsem však viděl, že mu nepomohu. Johnny zatím kulometem zpracovával celou frontu domů naproti přes ulici. Doběhli k nám dva němečtí zdravotníci a doktor, co mě před chvílí ošetřoval, ale ani on si už nevěděl rady.

„Pomozte mi ho aspoň naložit,“ požádal jsem.

Oba zdravotníci se ostýchali, ale doktor se na ně osopil a sám vzal mohutné tělo v podpaží. Spolu přehodili mrtvého do kabiny. Johnny skončil postřelování budov a vyklouzl ze své kabiny k nám.

„Je mi líto,“ řekl jsem mu. „Je mrtvý.“

„Bestie!“ zahrozil Johnny naproti.

Ozývala se tam ještě střelba, ale to už byli vojáci se žlutými šátky. Vbíhali do domů a čistili je. Někde vyváděli zajatce s rukama nad hlavou.

„Takovou dobu... a zrovna když to mělo skončit,“ bědoval Johnny nad tělem kamaráda.

„Johnny, zavolej mi velitelství. Jak to vypadá?“

„Máme Drážďany pod kontrolou,“ odtušil. „Jediné místo, kde se střílelo, bylo tady. Prý tady má být někde i vojenský velitel Drážďan, nějaký obrst Haneke.“

„Bude asi v krytech,“ řekl jsem. „Tam už si s ním poradí němečtí vojáci.“

Johnnyho názor mi poté oficiálně potvrdil major Redriver a po něm i generál Schmidke, který přijel do Drážďan ve svém tanku osobně řídit operaci. Dokonce si prý i vystřelil. Ale nejdůležitější bylo, že Drážďany zůstaly stát.

*****

Velitele Drážďan obrsta Hanekeho zajali vojáci generála Schmidkeho v jeho krytu. Vzdal se, ale generál Schmidke hned na místě sestavil polní soud a ten obrsta odsoudil k smrti. Dozvěděl jsem se to pozdě, rozsudek byl

už vykonán.

„Pardon, generále," udeřil jsem zlostně na Schmidkeho. „Spravedlnost laskavě nechte civilním soudům. Válečné soudy už nemají v tomto světě oprávnění."

„Pardon, pane Vávra," pousmál se trochu smutně generál. „Jak vás znám, asi byste pro obrsta Hanekeho vymohl život. To by rozhodně nebylo spravedlivé. Kolik lidí bylo zbytečně zastřeleno tady v Drážďanech a jak strašná smrt by se snesla na nic netušící lidi v Berlíně, kdyby jeho plán vyšel?"

„Obrst Haneke by asi dostal doživotí," souhlasil jsem. „Trest smrti je ale barbarství."

„Polepším se," sliboval mi generál. „Nikoho už válečnému soudu nevydám."

„Jistě, protože žádný válečný soud se už konat nebude," řekl jsem. „Nechte spravedlnost civilním soudcům."

„Vždyť jsem na to měl civilní soudce," usmál se trpce generál. „Ale i ti ho odsoudili. Důkazy byly nezvratné."

„Pokud vím, německé právo vyžaduje uplynutí sto dní mezi rozsudkem a popravou."

„Ano, pro civilní zločiny. Pro válečné to neplatí."

„Ale v Drážďanech byli bez soudu střílení i civilisté. několik jsem jich viděl."

„Na rozkaz obrsta Hanekeho. To byl jeden z jeho zločinů, válečných zločinů. Pokud vím, sám jste mi kdysi tvrdil něco o nepromlčitelnosti těch lumpáren. Důkazů bylo dost a dost. On sám byl voják a na něho se vztahovalo vojenské právo."

„To vojenské právo přestane platit jako první," sliboval jsem zarputile.

„Nebudu proti," pokrčil rameny generál. „Pane Vávra, jen tak mimochodem, po pádu těchto tří měst vám chci složit svou funkci vojenského velitele Berlína. Doufám, že mi ponecháte do voleb jen funkci velitele městské policie a že ode dneška budou v Berlíně pouze civilní soudy, právo i policie. Vám se jistě po armádě stýskat nebude."

„Máte pravdu. Nebude. Vám ano?"

„A víte, že ne?" usmál se trochu veseleji.

*****

Co jsem tvrdil německému lékaři, to nebyla žádná laická troufalost, ale zkušenost.

Na poradu jsem se dostavil v novém obleku a ránu už jsem nejen necítil, ale už skoro nebylo znát, kam mě střelili.

Dobytí Drážďan, největšího z odbojných měst, způsobilo, že se menší Jena vzdala hned a velitel osamoceného Karlsruhe došel k logickému názoru, že další odpor je zbytečný. Vzdal se pod podmínkou, že jeho podřízení nebudou trestně stíháni za plnění jeho rozkazů. Vzal tím rytířsky všechno na sebe, ale brzy jsme zjistili, že v Karlsruhe nebyly žádné popravy bez soudu jako v Drážďanech, takže soudy jednaly jen krátce. Šalamounsky se usnesly, že velitelé Jeny a Karlsruhe jednali ve smyslu dříve platných zákonů a není tedy důvod k jejich trestnímu stíhání.

Neprotestoval jsem. Důležité bylo, že konečně nastal mír a bylo možné definitivně rozpustit armády.

Prvotním úkolem bylo stabilizovat německou enklávu tady na Nové Zemi. Tomu jsem se musel věnovat především. Jakmile se vzdali poslední odpůrci z řad Němců, mohli jsme se obejít i bez další přítomnosti Američanů.

Oficiálně jsem všem poděkoval za velikou podporu a pomoc při nastolení demokracie v Novém světě, ale oznámil jim, že jejich další přítomnost není nezbytně nutná a od této chvíle může mít charakter soukromé návštěvy. Zeptal jsem se majora Redrivera, kdy a jakým způsobem se chce vrátit na Zem. Mohl jsem mu nabídnout jedinou německou rybářskou loď, zakotvenou v přístavu Hamburk, která přečkala atomový úder na Nimitz. Na ní bych příslušníky pozemních zabezpečovacích skupin US Navy poslal do některého pozemského oceánu, zatímco letadla se mohla do Spojených států vrátit vzdušnými propustmi.

Major Redriver mě nato požádal, abych mu umožnil spojení s americkým velitelstvím na Zemi pro další pokyny.

„Obávám se, majore, že to nebude možné," řekl jsem na to klidně. „Ano, mohl bych vás spojit s vaším velitelstvím, ale vaše vláda odmítá jakékoli vyjednávání kterého se zúčastním. Bojkot mé osoby vaší vládou jednání úplně přerušil. Kdybych vás odkázal na hlavonožce, ti vám nepomohou ani v nejmenším. S těmi se americká vláda rozkmotřila dávno. Nikdo jiný nemá prostředky pro spojení mezi našimi světy. Jedině hlavonožci a s nimi lze jednat jen mým prostřednictvím."

„Jak se mám tedy spojit se svými nadřízenými?"

„Obávám se, že se budete muset rozhodnout sám," odtušil jsem. „Vaše vláda další jednání zablokovala."

„Podivná situace," podíval se na mě. „Nechtěl jsem tomu věřit, ale vy jste se asi opravdu dostal do konfliktu s naší vládou. Jak to vlastně cítíte?"

„Vás a všechny Američany tady považuji stále za přátele, ale pochopte, nemám jinou možnost než to co vám nabízím. Ke každému jednání potřebujete vždycky strany dvě.“

„Proč vlastně vláda Spojených států přerušila jednání?“

„Vy jste neslyšel o mém obvinění?“

„Slyšel - ale považoval jsem to za maličkost.“

„Nejvyšší soud Spojených států má jiný názor.“

„To bude ovšem problém,“ povzdychl si.

„Ne tak velký,“ pokrčil jsem rameny. „Naštěstí se tady nacházíme na neutrální půdě. Jste a budete i nadále váženými hosty a nevím proč bych se k vám měl chovat jinak než dosud. Moje úloha zprostředkovatele jednání zřejmě skončila, co se dá dělat. Ale vám ještě pomohu, jak jen to bude možné.“

„Můžete obnovit spojení našich světů?“

„Pokud jde o propusti, mohu a kdykoliv. Pokud ovšem jde o další jednání, to teď nezáleží na mé osobě.“

„Zapeklitá situace. Nemohl bych na Zemi intervenovat ve váš prospěch?“

„Tím si nejsem jistý. Vaši nadřízení vás mohou přinutit mlčet o tom jako o státním či vojenském tajemství.“

„To je pravda. Ale v Norimberku jsou ještě dva novináři. Těm nikdo nic zakazovat nebude.“

„Chcete-li, poskytnu jim před odjezdem informace. Teď se však budete muset rozhodnout sám.“

„Já mám v tomto případě omezenou možnost rozhodování,“ řekl major Redriver. „Přiklonil bych se tedy k vaší nabídce. Letadla odeslat vzduchem a zbytek výpravy lodí.“

„Dobrá - zařiďte si to u svých podřízených.“

*****

Následujícího dne začalo stěhování příslušníků pozemních oddílů US Navy do Hamburku, kde se měli nalodit na rybářskou loď „Sieg Heil“, přejmenovanou na „Vorschuss“. Bylo nezbytné ji trochu opravit a vystrojit, ale to byla maličkost. Spolu s příslušníky US Navy byli do Hamburku odstěhováni i všichni členové odmítnuté loutkové vlády.

Jako výraz vděčnosti jsem každému účastníkovi americké pomoci předal medailónek, který by ho opravňoval k libovolně dlouhému pobytu v Novém Berlíně, až budou poměry mezi našimi světy opět v normálu. Medailónky byly určeny nejen těm, kdo misi dotáhli až do konce. Měli je obdržet i

všichni členové posádky Enterprise a dokonce i diplomaté loutkové vlády.

Medailónky byly dílem hlavonožců. Každý obsahoval malý kámen. Dokud měl medailónek na krku jeho majitel, kámen měl zářivě modrou barvu. Jakmile jej majitel odložil, kámen hned zezelenal a ztmavl. Nikdo jiný než majitel jej nemohl přimět ke změně barvy. Byla to malá ukázka mimozemského umění a též jistého uznání hlavonožců těm, kdo pomáhali zlomit panství nenáviděného Hitlera.

Kromě této drobnosti byla každému dána nevelká krabička, obsahující deset küfferlinových injekcí. Všem bylo kladeno na srdce, aby s tímto lékem pokud možno šetřili, neboť bude na Zemi ještě dlouho vzácností. Cena injekce bude na Zemi po obnovení kontaktů dosahovat třiceti tisíc dolarů, takže dnes může být ještě mnohem vyšší, ujišťoval jsem je a doporučoval každému, aby tento lék používal jen pro své nejbližší.

Nejdéle jsem se loučil s Johnnym. Ujistil jsem ho, že na hrob jeho kamaráda Michaela v Norimberku nezapomenu.

„Kdyby ti na Zemi kdokoliv kladl za vinu, jak jste se mě zastali v Denveru, musíš jim tvrdit, že jsi byl přidělen pod mé velení a plnil jsi pouze moje rozkazy."

„Já to pořád nechápu," zavrtěl hlavou Johnny. „Vždyť tam o nic nešlo. Jedna výstražná dávka do země, co je to? To se snad u mariňáků víceméně předpokládá. Ostuda by byla, nechat se i s vrtulníkem zajmout od tří chlapů s pistolemi."

„Možná šlo o víc, než si myslíš," pokýval jsem hlavou. „Kdyby tě za to chtěli stíhat, odkaž je na můj rozkaz."

Potají jsem mu dal další vysílačku, kterou by se se mnou mohl spojit. Nechtěl jsem být odkázán na doktora Stormera, bývalého člena loutkové vlády. Johnny byl přece můj kamarád, na něho jsem se mohl spolehnout více.

Pak nastal okamžik odletu letadel.

Nejprve vzletěly všechny vrtulníky, seřadily se do šňůry a jedna po druhé zmizely modravým kolem. Počítal jsem, že na Zemi snadno zajistí, aby se tomuto místu vyhnula letadla, až budu posílat rychlejší stroje.

Za pět minut odstartovaly všechny stíhačky a bombardéry US Navy a také tak v jediné řadě proletěly na Zem. Přelet se uskutečnil podle výpočtů nad Pacifikem, na dohled západního pobřeží Spojených států.

Loď Vorschuss byla zatím dokončována. Čekal jsem, až se proti Hamburku nastaví Atlantický oceán, aby nedopadla jako Gloomy. Mezitím jsem jednal o podrobnostech s oběma novináři - a vyslechl si i první oficiální protesty loutkové vlády. Požadovali odškodné za nadarmo ztracený čas. Odkázal jsem je opět na toho, kdo je na Novou Zem pozval.

Nastal čas odplutí. Opravdu vřele jsem se loučil už jen s majorem Redriverem.

„Vy za to nemůžete, majore, ale kdyby se vás někdo ptal, jak to vidíte, řekněte mu pravdu.“

Modré kolo se objevilo jenom na okamžik přímo ve chvíli, kdy Vorschuss odrazil od mola. Proskočilo kolem - a zmizelo. Jen zvlněná hladina se ještě chvíli uklidňovala.

Zůstal jsem na Nové Zemi uvězněn jako předtím. Tentokrát ne proto, že bych neměl k dispozici propust. Tentokrát mě tu držely podivné zákony Spojených států.

*****

Stěhování se velmi urychlilo, neboť jsme nemuseli vozit lidi a jejich majetek v chráněných kolonách, ale auta začala pendlovat podle potřeby a nemusela na sebe čekat. Bylo jich o něco víc, neboť jsme teď disponovali veškerými dopravními prostředky bývalého Hitlerova Nového Německa.

Také příliv dalších pracovníků na stavby do Berlína se projevil. Další party už začaly rozebírat domy v opuštěných, vyvražděných okrajových městech Lipsku, Essenu, Kolínu, Mnichovu a Brémách. Použitelný majetek vozili do Berlína do nových skladů. Materiál z rozebíraných domů, ale už i silnic a některých obvodových městských zdí rovněž odváželi. Podle smlouvy s hlavonožci nemělo zůstat na místě dosavadních silnic a měst nic a měli jsme odvozit všechno.

Po prvních měsících jsem sice musel hlavonožce požádat o další odklad nebo o změnu podmínek, protože se nezdálo proveditelné stihnout všechno v původních termínech. Jednání však bylo poměrně krátké. Hlavonožci moje námitky uznali. To bylo víc než vstřícné a já jsem na oplátku slíbil, že Lipsko vyklidíme jako první, aby tam mohli opět pěstovat lesy.

Ano, kdyby se s každým jednalo tak jako s hlavonožci, byl by svět nádherný.

Bohužel jsem netušil, jakého zklamání se od nich dočkám. V této chvíli by mě to ani nenapadlo. Měl jsem vzít vážněji nepříjemné pocity, které ve mně vzbudili v podzemí Nordenovy pevnosti - možná bych dokázal zabránit nejhoršímu.

Anebo ne?

Nebylo toho přece jen příliš mnoho na jednoho člověka? Zejména, když je obklopený lidmi opačného názoru?

*****

Washington

Mise doktora Stormera nakonec přinesla své ovoce.

President Spojených států dlouho trval na tom, že jsem na území USA nežádoucí osobou, tím spíše, že jsem si dovolil navrhnout tak vyděračský obchod, jak doslova řekl.

Pak přišla první sprcha. Küfferlin, první opravdu účinný lék nejen proti AIDS, ale i proti rakovině a několika dalším zhoubným nemocem, nedokázaly syntetizovat ani tajné armádní ústavy, ani špičkové laboratoře amerických univerzit. Odolal všem pokusům o rozbor - jak jsem ostatně prorokoval.

Doktor Stormer přivezl do USA semínka rostlin, které lék na Nové Zemi produkovaly. Raději mi je ani nepřiznal, ale i tak jsem mu předem řekl, co se stane. A stalo se. Rostliny vyklíčily, ale po týdnu zvadly a přes veškerou péči zašly.

Doktor Isaac Stormer v rámci svých pokusů uzdravil téměř dvě stě privátních pacientů a získal od nich obrovské jmění, protože zázračný lék prodával mnohem dráž, než měla být moje cena - ale nepřivezl více než dvě stě dávek. Několik injekcí sice za veliké peníze nakoupil od vojáků z mise US Navy a od členů loutkové vlády, ale tento zdroj byl slabší, protože si darovaný lék každý schovával pro své nejbližší. Nakonec mu nezbylo než podpořit moje návrhy a v jednom interview pro TV CNN mu dokonce ujelo, jak je to vlastně s jednáním s Q-Zemí.

Abych mu nekřivdil - možná to bylo úmyslné podřeknutí.

Jakmile vešlo ve známost, že jen neústupností presidenta a soudců Nejvyššího soudu byl zázračný lék ztracen, obrátil se proti nim hněv veřejnosti. Zejména když zásluhou novinářů z Norimberku vyšlo najevo, jak chatrná obvinění vůči mě byla vznesena. Nakonec ustoupili. President Spojených států přece nemůže ignorovat voliče a soudcům Nejvyššímu soudu hrozilo, že skončí rozsudkem ještě vyššího soudce - Master Lynche.

Doktoru Stormerovi trvalo skoro rok, než opět zavolal na Novou Zemi. Tentokrát s oficiálním pozváním s tím, že soudy nakonec došly k názoru, že se na mě jako na zástupce cizího státu vztahuje diplomatická imunita, takže nemohu být souzen jako občan Spojených států.

Jako přiznání chyby to bylo dost slabé, v podstatě mě to nezbavovalo obvinění. Odpověděl jsem, že žádám úplnou revizi soudu, neboť se konal v mé nepřítomnosti, tedy protiústavně.

Možná to byla příliš hořká pilulka, ale Nejvyšší soud mi vyhověl a vrátil případ denverskému soudu.

Odpověděl jsem, že soudce v Denveru považuji za zaujaté a žádám o soud v libovolném jiném státě.

Byla to drzost? Jistěže. Ale másla na hlavě amerických soudců bylo příliš mnoho. Nakonec mi vyhověli a oznámili, že nový soud se bude konat přímo ve Washingtonu.

Objevil jsem se tedy opět nedaleko Bílého domu.

Tentokrát jsem nepřijel autem, ani vrtulníkem amerického námořnictva, ale jedním z prvních vrtulníků, postavených závody Messerschmidt v Berlíně. Pravda, němečtí konstruktéři se nechali inspirovat americkými vrtulníky, ale měli k tomu pouze pokoutně pořízené fotografie a všechno bylo postaveno výlučně z dílů vyrobených v Nové Zemi. Turbíny Jumo odvozené od motorů stíhaček Schwalbe měly sice o něco vyšší spotřebu než americké odpovídajícího výkonu, ale zatím to nevadilo. Aspoň budou mít němečtí konstruktéři co vylepšovat.

Na trupu vrtulníku byly zcela jiné identifikační znaky, než jaké používalo Hitlerovo Německo. Výsostnými znaky Nové Země byl kruh s barevnými vodorovnými pásy - v pořadí bílý, modrý, zelený, modrý a opět bílý, zastupujícími obě polární pevniny, moře a rovníkovou pevninu.

Pilotoval jsem sám. Vrtulníky zalétávali tovární piloti firmy Messerschmidt, kteří sice na počátku objevili několik detailů vyžadujících okamžitou změnu, ale později nešetřili chválou. Je fakt, že vrtulník se dal pilotovat snadno. Proto jsem se nechal vyškolit v jeho pilotáži a byl jsem nezávislý na jakémkoliv doprovodu. Ale neletěl jsem sám. V kabině se mnou seděli moji svědkové - manželé Kurt a Gerta Wernerovi, táborový lékař doktor Tafelmann a bývalý velitel samosprávy Denverského tábora generál Schmidke, pořád ještě v uniformě, ale tentokrát policejní.

Očekával nás vrtulník městské policie a odvedl si nás ke světlé budově městského soudu.

Odmítl jsem i obhájce, ale vnutili mi advokáta, aby byl proces regulérní. Uzavřel jsem s ním rychlou dohodu. Nebude mi do ničeho mluvit, jen kdybych ho požádal o pomoc.

Ačkoliv bylo jednání od počátku prohlášeno za neveřejné, postavil jsem se proti tomu a žádal veřejný proces. Nakonec byla soudní síň přeplněná novináři - což manévrovací prostor soudců zmenšilo ještě víc. Ani očekávané přerušování jednání kvůli tlumočníkům nedělalo překážku. Všichni přítomní uměli anglicky aspoň tak, aby rozuměli a mohli vypovídat.

Průběh soudu byl pak podle našeho očekávání.

Obvinění ze špionáže ve prospěch Hitlera jsem rozmetal velice snadno tím, že jsem Hitlera osobně zastřelil, což mi dosvědčil velitel operace Berlín generál Alfréd Schmidke.

Obvinění ze špionáže pro mimozemšťany jsem označil jako zcela absurdní a žádal jsem sebemenší důkaz obžaloby. Pokus odvrátit tento útok poukazem na tajné materiály jsem odmítl tím, že obžaloba prostě žádné materiály nemá.

„Jednání s obyvateli Nové Země se nezúčastnil z americké strany nikdo, nepočítám-li kapitána americké letadlové lodě Enterprise Willy Turrancha. Ten ale se zástupci Kopffüsslerů nejednal oficiálně. Na lodi Enterprise byli všeho všudy dva a když se je kapitán Turranch pokusil zajmout, opustili jeho loď skokem s paluby do moře. Vzápětí byla Enterprise vrácena jako nežádoucí na Zem. Jednání kapitána Turrancha bylo možné hodnotit jako porušení dohod, ale protože se jedná o dohody ústní, nemá cenu to dokazovat. V žádném případě ale kapitán Turranch nemůže svědčit proti mně a pokud soud takové důkazy předtím přijal, svědčí to o jeho chybě."

„Máme tu ale svědectví, že domorodci znali detaily, jaké by nemohli bez vašeho přispění zjistit."

„Nevím, co to bylo za poznatky, ale myslím si, že těžce podceňujete schopnosti hlavonožců. Uvědomujete si, že jejich dva zástupci na lodi Enterprise si pořídili úplnou databázi její posádky způsobem, o kterém nikdo netuší? Viděli jste už medailónky, které mění barvu jenom tehdy, když je má na krku jejich pravý majitel - a nikdo jiný ze všech miliard lidí na Zemi? Uvědomte si, nikoliv průzkumná letadla Enterprise, ale oni našli hledanou tajnou německou polární atomovou základnu a drželi nad Enterprise ochranný mračný příkrov, protože je v jejich moci ovládat počasí. Na něco takového se civilizace Země zmůže nejdřív za deset tisíc let! Opravdu v tom chcete vidět špionáž? Budete se možná divit, potřebovali moji osobu proti Hitlerovi a šíleným vědcům jeho Říše, ale ne aby nad nimi vyhráli. Toho by dosáhli i bez mé pomoci, jenomže spolu s Hitlerem by tam zahynuli všichni lidé. Přesvědčil jsem je, že Hitlera raději svrhnou lidé. Což se nakonec stalo."

Další jednání se týkalo Denveru. Události v tomto táboře se odehrávaly na území Spojených států a více se to blížilo představivosti porotců. Svědectví denverského šerifa i jeho pomocníků bylo nyní postaveno proti svědectví jiných stran - Johnnyho, který řídil vrtulník, doktora Tafelmanna, který byl poblíž a nakonec Kurta a Gerty, kteří mě po mém odchodu ze stanu s obavami sledovali a viděli všechno pěkně zblízka.

Denverského šerifa jsem obvinil z korupce, křivé přísahy a hrubého poškození zájmů Spojených států v zahraničí, čehož se dopustil z osobních zištných důvodů.

Že nebyl zatčen hned v soudní síni, jsem po jeho odchodu přičetl zásadě beztrestnosti svědků, která v Americe chrání poctivé stejně jako lumpy.

„To už je vaše věc," komentoval jsem.

Porušení smluv, rovněž uvedené jako bod obžaloby, nebylo možné dokázat - právě pro neexistenci písemných smluv. Tento bod se tedy rovněž rychle rozplynul.

Jako poslední, nejnovější bod obžaloby, byl uveden únos a zničení americké lodi Gloomy.

„Ano, v tomto - ale jen v tomto bodě má obžaloba pravdu, kterou nemíním zpochybňovat. Unesl jsem pomocnou loď Gloomy, a to takovým způsobem, že došlo k jejímu zničení. Doufám, že zde máte alespoň jednoho svědka. Současně mu totiž doručím rozsudek smrti soudu Kopffüsslerů, který posádku lodi Gloomy obviňuje z pirátství na jejich území. Tento soud se konal na Nové Zemi krátce po incidentu a uznal, že můj únos této lodi byl spravedlivý. Nemám, co bych k tomu více dodal. Snad jen, že bývalá posádka lodi Gloomy má celoživotní zákaz vstupu na půdu Nové Země."

„Můžete tak vážné obvinění nějak dokázat?"

„Jistě."

Sáhl jsem do aktovky a vyňal medailónek, navlas podobný těm které dostali jako odměnu a uznání členové americké mise na Nové Zemi.

„Také tento medailón reaguje pouze na toho, na koho byl na Nové Zemi hlavonožci nastaven. Dotkne-li se ho kterýkoliv člen posádky Gloomy od kapitána po plavčíka, na místě zemře. Je to trest za zákeřný pokus ohrozit mír mezi našimi světy. Tak pravil nejvyšší soud obyvatel Nové Země."

Nastalo ticho, ve kterém bylo slyšet i jemné cinknutí, když jsem pokládal medailónek před předsedu soudu, který se okamžitě odtáhl stranou, jako kdybych na stůl položil živého a pořádně rozzuřeného chřestýše.

„A vy - vy tomu věříte?"

„Můžete se o tom přesvědčit, ctihodnosti," přikývl jsem na souhlas. „Jak vidíte, beru tu hračku do ruky bez obavy. Ani vám neuškodí, ale pokud se jí jen dotkne někdo z posádky Gloomy, zemře. Já jsem vás ale varoval."

„Vážně to bude účinkovat na všechny členy posádky?"

„Nemám důvod tomu nevěřit. Kdokoliv jiný může tuto cetku nosit na krku bez nebezpečí."

„Vy jste se toho soudu zúčastnil?"

„Ano. Jako obžalovaný i jako svědek. Já proti těm lidem nic nemám, oni pouze plnili jakýsi rozkaz. Nikoho z posádky lodi jsem ostatně koutkem oka nespatřil a dnes bych ho ani nepoznal. Drželi mě v železné kabině a když mě potom museli pustit, nebyli ochotni ani pohlédnout mi do očí. Zato je teď znají hlavonožci a to tak dokonale, jako nikdo z nás. Jejich soudy jsou trochu jiné než naše. Dokonce mi kladli na srdce, abych vám předal toto varování."

„Jak to tedy máme chápat? Dali vám vražednou zbraň, ale současně

varování před jejím použitím?“

„V jejich chápání to není vražedná zbraň, pouze nástroj spravedlnosti. Vždyť nikomu jinému není nebezpečný. A jejich varování je výrazem toho, že žádného člověka ze Země soudit nechtějí. Je čistě pozemská věc, excelence, zdali si některý svědek vezme sám na krk tento předmět. Řeknu vám jen jedno. Zůstane-li naživu, zaručeně nešlo o člena posádky Gloomy.“

„Ale to nic nevysvětluje! Jak ty bytosti poznaly, kdo na té lodi byl - a jak si mohou být jisté, že jejich trest bude spravedlivý i podle našich měřítek?“

„Ctihodnosti, tím posledním si jisté nejsou. Soud jejich civilizace je jiný. Podle jejich spravedlnosti viník zřejmě zasluhuje smrt. Nám to jenom dávají na vědomí. Jak dokázaly poznat kdo na té lodi byl - to se zeptejte jich. Já to pořád ještě nevím.“

„Kdy jste vlastně byl u jejich soudu?“

„Krátce po zkáze Gloomy. Popsal jsem jim svůj pohled na tuto událost a soud si už zjistil podrobnosti. A jak vidíte, uznal mě nevinným.“

„To je absurdní! Vždyť z jejich strany nebyla vyslyšena druhá strana sporu!“

„V případě mého soudu tady ve Spojených státech také ne, vážený soude! Rozhodně věřím mnohem více v nestrannost soudů Kopffüsslerů. Jejich civilizace je totiž zhruba o sto tisíc let starší.“

„Starší neznamená spravedlivější,“ zamračil se předseda soudu. „Slyšeli jsme také, že chtěla vyvraždit všechny Němce na svém území, vinné jako nevinné. Jak se to slučuje s vaším pojmem spravedlnosti? Vy s tím souhlasíte?“

„Jistěže ne. Oni s tím dokonce začali a několik měst už vyvraždili. Ale nemíním je ani odsuzovat. Prostě - pochopili to jako smrtelný boj dvou civilizací a rozhodli se přežít. Vzhledem k jejich krutému vyvražďování Němci by bylo nejspíš spravedlivé i kdyby Němce vyvraždili. Považuji jenom za svůj životní úspěch, že jsem je od této odplaty odradil. Slíbil jsem jim vyřešení problému bez stálého zabíjení - a podařilo se mi to, ačkoliv to ani pak bez obětí nebylo.“

„A co když oni jednoho dne vtrhnou k nám na Zem?“

„Neudělají to,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Vy jim věříte? I to, že vás jednoho dne nezavraždí?“

„Podle toho, jak jsem je poznal - věřím. Nic jiného mi nezbývá, vám ostatně také ne. Řeknu vám, co si o tom myslím. Hitlerova válečná družina se na Nové Zemi zachovala otřesně. Snad se mi to podařilo alespoň trochu napravit. Také soud, který mě ve Spojených státech za mé nepřítomnosti odsoudil, považuji za hanbu lidstva. Můžete ji trochu napravit, ale ne smýt.

Pirátské metody Zemi na kráse zaručeně nepřidaly. Máme hodně co napravovat - nejen na Nové Zemi, ale už i tady.“

Typická americká porota se zaraženě odebrala k poradě. My všichni jsme dostali příkaz odebrat se do cely.

„Myslíte si, ctihodnosti, že vám mříže pomohou zachovat spravedlnost v tomto procesu?“ usmál jsem se.

Pak jsem vzal do ruky železný krucifix, stojící na jeho stolku. Změkčil jsem železo a zmačkal do těžké koule, kterou jsem zděšenému soudci vtiskl do ruky. Pak jsem se ale nechal spolu s ostatními bez mrknutí oka odvést.

Dostali jsme v cele oběd na útraty soudu. Přiznám se, že mi pozemský hamburger po několika letech stravování na Nové Zemi vůbec nechutnal. Ale nedalo se nic dělat.

Naštěstí čekání netrvalo dlouho.

Porota se slavnostně, jednomyslně shodla, že z obvinění, uvedených v obžalobě, nejsem vinen. Soud tím skončil a byl jsem opět volný.

Přijal jsem to jako samozřejmost. Všichni jsme se zvedli k odchodu ze soudní síně. Na stovky otázek novinářů jsme už odpovídali jen úsměvem.

Až na ty poslední.

„Myslíte si, že změna soudního rozhodnutí je dána vašimi cenami, které požadujete za nový lék?“ útočil brýlatý chlap s mikrofonem, následovaný kameramanem.

„Ne, pane,“ zavrtěl jsem lehce hlavou. „Cena küfferlinu s tímto procesem nijak nesouvisí. Výsledek procesu považuji za daný skutečným stavem věcí. Küfferlin má jediný vliv. Bez tohoto léku by ke škodě Země k obnovení procesu nedošlo.“

„Co tedy určuje cenu toho léku? Výrobní náklady jsou prý více než tisíckrát menší.“

„Více než desettisíckrát. Zeptejte se vašich překupníků, kdo nás naučil určovat ceny. Těch, kteří Němcům v Denveru za deset dolarů prodávali kilogram suchého chleba.“

„Ale ten lék - ten lék je pro statisíce, možná miliony lidí otázkou života nebo smrti!“

„Na to se zase zeptejte mrtvých Němců, kteří zbytečně ve vašem táboře zemřeli. Žádal jsem tehdy Spojené státy o dvojí pomoc. Nejprve o vojenskou a pak i o přijetí Němců zpátky na Zem. Zatímco vojenskou pomoc jsme dostali okamžitě a velice perfektně a právem vám patří naše vděčnost, přijetí Němců na půdě Spojených států byla ostuda. Hosté se přece nepřijímají do koncentráku, ačkoliv jde o Němce, kteří se na Zemi kdysi stejně provinili na jiných národech.“

„Vy chcete opravdu celé Spojené státy trestat za to, co se dělo v Denveru?“

„Ani ne,“ pokrčil jsem rameny. „Ostatně kdybychom neměli küfferlin, žádali bychom možná Spojené státy o hospodářskou pomoc, nejspíš ve stejné výši. A možná bychom ji dostali.“

„Proč jste tedy zvolili tento postup? Vždyť to opravdu vypadá jako vydírání!“

„Ale to jste nás naučili vy!“ opakoval jsem do objektivu televizní kamery. „Nebojte se, však my časem zlevníme. Možná na současné dvě marky, jako je cena u nás, možná i níž. Tady v Denveru jsme zpočátku prodávali küfferlin po pěti dolarech za jednu injekci - a to bylo v době nejvyšší nouze. Život za půl kilogramu chleba. Hněvejte se na sebe, naučili jste nás, že ceny diktuje ten, kdo se cítí silnější.“

„Vy se teď cítíte silnější? A co pomoc Spojených států? Ta vám přece byla dobrá!“

„Vojenská pomoc byla účinná, tu vám uznáváme. V ostatním jsme se zklamali. Naštěstí další pomoc nepotřebujeme, Berlín je dnes nezávislý a soběstačný.“

„I co do vojenské síly?“

„Ne. Armáda byla na Nové Zemi jako nepotřebná zrušena.“

„Vy tedy nepočítáte s dalším možným konfliktem?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Není s kým válčit. Uzavřeli jsme nové dohody s obyvateli Nové Země a jsem přesvědčen, že tentokrát budou dodržovány.“

„Konfliktu se Zemí se neobáváte?“

„Nikoliv,“ odtušil jsem. „Stroje, vytvářející přechodové propusti mezi našimi světy jsou přece na Nové Zemi. Tvořily by mnohem dokonalejší izolaci, než jakou měla Anglie Kanálem nebo Amerika Atlantikem.“

„A když Země vymyslí vlastní stroje tohoto druhu?“

„Zkuste to,“ kývl jsem hlavou. „Není to tak složité, jen asi jako řídit počasí. Jednodušší než genetické úpravy které obyvatelům Nové Země dovolují přetvářet přírodu. Avšak něco jiného je vymyslet a něco jiného spustit. Tady vás očekává neúspěch srovnatelný s pokusy o syntézu küfferlinu, protože Kopffüsslerové budou všechny podobné pokusy blokovat.“

*****

Vrátili jsme se k vrtulníku a s ním zpět do Berlína. Tam jsem vyložil své přátele, natankoval palivo a opět se vrátil do Washingtonu.

Měl jsem k jednání formální pověření vydané na radnici Nového

Berlína, kde jsem zastával místo primátora. Nikdo tam nebyl zvolen, ale termín prvních řádných voleb na Nové Zemi se rychle blížil a všichni jsme měli velikou šanci, že touto demokratickou cestou budeme potvrzeni.

První jednání se Spojenými státy bylo stručné a neslo se čistě v obchodním duchu.

Přivezl jsem vrtulníkem na jednání prvních čtyřiašedesát tisíc dávek küfferlinu jako náhradu za péči, kterou Amerika v nejhorších dobách Němcům poskytla. Bylo to velmi ironické, ale nešť. President to spolkl, aniž hnul brvou.

Další léky měly být dodávány za peníze. Dohodl jsem, že se platby uskuteční přes neutrální banky. Ihned po zaplacení dodáme odpovídající množství léku rovnou do Spojených států. Současně jsem dojednal propuštění uvězněných Němců; na kauci tří milionů dolarů za osobu, což představovalo sto injekcí küfferlinu. Americké soudy měly ke každému odsouzenému dávat i kopie jejich případů včetně rozsudků, aby bylo možné tyto rozsudky přezkoumat.

Posledním bodem byla dohoda o turistickém styku mezi USA a Novým Německem. Tady byla dohoda omezena kapacitou. Hotely v Novém Berlíně nemohly pojmout všechny zájemce, ceny pobytů by dosáhly astronomických výšek. S tím se bohužel nedalo nic dělat nic jiného než vydat omezení délky pobytů: jeden měsíc na osobu a rok. Důležité bylo, že další jednání mohla snadno pokračovat a byla k nim oboustranná vůle.

Z Washingtonu jsem potom odletěl do Švýcarska. Příslušné příkazy mě předběhly, takže jsem měl v jedné z bank založené konto a na něm několik miliónů amerických dolarů. Znamenalo to, že budu muset obratem navštívit Spojené státy a předat další bedny s lékem.

Konečně jsem měl prostředky, které mi dosud chyběly. Ne že bych měl v Novém světě nouzi, ale marky byly platné právě jen tam. Na Zemi jsem potřeboval jinou měnu. Ihned jsem také navázal kontakt s počítačovými firmami a objednal jsem první várku výkonných počítačů se základním programovým vybavením. Pět mi jich rovnou naložili do kabiny, pro ostatní bych si měl přijet do týdne. Teprve po uzavření tohoto obchodu jsem si mohl oddechnout. Dojednal jsem rádiem povolení k přeletu do Čech s přistáním na letišti v Pardubicích a vyrazil přes věčně zasněžené Alpy.

*****

Pardubice

Konečně doma - po více než čtyřech a půl roce vynuceného pobytu mimo Zemi. Návrat mi ale kalilo pomyšlení, že vlastně nemám kam se vracet. Žena se se mnou dala v mé nepřítomnosti rozvést, přátelé na mě nejspíš zapomněli. Rodiče dávno nemám a co mě vlastně táhne domů? Vzpomínky?

Vrtulník konečně dosedl na letiště v Pardubicích. Bylo pozdní odpoledne, téměř večer. V hale čekala pasová a celní kontrola. Prokázal jsem se pasem Nové Země, chvíli si jej nadšeně prohlíželi, protože se jim taková kuriozita ještě nedostala do ruky, ale pak mě pustili dál. Vzhledem k tomu, že jsem měl pouze malý kufřík, neměl jsem potíže ani ohledně cla. Ve směnárně jsem vyměnil stodolarovku za české koruny a zavolal si taxík.

Zamračený taxíkář si mě prohlédl z okénka vozu.

„Mluvíte německy?“

„Mluvím - ale není to nutné, protože mluvím i česky.“

„Čechy nevozím,“ zavrčel nevlídně - a práskl dveřmi.

Vrátil jsem se tedy do haly a zdvořile telefonem požádal taxislužbu, aby mi poslala jiný taxík.

„Už jsme vám tam jeden posílali,“ švitořil hlásek mladé dispečerky.

„Má poruchu. Pošlete mi jiný.“

„Jak myslíte,“ urazila se.

Počkal jsem, až dorazí další taxík. Naštěstí byl druhý taxíkář mnohem slušnější. Vyjeli jsme a ihned jsem se s ním dal do řeči. Zmínil jsem se i o jeho kolegovi, který mě jako Čecha odmítl vzít.

„Tomu určitě zavolali, že poveze nějakého cizince, proto vás nebral,“ vysvětloval mi rychle.

„Potom se ale načeká,“ povzdychl jsem si. „Ten cizinec jsem totiž já. Vracím se z pořádné dálky.“

„Odkud?“

„Vezmu to odzadu - Švýcarsko, Washington, Nový Berlín.“

„Nový Berlín? Kde to je?“

„To je právě to - kde to je. Daleko i blízko podle toho, jak se to vezme. Nový Berlín není na Zemi, ale na Nové Zemi. Už jste o ní někdy slyšel?“

„Panebože - to je přece ta planeta v druhém vesmíru! Vy jste tam byl?“

„Byl,“ přikývl jsem.

„A nepojedete tam ještě jednou?“ pokračoval dychtivě.

„Nejspíš pojedu.“

„Víte... já mám velice nemocné dítě. Na tom novém světě prý mají lék, který by mému děcku vrátil zdraví. Dal bych za to všechno co mám.“

Podíval jsem se na něho.

„Víte co? Zavezte mě k vám domů. Mám ten lék s sebou.“

Taxíkář div údivem nevletěl do nejbližšího kandelábru. Vzpamatoval se na poslední chvíli.

„To - to myslíte vážně?“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Tak jedeme!“

Vyrazili jsme jako o závodech. Brzy jsme byli na opačném konci Pardubic, než jsem měl zamířeno. Taxík prudce zabrzdil před nevelikým rodinným domkem.

„Tady bydlíme,“ hlesl taxíkář, ale nehýbal se.

„Na co ještě čekáme?“ pobídl jsem ho.

Zavedl mě do domku. Přivítala nás ustaraná žena. Taxíkář mě rychle vedl k postýlce, kde ležela asi pětiletá holčička s úplně holou hlavou.

„Dali nám ji už domů - aby byla doma, až...“

„Leukémie?“ zeptal jsem se ho.

Jen němě přikývl. Žena se potají rozvzlykala.

Rozbalil jsem kufřík, odlomil hrdlo jedné ampulky, nasál do stříkačky a přes pyžamko vpravil kűfferlin do bezvládně ležícího tělíčka. Dítě těžce dýchalo a neprobudilo se.

„Nemělo by se to nejprve... nějak sterilizovat?“ pokusil se mě upozornit taxíkář.

„To je tak silný lék, že sterilizace není nutná,“ usmál jsem se a pohladil dítě po ramínku. „Od této chvíle jí aspoň měsíc neublíží ani smrtelná kultura neštovic, cholery, moru, AIDS nebo malomocenství.“

„Určitě?“ ubezpečoval se.

Přikývl jsem.

„Až se vzbudí, bude mít možná ukrutný hlad,“ informoval jsem oba rodiče. „Nechte ji sníst, co ji napadne. Nakupte si hodně mléka, to je v takovém případě nejlepší.“

„A kam máme přijít na další?“

„Jak myslíte - na další?“

„No - jedna injekce snad nestačí...“

„Jedna injekce stačí. Do týdne bude zdravá, jenom vlásky jí porostou trochu déle, ale narostou jí a bude jako dřív.“

„To je ten lék tak silný?“

„Je,“ přikývl jsem. „Perfektní práce mimozemšťanů.“

„A co za to zaplatíme?“

„Dovezete mě, kam jsem si původně objednal,“ usmál jsem se.

„Mám tu přece i své zájmy.“

„Ale ten lék - kolik stojí?“ naléhal.

„Normálně dvě marky,“ řekl jsem. „Pro vás je to grátis, jste totiž mým prvním zákazníkem v Čechách.“

„Ale slyšel jsem, že v Americe je to strašně drahé!“

„Tam ano. Zatím. Až vychladnu z lichvařiny, s jakou nás přivítali oni, také jim snížím cenu.“

Vrátili jsme se k autu a nasedli.

„Jestli je to pravda - a Anežka nám nezemře...“

„Aspoň si budete pamatovat, že je někdy dobré neohrnovat nos nad méně bohatým zákazníkem.“

Přejeli jsme přes Pardubice na opačnou stranu. Taxíkář mě zavezl před náš dům a za žádnou cenu nechtěl, abych mu za cestu zaplatil. Vystoupil jsem tedy a šel se podívat domů. Nevěděl jsem, s jakou mě Eva, moje bývalá, přivítá.

„Jé - pane Vávra! Kde se tady berete?“ potkala mě hned ve dveřích výtahu sousedka o dvě patra níž.

„Pachatel se vrací na místo činu,“ usmál jsem se trochu smutně. „Jen nevím, jestli je u nás někdo doma.“

„Ale vaše paní tu už nebydlí,“ ujišťovala mě. „Cožpak to nevíte? Odstěhovala se před rokem.“

„A víte aspoň kam?“

„Samozřejmě,“ ujišťovala mě. „Koupila si nový dům a hned se tam přestěhovala.“

„Koupila dům?“ divil jsem se. Ale nechal jsem si raději vysvětlit, kde to je. Pak jsem opět vyšel ven.

Taxíkář tam ještě stál, ačkoliv jsem po něm nechtěl, aby čekal. Zamával jsem na něho.

„Přece jen vás musím ještě požádat o svezení.“

Vysvětloval jsem mu, kam mě má tentokrát zavézt.

„Tam bydlí nějaká bohatá rodina,“ vzpomínal, ale ihned nastartoval a už jsme jeli. Dovezl mě před velikou vilu. Za plotem zuřivě štěkala obrovská doga. Zazvonil jsem na zvonek s ozdobně vyvedeným příjmením - Uriášovi. Moje choť už měla jiné než já.

„Benny, lehni!“

Poznal jsem ji. Byla snad ještě hezčí, než jakou jsem si ji pamatoval. Došla skoro až ke vrátkům, než mě ve večerním šeru poznala.

„Oto - co tady chceš?“ vyjekla.

„Přišel jsem se podívat domů,“ řekl jsem.

„Tady nejsi doma,“ odbyla mě - suše a rázně.

„Nejsem. Ale na návštěvu bys mě pozvat mohla.“

„Nemohla,“ odmítla. „Kdyby přišel domů Ferenc, zabil by tě. Beztoho ti nemůže přijít na jméno, jak jsi nás všechny tenkrát opustil.“

„Myslíš, že by mi mohl ublížit?“

„O tom nepochybuj! Ferenc je boxer, profík, rozumíš? Ten by z tebe dovedl nadělat sekanou.“

„A tohle dovede?“ řekl jsem. Při těchto slovech jsem si neviditelným bleskem v umělecky kovaném plotě změkčil silnou železnou tyč, vytrhl ji a pomalu před jejíma očima zkroutil do preclíku. Zazvonilo to, když jsem ji pověsil na plot.

Eva jen vyjekla leknutím.

„O mě se neboj,“ dodal jsem klidně. „Více takových, jako je Ferenc, si už na mně vylámalo zuby. Nepozveš mě raději dál? Bylo by to - přinejmenším zdvořilé.“

„Tak pojď - ale já jsem tě varovala.“

„Spíš varuj toho svého Ference. Mohl by šeredně narazit, kdyby na mně chtěl zkoušet své bojové umění.“

„Doufám, že se mi tu nepoperete.“

„To bude záležet na něm,“ odtušil jsem. „Já jsem dobře vycházel i s mimozemšťany. Ale taky jsem musel několik lidí zabít, když to jinak nešlo.“

„Ty - a zabít?“

„Těžko bych je dnes spočítal všechny. Pamatuji si jen na ty nejvýznamnější. Asi mi neuvěříš, že jsem osobně zastřelil samotného Hitlera! Ale je tomu tak.“

„Něco jsem četla ve zprávách,“ řekla suše. Zřejmě to na ni neudělalo žádný dojem.

Zavedla mě do haly. Pak vykřikla nahoru na schodiště:

„Kluci! Pojďte dolů! Máte tady tátu!“

Pak odešla dozadu a nechala mě v hale, zatímco shora po schodech se na mě řítil menší uragán - tornádo. Samozřejmě, na dětech bývá čas vidět nejvíce. Nepoznal bych je. Oba teď byli skoro o pět let starší.

„Jů, tatí!“

Vzápětí jsem je měl kolem krku.

„Kde jsi byl tak dlouho?“ vyčítali mi.

„U mimozemšťanů,“ ujišťoval jsem je.

„V létajícím talíři?“

„To ne - ale byl jsem dlouho v jejich světě.“

„Jak vypadají?“

„Vy jste je ještě neviděli? Vždyť jsem je sám několikrát vyfotil. Vy jste ty fotky neviděli?“

„Jediné skutečné mimozemšťany nafotili Amerikáni," řekl starší Jára.

„A od té doby nic," dodal zklamaně mladší Jirka.

„Ty fotografie jsem pro Američany pořizoval já. Také teď nějaké dostanete. A až k nám přijedete na návštěvu, seznámím vás s Uaxio," slíbil jsem.

„Kdo je to - Uaxio?"

„Opravdová mimozemšťanka," ujistil jsem je.

„A ty sis ji vzal?"

„To přece nejde," usmál jsem se. „Že vůbec nevíte, jak mimozemšťané vypadají?"

„No - skoro jako my," řekl Jára. „Ale žijí u nich takové hrozné obludy."

„Mně se o nich zdálo!" trumfoval bratra Jirka.

„Hoši, to je všechno velký omyl," rozhodl jsem se uvést všechno na pravou míru. „Ti co vypadají jako my lidé, nejsou mimozemšťané, ale obyčejní lidé ze Země. Zato ti co vypadají jako obludy, jsou právě mimozemšťané. Rozumíte mi?"

„A takovou obludu sis vzal za ženu?"

„Jistě ne," usmál jsem se té představě. „Co s tím pořád máte? Jen jsem tam s takovými bytostmi často hovořil."

„To muselo být žůžo!"

„Vždycky ne," zavrtěl jsem hlavou. „Nebylo to jen pěkné. Ale je to konečně za námi a tak mě tu konečně máte."

„Že jsi nás hledal? Přiznej se."

„Hledal," přikývl jsem.

„Poslali nám dědictví po strejčkovi z Ameriky. Bylo toho moc peněz. Proto teď bydlíme tady. To koukáš, že?"

„Koukám," přiznal jsem bez mučení. „Nevíte, jak se ten strejček jmenoval?"

„Nevíme," pokrčili rameny. „Ale musel být moc bohatý."

Vzpomněl jsem si na reportéra od ABC, který mi sliboval čtvrt miliónu dolarů za fotografie hlavonožců. Zřejmě splnil slib - takže jsem tím bohatým strýčkem byl já sám. Ale nedal jsem nic najevo. Ostatně - tak jsem si to sám přece tenkrát přál. Chtěl jsem jen zabezpečit rodinu.

„Dobře, kluci. A jak se máte jinak? Co škola, učíte se?"

„Já mám samé jedničky!" hlásil hrdě Jára.

„Já mám tři dvojky, ale neprávem," omlouval to Jirka.

„Jak - neprávem? A hned tři? Přiznej se, určitě máš na tom aspoň trochu zásluhy, ne?"

„No, asi jsem nepadl učitelce do oka," pokračoval Jirka ve své očišťovací kampani.

„Dobře, dobře," řekl jsem. „Vezmu tě k mimozemšťanům. Ti to zaručeně poznají. Chceš?"

„Hurá!" vykřikl Jára.

„No, víš, tati..." ošíval se Jiřík.

„Máš to marné," usmál jsem se. „Možná uděláš lépe, když trochu přidáš v učení. Aby ses pak nemusel před mimozemšťany stydět. Zkusíš to?"

„To nepojedeme hned?" ochladl Jára.

„To nejde, kluci," pokýval jsem hlavou. „Nejprve musíte trochu vyrůst a hodně se naučit. Jestlipak umíte německy?"

„Ne," přiznali oba zaraženě.

„Vidíte - a to je naprosto nutná podmínka," ujistil jsem je. „Kdo neumí německy, bude mít u mimozemšťanů smůlu."

„Mimozemšťané mluví německy?"

„Zatím se naučili mluvit jenom německy. Oni mezi sebou hovoří tak podivnou řečí, že jim nemůžeme vůbec rozumět. Ale naučili se německy a kdo se chce domluvit s mimozemšťany bez problémů, musí umět německy."

„Necháš nás hned zapsat na němčinu?"

„To budete muset přemluvit mámu."

„Proč? Ty tady s námi nebudeš?"

„Jak bych mohl? Máte přece jiného tátu."

Řekl jsem to nenuceně, ale přišlo mi to líto. Přece jen, člověku to nedá.

„My ho za tebe vyměníme," navrhoval Jirka. Ale Jára se už mračil v tušení budoucích problémů. Nemýlil se. Jeden se k nám právě blížil.

„Tak, mládeži, už jste se dost pobavili," přicházela Eva s naprosto rezolutním požadavkem na rozchod.

„Vidíš - a docela jsme zapomněli na dárky," zarazil jsem ji. „To bychom tomu dali!"

„Na to jste měli času dost!"

„To bude vlastně maličkost," mávl jsem rukou a otevíral kufřík. „Na veliké dárky máte strýčka z Ameriky, já jim vezu jen pár drobností."

Kluci dostali album plné fotografií z Nové Země. Většina jich tentokrát byla se mnou. S Kopffüsslery, s Uaxio, snímky z Berlína, u pobořené Berlínské zdi, letadel Luftwaffe i US Navy, u nakloněného vraku britské lodi Wellington, bitevní pole s ohořelými německými tanky, ale též nové domy Berlína, zkrátka všehochuť.

„No a tady něco na zub," vybalil jsem plody salámovníku, chlebovníku, kostku másla küfferle a svazeček velikých táflí čokolády. „Abyste

ochutnali, co roste v jiném světě. A když mi přinesete prázdnou skleněnou láhev, ukážu vám, co jste na mou duši ještě neviděli.“

Eviny protesty byly marné. Kluci bleskurychle přinesli láhve, každý svou. Vzal jsem je, pomalým pohybem zkroutil a trochu natáhl, takže láhve dostaly velice bizarní tvar. Na každé byl navíc vymačknutý otisk mé dlaně.

„Prosím tě, jak to děláš? To jde?“ vyjekla Eva.

„Nejde,“ přikývl jsem. „Nezkoušejte to ani, pořežete se. Možná vás to naučím, až budete větší.“

„A teď spát,“ vzpamatovala se a zahnala je bez milosti do jejich pokojíku.

Seděl jsem v křesílku v hale a čekal, až se vrátí.

„Co's jim to dal za nesmysly?“ vyjela si po mně, jakmile si sedla naproti.

„Jen pár fotografií,“ řekl jsem. „To ostatní jistě velmi rychle sníte.“

„Vyhodím to,“ mračila se. „Kdoví co to je!“

„Nic špatného,“ pokrčil jsem rameny. „Tohle tam opravdu roste - živil jsem se tím dlouho. Naopak si myslím, že vám to prospěje. Za ten balíček másla by Američané dali i tisíc dolarů, ale nic jim neprodávej, přinesl jsem to pro kluky.“

„Radši se tam vrať a už sem nechoď!“

„Proč?“ naježil jsem se. „Poslyš, Evi, že jsi na mě tady nevydržela čekat, to bych ti nakonec odpustil. Ale jestli si myslíš, že mě jen tak odmrštíš od dětí, pak se mýlíš.“

„Ty mi nemáš co odpouštět! Kde jsi po celou tu dobu byl? A proč ses nevrátil dřív?“

„Protože to nešlo,“ odtušil jsem. „Nikam jsem neutekl, unesli mě Němci z Nové Země. Ale když už jsem tam byl, musel jsem to dotáhnout do konce. Dnes mám vlastně první volný den od únosu, nepočítám-li ráno soud ve Spojených státech.“

„To ti mám věřit?“

„Budeš muset.“

„Mohl ses vrátit dříve, byl jsi přece na Zemi vícekrát, vím to. Jak to, že sis nenašel ani chvíli času?“

„Při první příležitosti jsem zařídil, abyste netrpěli nouzí a dal jsem vám poslat peníze. Tohle všechno jste si za ně pořídili. Ale sám jsem vážně přijet nemohl. Budeš mi to zkrátka muset věřit.“

„Nemusím ti věřit nic,“ odsekla. „Než jsi nám poslal ty prachy, zažili jsme velikou nouzi. Ty si to ovšem neumíš ani představit, jak tě znám. Nebýt Ference...“

„Tam to také nebyla selanka,“ podotkl jsem. „Mám v těle dva prů-

střely kulkami ráže devět a přežil jsem několik úderů bleskem, které by jiného na místě zabily. Nepočítám kolikrát jsem byl krůček od smrti. Když se ukázalo, že osud miliónu lidí závisí jen na mně, nemohl jsem je v tom nechat.“

„Nikdo není nenahraditelný! Ty teprve ne.“

„Většinou to platí, ale tohle byla výjimka.“

„Vážně si myslíš, že jsi tak výjimečný? Dovol, abych se tomu s velikou chutí zasmála!“

„Aby ti ten smích nezamrzl na rtech,“ odtušil jsem také tak suše. „Ty jsi neviděla, že dovedu více, než bývá v tomto kraji zvykem? Mám ti předvést ještě něco?“

Vzpomněla si na zkroucenou železnou tyč a na pokroucené skleněné láhve a smích ji velmi rychle přešel.

„Hele, nech mě, ano? Mám svůj život a ty už do něj vůbec nepatříš. Nepleť se mi do cesty!“

„Nebudu,“ přikývl jsem. „Ostatně - když ses se mnou dala rozvést, ať je tedy po tvém. Jedno ti ovšem neodpustím. Budu navštěvovat kluky. A ty mi v tom nebudeš bránit. Rozumíš?“

„To bys na ně musel taky platit!“ naježila se.

„Čtvrt miliónu dolarů ti nestačilo? To jsi ještě nemohla ani utratit!“

„Už nám z nich moc nezbylo,“ odsekla. „Ferenc si koupil podnik a já tenhle barák.“

„Neposílal jsem je Ferencovi, ale tobě a dětem. Dům byl docela rozumnou investicí, ale mít rozum, uložila bys zbytek výhodněji než u Ference.“

„Co se svými penězi udělám, do toho ti nic není.“

„Do toho mi opravdu nic není - ale nebudeš mi tvrdit, že jsem na děti nic neplatil. Za čtvrt miliónu dolarů mám právo aspoň vědět, zda je o kluky dobře postaráno.“

„Vede se jim dobře, nestarej se.“

„V tom jediném tě neposlechnu,“ odtušil jsem. „Budu se starat a nebudeš mi v tom bránit.“

„A když budu?“

„Pak si to povíme u soudu. Mám v tom teď praxi.“

„V novinách bylo, že tě hledá Interpol. Jako zločince,“ řekla škodolibě. „Neměl bys raději zmizet?“

„V novinách to nejspíš nebude, ale já jsem dnes soud ve Spojených státech vyhrál. Nejsem už hledaná osoba, jak marně doufáš. A soud s tebou bych vyhrál také.“

„Říkám ti, nech mě být!“ stěží se ovládala.

„Tebe nechám, už jsem ti to slíbil a já sliby plním. Ale děti jsou přinejmenším zpoloviny moje.“

„Ty ses o ně nestaral, když byly nemocné! Neučíš je, nic s nimi nemáš.“

„Nebylo to možné dosud, ale bude to možné teď. Chci pro ně zajistit vzdělání. Vezmu je do škol Nové Země, aby z nich něco pořádného bylo.“

„Chceš z nich udělat Němce?“ vyjekla.

„Ne, stejně jako se nestal Němec ze mne.“

„To abych je už nikdy neviděla?“

„Proč? Vzal bych tě s sebou, abys byla s nimi. Nevadilo by mi ani, kdyby ses tam vypravila s tím svým Ferencem.“

„Ten na to nikdy nepřistoupí.“

„Jistě, tohle neovlivním. Já ti jenom dávám návrh.“

„Já to odmítám. A děti ti nedám.“

„Nedáš-li, budou ti to později vyčítat. Bude jistě lépe, když budou mít základní školy zdejší. Ale počítej s tím, že později budou potřebovat víc.“

„Ty máš také jenom zdejší titul inženýra.“

„Nejde o titul,“ zavrtěl jsem hlavou. „Rozhodující jsou znalosti. A ty mám na úrovni, jakou mi mohly dát jen bytosti Nové Země. Nejsem jen pozemský inženýr, ale také mimozemský fyzik a biolog. A chtěl bych, aby i naše děti dostaly stejné nebo možná i lepší podmínky.“

„Já s tím nesouhlasím.“

„Se tvým souhlasem nepočítám. Když ses rozhodla jít svou cestou, překážet ti nebudu. Ale u dětí je to jiné.“

„Povídám, jdi odsud!“ vybuchla. „Nebo zavolám policii!“

„Už jdu,“ přikývl jsem a vstal. „Policií mě nevystrašíš, ani americká policie mě nevyvedla z míry. Ale hádat se snad nebudeme. Co jsem chtěl říci, řekl jsem. Měj se krásně, budu na tebe v dobrém vzpomínat.“

Vyšli jsme před dům. Eva by mě určitě nejraději strkala před sebou, ale netroufla si. Zato doga nejspíš vycítila, že se její paní nelíbím. Začala vrčet a pak na mě zezadu ostře štěkla. Aniž bych chtěl, podvědomě a celkem nepatrně jsem se naježil na obranu. V tom okamžiku začala doga zoufale kňučet a pozadu zacouvala pryč do tmy.

„Oto - co se to děje?“ vyjekla Eva a odtáhla se ode mne. „To jsem ještě nikdy neviděla! To zvíře - se tě bojí!“

Trochu jsem se zamračil.

„Třeba má proč,“ odtušil jsem temně. „Cítí smrt.“

Jestli se mnou Eva do této chvíle zacházela spatra, jako s obtížným chlapem, kterého se potřebuje zbavit, teprve teď asi pochopila, že se mnou

nebude mít lehkou práci. Vypadala opravdu zděšeně; jakmile jsem vyšel na ulici, rychle za mnou zamkla ozdobnou branku a aniž by vyčkala kam půjdu, utíkala zpátky do domu, jakoby měla v patách smečku vlkodlaků.

Konečně jsem vzbudil náležitý respekt své bývalé choti! Ale nebylo mi do smíchu. Ten pes vypadal mnohem vyděšenější než ona. A zvířata - mívají často pravdu.

Stranou stál taxík. Zamával jsem na něj a podivil se. Byl to pořád můj známý.

„Vy jste ani nebyl doma?“ usmál jsem se, když jsem mu nasedal do vozu.

„Byl,“ kývl hlavou. „Ale právě proto dnes nemohu jezdit. Je toho na mě moc. Anežka se probudila a snědla nejen svoji, ale i moji večeři. Přesně jak jste říkal. Navíc vypila litr mléka - kam se to do ní podělo, nevím.“

„Organismus potřebuje živiny,“ přikývl jsem. „To dítě se instinktivně chová jak je pro ně nejlépe.“

„Proto jsem jel sem, abych se na to ještě přeptal.“

„Už jsem vám všechno přece řekl,“ usmál jsem se. „Teď už to bude v pořádku. Jak říkám, jedna injekce stačila. Příroda je mocná čarodějka, nechte ji, ať si poradí sama.“

„A co vy?“ zeptal se mě. „Kam půjdete? Jestli jsem dobře pochopil, nepřivítali vás zrovna s nadšením. Nemohl bych vám nějak pomoci?“

„Zavezte mě na letiště. Mám tu letadlo, vrátím se domů.“

„Domů?“ podíval se na mě tázavě. „Kde jste vlastně doma? Tady v Čechách - nebo někde na jiné planetě?“

„Máte možná pravdu,“ odtušil jsem tiše. „Nejsem z tohoto světa - i zvířata se mě tu bojí. Vrátím se na Novou Zem.“

Rozjeli jsme se nočními Pardubicemi k letišti.

„Já to vidím jinak,“ řekl po chvilce taxíkář. „Nezlobte se na mě za moji upřímnost - máte v sobě něco podivného a dá se to vycítit. Viděl jsem couvat toho psa, ale taky jak jste se staral o dítě. Zlý určitě nejste.“

„Taky doufám,“ přikývl jsem.

Rozloučili jsme se na letišti. O chvíli později jsem se vznesl ve svém vrtulníku do výšky. Před letištěm jsem uviděl slabě osvětlenou siluetu taxíku a vedle ní tmavou postavu.

*****

Proměny Nové Země

Návrat do Nového Berlína proběhl hladce, včetně přistání na střeše budovy radnice, dříve Gestapa. Odehrálo se to beze svědků, vždyť už byla půlnoc. Uzavřel jsem kabinu vrtulníku a seběhl po schodech dolů.

Na polním lehátku za pracovnou jsem strávil zbytek noci. Dlouho jsem nemohl usnout, ačkoliv jsem toho dnes zažil až až. To byl opět den!

S návštěvou Země bych mohl být spokojen, kdyby...

První byla roztržka s bývalou ženou. Ačkoliv jsem žádné nadšené přivítání neočekával, její chování mě roztrpčilo. Příliš rychle mě Eva odepsala ze svého života. Byla to snad všechno jen moje vina? Necítil jsem žádné výčitky svědomí za to co se stalo.

Druhé, co mě zarazilo, bylo chování jejího psa.

Opravdu jsem taková obluda pekelná, aby přede mnou pes veliký přinejmenším jako tele zalézal pozadu někam do koutka zahrady? Jistě, ucítil quro a zvířata mají kromě ostřejších smyslů i instinkty, ale - že by to bylo tak hrozivé?

Buď jak buď, jedno období mého života právě skončilo. Co bude dál, bylo stejně mlhavé jako dříve. Kam zmizely časy, kdy jsem měl budoucnost zdánlivě jako na podnose?

Ráno jsem nakonec přece jen na chvilku usnul. Vzbudil mě hluk - vedle se scházela městská rada, která teď nahrazovala vládu. Dohodli jsme se, že nebudeme vytvářet spletité státní orgány a vystačíme si pokud možno s málem. Vládu nad jedním městem musí zvládnout pouhá městská rada. Složitější orgány měla jen policie, ale tu měl v rukou generál Schmidke a ten už si věděl rady.

Přišel jsem na zasedání městské rady s návrhem, který většinu přítomných šokoval. Navrhoval jsem převést strukturu státní i obecní správy na počítače.

Donesl jsem z vrtulníku jeden, vybalil a uvedl do chodu. Lidem, kteří podobný přístroj viděli poprvé ve svém životě, jsem musel vysvětlovat jeho výhody. Pak jsem jim předvedl několik programů, nainstalovaných ve stroji už při nákupu.

„Tyto stroje změní veškerou administrativu na Nové Zemi k nepoznání," tvrdil jsem. „Povedou nejen evidenci obyvatel, ale brzy možná nahradí i banky. Když to půjde rychle, mohly by do roka zmizet kovové i papírové peníze."

„A to bude všechno jenom na lístky?" zaskočil mě generál Schmidke.

„Ne, tak jsem to nemyslel," usmál jsem se. „Peníze se jen promění v čísla, obsažená v těchto počítačích."

Moc tomu nedůvěřovali, jak se ostatně dalo čekat. Ani na Zemi se novinky nevítají příliš nadšeně.

Rozhodl jsem se začít tak brzy, jak jen to půjde. Zůstal jsem sice dál primátorem města Berlína a tedy vrchní osobou, ale všechno bylo na dobré cestě. Výstavba obytného prstence kolem centra pokračovala úspěšně, lidé z okolních měst se tu cítili dobře a jedno město po druhém jsme vyklízeli. Zbrojní továrny se změnily na civilní. Závody Messerschmidt ukončily výrobu stíhaček Schwalbe - mimochodem asi nejdéle vyráběný typ letadel na světě - a místo nich začaly vyrábět vrtulníky Messerschmidt. Továrny Mercedes ukončily produkci obrněných vozů a tanků a začaly stavět elektrické vagóny pro podzemní dráhu. Koleje a příslušenství vyráběla továrna Junkers.

Od počátku jsem prosazoval, aby magistrát do záležitostí občanů zasahoval co nejméně. Shromáždil jsem všechny zdejší odborníky bývalého berního úřadu, aby sestavili nový daňový systém. Daně musely být tak jednoduché, aby nikomu nedělaly potíže. V podstatě zůstaly zachovány pouze dvě skupiny daní: daně z příjmu a spotřební. Ostatní poplatky jsme zrušili. Bylo to možné jen proto, že jsme odbourali většinu státních výdajů, zejména dosavadního největšího bumbrlíčka - armádu.

*****

Převést evidenci miliónového města na počítač není ovšem práce pro jednoho člověka.

V Berlíně byla sice universita, ale její kapacita nebyla zdaleka dostačující. Hitler a jeho nohsledi dosud uvažovali tak, že všechny dívky půjdou do Domů Matek, většina chlapců se stane vojáky a jen nepatrná část získá vyšší vzdělání. To se jim zdálo výhodné; mně ne. Taková struktura obyvatelstva by měla zmizet co nejdřív. Domy Matek jsem zrušil jako první a armáda následovala jako druhá. Rád bych to viděl současně, jenomže odbojná města nás zle zaskočila. Navíc jsem plánoval drastické snížení počtu lidí na státních úřadech.

Vznikl zákonitý problém - jak tolik lidí zaměstnat. Něco pohltilo stavebnictví, ale očekával jsem, že rozkvět Berlína potrvá jen do postavení bytů pro obyvatele ostatních měst. Velké množství lidí mohla zaměstnat asanace okolních měst, likvidace silnic a rekultivace přírody. Ani to však nebyla dlouhodobá práce - nanejvýš na pár let.

Zemědělství už tradičně zaměstnávalo malou část obyvatel a nezdálo se, že by potřebovalo významnou posilu. Zemědělci poněkud zvětšili oseté

plochy, na můj požadavek rozšířili na pětinásobek pěstování küfferle, ale ostatní plodiny sklízeli v množství dostatečném pro všechny, aniž by museli obdělávat veškerou zemědělskou půdu enklávy. Nutno říci, že rostlinná výroba dávala prakticky všechno, dokonce i to, co se na Zemi získávalo jinak - rostlinné maso, máslo, chléb, hitlernaftu, gumu. Některé rostliny měly vícenásobné použití, například küferle dávalo máslo i lék nebo nať salámovníků lisovaná pod tlakem úspěšně nahrazovala pozemské plastické hmoty.

Z nejbližší školy jsem si z dobrovolníků vybral několik kluků, abych jim vysvětlil základy programování počítačů. Nechtěl jsem používat hotové pozemské programy - jednak jsem věděl, že se většinou nehodí pro naše podmínky, jednak byla jakákoliv reklamace programů zapeklitým problémem - nehledě na to, že největší výrobci Země beztoho nedávají na programy žádnou záruku. Důležité bylo, že se dobrovolníci přihlásili. Byla to náhoda, že se mezi nimi našel jen jediný odchovanec Domu Hitlerjugend a ostatní pocházeli z tradičních rodin? Určitě ne. Chlapci Hitlerovy mládeže byli vychováváni jako vojáci a neměli zájem o vědu, jak jsem vyžadoval při hledání dobrovolníků. Kromě toho jsem byl pro mnohé z nich pořád jen podřadný Čech - tentokrát k jejich smůle. Neměli se tím dát ovlivnit.

Začali jsme hned první den. Předvedl jsem jim počítače a otevřel je, aby si mohli prohlédnout vnitřek. Následovalo seznámení s principy činnosti a všichni si mohli vyzkoušet, co tyto mašinky dovedou.

Nemohl jsem si přát pozornější posluchače. Byli čím dál nadšenější, zejména když se dozvěděli, že počítače nejsou chytré samy o sobě, ale podle toho, jak byli chytří ti, kdo jim napsali programy. Zdůraznil jsem, že oni sami teď budou určovat, jak se naše počítače budou chovat.

Spolu s počítači jsem dovezl i několik německy napsaných knih o počítačích. Bylo jich pro tolik zájemců málo, ale oni si to vyřešili po svém. Knihy si půjčili a předčítali si je odpoledne a večer ve společenské místnosti. Nakonec jsem je musel večer vyhánět domů.

Do týdne jsme začali psát první primitivní programy a do měsíce jsme měli základ nové evidence obyvatel.

A zatímco programátorské party pokračovaly ve vývoji, na řadu přišly další skupinky nadšenců. Po celém Berlíně začali splétat první počítačové sítě. Hlavní matrika byla propojena s hlavní nemocnicí, především s porodnicí, kde se odehrávaly největší změny ve struktuře obyvatel. U pěti firem jsem na Zemi objednal vzorky evidenčních karet vybavených mikročipy s displejem a pamětí, kam bylo možné uložit informace o jeho majiteli. Zdrojem byl vestavěný solární panel. Identifikační karty velikosti telefonních měly lidem nahradit legitimace, peněženky, šekové knížky i hodinky. Na kartě bylo místo pro fotografii a okénka pro zápis základních údajů. Po nale-

pení fotografie a zapsání jména vlastníka matrikářky zalisovaly kartu do plastiku, aby nemohla být měněna. Další zápisy do karet byly umožněny malými adaptéry k počítačům.

Do měsíce jsem rozhodl o nejlepší nabídce a u vítězné firmy objednal všechno.

Evidenční čísla osob byla nově sestavena z data narození podle záznamů matrik. Byla delší než dosavadní pořadová, ale přehlednější. Během vytváření evidence bylo potřebné nejenom zapisovat údaje, ale i doplňovat jména lidem, kteří je dosud neměli. Nesnášel jsem pomyšlení, že lidé jsou pouhá čísla.

Současně byly počítače instalovány i do poboček Německé banky, kde měly být soustředěny finance. Předpokládal jsem vybavení obchodů počítači se snímači identifikačních karet místo dosavadních mechanických pokladen. Nakoupil jsem proto počítače pro matriky, obchody i banky hromadně na Zemi a dal na různých místech rozmístit automaty, umožňující zadávat peněžní převody mezi občany navzájem.

Ačkoliv šlo o nevídaně složitou akci, trvala necelé tři čtvrtě roku. Bylo to zřejmě umožněno onou pověstnou německou disciplínou, s jakou si pozvaní občané přicházeli vyměňovat staré legitimace za nové karty. Současně dostávali od našich novopečených matrikářek instruktáž, jak lze používat průkazy místo peněženek. Samozřejmě museli být vyškoleni prodavači, kterým byly předávány do používání nové pokladní počítače se snímači karet. Každý obchodník dostal první počítač zdarma, další za režijní cenu s podpisem závazku v případě bankrotu jeden počítač vrátit.

„Finanční hotovost si můžete v bance kdykoliv převést na konto," vysvětlovaly dívky majitelům nových karet. „Část si ponechte v bance, část přepište do karty. Je to stejné, jako když máte u sebe peníze v peněžence. V obchodě vložíte kartu do snímače u pokladny, ta odečte zobrazenou částku a připíše ji obchodníkovi místo papírových peněz. Nebudete-li mít na kartě dost peněz, nevadí. Zadáte-li heslo, převede se vám do karty potřebná částka přímo z banky. Místo výplaty se jenom dozvíte, že se vám v bance zvýšilo konto."

„Proč tak složitě?" zněla nejčastější otázka.

„Kdybyste kartu ztratili, může nepoctivý nálezce vybrat jen to, co máte na kartě."

„V Novém Německu nejsou nepoctiví nálezci."

„To je pravda, ale budou nám sem brzy jezdit na návštěvy Američané. U těch nikdy nevíte, kdo je poctivý a kdo ne."

Až na několik vyrabovaných klenotnictví v Düsseldorfu se snad dalo říci, že američtí vojáci poctiví byli. Ale zajatci z Denverského tábora poznali

i ty horší Američany.

Převod financí na počítače měl ještě jednu stránku. Při některých převodech počítače rovnou spočítaly příslušné daně a ihned je strhávaly. Nejprve se s tím setkali obchodníci, kterým na kontě přibývalo méně peněz než zákazníci zaplatili za zboží. Rozdílem byla právě tato daň. Podobným způsobem se platily další daně. Výplaty byly zdaněny hned při převodu na konta zaměstnanců, stejně jako zisky podniků.

Konto měl každý vlastník karty a většina občanů si na ně snadno zvykala. Dalo se to chápat i jako výhoda, neboť nikdo nemusel vyplňovat daňová přiznání a jiné otravné formuláře. Také veškerá pojištění byla vedena tímto způsobem. Zdravotní služby byly placeny automaticky při návštěvě lékaře. Převod z banky do „peněženky“ se dal zařídit v bankách, v obchodech ale i na ulici v peněžních automatech. Nezaměstnaným se bez ponižujících žádostí objevovala na kontech podpora, jakmile jejich příjem poklesl pod minimální hranici. Kdo na počátku pochyboval o účelu novinek, brzy si je pochvaloval. Všechno přece bylo jednodušší než dřív.

Jediný, kdo na nový systém doplatil, byly prostitutky.

Jejich zákazníci mohli sice platit stejně pohodlně, jako v obchodech nebo při běžných platbách za služby mezi občany, to znamená převodem z jednoho konta na druhé, ale kdo chtěl stavět svou obživu na službách poskytovaných jiným, musel si založit živnost a platby mu byly příslušným způsobem nejenom převáděny, ale i daněny. Prostituce však nebyla jako živnost uznávána.

Aby mohly počítače účinně pomáhat nezaměstnaným, začaly sledovat i živnosti a kdo nemohl vysvětlit původ větší části svých příjmů, byl brzy překvapen finanční policií. Zpočátku byla shovívavá a provinilcům spíše ukazovala, jak si živnost založit, aby nepracovali načerno. K prostitutkám ale policie nebyla benevolentní. Nejvýš jim dávala dobrou radu - aby se daly zaměstnat počestněji.

Dalo se to ještě zamaskovat. Když si prostitutka zavedla oficiální živnost s poskytováním neutrální služby, například jako švadlena, modistka a podobně, mohlo se stát, že to ani počítače, ani policie neprohlédly. Příležitostné prostituci se samozřejmě zabránit nedalo. Ale profesionální prostitutky se brzy dostaly před přísnější soudy než jim bylo milé. A co bylo důležitější, pozornost policie se častěji obracela i na jejich zákazníky, kteří těžko vysvětlovali za jaké služby to vlastně platili.

Došlo to tak daleko, že prostitutky zorganizovaly první protestní demonstraci od pádu Hitlerovy Říše. Marně. Některé z nich manifestačně spálily přímo před budovou radnice svou identifikační kartu a vyzývaly ostatní, aby učinily totéž.

Vyslechl jsem je, pokýval hlavou a poradil jim, aby si našly poctivé zaměstnání chlapa, který by si je vzal.

„Já vím, děvčat je mnohem více než mužů," souhlasil jsem s jejich argumentem. „Zatím však je svobodných mužů dostatek a navíc už nebudou ubývat v nesmyslných válkách. Která chce, chlapa si určitě najde, ale musíte si pospíšit, možná se na některé nedostane."

„A co budou dělat ty, které spálily své karty?" zeptala se mě jedna z těch bojovnějších.

„Vzhledem k tomu, že papírové peníze budou do konce roku zrušeny, nezbude jim než dát si ve středisku vystavit novou. S náhodným zničením karet se počítalo a matrikářky jim jistě velice ochotně vystaví novou. Zničení karty bohužel znamená ztrátu částky, která na ní momentálně byla. Je to podobné, jako kdybyste spálili peněženku s penězi. Kromě toho se musí za duplikát platit. První kartu dostává každý grátis, nebude se platit ani za výměnu opotřebovaných karet po pěti letech, to jsou režijní náklady města. Ale za předčasně poškozené, zničené nebo ztracené karty viník vždycky zaplatí."

„Bez té pitomé karty aby člověk chcípl hlady?" vyjela si na mě bojovnice.

„To jistě ne," zavrtěl jsem hlavou. „Na matrice vystaví novou kartu během chvilinky, konto v bance zůstane netknuté, jen se zmenší o příslušný poplatek. Můžete ihned část peněz převést do nové karty a vyrazit nakupovat."

„A co když někdo nemá peníze ani v bance?"

„Několik lidí to vyzkoušelo," ujišťoval jsem ji. „Pak se jim stalo, že ve většině obchodů nenakoupili. Jak by chtěli nakupovat bez peněz? Na dluh dostanou jen základní potraviny v některých vybraných obchodech a všechno se jim pak odečte od nejbližší výplaty, důchodu nebo podpory."

*****

Konečně se do Nového Německa vrátili i Němci, věznění za „zločiny" v Denveru.

Za každého jsme zaplatili kauci v naturáliích, především v kůfferlinu. Ale z jejich rozsudků se mi někdy dělalo skoro špatně. U soudů figurovali většinou stejní dozorci, časté tu bylo jméno šerifa, který obžaloval i mě. Tomu vyděrači soudy přiznávaly pravdu, ačkoliv většina přítomných Němců svědčila proti němu. Musel jsem dát rozsudky přezkoumat našim soudům - a ty je jako neopodstatněné rušily. Kauce v každém případě propadaly ve prospěch USA. Nevadí, peníze vzal čert.

Jakkoliv to zní paradoxně, vězňům se ve věznicích dařilo lépe než v táboře. Dostávali slušnou stravu, lékařskou péči měli lepší než internovaní a vůbec se jim vedlo lépe.

Mezi odsouzenými bylo rovněž několik žen, ale jednu jsem odmítl převzít. Její papíry byly na první pohled falešné.

„Vy že jste slečna Madeleine Horstová?“ usmál jsem se na ni, když mi ji předávali. „Poslyšte, je mi líto, ale za vás kauci nezaplatím. Nejspíš mě chcete rozesmát. Vy přece vůbec nejste Němka.“

„Jsem Němka,“ tvrdila mi drze do očí. „Narodila jsem se v Německu, mám na to papíry.“

„Dobrá - možná jste Němka, ale pak pocházíte ze Spolkové republiky Německo tady na Zemi, rozhodně ne z Nového Německa na Nové Zemi. To se mi nesnažte namluvit.“

„Jsem z Nového Německa,“ tvrdila mi Madeleine. „Bydlela jsem Novém Norimberku v ulici maršála Pauluse číslo 12, měla jsem číslo...“

„Tam jste nikdy nebyla,“ zamračil jsem se. „Poslyšte, já vás do Nového Německa klidně vezmu, když po tom toužíte, ale kauci za vás nezaplatím. To by bylo proti dohodám.“

„Proč ne?“ založila si ruce v bok. „To není spravedlivý! Vyhlašoval jste, že kauci zaplatíte za každýho!“

„V dohodách stojí, že zaplatím kauce za všechny rodilé Němce z Nové Země. Vy jste na Nové Zemi v životě nebyla.“

„To je lež! Proč bych nebyla Němka? Jak to můžeš tvrdit bez důkazu, lháři?“

„Mohu to tvrdit naprosto přesně, slečno Horstová, či jak se vlastně jmenujete. Vy sama jste důkazem. V Novém Německu totiž do dneška nežil ani jeden černoch. A vy jste černá.“

Podívala se na mě, nadechla se a zhurta spustila:

„V Německu žije spousta barevnejch, to bys měl vědět, ty prašivej bílej rasisto!“

„Ve starém Německu ano - a to je dobře. V Novém Německu, věřte mi to nebo nevěřte, kromě mě a amerických vojáků nebyl dosud žádný člověk jiné než německé národnosti - promiňte, to není rasismus, ale konstatování faktu. Kdysi tam utíkali jen rasově čistí soukmenovci Hitlera, proto tam dnes prostě nikdo jiné barvy není.“

„Protože seš zatracenej bílej rasista!“ zasyčela. Zřejmě se přestala ovládat, protože přešla z němčiny na angličtinu, čímž je potvrdila moje podezření.

To už jsem zvážněl.

„Rasista nejsem - zato vy jste zřejmě podvodnice, slečno Horstová.

O takové tam opravdu nestojíme. Konstáble - slečnu si nechte tady. Má zaručeně padělané doklady.“

Nemohla pochopit, že je něco takového možné a začala mi nadávat tak jadrně, až mi na to moje anglická slovní zásoba nestačila. Nevšímal jsem si toho a žádal americké policisty, aby ji odvedli. Dívali se vytřeštěně, co si to dovoluji, ale nakonec jim nezbylo než poslechnout.

Napadlo mě, že jsme možná takhle zaplatili kauci za pár amerických Němců. Mohli se za Němce z Nové Země jen vydávat. My je propustíme na svobodu, oni se obratem vrátí do Států a kauce bude jejich. Jde přece o balík dolarů, pro který by leckomu stálo za to sedět v kriminálu. K takovému podvodu by sice byla nutná spolupráce státních úředníků, což se bohužel nedá vyloučit. Nebyl jsem opatrný, že jsem platil za všechny bez ověření - až na jednu černošku, kde to opravdu tlouklo do očí? Neměl bych se teď aspoň dodatečně rozčílit?

Chvíli jsem o tom uvažoval, ale nakonec jsem se rozhodl: pustím to z hlavy. Na kolik nás moje důvěřivost přišla? Máme na konto ztrát započítat za každou takovou osobu částku půl milionu dolarů, nebo dvě stě marek? Záleží na tom?

Důležité přece je, že jsme dostali z vězení pár desítek nevinných. Nechám to být. Pokud se někdo k amerických Němců chce podívat na neznámou planetu a třeba si tam prožít dobře zaplacenou dovolenou a navíc přijít k penězům - ať se mu zde líbí. Velice brzy pozná, že bude muset jako všichni přiložit ruce k dílu. Zatím jsou naše světy oddělené a návrat nebude jednoduchý, zejména když dotyčný nemůže veřejně přiznat - že se k nám dostal podvodem.

Časem se jistě budeme muset otevřít víc. Pak ať se každý stěhuje kam chce - do Bavor nebo do Patagónie.

Nebyl bych proti, aby se do Nové Země naopak nastěhovali lidé z jiných ras. Určitě by to pomohlo - především Němcům. Potřebují se naučit žít s jinými. Ale měli by to být čestní lidé, jako byl Michael z námořnictva USA. Podvodníků a lumpů je v Německu dost a dost a další by k nim neměli přibývat. Jako ta Madeleine - to byl příliš okatý podvod.

*****

Vztah lidí a hlavonožců se s postupem času dostával na mírnější základy.

Jejich počáteční strohé požadavky se několikrát mírnily. Když jsem se s nimi setkal, nedokázali ani okamžitě zastavit vyvražďování, takže jsem z obyvatel Hamburku mohl zachránit jen pár rodin. Později ustoupili a znovu

nám věnovali Berlín s okolím s podmínkou, že sami zničíme všechna ostatní města. Původní termín likvidace měst však uplynul a hlavonožci nám jej ani nepřipomínali. Stačilo jim, že jsme prozatím s plným nasazením srovnali se zemí města Lipsko, Essen a Brémy, kde opravdu nezůstal kámen na kameni. Odvezli jsme všechno co se dalo odvézt, včetně betonu budov a silnic. V dalších městech některé budovy dosud stály, ale nákladní auta se nezastavila v odvážení vybavení a materiálu. Měl jsem teď práci spíše ve městě Berlíně, hlavonožce jsem navštěvoval sotva jednou za čtvrt roku, ale vždycky jsme se domluvili.

Uznávali, že původní termíny byly odhadnuty tak, aby je mohli splnit Kopffüsslerové, jenže lidem taková práce potrvá o něco déle. Důležitá pro ně byla viditelná snaha.

Kdykoliv jsem se na ně obrátil s prosbou o pomoc, vyšli mi vstříc - naposledy při sporech o otcovství. Nabízel jsem jim naopak něco z pozemské techniky, konkrétně počítače, ale zdvořile mě odmítli. Jejich technika byla pro jejich potřeby dostatečná a netoužili po změně. Nezbývalo než uznat to. Sám jsem věděl, že jejich stroje jsou dokonalejší. Naše pozemské počítače například nerozpoznávaly pachy. Nemohly se tedy ani zdaleka rovnat strojům, které si pamatovaly každého člověka, který se kdy s Kopffüsslery dostal do kontaktu. Tyto stroje však nebyly stavěny pro lidi - těžko se domluvit se strojem, který se ovládá nevyslovitelnými zvuky.

Pomohli mi však ochotně i bez nároku na protislužbu.

Vypěstovali pro nás novou rostlinu s plody nahrazujícími pomeranče. Vedlejší látkou, snadno vylisovatelnou z masitých listů, byla hustá, sladká zelená šťáva „brudete“. Její užití u žen zastavilo téměř na půl roku měsíční cykly, což se dalo podle libosti prodlužovat. Účinkovala tedy jako antikoncepce a měla nám pomoci zastavit populační explozi, ale v povědomí žen brzy zakotvila i jako dokonalé odstranění jejich známých nepříjemností. Okamžitě mi došlo, že tím máme druhý úspěšný exportní artikl Nové Země. Výrobní náklady se zdály nepatrné a stejný problém měly přece i ženy na Zemi.

Na pěstování plodin jsme měli stále monopol. Potřebovaly totiž vhodnou půdu, půdní baktérie, ale navíc určité vlnové délky světla. Zdejší slunce mělo spektrum odlišné od našeho a ukázalo se, že je to mnohem důležitější, než baktérie. Ani na Nové Zemi se rostliny nedařilo pěstovat pouze pod umělým osvětlením. Výjimku tvořily dva chlebovníky, jeden druh salámovníků - a hitlernafta. Tyto rostliny rostly i na Zemi.

Za rok jsme Spojeným státům prodali küfferlinu tolik, že podle počtů spotřebovaných injekcí byly již vyléčeny všechny případy AIDS a na území USA tedy měla tato nemoc definitivně zmizet. Také ve světě mimo

USA byla AIDS rozšířená, ale lidé neměli dostatek prostředků, aby si mohli drahé léky dovolit. Získali jsme mezitím dostatek dolarů a domníval jsem se, že nastal čas snížit ceny a začít kůfferlin dodávat také dalším zemím světa. Nejprve do Evropy, pak do zemí Asie a Afriky za cenu zprvu stokrát, později tisíckrát nižší než původní cena pro Spojené státy.

Podpořil jsem rozšíření továrny Medizine vyrábějící léky pro celé Nové Německo. Její kapacita by jistě jako dosud pro veškeré potřeby Nové Země stačila, ale bylo zapotřebí zvýšit výrobu léků pro Starou Zemi. Továrna původně patřila rodině Niederlů, která kdysi své rodinné sídlo přemístila do Lipska - a zahynula při vyvraždění města. Továrna pracovala jistou dobu i bez vedení, ale její úroveň rychle klesala. Dědicem rodiny Niederlů se stal magistrát města Berlína, protože se nikde nezachovali žádní příbuzní. Prosadil jsem přeměnu této firmy na akciovou společnost a obětoval jsem na nákup akcií zbylé peníze fondu od Hitlera i co jsem si našetřil z platu primátora. Vzhledem k tomu, že se úřednické platy zachovaly, nežil jsem si špatně. Do roka jsem měl kontrolní balík akcií a továrna měla nového majitele. Předpokládal jsem, že z ní bude největší exportér léků a hlavní zdroj vnějších příjmů.

Brzy poté jsem na pozemských trzích nabídl antikoncepční sirup „brudete“ v množství, které by mělo uspokojit poptávku nejenom ve Spojených státech, ale po celém světě. Cena byla srovnatelná s cenou v Nové Zemi, takže byl dostupný všem.

Antikoncepce „brudete“ se pochopitelně hned rozšířila po celém světě a zlikvidovala veškerou konkurenci nejen na poli antikoncepce, ale i v hygienických potřebách pro ženy. Výnos z tohoto obchodu brzy přesáhl i výnosy z kůfferlinu, zejména po snížení jeho cen.

Dalším průlomem mimozemské biologie na staré Zemi byla, jak se také dalo čekat, hitlernafta. Zde jsme monopol neměli a ani jsem o něj nestál. Věnovali jsme keříky za symbolickou cenu všem státům poblíž rovníku. Keříkům se dařilo všude kde bylo dostatek tepla. Nebyly náročné, ujaly se i na pokrajích pozemských pouští. Potřebovaly jen sluneční energii a trochu vody. Poskytovaly až trojí sklizeň ročně, destilaci zvládala jednoduchá domácí aparatura a přímo se nabízelo vysazovat je v tropických státech Země. Dařilo se jí v Japonsku, v Indii, v Číně a také v Jižní Americe. Státy dříve závislé na dovozu ropy se osamostatnily a naopak začaly palivo samy vyvážet. Získaly na tom i státy v chladnějších oblastech, kde se nové plodině nedařilo. Evropa musela dovážet palivo dál, jenomže - za podstatně výhodnější ceny.

Samozřejmě se našli odpůrci.

První byly státy těžící ropu, což se ostatně dalo čekat. Arabské země

začaly sice pěstovat hitlernaftu mezi prvními, ale ztratily monopol a nemohly si diktovat ceny. Hitlernafta přivedla jejich postavení málem k pádu, ačkoliv z dřívějška disponovaly největším množstvím petrodolarů. Jižní Amerika, kde se nové plodině dařilo nejlépe, zaplavila svět benzínem. Bylo třeba farmáře trochu umírňovat - aby nepěstovali příliš hořlavou plodinu na rozsáhlých plantážích, což by v případě požáru mohlo ohrozit lidi v okolí. Stačilo by stejně jako na Nové Zemi prostřídat benzínovníky s banány nebo salámovníky, aby se omezilo nebezpečí požáru. Navíc se nezanedbávala ani výživa lidí.

Velikými odpůrci se stali Greenpeace a ostatní bojovníci za čistotu životního prostředí. Nechápal jsem je. Benzín teď rostl na polích a spotřebovával kromě slunečních paprsků jen to, co se spalováním paliva navracelo zpět do lůna přírody. Pokud rostlinný benzín unikl, rozkládal se mnohem rychleji, než minerální. Vynalezl snad někdo dokonaleji recyklovatelné palivo než byla hitlernafta?

Jenomže benzínové automobily nečekal prorokovaný rychlý a neslavný konec a proto ochránci přírody pořádali ve všech koutech světa demonstrace za návrat k přírodě, nezaneřáděné cizáckými rostlinami.

Neměli šanci. Ani když zapalovali farmářům pole. Pokrok se pro tentokrát zastavit nedal.

*****

Počítal jsem s tím, že küfferlin do dvou let zlikviduje na celém světě AIDS a bude používán proti ostatním nemocem, především proti rakovině.

Nestalo se tak a byl to pro mě skoro šok. Tím spíše, že chyba byla - jak jinak - v lidech.

Jakmile se dostalo ve známost, že na tuto metlu konečně existuje spolehlivý lék, reagovali na to Američané odhozením veškeré opatrnosti, kterou až dosud projevovali. Nakažení se dál stýkali se zdravými i s vyléčenými a nemoc znovu a znovu roznášeli. Vyléčení neznamenalo trvalou imunitu, účinky léku trvaly sotva tři měsíce a poté se vyléčený pacient mohl opět nakazit stejně snadno jako dříve. Nemoc proto jen ustoupila do pozadí, ale znovu a znovu se objevovala. Někteří pacienti postupně dostali tři i čtyři injekce, ale nepoučili se, brzy opět přicházeli s pozitivním nálezem.

Doporučoval jsem Američanům zavést důslednou karanténu, což bylo u tak nebezpečné infekční nemoci logické. Odmítli však a raději nakupovali další a další léky. Přitom velice hlasitě protestovali proti nekřesťanské ceně, ačkoli jsem ji již po půl roce snížil na třetinu.

V okolním světě byl efekt küfferlinu naprosto nulový.

Ukázalo se, že Spojené státy čiperně skoupily veškeré mé lacinější dodávky do Afriky, podstatnou většinu léku z Asie a dvě třetiny dodávek do Evropy. K nemocným v Africe a Asii se tedy nedostalo vůbec nic a Američané všechno promrhali.

Slíbil jsem snížení cen, ale tohle mě rozčililo. Snad by pomohlo postarat se nejen o dodávky, ale i o distribuci, ale to bylo naprosto mimo naše možnosti.

Kdybych zavedl jednotnou cenu, nevyplácelo by se nikomu lék přeplácet a pašovat, ale to by znamenalo buď levnou cenu pro všechny, nebo opět všechny léky pouze pro Američany.

Nakonec jsem se rozhodl pro tvrdý útok a küfferlin jsem přestal dodávat úplně.

Jak se dalo čekat, vypukla panika, především v Americe. Místo poměrně dostupného léku čekaly tisíce nových nemocných jen nepříliš povzbudivé vyhlídky. Při nejbližší návštěvě New Yorku mě proto uvítaly rozhořčené demonstrace, protesty byly i na půdě OSN. Usmíval jsem se, ačkoliv mě plakáty nazývaly vyvrhelem a vrahem nevinných.

„Neměli by američtí lékaři zájem o odbornou přednášku na téma léčení AIDS a jiných nemocí?“ zeptal jsem se delegace odborníků Americké asociace lékařů.

„Nepotřebujeme přednášku, ale küfferlin,“ přesvědčovaly mě americké lékařské kapacity, které přišly intervenovat aby dodávky léku pokračovaly.

„Potřebujete oboje,“ ztvrdl jsem. „Spotřebovali jste už sami všechno, co jsme vyprodukovali pro celý svět. Blokujete léčbu smrtelně nemocných pacientů v celém světě. Proč? Jenom proto, že odmítáte brát AIDS vážně.“

„Splatili jsme Nové Zemi více než šedesát miliard dolarů za váš předražený lék,“ vyčetl mi předseda Americké asociace lékařů. „Napakovali jste se na nás jako nikde jinde.“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Ale naše výrobní kapacity nejsou nekonečné. Enkláva Berlín v Nové Zemi je kruh o poloměru sto kilometrů, méně než Čechy nebo Texas. Na této výměře stojí i miliónové město Berlín a jeho zázemí. Küfferlin má u nás přednost, ale zvyšování produkce prostě není technicky možné a vy spotřebujete na jednu jedinou nemoc všechno, co původně mělo sloužit pro celý svět a pro více druhů nemocí.“

„Dobře vám za to platíme.“

„Pokusili jsme se snížit ceny tam, kde lidé nemají tolik peněz. Jaká byla vaše reakce? Vykoupili jste všechno.“

„To je jejich věc, když nám to prodali.“

„Ano, máte pravdu, prodali. Teď vám neprodají vůbec nic, protože tak lacino dostali lék jen jednou. Je nesmysl dávat vám další lék, když odmítáte opatření proti šíření nemoci.“

„Myslíte vaši karanténu pro nemocné?“

„Ano, tu myslím,“ přikývl jsem. „Od středověku se jedná o nejúčinnější metodu k omezení infekčních nemocí.“

„Karanténa nepřípustně omezuje lidská práva.“

„Při této nemoci jde o životy. Pro šiřitele nemoci musí jít lidská práva stranou. Zvlášť když jde o dočasné opatření v zájmu všech.“

„To je nepřípustné zasahování do našich záležitostí.“

„Naopak! Vy nám nepřípustně zasahujete do zbytku světa. Skoupili jste kůfferlin určený pro záchranu lidských životů v Africe, Asii a v Evropě. Přitom lidé jsou tam na tom hůř. Ve vaší zemi byli uzdraveni všichni nemocní AIDS, někteří už čtyřikrát. A nestačilo vám to.“

„Také jsme nejvíce zaplatili.“

„Pochopíte už konečně, že peníze nejsou všechno? Zdraví si leckdy člověk nekoupí ani za miliony dolarů. Odmítáme lék dodávat výlučně vašim nezodpovědným a nepoučitelným lidem.“

„Takže - nebudete nám už dodávat kůfferlin?“

„Budeme, ale jinak. V každé zemi budeme vyžadovat, aby nemocné soustředili v karanténním táboře. Vyléčíme je potom sami, všechny a naráz.“

„To je neproveditelné!“

„Všude jinde než ve Spojených státech to půjde. Jistě že přitom zbude nevelké procento skrytě nemocných, na které se přijde dodatečně. Ale všude budou zavedeny povinné prohlídky pro veškeré obyvatelstvo. Jinak to nemá smysl, pánové! Právě zkušenost s vámi nám dává právo klást si tyto podmínky.“

„A když je nesplníme?“

„Vy je splníte,“ odtušil jsem. „Pravda je na naší straně a vy to víte. A pokud to neuděláte, zůstanete poslední, kde ta nemoc přetrvá.“

„Ale to je vydírání!“

„Ba ne - to je zdravý rozum.“

*****

Svobodné volby

Začali jsme připravovat volby.

Vzhledem k tomu, že se poslední německé svobodné volby na Zemi konaly tak dávno, že se nezachovalo dost pamětníků, znamenalo to začínat v podstatě znovu a z ničeho.

Pokusil jsem se založit něco jako politickou stranu, ale výsledkem bylo - fiasko. Shromáždil jsem sice na neutrální půdě kavárny proti Rádiu Berlín několik známých, krásně jsme si popovídali o současné situaci, přednesl jsem jim i svoji vizi založit politickou stranu, která by se starala o poměry v Berlíně, k založení této strany však nedošlo.

„Nač ještě partaj?“ oponoval Kurt Werner. „To už tu bylo a k čemu to vedlo? Funkcionářům rostly jenom pupky a drzost. Ještě že už je Nazi-partaj mrtvá.“

„Nazi partaj je mrtvá a podle mě je lépe nechat veškeré partaje být,“ přidal se k němu policejní president Schmidke. „Ani si neumíš představit, jak je tu od ní volněji.“

„Nazi partaj není úplně mrtvá, jen ztratila svou moc,“ připomínal jsem jim. „Jestli to nevíte, slyšel jsem, že nově založená Národní strana Německa je bývalá Nazi-partaj. Jsou tam stejní lidé a má i podobnou strukturu.“

„No a co?“ opáčil Schmidke. „Co v ní z té staré zůstalo? Pár bývalých hlavounů, kteří chodí na schůze a žvaní, jaký byl za Hitlera pořádek. Příspěvků nevyberou ani na pořádnou večeři pro partajní šéfy a jejich řeči nikoho soudného valně nezajímají.“

„Jenomže těch pár hlavounů je organizovaných. Nikdo jim nebrání přilákat další, především z Hitlerjugend.“

„Kdybys měl pravdu, byl by to důvod zorganizovat nějakou protisílu,“ řekl Schmidke. „Jenže každý ví, co by ten jejich pořádek znamenal. Vždyť oni se tím netají. Chtěli by obnovit armádu a dobývat starý svět, když už se ukázalo, že tady jim štěstí nepokvete. Ale jakmile se vytasí s armádou, odvracejí se od nich i ti kluci z Hitlerjugend. Kdo není praštěný ví, že tu Američané neměli protivníka. Trochu je zaskočily naše zbraně V-5, přišli o jednu loď, ale dlouho to netrvalo, byli opět suverénními pány. Kdo by za těchto okolností věřil Nazi partajníkům, že je pořád ještě možné dobýt starý svět? Leda idioti se sníženou inteligencí.“

„Oni to jistě vědí také - a přece pokračují s partají, jako kdyby se nic nezměnilo.“

„Jenomže už jenom z ubrečené lásky k Führerovi,“ pokrčil rameny

Schmidke. „Neboj se, mám mezi nimi svého člověka. Je to můj kamarád, starší než já. Prožil prakticky všechno od začátku - včetně Stalingradu a Arden. Zlákali ho na schůzku, ale on potom přišel a poreferoval mi jako starému kamarádovi o čem jednali. Nebudu nikomu říkat kdo to je, ale věřím mu.“

„Aspoň že jsi to nepustil ze zřetele,“ oddychl jsem si.

„Já beru vážně všechno, jinak bych nemohl být u policie ani hodinu.“

„O čem tam, proboha, jednají?“ zajímal se Kurt.

„Klaní se portrétům císaře Hitlera a princezny Susi, pak někdo začne nadávat na současné pořádky a ostatní se k němu přidávají, nebo aspoň nábožně poslouchají. Víte, není špatné vědět, co všechno se jim nelíbí. Můžeme se v mnohém poučit. Dlouho zatracovali zrušení Domů Matek - což se dalo čekat. Potom přišli na to, že kurvy se mají lépe než oni - a začali zatracovat nové pořádky, prý nahrávají kurvám. Ale od nového živnostenského zákona je naopak podporují. Prý jsme jim všem nespravedlivě ublížili. Bude to jistě i tím, že pár bývalých funkcionářů už také platilo finanční policii pokuty. Nějakou dobu vykupovali staré papírové peníze, aby mohli podporovat prostitutky i mimo systém karet. Tohle mohou dělat už jen do konce roku, potom přestane banka staré peníze přijímat. Ale nebojte se, já se dozvím, co si najdou za další akci. Řekl bych, že jejich dosavadní aktivity nebyly nebezpečné. Chtěli zlákat do partaje aspoň kurvy, ale ani tam neměli úspěch.“

„K čemu by vlastně mohly být partaje dobré?“ zajímal se Kurt Werner.

„Například jako kluby, které by se staraly o budoucnost. Mohou se tam scházet odborníci na různé problémy, diskutovat o nich a nalézat nejlepší řešení. Strana pak dá tato řešení do svého programu a láká na ně voliče.“

„No dobrá, založme takový klub,“ přivolil Kurt. „Mohli bychom mezi sebe pozvat pár známých. Ale ať proboha zůstane u klubu! Zakládat novou partaj s příspěvky, s byrokratickým aparátem a s partajními hlavouny - brr!“

Rezignoval jsem, ale na příští schůzi klubu jsem přizval dva nové zájemce. Jeden byl opravdu starý. Dnes stotříletého mi ve středisku počítačů představil jeden z mých nadějných programátorů, vnuk jeho dávného přítele. Nejprve se mi o něm jen letmo mezi řečí zmínil, ale když mě to zaujalo, přivedl doktora Aschera k seznámení. Doktor mi pak ochotně vyprávěl svůj příběh.

*****

Doktor medicíny Heinrich Ascher měl ještě před nástupem Hitlera začínající soukromou lékařskou praxi v Bavorsku. Ke své škodě se dostal do sporu se zdejšími představiteli Nazi. Ne že by se jim otevřeně postavil, pouze jim před nástupem Hitlera k moci z mladické neuváženosti, jak teď tvrdil, dal jasněji najevo, že jejich ideály jsou mu naprosto cizí.

Bohužel, měli dobrou paměť. Doktor medicíny by se měl po nástupu k armádě dostat do nejbližšího lazaretu jako lékař. Ascher začal svou vojenskou kariéru jako řidič tanku. Kdesi ve stepích Kurského oblouku pak jediný z osádky přežil zásah ruským kanónem. Německé tanky používaly jako palivo velice hořlavý benzín, takže Ascher vylezl z hořícího tanku krátce před výbuchem munice s důkladně popálenýma rukama a ohořelým obličejem. Uzdravil se sice, ale zůstal mu obličej beze rtů a nosu. Děti se ho děsily, dospělí odvraceli oči, ovšem jeho protivníci z Nazi-partaje ho uznali schopným a vrátili ho do armády, ačkoli sami dosud seděli v Bavorsku ve svých teplých partajních funkcích. Stačil k tomu jediný nacista - doktor medicíny - u komise.

Později unikl se štěstím u Ostravy. Rudá armáda dobyla bývalé československé pohraniční pevnosti, kde se Wehrmacht uchytil, až po těžkých ztrátách. Ascher byl na samém počátku bitvy těžce raněn, což ho kupodivu opět zachránilo. Kamarádi ho poslali do lazaretu a dál se houževnatě bránili. Byli by dobře chráněni pevnostmi a postříleli by spoustu Rusů, jenže jim došla munice a nezbylo jim než vzdát se. Rusové, strašně rozzuření masakrem, který mezi nimi předtím Němci způsobili, však už zajatce nebrali a vzdávající se vojáky postříleli. Ascherovi na Ostravskou operaci zbyla další památka - pahýl levé ruky.

To by snad mohlo k pomstě stačit, ale ani teď se Ascher do civilu nedostal. Přidělili ho jako ordonance majoru Hansi Prietschkemu, prý jednomu ze slušnějších důstojníků. Byl to paradox, že mu tím zachránili život? Jakožto invalida by byl odsouzen k pomalému umírání hladem na nedostatečné příděly potravin, kdežto v oddílu se dostal do kolony, prchající do Bavor. Krátce před cílem majora Prietschkeho zabila americká letecká puma. Doktor Ascher vyvázl živý, ale ostrá štěpinka z roztříštěných trámů zasaženého domu mu vypíchla pravé oko. Navzdory dalšímu čerstvému zranění dovedl zdecimovaný zbytek kolony, ale zejména tašku s dokumenty podle majorovy mapy na určené tajné shromaždiště, takže se přece jen - ke svému štěstí - do Nového Německa dostal.

Po příchodu tu prožil krátké období míru s Kopffüsslery. Připadalo mu jako rajský sen. Doléčili nejen jeho zranění, ale uvedli mu obličej do původního stavu a nechali mu dorůst ruku i oko. Stal se z něho opět člověk a

nebylo divu, že byl těmto bytostem vděčný.

Když vypukla válka s Kopffüsslery, Heinrich Ascher proti nim odmítl cokoliv dělat. Měl štěstí, že měl mezi důstojníky Wehrmachtu věrného kamaráda, který se za něho postavil, ale nemohl pro něho udělat nic víc, než ho pro pokročilejší věk odmítl vzít do armády. Zachránil ho tím před kulkou, kterou by si Ascher vysloužil při prvním nesplněném rozkazu. Škoda, že jeho vliv nesahal až do civilu. U Gestapa totiž sloužil jeden z jeho trýznitelů a k bývalému doktoru medicíny se dál choval jako k nepříteli.

Doktor Ascher přečkal několik krutých výslechů, strávil dvacet let v kriminále a když ho nakonec propustili, nenašel v celém Novém Německu jinou práci než topiče v elektrárně.

Podobné osudy mě nenaplňovaly hrůzou - my Češi jsme byli na podobné zvrhlosti také dlouho zvyklí. Ale cítil jsem vůči doktoru Ascherovi sympatie, s jakými se ve zdejší militantní společnosti setkával jen zřídka. Není divu, že jsme se brzy skamarádili. Doktor Ascher pochopil, že Nazi partaj se nikdy víc nesmí vzpamatovat. Musí dostat silného protivníka. Jinou možností by bylo úplně zlikvidovat samo podhoubí té jedovaté plísně. Doktor Ascher se za to vřele přimlouval.

„Naprosto souhlasím, že jste postříleli bestie v budově Gestapa," řekl s chápajícím úsměvem. „Jen je škoda, že jste stejně nezlikvidovali gestapáky v Magdeburku. Mám na jednoho tamního velice nepříjemné vzpomínky."

„Poznal byste ho?" podíval jsem se na něho tázavě.

„Určitě," řekl. „Ale myslím si, že to nemá cenu. Doba se změnila. Teď už je pozdě."

„Nemyslím si, že by bylo pozdě," řekl jsem. „Zajistili jsme všechny materiály Gestapa. Můžeme je najít a dodatečně spustit soudní proces."

„Už je to dávno promlčené - odehrálo se to před více než dvaceti lety," zavrtěl hlavou.

„Jeden z nejdůležitějších zákonů, přijatých v Německu po válce, chápe zločiny proti lidskosti jako nepromlčitelné."

„Já to tak nevidím," zavrtěl hlavou. „Zlo se musí někde přerušit, jinak bude narůstat."

„Já zase říkám, že zlo musí být potrestáno, jinak nikdy nepřestane."

„Zřejmě se neshodneme," usmál se doktor. „Jenže v tomto konkrétním případě bude po mém. Nikdo neví o koho jde, kromě mě a gestapáka, který mi všechna příkoří působil. A já budu mlčet. Už jsem se tak rozhodl."

„Jak myslíš," ustoupil jsem. „Možná máš pravdu, ačkoliv si myslím, že by se to zjistit dalo."

*****

S doktorem Ascherem přišel do klubu další velmi zajímavý Němec. Byl to také pamětník, už mu bylo přes devadesát let, ale jako všichni Němci vypadal mladší a hádal bych mu nejvýš čtyřicet. Küfferlové máslo a ostatní plodiny hlavonožců i na něho působily vysloveně v kladném směru. Ani tento Němec nezapomněl své původní jméno - byl to bývalý právník Alfréd Gottlieb. Také zde zažil pronásledování, ale v trochu jiném provedení, než doktor Ascher.

Po svévolném porušení smluv s hlavonožci opustil justici Čtvrté říše, aby nemusel cítit výčitky svědomí. Měl naštěstí dostatečné znalosti i zkušenosti z oblasti práva či bezpráví Třetí i Čtvrté říše; neriskoval vystoupit otevřeně. Vyřešil to jinak. Oficiálně se rozhodl změnit svou dosavadní kariéru z neodolatelné touhy po umění. Všichni na to skočili - vždyť i sám Vůdce míval ještě na Zemi sklon k malířství.

Alfréd Gottlieb se dal také na malování. Měl to poměrně snadné - ve Čtvrté říši bylo pravých znalců umění minimálně. Málokdo z nich byl v kritickou dobu v armádě a ještě méně se jich do Nového Německa dostalo. Alfréd je všechny vyhledal a otevřeně se s nimi domluvil, aby ho pochopili a nedělali mu potíže. Přistoupili na to všichni.

Začal malovat. Zprvu jednoduché obrazy, odborná kritika na ně reagovala kladně - mohl v tom tedy pokračovat. Krajiny z Nového Německa od Alfréda Gottlieba se už po první výstavě staly módními a zdobily teď příbytky mnoha rodin. Oficiální německá kultura byla zdrženlivější - obrazy krajiny podle ní dostatečně nevyjadřovaly průbojnost německého ducha. Nicméně připustila možnost jeho talentu - a nechala ho jako poněkud výstředního umělce na pokoji. Vždyť i sám Vůdce...

Alfréd Gottlieb nám přišel nabídnout své právní služby. Překvapil mě - ale i já jeho. Ten příjemný pán s plnovousem měl na život a na svět zajímavý pohled, ale bohužel nezapřel především Němce.

„Neštěstí Německa nebylo v národním socialismu," začal zasvěceně hovořit při první debatě klubu, kdy se řeč točila, jak jinak, kolem Nazipartaje. „Myšlenka byla správná, jenom se dostala do rukou špatným lidem, kteří ji zneužili."

„Jsem trochu jiného názoru," oponoval jsem mu. „Národní princip znamená opovrhování jinými národy. To pak nutně vede k neúctě k lidem jako takovým, bez ohledu na to, kdo se této ideologie chopí."

„Neřekl bych," namítal jemně Alfréd. „Podívejte se, jste Čech. Cítíte přitom hrdost na své slavné krajany, anebo vinu za pár sviní, které by se v

Čechách jistě také našly?“

„Nevím,“ zamyslel jsem se. „Měl bych možná říci hrdost, mezi Čechy bylo hodně nádherných lidí. Ale máte pravdu, bylo mezi námi také dost udavačů. Já bych otázku národa nechal až někam do třetího plánu. Nevím ani, zda bych měl být hrdý na to, že jsem člověk.“

„Měl byste,“ pokýval hlavou Alfréd. „Já vím, ve srovnání s hlavonožci nemáme mnoho důvodů k hrdosti, neboť jsme se na nich hodně provinili. Ale - jsme všichni grázli?“

„Zeptám se jinak - kdo z Němců o porušení smluv nevěděl? Kdo jednal s přesvědčením, že bestie jsou ti druzí?“

„Většina,“ potřásl hlavou Gottlieb.

„Vy jste to věděl?“

„Já ano,“ přikývl. „Já jsem patřil k menšině, která se pravdu dozvěděla hned zpočátku. Proto jsem opustil Nejvyšší říšský soud, abych už na tom neměl podíl. Převážná většina Němců se pravdu dozvěděla až teď, tím jsem si skoro jist.“

„Když o tom víte víc, povězte mi něco,“ vyzval jsem ho.

„Je to velice jednoduché,“ usmíval se Gottlieb. „Kdo byl v armádě, nevěděl prakticky nic než to, co se k němu dostalo přes oficiální kanály propagandy - od počátku zaměřené, aby pěstovala nedůvěru. Vojáci žili v oddělených kasárnách, kde s hlavonožci nepřišli do styku. Pravdu nejspíš neznali ani sabotážníci, kteří všechno zahájili. Zbytek obyvatelstva měl na počátku plno práce a nestačil sledovat co se kolem Nového Německa děje. Stavba zdi kolem Berlína byla v rekordním čase hotová a potom už nikdo žádné kladné zprávy o Kopffüsslerech neslyšel.“

„A vy, kteří jste pravdu znali?“

„Od počátku to bylo vázáno přísahami o státním tajemství a kdo by je porušil, mohl počítat s popravčí četou. Měl jsem více štěstí než ti, co v justici zůstali, ale myslím si, že se mi podařilo opustit ji na poslední chvíli.“

„Nemyslím si, že to bylo na poslední chvíli. Měl jste se odtrhnout od toho smrtícího stroje ještě předtím, než Hitler začal první válku na Zemi.“

„Zpočátku to vypadalo jinak,“ vysvětloval mi. „Měli jsme skvělý cíl - dostat Německo na místo první velmoci světa. To byl přece úkol, který stál i za nějaké oběti, nemyslíte?“

„Nemyslím. Jako právník jste přece musel vědět, že tomu tak není. Udělal jste tutéž chybu jako vaši kolegové, zájem Německa jste postavil nad zájmy ostatní. Zájmům německého státu jste obětovali i lidi, kterým měl tento stát původně sloužit. To nebylo správné.“

„Uvažovali jsme, že bude rozumné obětovat zájmům Německa pár nevinných lidí, bude-li celkový výsledek kladný.“

„To byl váš největší omyl," odtušil jsem suše. „Tím jste Německu uškodili víc než ti co jenom hajlovali po hospodách, nebo pálili knihy nepřátel."

„My jsme to cítili jinak," nedal se.

„Nemohu si pomoci, vaše vina byla největší," pokračoval jsem. „Vy jste postavili všechny ty pozdější hrůzy, vraždění Židů, Poláků, Rusů i Čechů na právní podklad. To byl ve své podstatě horší zločin než zabíjení Židů při pogromech."

„Netušili jsme, k čemu to povede," bránil se.

„Já vám něco povím, pane doktore," pokrčil jsem rameny. „Katastrofou Německa nebyly gigantické továrny na smrt, jak se dnes koncentrační tábory na Zemi nazývají. Katastrofou byl okamžik, kdy byl ve jménu Německa odsouzen první nevinný člověk. Právníci jako vy dopustili schválení zákonů, které pozdější vraždění umožňovaly. Zbytek byl jen následkem."

„Já naši vinu nepopírám. Ale jestli jsem dobře pochopil, vy ji posuzujete přísněji než Hitlerovu Noc dlouhých nožů!"

„Ano," přikývl jsem. „Noc dlouhých nožů byla kriminální záležitost. Byl to zločin, jaký jste měli vyšetřit, vypátrat viníky a odsoudit je. To se nestalo a naopak, právě právníci jako vy udělali ze zločinu normu. To byla ta katastrofa. Kam to vedlo, bylo naprosto jasné."

„To jsme v těch počátcích opravdu netušili."

„Vaše vina byla, že jste jste jako právníci lépe věděli, že konáte zlo. Měli jste to vědět a museli jste to vědět."

„To musel vědět každý, kdo vstupoval do NSDAP."

„Každý mohl vědět, že jedná protiprávně. Řadoví vrahové drobného kalibru tam vstupovali s tím, že někdo nahoře za ně rozhodne, co se ještě smí a co ne. Většina by se při prvním potrestaném zločinu zastavila. Vy jste jim dali pokyn, aby pokračovali a dodatečně jste je ospravedlňovali."

„Asi to byla chyba. Ale pak už to nešlo změnit. Najednou byla všude tajná státní policie a měla větší moc než soudy."

„Vy sami jste ji zavedli," pokrčil jsem rameny.

„My ne!" bránil se doktor.

„Ale ano. Myslíte že jste to jen rozjeli a pak nevěděli, jak z rozjetého vlaku vyskočit? Kdeže! Vy jste už od počátku pilně přikládali pod kotel. A vyskakovali jste z vlaku, když jste viděli, že trať končí u propasti."

„Myslíte, že jsme z toho nebyli nešťastní?"

„Ano - když jste viděli, do čeho se řítíte. Ale to vaši vinu nezmenšuje."

„Bylo to složitější, než si myslíte!"

„O složitosti nikdo nepochybuje. Ale na staré Zemi se to rozebíralo

dost dlouho. Co teď s vámi? Nejlepší bude, když se budete dál zabývat malováním obrazů. Přitom snad nikomu neublížíte. Můžete přece dělat i jiné užitečné činnosti, ale v justici bych vás už nechtěl vidět.“

*****

Náš klub se rozrůstal pomalu, ale přibývalo nás.

Připojil se k nám dokonce i profesor Maxmilián Hurtig. Jakmile jsem ho poznal, vyčetl jsem mu, že mě hned po našem rozhovoru v berlínské knihovně udal Gestapu.

„Vidíte - a já jsem si myslel, že jste udal vy mě,“ řekl Maxmilián Hurtig. „Ještě jsem si říkal, že bych to od tak rozumně vyhlížejícího Čecha nečekal. Seděl jsem v kriminálu až do osvobození Berlína a mohl jsem mluvit o štěstí, že mě neodsoudili k smrti.“

Z toho ovšem vyplynulo, že nás musel udat někdo třetí. Ukázalo se, že v berlínské knihovně byly ve všech stolcích nainstalované mikrofony, obsluhované ukrytými neviditelnými muži od Gestapa. A bylo jasné, kdo podal to oznámení.

Nezbylo mi než se profesoru Hurtigovi omluvit. Naopak on se potom omluvil mně - a mohli jsme nadále zůstat přátelé. Mikrofony jsem dal ovšem okamžitě vytrhat a zničit.

Z bývalých známých se ke mně nehlásil jen Karl. Vděčil mi za život, navrhoval mě kdysi na rytířský kříž, ale asi přece jen neměl nejčistší svědomí ohledně místních obyvatel. Vlastně jsem se ani nedozvěděl jeho skutečné příjmení. Pokud se mi chtěl vyhýbat - pátrat po něm přece nebudu, řekl jsem si nakonec. Kdybych jen tušil, jak se s ním nakonec setkám!

Pomalu jsme začali připravovat program další činnosti, který bychom mohli nabídnout voličům. Měli jsme proti našim eventuálním protivníkům obrovskou výhodu, neboť část našeho programu už přinášela výsledky. Především skončilo zabíjení, které tu v poslední době viselo nad všemi jako Damoklův meč. Vleklá, dlouho nekončící a bezvýsledná válka přinášela všem jen slzy a její skončení museli všichni vítat.

Pohlaváři Nazi partaje nás obviňovali, že jsme ukončili válku jen za cenu potupné kapitulace Německa, ztráty většiny těžce dobytých území, což bude v budoucnu podle jejich slov znamenat katastrofu. Když se však ukázalo, že enkláva Berlín spolehlivě uživí milion lidí i bez nutnosti obdělat všechny plochy půdy, většina si konečně oddychla od válečného napětí a nechtěla se vracet k minulým pořádkům.

Rezonanční stroje hlavonožců způsobily veliký převrat ve stavebnictví. Výstavba prstence obytných domů kolem centra Berlína probíhala velmi

rychle a obyvatelé vyklizených měst se sem stěhovali plynule, bez problémů. Podzemní rychlodráha úspěšně nahradila tramvaje a všechno podtrhovala snadnost používání identifikačních a platebních karet.

Měl jsem nepřehlédnutelnou výhodu, že veškerý zahraniční obchod procházel mýma rukama. Berlín byl soběstačný, nutnost spojení se starou Zemí nepociťoval. Vyhlásil jsem, že musíme nejprve řádně ustavit demokratickou společnost a pak teprve se opět připojíme k Zemi. V skrytu jsem doufal, že se mi zde podaří prosadit některé principy, jaké se na Zemi v žádném státu dosud nepodařilo zavést.

Jednotný platební systém bez oběživa mi už fungoval.

Zánik Domů Matek a konec nezdaněné prostituce vedly sice k pomalé, ale přece jen k obnově tradičních rodin. Napomohly tomu identifikační karty i propaganda rádia Berlín. Měl jsem v něm zástupce neocenitelné penězi: Kurta a Gertu Wernerovy. Stali se trvalou součástí německého povědomí a jejich letmo vyřčené názory ovlivňovaly zejména jejich vrstevníky. Nutno přiznat, že do našeho klubu docházeli od začátku, ještě když jsme tomu tak neříkali.

Revize školství byla nezbytná jako všechno ostatní. Doby hromadné výchovy v Domech Hitlerjugend definitivně skončily, ale normální školy nebylo možné ustanovit. Chyběli učitelé. Kromě toho nebylo možné Domy Hitlerjugend zlikvidovat dokud jsme nevyřešili kam s chovanci.

Samozřejmě vznikly problémy. Systém Svobodných Matek byl německy důkladný. Matky v dokumentech dětí zapsané byly, ale otce nebylo možné zjistit, protože se vůbec nezaznamenávali. Děti jedné matky měly krom toho zpravidla každé jiného otce, takže v konečném důsledku neměly otce ani matku a bylo dnes nemožné tyto propletence rozmotat a chtít, aby si matky své děti rozebraly. Pokoušel jsem se zjistit, jak byl ten systém zabezpečený proti příbuzenským svazkům, které mohly nastat. Jak se dalo čekat, nebyl. Snad v mysli původních ideologů na Zemi bylo zabezpečené, aby se sourozenci náhodně nesetkávali v posteli, ale ideologové zůstali zřejmě na Zemi a ti, co to tady dále rozvíjeli, se s něčím tak odtažitým jako je incest nezatěžovali. Chlapci byli zpravidla vychováváni odděleně od dívek, bratři své sestry neznali - mnohdy ostatně neznali ani své bratry, umístěné v jiných skupinách. Že příbuzenské svazky genetici nedoporučují? Německá rasa je přece naprosto dokonalá, koho by to pálilo?

Nepatrně světla do problému vneslo přidělování jmen při změně systému identifikace. Příjmení Hitlerových dětí nešlo odvozovat od otců, jak bývá zvykem na Zemi, ale podle matek, které se přece jen dařilo v dokumentaci nalézt. Do programů byl zanesen algoritmus vyhledávání, který by dokázal alespoň částečně odstranit nebezpečí sourozeneckých svazků. I teď se

mohlo stát, že se vezmou bratr se sestrou aniž by o tom měli tušení, ale už jen po otcovské linii. Doufal jsem, že to pro jednu generaci vadit nebude a později v tom bude pořádek.

Domy Hitlerjugend měly být zachovány do doby, než jejich chovanci vyrostou a osamostatní se. Přestaly se však nazývat podle fýrera a vrátily se k názvu sirotčince. Doufal jsem, že v nich časem zůstanou jen děti, kteří nešťastným způsobem o rodiče přijdou - a že takových bude co nejméně.

Když jsme tak o tom uvažovali, výsledků naší práce bylo tolik, že se nikdo nemohl chlubit lepšími.

Také volby měly být uspořádány moderním způsobem, pomocí počítačů. Stačilo rozeslat na všechny počítače peněžní sítě příslušné programy. Každý občan byl majitelem identifikační karty a pokud byl starší osmnácti let, mohl by u kteréhokoli terminálu či peněžního počítače volit. Stačilo jen aktivovat příslušnou funkci. Šlo ovšem o nezvyklý způsob voleb a proto jsme vyhlásili, že volby budou dvojí. První prověří programy a jejich výsledky se nebudou počítat. Jde o to, aby si každý skutečně uvědomil, že může volit jen jednou a jakmile odešle své rozhodnutí a jeho hlas bude počítán, identifikační karta ztratí možnost dvojí volby. V jiných zemích by nejspíš tento způsob volby sváděl ke zfalšování, ale tady na Nové Zemi se prozatím nevyskytovali počítačoví podvodníci - a nutno ovšem dodat, že systém vyvíjený od začátku pod mým dohledem neměl slabá místa, umožňující proniknout do systému. Výrobci virů a hackeři všeho druhu tady nebyli.

První volby, konané jen na nečisto, měly být vyhodnoceny se stejnou pečlivostí jako skutečné vypsané o měsíc později. Jejich výsledky měly být zveřejněny, aby poskytly předběžný obraz. Proto bylo nutné ohlásit kandidaturu na každé místo Městské rady dva měsíce dopředu.

Volební program se podobal běžnému peněžnímu platebnímu příkazu, takže by s ním uměli zacházet všichni. Místo určení na koho přepsat jaký obnos bylo nutno zaškrtnout kandidáty. Program nakonec zobrazil složení Městské rady, jako kdyby to záleželo jenom na tomto voliči, vyžádal si jeho definitivní potvrzení a poté mu poděkoval. Kdyby se tento člověk pokusil hlasovat podruhé, program by mu zobrazil strohou zprávu, že platný hlas už odevzdal a další nemá.

*****

Aby byly volby spravedlivé, muselo se kandidátům dostat i příslušné místo ve vysílání. Znamenalo to, že všichni musí vyložit karty měsíc před volbami. Týkalo se to všech stejně, nebyl důvod vidět v tom chybu. Během předvolebního období už bylo možné sledovat, s čím na voliče přišli naši

protivníci.

Kupodivu jich bylo dost.

Bývalá Nazi-partaj, nyní Národní strana Německa, vytáhla do pole s velkými hesly o promarněné šanci německého národa, o nutnosti napravit tuto historickou katastrofu a o věrnosti ideálům národa Nibelungů.

Dvě na sobě nezávislé skupinky, které se vynořily krátce před kampaní, Německo Němcům a Vzkříšení Německa, měly hesla mírnější. Nehovořilo se v nich ani o zradě a katastrofě, jen o povinnosti zastavit prodej Nového Německa Američanům. Šlo zřejmě o reakci na mé obchody, o kterých tady kdekdo věděl. Zaměřili se na rádio Berlín, kde podle jejich názoru seděli moji agenti. Slib znovuzavedení starých dobrých peněz mohli přivítat jen lidé, kteří se systémem automatického strhávání daní cítili dotčeni. Jak jsem rychle odhadl - šlo jim buď o šizení, nebo o návrat starých časů pro prostitutky.

Heslo „Německo Němcům“ bylo stejně nacionalistické jako mnohem otevřenější hesla Národní strany Německa, jenže bylo přitažlivější pro větší vrstvy lidí.

Volby proběhly překvapivě rychle. Peněžní funkce byly po tuto dobu v provozu, ale zájem byl o ně minimální. Kolem tří hodin odpoledne centrální databáze ohlásila, že má hlasy ode všech voličů.

Nevěřili jsme svým očím.

Kandidáti Národní strany Německa obdrželi deset procent hlasů, byli tedy naprosto mimo šance. Výsledky naší skupiny se však pohybovaly pouze od pětadvaceti procent do třiceti, o zbytek se dělili kandidáti opozice, strany Německo Němcům a Vzkříšení Německa. Nejvíce hlasů se sešlo pro Schmidkeho, kterého uznávali v podstatě všichni od vojáků po posledního nezaměstnaného. Jeho volební heslo bylo prosté, ale velice účinné: Udržet v Německu pořádek. Všichni věděli, že policie pod jeho vedením perfektně zvládla všechno co hitlerovská, ale bez všeobecného strachu z Gestapa. Schmidke získal více než sedmdesát procent hlasů - ale to byl jediný úspěch naší party. Moji kandidaturu na pozici primátora podpořilo sotva sedmadvacet procent voličů. Stačilo by to ještě na zvolení, protože protikandidáti opozice měli pod pětadvacet procent, ale nečekal jsem, že to bude tak těsné.

„Co bys dělal, kdyby tě nezvolili?“ zeptal se mě opatrně Schmidke, jehož pozice byla z nás všech nejlepší.

„Předal bych kancelář primátora svému nástupci,“ usmál jsem se klidně.

„Dobře - ale co bys dělal potom?“

„Pokračoval bych v tom, co mám už rozpracované,“ pokrčil jsem rameny. „Měl bych o to víc času na počítačové středisko a další aktivity,

které teď neprávem opomíjím.“

„Ty bys vážně nechal pozici nejvlivnějšího muže Německa někomu jinému?“

„Tak to chodí v demokracii,“ řekl jsem. „Demokracie je vláda většiny. Nelíbím se jí, zvolí si jiného. To přece bývá docela normální.“

„Myslíš si, že druzí nestrhnou na sebe moc definitivně?“

„Bude to trochu záležet na tobě,“ zvážněl jsem. „Nesmíš dopustit, aby se policie dostala do rukou někomu, kdo by ji opět zneužil. Kdyby byli zvoleni jiní, brzy uvidíme, jak jim to půjde. Za čtyři roky budou další volby.“

„Hitler kdysi volby vyhrál naprosto regulérně.“

„Doufám, že se Němci z toho poučili a podruhé to nikomu tak snadno neprojde.“

„A kdyby přece?“

„Vláda, která vyhlásí válku Kopffüsslerům, způsobí zkázu Němců v tomto světě, což si určitě rozmyslí každá. Na dobytí starého světa Německo také nemá. Jediné co by mohla tyranská vláda dokázat by bylo ovládnutí jednoho milionu lidí. S tím nic světoborného udělat nemůže.“

„Mohla by ale i tak napáchat mnoho zla.“

„Poslyš, Alfréde - každý národ mívá takovou vládu, jakou si zasluhuje. Kdyby si Němci opět zvolili diktátora jako Áda Hitler, dalo by se už možná mluvit o jejich osudu. Nebo také o trestu Božím. Přeber si to jak chceš.“

*****

Ačkoliv jsem pokračoval jakoby se nechumelilo, něco bylo přece jen jinak než na počátku.

Měl jsem teď jen měsíc jistoty. To se ale dá v politice očekávat. Přátelé pořád stáli za mnou, ale všichni byli více zaražení.

Kurt to řekl lakonicky: „Nevděk světem vládne.“

„Na vděku se stavět nedá,“ namítl jsem. „Němci se chtěli prosadit vždycky a pomyšlení, že jim vládne Čech, nebylo pro mnohé nikdy přijatelné.“

„I když jim připomínáme, co všechno mají jen díky tomu, že jsi svrhl Hitlera?“

„Musíš ovšem uvažovat i nevýhody. Svobodné Německé Matky přišly o bezstarostný život a musí se o sebe starat samy. Ke všemu jsem je zbavil nejsnazšího způsobu obživy. Vojáci musí pracovat. Nehrozí jim takové nebezpečí jako ve válce, ale na vlastní kůži jsem zažil, že civilisté byli na

tom v případě nebezpečné situace hůře než vojsko. Ztratili teď pocity síly a výlučnosti - jen si vzpomeň, jak měli dřív všude přednost. Přívrženci Nazi-partaje přišli o totéž, navíc o milovaného Vůdce - a o prebendy, které jim plynuly z funkcí."

„Můžeme přece na své spoluobčany apelovat, aby se nedali ovlivnit sliby, ale tím, co se už stalo."

„Ti druzí ovšem tvrdí, že totéž by se stalo i za jejich vlády a navíc lidem vypočítají, co by mohli mít navíc."

„Vždyť to není možné! Vzkříšení Německa slibuje snížení daní a současně zvýšení podpor. Z čeho to chtějí platit?"

„Buďto nesplní zvýšení podpor, nebo zvýší daně. Však oni si najdou důvody, proč to nemohli splnit."

„Mohou zvýšit daně jen na něco. Například na tvé obchody se Spojenými státy."

„A já je zastavím úplně. Mám sice zakázky a musím splnit sliby Američanům, ale v nouzi mi vypomohou hlavonožci. Potom ovšem z těch peněz neuvidí Němci ani cent."

„Jsi si tak jistý, že ti hlavonožci pomohou?"

„Nejsem. Ale kdyby městské radní napadlo chystat nějaké extra podrazy, tvrdit to mohu."

Navzdory mému klidu vládla v našem klubu chmurná nálada a někteří začínali uznávat, že myšlenka založit novou partaj nebyla úplně od věci.

„Nebojte se," konejšil jsem všechny. „Mám ještě spoustu plánů a mnohé z nich bych mohl lépe realizovat, kdyby se mi jako na zavolanou uvolnily ruce."

Mluvil jsem vesele, ale starosti jsem měl také.

Už během volební kampaně vyhrožovalo Vzkříšení Německa rádiu Berlín, že mu odebere rozhlasovou licenci, bude-li dál propagovat moje protiněmecké plány. Měl to být dokonce první krok primátora a jeho radních po obsazení radnice. Kdyby se jim to podařilo, ovládli by úplně éter - ale nemuselo nás to bolet. Budova studia nové kabelové televizní stanice se již dokončovala a za šest týdnů začneme v Berlíně prodávat první japonské televizory. Kabely byly položené s počítačovou sítí a patřily mi. Vybavení studia jsem financoval také a dohodli jsme se, že Kurt bude ředitelem této televize a Gerta ještě oblíbenější hlasatelkou, než dosud. Zdálo se, že s obsazením rádia Berlín novými vládci přejde s Kurtem do televize také většina jeho personálu. Na kabely by neměla licence nejmenší vliv a z budoucnosti jsme nemuseli mít obavy.

Za ten poslední měsíc jsme spolu se střediskem počítačů dokončili

rozvody sítí po celém Berlíně. I zastrčené krámky na periférii byly napojené na centrální finanční databázi, dostatečně několikanásobně zajištěnou, takže nehrozilo její narušení - náhodné nebo úmyslné. Vzkříšení Německa slibovalo voličům zrušení počítačové finanční soustavy. Ten slib radši neměli dávat. Zavedení papírových peněz by je přišlo příliš draho a navíc by znamenalo návrat k dřívějším daním, kdežto automatické odvádění daní mělo už své příznivce.

Středisko počítačů jsem kdysi založil jako samostatnou nevýdělečnou organizaci. Počítače mé finanční soustavy byly administrativě Berlína darovány, jenomže ve věnovací listině bylo výslovně napsáno, kdyby město přece jen počítačovou síť zrušilo, stanou se všechny počítače opět mým vlastnictvím. O tom zřejmě předáci Vzkříšení Německa nevěděli.

Vlastnil jsem klíčové podíly ve firmě Medizine Niederle a měl jsem dlouhodobé smlouvy s farmáři na dodávky küfferle, mohl bych si tedy žít celkem v pohodě. Z výtěžků jsem koupil některé hotely v Berlíně. Když se obyvatelé sestěhovali do jednoho města, staly se hotely zbytečné, ztrátové a vlastně bezcenné. Podařilo se mi výhodně je skoupit - včetně hotelu Rote Fahne. Měl jsem dost peněz, abych je udržel v chodu než začne příval turistů po otevření Nové Země. Prozatím jsem ve svých hotelích pořádal kursy angličtiny pro obsluhu. Kdo měl zájem, dostalo se mu možnosti naučit se kteroukoliv řeč si vybral. Platil jsem lektory a snažil se, aby se mi personál nerozběhl. Naopak jsem přijímal další - tentokrát výhradně ženy, aby obsluha nebyla výhradně mužskou záležitostí.

Finančně jsem byl tedy dostatečně zajištěn. Proto mě ani nepřekvapilo, když pouhý den před volbami všichni kandidáti seskupení „Německo Němcům“ své kandidatury stáhli a voličům doporučili dát hlas kandidátům Vzkříšení Německa, kteří mají téměř stejný program.

Někteří to prohlédli, ale většina ne. Když začaly volby, zdálo se, aspoň podle dopisů přicházejících do rádia Berlín, že se někteří cítí podvedení, ale konečný výsledek byl známý brzy - a byl jasný.

Dostali jsme o něco víc hlasů než v předchozích cvičných volbách, ale kandidáti Vzkříšení Německa na celé čáře jasně zvítězili. Získali místo primátora i většinu v Radě. Zůstala nám pouze dvě křesla: funkci policejního presidenta s ještě větší převahou obhájil Alfréd Schmidke a finančním radním se kupodivu stal ekonom a zastánce počítačové peněžní reformy Ernest Hauptmann.

Znovuzavedení papírových peněz asi v nejbližším volebním období nehrozilo a machinace s počítači také ne, což by mi pro tentokrát muselo stačit.

Aniž bych dal protivníkům čas na bouřlivé oslavy, svolal jsem je na

radnici. Předal jsem kancelář primátora nástupci a hlavnímu ideologovi Vzkříšení Německa Hansu Köppkemu.

„Ať se vám tu vede dobře," popřál jsem všem, ale hlavně Schmidkemu a Hauptmanovi hodně štěstí.

„Však uvidíte, jak rychle Německo pozvedneme!" kasal se novopečený primátor Köppke. „Můžete okamžitě vyklidit rádio Berlín. Od zítřka v něm začneme vysílat my."

„Nepřeji si nic víc, než aby se vám nepodařilo Německu ublížit," odtušil jsem. „Za měsíc uvidíte, že obsazení Rádia Berlín bude vaše první Pyrrhovo vítězství."

Potom jsem v klidu opustil radnici.

Musel jsem projít špalírem příznivců Vzkříšení Německa. Rychle a v hojném počtu se dostavili před Radnici oslavovat vítězství. Ani mi příliš nevadily posměšky, metané z davu na mou adresu. Na mnoha místech stáli v ulici policisté. Jejich přítomnost zřejmě odradila dav od horšího. Usmíval jsem se, když mě Kurt Werner natáčel novou videokamerou. Asi to budou jednou velice zajímavé dokumenty, pomyslel jsem si. A možná dřív než se Hans Köppke vzpamatuje.

Posměšky ovšem jen pršely a kdosi z větší dálky vykřikl i starodávné heslo:

„Svinskou smrt podřadným - Čechům!"

Ohlédl jsem se, ale nepodařilo se mi zjistit kdo to byl. Naštěstí se mu nepodařilo strhnout více lidí. Že tady takoví budou, to jsem přece věděl. Že jich bude hodně, to mě trochu nemile překvapilo, ale nešť. Uvidíme, zda a jak je uspokojí novopečený primátor Hans Köppke.

Dav opilý vítězstvím - a částečně už i pivem - jásal.

*****

Špinavost

Brzy po odevzdání vlády jsem si zaletěl svým vrtulníkem do Xijtry.

Uaxio už věděla, jak jsme dopadli. Nedivil jsem se ani, že to ví. Před nedávnem jsem jim věnoval malý radiopřijímač a přesvědčil ji, aby čas od času sledovala zprávy z Berlína. Tak by se nemělo stát, že by byli hlavonožci vývojem situace u lidí překvapeni.

„Co vlastně chtějí ti Vzkříšenci?“ začala vážně, jakmile jsme se spolu pozdravili.

Vysvětloval jsem jí, že Vzkříšení Německa asi neznamená návrat k válce, účelem je získat moc nad lidmi.

„Nebereš to na lehkou váhu?“ pokračovala ostražitě.

„Myslím, že ne. Příští měsíc skončí demontáž posledních kilometrů silnic mimo Berlín. To nikdo nezastaví, takže moje sliby budou naplněny. Armádu jsme zrušili, pořádek udržuje policie a její šéf patří k mým přátelům. Zdá se, že jediný kdo těm novým překáží jsem já. Když si uvědomíš, že patřím k národu, který žil už na Zemi s Němci často v konfliktu, je to celkem pochopitelné.“

„Jen aby tomu bylo tak,“ strachovala se.

„Já přece zůstávám v Berlíně a budu tam žít dál. Nebudu mít možná přímý vliv na Němce, ale nepřímý přetrvá. Budu mít možnost ovlivňovat dění v Berlíně ekonomicky a využiji toho ke prospěchu všech.“

„Můžeme ti v tom pomoci?“ zeptala se mě přímo.

„Možná ano. Farmáři by mi mohli vypovědět smlouvy, aby mi tím znemožnili splnit závazky na Zemi. Mohl bych pak mít problémy - především na Zemi.“

„Myslíš s küfferlinem?“ zeptala se přímo. Tím prozradila jen to, že o mém problému dávno ví.

„Ano,“ přikývl jsem.

„Kdyby tě v tomhle ohledu zklamali Němci, přijď,“ řekla. „Nemyslím, že bychom pro tebe pěstovali küfferle, ale mohli bychom syntetizovat küfferlin přímo. Bylo by to jednodušší než oklikou přes rostliny.“

„Pak byste mi možná vytrhli trn z paty, jak říkáme, když se nám něco nepovede. Mám teď více starostí najednou a stará Země do nich patří také. Výhody, které jste poskytli Němcům, by měly být stejně tak dány i ostatním lidem na Zemi.“

„To ti nevyčítám.“

„Však také nemáš důvod. Nedělám nic, za co bych se mohl stydět - před lidmi ani před vámi.“

„Dobře, máš naši podporu. Chceme tě podporovat také tím, že budeme trvat na tvé osobě při dalších jednáních.“

„Významná jednání nesmí záviset na jediné osobě,“ odmítl jsem. „Kdyby se Němci rozhodli vyjednávat i beze mne, raději jim ustoupím, než abych vyvolával mezi lidmi a vámi napětí. Ostatně soudím, že bych mohl i potom za vámi docházet jako k přátelům.“

„To jistě - zůstaneš-li stále stejný.“

Nejspíš to bylo právě povzbuzení, které jsem potřeboval. Do Berlína jsem se vrátil v očividně lepší náladě a po celou cestu jsem si v prázdné kabině do svistu turbín hvízdal.

*****

Volby naštěstí rychle dozněly a nové koště na radnici se rozhodlo definitivně se všemi zamést.

Hans Köppke za velkého jásání „svých“ slavnostně převzal rádio Berlín. Ihned jmenoval nového ředitele, ustanovil nové hlasatele a začal vysílat. Na počátku měl menší fiasko, celé dva dny rádio Berlín nevysílalo, neboť nový personál vysílač nezvládl technicky. Pak se jim přece podařilo uvést všechno do provozu a mohli začít s propagandou.

Celonárodní diskuse slibovaná voličům se však nekonala. Noví hlasatelé už totiž nemuseli dávat slovo ostatním a také to nedělali. Podařilo se jim brzy otrávit všechny posluchače vlastními monology.

Informační monopol se jim naštěstí po měsíci zhroutil.

Jako blesk z čistého nebe se v obchodech objevily zatím neznámé přístroje, vzdáleně připomínající počítače. Byly to japonské televizory, zpočátku prodávané za snížené zaváděcí ceny a instalované zdarma pracovníky střediska počítačů. Kdo netušil oč jde, brzy to poznal. V obchodech se nové barevné obrazovky pochopitelně rozzářily jako první.

„Kupte si vlastní domácí kino!“ zněla stručná reklama. „Pro prvních pět tisíc rodin za pětinu ceny! Provoz pouhých deset marek měsíčně!“

Kurtovy štáby byly na zahájení vysílání připravené dávno před zahájením. Ačkoli počet kanálů není v kabelové televizi omezený jako při povrchovém vysílání, Kurt začínal se dvěma, ale všechno měl zajištěné na několik měsíců dopředu. Na Zemi nakoupil naučné i dobrodružné filmy, jakož i zábavné pořady. Kupoval u krajanů v Německu, aby se nemusel starat o dabing. Žádný z obou kanálů neměl vyhraněný profil a ve výběru žánrů se střídaly. Když na jednom běžel naučný film ze Země, druhý kanál vysílal oddechové pořady a naopak. Finanční stránka ležela plně na mě, ale peněz jsem měl zatím dost.

Radnice dostala zdánlivě vstřícnou, avšak ve skutečnosti zákeřnou nabídku: umístit každý večer na jednom z kanálů své zpravodajství v délce půl hodiny. Na opačném kanálu začínaly krátce poté naše zprávy. Gerta ihned strhla sympatie diváků na svou stranu. Všichni si na ni pamatovali z rádia a teď si k jejímu příjemnému hlasu mohli přidat její úsměv a šibalské dolíčky ve tváři. Pochopitelně vysvětlovala veškeré události v odlišné verzi a často uváděla propagandu Radnice na pravou míru. Zprávy Televize Berlín se neomezovaly na pouhé čtení z papírů, ale byly doplněné obrazem a komentáři.

Jak jsem prorokoval, Gerta se stala miláčkem Berlína. Že si nadále psala koncepty svých komentářů sama a proto ji jen málokdy něco vyvedlo z míry, nemusím zdůrazňovat.

Po dohodě s manželem zavedla nedělní diskusní klub, kam zvala různé německé osobnosti od umělců po politiky. Sedával jsem tam častěji než jiní; ne že by mi dávala přednost, spíš proto, že jsem méně než jiní odmítal posadit se před kamery a diskutovat.

Rádio Berlín rychle ztrácelo posluchače. Nejen proto, že obrazové pořady byly lepší. Posluchači se z televize včas dozvěděli, jakým způsobem připadlo staré Rádio Berlín novým majitelům a hlavně - jak nestranně vysílá. Což si ostatně na televizní obrazovce mohli brzy srovnat sami.

Radnice se pokusila plnit své volební sliby snížení daní a zvýšení podpor, ale jak se dalo očekávat, neměla peníze. Jakmile padl na půdě Radnice návrh Hanse Köppkeho na vypsání zvláštní daně k úhradě volební kampaně, díky televizi Berlín to vzápětí všichni občané věděli a po celý následující týden jim vládní strana marně vysvětlovala, že zvláštní daň se má týkat pouze zbohatlíků za poslední období. Ernest Hauptman se ke svým kolegům v Radě nezachoval kolegiálně: v nejbližší nedělní televizní diskusi zahájil debatu o financování stran a jiných sdružení, ze které jednoznačně vyznělo, že se žádné volební kampaně stranám hradit nemají.

Daňová reforma se tedy nekonala a daně zůstaly ve stejné výši jako za nás - ostatně těžko by mohly být nižší. Výdaje proto musely být také na stejné úrovni a první ekonomickou reformu se vládě prosadit nepodařilo.

I kdyby se straně Vzkříšení Německa zdařilo zvýšení daní prosadit, tak jak to plánovali, týkalo by se mě to nepatrně. Nepotřeboval jsem rady Ernesta Hauptmana, sám jsem věděl, co musím s penězi udělat, aby zbytečně neležely.

Vlastnil jsem nyní klíčové podíly tří důležitých fabrik, úplně mi patřila nová televize, všech pět hotelů v Berlíně a v podstatě všechno kolem počítačů, kromě počítačů městské administrativy, s nimiž naštěstí nemohl nikdo manipulovat. Přitom jsem měl na kontě finančních prostředků, kterých

by se nové daně týkaly, méně než někteří členové nové Radnice.

*****

Obchody se mi dařily i na Zemi.

Nejhorší bylo samozřejmě dosáhnout karantény pro AIDS ve Spojených státech. Bylo třeba nějakého přesvědčování, než se odpůrci karantény vzdali! Ve všech jiných zemích ji dokázali zavést velmi rychle, jen ve Státech ne. Přitom to nebylo tak obtížné. Jakmile byli nemocní s AIDS soustředěni ve vhodném místě, bylo jejich hromadné vyléčení otázkou několika hodin. Stát, který se k tomu odhodlal, dostal ode mne výhodnou cenu küfferlinu: dolar za jednu injekci. Stát, který na karanténu nepřistoupil, platil za tutéž injekci tisíc dolarů. Méně než na počátku, ale přece dost. Navíc jsem všechny přesvědčoval, že i toto úsilí bude marné, nechá-li se nemoc volně šířit.

Země, kde se již nevyskytovaly žádné další případy AIDS, začaly na můj podnět od cizinců vyžadovat zdravotní průkazy s čerstvým negativním testem na AIDS. Organizace zabývající se ochranou lidských práv, zejména z USA, začaly vykřikovat, že se jedná o nepřípustnou diskriminaci nemocných. Naštěstí to všude chápali jako jednoduché karanténní opatření, ačkoli brzy postihovalo převážně jen občany z USA.

Nakonec padly bašty odpůrců karantény i v USA. Příčinou byly ekonomické důvody. Ani Spojené státy by dlouho neutáhly zbytečné placení dalších léků v ceně tisíců dolarů. Na váhu ale padlo i to, že AIDS přetrvávala jen v USA.

Karanténa nakonec nebyla tak traumatizující, jak se zde dlouho bájilo. Hromadného očkování se zúčastnilo několik set lékařů - z Nového Německa i amerických. Zatímco se pacienti rekreovali v dokonale zařízených a zásobených karanténních táborech, několik vrtulníků sem dopravilo z Nové Země bedny s lékem. Nejen pro léčení AIDS, ale i další milion dávek pro nemocné rakovinou a dalšími nemocemi.

Cenu küfferlinu jsem pak po celém světě snížil na pouhé dva dolary za injekci. To už byla cena přijatelná nejen pro Spojené státy, ale i pro země třetího světa. Küfferlin léčil rakovinu, vleklé záněty a další nemoci. Likvidací posledních ohnisek ve Spojených státech se další případy onemocnění AIDS objevovaly zřídka. A tak tomu mělo být. AIDS by se dala zastavit i bez küfferlinu pouhou karanténou, což se bohužel o rakovině říci nedalo.

Dodávky léků se staly naprosto běžným obchodem. Stále to však byl obchod dosti atraktivní a zisky z něho mi umožnily rozvíjet dovoz jiných, zajímavých produktů do Nové Země.

*****

Po prohraných volbách jsem další rozvoj Nového Německa trochu pozdržel. Nebylo by taktické dodávat protivníkům nové argumenty. Stačilo, že společnost v Novém Berlíně byla dosti stabilizovaná, což nahrávalo jakékoli vládě. Dalo se tvrdit, že ani špatná vláda neměla za tohoto stavu co zkazit.

Přesto se Radnici brzy podařilo několik přehmatů.

První byl, když zdvojnásobila koncesionářské poplatky za rádio, aby zvýšila zisk z rádia Berlín. Následovalo hromadné odhlašování radiových koncesí. Radnice to odmítala přijmout, tvrdila, že chytání rozhlasu načerno bude tvrdě stíhat, ale občané jí při odhlašování stanic odevzdávali i své přijímače na znamení, že její rádio už poslouchat nebudou.

Výnosy z radiových koncesí zdražením poklesly na setinu. To nestačilo ani na provoz a rozhodně ne na platy redaktorů, hlasatelů a obsluhy. Nakonec Radnice začala na provoz jediné stanice doplácet a peníze ušetřila na nezaměstnaných, kterým původně slíbila naopak zvýšení podpor. Samozřejmě jí to Kurt a Gerta v televizi patřičně opepřili. Pyrrhovo vítězství to bylo, jak jsem předpovídal.

Další pokus se týkal zdražení jízdného v podzemní dráze. Podzemní dráha byla od svého založení akciovou společností, ve které jsem měl podíl téměř čtyřiceti procent akcií. Část akcií vlastnily podniky Mercedes a Junkers, podílející se na dodávkách elektrických vagónů a příslušenství a jen dvacet procent akcií vlastnila Radnice. S tak malou účastí zkusila nařídit ředitelství podzemních drah zdražit jízdné. Narazila ovšem na nepochopení. Ceny jízdného v podzemní dráze zůstaly beze změn, zato Radnice se stala terčem těžké kritiky, neboť tajná jednání byla prozrazena a zveřejněna.

Kromě televize zažila Radnice další šok, když na letišti Berlín přistály první airbusy s turisty ze Spojených států.

Jakmile byla ostatní města Nového Německa spolu se svými letišti zlikvidována, stalo se letiště Berlín pro dopravu na této planetě zbytečné. Radnice uvažovala o tom, že letištní budovy zboural a na ploše bývalého letiště postaví rozsáhlý obytný komplex, jenomže jsem zaplatil víc a letiště od města koupil. Obchod uskutečnila německá realitní kancelář bratří Schrammů, aby protivníci na Radnici netušili, co se děje.

Pro bezpečné přistávání airbusů bylo ovšem nutné letiště nejprve dovybavit dovezenými přístroji pro létání za snížené viditelnosti, ale tato investice se mi musela za pár měsíců vrátit. Odbavovací hala byla vybavena jak bývá běžně zvykem na Staré Zemi. Vedle letiště stála brzy nová hala

hangáru se dvěma obřími letadly Jumbo, abych nebyl závislý na leteckých společnostech Země.

Provoz zajišťovala cestovní kancelář Vávra Interstellar, která mi patřila se vším všudy. Všechno na sebe navazovalo. Na Zemi jsem si otevřel ve velkých městech v Americe, Asii i v Evropě několik poboček. Pro turisty už bylo na Nové Zemi všechno přichystáno. Patřilo mi letiště, kde čekaly pohodlné vrtulníky Messerschmidt a autobusy firmy Mercedes, přípojka na podzemní dráhu a všechny hotely. Kromě toho byla v každé pozemské kanceláři směnárna, kde návštěvníkovi vystavili pas v podobě identifikační karty, který v Novém Berlíně sloužil i jako hodinky, telefonní, parkovací a platební karta nebo peněženka. Turisté přilétali do Nového Berlína v očekávání mnoha atrakcí. Od autokarových projížděk po starém Berlíně, po výlety vrtulníky nad území hlavonožců, jak jsem s nimi domluvil. Už pouhý pobyt v hotelích musel být atrakcí - díky nezvyklé mimozemské kuchyni.

Dalším lákadlem měly být léčebné pobyty u moře. Enkláva Berlín měla přístup k Severnímu moři, avšak na pobřeží byla pouze nevelká rybářská osada Topfering, kam se nemohly větší zaoceánské lodě vypravit. Přes další realitní kancelář jsem zakoupil část pláží a pás u pobřeží, kde jsem chtěl postavit hotely a zejména sanatoria. Plánoval jsem postavit přístav, kam by mohly připlouvat větší lodě ze Země, ačkoliv to dnes byla hudba budoucnosti. Pobyt u moře, čistá a zdravá strava, exotické mořské ryby a krabi, spolu s péčí německých lékařů měly překvapivé výsledky, takže léčebné pobyty byly obsazeny na několik let dopředu.

Turistické atrakce, letiště, hotely i směnárny na Zemi mi patřily zcela, nebo s tak velkým podílem, že zajišťoval kontrolu cen, například u podzemní dráhy v Berlíně. Pobřežní pás hotelů a sanatorií jsem měl na mysli když jsem říkal, že mi volební prohra uvolní ruce.

Jako jediný jsem rozpoznal možnost cestovního ruchu coby nesmírně významného zdroje. Monopol mi sice dlouho nezůstal, na zbytku přímořského pásu vyrostla další sanatoria a další hotely, i v Berlíně se stavělo. Zbyly mi pouze klíčové body, zejména letiště. Turisté přinášeli oživení i do berlínských obchodů. Objevilo se něco, co Němci v Nové Zemi desítky roků nepoznali: suvenýry. Preparované mořské ryby, krabi a ulity měly náhle značnou cenu. Spousta Němců zjistila, že se dobře uživí malováním obrázků; krajin této planety, nebo portrétů hlavonožců. Všechno to znamenalo pro obyvatele Berlína další příjmy. Na trzích šly na dračku zejména obrazy, zachycující dávno zmizelé události. Bývalý voják Quido Ackermann kreslil ponuré obrazy války s hlavonožci, plné deště, krve, hořících tanků a umírání jak lidí, tak jejich protivníků. Zprvu jsem to neviděl rád, ale když několik jeho obrazů koupili i sami hlavonožci, uvědomil jsem si, že půjde o unikátní

dokumenty časů, na které brzy zmizí i vzpomínky. Nakonec jsem si také zakoupil několik obrázků. Zvláště jeden, který neodbytně připomínal obrazy mrtvých ve strašidelné vyvražděné pevnosti Rheinfall.

Také v městské pokladně se brzy projevil zvýšený příjem z automaticky odváděných daní. V této chvíli byl asi vítaný, jenže mými cestovními kancelářemi na Zemi protékaly miliony. Radnice invazi pacientů a turistů nedokázala využít pro sebe a zkusila jí proto aspoň zabránit narychlo vydanými předpisy o turistickém ruchu, ale bez úspěchu. Předpisy byly vzápětí podrobeny zdrcující kritice v televizi. Spousta obchodníků, výrobců suvenýrů, lékařů a farmářů se cítila přímo ohrožena a dala to Radnici patřičně najevo. Ozývaly se sílící hlasy o vyslovení nedůvěry. To už nebylo možné jen tak přehlédnout a Radnice musela opět ustoupit.

*****

V poslední době se všechno tak dařilo, že jsem neměl ani nejmenší obavy z budoucnosti. Netušil jsem nic, ani když mi zavolala Uaxio a požádala mě, abych přiletěl ihned do hnízda Xijtra.

Víc mi do vysílačky neřekla. Vlastně mi dosud nikdy sama nezavolala, tohle bylo poprvé. Pochopitelně jsem na nic víc nečekal, nasedl do helikoptéry a za chvíli přistával na malé plošince nedaleko vchodu do hnízda.

Čekala mě nejen Uaxio, ale i dalších deset hlavonožců. Vzali mě mezi sebe a zavedli dovnitř. Kráčel jsem s nimi tak hluboko, jak jsem dosud nikdy nebyl. Došli jsme do neveliké kobky, osvětlené modravým krystalem.

„Tady počkej," vyzvala mě Uaxio. Všech deset potom spolu s ní odešlo. Nechápal jsem, proč mám na ně čekat právě zde, ale brzy jsem zjistil, že to bude horší, než jsem si myslel. Skála se za nimi posunula a uzavřela vchod do kobky. Zůstal jsem zde vlastně jako ve vězení.

V první chvíli jsem to tak ovšem nechápal. Chtěli na mě, abych tu počkal, dobrá, počkám. Posadil jsem se na podlahu, pokrytou měkkou vrstvou, silnou skoro dvacet centimetrů, ale pohodlné sezení to nebylo, za chviličku jsem byl zkroucený jako paragraf. Natáhl jsem se raději na záda a čekal.

Uplynula hodina, druhá a pořád se nikdo neobjevoval.

Ležel jsem v modravém světle na zádech a přemýšlel, proč mě tu zavřeli. Na nic jsem ale nepřišel. Nebyl jsem si vědom žádné chyby, ani opomenutí. Na krátký okamžik mi probleskla hlavou nepříjemná vzpomínka. Když jsem zabil Nordena a chtěl navázat spojení s hlavonožci v Nordenově tajné základně, tam se ke mně chovali také takhle odměřeně, skoro nepřátelsky. Nesouvisí jejich dnešní chování s tehdejším? Co když mezitím získali

vrch příznivci vyvražďování? Že by se k nim přidala i Uaxio? To by ovšem byla zrada, zrada slušných bytostí, ale - bylo rozumné se na ně tak důvěřivě spoléhat?

Zaplašil jsem rychle tuto myšlenku a přemýšlel dál, ale ať jsem o tom uvažoval jak chtěl, vracelo se mi to neustále zpátky jako odhozený bumerang.

Teprve po třech hodinách se skála pohnula, ale vůbec nic se nevysvětlilo. Dovnitř vpluli čtyři mně neznámí hlavonožci a mlčky vedle mne na měkkou podlahu položili dvě malé šišky, salámovníku a chlebovníku.

„Smím se zeptat, co se děje?“ oslovil jsem je.

Neodpověděli a odešli. Skála se pochopitelně zavřela.

Že bych jim nestál ani za slovíčko?

Posadil jsem se do kouta jeskyně, kde jsem se mohl opřít o stěnu, abych nebyl zkroucený. Uvažujeme dál. Být to zrada, rovnou by mě zabili. Chtějí mě živého, takže otevřenou zradu si škrtneme. Těžko bych ovšem mohl pochybovat o tom, že jsem ve vězení, takže znovu: jaký mají důvod? Proboha co jsem jim zlého provedl? Vždyť jsem jim splnil všechno, na čem jsme se dohodli. Nové Německo se vrátilo zpátky do původních hranic berlínské enklávy, ostatní města jsme podle dohod srovnali se zemí, válka skončila a stromy jsme přece sázet nemuseli. Přelety vrtulníků nám povolili, včetně přistávání na přesně ohraničeném prostoru před šestým bočním vchodem do Xijtry, aby turisté mohli podle libosti fotografovat, co už stejně kdekdo viděl. Jestliže jsem ale nic zlého neudělal, potom je tohle vězení čirá nespravedlnost.

Ale co dál?

Počkat, až jak se to vyvrbí? A co když to dopadne v můj neprospěch? Ačkoliv - moje možnosti do něčeho zasahovat byly v této kobce směšně nepatrné. Pokusit se o útěk? Nejprv bych musel otevřít skálu. Ke změkčení skály bych snad mohl použít quro, ale pořád bych byl v hloubce hnízda Xijtra. Pochybuji, že by mě nikdo nehlídal. Snad by to stálo za pokus, ocitnout se v jeskyni, kde by se za mnou zasypal vchod, ale takhle? Ostatně nevím, jak je skála silná a zda mám na něco takového dost energie.

Co jim to ale mohlo tak náhle přeletět přes nos?

Sedět v modravě osvětlené díře a čekat bylo strašné. Ale ještě horší byl pocit, že jsem ve vězení naprosto bez viny.

Konečně - skoro po pěti hodinách - se skála otevřela. Za ní stála Uaxio se svou suitou.

„Byl jsi obviněn z hrozného zločinu,“ oslovila mě místo pozdravu. „Naštěstí jsme zjistili, že za nic nemůžeš.“

„Já jsem zase uvažoval, že jste porušili dohody a chcete se mě zba-

vit.“

„Podezíráš nás neprávem,“ blýskla Uaxio očima. „Jak tě to vůbec mohlo napadnout?“

„Stejně jako to napadlo vás,“ přikývl jsem. „Mohli byste mi alespoň teď vysvětlit, co se stalo?“

„Chystalo se k hroznému zločinu,“ řekla Uaxio mírněji. „V lese nedaleko od Xijtry jsme zastavili německý automobil. Podle dohod tady neměl co dělat. Chtěli jsme jen pro pořádek zkontrolovat, co k nám Němce přivádí a chystali jsme se jim nabídnout pomoc, kdyby v lese zabloudili. Místo aby na výzvu našich vyjednavačů zastavili, začali na ně střílet. Dlouhou dobu už na lidi neútočíme, ale na útok máme právo odpovědět. Nemůžete nám vyčítat, že jsme zabili každého, kdo měl v ruce zbraň. Naživu zůstal pouze řidič, ale ani toho jsme po tomto incidentu nenechali utéci a zajali jsme ho. Prohlídkou auta jsme zjistili, že dopravuje velikou bombu. Posádka měla úkol vyhodit Xijtru do povětří.“

„Kdo se mohl opovážit?“ vybuchl jsem.

„Jen klid, my už víme, že o tom nic nevíš,“ pokračovala Uaxio. „Samozřejmě jsme tvrdě udeřili na posledního žijícího z té bandy. Přiznal se ke všemu, ale odvolával se na rozkazy svých nadřízených. Podle jeho verze tento podlý útok nařídil bývalý generál Schmidke a současný velitel berlínské policie - na tvůj výslovný rozkaz.“

„Žádný takový rozkaz jsem nikdy nevydával,“ ohradil jsem se prudce. „To je lež.“

„To už víme.“

„Mohlo vás to napadnout hned,“ útočil jsem dál. „Cožpak bych mohl nařídit něco tak nepřátelského, když se celou dobu snažím, aby veškeré násilí v tomto světě skončilo? To přece nedává smysl!“

„Řidič toho auta vypovídal pod hrozbou smrti a nezdálo se nám, že by lhal. Aspoň ne v té chvíli.“

„Mohl bych se ho zeptat já sám?“ napadlo mě. „Nemyslím, že by mi dokázal lhát do očí.“

„To už nepůjde,“ odtušila Uaxio. „Nakonec jsme rozebrali jeho mozek a zjistili, že si opravdu nevymýšlel.“

„Jak - rozebrali jste jeho mozek?“ zatrnulo mi a polilo mě horko. O dolování pravdy rovnou z mozku mrtvého člověka jsem sice věděl, ale domníval jsem se, že to už nikdy nebude použito. To ale znamená, že ani řidič, poslední z posádky, už nežije. Chudák - mám ale litovat lidi, kteří se pokusili nás opět znepřátelit? A ještě takovým masakrem?

„Je to složitá operace a ovládají ji pouze někteří naši odborníci,“ vysvětlovala mi Uaxio, jako kdybych to nevěděl. „Při ní mozek člověka vy-

jmeme z kostěné schránky a napojíme na myšlení jednoho z nás. Tak se bezpečně dozvíme všechno co si ten člověk před smrtí myslel, co viděl i slyšel. Operace má jednu nevýhodu. Takto rozebraného člověka už nedokážeme sestavit a oživit a mozek zbavený svého těla vydrží jen pár hodin. Jen v závažných případech, jakým byl bezesporu tento, cítíme oprávnění i pro extrémní postupy.“

„Jak tomu tedy bylo?“ uklidnil jsem se trochu. Opět jsem byl schopen posuzovat všechno věcně.

„Komando, které sem vezlo nálož, dostalo tajné instrukce a jeho členové se skutečně domnívali, že jednají dle příkazů šéfa policie. Toho však nikdo z nich osobně neviděl. Rozkazy jeho jménem vydával jakýsi major Ottis. Bude třeba zjistit, co je to za člověka. Bude určitě vědět víc než jeho vojáci.“

„To bych mohl zařídit,“ nabídl jsem se. „Vyhledání osob není pro nás složitá záležitost.“

„O to ani nejde,“ přerušila mě Uaxio. „Mnohem závažnější a důležitější bude zjistit, kde se vyrábějí ty nálože bílého ohně. Sliboval jsi, že se to nikdy nebude opakovat.“

„Bílý oheň?“ zamrazilo mě. Tak přece hlavonožci nazývají německé Q-bomby, srovnatelné s atomovými pumami. Že by někdo porušil přísný zákaz, vydaný po obsazení továrny na jejich výrobu v Drážďanech?

Ačkoliv - a opět mě trochu zamrazilo.

„Nebyla to nakonec poslední reaktivní střela, zajištěná při obsazování Drážďan?“ přiznal jsem svůj podíl viny.

Ano, továrnu jsme určitě rozmontovali, ale na likvidaci poslední střely jsem osobně nedohlížel.

„Tak tomu není,“ řekla Uaxio. „Kdyby šlo o poslední pumu v tomto světě, nebylo by to tak hrozivé. I kdyby se podařilo zničit Xijtru, náš národ by se z toho vzpamatoval. Jenže my jsme mezitím ty automobily s bílým ohněm zneškodnili u všech našich větších hnízd. Sedmadvacet bomb považujeme za příliš hrubé porušení našich dosavadních dohod.“

„Panebože - pak je to vážnější, než jsem si myslel!“

„Jistě. Jsme teď spravedlivě rozhořčení. Vaše plemeno se opět dopustilo zákeřného porušení dohod a nemáme trpělivost stále vám odpouštět.“

„Ano, to uznávám. Ale já o tom opravdu nevím.“

„Máš pravdu,“ řekla Uaxio. „Ve vzpomínkách vojáka jsme rozeznali tvou nevinu. Major Ottis totiž svým vojákům říkal, že o tom tajném podniku ví málo Němců a zejména je nabádal, aby ses to nedozvěděl. Tvrdil, že nejsi Němec a mohl bys nám jejich plány prozradit.“

„A také bych to udělal, pokud bych je nedokázal zastavit sám,“ při-

kývl jsem.

„Jenže ten voják nám zprvu tvrdil, že o tom víš, dokonce ses prý na tom plánu významně podílel."

„Pak vám vědomě lhal."

„Ano," souhlasila. „Bylo to příliš závažné obvinění, než aby se dalo opomenout. Než jsme zjistili pravdu, museli jsme se postarat, abys proti nám nemohl zosnovat další zákeřnost. Proto jsme tě izolovali. Krom toho jsme vaše bomby přisunuli až ke zdi Berlína. Kdyby vybuchly, poslaly by vás všechny na dlouhou cestu."

Jako vysvětlení bych to mohl chápat. Právě v době, když jsem si lámal hlavu, co se děje, hlavonožci odtahali auta ke zdem Berlínské enklávy. Sedmadvacet bomb! Kdyby explodovala jediná z nich, možná by se nic nestalo, zeď je sto kilometrů od města, ale exploze všech naráz by Berlín zničila, protože účinky by se sečetly. Zamrazilo mě - ale Uaxio měla pravdu. Bomby vyrobili Němci. Kopali jámu jinému, sami do ní málem spadli. Někde tady umíral německý řidič, aby jeho mozek byl napojen na myšlení jedné zdejší bytosti. Hrozná smrt, ale na druhé straně, ti chlapi si ji zasloužili. A ti, co zemřeli, byli jen malými součástkami nějaké hrůzné mašinérie, která se rozjela za mými zády i za zády všech ostatních Němců.

„Budeme to muset vyšetřit," přikývl jsem. „Postarám se, aby byli viníci přísně potrestáni."

„Na tom nesejde," řekla Uaxio. „My vám už - nevěříme."

„Nedivím se," přikývl jsem. „V tomhle světě se snad nedá věřit nikomu. Dokonce ani vám ne."

„My jsme dohody neporušili - a už vůbec ne tak zákeřně," naježila se.

„To jistě ne," souhlasil jsem. „Ale nějak příliš rychle byste zahodili přátelství, které k vám mám."

Nemyslel jsem to zle, spíš jako jemnou výčitku.

„Kdo má vašemu přátelství věřit? My?"

„A vidíš, já vám pořád ještě věřím," řekl jsem. „Jistě, ne každý je toho schopen. Jsou tady lidé, kteří mají důvody vás nenávidět, ačkoliv by měli více nenávidět vlastní vůdce, kteří stojí za vším tím zlem. Jak je vidět, všichni se ještě nesmířili, že s výboji a s Velkoněmeckou Říší je konec."

„Ano, ale - my už nemáme chuť dál chápat, že lidé bývají různí a jen malá část nám chce škodit. Ta malá část má stále nebývale velké možnosti. Přesvědčil jsi nás, že existují též slušní lidé, ale ani ty bys dalšímu masakru nezabránil. Jak po nás můžeš chtít, abychom zůstali přáteli? Sám přece musíš vidět, že to není možné. S několika lidmi bychom se přátelit mohli, ale se všemi to prostě nepřipadá v úvahu. Považujeme váš nezdařený útok za konec

přátelství - i konec příměří.“

„Co chcete dělat?“ zarazil jsem se nad její urputností.

„Vypovíme vám smlouvu,“ řekla Uaxio. „Vyklidíte poslední zbytky vaší civilizace a stáhnete se zpět do svého světa. My vám na oplátku nebudeme zasahovat na vaší Zemi.“

Chvíli jsem se na ni díval nechápavě. Měl jsem strašlivý pocit jakoby se pode mnou bořil svět. Upřímně řečeno, nebylo to daleko od pravdy.

„To myslíte vážně?“

„Smrtelně vážně,“ odvětila. „Nemáme už trpělivost snášet další vaše podrazy.“

„A nevadí vám, že tohle rozhodnutí můžeme pro změnu brát jako podraz - my?“

„Na vašem smýšlení nám nezáleží. Smýšlení několika málo slušných nevyváží nebezpečí hrozící od těch zlých.“

„Škoda,“ odtušil jsem. „Doufám, že nám alespoň povolíte nějakou rozumnou lhůtu, abychom odtud nemuseli utíkat příliš zbrkle.“

„Uznáváš, že jsme v právu?“ podívala se na mě pátravě.

„Máte právo vyhodit nás, kdykoli se vám zamane,“ přikývl jsem. „Tento svět je váš a dáte-li nám výpověď, my se musíme odstěhovat. Ale bude to škoda.“

„Škoda - ano, ale především vaše.“

„Jistě, my na tom proděláme víc. Ale vy také ztratíte tím, že odejdeme.“

„My vás nepotřebujeme,“ odsekla. „O nic nepřijdeme.“

„Přijdete,“ odtušil jsem. „Přijdete o čisté svědomí.“

„Svědomí?“ vybuchla. „O svědomí nám chceš vykládat a sám patříš k národu, který žádné nemá!“

„O mém svědomí nic nevíš,“ řekl jsem tvrdě. „I vy musíte uznat, že je mám čisté. Nikdy jsem vás neoklamal a vždycky jsem se jen snažil zmírnit chyby druhých - ať na naší, nebo na vaší straně.“

„Na nás si nemáš právo stěžovat!“

„Mám. Kdybyste mě poslechli, nevyvraždili byste zbytečně Hamburk a Kolín - sto třicet šest tisíc mrtvých. Určitě bych si na vašem místě tolik životů na svědomí nevzal.“

„Měli jsme na to právo!“ opakovala.

„Vůči Němcům jistě. Němci si na vás stěžovat nemohou, ti se na vás provinili. Ale vzhledem ke mně jste mohli chvilku posečkat. Zapomínáte, že jsou i jiní lidé než Němci.“

„Ale jsi tu sám. Přitom jsi měl větší problémy se svými krajany než s námi. Poměry mezi lidmi na Zemi se od zdejších o mnoho lišit nebudou.

Snad je ve vaší civilizaci velká část lidí spravedlivých, ale jako celek jste hrozní.“

„Je to možné,“ připustil jsem. „Souvisí to s tím, že je naše civilizace mladší než vaše. Bude nám asi ještě dlouho trvat, než se dostaneme na takovou úroveň, abychom mohli být rovnocennými partnery jiných, vyspělejších civilizací.“

„Tak vidíš!“

„Ano, je tomu tak,“ pokýval jsem hlavou. „Ale my budeme hledat dál a kontakt s jinými civilizacemi si někde najdeme. Nebude-li to tady - bude to jinde.“

„Nejprve byste si měli udělat pořádek na té vaší Zemi,“ odtušila Uaxio. „Máte tam pěknou sběř.“

„K tomu jistě časem dojde,“ přikývl jsem. „Doufám.“

„Ale my nemůžeme čekat, kdy se napravíte. Stálo nás to příliš mnoho. Odejděte odsud!“

„Když na tom trváte, nemáme jinou možnost.“

„My na tom trvat budeme. Odejděte. Dáme vám na to rok.“

„To není rozumná doba,“ zavrtěl jsem hlavou. „Dobře víš, že to nestihneme.“

„Dva roky jste potřebovali, abyste vystěhovali všechna zdejší města. Teď budete stěhovat jen jediné.“

„Ano, ale teď to bude mnohem horší. Tentokrát nemáme kam ty lidi nastěhovat.“

„Máte na to celý váš svět!“

„Ano, ale tam žije přes pět miliard lidí. Volná oblast podobná zdejší berlínské enklávě se na našem světě nenajde.“

„Kolik tedy budete potřebovat?“

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Myslím si, že pět let by nám mělo v každém případě stačit. Budu se snažit to zkrátit, jak jen to půjde. To je mé slovo.“

„Dobře, tedy pět let. Ale ať tu nikdo z vás nezůstane.“

„Nepotěšila jsi mě - vynasnažím se splnit i tohle k vaší spokojenosti. Necháte mě teď vrátit se do Berlína?“

„Tvůj létající stroj je stále připraven před vchodem.“

„Tak se tu zatím mějte.“

Prošel jsem vedle ní špalírem ostatních Kopffüsslerů.

Bylo mi z toho velice smutno, ale cítil jsem, že jinak jsem jednat nemohl. Nechtějí nás - odejdeme.

A to všechno kvůli nějaké - a jak Uaxio říkala, poměrně malé - bandě?

*****

Třetí Německo

Vrtulník hladce přistál na střeše hotelu Rote Fahne.

Od prohraných voleb jsem bydlel tady - ve svém. Obsadil jsem v nejvyšším patře nevelké apartmá a odtud řídil všechny své podniky. Také teď jsem se sem stáhl, abych si to všechno ještě jednou promyslel.

Situace v Nové Zemi se tedy dostala do další fáze, ale tentokrát to vůbec nevypadalo nadějně. Mají hlavonožci právo rozzlobit se a s konečnou platností nás vyhodit? O tom jsem vůbec nepochyboval. Tohle je jejich svět. Budeme se muset fofrem spakovat, to z toho jasně vyplývá.

Ale - jak to udělat?

Zvedl jsem telefon, zavolal Kurtovi Wernerovi a požádal ho, aby mi poskytl v nejbližší možné době vysílací čas. Měl jsem na to nárok, ačkoliv - Kurt by mi to splnil i bez mého oprávnění vyjednavače s hlavonožci.

„Co se děje?“ ptal se mě Kurt.

„Ani se neptej,“ povzdychl jsem si. „Povím ti to, až se dostanu do televize.“

Sjel jsem výtahem dolů a do budovy televize došel pěšky. Byla ostatně dva bloky od hotelu.

„Povídej, co se stalo?“ vítal mě Kurt úsměvem, ale hned ve dveřích zvážněl, jakmile mě viděl.

„Když ti řeknu, že nastane konec světa, neuvěříš mi to. Bohužel, je tomu tak. Hlavonožci nám zrušili smlouvu. Budeme se muset odstěhovat zpátky na starou Zem.“

„Vidíš - a ty jsi jim vždycky tak věřil!“ podotkl Kurt.

„Ne oni, my poneseme vinu na tom, co se stalo,“ vybuchl jsem. „Já bych to tak na jejich místě neudělal, ale uznávám, že na to mají právo.“

Vysvětlil jsem mu, jak právě dnes objevili a zneškodnili německé záškodníky, kteří se pokusili o nemožné - zničit je s konečnou platností, definitivně.

„Ačkoliv se necítím ničím vinen, po tomhle by mi hanba nedovolila zůstat,“ řekl jsem.

„To bude problém,“ odpověděl Kurt vážně. „Ani my ostatní přece vinni nejsme, rozhodně ne všichni.“

„Mě přesvědčovat nemusíš,“ pokrčil jsem rameny. „Měl bys to nějak vysvětlit těm, kdo ten podraz zorganizovali. Byla to krysí špinavost. Ačkoliv, možná teď křivdím - krysám.“

„Taky že jim to vysvětlím!“ kasal se Kurt.

Zvedl telefon a zavolal Gertě, aby všeho nechala a ihned přijela do

televize.

„Nejezdi podzemkou, vezmi si auto," nabádal ji. „Vím, že vedeš velkou ekologickou kampaň proti autům, ale ta v této chvíli skončila."

Za malou chvíli jsme byli pohromadě. Gerta přilétla jako vítr a už ve dveřích vynadala Kurtovi, že si dovolil zlehčit její kampaň proti autům. Ovšem jakmile se dozvěděla příčinu naší hřbitovní nálady, okamžitě zvážněla.

„To snad hlavonožci nemyslí vážně?" mračila se.

„Bohužel myslí," usadil jsem ji. „A je to naše vina, že jsme předčasně pustili z hlavy zdejší nácky."

„Kdyby po nás chtěli vypátrat všechny viníky a vydat jim je k potrestání, nedivila bych se. Vyhověla bych jim i kdyby je chtěli pro výstrahu po kusech rozvěšovat po stromech. Ale vyhazovat nás všechny?"

„Oni to tak chtějí," pokrčil jsem rameny. „Můžeme je teď kritizovat, můžeme je zkusit i přemlouvat, ale to je asi tak všechno. Poslechnout je nakonec musíme."

„Ani ty bys to s nimi nějak nedohodl?" podívala se na mě s dětskou důvěřivostí.

„A když ti řeknu, že jsem rád, že teď nejsem po kusech rozvěšený na stromech kolem Xijtry?"

Gerta zesmutněla.

„Když ani na tebe nedají..."

Začali jsme spolu sepisovat závěrečný projev k německému národu, jak jsem to pracovně nazval. Bylo pozdní odpoledne, za chvíli bude beztak čas na zprávy, stihl jsem sepisovat jen hlavní body s tím, že zbytek stihneme improvizovat.

V nejlepším se přihrnul do studia tiskový mluvčí Radnice Reinhard Herzog se svazečkem papírů v podpaží.

„Možná už nebude nutné, abyste to četl," řekla mu smutně Gerta, sotva k němu vzhlédla.

To neměla dělat. Reinhard se okamžitě rozčilil a nebyl ochoten vyslechnout žádné rozumné vysvětlení. Vykřikoval, že si omezování svobody slova šeredně odskáčeme - jako kdyby se v Rádiu Berlín už dávno nevedl jen monolog Vzkříšení Německa a zdejší pravidelné půlhodinky byly něčím víc než dobrovolně poskytovaným prostorem k jeho vlastnímu - ztrapňování.

„Dobrá," řekl jsem. „Dostanete svůj čas, dokonce na obou kanálech najednou. Nemáme proti vám jiný pořad."

„To je něco jiného!" čepejřil se Reinhard.

Na kanálu Berlín Dvě měl ještě skoro půl hodiny běžet naučný film, ale Kurt jej nařídil přerušit a propojit kanály na zdejší studio. Na udivený

dotaz technika přikývl, že dnes budou příliš důležité zprávy.

Tak to také osobně ohlásil ještě předtím, než se kamery soustředily na potěšeného Reinharda - myslel si asi, chudák, že to bude kvůli jeho zprávám.

„Vážení spoluobčané," řekl Kurt stručně, „neodcházejte, prosím, od obrazovek a pozvěte i své známé. Stalo se něco, co bezesporu mění život každého z nás. Vyslechněte si prosím zprávy Radnice, po nichž budou následovat mimořádné zprávy naše. Vysíláme je současně na obou kanálech, aby nikomu ani slovo neuniklo. Věnujte nám, prosím, nejvyšší pozornost."

Pak pokynul a kamera zabrala růžolícího Reinharda, který ani teď nepochopil, že jeho zpravodajství bude vysíláno jen jako úvod k něčemu opravdu závažnému.

Nedal se otřást a spustil, jak to měl napsané na papíře.

*****

„Drazí soukmenovci!" začal pateticky, jak to měl zřejmě dobře odkoukané od Vůdce Adolfa Hitlera.

„Radnice se rozhodla vyhovět četným žádostem na udělení licence firmě Schwarzkopf, která již brzy v centru Berlína postaví důstojné lázně se sladkou i mořskou vodou. Nebudete muset za mořem dojíždět až do Topferingu a platit vyděračské ceny v tamních drahých hotelích. Nové lázně vám skoro tytéž požitky poskytnou levněji přímo v centru našeho města."

Aha - firma Schwarzkopf, napůl patřící primátorovi Hansu Köppkemu, podle všeobecného očekávání vyhrála konkurs. Budiž jí čest a chvála - škoda, že si svého vítězství neužije.

„Jako další příspěvek Radnice k čistotě města můžeme již dnes označit zavedení nových odpadkových košů se samočinnými sběracími stroji na jejich odvoz."

Tuto zakázku dostala firma bratra Hanse Köppkeho. Nešlo o konkurs, neboť nikomu jinému zřejmě čistota města v hlavě neležela tak, aby se o tu zakázku ucházel. Samočinné sběrné stroje by byly možná dobrý nápad, ale v podstatě to byla prkotina, dobrá spíše na odčerpání peněz z městské pokladny. Výborně - ale pozdě, dalo by se říci.

„Další novinka je obzvlášť důležitá. Po létech odloučení od mateřské vlasti ohlásila cestovní kancelář KWUG něco, nad čím určitě zaslzí oko každého z nás starších, kdo si ještě vzpomeneme na starou dobrou vlast. KWUG nám poskytne přesně to, co jsme si celou dobu přáli. Od příštího měsíce začíná pořádat pravý opak toho, co tak bezostyšně provozují Vávrovy cestovní kanceláře. Místo drzé invaze bohatých Američanů do našeho světa -

svobodné cestování Němců po staré vlasti na Zemi. Zájezdy do původních měst, starého Berlína, Kolína nad Rýnem, Stuttgartu, Hamburku na Labi, ale i do okolních zemí, kde nás všude přivítají jako vzácné hosty - v Liberci, Chebu a Karlsbadu. Můžete již dnes podávat přihlášky!“

Kdybys věděl Reinharde, pomyslel jsem si smutně, že nová cestovka KWUG znamená Kurt Werner Und Gerta, určitě bys jí takovou reklamu nedělal. Ale to bys musel vědět víc než víš. Nicméně - s cestovkami bude brzy konec. Snad by tě potěšilo, že stejně to má spočítáno i „Vávra Interstellar“.

Odešel jsem pak do vedlejší místnosti projednat poslední podrobnosti s Gertou. Kurt sem vzápětí přišel také.

„Bude to bomba,“ řekl smutně.

„Skoro stejná, jakou připravili hlavonožcům Hitlerovi pohrobci,“ připomněl jsem.

Reinhard Herzog vedle ve studiu končil. Jeho oslavné ódy na malicherné vymoženosti zaváděné Radnicí byly stejné, jako jeho útoky na všechno, co mělo souvislost s mými aktivitami. Normálně se jimi část diváků bavila, zejména v očekávání, co na to ukáže Gerta a její štáb kameramanů. Největší smůlu měl Reinhard, když pěl chválu na nový primátorův hotel na břehu moře a televize hned poté ukazovala záběry z neštěstí, když se právě tato stavba, narychlo naprojektovaná a postavená na příliš zvětralém útesu, těsně před kolaudací zřítila. Ještě že to bylo v době polední pauzy, takže to prošlo bez obětí.

Náhle jsem zpozorněl.

„Náš primátor má připravená ještě další překvapení pro ty, kdo při něm věrně stáli,“ utrousil jen jako mimochodem. „Zdá se, že se opět jeví reálné další rozšiřování naší Říše. Neschopného českého vyjednavače Vávru nahradí naši emisaři. Co od toho můžeme očekávat? Návrat německé krve zpět do míst dočasně ztracených, konec potupného ústupu a ovšem, nebývalý rozkvět Nového Německa. Heil Neues Deutschland!“

Panebože!

Že by za tou špinavostí stál - sám starosta?

Reinhard Herzog se naposled uklonil do kamer a s úsměvem na tváři vstal. Červené světélko na kameře však dále svítilo a mluvčího Radnice to trochu zmátlo.

V té chvíli jsem vstoupil s doprovodem Gerty a Kurta.

„Prosím, posaďte se ještě,“ pokynul jsem Reinhardovi.

„Nemám... nemám oprávnění účastnit se debaty,“ zakoktal překvapením.

„To nebude debata, pane Herzog,“ uklidňoval jsem ho, ale měl jsem

tisíc chutí vzít ho pod krkem místo za rameno.

„V tom případě snad mohu odejít," snažil se opustit své dosavadní místo.

„Jen seďte, vás se to také týká," zamáčkl jsem ho zpátky do sedadla a posadil se vedle něho. Kurt se posadil z druhé strany, aby Herzog neměl příležitost k taktickému ústupu, Gerta se graciézně usadila vedle svého chotě.

„Můžeme-li věřit přítomnému panu Herzogovi, připravil nám primátor města Berlína Hans Köppke největší překvapení v dějinách Nového Německa," začal jsem úplně jinak, než jsem měl napsáno na připravených papírech. Kurt s Gertou se na mě jen po očku podívali, ale nic neřekli. Bylo to také v jejich stylu - zvláště Gerta se nikdy nenechala zaskočit.

„Na místo mne, neschopného vyjednavače, navíc Čecha, pan primátor své emisary už ke hlavonožcům nejspíš poslal," řekl jsem pořád ještě klidným hlasem.

Reinhard Herzog se na tato slova opět usmál a uklonil do kamery, která ho právě zabírala. Bylo to jeho přiznání, nebo by si rád přisvojil zásluhu na něčem, o čem sám nevěděl?

„Naštěstí pro pana primátora si nejsem jist, zda emisaři vyslaní ke Kopffüsslerům, celkem dvě stě dvacet šest mužů, byli přímo od něho," přitvrdil jsem tón hlasu. „Neměli totiž za úkol vyjednávat, ale dopravit jim do všech známých hnízd ničivé bomby a zaútočit na všech frontách současně. Výsledek je ovšem přesně takový, jaký se od té podlosti dal očekávat. Všichni emisaři jsou mrtví - ale to je maličkost, bude ještě hůř. Ničivé bomby jsou namířeny na město Berlín a my všichni jsme dostali tvrdé ultimátum: vrátit se v nejkratší možné době zpět na starou Zem, tentokrát bez pardonu. Pane Köppke, je-li to vskutku vaše dílo, potom jste nám připravil opravdu nezapomenutelné překvapení!"

„To není možné!" vykřikl Reinhard Herzog. „Primátor měl určitě na mysli něco úplně jiného!"

„Ať už tu podlost vyvedl primátor Hans Köppke nebo někdo jiný, zřejmě předpokládal vítězství, ale nevyšlo mu to," obrátil jsem se k Reinhardovi. „Jenže to není všechno. Pro případ, že by jim něco selhalo, měli všichni chycení bandité hlavonožcům tvrdit, že jsem to byl já, kdo zákeřné přepadení zosnoval. Připravili mi tím několik hodin věznění, ale to je maličkost, nejhorší je, že podle Kopffüsslerů jsme porušili dohody. Následky budou jednoznačné. Budeme muset vyklidit Berlín a vrátit se na Zem."

„Ale to není možné!" opakoval Reinhard Herzog. „To snad nemohou udělat, to je porušení dohod!"

„Ano, to je porušení dohod," řekl jsem. „Dohody uzavřené do dneš-

ního dne neplatí. Ne že by je svévolně porušili sami hlavonožci. Zrušení dohod je jenom logický následek našeho pokusu o smrtelný útok na jejich města. Pane Herzog, pokud dnes potkáte primátora Hanse Köppkeho, vyřiďte mu, ať mi ani nechodí na oči. Musel bych ho na místě zabít za to, že nám všem zničil Berlín. A také jakéhosi majora Ottise, který prý těm přepadovým komandům velel. Kdo ho znáte, vyřiďte mu moje upřímné pohrdání.“

„Nech je být, Oto,“ přerušila mě smutně Gerta. „Většina z nás opravdu neví, že k něčemu podobnému mělo dojít. Co ti o tom hlavonožci přesně řekli?“

Přerušila mě, jak jsme to měli ve scénáři, jakmile řeknu první otřesná fakta. Podíval jsem se ulehčeně na ni a vrátil se do původního konceptu. Papíry jsem nechal ležet, beztak jsem si na nich řeč připravoval jen abych si to sám ujasnil. Teď už jsem mohl mluvit bez nich.

„Jakmile zjistili, že podivné nákladní automobily v sobě skrývají atomové nálože, pobili jejich posádky a ponechali naživu jen neozbrojené řidiče. Když jim pak tvrdili, že jsem za celou touto akcí já, zavolali si mě a uvěznili. Naštěstí je včas napadlo, že jsem je doposud nikdy neoklamal. Nejspíš nevíte nic o metodě, jak naprosto spolehlivě zjistit pravdu, kterou oni znají a ve zcela výjimečných případech používají. Naznačím vám, oč jde. Otevřou člověku lebku a opatrně vyjmou mozek, který připojí k mozku jednoho z jejich vyšetřovatelů. Ten pak může zkoumat všechno, co si dotyčný myslel od svého narození do smrti, nic se přitom nedá utajit. Ta procedura vede ke smrti, proto je její použití tak výjimečné. Použili ji však a právem. Dozvěděli se všechno. I to, že major Ottis své chlapce nabádal, aby za viníka označili mě. Naštěstí mu lest nevyšla - mohlo to dopadnout hůř a nejen pro mě.“

„Jak?“ optala se Gerta.

Tuhle otázku měla ve scénáři, ačkoliv také nechala ležet na stole předem připravené papíry a mluvila zpaměti. Neznala však všechny podrobnosti a když jsem vykládal o metodách jak naprosto spolehlivě zjistit pravdu, znatelně zbledla.

„Uvědomte si, že emisaři majora Ottise dali hlavonožcům odjištěné atomové bomby, připravené k výbuchu. Kdyby nevyšla pravda najevo, vyhodili by nás do vzduchu i s Berlínem. Jsme teď v ohrožení sedmadvaceti bombami odplaty V-5.“

„Ale co budeme dělat? Většina z nás přece nemá s majorem Ottisem nic společného!“

„Můžeme všichni majoru Ottisovi a jeho maníkům poděkovat za největší překvapení poslední doby. Potom si sbalíme kufry a odcestujeme z této planety - navždy.“

„Myslíš si, že odchod Němců z Nové Země je nevyhnutelný? Nebude možné Kopffüsslery ještě přemluvit?“

Řekla to s takovou nadějí v hlase, jako kdyby nevěděla, co jí na to odpovím.

„Obávám se, že tentokrát už ne. Emisaři majora Ottise to zpečetili natrvalo a jeden neschopný Čech už to nezachrání. Pokud po tom bude někdo toužit, vezmu ho vrtulníkem na další jednání, může to zkusit. Ale nezaručuji mu, že si nevytáhnou z jeho hlavy pravdu sami. Rozezlení jsou dost - a mám dojem, že plným právem.“

„Co tedy budeme muset udělat?“

„Především zastavíme všechny stavby. Ode dneška budou veškeré investice v Novém Berlíně vyhozené peníze. Chci se tentokrát obrátit na staré Německo a získat na Zemi přijetí, doufejme lepší než v Denveru. Milion nových obyvatel nebude pro staré Německo snadný oříšek, ale snad Němci neponechají krajany ve štychu. Kromě toho - nejdeme tam s holýma rukama. Peněz budeme mít dostatek. Mám v současnosti ve švýcarských bankách finanční prostředky, představující sto tisíc dolarů na každého majitele identifikační karty. Ano, vydělal jsem na Zemi miliardy. Použiji je na zmírnění katastrofy, když už jsem jí nedokázal zabránit, stejně jako vy jste utratili své milióny dolarů v Denveru za chleba.“

„Dáš je i těm, kdo byli proti tobě? I starostovi, kdyby se ukázalo, že major Ottis byl jeho člověk?“

„Nemíním dělat výjimky,“ zavrtěl jsem hlavou. „Peníze se dostanou i pro pana starostu - ale ne každému zvlášť. Zkusím s jejich pomocí zajistit pozici pro všechny. Nákupem pozemků počínaje, stavbami konče. Ale bude nutné vypátrat, kdo za tu katastrofu zodpovídá. Kopffüsslerové nám pomohou, je to snad i jejich zájem. Ale ať je to kdokoliv, až ho zjistíme, bude s ním zle. Asi by měl využít nejbližší cesty na Zem k útěku do Brazílie nebo Argentiny - dodnes přece existují na Zemi státy, které poskytují zločincům azyl a nevydávají je soudům jejich mateřské země. Tady se mu nepovede dobře.“

„Jsi přece odpůrce trestu smrti,“ vyskočil Kurt.

„Ale příznivec vydání těch lidí hlavonožcům. Mají na ně větší nárok než my. Vydáme je jejich spravedlnosti.“

„Pak jim vůbec nezávidím,“ otřásla se Gerta.

„Vraťme se k odchodu na Zem. Ačkoliv to původně vypadalo na vyhazov se lhůtou čtyřiadvaceti hodin, dosáhl jsem odklad na pět let. To doufám stačí, abychom se na ten exodus řádně přichystali. Budeme se muset na Zemi starat o stavbu nových domů. Určitě nám to půjde stejně rychle jako tady a bude asi lepší, zajistíme-li si přístřeší sami, než aby nám je někdy

někdo vyčítal. Hlavonožci dnes ani nevyžadují abychom Berlín zbořili. Nebude v tom velkorysost - asi nás chtějí mít pryč co nejdřív. Na druhou stranu jim nebude vadit, když si odsud odvezeme všechno. Nejen majetek, co se dá jednoduše naložit a odvézt, ale i továrny, cokoliv.“

„A co zdejší plodiny?“

„Byly vytvořeny pro nás, vezmeme si je s sebou. Některým se na Zemi daří, jiné bohužel uhynou. Co dělat, musíme opět poděkovat majoru Ottisovi.“

„A co tvé hotely?“ zeptala se mě.

„Moje chyba, že jsem do nich investoval,“ usmál jsem se smutně. „Spojil jsem svůj život s Novou Zemí natolik, že mě to bude mrzet také - možná víc než vás. Ale nemusíte se o mě bát. Vydělám si právě těmi hotely ještě veliké peníze. Až se lidé na Zemi dozvědí, že Nová Země končí a oblíbené exkurse do cizího světa nebudou mít pokračování, ceny poletí nahoru. Sice jen na pět let - ale i to bude zlatý důl.“

„Co budeš dělat potom? Vrátíš se do Čech?“

„Mohl bych, když mě nebudete potřebovat a chtít. Přiznám se, na Zemi se mi mezitím rozpadla rodina, takže mě domů nic tak silně netáhne. Ani já nemám kam se vracet. Ale o mě se nestarejte, já už si poradím.“

„Vrátím se k těm penězům,“ pokračoval Kurt. „Nebude těch sto tisíc dolarů na osobu příliš málo?“

„Nebylo to mnoho v Denveru, kde stálo kilo chleba deset dolarů. V Německu to znamená slušné jmění. Nikdo nás tam tak neuvěřitelně okrádat nebude. Našimi stroji si postavíme domy mnohem levněji, než to dokáží na Zemi. Navíc si každý k tomu přiveze, co mu tady patří. Něco snad převedu i na karty, pro každého stejně.“

„Co bude s identifikačními kartami?“

„Budeme se muset asi přizpůsobit zemi, která nás přijme a kde se usadíme. Identifikační karty ztratí význam průkazů, ale finanční funkce jim zůstanou, dokud je každý nevybere. Banka se musí přestěhovat spolu s námi - pravděpodobně se po dobu přechodů zmrazí úroky z úspor, ale jistoty si nemůžeme nechat vzít. Budu to garantovat svými penězi.“

„Ach jo, to jsme to dopracovali,“ povzdychla si Gerta.

„My ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nebýt těch několika, kdo se nevzdali násilí, žili bychom si tu spokojeně dál. Bohužel se mi spolu s Hitlerem nepodařilo zabít i zpupnost některých jeho obdivovatelů - a odnesou to všichni.“

*****

Televizní přenos skončil a na jeho závěr Gerta ohlásila, že byl za-

znamenán pro ty, kdo z jakéhokoliv důvodu nestihli přímý přenos a budou mít zájem o opakování.

Já jsem vystoupil na střechu hotelu Rote Fahne, abych se vydal na Zem. Musel jsem nejprve na letišti natankovat plné nádrže - Evropa se od Nového Berlína právě pomalu vzdalovala a musel jsem přeletět daleko nad Rheinland, abych se na Zemi mohl vynořit kdesi nad Středozemním mořem poblíž Egypta. Ale Messerschmidt byl dobrý stroj a po několika hodinách letu se ozvalo letiště Mnichov, kde jsem rádiem žádal o mezipřistání s doplněním paliva.

Současně jsem informoval vládu Německa o vyjednávání ve věci pomoci krajanům v nesnázích. Snažil jsem se přesvědčit ji o závažnosti své mise a o nutnosti jednat bez odkladů.

„Snad Němci na Zemi pochopí, že svým krajanům musí v té těžké chvíli pomoci," přesvědčoval jsem je. „Němci na Nové Zemi se do nezáviděníhodné situace dostali částečně vlastní vinou, nicméně to nerozhoduje. Potřebují pomoc a doufají, že ji dostanou právě od vás."

„A kdyby se ukázalo, že vám nebudeme moci vyhovět?"

„Pak buďto požádám o pomoc Spojené národy, nebo zakoupím od některého státu libovolný ostrov. Prostor musíme získat, i kdybychom měli postavit na pylonech umělý ostrov uprostřed Atlantiku."

„Vy byste to dokázali?" podíval se na mě tázavě tělnatý ministr hospodářství.

„Ano. Ale nechávám to jen jako opravdu zoufalou možnost, úplně na konec, kdyby všechno ostatní selhalo."

Pak se šli poradit beze mne a když se vrátili, požádali mě, abych se pro odpověď zastavil - do měsíce.

Nevěřil jsem svým uším.

„Snad se nechcete celý dlouhý měsíc rozhodovat, kde nám vyhradíte místo?"

„Ne - to přijde na řadu později, samozřejmě jen pokud se rozhodneme, zda váš požadavek akceptujeme či nikoli."

„Čím víc času promrháte, tím bude hůř," upozornil jsem je. „Jedná se přece o vaše krajany."

„A proč je neumístíte v Čechách?" zněla nevinná odpověď.

„Protože určitá část Němců nás Čechy pořád ještě nazývá das tschechische schweinehund," odtušil jsem. „Dovedu si moc dobře představit, co by to vyvolalo. O neshody nemám zájem. Kromě toho jsou Čechy menší a tím větší by to byl problém."

„Tak vidíte - a nám vytýkáte pomalost? Bude to neúměrná zátěž pro hospodářství Německa. Víme to, celkem nedávno jsme takhle museli při-

jmout Východní Němce. A ti si přinesli celé dosavadní území, nikoho jsme nemuseli stěhovat.“

„Tihle s sebou přinesou své továrny, plodiny, zkušenosti - a koneckonců i peníze.“

„Dáme vám vědět za měsíc,“ vyprovodili mě.

Nasedl jsem do Messerschmidtu v bídné náladě. Ale nesměl jsem to vzdát. S plně dotankovanými nádržemi jsem zamířil na opačnou stranu - do Paříže.

*****

„Nabízíte nám pouhých dvacet miliard dolarů za libovolné francouzské území?“ nadzvedl obočí ministr financí Francie. „Jak si to vlastně představujete, pane? Nezlobte se, to je směšné a navíc drzé!“

„Nutně potřebujeme jakékoliv místo na Zemi. Jde o milion životů, pochopte nás. Spokojíme se i s několika atoly kolem Murruroa, beztak zničenými atomovými pokusy.“

„Budeme je ještě potřebovat,“ zněla odmítavá odpověď.

„Máte přece takových ostrovů více. Dvacet miliard dolarů z nich neuvidíte ani za sto let. Budete mít i naši vděčnost, nemusíme ji vyjadřovat jen slovy díků. Máme co nabídnout.“

„Na sliby tohoto druhu nemůžeme dát. Zejména, když se to týká Němců - a navíc Hitlerových pohrobků. Francie má s nimi velice špatné zkušenosti.“

„Češi také - a přece je zastupuji. Když Němcům pomáhá Čech, proč ne Francouzi?“

„Nezlobte se, ale umístit milion Němců na francouzském území po nás nemůžete chtít.“

„Nechci je umístit na území mateřské Francie. Jednalo by se jen o pár ostrovů daleko od Francie.“

„I to je francouzské území. Litujeme, nelze.“

„Já ten prostor pro Němce získat musím,“ trval jsem na svém. „I kdybych měl seškrábnout z Nové Země jeden pustější ostrov a přemístit jej na Zem - ale zatím neumím odhadnout, co by to udělalo s její rovnováhou. Například by to mohlo vyvolat vlnu zemětřesení. Ale museli bychom to udělat stůj co stůj, milionu Němců hrozí zkáza a doufám, že se dohodneme i bez toho.“

„Dohadujte se nejprve s vládou Německa.“

„Milion lidí se do Německa nevejde a Německo nemá žádné zámořské ostrovy.“

„To není naše starost. My je nechceme. Jděte jinam.“

Práskl jsem dveřmi, ale tím se nic nevyřešilo.

*****

„Teoreticky by to snad možné bylo,“ uvažoval ochotně ministr zahraničí Velké Británie. „Mohli bychom vám odprodat část Falkland. Samozřejmě s vědomím, že si na ně stále činí nároky i Argentina.“

„Falklandy? Ty přece leží tak blízko Antarktidy, že tam kromě trávy nic neroste.“

„Museli byste pochopitelně respektovat místní obyvatele a zaručit se, že je nebudete omezovat. Žijí z rybářství nebo z ovcí, produkují kvalitní vlnu. Je to jisté omezení, ale na druhou stranu, Falklandy jsou větší, než požadujete.“

„Ano, ale milion obyvatel se na nich neuživí. Nebo si to snad myslíte? Pokud vím, žije tam asi dva tisíce lidí. Navíc pěstování ovcí vyžaduje hodně prostoru. Obávám se, že by pro nás nezbylo místo vůbec žádné.“

„Jiné území nepřipadá v úvahu. Mezi námi, kdyby nešlo o Němce...“

„A kdyby nešlo o nacisty?“

„Víte, můžete to zkusit u Austrálie. Snad by vás nechala ubytovat někde na australském kontinentu.“

„Kde? Na poušti?“

„Třeba na poušti. Na Nové Zemi jste přece podle libosti poroučeli počasí.“

„Místní obyvatelé to uměli, my lidé ze Země ne.“

„Neměli jste se s tamními bytostmi pohádat.“

„To vím také, ale potřebuji to vyřešit. Situace je velmi kritická a jde o životy lidí.“

„Zkuste to raději hned u Organizace spojených národů,“ řekl ministr zahraničí. „My vás tam samozřejmě podpoříme. Ale kdyby vám nic jiného nevyšlo, ani Falklandy by nemusely být špatné řešení - beztak budou Němci stavět mnohem víc na průmyslu, než na zemědělství a půdě.“

„Děkuji - udělám to,“ řekl jsem a otočil se k východu.

*****

Vrtulník Messerschmidt přistál s posledními kapkami na dně nádrží na letišti Nový Berlín.

Požádal jsem správu letiště o dotankování a vzal si taxi do centra. Zakrátko jsem už vstupoval do budovy televize.

„Jak jsi dopadl?“ vítal mě Kurt.

„Pojď se mnou do nejbližší restaurace,“ požádal jsem ho. „Mám hlad, že bych snědl i vlka. Prohovoříme to tam.“

Zakrátko jsme seděli u stolu, ale Kurt byl s jídlem brzy hotov, kdežto já jsem si poručil dvojitou porci.

„Je to na draka,“ prohlásil jsem už cestou sem. „Nikdo se kvůli nám nevzdá ani pídi půdy a milion lidí se také nedá nikam umístit.“

„Nikde?“

„Angličané by nám poskytli azyl na Falklandech,“ vzdychl jsem si. „Jenomže to je pustina, kde roste sotva tráva, žijí tam jen ovce a ptáci. Podobně by nám Rusové přenechali kus Sibiře, bohužel až za polárním kruhem, kde to vypadá hůř než na Falklandech.“

„Cožpak se na Zemi nenacházejí jiné pustiny?“

„Pustin je dostatek. Ale všechny už někomu patří a nikdo nám z nich nedá ani kus pouště. Třetí možností by asi bylo přemluvit Austrálii o pár čtverečných kilometrů pouště, ale to jsem ani nezkoušel, to by bylo pravé peklo bez vody, kde nevydrží ani domorodci.“

„To je tedy katastrofa,“ zachmuřil se Kurt.

„Fakt už začínám uvažovat o tom, že na vhodnou pozemskou mělčinu posadím jeden z Novofríských ostrovů. Jsou pusté, hlavonožcům by možná žádný nechyběl. Napadlo mě to včera ve Francii.“

„Blázníš? To je přece šílené.“

„Šílené je, že nám nevyhověli ani krajané Němci. S tímto ostrovem je to sice taky kardinálně šílené, ale na rozdíl od všech ostatních možností nemusíme vůbec počítat s lidmi Země a jejich sobectvím. Kromě toho - čím déle o tom přemýšlím, tím mi to připadá realističtější. Vzpomeň si, jak jsme kdysi v Denveru vyměnili kus tábora s kusem pole u Norimberku.“

„Nevíme, zdali na to hlavonožci přistoupí. A není mi ani jasné, jak to chceš udělat. Říkal jsi, jak se Xijtra pořádně prohnula, když musela zkonvertovat americké letadlové lodi. A to byla propust pár set metrů velká. Přetáhnout z vesmíru do vesmíru celý ostrov? Při tom by šlo o kilometry a to bude na propusti určitě příliš velké sousto, nemyslíš?“

„Nevím, jak jsou na tom propusti Xijtry.“ rozvíjel jsem dále svůj šílený plán. „Mohli bychom od Kopffüsslerů vyžádat použití Nordenovy propusti nedaleko od Berlína. Podle mě je nejnovější a co do energetických schopností nejsilnější.“

„Neblázni!“

„Víš co?“ podíval jsem se na něho. „Nebudeme tu jen tak diskutovat. Pojďme to zkusit.“

„Proboha, jak to myslíš?“

„Poleť se mnou a uvidíš!“

Dojedl jsem a číšník nám telefonem přivolal taxi.

„Počkej přece - nemůžu odejít jen tak z televize.“

„I kdyby se televize zhroutila, stojí to za to,“ nedal jsem se obměkčit.

Dvacet minut poté jsme startovali z letiště. Kurt přímo z haly zavolal Gertu a dal jí instrukce co musí zařídit, aby televize neuznala úhonu.

„Letím teď s Otou Vávrou ke Kopffüsslerům, ale neboj se, brzy se vrátíme,“ končil.

Xijtra naštěstí nebyla daleko. Jakmile se vzdálenosti berou vzdušnou čárou, není pár set kilometrů žádný problém. Ještě slunce nezapadlo - a byli jsme zpátky. Místo ovladače propusti Xijtra jsem měl na popruzích kolem těla zavěšený hranatější ovladač Nordenovy tajné propusti. A navíc, kabina vrtulníku byla plná, sotva jsme se vznesli. Nepatrně jsem se sice podivil, jak lehce to vyšlo, ale hlavonožci byli zřejmě odhodláni vyhovět nám ve všem, jen abychom byli co nejdříve z jejich světa pryč. Aspoň to šlo hladce.

Nejprve jsme vyložili náklad - nevelký modrý kámen, jaký používají hlavonožci ke svícení ve svých hnízdech. Dali mi jej jako suvenýr - aspoň tak jsem o něj žádal. Nevelký bylo pochopitelně relativní - měl půl tuny, vrtulník se s ním jen těžce vznášel, zato by se mohl použít k osvětlení pořádně velké haly. Pro lidské oči nebyl nejvhodnější, neboť v něm všechno dostávalo sytě modrou barvu.

Dotankoval jsem po okraj - a vyrazili jsme. Byl pozdní večer, skoro noc, ale museli jsme spěchat. Jednak nastávala právě příhodná chvíle, jednak jsem chtěl udělat šílený pokus a nesměl jsem váhat - mohl bych si to třeba rozmyslet.

Dvě hodiny letu k Fríským ostrovům uplynuly jako okamžik plný rozechvělého očekávání. Konečně jsme dosedli na malou plošinku mezi stromy. K tomuto šílenému pokusu jsem vybral Třetí Fríský ostrov o velikosti dvaadvacet kilometrů napříč, čtyřicet podél.

Vydrží Nordenova propust tuhle zátěž? Kopffüsslerové mi tvrdili, že tam nikdo nebude, takže kdyby aparatura vyletěla do povětří, nikomu to neublíží. Kondenzátory, které zde měly funkci zásobárny elektřiny, byly nabité naplno - bylo v nich energie několikrát víc než v největší vodíkové bombě.

„Počkáme půl hodiny,“ řekl jsem, sotva se turbíny mého Messerschmidtu dotočily a na okamžik jsme vystoupili.

„Proboha, Oto, kroť se trochu!“ spínal ruce Kurt. „Snad jsi neztratil soudnost? To nemůže dopadnout dobře.“

„Proto tě potřebuji. Někdo musí řídit vrtulník, druhý se postará o

zbytek. A protože ty pilotovat neumíš, budeš sedět na téhle plošince. Budeš mít kolem pasu lano a kdyby se něco nepříjemného dělo, vytáhnu tě do výše. Já bych raději seděl dole a kdyby ses včas naučil létat, seděl bys za řízením.“

„Člověče, Oto, tady nejde o nás dva, i když ani to se mi moc nelíbí. Tady jde o celou Zeměkouli, nemyslíš?“

„Máš pravdu,“ přikývl jsem. „Nebude to legrace.“

„Nenecháš toho raději? Co jsi prve říkal, že by to mohlo vyvolat? Zemětřesení, vlny tsunami, řetězce nových sopek?“

„Když va bank - tak va bank.“

„Že jsem se pořádně nenaučil modlit, teď by se mi to asi hodilo!“ povzdychl si Kurt odevzdaně.

Dali jsme si druhou večeři. Setmělo se, mezitím co jsme potichu jedli masovou konzervu, ohřátou na malém ohníčku.

„Prosím tě, jak vlastně víš, že na Zemi bude to správné místo?“ pokusil se mě Kurt ještě naposledy zviklat.

„Vím to,“ odtušil jsem. „Pamatuji si zkrátka oba glóby, takže v každé chvíli vím, jak jsou navzájem pootočené, plus mínus dvacet kilometrů. Není to nijak jednoduché, ale buď to prostě spočítám, nebo si to jen tak pamatuji.“

Nemohl jsem mu přece říci, že všechny tyhle výpočty plné goniometrických funkcí dělám jen tak z hlavy ani že mám tyto informace od hlavonožců implantované i s kusem paměti.

Pak jsem kolem něho pečlivě udělal horolezeckou smyčku. Druhý konec lana byl připevněn v otevřené kabině vrtulníku.

„A dobře si pamatuj všechny své pocity, rozumíš?“

„Neboj se, na to nikdy v životě nezapomenu,“ ujišťoval mě s trochu kyselým výrazem ve tváři.

Turbíny zavyly a rotor se roztočil. Těžký Messerschmidt se jen nadnesl, všeho všudy o čtyři metry. V noční tmě přímo nad námi se náhle přehnala jasně modrá čára. Mrkl jsem dolů. Kurt na mě mával rukama a ukazoval, že je všechno v pořádku. Opatrně jsem přistál.

„To mělo být ono?“ křičel Kurt, protože turbíny pořád svištěly.

„Nasedej,“ víc jsem mu ukázal, než řekl.

Kurt naskočil a zavřel posuvné boční dveře. Řev a svist v kabině se rázem zmenšily. Vrtulník se opět zvedl a brzy se vznášel skoro pět set metrů nad nočním ostrovem. Kolem nás bylo široko daleko jenom pusté moře, ostatní Fríské ostrovy, dříve nezřetelně viditelné, úplně zmizely.

Potom kolem nás prolétlo mnohem menší modré kolo.

Snesl jsem se dolů. Teď bylo pod námi naopak moře a na sever od nás byl na obzoru zřetelně znatelný obrys dalšího Fríského ostrova.

„Jak ses cítil?“ vyptával jsem se Kurta.

„Trochu se otřásla země,“ referoval mi. „Měl jsem pocit, jakoby se pode mnou zničehož nic zastavily schody v podzemní dráze. Domy by to jistě vydržely, kdyby tu nějaké stály.“

„Tak by to zhruba mělo být. Nu což, půjdeme se sem znovu podívat ráno, teď letíme domů,“ řekl jsem rezolutně.

„Bylo to úplně jiné, než když jsme to poprvé přejížděli auty a pak v Denveru pěšky,“ tvrdil Kurt. „Tenkrát jsem měl při přechodu intenzívnější pocity.“

„Řeknu ti proč. Tenkrát byl v obou případech mezi oběma světy lokální rozdíl tlaků vzduchu. Proto vichr, proto pocit tlaku v uších. Už jsem zažil i uragán, kdy byly mnohem větší rozdíly. Tady jsme se, celkem náhodně, strefili do okamžiku vyrovnání tlaků. Mohlo by to chvíli vydržet.“

Nejprve jsme přistáli u Nordenovy pevnosti, kde jsem se vlastně s Kurtem poprvé setkal. Pořád tu ještě stál obrněný transportér, už patřičně zrezivělý. Kurt se zachvěl, i když na jeho střeše nebyly kosti vojína Dvaašedesát, kterého jsem skosil, když se mě pokusil zastřelit.

Vystoupili jsme z vrtulníku a vstoupili do pevnosti. Za vchodem ležely rozšlápnuté brýle, ale jejich majitel nikde. Prošli jsme spolu po točitých schodech, já vpředu, Kurt za mnou. Temnou chodbou jsme došli až do sálu, osvětlovaného modrým kamenem. Nikdo tu nebyl. Zkontroloval jsem přístroje, byly ostatně uzpůsobené pro pozemšťany. Energie ubylo dost, až mě přejel mráz, když jsem si to spočítal, ale nepoklesla pod tři čtvrtiny maximální kapacity. To by bylo dobré. Viděl jsem, jak pomalu přibývá. Pevnost polykala spoustu energie, zčásti z elektrárny Berlín, ale nejspíš i z nějakého dalšího zdroje, protože energie stoupala rychle. Stoupne na maximum, dříve než budeme požadovat další službu? Pozoroval jsem, jak energie přibývá a odhadl, že by to mohlo stačit.

Obrátili jsme se a stejnou cestou se vrátili. Nikdo tu nebyl a pevnost spolehlivě pracovala bez obsluhy. Mohl jsem se na ni spolehnout i nadále a to jsem potřeboval vědět.

Nastoupili jsme do vrtulníku a opět vzletěli. Kurt si po startu viditelně oddychl.

„Myslel jsem si, že to Osmatřicítka přežil, ale teď se mi zdá, že ne. Kdo mě ale potom udal na Gestapu? Musel by to být někdo v Hamburku - no, o mrtvých jen dobré...“

„Jak se vlastně jmenoval tvůj kamarád?“

„Neměl jméno. Byl vychován jako Hitlerjugend, takže měl opravdu jenom číslo.“

„Nabízel jsem mu totéž co tobě - život psance, ale přece jen život.

Hrdinskou smrt si zvolil sám a dobrovolně.“

„Já vím...“

Doletěli jsme do Berlína. Přistál jsem na obvyklém místě a dal jsem doplnit nádrže. Messerschmidt měl proti vyspělým vrtulníkům americké výroby poněkud větší spotřebu, ale zatím mi to nevadilo, dosud jsem vždycky doletěl kam bylo potřeba. V Novém Německu bylo paliva zatím dost. Vzhledem k tomu, že nebyl důvod ke spěchu, vraceli jsme se domů podzemkou.

„Takže už se máme kam stěhovat,“ oddechl si Kurt. „Jen by mě ještě zajímalo, kde na Zemi to bude.“

„To ti mohu říct přesně,“ usmál jsem se. „Vybral jsem si na to mělké moře zhruba sto osmdesát kilometrů od východního břehu Brazílie. Totiž - vybral. Nemohu si vybírat místo na Zeměkouli zcela podle libosti, jedině výběrem okamžiku, aby se na vhodném místě náš ostrov zrovna nacházel. Těžko bych teď komukoliv vysvětloval, jak je to obtížné. Naše i Q-Země mají společné těžiště, ale rychlost rotace nesouhlasí a osy otáčení jsou rozdílné, takže nemusí vyhovovat ani zeměpisná šířka, o délce nemluvě. Ale právě dneska nastal jeden z těch příhodných okamžiků, kdy se Třetí Fríský ostrov nacházel na dohled od Brazílie. V těchto místech je na Zemi Atlantický šelf, široká podmořská plošina hloubky jen něco kolem dvou set metrů. Ostrov měl pouze dvacet kilometrů šířky, prohodil jsem jeho masiv do hloubky čtyř set metrů, takže se posadil na pevné spodní horniny. Na Novou Zemi se naopak přesunul odpovídající kus mořského dna ze Země s dvěma sty metry vody z Atlantiku. Proběhlo to tak rychle, že se nestačila příliš projevit rozdílná rychlost obou masivů, ostrov se jen trochu otřásl jako při regulérním, ale poměrně slabém zemětřesení. Dopadlo to výborně a především - máme opět budoucnost. Můžeš jásat, křičet, tančit - já k tomu taky nemám daleko.“

Krátce nato nás přivítala Gerta její specialitou, plátky salámovníku připravenými á la biftek. Kurt zářil a já zřejmě taky, Gerta se rovněž usmívala. Báječná večeře se pro tuto příležitost hodila a na Kurtův návrh Gerta přinesla ze zásob i láhev nedávno dovezeného pozemského vína.

„Vidím, že období pesimismu konečně skončilo,“ usmála se na nás šibalsky. „Tak to řádně oslavte - já si ale dám místo vína šťávu.“

„Budoucnost Nového Německa se opět rýsuje ve světlejších barvách,“ popsal svou náladu téměř básnicky Kurt a dal Gertě parádní pusu. „Máme se už zase kam stěhovat. Tentokrát půjde o naše vlastní území - žádné milodary.“

„Pokud nepočítáš Otu,“ řekla Gerta. „Bez něho by to bylo nemožné. Ačkoliv tomu moc nerozumím, tohle je mi jasné.“

„Byl to v podstatě okamžitý nápad," zavrtěl jsem s plnou pusou hlavou. „Ještě před několika hodinami jsem si připadal jako žebravý mnich u několika států na Zemi, i u Spojených národů. Marně. Pak mi najednou zablesklo - a Kolumbovo vejce je na světě."

„Ano, jenže to Kolumbovo vejce má čtyřicet kilometrů na délku a dvacet na šířku," řekl Kurt. „Na tom se dá postavit Třetí Berlín se vším všudy a okolní plocha nás parádně uživí stejně jako tady. Ani s aklimatizací problémy nebudou, vždyť je to ve stejné zeměpisné šířce."

„Nebudou," souhlasil jsem. „Ale teď mě omluvte, musím se odebrat do postele. Jsem utahaný ještě z předchozích jednání a když všechno napětí skončilo, mám nárok se vyspat."

„Nechceš spát u nás? Máme nádhernou postel pro návštěvy, nač se trmácet do hotelu?" nabídl mi Kurt.

Podíval jsem se na něho.

„Upřímně řečeno - přijmu to," řekl jsem.

Kurt mě tedy zavedl do pokoje pro hosty. V této chvíli mě pochopitelně nejvíce zajímala postel. Stála zde, což bylo důležité, německy bytelná a připravená. Ale kromě ní jsem si všiml ještě další postele, dlouhé sotva metr dvacet.

„Poslyš, Kurte..." ukázal jsem na ni.

„To víš..." pokrčil rameny. „Ještě to není vidět, ale co bys čekal? Má to být příští rok na jaře."

„Fajn," odtušil jsem. „Zamlouvám si funkci kmotra."

*****

Druhého dne mě probudili brzy ráno, tak jak jsem je o to požádal. Nasnídali jsme se všichni tři a s Kurtem jsme vyšli jako první. Měl jsem v plánu ještě zkontrolovat Třetí Fríský na Zemi.

Na rohu ulice byl nebývalý sběh lidí. Na vysoké lucerně tam visel oběšenec oblečený do nažehlené uniformy majora SS s velkou cedulí na krku.

„Major Carl Ottis, vyvrhel německého národa," bylo na ní napsáno velkými černými písmeny.

Zachvěl jsem se, když jsem toho muže poznal. Ano, byl to on - Karl, kterého mi Vůdce přidělil na počátku mého pobytu v Novém Německu. Karl, kterému jsem zachránil život. Nebyl to tedy bývalý učitel, ale major SS? Ačkoliv - vlastně se to ani nevylučovalo. Možná kdysi opravdu býval učitelem na svém německém gymnáziu v Praze, ještě než se přidal k Hitlerovi. Německy mě naučil ve velmi krátké době. Podivné - ale mnohé by se

tím vysvětlilo. Především byl tedy agentem, nasazeným aby mě sledoval, esesákem věrným Vůdci až za hrob. Vzpomněl jsem si, jak o mně neustále podával podrobná hlášení a také, že byl na seznamech hlavonožců jako velmi hledaná bestie.

„Kdyby toho nechal, udělal by lépe," řekl jsem potichu. „Teď už přece neměl důvod, když je Vůdce konečně kaput."

Vytanulo mi náhle na mysli, jak nás jednotka Wehrmachtu vystrnadila z relativního bezpečí pevnosti U tří vrahů. Byl Karl opravdu tak bezmocný, že se nechal vyhnat do nebezpečí německého lijáku, nebo se dal vyhnat proto, abych si nevšiml jeho skutečného vlivu? Šlo mu přitom o krk stejně jako mně, nebo doufal, že se svými zkušenostmi snáze vyvázne? To už se nikdy nedozvím.

Současně s námi dorazila na místo i policie. Policisté oběšence opatrně odřízli a naložili do přistavené ambulance, ačkoli každému bylo jasné, že mu už žádný lékař nepomůže.

„Doufám, že už to bude poslední Němec, pohřbený na Nové Zemi," dodal jsem po chvilce.

Zajímalo by mě, kdo ho pověsil? Možná ti, kterým velel? Tihle lidé mu ale nebránili vypravit auta naložená atomovými bombami proti Kopffüsslerům. Zbavili se ho teď, když mu jeho plán nevyšel? Proč? Nebo - že by konečně prohlédli, jaká to byla falešná a nebezpečná hra? Na tak náhlé obrácení Šavla v Pavla se mi nechtělo upřímně uvěřit.

Za chvíli přijel osobně i policejní president Schmidke. Vyslechl si nás sám a na místě - nevěděli jsme ovšem nic, co předcházelo objevení mrtvoly, já jsem ji jen identifikoval. Schmidke mi přislíbil, že se s tím bude osobně zabývat.

„To doufám," podíval jsem se na něho. „Ti, co ho oběsili tady na lucerně, musí mít také máslo na hlavě. Kdoví, proč brali spravedlnost do vlastních rukou - jednodušší by přece bylo předat ho policii a soudům."

„Já je trochu chápu," zavrčel Schmidke. „Soudy už dávno nedávají tresty smrti."

„Raději chápejte, že trest smrti ve slušné společnosti nemá místo," vzpomněl jsem si, nevímproč, na jeho polní soud v Drážďanech.

„Dal jsem vám čestné slovo, že nebudu sloužit takovýmto praktikám," vypjal hruď Schmidke. „Ty lidi chápu - což ještě neznamená, že bych s nimi souhlasil."

„No proto!" nemohl jsem si odpustit. „Pane Schmidke, ti lidé, co nám tu spravedlivě věší lumpy, jim nejprve pomáhali vymýšlet plán s atomovým vyvražďováním hlavonožců a proto si myslím, že byste je neměl nijak podceňovat. Zejména když do té špinavosti zatahovali i vaše jméno.

Ono to totiž vypadá i jako zabití nepohodlného svědka.“

„Dám si s nimi práci, jakou zasluhují.“

*****

Neměli jsme ale čas. Sestoupili jsme do podzemní dráhy a odcestovali na letiště. Messerschmidt tam stál připraven, stačilo nasednout a vzletět. Zatím se trochu srovnal rozdíl zeměpisné délky mezi naším ostrovem a Berlínem, takže let netrval tak dlouho jako včera.

Proletěli jsme modravou propustí a zamířili k otevřené plošince mezi stromy. Teď z výšky jsme měli celý ostrov jako na dlani, jasně byly vidět i dva kopce a masivy lesů. Volné místo tu bylo vzácností.

Na plošince však už kdosi byl.

Stál zde bitevní vrtulník brazilského námořnictva, velký stan khaki barvy, dva jeepy a skupina vojáků, vyrovnaných do řady co čestná rota a vzdávajících poctu brazilské vlajce.

Přistáli jsme za svistu turbín nedaleko od nich.

„Stát!“ rozběhl se k nám jakýsi důstojník. „Tady nesmíte přistávat! Zakázáno!“

Hovořil hrozně lámanou angličtinou, mračil se na mě jako kakabus, ale rozuměl jsem mu.

„Proč?“ usmál jsem se a spolu s Kurtem vystoupil.

„Máte povolení ke vstupu na brazilské území? Nemáte!“

„Ani je nepotřebujeme. Jak jste přišli na to, že jsme na brazilském území?“ vyšel jsem mu vstříc. „Brazílie je odtud sto osmdesát kilometrů daleko.“

„Tento ostrov nese jméno Svatého Paula; ode dneška patří Brazílii,“ řekl sebevědomě. „Objevili jsme jej jako první a kromě toho, leží v brazilských vodách.“

„To byste snadno přišli k hotovému!“ opáčil jsem trochu dotčeně. „Snad si nemyslíte, že se vynořil z vln?“

„Ať se tu objevil jakkoli, zabrali jsme jej pro Brazílii a patří tedy nám.“

„Poslyšte, pane,“ řekl jsem už vážně. „Časy, kdy stačilo přistát na neznámé půdě a zarazit do ní vlajku, pominuly už dávno. Zřejmě vám to nedošlo. Musím vás trochu poopravit. Nacházíte se na území Nového Německa a nemáte tady co dělat. Takže vám dávám pouhých deset hodin, abyste ostrov opustili. Brazílie je necelých sto osmdesát kilometrů odtud.“

„Snad na tenhle ostrov neuplatňujete nárok?“ roztáhl se obličej brazilského důstojníka do pobaveného úsměvu.

„Samozřejmě," přikývl jsem.

„Jakým právem, pánové?"

„Náš nárok na tento ostrov nevyplývá ze skutečnosti, že bychom jej objevili. My jsme jej sem z jiného světa se vším všudy přemístili."

„Ale do výsostných vod Brazílie! Takže je náš."

„...a jestli do deseti hodin nevypadnete, dočkáte se zde velice nepříjemného překvapení. Chystáme se přidat sem ještě jeden ostrov, tenhle je přece jen poněkud malý. Mohli byste se pak cítit jako zrnko obilí mezi mlýnskými kameny."

Důstojníkovi pobavený úsměv ztuhl na tváři.

„Na to nemáte právo! Tady jsou výsostné vody Brazílie!"

„Tady nejsou žádné výsostné vody, ale pevná zem. Jmenuje se Nové Německo. Seberte si, co vám patří, vlajkou počínaje, máte na to zmíněných deset hodin. A varujte své lodi, aby se po dobu nejbližších několika dní aspoň na sto kilometrů této oblasti vyhýbaly. Budou se tu dít věci nevídané."

„To je vyhrožování! Jak si to představujete?" čepýřil se důstojník.

„Jednoduše," odtušil jsem. „Jednal jsem prostřednictvím OSN s mnoha vládami, včetně vaší. Všechny nám odmítly prodat byť jen píď své půdy, kromě Anglie, která nám nabízela podíl na nehostinných Falklandech. Takže nám nezbylo než vytvořit si vlastní území přesunem z jiného světa. Nedivte se tolik, umíme to. Ale určitě jsme sem tento ostrov nepřesouvali, aby nám jej sousední stát zabral jako kolonii. Nacházíte se tady na našem území a opakuji vám, máte ultimátum deseti hodin."

„A co kdybychom vás teď zatkli?" ušklíbl se důstojník.

„My vás nechceme pobít, ale jestli si o to budete dlouho koledovat, přikročíme i k tomu."

„Jste snad ozbrojeni? Vidím, že ne, kdežto my..."

Sáhl výmluvně k opasku s pistolí.

„Vaše zbraně jsou jen víc vidět," řekl jsem smutně. „To neznamená, že jste ozbrojeni lépe než my. Zdá se mi, že ani netušíte, co máme za zbraně."

„Mohl byste nám nějaké ukázat?"

Provokoval drze jako malý kluk. On si o to snad vážně koledoval! Dobrá, má to mít.

„Jak chcete. Máte pravdu, naše zbraně nejsou tak zjevné, dokud je nepoužijeme. Ale jsou také příliš smrtící na zdejší poměry. Poskytnu vám jenom malou ukázku, samozřejmě ne proti vám ani proti vašim vojákům."

Vlajka Brazílie se třepetala ve větru v dosahu qura, asi padesát metrů ode mne. Vztáhl jsem k ní ruce a vyslal proti ní dlouhý modrý blesk, až plátno vzplálo jasným plamenem.

„Kdybych totéž použil na vás a vaše muže, byli byste už v této chvíli mrtví," řekl jsem suše. „Nechci začínat nový život konflikty a zabíjením, jsem ochoten vám zaplatit i tu spálenou vlajku, ale na ultimátu nezměním vůbec nic a jestli se tady bude po deseti hodinách kdokoliv z vás vyskytovat, nemá nejmenší naději přežít, protože se zde budou projevovat gigantické síly, o kterých dosud nemáte ponětí."

„Já tohle stanoviště nesmím opustit," zkrotl důstojník. „Mám přísný rozkaz. Za pár hodin sem přiletí další vrtulníky a bude se tu stavět vojenská základna."

„Žádná základna se zde stavět nebude, to jediné vám mohu v této chvíli garantovat. Kdyby tu znenadání vybuchla sopka, museli byste prchat jako kdyby vám za patami hořelo - tohle může být ještě horší. Chystáme se přihodit sem ještě jeden ostrov a kdybychom se nestrefili, mohli byste se ocitnout pod ním. Proč myslíte, že jsme sem přiletěli? Jen abychom se přesvědčili, že tady není nikdo, komu bychom mohli nechtěně ublížit. Kdybychom zde objevili vaše rybáře, vysvětlíme jim, aby odsud prchali co nejrychleji a nejdál. Trosečníky bychom vzali do vrtulníku a odvezli. Jak vidím, máte vlastní stroj. Laskavě jej použijte, máte na to pouze deset hodin - pardon, už jenom devět a půl."

„To bude mít mezinárodní dohru!" řekl důstojník.

„Nebude," zavrtěl jsem hlavou. „Uznáte naši svrchovanost jako všechny ostatní státy světa a navážete s námi normální obchodní vztahy. Nové Německo bude velice zajímavý obchodní partner a vy budete mít samé výhody, jste totiž nejblíž."

„Anebo sem pošleme armádu."

Podíval jsem se na něho tak naježeně, až ztuhl.

„Pane, vyřiďte laskavě svému ministru války, nebo co to tam máte, aby si něco takového zčerstva rozmyslel. Uvědomte si, že se sem stěhuje národ, který celých padesát let válčil proti mimozemské civilizaci a i když to prohrál, přemisťuje dnes podle libosti ostrovy. Ohrožovat vás nebudeme, válčení máme po krk, ale kdybyste se z mladické nerozvážnosti na nás pokusili zaútočit, připravte se na strašný masakr. Uvědomte si, jak skončila americká atomová loď Nimitz. Výbuch německé atomové základny se projevil zemětřesením až na Zemi a dnes máme zbraně mnohem účinnější."

„To je vyhrožování!"

„Není, jenom odpověď na váš ztřeštěný nápad posílat sem armádu. Máte na to dost času, rozmyslete si to. Ale odsud se koukejte pakovat rychle, tady se budou dít přírodní procesy, jaké ještě neznáte. Pamatujte si, neručím za vaše životy."

Vrátil jsem se klidně k vrtulníku. Důstojník mě sledoval jen zpo-

vzdálí. Zapnul jsem turbíny a pomalu se vznesl. Brzy jsme byli ve výšce čtyř set metrů, oblétli jsme ostrov kolem dokola a pak následoval skok skrz modré kolo.

Ostrov pod námi vystřídala pevnina. Byli jsme nedaleko od Nového Berlína a měli jsme ještě šest hodin času. Do této doby se jistě i Nordenova pevnost vzpamatuje a její obrovské kondenzátory energie budou plné.

„Nevyhrožoval jsi jim trochu moc?“ zeptal se mě Kurt.

„Musel jsem,“ usmál jsem se. „Vsaď se, že do půl hodiny po nás odletí a už se nevrátí.“

„A kdyby nás později napadli, jak vyhrožovali?“

„Jak jsem řekl, byl by to masakr!“

„Ale spíš na naší straně. Jejich vrtulníky vypadají jako lepší než naše a pokud se pamatuji, my jsme zbraně celkem nedávno zničili.“

„Dokud máme jakýsi vliv na propusti, nebojím se. Museli by použít letadel nebo lodí. Prohodil bych je na Novou Zemi. V první chvíli by jen nevěřícně zírali na svou flotilu, jak jim mizí za modrou duhou. Později by byli rádi, kdyby se jim armáda vrátila.“

„Jak dlouho budeme mít vliv na propusti? Pět let? Ale co potom? Nebo si myslíš, že nám je hlavonožci nechají?“

„Ať nechají, nebo ne. Nezapomeň, dokážu takovou propust postavit i bez nich.“

„Ty?“ podíval se na mě udiveně.

„Já,“ řekl jsem prostě. „Umím víc než vysílat blesky.“

*****

Přistál jsem na letišti v Berlíně a požádal jako vždycky o doplnění paliva. Měl jsem teď největší spotřebu ze všech Němců v Berlíně, ale stálo to za to. Kurt si mezitím zavolal z prázdné odbavovací haly telefonem Gertu.

„Gerto, sežeň co nejdřív nejméně tři kameramany, schopné samostatné práce v terénu - a přijeď s nimi na letiště.“

„Co je, co se děje?“ divila se. „Máš tam Otu?“

„Předám ti ho taky, ale nevyptávej se a zařiď to, nikdy víc se to nebude opakovat.“

„O co jde?“

„Budeme vyrábět ostrov. Třetí Německo.“

„Potěš pámbu!“ vyjekla Gerta. „Už letím!“

Nečekal jsem ovšem, až mi Kurt předá sluchátko. Šel jsem obsadit další telefon. Také jsem si potřeboval něco zařídit.

Za půl hodinky se před letiště přiřítilo modré televizní auto s Gertou,

třemi kameramany s nádobíčkem a třemi chlapy jako pomocníky. Všichni jsme se naskládali do Messerschmidtu a rozdělili si místa. Dva kameramané zajištění lany seděli u otevřených dveří. Třetího jsem zamýšlel spustit na sedačce pod vrtulník, aby měl zcela nerušený výhled. Měli by se mnou být všichni propojeni palubními interkomy.

„A co já?“ starala se Gerta.

„Ve tvém stavu snad létat nemůžeš,“ řekl Kurt jemně.

„Možná bys létat neměla - ale pojď si sem sednout, u nás budeš v bezpečí,“ zastal jsem se jí.

„Díky, Oto,“ podívala se na mě vděčně a nastoupila si. Kurt na mě šlehl pohledem, ale potom jí galantně pomohl do sedačky a zapnout pásy. Sám byl připoután jen bezpečnostním lanem, neboť obě boční dveře vrtulníku měly být po dobu letu otevřené.

„Takže začneme,“ řekl jsem. „Nejprve malá zkouška, potom to vezmeme naplno. Připraveni? Startujeme.“

Messerschmidt roztočil rotor a pomalu se zvedl do výšky. Vznesli jsme se do šesti set metrů a já jsem dal pokyn, aby muže na sedačce spustili dolů.

„Zkouška!“ křičel jsem do mikrofonu. „Panorama do všech stran. Jak to vychází?“

„Perfektně - ale u Fríských ostrovů mohou být úplně jiné poměry!“ křičel do mikrofonu Kurt, aby přehlušil řev turbín, zatímco Gerta se usilovně radila s kameramany.

„Připravte se - vezmeme naostro úvod,“ doporučil jsem.

Gerta, připoutaná v pohodlné sedačce a zabraná kamerou, zahájila několika slovy tuto jedinečnou reportáž. Já jsem se soustředil na čas. Měli jsme všechno v rezervách, ačkoliv se rychle zmenšovaly. Bylo po poledni, obloha byla bez jediného mráčku, slunce svítilo naplno, zkrátka ideální podmínky pro kamery - i pro mě. Vznášeli jsme se vysoko nad Berlínem, pod námi po ulicích jezdila auta a spěchaly davy lidí.

„Zaberte Berlín shora,“ řekl jsem kameramanům. „Asi tak na dvě minuty, ať to není jen krátký okamžik.“

Viseli jsme a nad námi sípavě řvaly turbíny.

„Neměli bychom už raději vyrazit?“ zeptala se mě Gerta starostlivě. „Máš to asi spočítané, ale - i ty bys mohl něco prošvihnout.“

„Vydržte ještě minutku,“ uklidňoval jsem ji.

Podívali se na mě udiveně.

„Proč raději nečekáme na místě?“ zeptal se mě Kurt.

„Protože - na místě jsme právě tady,“ řekl jsem klidně. „Rozhodl jsem se vytvořit nový ostrov přímo z naší berlínské enklávy. Prohodíme tam

ovál o průměru sto kilometrů. Právě za minutu nastane jedinečná chvíle v dějinách, kdy se Berlín kryje s atlantickým šelfem u Brazílie, kam jsme právě včera přemístili Třetí Fríský ostrov. Spusťte kamery - a jedeme.“

Tohle bylo ovšem příliš i na Nordenovu speciálně silnou propust. Ozvalo se strašné zaskřípění, přehlušující dokonce i svist turbín - na východě se objevila obrovská modrá duha, na rozdíl od přírodní duhy ne kruhová, ale oválná, pomalu se přesunující přes nás po obloze dál na západ. Její pohyb byl pomalý jen zdánlivě. Sto dvacet kilometrů musela překonat za třicet sekund - krájela světy rychlostí, srovnatelnou jedině s rychlostí družic. Jak rychle vysávaly stroje své obrovské kondenzátory? To jsem jen tušil - ale bylo to pomyšlení, ze kterého mě jímala hrůza. Energie která se tam právě měnila byla srovnatelná s nukleárním výbuchem, roztaženým sotva na půl minuty. Vydrží přívodní kabely? Věděl jsem, že jsou ze zlatých vláken o průměru lidské paže, ale co jimi protékalo, ještě nikde nikdo nikdy na Zeměkouli nezažil. Bez ohledu na to, že zlato je nejlepší vodič, musely být kabely rozžhavené do červeného žáru. Kdyby se přepálily, propust by se zrušila a půl Berlína by zůstalo na Nové Zemi; pro mě to byl okamžik největšího napětí.

Ve chvíli, kdy modrá duha přecházela nad námi, zakryla nám na krátký okamžik slunce - a jeho barva se skoro skokem změnila do očividně žlutší. Však to také nebylo Q-Slunce, ale naše staré dobré sluníčko, Slunce planety Země. Dole po zemi jela čára oddělující nová světlejší místa od tmavšího. Modrá duha mezitím přelétla přes nás a mířila na západ. Teď už byl celý Berlín na druhé planetě, dokončovali jsme přesun zbytku enklávy. Vykousli jsme si více než okruh ohraničený berlínskou zdí - snad nám to hlavonožci odpustí.

Na východním obzoru se zablesklo oslnivým bílým světlem. Jedna kamera se tam ihned zaměřila, ostatní muži si toho ani nepovšimli. Z bezmračné oblohy se tam z oceánu vynořil mrak ve tvaru obrovského černého hřibu. Okamžitě jsem začal tímto směrem otáčet čelo vrtulníku. Jedinému mi došlo, co to bylo. Na kraji berlínské enklávy - naštěstí více než sto kilometrů daleko - explodovala Q-bomba. Hlavonožci je všechny nechali v lesích nedaleko od berlínské zdi a jedna se nejspíš ocitla na okraji. Náš nový ostrov měl teď strmé, téměř kolmé okraje a ty se začaly odlamovat. Bomba se asi zřítila do moře, což ji přivedlo k výbuchu.

Než to k nám dorazilo, stačilo se to trochu přitlumit. Raději jsem ale otočil vrtulník čelem proti tomu, abychom to neschytali z boku.

„Držte se!“ vykřikl jsem do interkomu, když jsem spatřil šedivou čáru implózní vlny, jak líže terén pod námi a rychle se k nám blíží.

Zhouplo to s námi dopředu, ale naštěstí ne tolik, aby se někomu ně-

co zlého stalo. Ani Gertě to neuškodilo. Vlna byla v těchto místech příliš slabá. Všichni se drželi jak to šlo, kameramané nepřestali natáčet, jen ten dole se ještě chvíli houpal a křečovitě se oběma rukama držel provazů. Kamera mu přitom vypadla z ruky, ale měl ji přivázanou na laně.

„Co to bylo?“ křičel Kurt do mikrofonu.

„Jedna z bomb majora Ottise,“ odpověděl jsem mu. „Byly umístěné těsně za berlínskou zdí. Zřejmě jsme jednu přivedli k explozi. Když to v Berlíně pár oken vysklí - vzal je čert, doufám, že škody budou nepatrné. Nějaké nevybuchlé bomby tam ještě zůstanou, budeme je muset pečlivě vysbírat a zajistit, aby se jich nezmocnil někdo nepovolaný!“

Na západě se náhle ve vzduchu objevilo podivné jiskření. Modrá duha zmizela, jako když ji odfoukne a následoval další oslnivý záblesk.

„Pozor - právě explodovala Nordenova propust!“ upozornil jsem všechny tři kameramany. „Tím jsme skončili - víc už se dnes přenášet nebude.“

Na západě se objevil druhý černý hřib, také tak podobný atomovému výbuchu, naštěstí jeho implózní vlna byla slabší. Čekali jsme na ni několik minut a zacloumalo to s námi méně. Je ovšem možné, že druhá implózní vlna dorazí až do Brazílie - nu což, nějaké rozbité sklo jistě rádi zaplatíme, mohlo to dopadnout hůř. Na druhou stranu - pro Brazílii to jistě bude neklamné varování, že se tady opravdu dělo něco nevídaného. Doufám, že nám už kvůli tomu dají pokoj.

„Zaberte teď Berlín!“ nabádal jsem kameramany. „Budou to první záběry Nového Berlína na staré Zemi.“

Messerschmidt se rozletěl směrem na západ. Chtěl jsem se podívat na pobřeží našeho nového ostrova. Tvar modravé duhy napovídal, že ostrov ve všech směrech končí pekelně strmými srázy. Přeletět sto kilometrů byla ovšem hračka. Vznášeli jsme se nad oranžovými políčky kvetoucích küfferle, žlutými salámovníky, zelenými chlebovníky i nad menšími tmavomodrými políčky naftovníků. Poté následoval nevelký neobdělaný pruh, za ním byla masivní berlínská zeď, neporušená a hrozivá. Až za ní byl po krátkém pásu stepi i kus původního lesa.

Ale pak - pak to vypadalo jako ve zlém snu.

Nízká šedivá kupole Nordenovy pevnosti byla nepoškozená, dokonce tu zůstal stát i zrezivělý vrak obrněného auta, ale sto padesát metrů za kupolí svět náhle končil. Okraje desky sto krát sto dvacet kilometrů vykousnuté z rovníkové pevniny Nové Země kolmo spadaly do dvousetmetrových mořských hlubin. Na místě, kde měly být kondenzátory, byly okraje skal ožehlé ohněm - ano, tady proběhla poslední exploze. Naštěstí v nich byly žalostné zbytky energie, ale i to dokázalo udělat pěkný atomový hřib. Pro-

pust už nebudeme potřebovat. Upřímně řečeno obával jsem se, že její přívody přehoří mnohem dřív. I tohle přece bylo veliké vítězství!

Masivní žulové skály byly na pokrajích silně popraskané, některé zůstaly nakloněné v nepřirozeně šikmé poloze a za nimi, kde se ještě před deseti minutami rozkládaly hluboké, husté lesy - teď jenom divoké mořské vlny bušily do strmých žulových stěn. Občas se z nich ještě odloupl kus skály velký jako čtyřpatrový dům a zřítil se do moře i se stromy na něm rostoucími, což bylo pokaždé následováno mohutným gejzírem mořské vody a pěny. Kusy skal šly okamžitě ke dnu, stromy se po chvilce uvolnily a vyplouvaly na hladinu.

„Podívejte se - tam v dálce!“ upozorňoval jsem všechny.

„Co je to tam?“ křičela Gerta.

„Náš nový soused - Brazílie. Nové Německo bude teď novým ostrovem, umístěným na pokraji kontinentálního šelfu u Jižní Ameriky, na dohled od Brazílie, ale nezávislým. Jsme na Zemi - a přitom doma.“

„Oto - to snad není možné! Tys to dokázal!“ vykřikl Kurt radostně.

Pomalu jsme zamířili na sever. Stěny našeho koláče byly všude na okrajích strmé a na mnoha místech se z nich stále odlupovaly další a další málo stabilní kusy skal. Nejen nad úrovní mořské hladiny, ale i v hloubce. Nůž Nordenovy velké propusti vykrojil Nové Německo jako dort a posadil je rovnou do oceánu, dokonce i s částí hluboko pode dnem. Na Q-Zemi se naopak ocitlo pozemské dno, prohozené stejnou cestou, jenže pokryté dvěma sty metry vody. Namísto berlínské enklávy na Nové Zemi zůstalo oválné stolikometrové - moře.

„Pobřeží bude dlouho takhle strmé a nepřístupné - než je vlny obrousí, uplyne pár desítek let,“ ukazoval jsem všem na rozpraskané skály.

„Obejdeme okraje ostrova a co nebude stabilní, utrhneme preventivně dynamitem,“ navrhoval Kurt.

„Podívejte se ale támhle!“ ukazoval jsem dopředu.

Před námi vybíhal z naší placky podivný poloostrov. Jako kdyby sem ani nepatřil. Měl docela normální povlovné břehy s písečnými plážemi, přecházející do hustých lesů.

„Třetí Fríský!“ ukazoval jsem na něj. „Částečně jsme se do něho zařízli.“

„Ten kousek, co tady chybí,“ ukazoval mi Kurt na místo, kde byly oba ostrovy spojené, „zůstal na Nové Zemi?“

„Jistě,“ přikývl jsem.

„Doufám, že tamti vojáci už odjeli - měli tábor přímo na tom kusu, co chybí.“

„Varoval jsem je včas,“ zamračil jsem se.

Zbytek Třetího Fríského ostrova se výměnou dostal zpátky do Nové Země, kde se změnil ve vysokou skálu opřenou o břehy nového moře. Bohužel ta skála byla příliš štíhlá, než aby to vydržela. Nejspíš se okamžitě zřítila do hlubin nového moře a na jejím povrchu by to těžko někdo přežil.

„Nemůžeme se tam ještě podívat?“ zeptal se mě Kurt.

„Nemůžeme,“ odtušil jsem. „Jak jsme už viděli, Nordenova pevnost stojí, ale explodovaly její kondenzátory. To byl ten druhý výbuch - naštěstí byly na dně s energií. Nicméně, tím je pro nás konec, propust už nefunguje.“

„Ale co na to řeknou hlavonožci?“

„Doufám, že to pochopí jako splnění mého slibu. Opustili jsme Novou Zemi dlouho před jejich termínem,“ usmál jsem se. „Svolili, že si můžeme odvézt všechno co chceme. Že to bude celý kus pevniny, to sice netušili, ale věřím, že je to ani příliš nemrzí. Jistě jsou docela rádi, že jsme pryč. Bohužel se jich na jejich dnešní názor zeptat nemůžeme.“

„Oni přece mají propustí víc!“

„Ano, jenomže nám dali slib: když odejdeme, nebudou nám zasahovat do záležitostí Země, tak jako my do jejich.“

„Takže mosty jsou spáleny?“

„Definitivně,“ souhlasil jsem. „Škoda - spolupráce dvou civilizací by mohla být užitečná. Bohužel lidé prokázali, že k něčemu takovému nejsou dost zralí.“

„Co se dá dělat! V této chvíli se mi zdá nejdůležitější, že jsme tady se vším všudy a další stěhování tedy odpadá.“

„Kdo bude mít zájem, může se odstěhovat, kamkoliv se mu zachce,“ řekl jsem. „Celý svět mu bude otevřený. Ale nevidím důvod proč se stěhovat. Situace se skokem změnila k lepšímu. Máme svůj ostrov, suverenitu, hospodářství i vládu. Nemusíme narychlo na vyžebrané půdě stavět provizorní domy, když tady máme bytelně postavené město.“

„Kolumbovo vejce! Nejlepší řešení, jaké si kdo může i ve snu představit!“ vykřikoval Kurt.

To už jsme vytáhli nahoru kameramana visícího pod námi. Messerschmidt mířil k blížící se siluetě Nového Berlína. Teď už je nezbytné připojovat k jeho jménu „Nový“, v tomto světě jsou přece Berlíny dva.

Nezamířil jsem k letišti, ale na plochou střechu hotelu Rote Fahne. V rozích stáli kameramané Wernerovy televize. Za okamžik jsme přistáli uprostřed bílého přistávacího terče, svištění turbín přešlo do hlubšího tónu až umlklo, rotory se zastavily.

„Co jste natočili?“ křičel jsem na kameramany.

„Menší zemětřesení,“ odpovídal jeden za všechny. „Trochu se s ná-

mi zakymácela tahle budova, jako ostatně všechny. Ale jen krátce. A pak jsme viděli tu modrou duhu.“

„Natočili jste ji?“

„Samozřejmě. Pochopili jsme, co děláte, skoro až když to bylo za námi. Jsme zpátky na Zemi, že je to tak?“

„Pochopili jste to dobře.“

„To ale znamená, že jsme se přestěhovali se vším všudy! A žádné další stěhování nebude!“

„Nebude. Jsme doma, na Zemi. Kousek od Jižní Ameriky, na dohled od Brazílie. Doufám, že to budou dobří sousedé.“

„Měli bychom teď běžet do televize,“ řekla Gerta. „Ať se to rychle dozvědí všichni.“

„Nemusíš tak spěchat,“ uklidňoval jsem ji. „Přímý přenos právě skončil. Tyhle kamery jsem totiž zařizoval já.“

„Kdo to komentoval? Vždyť jsem byla v helikoptéře!“

„Máš tam kolegyně,“ usmíval jsem se. „Slečna Mechthilda Rottbraunová přenos zahájila a všechno je i na záznamech. Až se to ale sestříhá, budeš na nejatraktivnějších záběrech ty - přímo na místě, odkud to bylo řízené.“

„No - aspoň tak,“ odfoukla si Gerta. „To bylo konečně to opravdové vzkříšení Německa! A jinak než to zamýšleli udělat pánové z partaje Hanse Köppkeho.“

„Ano - jinak a lépe.“

Sjeli jsme dolů výtahy. Na ulicích už byly spousty lidí, hloučky spolu bouřlivě diskutovaly.

„Ota Vávra!“ vykřikl tam kdosi.

„Dobré odpoledne přeji všem. A vítám vás doma na Zemi,“ řekl jsem jako odpověď.

„Ať žije staronový starosta Vávra!“ ozvalo se z davu.

„To ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Máte přece jiného.“

„Šizuňka prolhaného!“ vykřikl z davu jiný. „Ta poslední roztržka s hlavonožci, pokud není přímo jeho dílem, pak o ní aspoň něco věděl. Jinak by se tím nechlubil!“

„Ale je legálně zvolený,“ řekl jsem smutně. „Každý národ musí mít takovou vládu, jakou si zvolí.“

„Nechceme takového starostu! Chceme nové volby! Nemáme na ně právo?“

„Museli byste nejprve sehnat patřičný počet podpisů, jak stojí v zákonech.“

„Seženeme je! Maličkost!“ vykřikl jiný.

„Máte možnost," usmíval jsem se.

Prodrali jsme se davem do budovy televize. Přibíhali sem další a další, někteří všechno viděli v přímém přenosu, jiní se to dověděli teprve z druhé ruky a dožadovali se po Gertě okamžitého opakování všech záznamů.

„Na všechny se dostane!" ujišťovala je Gerta. „Jen co to trochu sestříháme!"

Teprve v budově televize jsme si trochu oddechli.

Gerta nevydržela a odběhla do studia, kde se přetáčely a stříhaly záznamy všech kamer. Kurt zůstal se mnou. Seděli jsme nad oranžovou kávou a odpočívali - spíš od překonaného nervového vypětí než z únavy.

„Bylo to naprosto nečekané," povzdychl si. „Jenom nevím, snad jsi přece jen nemusel tolik spěchat. Mrzí mě küfferlin, byl to ideální lék. Možná jsme tam měli ještě chvilku zůstat a nashromáždit si ho pořádné zásoby."

„Takhle je to lepší," utěšoval jsem ho. „Nemusíš ničeho litovat - küfferlin poroste i tady. Jsem si tím jistý."

„Na Zemi přece vždycky zašel!" podíval se na mě udiveně.

„Ano," souhlasil jsem. „Nepomáhá sázet semínka do půdy, přivezené z Nové Země. Rostliny totiž potřebují něco jiného. Postačí ozařovat je alespoň několik dní po vyklíčení světlem slunce, pod kterým geneticky vznikly."

„No právě - takže tady budou hynout."

„Ony z toho světla potřebují jen neúplnou část, směsici vlnových délek, jaká se v našem slunci nevyskytuje. Dokonce si myslím, že jim chybí jen jedna osamocená spektrální čára. To chybějící světlo je totiž obsaženo - v modrých svítilnách Kopffüsslerů. Nedávno mi přece jeden modrý krystal věnovali jako dárek na rozloučenou, pamatuješ? A kdyby to bylo málo, další zůstal v Nordenově pevnosti."

„Takže..." vytřeštil na mě Kurt oči.

„Takže Nové Německo bude mít nadále monopol na pěstování tří obzvláště choulostivých rostlin, dovezených z Nové Země. Vyzkoušel jsem, že stačí pěstovat a ozařovat jen sazeničky. Jakmile se uchytí, můžeš je přesadit kamkoliv v tomto světě. Máš pravdu, küfferlin je výtečný prostředek. Budeme pěstovat küfferle jako dosud, dokonce mnohem lépe, přinejmenším dokud nezjistíme, čím nahradit svítící krystal. Ale to už je čistě technická věc, na kterou máme dost času a hlavně klidu. Pro začátek postavíme velký skleník s oběma modrými krystaly. Nejen pro naši potřebu, sazeničky budeme dodávat i jinam."

„Ty jsi snad myslel na všechno! Nezlob se, ale tohle je další důvod k předčasným volbám. Doufám, že budeš kandidovat na starostu."

„Asi mi už nic jiného nezbude. Ale na všechno jsem přece jen ne-

myslel,“ opravil jsem ho. „Ještě nevím, co řeknu vaší staré vlasti, až nám za měsíc sdělí, že nás přece milostivě přijmou. Také Angličanům musím poděkovat za nabídku azylu na Falklandech a Rusům za Sibiř. Ti nám nabídli aspoň něco.“

„Tohle je miliónkrát lepší než nějaké Falklandy!“ mávl rukou Kurt. „O Sibiři ani nemluvě!“

„Však je to taky - Kolumbovo vejce...“ usmál jsem se.

*****

Praha, 1997